

Giới thiệu Giờ Đang Nơi Đây

Thể loại: Xuyên không, dân quốc, điền văn, chậm nhiệt, HE

Editor: Qìn Zồ

Couple: Lâm Sở Vọng (Lâm Trí) x Tạ Trạch Ích (Zoe)

Giải thích về tên truyện

Tên truyện được trích trong bài thơ *Hành Lộ Nan* của Lý Bạch: "Hành lộ nan! Hành lộ nan! Đa kỳ lộ? Kim an tại?" Dịch nghĩa: Đường đi khó thay! Bao ngã rẽ? Giờ đang nơi đâu.

Văn án

Biên giới mờ cửa, biết bao tư tưởng, văn hoá mới của thời đại đều xuất hiện sự giao thoa. Chính vì thế những nét mới của các nước châu Âu cũng ồ ạt tràn vào.

Thế gia vọng tộc cũng hoà theo xu hướng, đeo đuổi tân thời, vì vậy cho con cháu trong nhà học ngoại ngữ, múa ballet, đàn dương cầm,...

Mà lúc này, có một cô con gái ở một gia đình nọ không đọc hiểu thể văn cổ, không biết làm thơ, không biết thêu thùa thủ công, không biết lao động, cũng chẳng thể phân biệt ngũ cốc;

Nhưng cô lại biết dùng bút máy viết chữ, để dâng trao đổi với người da trắng bằng sáu bảy ngôn ngữ trên thế giới, thậm chí còn có thể dùng chữ latin viết luận văn học thuật.

Trong thời đại danh môn vọng tộc thường xuyên vang danh mỹ nữ kia, đột nhiên xuất hiện một hồng gái mới...

Táo kết quả nở hoa trí tuệ

Trắng xà cảnh quê, tình vui dưới bia

Chuyện phong nguyệt hợp nhau ta đến

Có tình yêu khoa học thắm hoa

Có tình yêu con tim thuần túy

Đất trời bừng sáng, cõi lòng đảo lộn

Sinh mệnh chân li cùng quý như nhau

Như gum như hoa

Như cái đẹp ấy.

— "*Núi xanh của em*", Cún dịch.

Lời của tác giả: Có koveline, có couple, nhưng không phải truyện nhẹ nhàng, không phải câu chuyện thuần tình yêu bối cảnh dân quốc. Hy vọng các bạn thích couple này, thích câu chuyện lãng mạn hư cấu thực tế có vui có buồn.

Gửi lời chào đến Trương Ái Linh.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Sóng lị

Lâm Trí, học vị thạc sĩ, đang học tiến sĩ.

Đêm ngày đảo lộn, lấy cả phê thay cơm, làm việc nghỉ ngơi không có quy luật, bất ngờ ra đi trong đêm chạy deadline bản thảo luận văn tiến sĩ, lúc ấy mới hai mươi tư tuổi.

Tiến sĩ vật lý Lâm Trí mất sớm ở tuổi hai tư phát hiện mình đã sống lại, quay ngược về năm 1924, trong một ngôi nhà thư hương môn đệ ở Thiệu Hưng, ngoài kinh hải ra thì có phần... mừng rỡ khôn xiết.

Kinh hải là, thì ra một ngày uống năm ly cà phê một gói thuốc lá, cứ thế ba mươi ngày liền, thật sự có thể dẫn đến cái chết đột ngột.

Về phần vui mừng thì phải từ từ nhắc đến.

Đối tượng có nhập hồn tên là Lâm Sở Vọng, là cô con gái thứ ba của học sĩ trứ danh Lâm Du, cũng là đích nữ duy nhất.

Lâm Du đậu tiến sĩ trong thời kỳ Văn Thanh*, về sau không làm việc cho đế quốc mà trốn trở đến Nhật Bản du học, tới khi về nước thì thành lập một trường học ở Thiệu Hưng, đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng.

(*Thời kỳ cuối triều nhà Thanh, cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20.)

Dưới gối vùi vạ của Lâm Du còn chưa có con mà phòng ngoài đã sinh được một đôi nam nữ, nhưng vẫn được nuôi dưới danh nghĩa của vợ cả. Tuy xuất thân của cặp nam nữ này không tốt nhưng may có số tốt, được xem là nửa đích nam đích nữ, được mọi người thương yêu chiều chuộng, một đứa năm tuổi một đứa hai tuổi. Rồi đột nhiên người vợ cả kia bỗng mang thai, sinh hạ được một cô con gái, chính là Lâm Sở Vọng.

Đáng lẽ ra cô gái này sẽ được quý nhờ mẹ, chỉ đáng tiếc, đây lại là thời đại cũ mới kẩn phiền, thói đời lụn bại.

Mẹ của lâm Sở Vọng đã mất vì khó sinh, Lâm Du cũng không lấy vợ nữa. Nhưng đích nữ vừa chào đời chính là cái gai uy hiếp số mệnh tương lai của đôi nam nữ phòng ngoài, nên hơn mười năm sau đó, cô gần như bị cả nhà coi là cái gai trong mắt.

Tuy Lâm Du từng du học Nhật Bản, nhưng bản chất ông lại là người rất truyền thống.

Thế nên ông đã hứa già cô con gái thứ hai là Lâm Doãn Yên (thứ nữ) cho con trai một người bạn cũ —— tài tử Trịnh Dịch Dân trong gia đình bậc trung ở Thiệu Hưng.

Sau khi đính hôn cho cô hai xong, Lâm Du lại hứa già cô ba cho con trai của bạn tốt cùng đậu tiến sĩ tiền triều, giờ đây đã là nhân vật tâm phúc nhất của chính phủ phương Bắc —— con trai trưởng Từ Ngõn Tang của Từ Ứng.

Nếu nói nhà họ Trịnh và nhà họ Lâm đều là thư hương thế gia thuộc giai cấp tiểu tư sản, miễn cưỡng được xem là môn đăng hộ đối (đôi khi bọn họ vẫn cần nhà họ Lâm nâng đỡ), thì ngày nay nhà họ Từ có thể được coi là danh môn vọng tộc hạng nhất nhì trên cả nước.

Niềm mừng rỡ khôn xiết đó chính là nói về Từ Ngõn Tang.

Tuy lúc trước Lâm Trí là sinh viên khoa học tự nhiên, chút kiến thức lịch sử cận đại thì òi đã gần như trả lại cho thầy cô, nhưng đến một đứa trẻ lên năm cũng biết tới nhân vật có tiếng tăm như Từ Ngõn Tang.

Nói anh là đại tài tử đầu tiên thời dân quốc cũng không ngoa tí nào.

Sở dĩ Lâm Trí nhớ Từ Ngõn Tang là vì trước khi cô thi tốt nghiệp cấp ba, giáo viên chủ nhiệm đã gọi cô vào phòng, thủ dãi sáu xa nói, “Toán Anh văn Vật lý thì đủ điểm, còn Ngữ văn suốt nửa không đạt yêu cầu, em học lệch nghiêm trọng quá rồi Lâm Trí à. Nếu thi vào đại học mà điểm Văn vẫn thấp như thế, chỉ sợ em không qua được điểm chuẩn của đại học XX đâu.”

Lâm Trí cũng đành chịu thôi, cô cảm thấy Hán ngữ là một thứ gì đó thiên về bẩm sinh, có tính cảm ngộ. Nào là xuân hoa thu nguyệt, nào là thi bách tam thu*, có thật sự không thể cảm tính hóa sự vật cụ thể trong đó được.

(*Tác giả nhắc đến “Đường thi tam bách thủ” —— là một tuyển tập gồm hơn 300 bài thơ Đường được biên soạn trong thời nhà Thanh.)

Châu nhiệm نعم cho một tập thơ và truyện ký của Từ Ngõn Tang, nói “Học thuộc hết chỗ này trong vòng hai tháng cho tôi. Nếu để ra nói về sự hoài niệm đau thương thì em cứ viết tình trường lặn dần của ông ấy, trích dẫn thơ tình của ông ấy vào bài làm. Nếu để bài ra về sự chăm chỉ miệt mài, em cứ viết về thời trẻ ông ấy đã theo cha ra nước ngoài bốn ba găm khó thế nào, đến khi lớn lên thì học hành thành tài. Còn nếu như đề bài nói về sự thay đổi của thời đại, em cứ trích dẫn vai trò quyết định của ông ấy trong văn học cách tân của thời đại mới là được...”

Nói tóm lại là người này đã trải qua cuộc đời vù cùng phong phú, mỗi một giai đoạn từng trải của anh ta đều có thể rút ra làm đề bài luận văn, viết được một bài luận trường giang đại hải, cực kỳ vạn năng. Cho nên trước kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, Lâm Trí không hề làm gì, chỉ có mỗi việc là nghiên cứu về Từ Ngõn Tang.

Nhưng còn chưa nghiên cứu được hai tuần thì người nhà không nhìn dạng, thấy cô bị môn Xã hội dầy vò dữ quá, cuối cùng quyết định cho cô xuất ngoại du học.

Nên kỳ thực Từ Ngõn Tang cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến bước ngoặt trong cuộc đời cô.

Có điều nói gì thì nói, đối với Lâm Trí không gọi Văn học thì Từ Ngõn Tang vẫn là một nhân vật rất có sức hút. Ngoài tầm ảnh chấn dung đen trắng tuần tử đã ngã màu ra, thì sức hút này cũng giống như chuyện nữ sinh ban Xã hội thích nam sinh trầm ổn, hay gái vờ sủa máy tính ở ban Tự nhiên vậy, đây chính là hiệu ứng thành binh*.

(*Hiệu ứng thành binh tức chỉ người bên ngoài thành bình hằm mộ người bên trong, và người bên trong lại hằm mộ người bên ngoài.)

Tuy biết rõ điều đó, nhưng cô vẫn không thể tránh được hiệu ứng thành binh, dễ dàng bị đại văn hào thời đại Từ Ngõn Tang hấp dẫn.

Nếu đã đến rồi thì phải bình tâm thôi, thế nên cô chẳng quá bị quan, thậm chí còn rất vui khi mình có đôi phần hiểu biết về Từ Ngõn Tang, rất có thể điều đó sẽ trở thành ngôn tay vàng duy nhất của cô trong thời đại này. Thế là, sau khi thủ dãi vù bản thảo luận văn chưa được nộp lên, cô chậm rãi nằm xuống, nghe ngóng thông tin được cung cấp về nhân vật mới.

A: Lúc sống lại, nhất định cơ thể này đang trong trạng thái nằm liệt giường;

B: Tinh hình cơ có mới tinh đây có thể là đang trong ngày trọng đại: ví dụ như bị chồng bỏ, vợ cả và vợ hai gây gỗ, không thì là ngày lễ ngày tết gì đó; Hoặc là một cảnh tượng thể lương không ai hỏi thăm: cho nên dù người này chết rồi, bị hôn nhập vào cũng không ai phát hiện.

C: Nhất định có một đám đầy tớ người hầu làm nể làm nể, khua môi múa mép với chủ nhân, sến một tí không cần thận là bị người “mới đến” nghe được hết.

Tình cảnh hiện tại đều phù hợp với cả ba điều ABC.

Vào lúc này toàn thân có mất sức, hơi thở yếu ớt nằm trên giường; thể mà bên ngoài lại khua chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt, thời tiết đang ngày đông giá rét, trong nhà dốt chậu than, có vẻ là vừa vào xuân; đám đầy tớ bên ngoài bận rộn tới lui, tranh thủ chút thời gian rảnh để lười biếng, đứng ở ngoài phòng có than phiền áp lực công việc lớn—— không một ai phát hiện ra cô bà nhà bọn họ đã đổi người.

Đây tớ só một tò mò: “Hôm nay khác năm trước thật đấy, họ hàng nên đến thì lại không đến.”

Đây tớ só hai tiếp lời: “Còn không phải à? Hồi xuất giá cũng không qua lại với nhà mẹ, có tú nhà họ Lâm ngày xưa... Không, giờ nên gọi là bà Cát chứ phụ của phú thương Hương Cảng mới đúng, bà ấy cũng tới góp vui đấy. Các cô có thấy bà ấy với ông chủ, với cô cả Lâm ngày trước, nay là bà Kiều gục gác hằm hè nhau ở trên bàn ăn không? Nếu không phải hôm nay là ngày vui, chỉ sợ hai bà đã động tay động chân với nhau rồi.”

Đây tớ só một tò mò: “Nghe báo tin tử sau khi chồng mất, giờ bà Cát là gái hồng lâu só một só hai ở Hương Cảng há?”

Đây tớ só ba báo: “Năm đó bà Kiều là đại gia khuê tú nức danh, một người trên trời một người dưới đất, đương nhiên bọn họ sẽ không bao giờ qua lại với nhau.”

Lâm Trí nghe thế, cảm thấy thật thú vị.

Một lúc sau, đây tớ só một nói: “Nghe nói hôm nay, cậu kìa nhà họ Tư cũng đến chúc thọ ông.”

Đây tớ só hai lên tiếng: “Đúng thế, do ông hứa gả cô ba cho cậu Tư” tử sờ, chứ không cũng không biết hôm nay có bao nhiêu phu nhân sĩ quan trong nước muốn gả con gái cho cậu ấy nữa. Chắc chắn, cô ba đúng là có phúc lớn mà.”

(“Cậu công tử họ Tư tức chỉ Tư Ngõn Tang, không phải là con trai hàng thứ tư trong nhà.)

Đây tớ só ba thấp giọng báo, “Thật ra ông không thương cô ba nhất đâu, chính vì vậy mới gả cô cho cậu Tư.”

Đây tớ só một hỏi lại: “Bình thường ông rất nghiêm khắc với cô ba, nhưng lại cho cô ba mối hôn sự tốt nhất trên đời này, như thế mà báo là không tốt à?”

Đây tớ só ba nói: “Ngày xưa cụ Tư và ông nhà là bạn cũ, khi chính phủ mới chưa thành lập, nhà họ Tư rơi vào cảnh khốn cùng, còn chẳng bằng một nhà bình thường. Lúc đó ông mới hứa gả cô ba vừa lên bốn cho nhà họ Tư. Thứ giấu mà xem, nhà họ Tư ngày đó có tình cảnh ra sao, có ai lại muốn gả con gái yêu quý của mình cho con trai của tội thần không?”

Đây tớ só bốn lên tiếng: “Tôi cũng có nghe nói về chuyện này rồi, cũng may cô ba số tốt, sau khi chính phủ mới được thành lập, nhà họ Tư một đường lên mây, nay lại biến thành nhà ta không trời cao nổi. Nếu không phải niệm tình giúp đỡ khi gặp nạn ngày xưa, thì cụ Tư nào chịu để con trai báo bối nhà mình cưới cô ba nhà họ Lâm không ai biết đến?”

Đây tớ só một thờ dài: “Hèn chi hôm nay mở tiệc mời khách, ông dẫn cả cậu cả và cô hai đi gặp khách. Cô ba bị cấm lệnh suốt đêm mà chẳng ai hỏi han. Các cô nghe đi, có phải cô ba họ khan đừ lắm không? Khéo là bị lao phổi rồi đấy. Thấy Bình, mau đi hâm nóng thuốc cho cô ba đi.”

Đây tớ só hai cự nự: “Tôi không đi đâu, các cô muốn thì tự mà đi... Tôi không muốn bị lây lao phổi.”

Đây tớ só ba: “Hay là chúng ta cứ đặt thuốc lên bệ cửa sổ đi, đỡ bị ông la rầy.”

Lâm Trí nhìn tròn đang cháy trong lò đất, sự là chúng cũng sắp hóa thành than trong cái nồi ngọt ngọt ngào ngào đường khi này rồi. Cô chi muốn gây sự chú ý với bọn người hầu, để họ đến khều chậu than. Nhưng có họ tới nổi sắp tắt thở mà bọn họ lại làm như thấy quý, bỏ chạy té khói.

Gia đình nhà họ Lâm

Bác cả Lâm Phi, bảy giờ là bà Kiều.

Lâm Du có 3 người con: anh cả Lâm Từ Đồng (con thứ), chị hai Lâm Đoãn Yên (con thứ), em ba Lâm Sở Vọng.

Có ít Lâm Cẩm, bảy giờ là bà Cát.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Cậu Tư

Nhà cửa Giang Nam trong tiết tháng Hai rất dễ ẩm thấp, mọi người rộn ràng chen chúc trong phòng, ồn ào đến mức khiến người ta bực dọc.

Một chàng trai đi loanh quanh trong sân, bất chợt nghe thấy tiếng trẻ con ho sù sụ truyền đến từ trong ngạch. Cậu họ nghĩ dừng bước, đột nhiên nghe thấy đám người hầu túm tụm bàn luận mấy lời gì mà “không muốn bị lây bệnh”, “đặt thuốc lên bệ cửa rồi đi thôi”, “chẳng trách xui xẻo”.

Cậu nghe thấy thế, không khỏi nổi nóng. Cậu sai bước đi tìm nguồn cơn tiếng ho khan, rồi dừng bước dưới ô mái hiên của một căn phòng u ám.

Cánh cửa trên bức tường đá xanh rộng mở, trên bệ đặt một bát thuốc. Xuyên qua chấn song nhìn vào bên trong, cậu trông thấy một cô bé chân tuổi mặc đồ ngủ trắng, hai má ửng đỏ, bước chân trầm ổn, đầu cô thấy đáng vẻ gì là họ khan như vậy rồi? Cô bé chậm rãi xuống giường, đi về phía cửa sổ. Chàng trai đang định trốn đi thì lại phát hiện, cô bé ấy ch cao ngang đến dưới bệ cửa. Không thấy người, nhưng tiếng “ạch” vang lên cho biết cô đã lấy bát thuốc.

Tới lúc chàng trai nhìn lại thì đã thấy cô bé đặt bát thuốc cạnh chậu than. Cô dùng hai tay cầm kim gấp than, kẹp lấy một cục than ở trong chậu ra, thả cái tằm vào trong bát thuốc dập lửa.

Cậu bất giác mỉm cười, xoay người rời đi.

***

Sau khi dập tắt chậu than, cuối cùng Lâm Trí cũng đã yên tâm nằm xuống giường. Bụng cô trống rỗng đói meo, có nghĩ, nếu bảy giờ mà ra ngoài hỏi người hầu đồ ăn, liệu có phải kỳ quái lắm không?

Đang nghĩ miên man thì đột nhiên có hai đầy tớ quay về. Lâm Trí vừa nghĩ “sao lần này không chế mình bị lao phổi nữa?” vừa để hai đầy tớ thuận thực mặc thêm áo quần, đeo tất đi giày cho cô, sau đó ôm cô đến đại sảnh như một lần khác.

Vừa bước vào đại sảnh, Lâm Trí đã thấy trong phòng toàn người là người. Ngồi ở ghế đầu là một người trung niên mặt mũi nghiêm nghị, để râu dề, nom chừng ba mươi lăm tuổi.

Lâm Trí nghĩ ngợi, cảm thấy nếu ông ta tạo sạch râu thì có lẽ sẽ trẻ ra và cũng điển trai hơn nhiều.

Người trung niên râu dề ấy chắc là Lâm Du – cha của cô.

Lâm Du nhìn cô rồi nói với mọi người trong nhà, “Con ba là đứa nghịch nhất trong nhà.”

Đám đông trong nhà lập tức cười rộ lên.

Lúc này Lâm Du mới xoay sang cười nói với một người đàn bà đoan trang trông lớn tuổi hơn, mặc áo dài màu đen toàn thân, “Con bé ba sợ người lạ, nên trước đó mới gả bừa trốn trong phòng, không chịu ra gặp ai”

Người đàn ông trung niên ngồi cạnh Lâm Du nghe thấy thế thì bật giọng cười, “Ngõn Tang nói em Sở Vọng của nó rất có trí, còn nhỏ nhưng đã hiểu được đạo lý mà người ngoài không biết.”

Lâm Du nhìn sang cô, tức giận quát, “Còn không mau chào bác cả và bác Tư đi?”

Lâm Trí yếu ớt gọi, “Cháu chào bác cả, cháu chào bác trai”

Lâm Du quát tiếp, “Cả anh Ngõn Tang của mày nữa.”

Lâm Trí nhìn quanh bốn phía, đôi mắt quét qua đám đông nửa buổi, Lâm Du nổi nóng nảy mắt ám chỉ người bên cạnh bác trai, lúc này Lâm Trí mới phát hiện, thì ra Ngõn Tang chỉ mới là một chàng trai mười sáu mười bảy tuổi.

Chàng trai để kiểu tóc chải ngược đang là một thời bảy giờ, càng khiến người quan vốn tuần tử trở nên khôi ngô; anh mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, thân thể cao ráo thẳng đứng như gậy gỗ. Chàng trai mỉm cười với cô, để lộ hàm răng trắng sáng cùng chiếc răng khểnh liu cá. Đứng rồi, đây chính là đáng vẻ của Tư Ngõn Tang thuở trẻ đầy mà.

Tư Ngõn Tang còn chưa mở miệng, thì một cô gái mười một mười hai tuổi đứng cạnh bác cả đã lạnh lùng lên tiếng, “Em ba biết rõ hôm nay anh Ngõn Tang sẽ đến, thế mà còn kiểu cách không chịu ra gặp ai, cứ phải để người đến tìm mới chịu.”

Lúc này Tư Ngõn Tang mới lên tiếng, dường như rất vui vẻ, kò đầu ra dạm dàng hỏi, “Có phải thế không em ba?”

Lâm Trí còn chưa kịp đáp thì bác cả của cô đã cười nói, “Ngõn Tang, cậu đến nói xem, con bé ba nhà tôi đã làm gì mà để cậu phát hiện thế?”

Tư Ngõn Tang chưa trả lời thì chị hai Lâm Đoãn Yên đã giành nói trước, “Gái vô bị bệnh một đêm, kìa đám đầy tớ vô gủ phục vụ mình, không chịu uống thuốc, còn ở trong phòng chơi than nghịch nước.”

Tư Ngõn Tang lắc đầu báo, “Em hai nói cũng không đúng.” Chợt cậu ngừng đầu lên, nở nụ cười để lộ chiếc răng khểnh với Lâm Trí, “Mấy đứa a hoàn đó, nếu là anh thì anh cũng tức giận đuổi quách đi rồi, đồ việc nhàn lại tức giận.”

Người đầy tớ đang ôm cổ cúng người, luôn miệng biện giải: “Cậu Tư nói gì thế? Có ai đuổi bọn tôi đi, bọn tôi cũng không thể rún lại làm phiền cô được.”

Vì giáo dưỡng nên Tư Ngõn Tang không tiện nổi giận, trên mặt vạt qua vẻ không vui, nhưng vẫn mỉm cười nói với Lâm Trí, “Nếu không phải em ba thông minh hơn người, sợ là bị a hoàn không hiểu chuyện lại chết trong phòng rồi.”

Lâm Du quát một tiếng, cô à đây tớ ốm Lâm Trí với quý sạp xuống. Lâm Trí cũng thuận thể chài ra khỏi ngực cô ta, đứng ở một bên.

Đây tớ luôn miệng nói con không dám con không dám, nói nhiều tới mức đầu Lâm Trí sắp nứt toác cả ra.

Người ngoài quở trách, còn Lâm Trí lại nghĩ: Lâm Sở Vọng vốn đã chết, hăng thủ thật sự chính là người cha ngồi ở ghế đầu này, còn đây tớ cũng chỉ tiếp tay cho sự lạnh lùng của ông ta mà thôi.

Đầy tớ kia có vẻ muốn bộp trái hồng mềm nèn không ngừng ngược mắt nhìn cô, mong cô có thể nói đỡ đôi câu.

Lâm Trí định hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, im lặng đi vào trong góc, tĩnh âm thầm theo dõi sự việc. Nhưng người bác cả của cô lại không hề có ý định bỏ qua cho cô, lập tức hỏi: “Cháu ba, đây là a hoàn của cháu. Lại đây nói xem, cháu định phạt như thế nào?”

Phạt như thế nào ư? Đứng trong ngày Tết, dù phạt nhẹ hay nặng thì cũng sẽ bị người ngoài bàn ra bàn vào, thế là cô đáp: “Cháu xin nghe theo ý của cha và chị hai ạ.”

Nói đoạn, cô mỉm cười nhìn mọi người, trong lòng thấy vui định giờ trò với mình đây à.

Nhưng cô còn chưa vui nổi quá một phút, người chị hai đang định mở miệng phạt đầy tớ thay cô thì đã bị bác cả ngắt lời.

Có vẻ bác cả không định bỏ qua cho cô, cười nói: “Hôm nay có bác gái ở đây, bảo cha cháu làm chủ cho cháu, xem cháu muốn phạt nó như thế nào.”

Dưới cái nhìn của mọi người, Lâm Trí cứng họng: “...”

Chuyện này...

May mà có bạn học hôn phu cười bảo, “Việc gì phải làm khó em ba, xin bác đừng làm khó em ấy nữa.”

Cô vô cùng cảm kích, lập tức đưa mắt nhìn bạn học hôn phu cầu giúp đỡ.

Chị hai mỉm cười với cô: “Em nhìn anh Ngôn Tang như thế là định nhờ anh ấy phạt a hoàn của nhà họ Lâm chúng ta thay em hả?”

Ngôn Tang cười nói, “Ồ? Như vậy có được không?”

Mọi người trong phòng biến sắc. Tư Ưng họ khan, quả mãng: “Ngôn Tang!” Rồi ông quay sang xin lỗi bạn mình: “Ngôn Tang mới về nước chưa lâu nên còn không biết quy củ.”

Lâm Du lập tức cười xòa: “Không sao. Nếu Ngôn Tang có lòng, với cả con a hoàn không tuân quy củ này cũng là do cậu phát hiện trước, chỉ bằng cậu giúp con ba trừng phạt a hoàn này đi.”

Ngôn Tang không hiểu nguyên do trong đó, cười nói: “Được.” Nghĩ ngợi một lúc, cậu thẳng thắn nói, “Vừa học được một thành ngữ là ‘tĩnh thần xuất hộ’. Chỉ bằng không trả tiền cho nhà nó, lập tức đuổi cô về quê ——”

Đầy tớ lập tức quý xuống giao khóc.

Ngôn Tang lại nói: “Nếu như cô quý xuống đập đầu xin lỗi em ba một trăm lần...”

Lâm Trí dè bừa, lúc đấy tỏ nể sắp xuống định đập đầu với cô, cô bèn nghiêng người đi, khoát tay nói, “Khỏi cần đập đầu.”

Ngôn Tang cười nhìn cô: “Em ba đã hài lòng chưa?”

Lâm Trí cảm kích gật đầu.

Lâm Du áp ứng, “Cứ làm theo lời cậu Tư Ưng đi. Người đầu —— đưa nó về quê Vô Tích.”

Đầy tớ gào khóc bị đuổi ra ngoài.

Phạt đầy tớ xong, Lâm Du đang định trách móc Lâm Trí thì Ngôn Tang đã mở lời trước, “Cách tắt than của em gái, ngày trước khi anh và cha đến Anh Quốc học, anh có nghe thầy giáo nhắc đến chuyện này. Ngày xưa ở quê, toàn là người hầu bưng ra ngoài nhà chôn xuống đất để đốt lửa; em ba tự biết sức mình còn yếu nên mới dùng cách mưu lợi hơn, dùng thứ có sẵn tại chỗ, bác nói xem có cơ trí không.”

Lâm Doãn Yên nghe thế, gương mặt nhỏ nhắn sa sầm, “Ngày xưa khi cha dạy học, em ba là đứa học chậm nhất, nếu nói cơ trí thì chi bằng nói là chó ngáp phải ruồi.”

Vừa dứt lời, Lâm Du đã cười to, “Đùa lành lợi khôn khéo nhất nhà chính là con bé hai, tuy còn nhỏ nhưng làm thơ gọii hơn anh nó nhiều.”

Bác cả cũng gật gù khen, “Tôi cũng đã được chứng kiến tài trí của Doãn Yên rồi, đứa bé cơ trí như thế, nói không khoa trương chút, một trăm năm nữa cũng khó mà có người thứ hai. Giờ đây thời đại bất đồng, ngày trước toàn nói ‘không tài là đức’. Nhưng nay mấy hộ nhà giàu ở Thượng Hải, chi cần có tiền là lại đưa con đi du học.”

Lâm Du quay sang hỏi Tư Ưng, “Sau mùa xuân này, cậu cả nhà ta cũng sắp đi Đức phải không?”

Tư Ưng quay sang nhìn con trai yêu thương nhà mình, Tư Ngôn Tang gật đầu cười đáp, “Sẽ trì hoãn một năm, đợi đến lúc tốt nghiệp cấp ba sẽ về một lần... Rồi quay lại học đại học.”

Thế là bác cả của Lâm Trí càng cười tươi, “Tốt nghiệp trung học về thì em ba của cậu cũng chỉ mới mười hai tuổi. Chẳng tài cơ học luận cho xong, đến khi học xong đại học về thì thành thần luận.”

Lời vừa dứt, mấy người lớn trong nhà đều nở nụ cười. Lâm Trí ngẩng đầu nhìn những cô cậu trẻ tuổi trong nhà, Ngôn Tang không nói gì, đôi mắt cười híp lại, chị hai Doãn Yên nạt mình trên ghế mây, ánh mắt cứ quét qua quét lại giữa cô và Tư Ngôn Tang.

Trong tiếng cười rôm rả, chợt một chàng trai bằng tuổi Tư Ngôn Tang đi vào. Từ xa anh ta nghe thấy mấy lời vừa rồi, vừa đi vào đã nói, “Lần này đi là đi liên sáu năm, cậu đừng quên viết thư cho em ba nhiều vào đấy, kể về những chuyện đã trải qua cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Làm thơ

Chàng trai nhỏ nhà cao ráo đang bước vào chính là Lâm Tử Đồng, là người anh trai cùng cha khác mẹ với Lâm Sở Vọng, cùng cha cùng mẹ với Lâm Doãn Yên.

Anh ta vừa đi vào, Doãn Yên vô cùng ngạc nhiên những chỗ cho anh ta, còn mình ngồi xuống bên dưới. Rồi Doãn Yên lại nháy mắt với Lâm Trí, ra hiệu cho cô ngồi cạnh mình. Lúc này, Tư Ưng bắt chợt lên tiếng.

Tư Ưng nhìn con trai của bạn cũ với ánh mắt rất thương: “Nghe nói Tử Đồng cũng một bụng thi thư, không thua gì anh Lâm năm xưa.”

Ngày xưa Lâm Du đọc hết sức bồi dưỡng con trai cả, giờ đây ông ta vô cùng hài lòng, nhưng vẫn khiêm tốn cười nói: “Chỉ là dạy nó đọc ít sách thôi, kiến thức uyên bác thì thua xa Ngôn Tang chứ nói gì đến một bụng thi thư.”

Lúc này bác cả lên tiếng: “Ba đứa nhà họ Lâm đây cũng không tệ, cuối năm ngoái còn biết làm thơ, chữ viết cũng rất đẹp. Không biết Ngôn Tang như thế nào?”

Tư Ưng cười, “Thằng bé này hả? Ba năm trước nó nói theo tôi về nước, bây giờ nói chuyện cũng tạm nhanh nhẹn, chữ làm thơ thì bình thường.”

Tư Ngôn Tang khiêm tốn, “Chỉ bằng anh Lâm, em hai và em ba làm thơ thử xem, cho tôi thưởng thức một lần được không?”

—— Không muốn đâu!

Lâm Trí ngoài đầu, lập tức nhìn thấy biểu cảm nóng muốn được trở tài của anh cả và chị hai, lòng thầm kêu lên không hay rồi!

Đúng như dự đoán, Lâm Du đưa mắt dò xét giữa ba anh em họ một lúc, sau đó gọi người đi lấy giấy bút tốt.

Lúc người hầu mài mực, Lâm Du đã nghĩ đề bài, “Hôm nay là ngày thứ hai của năm mới, vậy thì lấy ‘xuân’ làm đề, làm một bài ngũ ngôn tuyệt cú đi.”

Lâm Du vừa dứt lời thì Lâm Tử Đồng đã nghĩ xong thơ, cậu ta chấp bút viết lên một mực, sau đó đặt bút ngồi xuống.

Lâm Tử Đồng ngồi xuống, Lâm Doãn Yên cũng nhanh nhẹn đứng dậy đi tới trước bàn.

Chỉ còn lại Lâm Sở Vọng: “...”

Tình cảnh trước mắt khiến cô không khỏi nhớ tới ác mộng hồi nhỏ.

Mỗi lần đến Tết, họ hàng bên bà ở trên bàn ăn luôn khen cô một lượt, cha cô sẽ vất óc tìm ra ưu điểm của cô. Đợi tới khi kể hết một lượt các ưu điểm, các bác các dì sẽ nói: “Lâm Trí lại đây nào, hát bài *Hai anh em!* mùa bài *Hồ thiên nga!* đọc thuộc *Kính bài Con vịt* cho các dì các bác nghe nào.”

Cứ tưởng lên đại học sẽ không cần dùng đến cái cách lừa thiên hạ đó để lấy lòng người lớn nữa, nào ngờ vừa sống lại, bọn họ lại muốn để cô trải qua chuyện ấy với phiên bản nặng cạo.

Biết bao cái nhìn sáng quốc phóng đến, Sở Vọng không khỏi tuyệt vọng ngoảnh mặt đi.

Làm thơ ư? Đứng nghĩ nữa, với bản lĩnh văn học của tôi, cùng lắm cũng chỉ có thể đọc một câu hai dòng “trời lam trắng điểm một hàng cò bay”* cho mấy người nghe thôi.

(**Đây là một vẻ trong bài thơ “Tuyệt cú tứ thủ kỳ 3” của Đỗ Phủ, Nam Trân dịch.*)

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Sở Vọng đi bước chân nặng nề đến trước bàn, lúc cầm bút lông, con tim như rơi xuống đáy vực.

Không chỉ không biết làm thơ, mà ngay tới chữ cũng không viết được... Tình cảnh sống còn tệ thật đấy.

Lúc này anh cả lên tiếng, “Em ba đã nghĩ xong chưa?”

Chị hai cũng hỏi tiếp, “Em ba nghĩ gì mà lâu thế, chỉ là làm thơ thôi mà, không lẽ em muốn mọi người kinh hãi mới vừa lòng?”

Hai người này đang dò đầu vào lừa đây mà...

Tư Ngôn Tang lại dụi dãi trăn trăn, “Em ba sợ người lạ, để anh Tử Đồng và em hai đọc thơ trước đi, lúc ấy em ba có thể bình tĩnh làm thơ.”

Mọi người gật đầu, cảm thấy ý này không tệ.

Thế là Lâm Tử Đồng trái giấy ra, bắt đầu đọc: “Đêm qua lạnh buổi giá, nay vậy mà trời trong, nghĩ gì ngẩn dậm xá, đến sáng ngắm non sông.”

Mọi người gặt gù khen ngợi, liên tục khen “tất bao la hùng vĩ”, “vô cùng phóng khoáng” “đùng thơ vô rở ý” “sau này Từ Đồng tất có thể thành công”, vân vân.

Lâm Từ Đồng hài lòng ngồi xuống, sau đó Đoàn Yên đứng dậy, đứng bên cạnh Lâm Sở Vọng đang trong trạng thái do đẫn.

Lâm Đoàn Yên: “Một vì sao trắng tò, hai kéo cắt lụa là, ba kim vàng họa rõ, ngàn gốc cây nở hoa.”

Mọi người lại rồi rí khen “đùng số rất hay”, “hình ảnh khuê nữ thêu hoa trong khuê phòng được chuyển tải sống động trên giấy”, “sự thay đổi từ ba cho đến ngàn rất tinh tế, minh họa rõ cảnh sắc ‘chợt như một đêm gió xuân tới’”, vân vân.

Nghe những lời khen ấy, Lâm Đoàn Yên hài lòng đặt giấy xuống.

Còn Lâm Sở Vọng vẫn trong trạng thái do dẫn như cũ, không chú ý rằng lúc chị hai đi qua bên cạnh, liếc thấy trang giấy trống trơn của mình thì chị ta ra vẻ kinh bi.

Chẳng biết là ai đã hỏi, “Em ba thì sao?”

Sở Vọng vẫn đang đắm chìm trong bài ngôn tuyệt cú rất có cảm giác tiết tấu của anh chị, tuy có thể nghe hiểu nhưng không thể chỉ ra là hay chỗ nào. Có điều một bài thơ năm chữ một câu, bốn câu một bài áp dụng luật bằng trắc như bài ca thịnh hành ủa về trong tâm trí cô.

Thoảng hoàn hồn, trong đầu cô chợt lóe lên, quay đầu cô đặt nhìn Ngón Tang.

Ngón Tang không khỏi mỉm cười: “Em ba sao thế?”

Cô nhin vào đôi mắt sáng bùng kia, trong lòng mênh mẫn: Tôi không thuộc *Thường thức tập**, trong đầu chỉ thuộc mỗi thơ của anh... Xin Ngón Tang tiên sinh tha thứ cho kẻ vô danh tiểu tốt như tôi năm năm trước ở nhà đóng cửa đã học thuộc bài về anh sáng tác lúc hai mươi tuổi, xin hãy tha thứ cho tôi!

(*Đây là thi tập của Hồ Thích xuất bản năm 1920, tập hợp những bài thơ học thoại đầu tiên trong lịch sử văn học hiện đại Trung Quốc.)

Nói xin lỗi đủ mười ngàn lần xong, cô nhắm nghiền hai mắt, ở ngay trước mặt chính chủ chậm rãi đọc thơ: “Tuyệt động trên cành xuân, mưa lất phất rơi sóng. Suong ôm một nước trong, hoa tỏa hương thơm nồng.”

Cô vừa dứt lời, Lâm Từ Đồng là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay, “Băng tan tuyết chảy, núi xanh nước biếc. Thơ hay!”

Sở Vọng không nhận được thăm than, dĩ nhiên phải hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Phong cách của gái hồng lâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay tới Lâm Du cũng không khỏi nhìn có con gái nhỏ chưa đầy mười tuổi nhà mình, ngạc nhiên ra mặt. Cô bé có nước da trắng quá mức, ngũ quan xinh xắn đoan trang, rất giống người vợ cũ của ông. Lâm Du thừa nhận, đời này ông không hề dành chút tình yêu nào cho bà – thay vào đó chỉ có sự tôn kính. Nếu không phải vì còn che giấu cha mẹ cho người vợ lẽ mình mới miễn, thì cả đời này ông tuyệt đối sẽ không lấy vợ – chỉ vì thời đại ấy không cho phép ông cưới một cô gái xuất thân từ tiện làm vợ cả.

Bà cũng như mọi tiểu thư khuê các khác, lời nói cứ chi khéo léo, đoan trang có thừa nhưng lại không đủ đáng yêu, nên suốt đời mới không dành được tình yêu của Lâm Du. Nhưng bà đúng là một người mẹ rất tuyệt vời, chỉ ít khi Từ Đồng và Đoàn Yên được mười dưới gối bà, bà đã làm tròn thân phận mẹ cả mà đầy đủ yêu thương.

Nếu không phải Sở Vọng được sinh ra, thì mái nhà ấm áp hoàn mỹ mà ông hết lòng vì Từ Đồng và Đoàn Yên cũng sẽ không đổ vỡ...

Ngày trước báo sẽ giả danh nữ cho nhà họ Từ, có tướng lữ húa ấy sẽ không bao giờ được thực hiện. Sau khi Sở Vọng sinh ra, ông nhìn đứa trẻ lẩy đi sinh mạng của vợ mình, nhìn bàn chân không to bằng hạt đậu của nó, chợt lặn đầu tiên và cũng là lần cuối trong đời này sinh tình thương với người vợ đã qua đời, nhưng chút ít tình cảm đó không đủ để ông hủy bỏ hôn ước giữa Sở Vọng và nhà họ Từ ngày xưa lang bạt.

Thế mà chẳng ngờ rằng, quyết định của ông ta ngày đó may lại thành mối giải thoát ở chốn Đại Giảng Nam Bắc: nhà họ Lâm có ơn cứu giúp với nhà họ Từ, đến khi nhà họ Từ phát lên cũng không quên giúp đỡ nhà họ Lâm.

Bảy giờ nhìn vào ánh mắt của con gái út, ông bất giác nghĩ bụng, chẳng lẽ vong linh của vợ cả linh thiêng, đang báo vệ máu mủ duy nhất của mình?

Đợi tới khi Lâm Du dọn Lâm Từ Đồng dẫn em trai em gái ra sân chơi, bà Kiều mới nháy mắt với Lâm Du, nói, “Con bé ba đúng là giống hệt mẹ nó ngày xưa.”

Lâm Du cũng gật đầu, nhưng ngại vì có bạn ở đây nên chỉ bảo, “Đúng là rất thông minh.”

Nom có vẻ Từ Ứng khá hài lòng với có con đầu trong hai, thế là ông hỏi “Lần này đi Bắc Bình”, anh chỉ dẫn theo một mình Từ Đồng thôi à? Nếu anh Lâm yên tâm giao Sở Vọng cho tôi, chỉ bằng để tôi bỏ vốn đưa con bé đi học chung với Ngón Tang, đợi Ngón Tang tốt nghiệp đại học, Sở Vọng cũng vừa khéo tốt nghiệp trung học, đến lúc đó có thể về nước cư hành hôn lễ.”

(*Tên gọi cũ của thành phố Bắc Kinh.)

Lâm Du sầm mặt, lắc đầu nói “Con ba còn nhỏ quá, cũng không rành ngôn ngữ. Chuyện này anh đi khác trước, dù gì Ngón Tang cũng mới lớn, chỉ sợ đến bản thân còn chưa chăm sóc được. Huống chi con ba rất nghịch, đi chi tổ thêm loạn.”

Từ Ứng mới hỏi, “Vậy hai đứa bé gái này...”

Lâm Du nói, “Hai đứa con gái không có mẹ, dần dần lớn lên, người làm chu như tôi chưa chắc đã dạy dỗ tốt. Thiệu Hưng là một vùng nhỏ, tôi định hai năm tới sẽ giao hai đứa cho bác cả của nó nuôi, theo con gái nhà thượng lưu ở Hương Cảng học tập. Tiếng Anh, tiếng Pháp, đương cầm, cách cư xử, văn vấn. Mấy năm nữa con hai cũng sẽ thành thân, hiện tại con trai thông gia đang du học Nhật Bản, không thể để cậu em kia học thành tài quay về rồi lại chệ con gái nhà chúng tôi từ trường báo thù, không theo kịp thời đại.”

Ông ta nhắc đến một người thông gia khác, Từ Ứng nghe thế thì đề bụng, không khỏi rơi vào trầm tư.

Bà Kiều bèn bảo, “Trùng hợp cháu gái của ông nhà tôi cũng đến chỗ tôi để học, hiện tại đang ở nhờ trong nhà. Ba cô gái tuổi tác ngang nhau, có thể cùng đồn đúc bầu bạn với nhau trong việc học hành, như vậy sẽ học nhanh hơn.”

Bà vừa dứt lời, hai người còn lại cảm thấy rất thất đáng, bèn gật đầu đồng ý.

“Chỉ có điều...” Bà Kiều nhớ tới người phụ nữ mặt đầy phong tình kia, không khỏi nhủ chặt chân mày: “Tôi ở rất gần người kia. Con bé hai vốn khôn khéo, biết lý lẽ, tôi cũng không lo gì. Có điều con ba tâm tư nham nhệ, ở gần như thế, ngày ngày sống trong cảnh xa hoa trụy lạc, chỉ mong không bị người ta dạy hư.”

“Có lòng xấu thì dù không dạy cũng hư. Còn nếu dạy hư mà không hư, tức dù trời có đổ mưa khắp phố, để gậy cũng không dính bùn.”

Cách một con ngõ, chắt giọng khản vì hút thuốc nhưng vô cùng quyến rũ chậm rãi vang lên. Đi cùng là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, dù đang là ngày đông giá rét vẫn mặc sườn xám, khoác bên ngoài áo choàng lông chồn trắng tinh, đi đôi giày cao gót nhọn hoắt có thể cõn ra lùm vũ khí hành hung.

Lâm Sở Vọng đang chơi trong sân không khỏi bị âm thanh này thu hút, chủ nhân của âm thanh kia nhìn đến —— đôi mắt mê hoặc ẩn dưới mái mi cong che mặt, chỉ lộ nửa sống mũi cao gầy cùng đôi môi quyến rũ thoa son đỏ.

Lúc này, âm thanh phần nộ của Lâm Du ở trong phòng cũng vọng ra: “Năm đó là đứa nào nói, nếu tao không chết thì tuyệt đối sẽ không đến gặp tao hả?”

Có gái xinh đẹp dựa vào cửa hình vòm ở đằng xa, cười nói, “Ồ, thì ra anh vẫn chưa chết à?”

Trong nhà lập tức rơi vào im lặng, người phụ nữ kia lại cười bảo, “Chỉ là thấy sắp đến ngày gõ mười năm của chị đầu, nhưng tháng sau em phải đến Mãi Lai không thể phân thân, nên mới đến đây nén hương cho chị ấy sớm vài hôm, trò chuyện với chị ấy, không ngại lại bắt gặp anh. Hãy, sớm biết thế đã không đi đường này, tránh mấy người phải lừng lững.”

Lâm Du còn chưa lên tiếng. Lâm Từ Đồng và Lâm Đoàn Yên đã như gặp quỷ, vội và kéo Lâm Sở Vọng tránh xa người phụ nữ kia ra. Lâm Sở Vọng bị kéo rời khỏi có gái yêu tình kia, nhưng trong đầu lại nghĩ, đúng là một người phụ nữ đẹp, thỏa mãn đủ mọi ảo tưởng của cô về vẻ phong hoa nguyệt diệu, phong tình vạn chủng của phụ nữ thời dân quốc. Cho nên khi bị kéo đi như thế, cô không nhận được ngoài đầu lại nhìn. Lúc này người phụ nữ ấy đang đứng dựa vào tường, miệng ngậm một điếu thuốc lá. Thấy có nhân mình, bà cũng quơ mắt nhìn Lâm Sở Vọng, hai ngón tay kẹp điếu thuốc, lúc mỉm cười, một vòng khói nhạt nhẹ nhàng phả ra giữa hai cánh môi.

Lâm Sở Vọng ngẩn ngơ: người đẹp đến thế thì ai chịu cho thấu?!

Từ Ngón Tang vừa chạy vừa nghi ngờ hỏi “Vi sao chúng ta phải chạy?”

Đoàn Yên nói: “Đó là cô út nhiều năm không gặp của nhà em, là nhân vật làm mưa làm gió ở vùng Thượng Hải, là gái hồng lâu nổi tiếng. Từ nhỏ cha đã dạy bọn em không bao giờ được giống như bà ấy, nếu gặp được thì phải tránh xa ra, xa được bao nhiêu thì xa.”

Sở Vọng thở hắt hần, phải đứng lại nghỉ ngơi, “Nhưng đúng là người đẹp hiếm gặp... Vi sao chúng ta vẫn phải chạy?”

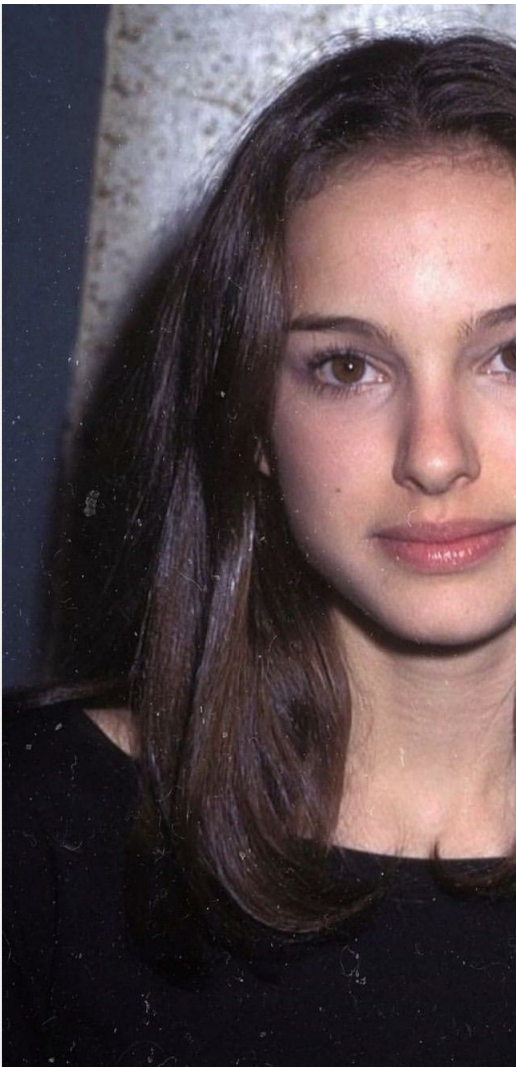
Từ Đồng cũng đứng lại, không vui nói: “Em ba, như thế không thể nói là đẹp được, con gái nhà lành tuyệt đối không phải như thế.”

Sở Vọng gật đầu đáp, “Em biết rồi, con gái nhà lành trừ khi gặp thất bại lớn, nếu không sẽ không có chuyện trở thành người như thế được.” Trở thành một cô gái kiểu diêm cổ ần tình.

Đoàn Yên nói: “Vừa rồi em không nghe bác cả nói à: lo nhất là em nhiễm thói xấu của cô út đấy. Bác cả lo lắng không phải không có lý.”

Tự dưng Sở Vọng lại bị chế giễu, nhưng lại không thể nói phải trái với con nít thời đại này. Người da trắng khi trưởng thành thường cao to, mũi cao mắt to lông mi dày con ngươi sâu hoắm. Bởi vì đáng yêu như thế quá nhiều cho nên những thứ ít sẽ trở thành hôn ngọc quý, với người da trắng, một giọt dầu đẹp phải có nét phong tình nhà nhân xuất chúng, ví dụ như Hepburn hay Portman*. Còn người da vàng thì ngược lại, đoan trang thanh lịch nhiều rồi, nên nét quyến rũ lại trở thành điểm nổi bật, ví dụ như Trương Mạn Ngọc hay Khâu Thục Trinh*, bọn họ hơn là hơn ở phong tình lẫn khi chất. Giống như Trương Bá Chi trong bộ phim *Vua Hải Kịch* vậy, cô ấy có thể dung hòa được hai hình ảnh trái ngược nhau giữa bộ đồng phục thủy thủ ngày thơ và một cô gái tay cầm điếu thuốc, tạo nên mỹ cảm hoàn hảo cho nhân vật nữ chính của mình...

(*Audrey Hepburn trái và Natalie Portman phải.)

(**Trương Mạn Ngọc trái và Khâu Thục Trình phải)

Cô rất muốn nói, thẩm mỹ của các người đứng là quá kém, quá bảo thủ! Nhưng cô lại không thể giải thích chuyện này được, nên cô đành tự trấn an mình rằng, có thể là do trình độ văn hóa của mình chưa đủ, cho nên không đạt tới mức thẩm mỹ, không bắt kịp trào lưu của người văn hóa mấy người.

Tư Ngõn Tang thoáng nghĩ rồi nói, “Lúc anh ở nước ngoài, có vài người đàn ông da trắng rất thích con gái Đông Á và Đông Nam Á, thậm chí còn có vài người bạn bằng tuổi anh cho rằng, phụ nữ châu Á khi chưa quá bốn mươi là đẹp nhất. Anh cũng từng hỏi họ về chuyện này, bọn họ trả lời bởi vì các cô ấy vừa quyến rũ vừa đoan trang, nét phong tình ẩn trong làn mi tiếng cười, nhìn bọn họ có cảm giác rất nhẹ nhàng, thậm chí còn không giả đi hay báo lên —— Anh nghĩ có lẽ điều bọn họ ám chỉ chính là kiểu như bà ấy.”

Tư Ngõn Tang vừa dứt lời, Lâm Sở Vọng đã lập tức vỗ tay. Nói hay lắm, nói trúng tâm tư của cô rồi. Đường như đây là lần đầu Tư Ngõn Tang bàn về chuyện này trước mặt con gái, anh ta nở nụ cười ái ngại.

Lâm Đoãn Yên lại đỏ mặt nói, “Anh Ngõn Tang, sao anh có thể bình luận qua loa về con gái như vậy?”

Tư Ngõn Tang ngăn ra, “Anh... Anh ở nước ngoài lâu rồi, nên không rành phép tắc. Anh không cố ý xúc phạm em gái.”

Tư Đồng cũng nói “Tuy hai nhà chúng ta qua lại với nhau từ nhỏ, cậu và em ba cũng có hôn ước, hôn nữa từ nhỏ cậu đã tiếp thu nền giáo dục nước ngoài, có thể thường xuyên chơi chung với hai em gái nhà tôi. Nhưng nếu với người khác, đàn ông con trai sẽ không được phép đặt nửa bước vào cửa khuê các. Nếu nói chuyện mà không có màn che, bị người ngoài nghe được, chỉ sợ hai em gái sẽ bị người ngoài chi trò.”

Tư Ngõn Tang đỏ mặt, rồi rít xin lỗi.

Sở Vọng nhìn cậu Tư bị hai anh em nhà này chỉ trích mà lại còn khiêm tốn nhận sai, cúi đầu xin lỗi. Cô nghĩ bụng, gia giáo của nhà họ Tư tốt thật đấy. Người ta đến làm khách, thế mà bị hai anh em nói tới mức làm Lâm Sở Vọng cảm thấy quá đáng. Khi bốn người đi vào lối tắt băng qua vườn hoa, Lâm Sở Vọng vô tình đến cạnh Tư Ngõn Tang, thấp giọng nói “Anh đừng để ý đến anh chị của em làm gì, em cảm thấy anh nói rất đúng —— có những vẻ đẹp gọi là nét đẹp từng trải, cái đẹp đó chỉ sinh ra khi trải qua sóng gió thất bại, cũng là điểm mà bông hoa trong nhà kín không có được, nên mới khiến bao kẻ si mê.”

Tư Ngón Tang nghe có nói thế thì mờ to mắt, thấp giọng cười khẽ, “Đến anh còn không dám nói lời này mà em gan thế! Không sợ cha mắng em sao?”

“Em không nói anh không nói, làm sao cha biết được?” Sở Vọng chớp mắt, cười tit mắt bảo, “Em xem anh là đồng chí! Anh cũng đừng bần đúngm em đấy.”

Tư Ngón Tang nghe có nói thế thì buồn cười, “Thế chúng ta là phe Liên Minh hay phe Hiệp Ước?”

Sở Vọng lục lại trí nhớ một lúc lâu, nhưng cũng không nhớ nổi hồi thế chiến thứ nhất, những quốc gia nào thuộc phe Liên Minh, quốc gia nào thuộc phe Hiệp Ước.

Tư Ngón Tang nhìn có ngừng đầu nghiêm túc nghĩ ngợi, bóng trúc đốm loang lị rơi lên gương mặt bé nhỏ trắng nõn, gió thổi lá trúc kêu ào xạc, những đốm sáng kia cũng theo đó lay động. Lúc sáng lúc tối, trong con người đen lầy phảng phất có vì sao lấp lánh.

“Hay là em ba đi nước ngoài du học với anh, núi cao nước xa, đồ phải lo anh viết thư về tổ cáo.”

“Em mà đi với anh thì kiểu gì anh cũng mới ra được lỗi sai, đến lúc đó cũng sẽ viết thư về tổ cáo.”

Tư Ngón Tang bật cười, nghiêm túc nhìn có, “Anh nghiêm túc đấy. Nếu em muốn đi, nhất định cha anh sẽ vui lắm, chú Lâm cũng sẽ không ngăn cản.”

Xuất ngoại ư?

Sở Vọng trầm cân nhắc, nhưng rồi nhanh chóng cho ra kết quả. Một lúc sau, có cười đáp: “Cả anh và em đều còn nhỏ, con đường tương lai lại dài tit tắp, sợ là không thể chăm sóc cho nhau được. Em sẽ ở nhà ngoan ngoãn đợi anh, chỉ mong anh học thành tài, đến lúc quay về đừng quên em, cũng đừng chể trách gì em.”

—

Tác giả có lời muốn nói: Tôi chỉ muốn nói là, nữ chính nữ cầu trên hoàn toàn không xuất phát từ tình cảm, không phải vấn đề có thích hay không. Chỉ là vì trong thời đại này, trước khi có ấy có khả năng tìm được một điểm dừng chân yên ổn cho mình, thì có thể nói người trước mắt chính là điểm dừng chân tốt nhất, là cộng rơm cứu mạng của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 5: Hành trình mới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi tiễn cha con nhà họ Tư rời khỏi Thiệu Hưng, Lâm Du gọi ba anh em đến, nói với bọn họ về kế hoạch tương lai.

Lâm Tư Đồng đã biết chuyện mình sẽ phải theo cha đến Bắc Bình. Nhưng về chuyện hai chị em phải theo bác cả tới Hương Cảng, Đoàn Yên vô cùng sững sờ, sau đó khóc toáng lên, bày tỏ không muốn rời xa cha anh.

Qua truyền ký của Tư Ngón Tang, Sở Vọng đã biết trước tương lai của mình. Khi nghe đến “tín đồ” này, có không biết nên khóc hay cười nữa, thời thì cứ thế vận mệnh sắp đặt vậy. Điều này khiến Lâm Đoàn Yên đã khóc ngất phải bốt ra mười giấy biểu diễn quá buồn, ngay trước mặt cha anh và bác cả, chỉ thẳng vào mũi Sở Vọng hét to: “Em ba là đồ lạnh lùng, tâm địa sắt đá!”

Sở Vọng đảo mắt. Có có thể làm gì được hả? Nếu có có thể diễn xuất chân thật được như thế thì đã thì vào đại học Điện ảnh Bắc Kinh từ lâu rồi, chứ việc gì phải vật lộn với đám vì sinh trong phòng thí nghiệm cả ngày lẫn đêm.

Bác cả của có cũng chế giễu: “Cậu công tử nhà họ Tư lên tàu rồi mà vẫn dậm đi dậm lại, bảo cháu ba ‘nhất định phải ngoan ngoãn chờ cậu ta về’. Giờ cháu ba vui còn chẳng kịp, làm gì còn thời gian buồn bã với cháu hai?”

Đoàn Yên nghe thế thì càng oa khóc to hơn.

Sau ngày hôm ấy, tất cả mọi người trong Lâm phủ bận tới nỗi chân không chạm đất. Một số người hầu không muốn xa ông chủ và cậu cả cũng được bố trí theo bọn họ đến Bắc Bình. Còn về hai có chú, bà cả Lâm* đã có lời dặn, không cần dẫn theo đầy tớ người hầu đến Hương Cảng. Ở chỗ bà có du ngoạn, hưởng hồ đường sá xa xôi, đến bên kia cũng không quen thuộc, thế là bà tính tiền công rồi cho a hoàn hầu hai có chủ nghĩ việc. Vì chuyện này mà Đoàn Yên lại khóc ngất tiếp.

(*Bà cả Lâm tức bà Kiều, chị gái của Lâm Du.)

Những người quản gia già đã hầu họ ba đời thì ở lại trông nom nhà cửa, bận rộn lên xuống gần một tháng, hầu hết những thứ có bán đều được chuẩn bị xong xuôi. Lần này Lâm Du và Tư Đồng đi đường thủy lên Bắc, rương hành lý chất những hai con thuyền; Còn Đoàn Yên và Sở Vọng thì ít hơn bọn họ nhiều—— chỉ có hai chiếc xe hơi nhỏ đến đón các có gái tới bến tàu Thượng Hải để gặp bác cả, sau khi chất hành lý của Đoàn Yên lên xe xong, Sở Vọng nhìn: làm gì còn chỗ trống để đặt đồ của có nữa?

Hành lý của Sở Vọng chỉ vón vẹn một chiếc cặp da, bên trong đựng vài bộ đồ và vật dụng hằng ngày. Tuy có rất muốn khuyên chị là: phải biết cách lựa chọn, nếu không sẽ có ngày gặp nạn. Nhưng có về chị có mắc chứng ái vật nghiêm trọng—— mất nhìn lom đom đồng hành lý chất bừa lộn xộn của mình, không cho bất cứ ai đến gần tới trong vòng ba mét.

Sở Vọng đành chịu, đặt chiếc cặp da bé nhỏ đáng thương của mình lên băng ghế sau.

Hai chị em sẽ xuất phát trước cha anh, sau khi thủ xếp ổn thỏa, bốn người bọn họ đứng giữa sân.

Trong sân có một gốc lệ, lúc này đang là mùa hoa lê nở rộ. Lâm Du nhìn gốc cây cảm khái, cũng muốn để ba đưa con của mình bọc bạch nổi lòng.

Tư Đồng nói “Hoa lê sắp rụng, lại sắp có quả ngon để ăn rồi; đáng tiếc năm nay không được ăn lê.”

Đoàn Yên ngược đời mắt ầng ầng nhìn lên: “Nếu hoa lê của cha rụng xuống, thì sẽ là lúc Đoàn Yên trở thành người lớn.”

Rời ba người đồng loạt nhìn sang Lâm Sở Vọng.

Sở Vọng: “Ày. Trọng trường Trái Đất là 9,81 m/s2, có thể thấy tốc độ hoa lê rụng là 0,08 m/s, rồi theo hướng Tây Nam, mật độ không khí trong mùa này khoảng 1,3 kg/m3, diện tích tiếp xúc của hướng cánh hoa thẳng đứng là 4 cm2, từ đó suy ra tốc độ gió vào lúc này là khoảng 3,6 m/s.”

Ba người cha anh chị: “...”

Sở Vọng không khỏi nhìn trời “Đó là tốc độ của gió nhẹ không mạnh. Nên cha và anh cả sẽ thuận buồm xuôi gió.”

Cho dù là gì thì cha và anh vẫn miễn cưỡng đón nhận lời chia tay tạm biệt chẳng ra gì của có, sau đó đưa hai chị em lên xe.

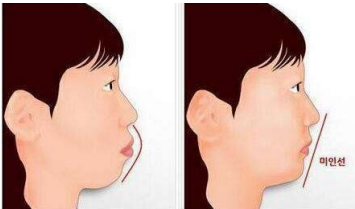
Sau khi lên xe, Lâm Đoàn Yên lại bắt đầu khóc lóc. Mỗi đầu Lâm Sở Vọng còn có thể an ủi vài câu như “ừ Hương Cảng có bãi biển”, “trên bờ có rất nhiều người ăn mặc hở hang”, “có rất nhiều người Tây”, nhưng chẳng mấy chốc có đã ngủ say trong bản độc tấu không biết mặt của Đoàn Yên.

Tới lúc tỉnh dậy mới ao nào phát hiện, có đã bỏ lý phong cảnh của vùng đó giới nổi tiếng mất rồi, chỉ có thể ngắm nhìn phong cảnh ngoài bãi 해변 ở bến tàu mà thôi. Lúc có tỉnh lại thì Đoàn Yên đã thôi khóc, thay vào đó là nhanh nhau chào người bên ngoài cửa: “Chào bác cả ạ.”

Sở Vọng tự xác hành lý của mình xuống xe, còn hành lý của Đoàn Yên thì có hai phụ khuân vác thuận thực vác xuống. Đứng lúc này, một có gái mười một tuổi đứng cạnh bác cả chọt máng bằng chất giọng Thượng Hải “Sao không chuyển cả nhà tới luôn đi?”

Nghe xong câu đó, Sở Vọng bất giác vui vẻ, nhìn có gái kia với vẻ khen ngợi—— có ấy có khuôn mặt đúng tiêu chuẩn con gái thời kỳ dân quốc: da trắng, lông mày tỉn nhang, gương mặt hơi gồ*, chiếc sườn xám ca rô màu vàng tơ lam bật lên áo khoác màu lam phớt hồng bên ngoài, thoạt trông rất xinh xắn đáng yêu.

(*Mặt gồ là một trong những đặc điểm ngoại hình ở người châu Á, ảnh minh họa bên trái.)

Người bác cả nghe thế thì trừu, “Nếu Đoàn Yên muốn dọn cả nhà tới, vậy con Tiết Chân Chân lại ngày trước muốn dẫn theo a hoàn người hầu phụ bếp ở dinh thự họ Tiết đến Hương Cảng thì sao hả?”

Tiết Chân Chân do mặt, bất chợt phát hiện Lâm Sở Vọng tay xách cặp da đứng lẽ loi cạnh Đoàn Yên. Thế là có năng chỉ vào Lâm Sở Vọng, “Mẹ à, vì sao nó có thể dẫn theo a hoàn còn cháu thì không được?”

Sở Vọng: “...”

Bà Kiều: “... Đây là em ba nhà họ Lâm”

Thực ra cũng không thể trách Tiết Chân Chân nhìn lầm được. Lâm Sở Vọng lúc này quá gầy, một người thiếu tuổi đang mặc một chiếc áo cực kỳ mỏng mạc, chiếc áo dày nặng là thế mà cũng trở nên nhệ tênh. Có gái bé nhỏ xách một chiếc cặp đứng bơ vơ, đi theo sau lưng Lâm Đoàn Yên tuy mới mười hai tuổi nhưng đã đầy thì ra đáng, không phải trông rất giống a hoàn theo hầu của có chủ nhà giàu ư?

Bà Kiều vừa dứt lời, Tiết Chân Chân lại nhìn có một lượt từ trên xuống dưới, cười khẽ một tiếng rồi ngoảnh mặt đi. Lâm Đoàn Yên thấy cả, có điều có ta kiểu ngao quen rồi, tuy mình cũng không thích có em gái này, nhưng nói như vậy cũng không khác gì làm nhả mình mất mặt. Thế là có năng giả vờ như không nghe thấy gì, cũng giả vờ không quen biết Lâm Sở Vọng.

Nhưng chẳng mấy chốc Sở Vọng đã quên đi sự tồn tại của người ngoài, nhìn bên tàu rộn rã trước mặt: Tàu Hà Lan, tàu Anh Quốc, tàu Nhật Bản...; Có người đi xe điện, xe kéo hay thậm chí là xe hơi riêng của nhà mình vào bến tàu...

Bọn họ sẽ lên khoang hạng nhất trong chiếc tàu Nhật Bản. Con tàu này xuất phát từ thành phố Kobe, đi ngang qua Thượng Hải rồi đến Hương Cảng, Mã Lai, cuối cùng cập bến Singapore. Về tàu hạng ba vốn đã rất đắt đỏ, người nhà bình thường khó mà mua nổi, chứ đừng nói gì đến về tàu hạng nhất. Cho nên khi người hầu của bác cả trình về tàu ra để lên tàu, có nhanh mắt liếc sang, thấy được con số 38 đồng bạc đáng yêu.

Cũng trong bối cảnh đương đại, trên con tàu Titanic rời cảng Anh hướng về New York, nhờ có số tiền đánh bạc mà Jack mới kiếm được tám vé hạng ba, với một người dân thành phố bình thường như anh ta thì điều đó chẳng khác gì trúng độc đắc; và cũng như chàng nghệ sĩ piano trên con tàu sang trọng Virginia vậy*, quả đúng là hình ảnh thu nhỏ của giới thượng lưu châu Âu...

(*Trong bộ phim “Huyền thoại 1900”, 1900 là tên của một anh chàng chơi piano trên con tàu lênh đênh giữa đại dương. Anh ta là đứa trẻ bị bỏ rơi trên khoang hạng A của con tàu thủy Virginia. Ở đây tác giả muốn nói, trong thời đại ấy người bình thường khó có thể đạt

chân lên tàu thủy.)

Sở Vọng nhắm tình, trước và trong thời kỳ dân quốc, một đồng bạc có thể mua được 18-20 cân gạo, tính theo giá một cân tám xu hôm nay thì 1 đồng bạc tương đương với 360 nhân dân tệ. Vậy có nghĩa, một tấm vé tàu tương đương với 13.680 nhân dân tệ... Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhớ lại lúc mình mua vé máy bay đi du học, với cái giá đó thì có thể mua một được ghế hạng thương gia bay từ Thượng Hải đến miền đông nước Mỹ, thậm chí may mắn thì mua khoang hạng nhất cũng được.

Nên Sở Vọng đoán, hoặc là cha mình tìm được một việc khá tốt trong chính phủ mới, hoặc là người bác cả này quá hào phóng, có thể vung một số tiền lớn như thế với bà cô cháu gái của mình.

Khoang hạng nhất có lối đi riêng nên không cần phải chen chúc với các vị khách khác, cũng vì thế mà thông thả hơn rất nhiều. Hành khách khoang hạng nhất đi từ Thượng Hải không nhiều lắm, sau khi tìm được buồng của mình, bọn họ thấy những phòng khác trong khoang đều khang kín cửa, yên lặng như tờ. Có lẽ vì đi tàu trên biển công chúng nên bấy giờ người ta đang ngủ. Tuy là tàu Nhật Bản nhưng thiết kế trong khoang lại theo kiểu châu Âu có đến. Về mức độ tiện tiện không gian và khéo léo hoạch định mà nói, những con tàu châu Âu khác còn lâu mới sánh bằng.

Nói tóm lại, tuy phòng nhỏ nhưng nội thất rất đầy đủ, nằm người ở một buồng cũng không sợ chật. Ba gian phòng đặt sáu chiếc giường. Lâm Doãn Yên khác lúc đòi ở chung với bác cả, nếu không ban đêm sẽ sợ. Người hầu của bác cả ở riêng một phòng, còn một phòng bà giường khác thì để Tiết Chân Chân và Lâm Sở Vọng ở.

Đợi sắp xếp hành lý xong, trên đường quay về sau khi ăn tối ở phòng ăn ăn, Lâm Doãn Yên nghe thấy tiếng nhạc waltz ở phòng khách vui vọng ra, thế là báo muốn đi xem, còn Tiết Chân Chân lại la hét đòi nhân lúc hoàng hôn ra boong tàu ngắm mặt trời lặn. Cuối cùng bác cả quyết định đi ngắm mặt trời lặn trước, sau đó về phòng khách với xem người ta khuấy vũ.

Vừa ăn cơm xong, trên biển đang có gió lớn, đây lại là lần đầu tiên Lâm Doãn Yên đi biển nên chẳng mấy chốc cô gái đã say sóng, lập tức nôn ngay trên boong. Tiết Chân Chân thấy thế thì lại lấy chuyện “đúng là tôi từ vùng quê” để chế giễu cô nàng. Một lúc sau, bác cả húng gió to quá nên cũng cảm thấy khó chịu. Vậy là người hầu đỡ hai người bọn họ vào trong khoang.

Lúc này trên boong chỉ còn lại Tiết Chân Chân và Sở Vọng.

Gió biển thổi bay lọn tóc xoắn tự nhiên của Tiết Chân Chân, cô nàng nhìn sang Sở Vọng đứng yên, “Chỉ gái của em nôn tới mức không thiết tha xem dạ vũ nữa, xem ra bị say sóng thật rồi.”

Gió thổi bay chiếc áo khoác của cô gái bé nhỏ, nhìn vào không khác gì con đười ươi, như thể muốn thổi bay người ta. Đôi mắt của cô rheo lại trong cơn gió, lông mày nhún chặt, song vẫn im lặng nhìn ra xa, không biết đang nghĩ gì.

Tiết Chân Chân thấy cô không để ý đến mình thì tức giận nói, “Người khác nói chuyện với em mà em lại thờ ơ thế hả, đúng là không biết phép tắc.”

Chợt cô bé lăm bắm gì đó trong miệng, thốt ra một chuỗi các con số.

Gió quá lớn, đây số کیا bị gió thổi tan. Tiết Chân Chân sửa lại tốc tai, hét lớn hỏi, “Em nói gì thế?”

Sở Vọng nhìn cô, đợi gió nhỏ đi mới nói, “Sắp có sóng to, mau vào khoang thôi.”

Tiết Chân Chân xem thường, “Đây không phải là lần đầu tiên chị đi biển, và chị chưa bị say sóng lần nào.”

Sở Vọng tính toán kích thước của lực ỷ tâm, cảm thấy người bình thường như mình không thể chịu được, thế là không khuyên nữa mà bỏ chạy vào trong khoang. Cô vừa đi vào chưa được bao lâu thì trên tàu bắt đầu rung tiếng Nhật, tiếng Anh, tiếng Quảng Đông và tiếng phổ thông thông báo một lượt, rồi sắp có sóng to, mới mọi người ở trên boong nhanh chóng vào khoang.

Sở Vọng vừa nằm xuống thì Tiết Chân Chân đã đến mặt đi vào, nằm trên giường cạnh cô lăm lì không nói. Một lát sau, con tàu chao đảo đi dội, mấy thứ đồ nhẹ trong phòng đã bắt đầu lắc lư. Rương hành lý rơi xuống, như quả bowling văng đi xa, đập vào vách tường.

Tiếng nôn mửa ở phòng bên vang lên liên tiếp, ngày đến bên này cũng có thể nghe thấy rõ. Cô ngồi trong đầu, may mà bác cả có dẫn người hầu theo, nếu không cũng không biết ai sẽ chăm sóc cho một phòng người lớn ốm yếu đây.

Có điều cô cũng chỉ vui được một lúc, vì khi quay đầu lại thì Tiết Chân Chân mặt mày tái nhợt nhìn cô van nài, “Mau đem ông nhỏ đến đây.”

Sở Vọng lập tức nháy dưng lên, tức chuông gọi người phục vụ trên tàu đưa ông nhỏ đến, nhưng lúc phục vụ tới thì đã muộn rồi, lối đi giữa giường của Lâm Sở Vọng và Tiết Chân Chân đã gập họa. Người phục vụ không hề đổi sắc, mau chóng gọi thêm vài người nữa đến lau nhà, thay khăn trải giường, cuối cùng đưa thuốc say sóng tới... Một lúc sau, lại có quản lý đến xin lỗi, đứng tiếng Trung bập bẹ nói, “Con gió này sẽ kéo dài khoảng hai giờ, chúng tôi vô cùng xin lỗi.”

Vừa nói vừa gập mình liên tục, gấp tới mức Sở Vọng cũng muốn khom lưng với anh ta. Sau đó anh ta khép cửa đi ra, xem chừng là đến phòng tiếp theo xin lỗi.

Sau khi phục vụ rồi đi, Sở Vọng lại nằm xuống. Dưới tác dụng lớn của ngoại lực, cách tốt nhất để giữ cơ thể được ổn định chính là giảm trọng tâm, gia tăng lực ma sát giữa cơ thể và ngoại vật (tức là gia tăng diện tích tiếp xúc giữa cơ thể và giường). Cô không muốn thể dịch trong dạ dày mình như nước trái cây, bị máy ly tâm khuấy thành bãi chất lỏng.

Một lúc sau, qua nhàn sóng to đã giảm đi, tiếng người đi lại và cười nói xôn xáo ngoài hành lang cũng dần tắt nập. Cô thật sự muốn đến phòng khách vũ xem sao, xem trên con tàu Thượng Hải trong thời kỳ này có nhân vật nào giống nghệ sĩ chơi Piano trên biển không. Nhưng không biết vì sao mà từ khi máy người trong buồng nằm xuống, những ngày tiếp theo lại không khí hơn chất náo, chỉ cần con tàu thoáng lắc lư là lại nôn đừ đời. Nhất là phòng bên cạnh, Lâm Doãn Yên là người nôn đừ nhất, nôn lên tục khiến căn phòng ngập mùi hôi thối, lăm bà Kiều nôn nao theo.

Sở Vọng không khỏi thán thán: ngày trước mình đi máy bay đường dài suốt mười tiếng liền, ngồi trên máy bay không khác gì chìm nho hong gió —— còn mình chính là chìm nho کیا. Không chỉ nghĩ ề mong mà bấp chần cũng sung lên, không khí khô hanh tới nỗi tróc da cháy máu mũi. Chính vì thế nên cô khá ghét đi máy bay đường dài.

Mà nay chỉ đi từ Thượng Hải đến Hương Cảng lại mất những bốn ngày đi tàu. Có cảm giác như vào tình dục, phát hiện bản thân đang bị nhốt trong hộp sắt, trôi nổi giữa đại dương mênh mông, dưới mười mét dưới chân lại chính là đáy biển sâu mấy ngàn mét... Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy sợ hãi lăm lăm rồi.

Nếu báo cô đi tàu đến đại lục Á Âu thì... Sở Vọng thật sự không dám tưởng tượng. Cho nên xuất ngoại du học trong thời kỳ này đầu phải là chuyện gì đáng để hăm dọa, làm một nhóm người dẫn đường. Sở Vọng không khỏi kinh nể trước dùng khi của bọn họ.

Tóm lại trong mấy tiếp đó, Sở Vọng nhờ phục vụ báo với phòng bếp mới ngày đầu tới ít đồ ăn thanh đạm, có cũng ăn tạm. Khi những người trong phòng nôn thì cô sẽ dọn dẹp giúp phục vụ. Nếu bọn họ không nôn, có cũng chỉ nằm dài trên giường tăng diện tích tiếp xúc, không đi ngắm phong cảnh trên biển, cũng không xuống máy khoan dưới biển khảo sát cảnh tượng của du thuyền trong thời kỳ này.

Bất tài bất giác, con tàu đã chậm rãi tiến vào cảng Victoria, trong tiếng động cơ nổ của những chiếc tàu thủy, tất cả mọi người rồi rí chạy lên boong, cùng vũ tay hoan hân với bờ biển trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(chăm\)Net](#)**.

Quyển 1 - Chương 6: Hương Cảng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sở Vọng nghe thấy tiếng hoan hô thì lập tức ngồi bật dậy, chưa kịp xô gậy cho đảng hoàng đã chạy “bình bịch” lên boong.

Năm bốn ngày liền trong căn phòng tối mờ, giờ sắc trời bên ngoài đột ngột đập vào mặt khiến Lâm Sở Vọng không mở mắt nổi.

Cô rheo mắt phản bội, thấy trên mình đã lền phía sau biển khơi là những tấm bảng quảng cáo màu sắc sặc sỡ chỉ chờ chờ nhai. Hồng lục lam đỏ đủ kiểu muôn màu, nhưng tựu chung là rất đặc sắc, như một tòa ốc đảo ảo ảnh bất chợt xuất hiện giữa đại lục hoang vu.

Ấy vậy mà trong tình cảnh đó, Sở Vọng lại cảm thấy thân thuộc lạ thường. Hơi giống bãi biển ở miền Nam nước Pháp, có điều không phải sự yên ảng của vùng Cannes mà giống bãi biển ở thành phố Nice trong tiết trời tháng Hai, song đã bớt đi đôi phần khoa trương... Tia nắng ỏi đây chan hòa ấm áp, có cảm giác giống California, nhưng phong cách của những ngôi nhà lâu và quảng cáo lại khiến cô nghĩ đến một hình ảnh: trong tiểu bang Nevada hoang vu đó rất nhất California, bỗng có công nhân dựng lên thành phố Las Vegas phủ hoa.

Đáng thế, Hương Cảng ở thời kỳ này đang có gắng bắt chước mọi thứ của Anh Quốc, như muốn chuyển cả Luân Đôn tới nơi này vậy, thế nhưng lại học không đâu vào đâu, tựa bức tranh Phê thế của Nhật Bản*, muốn vạn màu sắc sặc sỡ nhưng bên trong lại trống rỗng. Sở Vọng đi theo đám đông hân hoan cả một hồi, cuối cùng từ ngẫm mới mất quay vào khoang tàu.

(*Tranh Phê thế hay ukiyo-e có nghĩa là "[những] bức tranh của thế giới hư ảo", chủ đề xoay quanh đời sống sinh hoạt của con người đương thời cũng như những câu chuyện, sự vật, phong cảnh mà họ "tai nghe mắt thấy".)

Đến khi có vẻ lại khoang thì người hầu đã xách hành lý đi ra. Lâm Doãn Yên li khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ra khỏi giường, mong chờ hỏi: “Em bà, bên tàu trông như thế nào?”

Lâm Sở Vọng còn chưa kịp trả lời thì Tiết Chân Chân đã xen ngang, “Còn như thế nào nữa, đương nhiên là một vùng thôn quê rồi, đến đại lục Nử Hoàng còn nhỏ hơn cả đường Phúc Châu ở Thượng Hải.”

Tiết Chân Chân vừa dứt lời, giọng mặt nhợt nhạt của Lâm Doãn Yên đến đi một nửa.

Nghe Tiết Chân Chân nói xong, Sở Vọng không nhịn được bật cười.

Tiết Chân Chân liếc sang, “Cười cái gì?”

Cô xua tay tỏ vẻ không có ý gì cả. Thật ra về mặt lý thuyết, Tiết Chân Chân nói không sai. Đầu ở Thượng Hải cũng từng là trung tâm tài chính số một ở Đông Á, dân số ở Hương Cảng chỉ bằng một phần tư Thượng Hải. Nhưng nếu xét về mặt kinh tế, thí dụ, cả Tokyo lẫn Singapore đều không được hổ trợ, nhưng cấu trúc xã hội của hai bên lại khác nhau, cho nên về bản chất không thể so đoá cả năm được.

Người hầu đỡ bác cả, còn Sở Vọng đi sau đỡ hai người chị, tap dịch nhai bác cả các hành lý xuống thuyền vào trong xe hơi. Trong những chiếc xe màu đen ở xung quanh có không ít tài xế thò đầu ra hỏi bằng tiếng Quảng. “Có đến vịnh Nước Cạn hay Hung Hom không?”

Câu nói khá đơn giản, Sở Vọng vẫn có thể nghe hiểu cơ bản, thế là cô mỉm cười liếc đầu với bọn họ. Doãn Yên tuy không còn sức lực đi bộ nhưng vẫn dùng chút sức ít ỏi còn lại mà hỏi, “Em bà, em hiểu bọn họ nói gì à?”

Lâm Sở Vọng không đáp. Một lúc sau, bà cô gái bị nhốt vào trong xe hơi. Lần này thì biến thành hai người kia vừa lên ghế đã bắt đầu ngủ gục, Lâm Sở Vọng một mình lê lối, tựa đầu lên cửa xe.

Xe chạy vào phố xá sầm uất, hết lên dốc rồi lại xuống dốc, trong mảnh rừng xanh thẫm để lộ sườn dốc xanh, rồi lúc vàng lúc đỏ, lúc lại có cả đá hoa cương. Bất chợt từ bên sườn đất màu đỏ vàng lại xuất hiện vùng biển xanh thẫm, rồi biển xanh dần biến mất sau gò đất. Nắng tháng Ba ru có thấp ngai, một lúc sau, chiếc xe từ từ dừng lại.

Vườn là núi và cây, nhưng đã có nhiều ngôi nhà kiểu Tây hơn. Lúc đi ngang qua bảng tên chi đường, Sở Vọng li đường đưa mắt nhìn, bên trên viết CONTESSA AVENUE (Đại lộ Contessa). Có nhân quanh một lần, chỉ có mấy kim cây cũng ngừng tòa nhà màu trắng vàng lúc đặc trên núi, đại lộ ở đâu cơ?

Bước xuống xe, cô cũng không thấy nhà đầu mà chỉ có một thềm đá to lớn, cùng với con đường thẳng lên trên. Hai phụ xe vác hành lý xuống, hai người hầu gái nước da ngăm đen nghe thấy tiếng thì le dệp xoắn xoẹt xuống thềm đá đỡ bà Kiều. Bà Kiều có quản gia ra đỡ, lên tiếng sai bảo “đưa bà...” “Chợt liếc sang Sở Vọng đã từ trong xe chạy ra ngoài, bà ta sửa lời “đưa lại cô vào nhà”.

Đi theo bác cả bước lên thềm đá, có trong vườn xanh một màu, hàng rào sắt đen nhình chạm tới cùng vườn hoa hồng phía sau dần trải ra trước mắt mắt. Bước lên bậc thềm hai mươi cấp ở phía sau vườn hoa là một căn nhà nhỏ bà tăng hai học nữa vậy nhàn, ban công tầng hai của hai học nhô ra trước nhau, ở tầng trệt có hành lang tự nhiên đất, bên dưới hành lang là vườn hoa thiên nhiên, trong vườn hoa có một chiếc xích đu lăm từ mấy tre.

Trên tầng hai mở họ truyển đến tiếng đàn dương cầm và tiếng con gái cười đùa vui vẻ, có có gái lớn đầu thì trên lầu nhàn xuống, sau một tiếng “ô” thì vội thông báo, “Đi đã về rồi”. Lúc này cửa tầng trệt mở ra, hầu gái da đen nghiêng người để bà chủ và Sở Vọng đi vào trước. Vừa bước vào cửa, Sở Vọng lại nghe thấy tiếng chân trần chạy “bịch bịch” ở trên cầu thang. Bác cả sầm mặt, bước lên trước hai bước, ngồi phịch xuống ghế sofa.

Hành lý được chuyển vào dưới cầu thang. Doãn Yên và Tiết Chân Chân lim dim con mắt đứng bên cạnh Sở Vọng. Một lúc sau, một cô gái mới lăm mười sáu tuổi từ trên lầu chạy xuống —— lăm da màu کیا mà khỏe khoắn, vóc dáng cân đối, bên dưới chiếc váy hoa là nửa bắp chân thon dài sáng bóng, mũi tóc dài xoắn đen để xỏa, bên tai cài một đoá hoa nhỏ màu vàng tươi, đôi mắt to sù, lăm mồi dài tựa chú bướm nhỏ, nhẹ nhàng vờ cánh theo ánh mắt đong đưa của chị.

Bà cô bé dưới lầu không khỏi ngẩn ngơ, đứng là người đẹp...

Bà Lâm nói: “Mà Linh, đây là ba em gái đến từ Thượng Hải, Chân Chân – lần trước con đã gặp rồi; Đoàn Yên, em hai nhà cậu; Sớ Vọng, em ba.”

Kiều Mã Linh tươi tắn cười nói, “Chào các em.”

Lúc này trên cầu thang có ba bốn cái đầu nhỏ ra, thấp giọng lầm bầm, “Ba miếng thịt hấp bột vừa ra lò.”

Giọng rất nhỏ, cũng đã có giọng giảm thấp âm thanh, nhưng bà cô bé bên dưới vẫn nghe thấy. Đây là câu nói đùa đang thịnh hành gần đây: con gái Quảng Đông có màu da ngăm đen nhưng lại bóng bẩy đầy sức sống, là sườn xào chua ngọt; còn con gái Thượng Hải nước da trắng mịn, là thịt hấp bột.

Hồi ở Thượng Hải Tiết Chân Chân từng nghe đến từ này, có năng vừa xấu vừa tức giận, nhưng lại không tiện phát tác; Lâm Đoàn Yên chưa nghe bao giờ, nghiêng đầu với vẻ khó hiểu, còn Lâm Sớ Vọng ở Thiệu Hưng đáng nhẽ cũng chưa từng nghe câu đó lần nào, nhưng cô vô tình thấy từ đó được nhắc đến trong vài tác phẩm thuộc giai đoạn đầu của Trương Ái Linh, cô bất giác mỉm cười.

Kiều Mã Linh tức giận, quay sang lấy lòng bà Kiêu, “Mẹ, bọn họ là bạn của con trong dân hợp xưởng, hiếm khi có được ngày cuối tuần xin mọi người đến nhà ca hát.”

Bà Kiêu đầu đầu thấy rõ, khoái tay báo, “Thôi, gọi con đến để gặp các em thôi. Bảo đi Triệu đưa mấy đứa nó đi xem phòng mình đi, xem xong rồi thì xuống đây, mẹ sẽ lựa ra mấy đứa hầu thào vát để các em chọn.”

Kiều Mã Linh vàng da rồi gọi đi Triệu tới, để bà ấy đưa ba miếng thịt hấp bột lên xem phòng.

Bà người lén lảng ba trước. Ở tầng ba đối diện với cầu thang và vườn hoa có một căn phòng kiểu Trung Hoa, bài trí giống hệt căn phòng của Lâm Đoàn Yên ở nhà, gần như là bản sao của căn phòng đó. Thậm chí đến Lâm Sớ Vọng cũng tưởng căn phòng của Đoàn Yên ở Thiệu Hưng được Căn Khôn Đại Nà Di chuyển tới.

Và lẽ dĩ nhiên, căn phòng này thuộc về Lâm Đoàn Yên, được trang hoàng với cờ tử sớm, bản thân cô nàng cũng khá hài lòng.

Xuống tầng dưới, ở hướng đối diện với cầu thang và vườn hoa có một căn phòng lớn hơn so với phòng của Đoàn Yên, có kèm ban công. Phòng trang trí theo kiểu châu Âu, trên giường có mấy con búp bê nhỏ mặc quần áo hoàng gia châu Âu, trông rất hoa lệ.

Đây là phòng của Tiết Chân Chân, cô nàng cũng rất hài lòng.

Ở cách đối diện phòng của Tiết Chân Chân có một căn phòng khác. Diện tích phòng cũng tương tự, cũng có một ban công. Trong phòng bày biện khá đơn giản: một chiếc bàn học gỗ đồ, một bàn trang điểm, tủ quần áo cực to, giường gỗ đồ, ngoài ra còn có một bộ bàn ghế làm từ cây mây.

Lâm Sớ Vọng không phải người kén chọn, chỉ có điều...

Theo tâm mắt của cô, hai cô bé kia đi tới nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi “ồ” lên đầy ngạc nhiên.

Bên ngoài cửa sổ là một vườn hoa rất rộng, rất châu Âu rất đẹp. Có hàng lang dài lát đá cẩm thạch trắng sáng đầy nho, có đỉnh bóng gió, có hồ bơi và vườn hoa, tất cả được xây trên một bãi cỏ được chăm sóc cẩn thận. Xa xa hơn nữa chính là ngôi nhà trắng tinh ba nóc – còn rộng hơn nhà của bà Kiêu.

Trong sự nghi ngờ của ba người, đi Triệu đã lên tiếng giải thích, “Bên kia là biệt thự của bà Cát – vườn hoa cũng là của bà Cát. Hai biệt thự nằm gần nhau, năm trước vườn hoa được mở rộng đến dưới lầu bên này.”

Đi Triệu vừa nói xong, cả ba không hẹn mà cùng nhìn xuống từ ban công của Sớ Vọng.

Lâm Sớ Vọng: “...”

Bởi vì hai biệt thự đều được xây trên sườn dốc, tuy biệt thự bên này đã cổ xây cao lên, nhưng vườn hoa bên kia vẫn cao hơn nền móng bên này hai mét có dư. Tuy nói là sườn dốc thoải thoải, nhưng vừa khéo con đường kéo dài đến dưới tầng trệt bên dưới phòng của Sớ Vọng lại khá dốc. Mặc dù bên ngoài tầng trệt có dựng hàng rào tre, nhưng hàng rào cũng chỉ cao có hai mét, không thể che khuất được tầm nhìn toàn bộ tầng hai của ngôi nhà.

Còn ban công ở phòng Lâm Sớ Vọng cũng chỉ cao hơn dốc bên ngoài chưa tới một mét.

Hay nói cách khác, nếu như trong vườn mở tiệc, người ngồi trên sân cỏ ở tầng xa có thể thấy rõ môn một phòng riêng của Lâm Sớ Vọng...

Có điều đó vẫn chưa phải là điều nghiêm trọng nhất.

Nếu có một người đàn ông trưởng thành đứng bên ngoài hàng rào tre ở tầng trệt, thì người đó chỉ cần vịn hồ vào mào dưới ban công là có thể nháy vào trong ban công ngoài phòng cô, không cần tốn nhiều công sức.

Có vẻ hai cô bé kia cũng phát hiện ra điều này.

Chân Chân cười bảo, “Đây đúng là đài ngắm cảnh không tồi.”

Đoàn Yên nói: “Nghe nói cứ hai ba ngày là trong vườn nhà cô út lại mở tiệc tùng, em ba đừng để bị ảnh hưởng đấy.”

Sớ Vọng nghĩ bụng, không phải trước đó bác cả còn ở trước mặt cha lo mình bị cô út dấy hư sao?

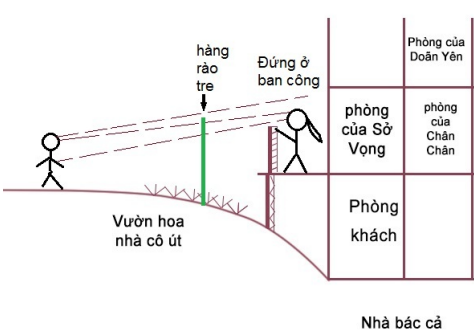
Mà căn phòng được chuẩn bị từ trước đây, không phải là tìm trăm phương ngàn kế lo cô không bị dấy hư à?

Sớ Vọng lại nhìn cửa sổ cách âm bên ngoài tầng trệt là cửa gỗ treo rèm chặn ánh sáng, bên trong tầng trệt là cánh cửa thụ tinh sắt đất —— cần nhắc rất chu đáo về vấn đề cách âm và an toàn, cứ như thế thì cô cũng không bối rối được gì.

Đúng lúc này, âm thanh dẫu dăng của chị họ Kiêu Mã Linh vang lên từ phía sau: “Ba em có hài lòng với phòng của mình không?”

Sớ Vọng cười hi hi đáp, “Hài lòng.” Sao có thể không hài lòng được? Hài lòng quá ấy chứ.

—
*Qin: Sơ đồ của hai ngôi biệt thự, mình vẽ lại tương đối (không quá chính xác) từ bản vẽ tay của tác giả. Nói chung phần đất của nhà bác cả thấp hơn nhà cô út.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 7: Khởi đầu

Sớ Vọng đi theo ba chị gái và đi Triệu xuống phòng khách. Lúc này bác cả đã gọi sáu bảy hầu gái tới, đứng dàn thành hàng ngay trước cầu thang.

Bà Kiêu đi hai bước trước mặt hầu gái, về mặt mũi đã được trút bỏ, tỏ rõ sự uy nghiêm. Bà nói, “Thời thế thay đổi, vú già hầu gái trong nhà đều chỉ nhìn chuyên mà làm, chứ không nhìn người để làm việc. Trong biệt thự nhà ta vốn không có quy củ này. Nhưng ngày trước các cháu ở Thượng Hải Thiệu Hưng, trong nhà ít có quy định lệ hậu này. Bên cạnh tiêu thư nhà giàu sao có thể thiếu ba mươi năm mươi người hầu phục vụ? Nên trước khi các cháu đến học ở trường dòng*, ta vẫn quyết định cho các cháu một hầu gái đi theo để dễ bề săn sóc, không cảm thấy khó chịu.”

(*Trường dòng là những ngôi trường của các tổ chức Công giáo chuyên về đào tạo và dạy học cho các tín đồ Cơ Đốc giáo.)

Ba miếng thịt hấp bột gặt đầu lìa lìa.

Bà Kiêu lại hỏi, “Đám hầu gái đây đều là người đặc lực nhất bên cạnh ta, các cháu tự chọn một đứa đi.”

Bà Kiêu vừa dứt lời, Đoàn Yên và Chân Chân đã bước lên trước, vừa sờ vào hơi, giống như lựa thịt heo thịt cá ở ngoài chợ vậy.

Sớ Vọng lại đứng đằng sau quan sát từ xa.

Chuyện hầu gái à... Có thăm dò mắt, cảm thấy bản thân có thể tự chăm sóc cho mình, không cần thêm một người bám theo.

Nhưng với khả năng tự chăm sóc bị khuyết đến cấp chín của cô mà nói, chắc chắn không thể lo liệu được chuyện sinh hoạt thường ngày. Nếu có người có thể giặt rửa quần áo, quét dọn phòng, nấu cơm đồ róc cho cô, làm xong tất cả rồi biến mất khỏi tầm mắt cô thì đúng là không thể tốt hơn được nữa.

Nên hồi còn ở thế giới trước, khi nhận được khoản tiền krong đầu tiên, cô đã lập tức đến thẳng chỗ của đàn anh cùng trường chế tạo người máy làm việc nhà —— anh ta vừa xin được bản quyền sáng chế, vẫn chưa được phê duyệt sản xuất, có chính là người đầu tiên được thử nghiệm —— đây

chính là điểm tốt của việc có đàn anh thiên tài.

Đoãn Yên và Chân Chân đã chọn xong, còn Lâm Sở Vọng vẫn đang ngẩn người. Kiều Mã Linh hỏi, “Em ba đang nghĩ gì vậy?”

Sở Vọng trầm ngâm, rồi ngẩng đầu quan sát năm hầu gái kia. Cô đưa mắt nhìn một vòng, sau đó hỏi, “Trong số các chị ai cần mẫn nhất?”

Năm người vội bước lên, sau đó có hai người chỉ vào hai người khác, dùng tiếng Quảng chăm chọc nhau.

A: “Cô mà cũng dám tự nhận mình cần mẫn hả? Đùng là không biết xấu hổ!”

B: “Ít nhất là tôi còn cần mẫn hơn cô!”

C: “Thôi đi! Nếu hai tay hai chân cô có thể nhanh nhẹn chút, thì tôi qua tay này cần gì phải lau nhà đến tận tối muộn.”

D: “... Tôi tưởng các cô sẽ nhất trí bầu cho tôi, đúng là không có nghĩa khí!”

A: “Nè nè nè, có ai không biết làm việc cho tiểu thư sẽ nhẹ nhàng hơn? Chúng ta xung phong đứng ra cũng chỉ vì muốn làm bằng.”

B: “Đó là cô thôi! Bọn tôi thấy tiểu thư còn nhỏ lại đáng yêu, cô dùng có lấy lòng tiểu nhân do lòng quân tử!”

C: “Đúng thế, kẻ lười số một trên đường Bá Tước chính là cô!”

...

Bốn người bầy mồm tám miệng ồn ào cả buổi, Lâm Sở Vọng chỉ đứng bên cạnh nhìn, đến cả bà cả Lâm cũng không khuyên ngăn.

Kiều Mã Linh hỏi: “Em ba nghe hiểu tiếng Quảng hả?”

Sở Vọng lắc đầu, “Không hiểu.”

Kiều Mã Linh lại cười nói, “Thế em đứng nghe như thế làm gì?”

Sở Vọng: “Tiếng Quảng êm tai, em muốn nghe bọn họ nói một lúc.”

Kiều Mã Linh: “...”

Hai miếng thịt hấp bột khác và chị nghe bốn người nói gì nói vợi cả buổi, cảm thấy nhức đầu.

Đúng lúc này, Lâm Sở Vọng lên tiếng, “Trong số các cô ai ít nói nhất?”

Cô vừa hỏi xong, cả năm người đều muốn giơ tay. Nhưng chỉ chớp mắt, bốn người ABCD vừa rồi còn cãi nhau phải do một rụt tay về. Thế là chỉ còn lại một mình E.

Lần này ngay tới Kiều Mã Linh cũng nhận ra, cơ thể đang dựa vào lan can không khỏi đứng thẳng lên, nhìn vào em gái chưa đủ mười tuổi chọn người hầu.

Sở Vọng gật đầu nhìn E co rúc trong góc, hầu như không có cảm giác tồn tại, mỉm cười hỏi, “Chị tên gì?”

E thấp giọng đáp: “Tôi tên là Diệp Nhi.”

Sở Vọng gật đầu, “Vậy sau này chị có bằng lòng đi theo tôi không?”

Diệp Nhi gật một gật đầu đáp, “Có.”

***

Chọn người hầu xong, bà Kiều lại gọi ba cô gái và cả Kiều Mã Linh đến phòng khách.

Bà Kiều nói: “Giờ đã có người hầu rồi, quy định cứ thế như nhà cũ của mấy đứa. Đội nam sau khai giảng, Chân Chân và cháu hai sẽ đến trường đồng học, cháu ba sẽ muộn một năm. Trước thời điểm đó, mấy đứa còn có rất nhiều thứ phải học ở trong nhà, những thứ cần học phải theo quy định bên ta, không giống như ở quê mấy đứa.”

Ba miếng thịt hấp bột đồng loạt gạt đầu. Kiều Mã Linh thì đứng một bên nhìn ba cô gái với vẻ thông cảm cô nàng coi như đã nếm đủ khổ, nhưng mấy đứa nhỏ này thì lại mới bắt đầu.

Bà Kiều nói: “Hồi trước ở nhà, mấy đứa học thuộc lòng làm thơ viết chữ có hủ gì đó cũng đã học xong rồi, đến chỗ ta không cần học nữa.”

Sở Vọng nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm.

“Bắt đầu từ ngày mai, giáo viên dạy kèm sẽ đến nhà dạy học. Về hình thức, cứ học ba-lê trước đã; nhạc cụ thì có thể học đàn piano và violingxen, ta cũng đã liên hệ với giáo viên rồi; giáo viên Anh văn của Mã Linh mới về Edinburgh, đến Hè mới có thể quay lại. Tạm thời trước đó, Mã Linh sẽ dạy tiếng Anh cho mấy đứa.”

Bà nói xong, ba cô gái đồng loạt quay sang nhìn Mã Linh. Mã Linh nhìn cười nhìn ba người, nụ cười xinh xắn mà người khiến ba miếng thịt hấp bột đều ngán ra, sau đó vô cùng hào hứng, bụng nghĩ nhất định phải cố gắng thật tốt, để đến năm 16 tuổi có thể thanh tao xinh đẹp như chị Mã Linh.

Rồi bà Kiều lại nói tiếp: “Một ngày ba bữa, mấy giờ ăn sáng, mấy giờ uống trà chiều, bữa tối ăn vào lúc nào, đều có thời khóa biểu chính xác. Cũng cần chú ý vào dịp nào thì nên mặc quần áo ra sao —— đợi ngày mai thợ may tới nhà sẽ lại giảng cho ba đứa.”

Ba cô bé gật đầu liên tục.

Sau đó bà Kiều lại nói một thứ một hỏi, Sở Vọng nghe đến mức mắt nó đom đóm thì bà mới tổng kết lại hôm nay mới rồi, giờ đi nghỉ trước đã, ngày mai sẽ thảo luận kỹ hơn.

Bếp chân Sở Vọng mới nấu, bà vừa thốt ra câu đó thì không khác gì đại xá cho cô. Diệp Nhi xuất hiện rất đúng lúc, dẫn cô đi tắm nước nóng.

***

Bà Kiều ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, lông mày chau lại, ngón trỏ xoa đã một lúc nhưng vẫn không gỡ ra.

Vì chuyện hôm nay mới bạn học tới nhà mà Kiều Mã Linh khá chột dạ, liên tục dấm vai bóp chân cho bà, “Mẹ vất vả rồi!”

Bà Kiều khoát tay, “Cũng chẳng phiền gì, có điều sống biển to quá, năm bẹp giường hai hôm”

Kiều Mã Linh nói: “Sợ là ba đứa nó cũng chịu khổ không ít, lúc chiều gặp, con thấy tội nó mất hồn – à, chỉ hai đứa thôi”

Bà Kiều nói: “Cũng đúng. Có điều cái đứa út đấy, nhìn cứ tưởng gầy yếu, mẹ tưởng quãng đường này đi dần nó theo sẽ làm khổ nó, nên lúc đầu mẹ cũng không định dẫn theo, nhưng cậu con đã nhỏ và rồi —— kết quả lại thành nó chăm sóc mẹ với hai đứa kia.”

Kiều Mã Linh nói: “Nhìn em ba gầy gộc, im im không nói gì, nhưng hồi chiều lúc chọn người hầu lại rất thông minh.”

Một lời của Kiều Mã Linh như đánh thức người trong cơn mê. Bà Lâm chợt hoàn hồn, nói, “Con cũng cảm thấy nó thông minh đúng không?”

Kiều Mã Linh gói quan sát sắc mặt, phát giác mẹ có điểm lạ là, bèn hỏi, “Con bé đó... là con gái của người kia?”

Bà Kiều gật đầu, “Nhất là cặp mắt đó, rất giống cô ta. Bình thường nhìn ai cũng cười, không so đo chuyện nhỏ chuyện to, nhưng thực chất để bụng cả đấy —— chính vì thông minh quá nên mới bị thông minh hại... Hừ, cái người bên cạnh kia chẳng phải cũng thế sao, từ nhỏ đã thích cô ta nhất, hành vi cư chi và cả cách đối nhân xử thế, không phải đều bất chước cô ta hả? Gì mà lì để nhất khuê tú Giang Nam, cuối cùng tay nắm tay dạy ra một gái hồng lâu số một Thượng Hải Hương Cảng! Hừ! Đúng là trò hề. Cô ta đã không giữ đạo phụ nữ từ trong xương cốt...”

Kiều Mã Linh chợt nói, “Nên mẹ mới đưa căn phòng kia cho nó hả?”

Bà Kiều cười hả hê, “Mẹ muốn dạy ba đứa giống nhau, tuyệt không thiên vị hay soi mới ai. Nếu nó muốn đi theo bạn thân của mẹ nó, còn có ta cũng chịu thu nhận con bé về dưới tay, dạy nó thành gái hồng lâu số một Hương Cảng, thì mẹ càng được nhân hậ! Chỉ việc ngồi xem trò vui.”

Kiều Mã Linh vừa bầm huyết thái dương giúp mẹ, vừa âm thầm thở phào, trong lòng rất cảm kích em ba. Sự xuất hiện của con bé đã lấy đi không ít sự chú ý của mẹ, để chị tránh được một kiếp.

Nhưng chỉ vừa thở phào thì mẹ chị đã quét ánh mắt sắc lén nhìn tới, “Có điều con đấy!”

Kiều Mã Linh gạt thớt, mẹ chị giờ ngón trỏ đi vào trán chị.

Bà cả Lâm chỉ hận không thể rên sất thành thép, “Con suốt ngày mới đùa vớ vẫn không ra gì đến nhà làm khách, không biết tự làm mất giá trị bản thân làm gì?”

Kiều Mã Linh che trán phản bác: “Mẹ! Bọn họ là bạn học trong trường đồng, là bạn tốt cuối tuần đi hát hợp xướng, đâu phải là người không ra gì...”

Đột nhiên bà Kiều nhớ ra một chuyện, “Hôm đó đi Triệu có nói với mẹ, cuối tuần trước, cái người họ Tạ kia lái xe chở con về à?”

Kiều Mã Linh gạt mình, vội giải thích, “Hôm đó con đến nhà thờ, trời mưa mà lại quên cầm dù. Có rất nhiều người xếp hàng chờ gọi diện về nhà, con lúc đó cuống lăm, đúng lúc cậu hai nhà họ Tạ cũng lái xe từ nhà thờ đến viện Nước Cạn, nên thuận đường cho con quá giang...”

“Con đấy...” Bà Kiều miễn cưỡng chấp nhận lý do này, “Cái người họ Tạ kia, cụ nhà nó tuyệt đối không cho phép nó cưới người Trung Quốc làm vợ!”

Kiều Mã Linh cụt hứng, nhưng không dám cãi lại.

Bà Kiều lại mắng, “Nhưng con cũng phải biết thân phận của mình! Thử nhìn xem, giờ con gái có mặt mũi ở Hương Cảng mấy ai hơn được con? Con chỉ việc học hành dăng đoàng, người tới cầu hôn không phải xếp từ cửa nhà ra đến bến tàu sao, sợ gì không chọn được người hài lòng?”

“Từ nhỏ con nghe lời nhất rồi mà,” Kiều Mã Linh vội cúi nói, “Con chẳng liên quan gì đến Tạ thiếu gia cả, mẹ đừng lo nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Giữ Dàng Nơi Đất Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chams\)Net](http://EbookFull(chams)Net).

Quyển 1 - Chương 8: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (1)

Quả nhiên Sở Vọng không chọn sai người hầu. Đợi có tám bữa xong thì Diệp Nhi sẽ lau khô tóc cho cô, sau đó trải chăn sửa giường rồi rót một cốc sữa bò cho cô, cuối cùng khép cửa lại rồi mới đi xuống lầu.

Trong phòng vẫn còn mùi nhai mới. Cô mở toang cửa sổ ban công ra, đang định lên giường nằm chợp mắt thì chợt nghe thấy tiếng huyền ráo ở bên ngoài.

Có tiếng phụ nữ cười nói, cũng có tiếng đàn ông nói cười, có lời nghiêm túc, cũng có lời ngai ngớn, tiếng Anh xen lẫn tiếng Quảng, thậm chí còn lẫn vào câu tiếng Pháp, Sở Vọng miễn cưỡng nghe hiểu được —— hầu hết đều là lời tán tỉnh.

Có mặc nguyên quần áo đứng đây, đi ra ngoài cửa sổ nhìn. Có vẻ bên kia vừa chơi bài xong, mọi người vẫn chưa hết hứng nên lại đòi một tiệc nướng uống rượu ở trong vườn hoa. Chẳng mấy chốc, một chiếc viôlôngxen được đem ra, một cô gái người lai bắt đầu kéo đàn. Một đám người cầm ly rượu vang tụ tập ở trong vườn hoa, nhẹ nhàng lắc lư theo giai điệu, trong vườn hoa có mấy chiếc ghế dựa màu trắng, nhưng chỉ có một chiếc ghế là được rất nhiều nam nữ vây quanh —— liệu có phải người đó là người cô út của cô không?

Bọn họ kéo đèn ra ngoài sân, nên thành ra Sở Vọng đứng trong tối, còn bọn họ ở ngoài sáng. Nhưng vì ánh đèn mờ ảo nên Sở Vọng không thấy rõ lắm, chỉ loáng thoáng cảm thấy bộ váy dạ hội của cô út có vẻ hơi lạnh nên mặc trong đêm nay.

Đứng ngoài ban công nhìn một lúc, Sở Vọng bất giác đưa đầu theo âm thanh du dương. Bỗng lúc này có một đôi nam nữ rượt đuổi nhau, chạy tới gần hàng rào. Chợt có gái ấy phát hiện Sở Vọng ở trên ban công, vội vã dừng bước, sợ hãi hét lên, dùng tiếng Bồ Đào Nha nói: “Trên lầu có một cô bé.”

Giọng của cô gái ấy rất chói tai, ngay tức khắc đã thu hút sự chú ý của mọi người trên sân. Sở Vọng tự thấy bản thân quang minh chính đại đứng chơi ngoài ban công phòng mình, không làm việc gì sai, nên có cũng không cuống lên, thậm chí còn bình tĩnh vẫy tay với người phụ nữ kia. Đa số người da trắng rất dễ làm quen, chỉ cần bạn cười với họ thì họ cũng cười với bạn thôi. Thế là người ở trên sân cũng vui vẻ nhìn lên Sở Vọng.

Sở Vọng không khỏi cảm khái, người ngoại quốc ấy, có lúc ban ngày nhìn rất nghiêm túc đứng đắn, nhưng đến khi đêm về là bắt đầu hích, dù là thời đại nào cũng vậy. Một người nghiêm không đủ, phải cả đêm đồng hồ thì mới gọi là hích. Nói chung là —— hích một cách ngớ ngẩn.

Rồi đột nhiên, cô thấy cô út của mình cũng nhìn sang đây. Tuy trên mặt không có biểu cảm, nhưng có thể cảm nhận được đã nhìn từ trong bóng tối rất lâu. Cảm giác bị người ta quan sát từ trong tối thật khó chịu, như con mồi bị chìm đờ theo dõi vậy. Sở Vọng lập tức rùng mình, vội quay vào phòng, nghiêm túc khóa chặt cửa chính và cửa sổ. Có nghĩ bụng, phải tìm cơ hội xin bác cả cho đổi phòng mới được, ở giữa cầu thang cũng không sao...

***

Ngày hôm sau, Sở Vọng đang ngủ ngon thì bị Diệp Nhi gọi dậy. Từ mặc quần áo, đánh răng rửa mặt cho đến khi ngồi trước bàn ăn, Sở Vọng vẫn luôn ở trong tình trạng mơ màng. Đứng bảy giờ mười lăm là dọn đồ ăn sáng lên, thực đơn gồm có: trứng chiên nấm, lạp xưởng rán cùng bánh mì phết bơ, ngoài ra còn có sữa ly sữa nóng và nửa ly nước chanh.

Cả ba đều oán thăm trong bụng, ví dụ như Chấn Chấn không ngừng đòi “cơm cuộn, bánh cháo Tụ Hỷ, bánh gạo bắp”. Doãn Yên lại đòi “tào phớ bánh bao”, còn cả Sở Vọng mặc niệm mười ngàn lần trong lòng “sữa đậu nành bánh quẩy há cơ chiến”. Nhưng dĩ nhiên, ba đứa trẻ chỉ có thể suy nghĩ mà thôi.

Đồ ăn chưa phải là điều tệ nhất, điều tệ hơn nữa là không có đùa, chỉ có ba thứ dao nĩa và thìa. Doãn Yên và Chấn Chấn trở mặt nhìn nhau, cuối cùng dưới sự hướng dẫn của Kiều Mã Linh, bàn tay bé nhỏ cầm đồ nũa lên, cố gắng giải quyết bữa sáng.

Càng tệ hơn nữa là, rõ ràng Sở Vọng biết cách sử dụng ba món đồ đó nhưng vẫn phải giả vờ không biết, vờ run tay cầm đồ dùng bữa.

Tám giờ, người tới đầu tiên là cô giáo dạy múa.

Cô giáo là người lai nhiều dòng máu, theo như Mã Linh biết, cô ấy có sáu dòng máu Anh Đức Pháp Tây Ban Nha Ấn Độ Trung Quốc, trong đó huyết thống Trung Quốc là ít nhất. Nhìn có ấy dùng tiếng Trung trực trác giới thiệu mình họ “Thiệu”, Lâm Sở Vọng có cảm giác thật lạ kỳ.

Cử tướng môn đầu tiên sẽ bị ra oai phủ đầu, nhưng xem chừng cô giáo khá dễ chịu, chỉ dạy bọn cô lặp đi lặp lại vài động tác và bước đi, rồi nói ngày mai sẽ đến kiểm tra, trời vừa trưa thì vội vã ra về.

Sau khi ăn trưa xong, thợ may tới cửa. Ba người thợ may cầm ba cây thước, đo một lượt từ đầu tới chân cho ba miếng thật hấp bột, rồi sau đó cũng rời đi nhanh như một cơn gió.

Chấn Chấn cụt hứng: “Vừa ăn xong mà đã đo rồi, không đợi tiêu thực đã, không biết tiêu ảo may ra có bị rộng không.”

Sở Vọng: “Nếu đo lúc đói thì sau này chị sẽ không muốn ăn cơm khi mặc đồ nữa đâu.”

Doãn Yên: “... Cũng không hỏi chị thích vải gì kiểu dáng ra sao, làm sao biết được có đẹp không?”

Cứ thế bọn họ ôm theo một bụng tức giận cho đến buổi chiều, Kiều Mã Linh bắt đầu dạy các cô tiếng Anh từ ký âm.

Ngày trước vì để thuận tiện nên cô đã bắt buộc giọng Mỹ theo phim Mỹ. Về sau khi tới nước Anh thì hội bạn thân của ruột cái giọng anh Luân Đôn đó, con gái cái lời thì đáng yêu, con trai lên tiếng lại quén rũ quá trời, giọng Mỹ so cũng không bằng. Nhưng lúc ấy cô muốn sửa thì cũng đã khó, một là không có thời gian, hai là cũng không có người dạy.

Nói đến đây, Lâm Sở Vọng không thể không bội phục nền giáo dục tiếng Anh từ người có tiền ở Hương Cảng trong thời đại này: Ngay từ đầu đã mời giáo viên nước Anh, học phát âm cũng một kèm một, hướng dẫn đúng giọng Anh chính gốc.

Vậy là trong buổi chiều hôm đó, cuối cùng hai mươi lăm năm cuộc đời của Lâm Sở Vọng cũng lắng xuống, như một người mới bắt đầu học phát âm kiểu Anh, thế nên cô học rất nghiêm túc.

Giữa chừng Lâm Sở Vọng còn khen một câu “chị Kiều phát âm hay quá”, làm Kiều Mã Linh xấu hổ cúi đầu nói, “Giáo viên cũ của chị phát âm còn chưa hay lắm đâu. Chị đã từng nghe giọng Oxford êm tai hơn nhiều, cực kỳ chính gốc, nếu mấy đứa cũng có cơ hội nghe thì tốt rồi.”

Ba cô gái lại nhao nhao hỏi chị có thể nghe từ đâu.

Nhưng Kiều Mã Linh đã đổi đề tài.

Kết quả mấy ngày sau, Sở Vọng đã vô tình nghe thấy “giọng Oxford chính gốc”.

***

Từ sau cái lần bị bắt gặp khi đứng trên ban công nhìn bữa tiệc trong vườn hoa nhà cô út, sang ngày hôm sau, liên tục có thợ trông hoa đến lúc đục dưới lầu cô.

Trong mấy ngày thợ trông hoa lục đục dưới ban công phòng cô, ở vườn hoa của cô út cũng không có tiệc tùng.

Vào sáng sớm ba hôm sau, Sở Vọng ra ban công nhìn xuống, lập tức ngẩn ngơ.

Bên dưới ban công là một hàng rào cao chừng một người, trên hàng rào phủ đầy tường vi đỏ chói; những khóm tường vi ấy như tô điểm thêm nét phong tình cho hàng rào, được trồng bên ngoài ban công của cô, cao ngang tầm mắt cô khi nhìn ra bãi cỏ, vừa hay khiến người ở bên kia dốc không bị sựqing mặt; người ở trên bãi cỏ chẳng xa không còn thấy rõ tình hình ban công bên này nữa, nhưng cô lại có thể thấy rõ mọi thứ trong vườn hoa.

Ngồi đến đây, hảo cảm của Sở Vọng dành cho cô út lại tăng lên ba điểm.

Hôm đó tập múa cả ngày, tới tối sau khi tắm xong, Sở Vọng ngồi trước bàn đọc sách bên cửa sổ, cẩn thận sửa phát âm của mình, nghe tiếng cười bên kia hàng rào nhẹ nhàng vọng đến.

Bữa tiệc hôm nay của cô út khá nghiêm túc, hình như bà ấy mời một dân học xướng ở nhà thờ, trong vườn hoa là người kéo đàn phong cầm cùng nhóm các cô gái mặc váy trắng tinh ca hát. Lúc hát đến bài *Edelweiss* thì nghe thấy cô út ở bên kia lên tiếng: “Sao lại cho cậu ta vào, mau ra cản lại đi!”

Lâm Sở Vọng nhìn về phía cô út: chị thấy ba bốn người hầu của cô út chạy ra công vườn ngăn một người đàn ông cao to lại, nhưng sao có thể cản được? Người đàn ông kia đã đi vào sân mất rồi. Cô út đánh buồn tay với anh ta: “Nếu cậu tìm tới đòi người thì tôi không có.”

Người đàn ông kia xoay lưng về phía cô, nhưng âm thanh vẫn nhẹ nhàng truyền tới, “Nị ọm hấy hỷ nè tông mẹ?”

Tuy Sở Vọng không gọi tiếng Quảng cho lắm, nhưng đến đây đã mấy tháng, đại khái cũng hiểu được anh ta đang chòng ghẹo cô út: không phải cô ở đây sao?

Giọng rất dịu dàng quyến rũ.

Tuy không thấy rõ mặt, nhưng nhìn từ cử chỉ, đoán chừng người đàn ông này chưa quá hai mươi, nhưng có vẻ gì, anh ta vẫn đùa cợt với cô út, nom rất thần thuộc. Sở Vọng không khỏi hứng thú nhìn thêm.

Chỉ thấy trên gương mặt lúc nóng lúc lạnh của cô út nở nụ cười. “Hôm nay tôi chỉ mời toàn người nghiêm túc ở trường đóng đến, cậu đi mau đi, đừng tội phí chuyện của tôi!”

Người đàn ông kia đảo mắt, dừng lại ở chính giữa các cô gái mặc váy trắng. Sở Vọng cũng nhìn theo: A, không phải đó là chị họ Mã Linh sao!

Người đàn ông nhìn thẳng vào Kiều Mã Linh, cố gắng chen qua bức tường người. Kiều Mã Linh cũng cảm nhận được có người tới, vội gạt đám đồng chạy trốn. Khung cảnh này, hệt như một cơn chó sói nhìn thấy con mồi trong bầy dê trắng, muốn đuổi cùng giết tận.

Người chạy kẻ đuổi, cuối cùng cả hai biến mất trong tầm mắt.

Lúc này trời đã tối, trên sân có ánh đèn ảo hơn. Đêm đến, đa số mọi người đều uống nhiều rượu. Ban ngày căng thẳng quá rồi, bây giờ đã được thỏa thích say sưa.

Tiếng đàn dương cầm hòa cùng tiếng phong cầm nhẹ nhàng du dương, bất chợt Sở Vọng nghe thấy một nam một nữ thấp giọng nói chuyện dưới ban công phòng mình.

Người đàn ông nói: “Tiếng Anh của em lại tốt hơn khi anh mới quen em rồi.” Cô gái nói: “Cũng không tốt lắm, gần đây có các em họ đến nhà, mẹ bảo em dạy mấy đứa nhà, chính em cũng tự luyện tập. Em ba khen em phát âm tốt, em nói so với ai đó, em thật sự kém xa.”

Sở Vọng búng tỉnh, không phải là chị họ Kiều Mã Linh và người nói giọng Oxford kia sao?

Có điều vì sao chị họ biết rõ cô đang ở trên lầu, mà còn muốn kéo người này đến đây?

Sở Vọng đi ra ngoài nhìn, lúc bấy giờ mới phát hiện, ở hàng rào vườn hoa tương tự có mở một cái hang nhỏ, vừa hay để một người dễ dàng chui qua chui lại. Ở cửa hang dùng một chiếc bình to chặn lại, người ngoài sẽ không ngờ đến lối hang ở phía sau.

Nằm tổng kết lại, chị họ dẫn người đàn ông ấy đến sau bức hàng rào hoa tường vi là vì thứ nhất: hoa tường vi đã ngăn cách một khoảng từ sân cỏ đến hàng rào, còn hàng rào lại ngăn cách nhà mình tới nơi này, sẽ không bị ai chú ý, là chỗ ẩn nấp rất an toàn; Thứ hai: gần đây Sở Vọng rất giỏi giấu tài, khiến Kiều Mã Linh cảm thấy, với trình độ tiếng Anh của em ba thì có lẽ sẽ không hiểu hai người nói gì.

Bên dưới lại vang lên tiếng bước chân, là Kiều Mã Linh chạy đi, giọng Oxford đuổi theo.

Kiều Mã Linh không dám ngoái đầu nhìn anh, dùng tiếng Anh nói, “Anh không có can đảm, anh là đồ nhát gan.”

Giọng Oxford nói: “Nhưng em không yêu anh.”

Kiều Mã Linh: “Anh đừng ép em.”

Giọng Oxford: “Em không yêu anh... Em bảo anh cưới một người phụ nữ không yêu mình như thế nào đây hả?”

Kiều Mã Linh: "... Anh ép em yêu anh, mẹ em lại cấm em qua lại với anh. Bấy giờ thành ra như thế này rồi, anh còn muốn ép em như thế nào nữa hả?! Zoe, anh nhìn em đi."

Bất chợt Kiều Mã Linh ngồi sụp xuống, khóc òa lên.

Còn giọng Oxford chỉ đứng bên cạnh chị, không nói cũng không an ủi, chỉ đứng thế mà thôi.

Kiều Mã Linh khóc xong thì đứng dậy, hai ba bước chạy ra khỏi vườn hoa.

Giọng Oxford tay chân dài, chậm rãi đi theo sau, dễ dàng đuổi kịp.

Chạy được mấy bước, Kiều Mã Linh lại nức nở nói, "Anh đừng đi theo nữa."

Nói rồi, Kiều Mã Linh bỏ chạy thật xa, còn giọng Oxford lẳng lặng đứng trong vườn hoa, không còn đi theo.

Đợi tới khi Kiều Mã Linh biến mất trong tầm mắt, anh mới chậm rãi chui ra ngoài rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (2)

Một lúc sau, Sở Vọng mới nhận ra điều thú vị, không khỏi chặc lưỡi thở dài có lẽ người đàn ông tên Zoe này sẽ không cưới chị họ của cô, thế nhưng vẫn cứ khăng khăng ép chị ấy nói ra ba chữ "em yêu anh" thì mới thỏa mãn.

Nhưng chị họ của cô lại không chịu nói.

Sau đó người đàn ông kia hỏi: "Nếu em không yêu anh thì làm sao anh có thể cưới em?"

Những lời này đã dẫn Kiều Mã Linh vào đường cùng. Nếu nói thì sẽ cưới thật ư?

Còn không phải là để anh ta được như ý, thỏa mãn nghề nghiệp rồi đi sao?

Sở Vọng tức nuối. Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên ở bên dưới.

Bà Kiều hỏi: "Đi đâu mà trễ thế hả?"

Kiều Mã Linh: "Đội hợp xướng có hoạt động, phải đi hát một bài mới —— con là người lĩnh xướng nên không thể vắng mặt được, mẹ cũng biết mà."

Bà Kiều dừng lại, rồi nói như thờ dãi, "Cả ngày chạy đây chạy đó làm gì cho mệt, con gái nhà lành, dù còn trẻ nhưng vẫn phải ngồi điều độ."

Kiều Mã Linh đáp qua loa, "Con biết rồi mà mẹ, con đi ngủ đây, chúc mẹ ngủ ngon."

***

Đến khi tỉnh dậy, Sở Vọng không còn thời gian để chú ý đến chị họ nữa.

Bởi vì lớp học múa của các cô đã 'lên cấp' rồi. Xọc chân đã chính thức đưa vào chương trình dạy mỗi ngày.

Bởi vì đã chuẩn bị tâm lý từ trước, hơn nữa cô là người nhỏ tuổi nhất trong số ba người, nên vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Từ xọc dọc, xọc ngang cho đến gấp lưng...

Theo chỉ số đau đớn gia tăng, tiếng kêu rên của Chân Chân càng to càng thê lương.

Đoãn Yên không gào thét nhưng nước mắt lại chảy ròng ròng, rơi tí tách xuống sàn nhà, có lau cũng không kịp.

Nếu như sáng sớm có người đi qua đường Bà Tước, e sẽ tưởng ở đây có ma quỷ quỷ rồi mất.

Lúc theo nhịp điệu 270 độ nâng chân lên chạm vào xương vai, âm thanh ai oán của Đoãn Yên truyền tới từ sau lưng Lâm Sở Vọng.

Đoãn Yên: "... Mình không muốn học múa nữa."

Sở Vọng: "..."

Đoãn Yên: "Con gái nhà lành không giao tiếp xã giao mà đi học múa làm gì..."

Sở Vọng: "..."

Sở Vọng rất muốn dùng thần phạt tiên tri để nói với cô ấy rằng: Đây là thời đại theo đuổi trào lưu.

Sau khi mở cửa biển giới, lượng kiến thức mới khổng lồ ở phương Tây đã tràn vào nước ta, những tư tưởng cũ cũng đang dần thay đổi theo từng ngày.

Cũng như Đường Anh* vậy, biết mà tiếng Anh hội họa ca siêu... Có quốc túy nước ngoài nào mà bà không biết không? Biểu diễn bất cứ ngôn ngữ nào cũng đủ để nổi bật một phương trời.

(*Đường Anh là một diễn viên nổi tiếng thời dân quốc, bà từng đi du học phương Tây và là người đa tài đa nghệ. Bà từng biểu diễn tác phẩm "Vương Bào Xuyên" bằng tiếng Anh tại rạp hát lớn nước ngoài.)

Sở Vọng đành nói: "Đội tới khi Trịnh Dục Dân du học Nhật Bản về, coi như biết thêm cũng tốt mà. Anh ấy mới chị đến dạ vũ, chị mà không biết khâu vũ thì cũng chỉ có thể tro mắt nhìn anh ấy nhảy với người khác thôi. Có cần hay không là một chuyện, nhưng học hay không lại là chuyện khác."

Đoãn Yên trợn mắt nhìn cô: "Ai... Ai muốn nhảy với anh ta hả!"

Sở Vọng tình nguyện chớp mắt: "Biết nhiều cũng tốt mà."

Có điều nghe Lâm Sở Vọng nói thế, Đoãn Yên lại xóc tỉnh thần cổ gắng học tập. Sức lực đó đã dọa hai người kia khiếp sợ. Tóm lại cứ gầy vò bản thân thế nào thì gầy vò thế này.

Chân Chân thấy có năng đột ngột hăng hái lên thì cũng bị lấy nhầm, nghiêm túc lại không kêu gào nữa.

Sở Vọng không kìm được thở dài, cũng không biết lần này mình khuyên giải có phải đã gần tiếp cận đầu耒m họ không.

***

Buổi chiều lúc học tiếng Anh, bốn chị em đều như mất hồn.

Bà miếng thịt hấp bọt bọ lớp học múa lúc sáng hành hạ đến nỗi gần cốt mềm nhũn, còn sườn xào chua ngọt Kiều Mã Linh lại như ngù không ngon, sắc mặt tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ, vành mắt thâm đen.

Cho đến khi bác cả cảm một xấp thư đi vào, nói: "Tới lấy thư cho mình đi nào, giờ học tiếng Anh đến đây chấm dứt.", lập tức bốn chị em như được đại xá, hoan hô đi ra cửa kéo bà cả Lâm vào phòng.

Bị mấy đứa nhỏ vây quanh, bà Kiều bất đắc dĩ chìa thư:

"Tiết Bào gửi cho Chân Chân ——" Thiếu Chân Chân hớn hờ cầm thư đọc.

"Lâm Bào gửi cho cháu hai và cháu ba ——" Lâm Đoãn Yên mau lẹ chụp lấy thư, Lâm Sở Vọng chậm nửa nhịp tay dừng giữa không trung, sau đó đánh số tóc mình.

"Cậu Trịnh gửi cho cháu hai ——" Sở Vọng nháy mắt với Lâm Đoãn Yên, mỉm cười tươi tắn; nhưng Lâm Đoãn Yên lại không có vẻ háng hái như ban nãy, bất đắc dĩ cầm thư ném sang một bên.

"Còn một phong thư nữa... Gửi từ Đức đến, cậu Tư gửi cho cháu ba."

Sở Vọng sống sờ, nhưng Đoãn Yên đã nhanh tay giật lấy thư trước cô. Sở Vọng liếc có ta, ra hiệu có ta trả lại thư cho mình. Nhưng Đoãn Yên đã giấu thư ra sau lưng, làm một quý với cô, nói: "Em đoán xem ở trong tay nào, nếu đoán được sẽ trả cho em!"

Kiều Mã Linh lại bất ngờ cười hỏi, "Cậu Tư, có phải là nhà họ Tư ở Bắc Bình không?"

Bà Kiều gật đầu, cười nói: "Đúng thế, chính là nhà họ Tư nay đã nổi tiếng khắp Đại Giang Nam Bắc, quyền thế to lớn. Cháu ba đã được hứa gả cho nhà họ Tư từ sớm, cậu Tư này là hôn phu của nó."

Kiều Mã Linh théo lỗ mũi hệt dế của Sở Vọng. "Hôn sự tốt đấy, con bà này đúng là tốt số. Có biết có bao nhiêu con gái nhà giàu hăm mộ em tới chết không hả?"

Sở Vọng đang nghĩ đến thư của mình nên chỉ cười hi hi với Kiều Mã Linh, sau đó quay đầu muốn lấy lại thư từ trong tay Đoãn Yên.

Đoãn Yên cầm thư chạy thẳng lên tầng ba, Sở Vọng chạy đuổi theo sau, nhưng tay chân ngắn không đuổi kịp Lâm Đoãn Yên. Bà cả Lâm và Kiều Mã Linh ở phía sau cười to, cả nhà nom khái vui vẻ hòa thuận.

Đột nhiên lúc này đi Triệu đẩy cửa ra đi vào, sắc mặt không được tốt cho lắm. Trong lòng bà ta đang có tâm sự nên không nhìn đường. Lâm Đoãn Yên lại vội chạy tránh Lâm Sở Vọng nên cũng không nhìn đường. Bỗng hai đứa nhỏ va vào người đi Triệu, khiến bà ta loạng choạng.

Đi Triệu kêu lên ái ôi, miệng nói: "Ôi các cô cháu của tôi, không có quy củ phép tắc gì cả, không sợ người ta thấy được lại cười nhạo nhà chúng ta sao."

Bà Kiều nghe ra ẩn ý, vội hỏi: "Người ta? Ai đến thế?"

Đi Triệu sầm mặt, nói: "Còn là ai được nữa ạ, chính là người ở bên cạnh —— bây giờ đang ở trước cửa, tránh cũng không tránh được."

Kiều Mã Linh nghe thế thì như biết được chuyện gì, kinh hãi ra mặt.

Bà Kiều cả giận, “Nó đến làm gì! Tính đến gây chuyện hả!”

Di Triệu nhìn bốn phía, thấp giọng nói, “Cò ấy nói là... là vì chuyện của ngài huân tước Tạ*.”

(*Trong hệ thống tước vị Châu Á có 5 cấp (Công tước, hầu tước, bá tước, tử tước và nam tước) thì từ hầu tước trở xuống đều có thể gọi là huân tước.)

Bà Kiều nghe thế thì biến sắc, người đầu nhìn Kiêu Mã Linh với vẻ khó tin. Kiêu Mã Linh tuyệt vọng lắc đầu, kinh hãi ngồi phịch xuống ghế.

Bà Kiều để nén lửa giận, sai bọn người hầu đến gian phòng khác, rồi lại để Di Triệu dẫn ba đứa bé về phòng, khóa cửa lại.

Bầu không khí trong phòng khá tù đọng, tuy bà có bé con nhỏ nhưng cũng cảm thấy chuyện xảy ra quá nghiêm trọng, bèn ngoan ngoãn đi theo Di Triệu lên lầu. Lâm Sở Vọng cứ tưởng lúc này Lâm Doãn Yên sẽ biết điều trả lại thư cho mình, nhưng cô chìa tay ra đòi hai lần, Lâm Doãn Yên vẫn cứ giấu thư đi, cầm về phòng mình.

***

Một lát sau, bà Cát được mời vào biệt thự.

Phòng của Lâm Sở Vọng nằm ngay bên trên phòng khách, tuy cách một lớp sân và bầu không khí, nhưng âm thanh bên dưới vẫn nhẹ nhàng chui vào tai cô.

Bà Kiều “Cò... có nói gì! Tôi nghe.”

Bà Cát: “Tôi đến cũng chỉ vì chuyện của con gái chị thôi, có ý tốt nhắc nhở chị... Thế mà chị làm như thế tôi đến bắt nạt chị vậy.”

Bà Kiều kìm nén thở dài: “Chuyện... chuyện gì!”

Bà Cát: “Con gái chị, không chỉ mới lần xin tôi tạo cơ hội cho nó —— thời thì che giấu cho nó với Tạ Trạch Ích cũng được. Nhưng không biết vì sao chuyện này lại lọt đến tai ngài huân tước Tạ, muốn bắt tôi hỏi cho ra lẽ. Ngài Tạ là ai? Tôi có thể dắc tội nói ư...”

Im lặng một hồi lâu. Kiêu Mã Linh khóc sục sùi. Bà cả Lâm đã nhìn không nổi nữa rồi, bắt đầu quở trách Kiêu Mã Linh.

Bà Cát: “Tôi đến đây không phải là để nghe chị dạy con gái ngoan. Các người nói tôi nghe xem, tính ra chuyện này cũng không phải chuyện nhà tôi, sợ là tôi không quyết định được.”

Bà Kiều “Chuyện đã thành ra như thế rồi, nói gì thì ông nhà tôi được phong tước, cũng coi là gia đình số một số hai ở Hương Cảng này. Nhà họ Tạ... nhà họ Tạ không muốn cưới con bé sao?”

Bà Cát bật cười “Ngài Tạ định người Anh bao nhiêu năm, tôn biết bao công sức để đưa con trai đến Anh Quốc, khó khăn lắm mới lấy được một tước vị, viết rõ to mấy chữ ‘không phải vợ quý tộc Anh Quốc thì không cưới’. Cưới vợ Trung Quốc? Trừ khi bây giờ có chiến tranh, san bằng đảo Hương Cảng thành bình địa! Cưới? Đùng có mơ! Nếu không chị nghĩ vì sao cậu ta chịu hạ mình gọi đến biệt thự nhà tôi, bảo tôi thương lượng để chuyện này xuống, để nhà chị không phải mất mặt hả!”

Sở Vọng nghe đến đây, không khỏi mắng: Nếu muộn mười sáu mười bảy năm, quân Nhật đánh tới thì cũng không phải là chuyện không thể.

Có điều tới lúc đó thì chị họ cũng đã hơn ba mươi rồi, sợ là chờ không nổi. Nhưng có thể lý hôn, làm một Bạch Lưu Tô đời thứ hai* cũng được. Không phải *Khuyển Thành Chi Luyến* là như vậy sao?

(*Bạch Lưu Tô là nữ chính trong tác phẩm Khuyển Thành Chi Luyến của Trương Ái Linh, là người phụ nữ đã ly hôn bảy tám năm, có bắt đầu tìm kiếm hôn nhân lần thứ hai cho mình.)

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đàng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại www.Ebook.Full.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (3)

Sở Vọng đang mãi nghĩ thì bất chợt có người gõ cửa phòng. Cô hé mở cửa, thấy Tiết Chân Chân ngồi xổm dưới đất, xuyến qua khe cửa thấp giọng gọi “Em Sở Vọng, cho chị vào với.”

Sở Vọng tiến thoái lưỡng nan, đành mở cửa ra cho cô nằng vào phòng, sau đó khép cửa lại.

Cô nghĩ bụng, Chân Chân đúng là thông minh, biết phòng cô nằm ở vị trí tốt nên mới tìm đến đây.

Rồi hai cô bé nằm úp xuống sàn nhà, tiếp tục lắng nghe.

Kiều Mã Linh: “Mẹ, đi, con đã làm hai người mất mặt —— con không thể sống nữa.”

Bà Cát: “Được lắm, chưa gì đã đòi sống chết hả? Ngày trước khi đến tìm đi, đi đã nói rõ với cháu rồi còn gì: Tạ Trạch Ích đã coi đây cương thì chẳng mấy ai có thể buộc lại, cháu còn quá non mọt, không phải đối thủ của cậu ta. Cháu muốn điều khiển cậu ta ư? Đừng nói đến việc cha cậu ta không cho phép cậu ta cưới con gái Trung Quốc, mà ngay chính cậu ta —— chỉ cần là con gái tính cách đơn giản thì đều bị cậu ta cho vào tròng, chơi mấy ngày là chán, cháu còn trông cậy cậu ta cưới cháu sao?”

Kiều Mã Linh: “Nhưng anh ấy đối với cháu...”

Bà Cát: “E là cháu còn không hiểu được một phần mười cậu ta. Muốn gì cho cậu ta, không bằng gì cho cha cậu ta làm vợ E thì mười để bớt chuyện!”

Bà Kiều “Cái gì mà vợ E với không vợ E hả, không phải ai cũng như cô, chịu làm vợ E cho một Bào già gần đất xa trời, chỉ mong ông ta chết để thừa kế gia sản! Có nói chuyện đùng có khó nghe như thế.”

Bà Cát: “Nếu không phải nề tính bình thường con gái gọi tôi một tiếng đi, thì tôi cũng đã mặc xác chuyện nhà họ Tạ rồi. Bắt đầu từ sáng mai, chị cứ chờ mà xem, con gái chị đi có gì làm vợ E cũng bị người ta chẻ lá đồ chơi thừa của Zoe Tse. Một câu thôi chốt nhanh đi, có đồng ý để tôi lo liệu không. Nếu chị không muốn tôi nhúng tay vào chuyện riêng của nhà chị thì tôi sẽ đi, không làm gì nữa.”

Kiều Mã Linh không lên tiếng, còn bà Kiều nạt giọng nói: “Tôi sẽ không để con bé dấy đưa với người họ Tạ kia nữa, mong... mong cô cứu cháu gái mình.”

Chân Chân trợn to hai mắt, khiếp hãi nhìn Lâm Sở Vọng, thấp giọng hỏi: “Cậu Tạ kia là ai vậy?”

Sở Vọng khó khăn dùng khẩu hình đáp: “Không biết —— có lẽ là công tử nhà giàu nổi tiếng.”

Chân Chân nói: “Giống Khấu Chuẩn* á?”

(*Khấu Chuẩn là đại thần Bắc Tống, từng làm đến chức quan tể tướng. Theo lưu truyền, lúc nhỏ tính du đãng, vô phép, giống con nhà giàu. Bà mẹ quá phạt mà ông vẫn không chừa. Một hôm, ông bỏ học đi chơi, bà mẹ giận quá, cầm quả cân ném phải chân ông, máu chảy đầm đìa, phải chữa lâu ngày mới khỏi. Từ ấy ông hay tâm, chuyên lo học tập.)

Sở Vọng không trả lời, nằm úp sấp tiếp tục nghe.

Bà Kiều chỉ hận không thể rên sát thành thép: “Con ơi là con... Bây giờ còn còn nhớ nhưng thẳng oắt họ Tạ kia nữa hả?”

Kiều Mã Linh khóc tức tưởi

Bà Cát thở dài: “Kiếp cả vùng Hương Cảng này, trong số những cô gái bần tuổ, cháu là người ưu tú nhất, già cho ai mà chẳng được? Có tiền hơn nhà họ Tạ, già thế trong sạch hơn nhà họ Tạ, lại cầu tiến hơn cái cậu nhà họ Tạ kia, biết bao nhiêu người mà không chọn được? Cũng không biết cậu ta đã cho cháu uống bùa mê thuốc lá nào nữa.”

Dưới lầu im lặng hồi lâu, chỉ có tiếng khóc của Kiêu Mã Linh và tiếng thở dài của bà cả Lâm

Chân Chân nói: “Chị Mã Linh vừa đẹp vừa có gia thế tốt, vì sao không chịu cưới chị ấy?”

Sở Vọng lắc đầu, có thể để một người đàn ông dễ dàng nằm trong tay, sợ là người ta cảm thấy mất đi tính kiêu chiến và thái vai.

Cô nghĩ ngợi rồi hỏi: “Chị có chơi cờ không?”

Chân Chân đáp: “Thành thường.”

Sở Vọng nói: “Vị dụ hai chúng ta, thêm cả chị em nữa cùng chơi có đi. Chơi với chị em thì chị có thua có thắng, là kỷ phùng địch thủ, ván nào cũng chơi hăng say; Nhưng khi chơi với em thì không ván nào kéo dài quá năm phút, em bị chị hạ đo ván, không còn tính hồi hộp. Vậy chị nói xem, chị muốn chơi với em hay chơi với chị gái em?”

Chân Chân trả lời ngay: “Dĩ nhiên là chơi với em vui hơn rồi.”

Sở Vọng đảo mắt nhìn trời: “Tiết tiểu thư đúng là không phải người bình thường.”

Chân Chân được “khen” thì quên khuấy đi câu nghi hoặc của mình, háit cảm đáp, “Đương nhiên rồi.”

Dường như lúc này ở dưới lầu đã bàn xong đối sách, bà Cát nói: “Được rồi, thế thì tôi sẽ đến thương lượng với ngài Tạ trước, tạm thời để chuyện này xuống. Còn về bên nhà chị, nhớ quán chặt cái miệng của người hầu lại giùm, đừng để tôi phí công vô ích ở ngoài, còn nhà chị lại bốc cháy.”

Bà Kiều đồng ý, “Còn yên tâm, trong biệt thự nhà tôi vẫn có quy củ.”

Bà Cát cười mỉa, “Tôi đã nói với chị từ lâu rồi, để mặt cho quá lắm gì, cho con bé ra ngoài xã giao sớm thì đã không đến mức bị người ta dất mặt như hôm nay. Đã mười sáu tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa. Nếu chị thấy ai vừa mắt mà con bé cũng hài lòng, thì mau chóng gì đi đi. Kén cá chọn canh đầm hoa nát, thậm chí còn không bằng người đầu.”

Bà Kiều đáp một tiếng.

Bà Cát dận dỏ xong thì nhắc chân ra về như một lần gió. Bà Kiều báo di Triệu đưa tiễn, nhưng bà đã khéo kéo từ chối, gầy cao gót giẫm xuống sân gỗ dầy khí thế.

Tiết Chân Chân nói: “Bà Cát này dữ thật đấy, không nề nang gì ai cả.”

Một lúc lâu sau, bà Kiều mới sai một người hầu: “Đồ tiểu thư lên lầu nghỉ đi. Rồi gọi ba đứa kia xuống.”

Người hầu đáp vâng.

Lâm Sở Vọng vội đẩy Tiết Chân Chân, Tiết Chân Chân sợ tình, lật đặt rón rén rời khỏi phòng của Sở Vọng, quay về phòng mình.

***

Sau khi xuống lầu, ba cô bé xếp một hàng ngay ngắn trước mặt bà Kiều.

Không thấy bà Kiều có vẻ gì là không vui, chỉ hơi mệt mỏi mà thôi. Có thể điều chỉnh nét mặt khá như vậy, Lâm Sở Vọng vô cùng bội phục.

Bà Kiều báo di Triệu đưa ba cây bút máy tới, mỗi người một người. Bà nói: “Bắt đầu từ hôm nay không cần viết bằng bút lông nữa. Nhân dịp cha mấy đứa có gửi thư, ta giao cho ba đứa một nhiệm vụ: dùng bút máy viết thư hồi âm cho cha. Tuần sau đưa thư cho ta, ta sẽ gửi thư đi cho mấy đứa. Chữ có xấu cũng đừng hoảng, cứ để người lớn biết mình đã tiếp thu được kiến thức mới.”

Ba người gật đầu lia lịa. Sở Vọng nhìn sang chị mình, thấp giọng nói, “Thư của cha vẫn còn ở chỗ chị hai, cháu chưa được ạ.”

Đoàn Yên bèn ném hai phong thư qua cho Lâm Sở Vọng, “Đây đây, chị đọc xong rồi, không phải đưa cho em đây à.”

Sở Vọng nhặt thư lên, “Còn một bức thư nữa...”

Lúc này Đoàn Yên mới ngẩng đầu nhìn cả bà Kiều, chỉ thấy bà xoa huýt Thái Dương, có vẻ không định quán mấy chuyện này, thế là cô nàng hùng hồn nói: “Xưa nay em hay vất đồ lung tung lại còn tính hay quên, chị chỉ cần hộ em thôi, tự em không lấy đấy chứ.”

Sở Vọng nói: “Thế bây giờ em đi lấy với chị nhé?”

Đoàn Yên: “Chỉ... chị khóa ở trong học rồi, khóa... khóa bị hư rồi!”

Sở Vọng: “Trong đó có đồ quan trọng không? Tìm người cạy ra.”

Lúc này tới bà Kiều cũng nhìn không nổi nữa, trên mặt thoáng tức giận, “Đoàn Yên!”

Đoàn Yên lập tức cúi đầu, “Cháu đùa em ba thôi mà, em ba nghiêm túc quá rồi... Để cháu đi lấy thư cho em ba, em ba đi lên lầu với chị nào.”

Bà Kiều khoát tay, cho ba chị em bọn họ lên lầu.

Lúc đi sau lưng Lâm Đoàn Yên lên lầu, Lâm Sở Vọng mở thư của cha ra đọc, vừa nhìn đã thấy đầu đầu kín hai mặt giấy, lại còn là thể văn cổ thâm thúy khó hiểu.

Lâm Sở Vọng vừa đọc thư vừa mở hồi đầu đã đi theo Lâm Đoàn Yên đến cửa phòng. Lâm Đoàn Yên mở cửa, cầm chìa khóa mở học tủ, lấy ra một xấp thư, hơi áy náy đưa cho Lâm Sở Vọng: “Xin lỗi em ba nhé, lúc này chạy lên lật đặt quá, chị bóc thư của cha mà nhầm thành thư của em...”

Sở Vọng cầm lấy thư, trong lòng nổi nóng. Nhưng lại nghĩ đến bây giờ mình còn phải nhờ vả Đoàn Yên, cô bèn cười xòa nói, “Chị hai nói gì thế? Cha và anh cả không có ở đây, có rất nhiều chuyện em phải nhờ chị đề ý cho.”

Đoàn Yên thấy có vẻ nói chuyện như vậy thì xấu hổ cười bảo, “Đỡ nhiên rồi”

Sở Vọng vội nói: “Chị đã đọc thư của cha rồi phải không, chỉ bằng nói với em xem viết gì? Trời tối rồi, em cũng lười đọc, đọc nhiều hại mắt.”

Đoàn Yên tốt bụng gật đầu, nghiêng người qua để cô vào phòng, “Mời em ba.”

Sở Vọng chỉ định nhờ Đoàn Yên tóm tắt xem cha đã nói gì, nào ngờ Đoàn Yên lại tốt bụng mở bức thư ra, giải thích từng câu một cho cô hiểu ý. Sở Vọng nghe mà choáng váng, tự dưng lại có cơ hội tham gia khóa học văn cổ.

Khó khăn lắm cô nàng mới đọc xong. Sở Vọng luôn miệng cảm ơn chị rồi đứng dậy về. Nhưng Lâm Đoàn Yên đã kéo tay cô không buông, ngược mắt hỏi: “Còn bức thư kia, không bằng để chị giải thích cho em luôn nhé?”

Sở Vọng nhìn lướt qua, đang định từ chối thì Đoàn Yên đã gạt mất thư, trải ra ở trên bàn.

Cô nàng đọc mấy hàng, chợt ngừng đầu nhìn Lâm Sở Vọng cười, mặt ứng đó: “Đây là một bài thơ mới”

Sở Vọng không khỏi nểng to trong lòng: Cô đó mặt cái gì hả!! Thư này viết cho bà đây kìa mà!! Bà đây còn chưa đó mặt mà cô đó mặt ghê nhè!!

Đoàn Yên lại đọc tiếp mấy hàng dưới, nói: “Cổ điển câu, có so sánh. ‘Có lúc chỉ muốn làm một chú chim bỏ câu trong vườn hoa ở cung điện Sassouci, hoặc là con ngựa trước cổng Brandenburg, không thì là chiếc kem ly đang tan trong tay đôi tình nhân trên chiếc du thuyền sông Spree... Có lẽ anh nên trồng một ít trúc tương phi ở trong khu vườn tại Thiệu Hưng, vừa hay có thể xuyên qua kẻ hở cánh sân rơi vào giấc mộng.’”

Sở Vọng gật đầu, nói như năn nỉ: “Em đọc hiểu được mà!”

Đoàn Yên hỏi: “Nhưng những nơi này là nơi nào?”

Sở Vọng nói: “Là địa mốc ở Brandenburg và Berlin...” Đều là những nơi không bị lửa đạn của cuộc chiến tranh thế giới thứ hai phá hỏng. Tư Ngõn Tang biết chọn thật đấy!

“Ồ...” Lâm Đoàn Yên gật đầu trầm ngâm.

Sở Vọng lại muối tước nói: “Anh ấy không gửi hình về...”

Đoàn Yên khựng lại, sắc mặt dần ứng đó.

Sở Vọng: “... Hình ở chỗ chị”

Đoàn Yên vội bảo vệ kỷ học từ: “Không, không có hình gì hết.”

“Hình là gửi cho em mà,” Sở Vọng nhìn thẳng vào cô nàng, “Không xin mà lấy tức là trộm. Trả lại đây!”

Đoàn Yên dứt khoát nằm bò lên bàn: “Chỉ không trộm, chị không có trộm! Kẻ trộm là em...”

Sở Vọng biết mình không mạnh bằng cô nàng, không thể gạt cô ta ra được, bèn dùng lời nói dả kích: “Đồ anh ấy gửi cho em, nhưng chị lại chen chân vào cướp đồ đi, vì sao lại thế hả? Muốn gả cho anh ấy ư, có gan thì chị đến trước mặt cha mà nói đi. Trả hình lại đây.”

Đoàn Yên đứng bật dậy, đẩy Sở Vọng ra khỏi cửa. Sở Vọng người nhỏ, nên vừa bị cô ta đẩy một cái thì đã té ngã.

Đoàn Yên ghét bỏ nhìn Sở Vọng, hậm hực nói: “Vi sao không phải là tao hả! Đoán chừng cha cũng không ngờ là mày sẽ ra đời! Vì sao mày lại xuất hiện trên cõi đời này! Cả nhà không ai hy vọng mày chào đời cả! Nếu không có mày, thì người hứa gả cho anh Ngõn Tang chính là tao!”

Sở Vọng ngạc nhiên ngồi dưới đất, không ngờ một cô bé mới mười hai tuổi lại thốt ra những lời độc địa đến thế. Cô không khỏi nhìn cô ta với đôi mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (4)

Điệp Nhi, di Triệu và bà Kiều nghe thấy tiếng ồn thì vội vã đi lên tầng ba. Xà gần xong. Đoàn Yên lập tức nắm dài lên bàn khóc lớn. Còn Sở Vọng bị cô ta đẩy ngã lại khó hiểu nghĩ đại tiểu thư à, con bé mười tuổi như tôi bị cô đẩy ngã còn chưa khóc thì cô khóc cái gì?

Điệp Nhi vội đỡ Sở Vọng dậy. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, bà Kiều tức giận bắt Lâm Đoàn Yên trả hình lại cho Sở Vọng.

Đoàn Yên nghe thế thì càng khóc toáng, kéo mạnh học tủ ra, lấy ra xấp ảnh trắng đen trong một chiếc hộp tình xào, hậm hực xé thành hai rồi ném thẳng vào mặt Lâm Sở Vọng.

Sở Vọng: “...”

Điệp Nhi lật lật nhặt lấy mấy mảnh vụn.

Cả buổi hôm nay bà Kiều đã chịu quá nhiều đá kích, giờ không chịu nổi nữa rồi. Bà tức cảnh hống, nói năng không còn để nghe: “Hai đứa tương đây là đâu?! Tại mày là ai hả? Đây là cái chợ Thiệu Hưng hả? Hai đứa là ăn xin hả?!”

Đoàn Yên cúi đầu thút thít: “Bác cả...”

Bà Kiều nói gằn: “Cháu đây...” Lúc này mới sự nhớ ra còn có Lâm Sở Vọng: “Mấy đứa các cháu... Di Triệu! Bắt đầu từ bây giờ, cảm xúc con hai con ba ba ngày, không đứa nào được phép bước ra cửa phòng nữa bước! Múa may Anh ỉc gì đó để sau tính tiếp! Ở trong phòng lo tự kiểm điểm đi!”

Tiết Chân Chân nghe thấy tiếng động, chân đi dép loẹt xoẹt định chuẩn bị đến hóng hớt thì cũng bị bà cả Lâm tóm được.

“Cháu cũng thế! Không ở trong phòng còn mò lên đây làm gì? Có chuyện của cháu hả!” Bà cả Lâm ôm trán, di Triệu vội đỡ bà, “Con Tiết cũng giống hai đứa kia, cảm xúc ba ngày!”

Nụ cười trên mặt Tiết Chân Chân vụt qua rồi biến mất, muốn khóc cũng không khóc nổi

***

Vòng vèn chỉ trong một đêm, đường Bà Tước từ ngày nắng rực rỡ biến thành trời âm u gập gập mây đen.

Điệp Nhi khép cửa phòng lại cho Lâm Sở Vọng, thấp giọng an ủi: “Cô chú đúng lo, tôi đã xin ít keo dán cao su từ chỗ đại tiểu thư rồi, sẽ dán lại cho cô. Dán lại là sẽ giống cũ, có đúng buồn quá.”

Lâm Sở Vọng nín cười cảm kích với cô ấy.

Một lúc sau, tiếng gõ cửa lại vang lên. Lâm Sở Vọng tưởng là Điệp Nhi nên nói “vào đi”.

Người kia đi vào, dịu dàng nói, “Em ba, chị nghe Diệp Nhi nói rồi, đừng buồn quá nhé.”

Sở Vọng thấy Kiều Mã Linh đến thì giật mình, vội đứng lên, “Chị Mã Linh!”

Mã Linh cười gương, “Hồi trước ở trường có giúp bạn dán lại thành kính cũ, chị nghĩ mình có thể giúp em nên mới đến đây.”

Sở Vọng được thương mà sợ, vội nhường ghế để chị ngồi trước bàn đọc sách.

Kiều Mã Linh vừa ti mi dán ảnh cho cô, vừa hỏi han vài chuyện trong nhà, lại vừa đưa mắt nhìn ra ngoài ban công...

Sở Vọng không kìm được cười thầm: hèn gì chị họ đột nhiên tốt bụng, thì ra là nhờ mong người yêu nên mới đến chỗ cô thư vận may.

Ngồi đến đây, Lâm Sở Vọng thấp giọng hỏi: “Chị thích cái ảnh kia lắm hả?”

Kiều Mã Linh không đáp, nhưng khi nghe thấy cô hỏi xong, tâm trạng chị lại không kìm được bay xa, bất giác mỉm cười.

Sở Vọng cúi đầu, ngập ngừng nói, “Em lỡ mừng rồi, đáng nhẽ không nên hỏi.”

Kiều Mã Linh buông lỏng phòng bị, lắc đầu nói, “Không sao, chị với anh ấy... coi như có duyên mà không có phận. Chị vẫn muốn nói về anh ấy với người khác, nhưng lại không tìm được người.”

Sở Vọng kéo ghế ghé máy tới ngồi bên cạnh chị, ra vẻ sẵn lòng rửa tai lắng nghe.

Kiều Mã Linh ngẩng đầu lên, “Anh ấy rất ga lăng, rất dạt dào, cũng biết nói đùa nữa, nhưng chưa bao giờ khiến người ta thấy ghét.”

Sở Vọng gật đầu, cô có thể cảm nhận được.

Kiều Mã Linh suy nghĩ, bất giác cười nói, “Chị biết suốt ngày anh ấy chỉ toàn tâm tậm với sĩ quan Anh Quốc không đâu vào đâu kia, khiến cha anh ấy nổi trận lôi đình. Cũng biết ngoài chị ra, có thể còn có rất nhiều cô gái khác từng tỏ tình với anh ấy. Nhưng chỉ cần ở bên anh ấy là chị lại cảm thấy, mình chính là người đặc biệt nhất.”

Sở Vọng không khỏi thở dài, từ cô chỉ kim thủ đoạn của đám đàn ông khôn nặn đều như nhau: tuy anh có rất nhiều người phụ nữ, nhưng trong số bọn họ, anh thích em nhất...

Những lời này nghe rất đồn mật, nhưng lại có ma lực rất lớn với phái nữ.

Thứ nhất, người đàn ông này là người mà bạn yêu.

Thứ hai, bên cạnh người đàn ông này có rất nhiều cô gái đẹp hơn bạn nhiều.

Một lần nữa, người đàn ông này nói bọn họ đều không bằng em

Bạn rơi xuống bùn, anh ta lại kéo bạn lên mây...

Kiều Mã Linh cúi đầu cười khổ nói, “Nghe đi nói anh ấy sẽ đi học ở trường quân đội West Point. Mẹ chị đã thảo luận với đi rồi, cũng muốn gì cho người khác, nghe nói là một hoa kiều nước Pháp, đang làm ăn ở Việt Nam, là một thương nhân giàu có. Đợi đến lúc anh ấy về... có lẽ chị đã là mẹ của mấy đứa con rồi. Chị cứ nghĩ, không biết trước khi đi có thể trở chuyện với anh ấy nữa không, hoặc là nghe anh ấy nói chuyện cũng được. Nhưng chắc chị lại mơ tưởng nữa rồi.”

Vừa dứt lời, một giọt nước mắt to bằng hạt đậu rơi theo lông mi của Kiều Mã Linh rơi xuống.

Chị ý thức được mình đã thất thủ, vội lau nước mắt đi rồi quay sang mỉm cười với Lâm Sở Vọng, “Chị dán ảnh lại rồi, cậu Tư đáng yêu lắm, cũng rất tuấn tú. Em gái à, em may mắn thật đấy.”

Sở Vọng cảm lấy hình, không khỏi đỏ mặt, “Cảm ơn chị ạ.”

Kiều Mã Linh vuốt tóc cô, nói, “Chị nói chuyện này với em làm gì chứ? Em nghe cũng không hiểu.”

Sở Vọng muốn nói, tôi hiểu chứ, thậm chí tôi có thể là người thầy tâm linh của chị, nhưng chị cho tôi một trăm lá gan thì tôi cũng không dám nói ra.

Không thì chị cứ thử nghĩ mà xem, một cô bé mười tuổi còn chưa dứt sữa lại vô ý nhỡ vào lưng chị, nói với chị “Đàn ông trong thiên hạ này không một ai là tốt cả, thậm chí bọn họ còn không quan tâm đến chị bằng áo ngực của chị.”

Đợi Kiều Mã Linh đi rồi, Sở Vọng mới đọc thư và xem hình của Tư Ngõn Tang.

Ba bức ảnh, một bức chụp vườn hoa cung Sanssouci, một bức chụp đại giáo đường Berlin, hai bức này là tranh phong cảnh; còn có một tấm là Tư Ngõn Tang ngồi trên du thuyền sông Spree, giờ tay cầm V với ống kính, cười rạng rỡ để lộ chiếc răng khểnh.

Quái đúng là rất đáng yêu.

Để nhìn hơn ảnh chụp trong sách giáo khoa và trên Baidu nhiều.

Thư bên dưới thơ cũng chỉ có bảy tám hàng.

Sở Vọng thân yêu,

Anh vẫn chưa hiểu rõ lắm về hai chữ “thân yêu”. Vì vốn dĩ là thư và bài thơ này được thảo ra từ tiếng Đức. Với bọn anh, bất luận là gọi giáo viên, cha mẹ, bạn bè hay viết thư gửi đến văn phòng ban cục hỏi ý kiến, thì đều gọi là “Liebe XX”. Nhưng khi phiên sang tiếng Trung lại có vẻ thân thiết mập mờ thật quá.

Giáo viên âm nhạc trong trường dẫn bọn anh đến nhà hát lớn nghe vở kịch “Bóng ma trong nhà hát”, nếu có cơ hội, anh rất muốn được cùng em nghe một lần, cũng đi xe cáp về nhà, cũng phơi nắng trên bãi cỏ ở nhà thờ, cũng ăn kem ly trên du thuyền sông Spree, trong đêm mưa lại che dù ngồi xe ngựa băng qua đại Lộ Unter Den Linden, hoặc cuối tuần đi dạo trong vườn hoa cung điện Sanssouci ở Potsdam... Lúc viết bức thư này hẳn em vẫn đang ngủ, anh có rất nhiều lời muốn viết, nhưng viết ra thì bản thân lại không quá hài lòng, sau khi dịch ra thì lại tìm người giỏi tiếng Trung sửa lại cho còn bản cũ. Bốn câu cũng đi rồi, những lời còn lại, để lần sau gặp em sẽ nói tiếp.

Ngõn Tang.

02.03

Năm dân quốc thứ mười ba, đại Lộ Unter Den Linden.

Bài thơ hôm nay anh viết, ngày trước Sở Vọng đã đọc rồi. Nhưng lúc đó cô không ngờ rằng, một bài thơ mới truyền đời đó lại viết cho chính cô. Nghĩ đến đây, Sở Vọng không kìm lòng ôm con tim bé nhỏ, tránh để mình bật cười.

Cô vừa cười vừa đứng tựa trước cửa sổ. Trong lúc vui vẻ, Sở Vọng bất giác dùng phát âm tiếng Quảng bập bẹ mà hát:

“Nếu người yêu của tôi có đơn sinh ra vào năm 1914, vừa vặn 100 năm trước cách nhau một thế kỷ...”*

(*Đây là bài “1874” do Trần Dịch Tấn thực hiện, tác giả sửa lời từ năm 1874 thành 1914. Bản dịch của Ô Ly Vợ Bé[*email protected*] Cham VNFC.)

Cô đang hát say sưa thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam quen thuộc phi cười truyền đến từ bên dưới ban công:

“Tiếng Quảng Đông của em cũng tốt đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 12: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (5)

Sở Vọng giật mình, đẩy cửa chạy ra ngoài ban công, cúi đầu nhìn xuống...

Đứng giữa hàng rào và khóm tường vi bên dưới là một người đàn ông cao to, mặc áo khoác đen.

Đáng thế, chính là giọng Oxford không trật đi đâu được.

Có điều trông không giống như tướng tượng của Sở Vọng.

Những ngày qua, cô đã nghe rất nhiều chuyện về anh ta nhưng lại chưa gặp người lần nào. Chỉ liên tục nghe mọi người nói cái gì mà con trai của huấn tước, tên Zoe, vãn vãn.

Bởi vì cái tên tiếng Anh đó và nhân vóc đáng từ phía sau, nên trong vô thức Lâm Sở Vọng đã tưởng tượng ra hình ảnh của một chàng công tử nhà giàu Luân Đôn: người Anh mất to máy rậm, có thể có mặt tròn vui vẻ như Watson, cũng có thể là mặt dài như Benedict Cumberbatch, hay thậm chí là gương mặt cao quý trầm tĩnh đậm chất Luân Đôn như Tom Hiddleston. Có thể là con lai, mắt màu nâu hoặc màu xanh da trời, cũng có thể là màu xanh nõn. Nước da tái nhợt vì ít tiếp xúc với ánh nắng, mặc áo khoác màu đen trông không khác gì ma cà rồng.

Nhưng khi Sở Vọng phát hiện là người đứng dưới ánh trắng có tóc đen mắt đen thuần nết phương Đông, có đủ tư hoi một hồi lâu.

Đứng lì anh ta rất cao, cũng mặc áo khoác đen, nước da trắng bột, hốc mắt lõm sâu, đường nét góc cạnh rõ ràng. Người như thế đứng trước khóm hoa tường vi trong đêm, không phải chính là ma cà rồng bước ra từ trong những câu chuyện Đông Âu thế kỷ trước sao? Có điều con ma cà rồng này lại có một gương mặt rất phương Đông.

Sở Vọng nhìn một hồi, thấp giọng do dự hỏi bằng tiếng Anh: “Anh... Anh chính là cái người tên Zoe Tse hả?”

Người này vừa cười vừa dùng tiếng Quảng Đông đáp lại.

Sở Vọng thấy mình và anh ta đang ông nói gì bà nói với, vội dùng tiếng Quảng không ra gì của mình ngắt lời, “Tiếng Quảng của em rất kém, không tin anh nghe em nói nè: ạnh có bit tui nè ai hông?”

Người đàn ông kia bật cười. Chợt dùng tiếng phổ thông trác trác trả lời ba câu hỏi của cô, “Tôi cũng không giỏi tiếng Trung lắm đâu, cũng không biết nói giọng Thượng Hải. Tôi là Tạ Trạch Ích, và tôi biết em là ai”

Sở Vọng gật đầu lia lịa, nói, “Thế thì anh đợi một lúc, để em đi gọi chị gái tôi”

Người dân ông chưa kịp ngăn cản thì cô bé đứng trên ban công đã chạy biến đi.

Sở Vọng cẩn thận gõ cửa phòng mình, cho rằng có thể gọi Diệp Nhi tới, nào ngờ người tới lại là di Triệu.

Sở Vọng ôm bụng nói “Di Triệu... Lâm phiền đi gọi chị Diệp Nhi tới giúp cháu với ạ.”

Một lúc sau, Diệp Nhi đi đến, hỏi: “Cô chú, nghe nói bụng cô khó chịu hả?”

Sở Vọng khoát tay: “Diệp Nhi, nhờ chị đến tìm chị cả, nói với chị ấy là ich liebe dich đang ở chỗ tôi.”

“*It si cái gì ở chỗ cô cơ?*”

Sở Vọng: “*It si li bơ dịch si.*” Lâm Sở Vọng nhắm nghiền, vì để cô ấy nhớ lâu nên bổ sung thêm, “Là một loại chiếu hoa lê ở phương Bắc.”*

(*Tác giả dùng cụm từ “一席梨北地席/Nhất tịch lê bắc địa tịch” để ghi lại cách phát âm trong tiếng Trung, vốn không có nghĩa.)

Một lúc sau, Diệp Nhi quay về báo, “Đại tiểu thư nói bà chủ đau đầu, đang ở trong phòng cô ấy, đại tiểu thư phải chăm sóc bà chủ nên không thể đến chỗ cô được. Cô ấy có nhờ tôi nói với cô là nếu có gì thì cứ viết thư đi.”

Sở Vọng ngạc nhiên nghĩ, đúng là đáng tiếc.

Diệp Nhi đi rồi, cô mới khép cửa phòng lại rồi chạy ra ban công. Thấy người dân ông vẫn còn đứng đó, cô bèn nói: “Hôm khác anh ghé lại nhé, chị không ra ngoài được.”

Nhưng Tạ Trạch Ích lại hỏi, “Chỗ em có giấy bút không?”

Sở Vọng gật đầu, thì ra là muốn nhờ tôi gửi thư tình ha, “Anh chờ chút, để em đi lấy cho anh.”

Cầm bút máy và giấy do bác cả đưa, còn chưa kịp đưa cho anh ta thì Tạ Trạch Ích đã hỏi, “Em biết viết không?” Nói rồi lại như sợ cô nghe không hiểu, khuay tay nói, “Viết tiếng Trung ấy?”

Sở Vọng gật đầu. Nói ngớ ngẩn gì thế, đương nhiên là biết rồi.

Tạ Trạch Ích nói “Thế thì tốt quá, tôi không biết viết tiếng Trung. Tôi đọc lại, em viết giúp tôi có được không?”

Sở Vọng: “...”

Tôi là một bông hoa tương lai của tổ quốc, tự dung làm thần tình yêu của hai người thì cũng thôi, vì sao còn phải giúp anh viết thư tình... Đúng là thím hại quá mìn.

Sở Vọng chớp mắt nghĩ ngợi, sau đó nói, “Anh định cảm ơn em như thế nào đây?”

Tạ Trạch Ích nghiêng đầu hỏi, “Có muốn uống nước ngọt không?”

Từ khi đến thế giới này, thứ Sở Vọng thêm nhất là đồ uống có ga. Cô lập tức giờ hai ngón tay ra, “Hai chai Coca Cola.”

Khóc môi Tạ Trạch Ích bất giác nhếch lên, “Được.”

Sở Vọng rất hài lòng với khoản tiền cực này. Nhưng hai người một trên một dưới trắng trợn nói chuyện như thế có vẻ to gan quá.

Chợt cô đưa tay ra, “Anh cầm giấy bút đi đã.”

Tạ Trạch Ích giờ tay nhận lấy giấy và bút máy trong tay cô.

Rồi bỗng Sở Vọng nhón chân lên nhìn xuống ban công bên ngoài, ánh chừng độ cao.

Tạ Trạch Ích hiểu được ý đồ của cô, nhưng lại không biết phải làm gì.

Sở Vọng thở dài, sợ hãi bám vào ban công. Nửa người cô nằm lệch ra bên ngoài, nghiêng đầu nhìn Tạ Trạch Ích vẫn đứng bất động, bụng thăm mủng “túng là đồng bọn ngu như heo!”, nhưng ngoài miệng lại nói, “Anh đỡ em có được không?”

Tạ Trạch Ích bị cô làm cho buồn cười, vội bước lên trước hai bước, xách cổ áo cô như xách túi thức ăn trong siêu thị, kéo cô xuống đất.

Sở Vọng: “...”

Nếu hai người sinh mệnh một trăm năm, bị cư dân mạng nhiều chuyện chụp ảnh lại đăng lên mạng, thì một loạt hành động đó cũng với tổ hợp hai người như bảy giờ thật sự để cư dân mạng cười nồ.

Sở Vọng đứng trên mặt đất, vẫn cảm thấy chưa an toàn mấy, thế là cô tìm một chỗ khuất trong bóng tối, ngồi xổm xuống với Tạ Trạch Ích.

Sau khi ngồi xuống, vì chênh lệch chiều cao đã giảm đi nên trông anh hiền hơn rất nhiều.

Tạ Trạch Ích cười hỏi, “Em nhảy xuống từ trên tầng hai như vậy, không sợ bị ai biết à?”

Sở Vọng nghĩ ngợi rồi đáp, “Nếu bị người ta thấy thì em sẽ nói là anh bắt em đi. Dù gì em cũng là một đứa bé mười tuổi tay trái gà không chặt.”

Tạ Trạch Ích không ngờ cô sẽ trả lời như thế, lắc đầu cười.

Bỗng Sở Vọng nói, “Anh xoay người lại đi, quay lưng về phía em.”

Tạ Trạch Ích xoay người lại, sau đó có cảm giác một tờ giấy đặt lên lưng mình.

Đã có bàn rồi, độ cao cũng vừa tầm, Sở Vọng hỏi, “Nói đi, muốn viết gì?”

“Dear Marlin...” Tạ Trạch Ích nhico mắt, nghĩ ngợi một cách khó khăn, có vẻ không biết nên lựa lời như thế nào. Chợt cô cúi bé nhỏ sau lưng anh cầm bút viết sột soạt, các nét lộp áo, xác cảm từ đầu gối bắt truyền đến khiến anh nhón nhột.

Sở Vọng vội viết xuống Mãi Linh thân yêu.

Nhân lúc Tạ Trạch Ích còn đang suy nghĩ, Lâm Sở Vọng hỏi, “Em có thể thêm năm chữ ‘thấy chữ như thấy người’ không?”

Tạ Trạch Ích không nghĩ ngợi mà gật đầu ngay.

Đợi tới khi Sở Vọng viết xong, Tạ Trạch Ích mới hỏi, “Em viết thêm gì đây?”

“Thấy chữ như thấy người.” Sở Vọng nói, “Ghi thêm vào sẽ khiến ta có văn hóa hơn.”

“Có nghĩa là gì?”

Sau khi đến thế giới này, trình độ văn hóa của Sở Vọng cứ hạ thấp dần. Lúc nào cũng bị người ta khinh bỉ, giờ khó lắm mới gặp được một người không bằng mình, cô lập tức vui vẻ giải thích: “Ý chính là: lúc em đọc bức thư này, thì anh đã không có ở đây... A pi, à đọc bức thư này cũng giống như trông thấy chính bản thân anh vậy.”

Tác giả có lời muốn nói: Giải thích ra ở đây có vẻ gây mất hứng, nhưng để tránh có bạn đọc cảm thấy nữ chính thánh mẫu, tôi vẫn muốn nói nữ chính làm như trên chỉ là vì muốn lấy lòng người duy nhất trong nhà mà cô ấy có thể lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nại Dân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Công tử ăn chơi và tiểu thư khuê các (6)

Tạ Trạch Ích ngồi một lúc lâu, dùng tiếng Quảng lẩn phở thông chèn thêm tiếng Anh như Trần Vĩ Đình, chậm rãi lựa lời không khác gì học sinh tiểu học viết văn, “... Sớm thôi anh sẽ rời khỏi Hương Cảng, đến một đầu khác ở bên kia Thái Bình Dương, có thể trong vòng một hai năm, sẽ không chúng quay về...”

Sở Vọng như đang làm bài diễn từ vào chỗ trống, khó khăn hiểu là, “Anh phải rời khỏi Hương Cảng, đến bên kia Thái Bình Dương, có lẽ sẽ không quay về trong vòng một hai năm”

Cầm thấy có đã viết xong, Tạ Trạch Ích lại nói: “... Chúng ta có hôm nay, dù là hôn nhân hay tình yêu thì đều không được tự do, chỉ ít là bảy giờ khó có thể tự mình làm chủ. Cho dù tiếp nhận nền giáo dục phương Tây nhiều ít thế nào, gia đình của chúng ta vẫn là gia đình Trung Hoa rất truyền thống...”

Anh ta nói những lời này bằng tiếng Anh. Nét tình chất giọng và phát âm của anh ta khiến người nghe cảm thấy sáng khoái, Lâm Sở Vọng miễn cưỡng coi như quay về hỏi còn đi học, vừa nghe vừa viết sột soạt ra giấy.

“... Hy vọng đợi tới lúc anh quay về, cả hai chúng ta đều là người tự do, nếu như em bằng lòng đợi anh. Đương nhiên, với người như anh thì những lời như ‘chờ anh’ quá mức xa xỉ”

Sở Vọng vội viết ra câu này, nhưng Tạ Trạch Ích đột ngột nói, “Câu này không ổn.”

Sở Vọng dừng bút, hỏi, “Thế có muốn em gạch đi viết lại không?”

Tạ Trạch Ích hồ hững đáp, “Nếu đã viết rồi thì thôi”

Sở Vọng nói, “Không sao mà, gạch hai nét thôi, nhìn qua hơi không đẹp cho lắm. Nhưng người càng đẹp thì chữ càng xấu, cho nên theo lý luận này, bức thư này của anh có chấp và thế nào thì chị em cũng không để ý đâu.”

Tạ Trạch Ích cười, “Đây là lý luận của ai thế hả?”

Sở Vọng: “À... Bấy giờ thì phải đợi kiểm chứng đã, nhưng có lẽ một trăm năm sau sẽ có người nói ra đó.”

Tạ Trạch Ích nói, “Cạch câu vừa nãy đi.”

Sở Vọng gật đầu, đầu gối bít lại rạch ngang mấy nét trên lưng anh.

Tạ Trạch Ích chợt dùng tiếng phổ thông nói: “Chúc em hạnh phúc —— những khi thấy trắng sáng, anh sẽ cầu cho em bình an hạnh phúc. Nhưng anh cũng có một yêu cầu quá đáng: xin em nhanh chóng quên anh đi.”

Sở Vọng thở dài, ngùi bụng, lời tỏ tình rất được, cho 10 điểm. Còn khoản nợ thì cũng rất khoản nợ, cho 0 điểm. Tổng điểm: không đạt tiêu chuẩn.

Viết xong, Tạ Trạch Ích nói: “Regards, Zoe Tse.”

Sở Vọng cẩn nắp bút, do dự một lúc, quyết định tự ý thay đổi: “Mãi là thần ái của em Tạ Trạch Ích.”

Cuối cùng cũng diễn xong một đoạn tiếng Anh xen tiếng Quảng, Lâm Sở Vọng thờ phào một hơi, mở thư ra: “Có muốn đọc lại không?”

Nhưng Tạ Trạch Ích đã tắt đầu, “Không cần.”

Sở Vọng gấp thư nhét vào trong túi áo, đi lên trước mấy bước, chợt thấy Tạ Trạch Ích đã quỳ gối xuống bên dưới ban công phòng cô, tựa mặt một ngọn núi nhỏ sừng sững. Tư thế rất phong nhã, nếu đổi thành người khác thì chưa chắc đã có được khí thế như vậy.

Sở Vọng ngẩn ngơ, bụng nghĩ, người này giờ trò gì vậy?

Tạ Trạch Ích nghiêng đầu chỉ vào bà vai, “Lên đây.”

Sở Vọng nhìn chiếc áo khoác có giá trị không hề rẻ của anh ta, “ì” lên một tiếng.

Tạ Trạch Ích lại tưởng độ cao này hơi cao, thế là ngồi thấp xuống.

Sở Vọng: “...”

Tạ Trạch Ích ngẩng đầu nhìn cô, cười nói, “Đừng sợ.”

Sở Vọng tiến thoái lưỡng nan, nuốt nước bọt cái ực, khó khăn đạp lên chân trái anh ta rồi leo lên, ngồi trên bà vai anh ta.

Tạ Trạch Ích nhẹ nhàng đỡ khuỷu tay cô, “Ngồi vững chưa?”

Sở Vọng gật đầu, “Vững rồi.”

Chợt Tạ Trạch Ích từ từ nâng cô lên.

Sở Vọng thấy tầm mắt của mình dần lên cao, ngùi bụng, cao đúng là tốt, tầm nhìn thoáng đãng, cũng nhìn được nhiều phong cảnh tốt đẹp hơn.

“Được chưa?” Tạ Trạch Ích hỏi.

Tầm mắt của Sở Vọng đã ngang với mép ban công. Nếu như cô từng học leo núi thì trèo lên cũng không sao. Có điều...

Cò lặc đầu, “Tay em... không có sức.”

Cò vừa dứt lời thì cả người đã được bế lên. Đến khi hoàn hồn, cò đã được đặt ngồi trên lan can.

Sở Vọng: “...” Vì sao cảm thấy bản thân như món đồ không có trọng lượng vậy.

Cò nhai xuống ban công từ lan can, tới khi ngồi đầu lại thì đã không thấy bóng dáng của Tạ Trạch Ích trong vườn hoa đầu nữa.

Chạy nhanh thật đấy... Lâm Sở Vọng không khỏi gãi gáy, hoài nghi liệu có khi nào là mình nằm mơ không.

***

Vẫn đang trong thời gian cảm xúc, buổi sáng Diệp Nhi đến rửa mặt cho cò xong thì xuống lầu lấy bữa sáng lên.

Sở Vọng đã tỉnh táo hơn sau khi rửa mặt, cô gọi Diệp Nhi đến, “Báo hôm nay đã tới chưa?”

Diệp Nhi gật đầu, “*Báo tin tức Hương Cảng*’ vừa được đưa tới.”

Sở Vọng nói: “Bao giờ đem bữa sáng lên, có thể cảm một tờ lên cho tôi được không?”

Diệp Nhi đáp được rồi đi xuống.

Diệp Nhi cầm bữa sáng và báo lên, Lâm Sở Vọng mở báo ra, nghiêm túc vừa ăn vừa đọc.

Diệp Nhi thấy cò như thế thì không khỏi tức cười.

Sở Vọng nhấp một ngụm sữa bò, một vòng sữa trắng dính quanh mép, hồ nghi hỏi, “Chị cười gì vậy?”

Diệp Nhi lau miệng cho cò, nói: “Cò bà như thế này, nếu dán thêm râu thì trông giống cụ ông nhà người ta lắm.”

Sở Vọng ề lười cười rồi tâm bân tin mà mình muốn đọc ở trên tờ báo. Có điều cô chẳng mất thời gian tìm cho lắm, bởi vì bản tin đó được đăng ở nơi bất mất nhất trên tờ *’Báo tin tức Hương Cảng*’.

Mẫu tin kia viết:

“Duyên trời tác hợp: trưởng nữ Mã Linh của ngài Kiều được phong huân tước ở Hương Cảng và cậu hai Mark Hoàng của tiền sinh Hoa kiều Pháp Hoàng Hưng đã vui kết lương duyên.”

Bản tin viết khá lan man, cuối cùng lại dùng chữ to rất bắt mắt viết rõ:

“Cò Kiều, ngay từ khi ra đời đã thông minh sáng suốt, được chuẩn tước Tạ Hồng yêu mến, nhận làm con nuôi. Vừa có tin vui, ngài Tạ Hồng vô cùng mừng rỡ, tặng con nuôi mảnh đất bất động sản ở đường Burton làm của hồi môn.”

Lâm Sở Vọng không khỏi chặc lưỡi thở dài, cò út và ngài huân tước họ Tạ này đúng là có thể một tay che trời, chỉ trong một đêm đã quyết định được hôn sự của chị Mã Linh, thậm chí còn đưa lên đầu đề tờ báo.

Nói tới đây, Lâm Sở Vọng không biết nên thương cảm cho chị Mã Linh hay nên hăm mộ chị ấy.

Diệp Nhi thấy cò khóa cửa sổ suốt đêm thì đi tới mở cửa ra cho gió mát lùa vào. Nhưng vừa đẩy cửa sổ ra, ánh nắng ban mai chiếu vào phòng. Diệp Nhi chợt “ồ?” lên một tiếng.

Lâm Sở Vọng hỏi: “Sao thế?”

Diệp Nhi nhìn ra ngoài ban công, nói, “Cò chủ lại đây xem đi.”

Lâm Sở Vọng nhìn ra ngoài theo tầm mắt của cô ấy.

Lâm Sở Vọng: “...”

Trên lan can ngoài ban công đặt một dãy những chiếc chai xanh đỏ, như một bức phù điêu đủ màu sắc đột nhiên xuất hiện trên lan can trắng cẩm thạch —— tất cả đều là nước ngọt.

Lâm Sở Vọng đẩy cửa ra đứng trên ban công nhìn xuống, lại chẳng thấy một ai. Có thể thấy rõ người này đã đến đây đặt lên vào lúc nửa đêm, hoặc dậy từ rất sớm.

Cò đi tới nhìn mấy chai nước ngọt kia, có nước xá xí dụ nhân hiệu, có chai thủy tinh Watsons Coca Cola, còn có cả vài chai nước ngọt không biết tên, nhìn cò vẻ giống bà trái cây nhiệt đới.

Các chai thủy tinh được xếp thành một hàng trên lan can, đúng là làm khó anh ta rồi.

Diệp Nhi nói “Đầu ra nhiều đồ uống thế này?”

Lâm Sở Vọng thở dài, rồi bảo Diệp Nhi đem một chiếc thùng tới. Diệp Nhi lấy một chiếc thùng gỗ ngày trước dùng để chuyển nhà đặt bên dưới hành lang đến, bên trên đã bị mốc do ẩm. Lâm Sở Vọng gật đầu, cảm thấy vẫn còn dùng tốt chán, thế là bảo Diệp Nhi giúp cô chuyển mấy chai nước ngọt trên ban công vào trong thùng.

Chỉ làm mỗi việc đó thôi mà hai người đổ mồ hôi đầy đầu. Lâm Sở Vọng không khỏi nghĩ, nếu đặt từng chai nước ngọt lên đó thì mất bao nhiêu sức lực đấy?

Có điều đợi đến khi Diệp Nhi đẩy thùng vào dưới gầm cửa cò, Lâm Sở Vọng vui vẻ giơ tay giơ chân ngủ phịch xuống giường. “Trời ơi, mình đúng là giàu quá mà, đúng là giàu xổi trong một đêm.”

Diệp Nhi bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Lâm Sở Vọng chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, bèn hỏi: “Bác đã ra ngoài chưa?”

Diệp Nhi gật đầu, “Ăn sáng xong là đi rồi.”

Lâm Sở Vọng nói, “Nhanh lên! Mau gọi chị cả đến đây!”

Một lúc sau, Kiều Mã Linh rón rén mở cửa phòng của cò ra, vừa vào đã hỏi ngay, “Tối... tối hôm qua anh ấy có đến đây hả?”

Lâm Sở Vọng gật đầu rồi dịch sang một bên, nhường chỗ cho chị ngồi xuống mép giường.

Kiều Mã Linh vừa ngồi xuống, Lâm Sở Vọng lập tức lấy thư trong túi ra đưa cho chị

Kiều Mã Linh mở thư ra, thấy trên giấy có chỗ đen chỗ trắng thì cười vui vẻ bất lực, “Viết xấu thật đấy.”

Lâm Sở Vọng le lưỡi, tỉnh thế cấp bách mà.

Kiều Mã Linh hồ nghi nói, “Xấu thì cũng tạm chấp nhận, nhưng sao lại viết ngang?”

Lâm Sở Vọng ngăn người, đứng rồi, lúc này kiêu viết từ trái sang phải vẫn chưa được phổ biến rộng rãi. Cô gật đầu nói, “Chắc là do viết tiếng Anh quen rồi.”

Kiều Mã Linh tưởng Tạ Trạch Ích viết, lòng không khỏi cảm động, “Đúng là làm khó anh ấy quá.”

Chữ của mình lại bị xem thường nữa rồi. Lâm Sở Vọng bâu môi không nói gì.

Kiều Mã Linh nhanh chóng đọc xong bức thư, sắc mặt ù dột, “Bây giờ kết thúc thật rồi.”

Lâm Sở Vọng thấy chị sắp rơi nước mắt thì vội trấn an, “Cứ tương tư an ủi nhau, không bằng quên đi thì hơn. Có lẽ năm ba năm nữa anh ta sẽ quay về, rồi chị cũng...”

Cô đang tính nói là “chị cũng có thể ly hôn, hai người lại có thể vui vẻ đi đến một tình *Khuyết Thành Chi Luyện* kinh thiên động địa”. Nhưng lại cảm thấy người ta vừa đính hôn, sao có thể rủa người ta ly hôn được, như vậy không hay lắm. Cô bèn sửa lời, “Dưới gối chị cũng có con cái thành đàn, người ngoài nhìn vào, trái lại cũng có thể thái mĩm cười.”

“Thư thái mĩm cười.” Kiêu Mã Linh nhướn mày, “Ừ, như thế cũng tốt.”

Lâm Sở Vọng nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi, “Chị không muốn nói gì với anh ấy à?”

Kiều Mã Linh lấy ra một phong thư ở trong túi áo, giao cho Lâm Sở Vọng, “Nếu anh ấy có ghé lại, nhờ em giao nó cho anh ấy giúp chị.”

Lâm Sở Vọng gật đầu, chợt sực nhớ ra một chuyện, cô vội đẩy thùng nước ngọt ở dưới giường ra, hỏi, “Chị có muốn uống nước ngọt không?”

Rốt cuộc Kiêu Mã Linh cũng nộ nụ cười, “Anh ấy đúng là rất biết cách hối lộ trẻ con.”

Lâm Sở Vọng bất bình: Tôi thích uống nước ngọt đấy thì sao, sao có thể là trẻ con được?

“Em ba cứ cắt đó uống dần đi.” Kiêu Mã Linh đi vào trấn cô, “Chị, chị phải đi rồi, nếu mẹ về mà thấy, thì lại phạt hai đứa mất.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Thư nhà kiêu học thuật

Trong thời gian bị cầm tù, Sở Vọng như chàng Alibaba vui vẻ ngày ngày trông nom thùng kho báu của mình. Thư của chị Mã Linh được cô kết bên dưới một chai nước ngọt, đặt trên bệ cửa sổ.

Bất tài bất giác đã đến ngày nộp thư hồi âm, thế nhưng Sở Vọng vẫn chưa viết được chữ nào. Không phải cô lười, mà chỉ đơn giản là vì không đủ kiến thức.

Ngay cả với cô, Lâm Doãn Yên đã viết xong thư từ lâu. Ba ngày nay, bà Kiêu lên tầng ba thăm cô hàng rất nhiều lần, lần nào cũng thấy cô bé ngoan ngoãn ngồi trước bàn vẽ vời tập viết, thậm chí còn học tiếng Anh và xoạc chân, khiến bà Kiêu vô cùng vui vẻ yên tâm.

Ngoài miệng cô bé ngoan ngoãn gọi bác cả, gọi xong lại không vui xoay đầu đi, vẫn còn dỗi cô chuyện xé ảnh lần trước.

Bà Kiêu ngồi xuống bên cạnh, kéo tay Doãn Yên cười nói, “Vẫn còn giận bác hả?”

Doãn Yên không ư hứ trả lời.

Bà Kiêu bảo đi Triệu lấy bánh bao tào phớ đến, đặt lên bàn. Doãn Yên liếc nhìn rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Bà Kiêu thở dài, “Tình khí lưỡng bại danh, y hệt cha cháu.”

Doãn Yên vẫn không thưa thốt.

Bà Kiêu cắt bánh bao tào phớ thành từng lát nhỏ, nói, “Bác cả hiểu rõ ai nhất, Doãn Yên còn không biết sao?”

Doãn Yên bâu môi, “Không phải bác cũng hiểu rõ em ba nhất đấy à?”

“Được rồi được rồi, bác hiểu rõ em ba nhất, nên cháu làm sai bác vẫn bắt nó chịu phạt với cháu!” Bà Kiêu bị cô bé chọc cười, “Chuyện này cháu giải quyết không tốt, cháu có biết vì sao không?”

“Không tốt ở đâu ạ?” Lâm Doãn Yên cụt hứng cúi đầu.

Bà Kiêu nói, “Cha và bác hiểu cháu nhất, trong lòng Doãn Yên biết thế là được rồi. Cháu là người có được mọi thứ, trừ khi em ba có hôn sự tốt, chứ nó đâu hơn được cháu hả? Cháu phải tỏ vẻ xuất chúng hơn người, không để nó vào trong mắt. Ngày hôm trước cháu bực tức với nó ngay trước đám đông, nếu lọt vào mắt người khác thì sẽ nói cháu không ra dáng chị gái, bảo cô muốn bác bảo vệ cháu cũng không được, cháu nghĩ xem có đúng không?”

Lâm Doãn Yên cảm thấy bà Kiêu nói có lý, nhưng vẫn không vui, “Hôn sự của nó vốn là của cháu...”

Bà Kiêu thoáng tức giận, đặt dao nĩa xuống bàn cái “cạch”, dọa Lâm Doãn Yên giật mình.

“Cái gì mà phải với không phải của cháu hả?” Bà Kiêu nghiêm mặt nói, “Cuộc hôn nhân này giờ đã vậy rồi, ngày trước cũng chẳng ai ngờ cả. Chính cha cháu là người hứa gả, sao nhà chúng ta có thể lạng lạng uốc được?”

Lâm Doãn Yên bị bà dọa sợ trắng bệch mặt, không dám ho he.

“Nhưng cháu phải biết, nhà ta không lợi lộc không có giàu là nhà họ Tư sẽ giữ lời. Năm dài tháng rộng, ai biết được sáu năm sau có xảy ra rắc rối gì không? Cháu chỉ việc ngày ngày học tập tốt, nghiêm túc học những gì bác dạy cháu, chắc chắn chỉ mấy năm nữa cháu sẽ trở nên xuất sắc. Đợi sáu năm sau, em gái cháu lớn lên trông như thế nào, cái cậu nhà kia có còn coi trọng nó không, hay có nhờ và được người nào khác hơn, chuyện khó nói lắm.” Bà Kiêu cố gắng hạ thấp giọng, nhưng lời nói ra rất vang rất có lực.

Lâm Doãn Yên bị bà ta làm ảnh hưởng, trịnh trọng gật đầu.

Lúc này cô mới bà Kiêu mới gần ra, vượt tốc Lâm Doãn Yên ra sau tai, “Nên là, bây giờ cháu cứ nhân nhượng vì lợi ích đã. Cháu cứ đi xin lỗi em ba đi, để người ngoài thấy người làm chị như cháu rộng lượng thế nào. Chúng ta dù làm gì cũng phải thích đáng, không được để kẻ khác nói ra nói vào.”

Lúc này Lâm Doãn Yên mới mỉm cười, thấp giọng đáp, “Vâng ạ.”

***

Khi bà Kiêu dẫn Doãn Yên đến xin lỗi thì Lâm Sở Vọng đang uống xá xí, thế là cô vội đá thùng đồ xuống gầm dưới gầm giường.

Lâm Doãn Yên khấn khoản xin lỗi, Lâm Sở Vọng cũng bày tỏ: em không nên xúc phạm chị, là em sai trước.

Chuyện cứ thế kết thúc trong tốt đẹp.

Nhưng với Lâm Sở Vọng từ khi tốt nghiệp cấp hai đã bắt đầu cuộc sống chung đụng mười mấy năm mà nói, lời xin lỗi của Lâm Doãn Yên là chân tình hay giả ý, chỉ liếc qua là có thể thấy rõ ngay.

Thật ra thì chuyện nhận lỗi đó, cũng chỉ là sau khi cần nhắc suy tính mới nhượng bộ thỏa hiệp.

Có một kiểu người đồng ý trút bỏ sự tôn nghiêm vì quý trọng bạn, không muốn mất bạn.

Nhưng vẫn có một loại người, sau khi quyết phá cuộc đời bạn thì lại hỏi họ nói: “Xin lỗi nhé, tôi không cố ý.” Chẳng qua là để thuận tiện cho sau này cười trên đầu bạn làm xằng làm bậy mà thôi.

Lâm Sở Vọng hiểu rất rõ đạo lý này, thậm chí có thể đảm ngực khóc chảy máu mắt, vung bút viết ra một bài luận Văn vẫn về bạn cùng phòng ngu ngốc mức nào mới không đáng để tha thứ.

Cũng sau khi bà Kiêu dẫn Doãn Yên đến xin lỗi, Lâm Sở Vọng mới ý thức được, lá bài trong tay mình quá xấu.

Có rheo mắt nghĩ ngợi, nhưng vẫn chẳng thế nào nhớ nổi sự kiện Đồng Bắc “đổi cờ”, Bắc phạt thành công là vào năm nào*.

(*Vào Ngày 4 tháng 6 năm 1928, Trương Học Lương được các thủ hạ của cha mình tôn lên chức vụ Tổng tư lệnh Bảo an Đông Bắc. Ngay lập tức, ông cùng các thủ hạ tuyên bố đổi cờ, ly khai chính phủ Bắc Dương, gia nhập chính phủ Quốc dân đảng. Do sự quy thuận của Trương Học Lương, Tướng Giới Thạch đã dễ dàng chấm dứt cục diện quân phiệt gây rối loạn, hoàn tất công cuộc thống nhất Trung Quốc (tức chiến tranh Bắc phạt 1926-1928).)

Cô vẫn chưa thảnh thơi tới mức muốn viết thư nói với cha rằng: trong hai năm tới, gả sự không thể thay đổi phe cánh nương nhờ chính phủ Quảng Châu*, thì tốt nhất là nên sớm từ bỏ chính sự, chuyển tâm vào chuyện trường Kíp, tránh làm con thối chí trong cuộc chiến tranh chính trị.

(*Năm 1927 trong cuộc nội chiến Trung Quốc, chính quyền Quảng Châu đã vào tay những người Cộng sản Trung Quốc.)

Không biết đến khi đó nhà họ Tư có đáng tin cậy không, nhưng hình như lúc ấy Tư Ngàn Tang đã có thể độc lập được rồi.

Trong tay toàn bài xấu, chỉ có duy nhất một con át, còn lại có quá nhiều nhân tố không thể chống chế.

Có cả ký năng của mình, nhưng giờ làm gì được đây?

Dịch ít sách về Cách mạng Công nghiệp Châu Âu, lịch sử Châu Âu cận đại hay lịch sử Hoa Kỳ trước cuộc cách mạng độc lập?

Viết một bài báo học thuật? Đến trường đại học đứng lớp?

Nhưng với tuổi tác và bằng cấp hiện tại mà nói thì chẳng thực tế chút nào.

Nếu tiếp tục nghề cũ, làm hình ảnh sinh học*... lại càng không thể. Hiện tại là thế giới của vật lý và khoa học công nghiệp, còn sinh học cùng lắm chỉ có tác dụng răn đe trong chiến tranh... Huống hồ bấy giờ vẫn chưa phát minh ra máy vi tính.

(*Hình ảnh sinh học hay hình ảnh y khoa là kỹ thuật và quy trình tạo hình ảnh trực quan về bên trong của cơ thể để phân tích lâm sàng và can thiệp y tế, cũng như biểu thị trực quan chức năng của một số cơ quan hoặc mô sinh lý học.)

Học vật lý hạt nhân, phần đầu vì cuộc chiến của phe Đệ Nhất chống phát xít sau này sao?

Nghe đến đây, Lâm Sở Vọng bị chính bản thân học cười. Trong thời đại này, sự xuất hiện của cô chỉ như hạt cát dưới đáy biển sâu. Tại nơi đây có rất nhiều lớp người tài giỏi, biết bao nhiều anh hùng nhi nữ, người trước ngã xuống người sau tiến lên. Với lượng kiến thức dự trữ hiện hữu của mình, cô không thể thay đổi chiến tranh, chỉ đánh đé mặc bản thân bị cuốn đi, không khác gì con người trong thời đại này.

Những người vượt thời gian khác thì luôn hàm mộ những nhà du hành thời gian giỏi khoa học công nghệ, nhưng với thân phận một nhà khoa học vượt thời gian như cô mà nói, có những lúc kiến thức học thuật chỉ là thứ vô bổ, còn không bằng hiểu biết thêm về kiến thức lịch sử.

Nhưng may là cô vẫn có điều may mắn đáng giá, đó là chỉ ít trước khi bị tổng cổ vào năm mười sáu tuổi, cô vẫn còn an toàn. Trong sáu năm tới, có rất nhiều tài nguyên có thể lợi dụng.

Nếu có thể được học hành như Lâm Doãn Yên, cộng thêm thiên phú có sẵn trước khi đến đây, liệu cô phải sẽ tạo ra được một vài kỹ năng đặc biệt độc đáo không?

Tờ giấy viết thư trắng phau đã ba ngày không hạ bút đang nằm trên bàn, Lâm Sở Vọng nòn nóng gờ ngón trỏ xuống giấy.

Chỉ cần không bắt cô đọc thuộc lòng từ thư ngũ kinh, Đường thi tam bách thủ và viết văn cổ, thì dù bảo cô luyện cách dùng tay không bỏ sáu ngón hay đập bẻ tảng đá bằng ngực cũng được.

Học cái gì đó thì dễ sau rồi nghĩ...

Lâm Sở Vọng cần gấp bút, thăm nghĩ: Không phải là thư hồi âm thôi sao? Vậy cứ viết theo những gì mình am hiểu vậy.

Nghe đến đó, cô lập tức nghĩ ra đề bài, hạ bút như bay.

Gửi một bức thư nhà đến người cha trong nhà.

Lâm Sở Vọng (1) Lâm Doãn Yên (2) Tiết Chân Chân (3) bác cả (4) chị Mã Linh (5)

(1) là đứa con gái thứ ba của người cha. (2) là người con gái thứ hai của người cha. (3) là cháu ba của dưỡng Kiều. (4) là chị cả của người cha. (5) là cháu cả của người cha.

Đến bài: Bài viết này chủ yếu miêu tả những chuyện Lâm Sở Vọng gặp được trong những ngày đến Cảng. Trong bài viết kể sơ lược những chuyện như chăm sóc chị hai Doãn Yên khác lúc trong hai ngày từ Thiệu Hưng đến Thượng Hải, rồi từ Thượng Hải đi tàu đến Hương Cảng chăm sóc chị hai, bác cả và cô bé Tiết Chân Chân say sóng như thế nào. Ngoài ra, sau khi chuyển vào ở biệt thự họ Kiều trên đường Bá Tước, tất cả những việc ăn ở đi lại cũng được giới thiệu khái quát. Sau đó lại miêu tả cận kề quá trình học ba-Lê và tiếng Anh gần một tháng. Ngoài ra, những suy nghĩ và cảm ngộ của Lâm Sở Vọng lên quan đến ba giai đoạn trên cũng sẽ được tổng kết ở cuối bài.

Từ khóa: Đường Bá Tước, biệt thự họ Kiều, ba-Lê, tiếng Anh, chị hai bị say sóng nghiêm trọng

(Ồ đây đã lược bớt mười ngàn chữ nguyên bản.)

Cảm ơn những người đã đóng góp ý tưởng rất nhiều cho bài viết này; dựa theo mức độ đóng góp mà chia Lâm Doãn Yên, Tiết Chân Chân, bác cả và chị Mỹ Linh theo thứ tự tác giả hai, ba, bốn, năm.

***

Bị chữ phồn thể gây vô suốt đêm, nên lúc viết xong thư nhà theo lối viết tinh tế, nội dung phong phú lại suy luận rõ ràng, Lâm Sở Vọng đã lập tức nằm trên bàn ngủ quên, trước khi nước dãi chảy đến dòng “thư nhà”, Diệp Nhi đã ôm cô lên giường, nhanh chóng cứu lấy bức thư.

Sáng sớm ngày hôm sau, lệnh cấm túc kết thúc. Lâm Sở Vọng mơ màng được Diệp Nhi dẫn ngồi vào bàn ăn, giao thư hồi âm vào trong tay bà Kiều trước hạn chót mười lăm phút.

Khi bà Kiều duyệt thư, bà đưa nhỏ im lặng vào đầu ăn cơm.

Bà Kiều “Chỉ có Doãn Yên rất nắn nót rất đẹp, khiến người ta thích mất. Viết đầy đủ hơn một nghìn chữ, dẫn trích điển cổ, hạ bút thành văn, văn chương tài hoa, nếu cha con thấy nhất định sẽ rất vui.”

Lâm Doãn Yên nhướn mày, nhưng vẫn bình tĩnh xoay hoay dùng dao nĩa ăn trứng chiên.

Bà Kiều tiếp tục phê bình: “Kiểu chữ của Chân Chân đẹp thì có đẹp, nhưng lại quá lâu, quá ngược ngoặc.”

Chân Chân phớt lờ, khẽ liếc lấy Lâm Doãn Yên, nói với vẻ khiêu khích, “Trăm hoa tiếu khách* đã không còn thịnh hành, không chút phóng khoáng gì cả.”

(*Tiếu Khách là kiểu chữ nhỏ viết tay, cạm từ trăm hoa tiếu khách để miêu tả nét chữ nắn nót của người con gái.)

Doãn Yên tức giận, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nổi nóng, nghiêng răng nghiêng lợi nuốt xuống nửa lòng đỏ trứng.

Bà Kiều đặt thư của Tiết Chân Chân xuống, cầm lấy phong thư cuối cùng lên, “Sở Vọng... Sở Vọng...”

Bà nheo mắt, nghi ngờ mình nhìn nhầm: “Đây, đây là cái gì?”

Doãn Yên vô cùng chu đáo đưa đầu đến xem giúp bác, nhìn một lúc rồi lập tức cười phì, “Vi sao lại viết ngang? Kiểu như thế đầu phải thế viết thư... Em ba ngời đến lí lẫn rồi hả?”

Tiết Chân Chân thấy Lâm Doãn Yên chế nhạo chính em gái mình thì cũng tỏ rõ đưa đầu tới, nhìn một lần rồi lại khinh thường ra mặt. “Viết ngang càng sát với thói quen thi gác của người ta hơn so với viết dọc —— đây là cha con nói thế. Từ mấy năm trước, mấy người cha con đã dễ xướng viết chữ ngang trong tạp chí *Tân Thanh Niên* rồi. Có điều không phổ biến rộng rãi ngoại trừ những nơi như Bắc Bình, Thượng Hải và Quảng Châu.”

Lâm Doãn Yên rất ghét lệ nào Tiết Chân Chân cũng lấy cái chuyện mình là người Thượng Hải ra để bêu mình, lập tức phản bác, “Vậy vì sao cô không viết chữ ngang hả?”

Tiết Chân Chân thờ ơ đáp, “Có viết chữ ngang hay không cũng phải xem tâm trạng thế nào đã.”

Lâm Sở Vọng đang nín nhịn chợt cười phì một tiếng, suýt nữa đã phun nước trái cây lên mặt Tiết Chân Chân ở đối diện, tức khác bị bà Kiều trợn mắt.

Mới sáng sớm mà Lâm Doãn Yên đã bị Tiết Chân Chân giễu cợt, không khỏi xấu hổ.

Kiều Mã Linh cũng tỏ mò lạ gần gũi, “Ngày trước khi học ở trường dòng, có vài sinh viên đại học Hương Cảng cũng từng phổ biến dùng chữ Latin để viết văn theo kiểu này.”

Bà Kiều đặt giấy viết thư ra xa, cảm thấy Lâm Sở Vọng dùng bút máy viết rất khá, hàng chữ cân đối, thể là khen ngợi một câu hiếm hoi. “Cháu ba biết theo trào lưu mới đấy.”

Kiều Mã Linh cũng cười nói, “Nghe Diệp Nhi báo, sáng nào em ba cũng đọc báo, không sót ngày nào.”

Lâm Doãn Yên im lặng không lên tiếng, chỉ nhướn mày nhìn thư nhà của Lâm Sở Vọng.

Kể từ đó trở đi, đột nhiên Lâm Doãn Yên cũng có thói quen tốt ngày ngày đọc báo.

Điều này khiến Tiết Chân Chân phì nhò: “Phải đợi ba bốn năm nữa, tin kết hôn của cô với cậu Trịnh mới được đăng báo. Giờ gấp cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Vợ bé và thợ may (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi ngai hầu tước Kiều nhận được tin tức kết hôn của con gái, ông lập tức đi thuyền trở về từ Anh Quốc.

Quần áo mới của bà đưa nhỏ đã có trước khi hầu tước Kiều về: áo len tay ngắn xuân hè, váy ngắn, đầm dài và áo ngủ kiểu phương Tây, mỗi thứ hơn mười bộ.

Còn chưa kịp mặc thử, bà Kiều đã đi đến ra oai phủ đầu: “Lúc nào mặc đó gì đều có quy định cả. Buổi sáng trước khi ăn sáng, phải thay áo ngủ thành áo tay ngắn mới được ngồi vào bàn ăn. Sau này những thói quen đó sẽ theo các cháu suốt đời. Nếu có khách đến, lúc ở nhà tiếp khách phải đổi thành đầm dài kiểu Tây. Nếu mặc nhầm, không chỉ có ta sẽ phạt mấy đứa, mà sẽ còn bị người ta chỉ trỏ cười nhạo. Giữ cháu phải là tuổi để mặc sườn xám, nên ta đã đặt làm mấy bộ váy hơi rộng cùng với giấy để bằng. Đợi thêm vài tuổi nữa, ra ngoài phải mặc sườn xám và đi giày cao gót.”

Bà đưa nhỏ gật đầu như gà mổ thóc.

Lúc này đi Triệu chợt đi tới, báo cáo với bà Kiều: “Xe đến bến tàu đón ông Kiều đã về rồi ạ, đi cùng còn có ngài Saumur, được ông chủ mời từ Paris đến, nói là để may váy cưới cho cô cả.”

Bà Kiều nghiêm túc hỏi bà đưa nhỏ, “Thế bấy giờ nên mặc gì đây?”

Bà đưa nhỏ đồng thanh trả lời: “Váy dài kiểu phương Tây.”

Bà Kiều báy tỏ trẻ nhỏ dễ dạy.

Đầu hè có trận mưa bụi, xe phanh cái *két* ở ngoài cửa, bà Kiều lập tức dẫn bốn cô gái xếp thành một hàng đứng đợi ở trên bậc thềm. Người hầu đẩy tờ đứng phía sau, chia nhau ra che ở cho cháu.

Ông Kiều là người đầu tiên xuất hiện từ trên biển gần một tháng, thiếu trái cây rau tươi, không hấp thụ đủ vitamin nên bên khỏe miệng có vết loét. Đường chân tóc khá cao —— xem ra độ cứng của đồ uống* Anh Quốc trong thời đại này vẫn cao như trước. Tóc mai hoa râm, thấp hơn chiều cao trung bình của dân Anh nhưng lại cao hơn mức trung bình của người Trung Quốc, ông mặc âu phục gây da, bụng hơi phệ, song vẫn nhận ra hồi còn trẻ là một chàng trai tuấn tú.

(*Độ cứng của nước là số đo hàm lượng các ion kim loại Ca2+, Mg2+. Uống nhiều nước cứng gây ra hiện tượng rụng tóc.)

Ông thấy vợ và con gái dẫn theo mấy đứa trẻ đáng yêu đứng xếp hàng chào đón mình, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mọi người lần lượt gọi “cậu” “đượng” “cha”, cũng đón tiếp cái ôm vô cùng nhiệt tình từ ông Kiều.

Rồi ông giới thiệu người thứ hai với bọn họ —— ngài Saumur người Pháp từng là thợ may trong hoàng gia Anh Quốc. Ngài đây khá cao, đứng với ông Kiều trông không khác gì chú Thòong và Xã Xệ*. Ngài Saumur thân thiện hơn mà theo kiểu miền Nam nước Pháp với mọi người, dọa Đoàn Yên và Chân Chân sợ hãi. Kiều Mã Linh đứng cạnh cười an ủi: “Đừng sợ, ngài ấy chỉ muốn chào hỏi hai em thôi”

(*Chú Thòong và Xã Xệ là hai nhân vật trong bộ truyện tranh “Chú Thòong”. Ảnh.)

Sau khi giới thiệu xong, dưới bậc thang có một cô gái da trắng phúng phính chừng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi đi lên. Tóc cô ấy có màu đen, trên mặt lấm tấm tàn nhang, cũng vì thiếu vitamin mà mới bị lợt da. Cô ấy ôm một đứa bé trai bốn năm tuổi trong ngực, tóc của thằng bé có màu nâu đậm, đôi mắt xanh lam như con gió thổi qua bờ biển, nhưng từ ngữ quan có thể nhận ra đó là con lai.

Sở Vọng lập tức ý thức được có chuyện, không hay rồi...

Quả nhiên, trong sự nghi ngờ của bà Kiều và Kiều Mã Linh, ông Kiều nghiêng đầu, vẩy tay với cô gái da trắng, chỉ vào bà Kiều rồi nói, “Người này, em phải gọi bà ấy một tiếng bà cả, tiếng Trung thế nào ta đã dạy em rồi”

Người phụ nữ da trắng dùng tiếng Trung cứng nhắc gọi “Chào bà cả...”

Bà Kiều suốt thì bất tỉnh, may có dì Triệu và Kiều Mã Linh đỡ lấy. Bà miễn cưỡng đứng vững, run giọng hỏi, “Chuyện, chuyện từ khi nào?”

Ông Kiều cúi đầu như không có mặt mũi nào đối mặt với bà, nướn mày nói, “Từ mấy năm trước rồi”

Sắc mặt của ông Kiều cũng không được tốt, ông không nhìn bà Kiều nữa mà quay sang cười gượng với Kiều Mã Linh, nói, “Mã Linh, đây là dì của con, tên là Mitchell, là người Bồ Đào Nha. Đây là em trai con, Leon. Leon, đây là chị của con, Mã Linh”

Mitchell sắc mặt nhợt nhạt dùng tiếng Anh chậm rãi nói: “Mã Linh, đi vắng hay nghe cha con nhắc đến con.”

Kiểu Leon bập bẹ gọi, “Chị ơ”

Kiểu Mã Linh “...”

Lắm Sở Vọng nhìn bóng dáng bác cả như chực ngã trong gió mưa, không khỏi thở dài nhà họ Kiều tự xưng có thêm một bà vợ bé ngoài da trắng, đúng là trong nhà bốc hỏa rồi...

Hôm nay vừa có khách lại vừa có hậu bối. Khách đi đường xa xa xôi, không thể để người ta dầm mưa được. Kiểu Mã Linh biết lúc này tâm trạng của mẹ đang vô cùng phức tạp, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể để người ngoài cảm thấy nhà mình mất quy củ, bèn miễn cưỡng xốc lên tinh thần mà nói, “Ngài Saumur, dì, Leon, ngoài này mưa lớn, đừng dầm mưa nữa, vào nhà trước đã.”

Chị phải đi tro bụi trong nội tâm, sai dì Triệu dẫn khách vào nhà.

Sau khi mọi người đã vào, Lắm Sở Vọng đi theo dì Triệu, nghe thấy dì Triệu khuyên bà Kiều: “Có lẽ gia nhà ai mà chẳng tam thế tứ thiếp!”

Bà Kiều “...”

Dì Triệu lại khuyên: “Huống hồ bà là lớn, cô ta chỉ là lẽ. Tôi cái đất Cảng Thom này, theo quy định, cô ta phải vâng an bà mỗi ngày.”

Bà Kiều đã mất nửa hồn trong mưa gió, nhưng vẫn cười gằn hai tiếng, “Vâng an ư? Sợ là ta không chịu nổi”

Dì Triệu: “Bà chủ à... Dù gì cũng có con rồi, không thể làm gì được nữa, bà đành nhẫn nhịn đi vậy.”

Bà Kiều điều chỉnh lại cảm xúc, giọng mặt không khác gì băng màu.

“Được lắm... Nhà ai mà không có ế?” Một lúc sau, bà thở hắt ra rồi nhếch mép, mỉm cười đi theo sau mọi người vào phòng.

Mọi người ngồi trong phòng khách, Kiểu Mã Linh đang định đi ngắm hồng trà Ceylon thì bị bà cả Lâm chặn lại. Bà nháy mắt với chị, lớn tiếng nói, “Lấy Bích Loa Xuân cậu con cho người đưa tới ở trên nóc tú lại đây, ngắm một bình.”

Kiểu Mã Linh ngạc nhiên, “Bình nào ư?”

Bà Kiều dùng tiếng Thiệu Hưng nói ra tên dân gian của Bích Loa Xuân, “Là bình “tương thom chết người”.”

Kiểu Mã Linh lập tức hiểu ý, xoay người đi lấy trà.

Kiểu Mã Linh lấy bộ trà cụ gốm Bạch Định ra, mấy đứa nhỏ không uống được nên chỉ lấy năm cốc trà.

Kiểu Mã Linh cầm bình pha trà, rửa cốc đưa trà, khép tay nâng cốc... Một loạt động tác lên mực lưu loát, được thực hiện bởi một cô gái phương Đông đang tuổi thanh xuân có dung mạo xuất chúng, tựa như bản dập của tập tranh vẽ mỹ nhân từ thời phong kiến được truyền vào châu Âu thông qua con đường tơ lụa, khiến người da trắng thờ dài ngời khen.

Thấy trông mắt xanh to tròn vô hồn của bà là Mitchell co lại vì thần phục, trên mặt bà Kiều vụt qua nụ cười đắc ý khó thấy.

Ông Kiều biết vợ mình đang ra oai, chỉ cười một tiếng rồi cầm cốc lên ngửi mùi trà, sau đó quay sang dạy Mitchell và ngài Saumur cầm cốc thế nào, thường thức trà ra sao.

Bà Kiều cứng mặt, rồi nghiêm giọng bảo Kiểu Mã Linh dẫn ba em gái đi thay đồ.

Thay váy lụa trắng, giày ba-lê và váy bó sát người đi ra, bà đưa nhò xếp thành một hàng trước mặt khách. Kiểu Mã Linh ngồi ngắn trước đàn dương cầm, trước khi ngón tay hạ xuống phím đàn, chị ngừng đầu lên, dịu dàng cười hỏi ba em gái, “Cánh đầu tiên trong *Hồ Thiên Nga* của Tchaikovsky nhé?”

Ba đứa nhỏ đồng loạt gật đầu.

Người ngồi trên sofa với ngồi nghiêm chỉnh, xúc tình thần chuẩn bị thưởng thức tiết mục do các cô gái nhà hầu tước biểu diễn cho các vị khách đường xa.

Vũ khúc nhón chân vang lên từ ngón tay của Kiểu Mã Linh, bà có vẻ như bà chủ thiên nga con mới lớn, đôi giày mũi nhọn giảm bước trên sàn gỗ phòng khách phối hợp với bộ âm thanh vang dội, tựa như khúc nhạc đệm tiếng trống. Dáng múa dịu dàng đồng bộ, những tia nắng nhẹ hắt vào phòng khách qua khung cửa sổ, theo động tác tay chân mềm mại, chầm sáng giao thoa xen kẽ tạo nên cảnh đẹp.

Kết thúc điệu múa, bà có vẻ cúi người chào trong tiếng khen ngợi của khách. Bà Kiều ngẩng cao đầu ngoa ngoắt mỉm cười, sai dì Triệu dẫn ba đứa nhỏ về phòng học tiếng Anh.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nổi Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 16: Vợ bé và thợ may (2)

Thở hồng hén quay về phòng, bất giác Sở Vọng nhớ đến mấy người ngồi trên sofa: mới bị lơ còn tay bị xước mưng rộp, không khỏi thấy khó chịu thay họ. Đặc biệt là đứa bé mũm mĩm kia, nhìn ngoài đã như thế, không biết trong bụng bị lở loét đến mức nào rồi.

Cô gọi Diệp Nhi tới, thấp giọng sai bảo, “Xương bép lấy chai sữa vitamin, pha với nước sôi nguội rồi đem ba ly lên cho bác cả.”

Diệp Nhi đáp lời.

Sở Vọng nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “Lấy thêm một đĩa trái cây nữa, cắt thành múi nhỏ, nhớ chọn quả tươi đấy. Rồi tìm thêm cái bấm móng tay, để bác cả đưa cho ông Kiều.”

Diệp Nhi nghĩ ngợi ra mặt, nhưng vẫn làm theo.

Sở Vọng hiểu rất rõ sự khó chịu trong chuyến du lịch đường dài này.

Chỉ cần đi hỏi xa là số đông mọi người bắt đầu bị xước. Vì thời tiết khô hanh nên mới bị xước, không đau không ngứa, nhưng khi ngón tay bạn sờ tới đầu thì phần xước sẽ bị bong ra, chỉ cần thôi nhẹ là nổi da gà. Hơn nữa trên đường đi rất khó tìm được bấm móng tay. Cảm giác hành hạ đó như có người dùng móng tay cào vào băng đen, cào liên tục không ngừng.

Có một lần trên chuyến tàu hỏa từ lưu đài Neuschwanstein quay về thành phố Munich, Sở Vọng vô tình gặp bốn người Trung Quốc đang đi du lịch. Sau đôi câu trò chuyện, một cô gái áp ứng hỏi: “Cho hỏi cô có dụng cụ bấm móng tay không?”

Nếu là người khác thì sẽ không hay đem theo thứ đồ này, nhưng Lắm Sở Vọng là người đã thấm thía nỗi khổ ấy.

Sau khi đưa bấm móng tay cho cô gái kia, Sở Vọng thấy cô ấy cắt bỏ hơn năm sáu vết xước ở ngón tay rồi đưa cho người khác... Bốn người cắt xong, trông họ như được thoải mái sau con tảo bón khó chịu nhiều năm, thư thái thờ dài với Lắm Sở Vọng: “Đi du lịch được sáu ngày, nguyện vọng lớn nhất hằng ngày là tìm được một cái bấm móng tay.”

Bọn họ gọi đứa Sớ Vọng là ăn nhấm cứu mạng.

Kể từ đó trở đi, bất cứ lúc nào trong túi xách của Sớ Vọng cũng có bánh móng tay, phòng thỉnh thoảng cần khi cứu người.

Điệp Nhi đi đưa ly C sủi, trái cây và bánh móng tay xong thì quay về, sắc mặt lạ lùng đứng cạnh Lâm Sớ Vọng không chịu đi.

Sớ Vọng cười nói, “Chị muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

Điệp Nhi như vẫn chưa hoàn hồn từ trong kinh hãi, “Cô chủ, vì sao cô lại liệu được chuyện đó?”

Sớ Vọng: “Liệu chuyện gì cơ?”

Điệp Nhi nghĩ rồi nói, “Lúc này đưa mấy thứ đồ cô dọn lên phòng khách, tôi bị bà chủ quát là ‘không thức thời’, ‘không hiểu quy củ’, bảo tôi ‘không biết lúc này là lúc nào hả? Nên làm gì thì đi làm đi, đứng đứng ở đây cản trở nữa’.”

Sớ Vọng cũng tò mò, “Sau đó thì sao?”

Điệp Nhi nói: “Tôi đang định đem đồ đi thì người Pháp kia sáng mắt lên, vội bảo tôi gượng đỡ. Bà chủ thấy tình hình không ổn, cũng bảo tôi đứng lại. Sau đó ông chủ nói mấy người họ đã tìm bánh móng tay ở trên tàu rất nhiều ngày, nhưng tìm kiểu gì cũng không có, hôm nay về nhà lại chưa tìm được cơ hội hỏi bà chủ. Vì đâu sao vừa vào cửa đã hỏi bánh móng tay thì đúng là kỳ quái.”

Sớ Vọng cười phì mũi tiếng, lại hỏi sau đó có chuyện gì.

Điệp Nhi nói tiếp, “Ông chủ vừa dứt lời thì bà chủ đổi sắc mặt, tươi cười cảm lấy khay trong tay tôi. Kể ra cũng lạ, bà ngồi bọn họ thay nhau cắt xước móng tay ngay trước mặt bà chủ —— đầu ra nhiều xước thế nhỉ? Cắt xong còn cắt cho thẳng bẻ kia nữa, rồi vui vẻ uống C sủi, ăn trái cây. Ông chủ trông rất vui, hỏi tôi là ai dọn làm những chuyện này.”

Sớ Vọng vội truy hỏi, “Chị trả lời như thế nào?”

Điệp Nhi nói, “Tôi thưa với ông rằng, ‘Là do bà chủ đã dặn cô từ trước. Cô thấy bà lâu rồi không gặp ông, vì đến mức quên mất chuyện này, thế nên có mới nhắc tôi chuẩn bị theo lời bà chủ dặn.’ Tôi đáp xong, cả ông bà chủ đều rất vui, hiện tại còn đang cười nói ở dưới lầu.”

Sớ Vọng nhìn Điệp Nhi, cảm thấy có một người hầu lành lặn như thế đúng là thật được báo phúc. Chỉ tiếc là chính cô đang trong phận ăn nhò ở đậu, trong tay không có tiền dư, nếu không nhất định sẽ thưởng cho Điệp Nhi một đồng bạc.

***

Điệp Nhi vừa rời đi không lâu, Tiết Chân Chân đã nhẹ nhàng như con gió lén vào phòng Lâm Sớ Vọng, không khách khí ngồi phịch xuống cuối giường cò.

Không cảm thấy mình là khách không mời, Tiết Chân Chân hỏi thảng: “Người phụ nữ da trắng kia là vợ bé bên ngoài của cậu hả?”

“...” Sớ Vọng ngừng đầu không chế cảm xúc, “Đừng thế, là người Bồ Đào Nha, đứa bé đó là đứa con riêng của bọn họ.”

“Ồ...” Tiết Chân Chân gật đầu như hiểu ra, “Đó là con vợ lẽ, đây là lần đầu tiên chị thấy con vợ lẽ là một đứa trẻ da trắng mắt to mũi cao đấy.”

Sớ Vọng: “Chuyện này... Hôm nay chúng ta mới đến Hương Cảng không bao lâu, còn chưa ra khỏi cửa nữa mà. Mọi tháng nữa chị lên cấp hai sẽ thấy nhiều lắm.”

Tiết Chân Chân nghiêng đầu nghĩ ngợi, lại thần bí kéo ghế đến gần Lâm Sớ Vọng, nói, “Chị cảm thấy hôm nay mọi khá căng thẳng.”

Sớ Vọng cũng háng hái, “Sao chị lại thấy thế?”

Tiết Chân Chân thấp giọng nói, “Bố trà cụ sử Bạch Định đó, năm xưa tổng cộng có ba bộ, trong nhà đại học sĩ thuộc Bát Kỳ Mãn Châu* có một bộ, đến Thái bình Thiên Quốc** thì bộ kia bị mất. Còn lại hai bộ, một bộ chị từng thấy trong viện bảo tàng dân quốc, còn một bộ là ở nhà my sao? Một bộ trà cụ này dù mua mấy tiền cần nhà ở Cộng cộng Tô giới***, nhà người ta mà có thì đó là đồ gia bảo phải khóa chặt giữ kỹ, sao có thể lấy ra tiếp khách được?”

(*Bát kỳ Mãn Châu là một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh (sau này), đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản theo đó mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám ‘Kỳ’.)

(**Cuộc cách mạng Thái Bình Thiên Quốc (1851-1864) là cuộc khởi nghĩa nông dân có quy mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc.)

(***Tô giới cho người nước ngoài định cư ở Thượng Hải.)

Sớ Vọng cẩn thận hỏi tương lai, mơ hồ nhớ giáo viên lịch sử cấp hai từng nhắc đến, có một bộ đã bị lấy đi trong thời kỳ liên quân tám nước, sau đó được trưng bày trong viện bảo tàng Anh, dĩ nhiên không thể xuất hiện ở nhà bác trai có được. Cờ mũi cười nói, “Là hòng nhái.”

Tiết Chân Chân là kiểu người ta nói gì cũng tin, không nghiên cứu sâu. Cô nàng “ồ” lên mũi tiếng bình tĩnh, luông suy nghĩ bay xa một lúc lâu, sau đó mới định thần hỏi, “Nhưng nhái tới mức đó thì cũng đáng tiền lắm.”

Sớ Vọng gật đầu, “Đôi mấy thời vàng cũng không phải là vấn đề lớn.”

“Cho nên, bà vợ lẽ của cậu đã khiến mọi căng thẳng.” Tiết Chân Chân lại vòng về đề tài cũ, “Chính vì vậy nên mọi mới lấy Bích Loa Xuân ra, dùng trà cụ Bạch Định, lại báo chúng ta mua, muốn ra oai phủ đầu cho hai mẹ con bà vợ bé mới đến của đây mà.”

“Đúng thế.” Sớ Vọng cười phì, có điều sau đó có suy nghĩ, lại cảm thấy kỳ lạ, “Các bà già có nắm bà và vợ bé không phải là rất bình thường sao? Đặc biệt là ở Hương Cảng này, cuối một người vợ bé sinh mấy đứa con lại cũng không lạ gì. Những năm qua bác trai chỉ có một vợ là bác gái, chị Mĩ Linh cũng mười sáu mười bảy tuổi mới có thêm một vợ lẽ, lúc về còn sợ nhấm sắc mặt của bác gái ư?”

Lần này đổi thành Tiết Chân Chân sợ hãi nhin cô: “Em không biết hả?”

Sớ Vọng lắc đầu, “Biết gì cơ?”

Tiết Chân Chân nghĩ ngợi một lúc, sau đó tiến tới bên tai cô nói, “Chuyện này trước đây ầm ĩ lắm! Lúc đó chị cũng còn nhỏ, sau này mới nghe người ta nói, em đừng kể lại với ai đấy!”

Sớ Vọng gật đầu, bày ra bộ dạng nài tai lắng nghe.

Tiết Chân Chân thấp giọng, “Ngày trước khi mẹ chị bằng tuổi bọn mình bây giờ, nhà chị không có tiền cũng không có thế, chỉ có thể coi là một gia đình nhỏ bình thường. Hồi đó mẹ chị già cho cha chị cũng coi như là già cao, từ Thiệu Hưng đến Thượng Hải. Sau đó nghe nói ông nội chị giúp cậu cha, tức ông Kiều bấy giờ, tìm hôn sự, có gái nhà kia chính là út nhà họ Lâm ở Thiệu Hưng, tuy là con vợ lẽ nhưng mẹ đã mất sớm, được gửi nuôi dưới gối vợ cũ của anh hai Lâm Du... À, được mẹ ruột của em nuôi đấy.”

Lâm Sớ Vọng gật đầu, thì ra cô út được mẹ của Lâm Sớ Vọng dạy dỗ.

Tiết Chân Chân lại nói, “Bà Tô kia, là mẹ em ấy, chính là con gái nhà họ Tô buồn trà nổi tiếng giàu có nhất Giang Nam, còn có tiền hơn cả nhà họ Lâm, về sau không biết vì sao lại già vào nhà họ Lâm, lúc ấy cậu hai nhà họ Lâm đã có vợ bé, người vợ bé sinh cho ông ấy một trai một gái... Chính là anh chị của em đây.”

Lâm Sớ Vọng phức tạp gật đầu, nói, “Em biết đó là anh chị của em, sau này không cần nhấn mạnh nữa.”

Tiết Chân Chân lại hăm mộ kể tiếp, “Hồi chưa lấy chồng, danh tiếng của bà Tô đã truyền khắp Giang Nam, không chỉ vì xinh đẹp phóng khoáng đâu, tóm lại là khoe tú nổi danh. Lúc ấy già út nhà họ Lâm, có rất nhiều cậu ấm Thượng Hải khác mấy ngày mấy đêm... Hình như có cả cha chị nữa thì phải. Về sau nghe nói con út nhà họ Lâm do chính tay bà ấy dạy dỗ, bà ngoại chị không chút nghĩ ngợi, lập tức đồng ý cuộc hôn nhân đó. Nhưng hình như chuyện này có trục trặc gì đó, bất kể thế nào bà Tô cũng không cho phép người chồng tương lai của con út nhà họ Lâm cưới vợ bé. Ông ngoại ngoại xong thì không muốn làm, nhưng bị bà ngoại chị mắng một hồi, đích thân dẫn cậu cha chị, chính là ông Kiều đến nhà họ Lâm, ngày trước mặt rất nhiều nữ quyền nhà họ Lâm thế với trời rằng: ‘Cả đời này ông ấy chỉ cưới một vợ, tuyệt đối không lấy vợ bé.’ Thế nên mới có hôn sự này.”

Tiết Chân Chân lại đích đến gần, “Sau khi đính hôn, đương của chị vào học đại học Thái Đồ, tức đại học Bắc Kinh bây giờ. Vừa hay gặp cuộc vận động mới, là nhóm đầu tiên đến châu Âu du học. Sau bốn năm du học quay về, ông nội xây dựng một ngôi trường ở Thượng Hải, nhà cũng dần dà. Cộng thêm được cũng rất nò lực... Tóm lại cả cảnh ngày đó đã hơn nhà họ Lâm các em rồi!”

Lâm Sớ Vọng nghe có năng lại vô tình khoe giàu, bên cười gật đầu nói, “Đương thế, nhưng sau đó thì sao?”

Tiết Chân Chân lại nói, “Lúc ấy nghe nói ông Lâm bỏ tiền, đưa mẹ và cha em đến Nhật Bản du học, cho nên tạm thời kéo dài hôn sự của mẹ. Cậu chị đi học về, đang định nước có út của em vào nhà thì ông Lâm lại nói: ‘Không được, vẫn chưa phải lúc, con gái lớn của tôi còn chưa xuất giá, sao con gái út có thể già trước được?’ Nhưng khi mẹ du học về thì đã hai mươi sáu, lại là người kiều ngoạ, người bình thường không lọt vào mắt bà ấy. Nhưng nếu kéo dài nữa sẽ thành bà cô già mất, không ai thèm lấy.”

Tiết Chân Chân nhủ lại, chợt cảm khái nói, “Chuyện này, nhà chị với nhà em đúng là giải quyết hết chỗ nói.”

Lâm Sớ Vọng bên hỏi, “Vì sao lại hết chỗ nói?”

Tiết Chân Chân thờ dài, “Không biết thế nào mà mẹ chị nài nỉ trông cậu cha, quay về khác lúc với bà Lâm một hồi. Bà Lâm mới báo với cô út của em là: ‘Con xem chị con cũng đã lớn thế rồi, không bằng cả hai cùng già, con bé làm cá, còn con làm bé. Dù gì hai chị em con cũng lớn bên nhau, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, nhất định đến lúc đó chị sẽ không bạc đãi con’.”

“Chuyện... chuyện đó mà cũng được hả?” Lâm Sớ Vọng kinh hãi.

Bà tương con gái con vợ lẽ của mình là nạp họ thế đến thoải là, kết hôn mà còn mua một tấc ruộng? Nhà máy da thuộc Giang Nam vợ họ, Hoàng Hạc không phải là người, đất theo em đầu bỏ chạy, bà chủ nhấy lâu bán đó bán tháo* cũng không có được chuyện tốt như thế!

(*Đây là chuyện có thật vào năm 2002, ông chủ Hoàng Hạc bị cư dân mạng chửi nũa là đồ khôn nạn. Ý muốn nói chuyện Hoàng Hạc làm cũng không khôn nạn bằng chuyện để hai chị em cùng già.)

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Vợ bé và thợ may (3)

“Thế sao được?” Tiết Chân Chân lắc đầu, “Nghe báo lúc đó có út của em nghe xong thì cười, nói: ‘Hóa ra nhà bà coi tôi như một món hàng bồi già của chị tôi đúng không?’ Bà Lâm bị cô út của em làm cho tức giận, lúc này mới tìm ông ngoại chị bán bạc, còn tìm một bà thầy bói tính mệnh, tính ra bát trự của bà Cát xung khắc với cậu cha, đại hung.”

“... Thế hồi trước đính hôn không xem bát trự à?”

Lâm Sớ Vọng thẳm đầu nghĩ, cảm thấy thật sự cần phải tuyên truyền khoa học. Một mối duyên phận bị chỉ dựa vào mệnh của bà thầy bói, đen rồi thành trắng, chết cũng rồi thành sống. Chẳng trách mười tám năm trước các mục sư tin lành châu Âu lại gặp nhiều khó khăn trong con đường truyền giáo ở đại lục này đến thế, về sau mới dùng cách khác để giải quyết, lấy lý do mở trường xóa nạn mù chữ để tuyên truyền giáo lý, bắt đầu tẩy não tin ngưỡng từ những đứa trẻ.

“Hồi trước là bà Lâm tìm hôn sự tốt cho bà Cát, viết thư gửi đến phụ nhà chị cầu hôn. Lúc ấy ai cũng cảm thấy đây là mối nhân duyên tốt nên mới đồng ý hôn, bà ngoại chị muốn nên mới thế, còn ông ngoại chị luôn cảm thấy sau này nhất định cậu chị sẽ thành danh rang rỡ, nên trong bụng không ưng cuộc hôn nhân này lắm. Bà ngoại không đợi được cậu họ nên sự đã đó bệnh qua đời, cuộc hôn nhân này cứ kéo dài không giải quyết. Lúc này bà Lâm mới dẫn theo bà mới đến cửa, mẹ hai của chị, bà nội của em với bà mới ở trong một phòng nói chuyện một hồi, lúc đi ra thì mặt mày ủ dột,

nghe nói bà Cát ‘không có phúc sung sướng, con cháu đầy đàn’, lại còn ‘khắc chết chồng ở xứ lạ.’”

Sở Vọng bàu mồi thờ dài.

Với người hiện đại như cô thì kiểu chuyện như thế quá quái gở, không khác gì những câu chuyện *Nghìn lẻ một đêm*. Cô chỉ hận không thể mở lớp đề tuyển truyền khoa học cho những người phụ nữ có tư tưởng đang sống ở phong kiến này.

“Khi mọi người không biết phải làm sao, đột nhiên bà nội của em nói ‘Đù gì hai nhà Kiều – Lâm cũng đã đính hôn, có con gái lớn của tôi là đồng chính, từ nhỏ được dạy bảo rất tốt, còn đi Nhật Bản du học về, con út của tôi không so được đâu. Tôi gả con gái lớn của tôi cho nhà cậu.’ Rồi bà mới lại tính bắt tự của mẹ và cậu, tính ra mỗi nhân duyên đại cát đại lợi sooner sẽ cả đôi, thế là cuộc hôn nhân này cứ thế mà định. Cũng không biết lúc ấy cậu của chị có biết không, dù gì cũng tám kiểu lớn rước mẹ chị vào nhà họ Kiều, rõ là muốn ép bà Cát làm lễ. Nhưng bà Cát đâu chịu? Đem đồ mửa to bảo lớn, bà ấy muốn tìm tới nhà họ Kiều gởi chuyện, nhưng bị cha em trở lại đánh. Chị nghe kể lúc ấy mẹ của em đứng đảm mưa trước cửa phòng cha em khóc lóc, xin ông ấy thả cô út của em. Khi đó bà chưa khỏi bệnh, cơ thể lại yếu ớt, nên về sau lúc sinh em đã bị rong huyết, không tránh khỏi, nên mới...”

Lâm Sở Vọng chấn động trước câu chuyện, ngạc nhiên nói, “Rồi sau đó thì sao?”

Tiết Chân Chân mỉm cười, “Kể ra cô út của em cũng ghê lắm. Lúc ấy cậu của chị chỉ mới đến Hương Cảng, muốn chạy quan hệ khắp nơi, trong đó có một nhân vật tại tôi là một lớn họ Cát, là Hoa kiều Anh Quốc, có rất nhiều sản nghiệp ở Hương Cảng, Macao và Thượng Hải. Cậu chị lúc ấy chỉ thiếu điều nịnh nọt ngài Cát thôi. Chẳng biết thế nào mà nửa tháng sau, cô út của em đã gả cho ông Cát hơn sáu mươi làm vợ bé. Ông Cát có một người vợ ở quê Quảng Châu, vì hút nhiều nha phiến nên không ra người cũng không ra ngòm, nhưng đầu sao cũng là vợ cả, không thể bỏ được. Sau khi cô út của em gả đến Hương Cảng, không biết đã cho ông Cát uống thuốc gì mà khiến ông ta thần hồn điên đảo. Bất kể là chuyện trong chuyện ngoài, cô út của em phải gặt đầu đồng ý thì ông ta mới chịu, nếu không sẽ không đồng ý”. Lúc ấy du cậu của chị có nịnh nọt ông Cát thế nào, ông ta vẫn chỉ nói một câu Không giúp.”

Lâm Sở Vọng bất giác thấy sướng ghê gớm.

“Về sau cậu chị phải đi đường vòng, gặp rất nhiều trắc trở, mấy năm sau ông Cát qua đời, đến lúc đó cậu chị mới đứng vững ở Hương Cảng. Nếu không phải do ông Cát thì e là hôm nay nhà cậu đã khác rồi.”

Lâm Sở Vọng gật đầu, đúng thế. Nói không chừng ông cụ nhà họ Tạ sẽ chịu cưới chị Mã Linh làm con dâu cho xem.

“Không ngờ gì cho ngài Cát mới mấy năm, ông gả ấy đã tắt thở, người vợ cả ở quê cũng sống không quá một năm. Dưới gối hai người chỉ có một cô con gái, nhưng cô ấy còn lớn hơn cô út của em mười mấy tuổi, cũng đã lập gia đình từ lâu rồi. Coi như gần nửa tài sản cả đời của ông Cát đã vào tay cô út của em. Kể cũng hay, năm đó cô út của em nhất thời gần gũi, đầu gối lại trở thành phải bà.” Tiết Chân Chân nhìn ra vườn hoa rộng rãi ở ngoài cửa sổ, hăm mộ nói.

“Bà ấy có ý xảy nhà sát bên cạnh thật ư họ Kiều, không biết có suy nghĩ gì.” Lâm Sở Vọng cũng ngạc nhiên cảm thán, thấy chuyện của cô út có thể đáng lên diễn đàn tám chuyện Thiên Nhai. Cô cũng đã nghĩ ra tên sách rồi, gọi là “*Nội về cặp cha mẹ kỳ quặc của tôi*” và “*Truyện kỳ nghịch tập cuộc đời tôi*”.

Tiết Chân Chân bàu mồi, rồi lại thờ dài: “Có điều chị cũng chỉ nghe kể lại thôi, làm người thì tam sao thất bản, đồn đại lung tung, có thể không phải thật.”

“Chị nói với em một chuyện nữa nhé.” Tiết Chân Chân nháy mắt, “Tôi qua lúc nửa đêm đi vệ sinh, chị có nghe lên đi Triệu nói với một đứa con ở là: mấy nhà nhà ở đường Burton làm của hồi môn của chị Mã Linh đó, thật ra không phải là ý của ông Tạ đâu, mà là cô út của em tặng đấy. Nhưng không biết vì sao mà bà ấy không chịu nhận là mình tặng. Em đoán xem là vì sao?”

Lâm Sở Vọng sợ đến ngây người, trong óc lát có phản không tiêu hóa nổi, lắc đầu nguây nguây. Trong đầu có bất giác liên lên đôi mắt phượng quyền rũ cách lần khỏi hoặc từ trong bóng đêm trên bãi cỏ nhìn cô, không biết đôi mắt ấy đã nhìn bao nhiêu chó sói hổ báo, nay nhìn cô lại có suy nghĩ gì.

“Em cũng không đoán ra được hả?” Tiết Chân Chân hơi bực, giọng cũng từ nèn gắt hơn, “Sao cái gì em cũng không biết thế! Đáng là, uống công chi nói nhiều như thế, em đã không có chuyện mới mẻ thì thôi, đáng nay cũng không đoán được gì.”

Nói đoạn, cô năng đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bất chợt “ơ ——” lên, đầu của ra đi đến ban công.

Sở Vọng trầm ngâm “không xong rồi”, nhưng không ngăn kịp Tiết Chân Chân.

Tiết Chân Chân cầm chai thủy tinh Coca Cola kia lên uống, ánh mắt lại bị bức thư để bên dưới thu hút. Cô năng đặt chai Coca xuống, mở thư ra xem. Sở Vọng đưa tay gạt lại nhưng không được, đành tro mắt nhìn cô năng cầm thư đi.

Thư của chị Mã Linh đã bị lấy đi, tuy phong thư đã được đặt ở đó mấy hôm, bị gió mưa làm cho nhăn nhúm, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn ra được.

Tiết Chân Chân cau mày nhìn một lúc lâu: “Tôi... sửa... cho em... Là có ý gì?”

Sở Vọng đưa mắt nhìn, bên trên là một hàng chữ viết bằng tiếng Anh: “*Thịt sườn: tôi đã sửa lại hàng rào cho em rồi, có duyên sẽ gặp lại, Zoe chân thành của em.*”

Lúc này có mới giường mắt nhìn hàng rào tường vì quái nhiên cái lỗ to trước đó đã được cây và hoa mới chèn vào.

Sở Vọng thờ phào, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, tức tối nói: Ai là thật sườn hí?

***

Tầng hai trong một tòa nhà khác là phòng khách, một phòng trong đó là dành cho ngài Saumur, một phòng chứa đồ lại vật được dọn dẹp để làm phòng máy nặc. Còn về mẹ con Mitchell, thái độ của bà Kiều vẫn vô cùng kiêu ngạo. Bà bày tỏ là do ông Kiều không thông báo trước với bà (về chuyện có vụ họ), cho nên đứng trách bà không chuẩn bị phòng cho họ.

Thế là mẹ con Mitchell đành ở tạm một căn phòng dành cho khách khác.

Con nít rất tò mò. Đột nhiên trong nhà có bà người khách xứ lạ tới, hai đứa trẻ vô cùng hưng phấn, ngày nào học ba-lê xong cũng xách váy đi bộ một vòng ở tầng hai bên cạnh, lúc ăn cơm cũng không kìm được nhìn mấy lần, học tiếng Anh xong càng có lý do quán lấy ngài Saumur, lấy lý do là —— luyện tập phát âm tiếng Anh.

Còn Lâm Sở Vọng lại không ngừng ai oán: hay nhỉ, sao phải luyện tiếng Anh với người Pháp chứ? Tập với người Trung Quốc cũng được, việc gì phải tập với người Pháp!

Mã Đoãn Yên lại là đứa tích cực nhất. Mấy ngày nay ngoài học múa buổi sáng, học tiếng Anh buổi chiều và ba bữa cơm trong ngày ra, Sở Vọng hầu như không thấy chị gái nhà mình đâu. Tiết Chân Chân thấy ça, ra về hết sức khinh bỉ tác phong thôn quê “chưa từng thấy cảnh đời” của cô năng. Nhưng bản thân Chân Chân vẫn rất hiếu kỳ về người thợ may hoàng gia Anh Quốc, cả bà vợ hai người da trắng cùng đứa bé người lai kia nữa, thế nên cô năng rất hay kéo Sở Vọng để tiếp thêm cơn đam, cũng mình đến lâu bên cạnh nhìn cứu người nước ngoài.

Ngày trước có từng thể độc là “cả đời này sẽ không nghe người Pháp nói tiếng Anh” nữa, nhưng nay lại vô duyên vô cớ phải bỏ thể.

Mới đầu Sở Vọng chỉ đứng một bên nhìn Chân Chân chọc cười thằng bé, nhưng cuộc đối thoại của Đoãn Yên và ngài Saumur không chỉ một lần khiến khích nạnh giới cuối cùng của cô.

“Chào ngài Saumur, tôi là Đoãn Yên Lâm.” Lập đi lập lại mười lần.

“Ngài Saumur, rất hân hạnh được biết ngài.” Tiền sinh Saumur không thể không đặt dụng cụ cắt may trong tay xuống, bắt tay với cô ấy bảy lần.

“Ngài có muốn ăn táo/ quýt/ chuối/ lê không?”

Tuy Sở Vọng có thể sâu sắc cảm nhận được sau khi ngài Saumur một ngày ăn ba bốn trái táo chuối tiêu, thì sẽ muốn uống ít nước dừa hoặc thứ sủi riêng hơn. Nhưng Lâm Đoãn Yên không cho ông ấy cơ hội ăn loại trái cây nào khác, bởi vì cô ấy không biết những từ vựng kia.

——“Bây giờ ngài đang làm gì thế?” ——“Bây giờ tôi đang... ỉm... ỉm... cắt.”

Có thể ngài Saumur muốn nói là ‘cắt may’, nhưng ông ấy chỉ biết nói từ ‘cưa’. Có thể ông ấy muốn nói động từ chuyên nghiệp hơn, nhưng ông ấy lại không biết thuật ngữ tiếng Anh là gì. Nên cuộc đối thoại như vậy lập đi lập lại không dưới mười lần.

Vào giờ dùng trà một ngày nào đó, Lâm Đoãn Yên nói, “Ngài Saumur, đến giờ ăn rồi.” (Lâm Đoãn Yên không biết nói từ “bánh ngọt trà chiều”.)

Ngài Saumur mới ăn xong quả chuối thứ năm do cô ấy đưa tới, nên sau khi nghe thế, cuối cùng ông ấy hoảng sợ hỏi ngược lại, “Ăn cái gì??? Tôi không ăn...”

Rất cuộc Lâm Sở Vọng cũng suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Vợ bé và thợ may (4)

Sở Vọng quyết tâm cứu bản thân thoát ra khỏi đối thoại kiểu Lý Lôi Hân Mai Mai*.

(*Hai nhân vật chính trong sách giáo khoa tiếng Anh Trung Quốc, ý nói cuộc nói chuyện của hai người kia như mấy mẫu hội thoại dạy tiếng Anh cơ bản.)

Có suy nghĩ năm giây, vào lúc Lâm Đoãn Yên đi xuống lầu đem trà bánh lên, Sở Vọng lập tức tới cạnh ngài Saumur, thấp giọng nói bằng tiếng Pháp: “Thưa ngài, nếu ngài không muốn ăn thì có thể từ chối mà.”

Trong những ngày qua, đây là lần đầu tiên Saumur nghe thấy có người nói tiếng Pháp ngoài ông Kiều, tuy phát âm hơi gượng và cũng không quá chuẩn, song vẫn đủ để ông ấy dùng tay đánh dấu trên con ma-no-canh.

Sở Vọng nhìn con người đục ngầu của đối phương, lật đặt thấp giọng bổ sung, “Ngài không cần phải lo sẽ khiến chị ấy mất hứng đâu, dù gì cũng là nhà cháu thất lễ trước. Nếu không được thật, ngài cũng có thể để lại cho cháu ăn. Nếu như ngài đồng ý thử một lần, sau này chị ấy tuyệt đối sẽ không mời ngài ăn trái cây liên tục nữa.”

“Không phải nếu như thế thì tôi sẽ càng thất lễ hơn ư?”

“Vậy để cháu làm người thất lễ, không phải sẽ tốt sao?”

Lúc này trên mặt Saumur thoáng vẻ kinh ngạc, ngoài đầu híp mắt nọ nọ cười chỉ có lúc trêu trẻ con, nhìn cô qua cặp kính, “... Không sợ bị người lớn phạt hả?”

“Bà cả sẽ không phạt cháu đâu, chỉ ít là gần đây sẽ không làm vậy.” Lâm Sở Vọng nháy mắt, “Không tin chúng ta cược thử nhé, ngài Saumur?”

Đúng lúc này, Lâm Đoãn Yên sai người hầu của mình đem hồng trà và sô cô la Brownie vào phòng.

Sở Vọng lập tức ỉm lặng, lùi ra sau nhìn từ đằng xa.

Sau khi Lâm Đoãn Yên ra hiệu để người hầu đưa hồng trà và sô cô la cho ngài Saumur, cô năng lại trung ra bộ mặt mong đợi mà nói, “Mời ăn.”

Ngài Saumur nghiêng đầu, phức tạp nhìn Lâm Sở Vọng.

Sở Vọng hiểu ý, nghiêng đầu khònh khòh hỏi, “Chỉ hai, có phần của em không thể?”

Lâm Đoãn Yên nói: “Em tự xuống nhà ăn không được hả?”

Sở Vọng cười nói: “Nhưng mà em đói lắm rồi, em ăn phần này trước, còn phần của em để lại cho ngài Saumur được không?” Nói rồi cô lại ngẩng đầu lên, dùng tiếng Anh hỏi ngài Saumur, “Có được không thưa ngài?”

Thấy được ngài Saumur gật đầu đồng ý, Đoãn Yên tro mắt nhìn Sở Vọng cầm lấy hồng trà và xô sô la Brownie mình chu đáo chuẩn bị, ngồi vào trong góc vui vẻ ăn.

***

Đúng như dự đoán, Đoãn Yên lập tức cáo trạng

Trên bàn ăn tối, ngài Saumur hỏi ý kiến của Kiều Mã Linh về áo cưới, còn ông Kiều và Mitchell, Tiết Chân Chân lại nghiêm túc dạy Leon dùng dĩa. Đoãn Yên ra vẻ như nghe hiểu tiếng Pháp vô cùng tập trung vào ngài Saumur, nhưng khònh mắt thì liên tục nhìn về bà cả Lâm

Bà cả Lâm dùng tư thế tao nhã hơn xa gấp trăm lần ăn nột nửa con tôm cuối cùng, sau đó kiểu ngạo ngẩng đầu lau miệng. Sau sáu bảy lần điều chỉnh sắc mặt, bà mới háng giọng, nhìn thẳng Lâm Sở Vọng hỏi: “Nghe nói hôm nay cháu ba tranh đồ ăn với khách?”

Lâm Sở Vọng đang vật lộn với miếng tây, nghe thế thì ngạc nhiên ngẩng đầu, rồi gật đầu vói về vô tội.

Bà Lâm muốn gật phờ độ trước mặt vợ bé, lại phải giữ uy nghiêm của mình trước mặt ba đứa nhỏ, thế là ho khò hai tiếng, nghiêm túc nói: “Cháu đến Hương Cảng đã lâu như thế, mà vẫn chưa học hết phép tắc hả?”

Sở Vọng vội đặt dao nĩa xuống, ngoan ngoãn đứng cạnh bàn, thấp giọng thưa: “Thưa bác, là cháu sai ạ.”

Tuy uy lực của bà cả Lâm bày giờ thấp hơn ngày thường khiến trách quát mắng, nhưng vẫn đủ khiến cuộc trò chuyện trên bàn ăn tạm thời dừng lại.

Mitchell vốn xuất thân là người hầu, từ lâu đã nghe nói đến sự tôn ti của bà cả Trung Quốc xuất thân cao quý, được giáo dục đại học đầy đủ, nên xưa nay luôn kính sợ bà. Lần đầu tiên nghe bà nghiêm túc khiến trách người ngoài, trong lòng cô không kìm được e ngại, sắc mặt trắng bệch ồm chặt lấy Leon cũng tái mặt.

Một bên là vợ cả bảo vệ giá quý, tỏ rõ uy nghiêm, còn một bên là vợ lẽ tóc vàng mắt xanh nhưng tái nhợt đầy thương xót. Ông Kiều thấy thế, phản ứng đầu tiên đương nhiên là trấn an vợ lẽ mong manh khiến người ngoài thương yêu.

Đa số khung xương của phụ nữ da trắng khá to, có thể do cô Mitchell này xuất thân là người hầu, thiếu dinh dưỡng nên trông gầy gò. Hình ảnh người phụ nữ da trắng trong lòng Lâm Sở Vọng là người có sức lực thiên quân, có thể túm lấy tóc người ta đập vào tường, không ngờ một thể kỷ trước phụ nữ người da trắng cũng có dị loại. Ở trước mặt bà cả Lâm không được xem là cao lớn, vậy mà so ra lại càng có thể kích thích dục vọng bảo vệ của đàn ông.

Có người từng hỏi bị mẹ chồng chen ép thì phải làm gì? Thế thì tìm cho bà ấy một kẻ địch giả tưởng, ví dụ như: người thứ ba trong cuộc sống hôn nhân. Bà ấy tự lo còn chưa xong, dĩ nhiên sẽ không để ý tới bạn thân.

Câu trên chính là nói bà cả Lâm vào lúc này chứ còn gì nữa, khó khăn lắm mới tìm được lỗi của Lâm Sở Vọng để phạt, nhưng nò đã ngay lập tức xi hơi trong nháy mắt ông Kiều trấn an vợ hai. Dĩ nhiên bà rất tức giận, nhưng hiện tại không thể phát tác, nếu không bà chính là người thất bại.

Chợt bà dụ dăng nói: “Con gái con nhỏ có hơi nghịch ngợm, cũng không phải chuyện gì lớn. Có điều chỉ được phép lần này thôi, nếu có lần sau, bác vẫn phải phạt cháu. Mau ngồi xuống đi, Mã Linh, vừa rồi ngài Saumur đã nói với con đến đâu rồi, mấy ngày nữa thì có thể may xong váy cưới?” Bà nhìn sắc mặt của ông Kiều, quay qua mím cười hỏi Leon bằng tiếng Anh: “Leon đã biết dùng dĩa chưa?”

Sở Vọng như được đại xá, vội vã ngồi xuống cầm dao nĩa lên, tiếp tục tác chiến với miếng tây.

Lâm Đoãn Yên không được thấy Lâm Sở Vọng bị phạt như mong muốn, bên chuyện sự chú ý sang ngài Saumur, tuy ngài Saumur vẫn dùng tiếng Pháp nói chuyện với ông Kiều, nhưng cô nàng không chỉ một lần nghe ông ấy thốt ra từ “chương*”, trong lúc nói cả hai luôn nhìn Lâm Sở Vọng với ánh mắt tẩn trọng

(*Phiên âm tên của Sở Vọng là chươngàng.)

Thế là Đoãn Yên ủ rũ mãi trong suốt thời gian còn lại của bữa tối

***

Sau bữa tối, Sở Vọng đi bộ xong, ngồi trên xích đu trong vườn hoa dùng đưa ca hát. Ngài Saumur đứng ở trên lầu trông thấy cô, bên vội đi xuống lầu, ngồi xuống cạnh xích đu

“À há... Không ngờ tôi lại thua cả một cô bé Trung Quốc.” Saumur cười nói: “Vậy cô bé Trung Quốc muốn thưởng gì đây.”

“Lúc nãy ăn tối cháu có nghe ngài nói,” Sở Vọng nghiêng đầu suy nghĩ, “Sau khi may váy cưới cho chị xong, ngài Saumur sẽ rời khỏi biệt thự họ Kiều, thuê một cửa tiệm ở khu vực Du Ma Địa*, tìm hai người học nghề giúp việc?”

(*Du Ma Địa: khu vực tập nập hàng quán và khách du lịch của Hồng Kông, là Khu giang hồ một thời khét tiếng ở đây.)

“Những người bạn của ông Kiều cũng nói tôi may ít lễ phục cho họ. Hồi ở Pháp, tôi từng gặp kiểu thù thu công Trung Hoa, hy vọng có thể sử dụng lễ phục phương Tây. Lần này theo ông Kiều đến Hương Cảng, mục đích cũng là muốn học kỹ thuật thù thu công Trung Hoa.”

Sở Vọng gật đầu nói: “Quả đúng là rất đẹp, đáng tiếc tay cháu vụng vè, không học được.”

Ngài Saumur tò mò: “Vì sao cháu không nói tiếng Pháp trước mặt người nhà?”

“Cháu và mẹ mình không được người nhà thích cho lắm...” Sở Vọng quyết định nói dối vô hại, “Mà tiếng Pháp và tiếng Anh của cháu lại được bà ấy dạy.”

“Oh, ai lại ghét một cô bé lành lặn đáng yêu như thế này chứ.” Ngài Saumur không tức lời khen, “Thế, cô bé lành lặn đáng yêu, phần thưởng mà cháu mong muốn có liên quan gì đến kế hoạch sau này của tôi ư?”

Sở Vọng giao hoạt chớp mắt: “Liệu ngài Saumur có cần một cô bé phương Đông không biết thù thu học việc không?”

Ngài Saumur nghe cô nói thế thì rất đổi ngạc nhiên, nhưng cũng trịnh trọng hỏi: “Vì sao lại muốn học may?”

Cô rất muốn nói rằng: Vì nghĩ mạng họ Luca, một trăm năm sau những bộ áo quần mang tên ngài đều lấy đơn vị hàng vạn làm giá khởi điểm trong mấy buổi đấu giá. Theo ông tổ là ngài học tập, cho dù học được nhiều ít thế nào thì về sau cũng là bát com vàng rồi.

Đương nhiên Sở Vọng không thể nói ra tiếng lòng của mình. Ngẫm một hồi, cô nói: “Lúc kết hôn cháu cũng muốn mặc áo cưới vừa thời thượng lại vừa đẹp như chị mình, nhưng chắc chắn cháu không thể mời được thợ may lại như ngài Saumur rồi, cho nên...”

Ngài Saumur nghe thế thì cười phá lên.

Sở Vọng thấy ông cười mình, lại càng âm ục: “Hôm nữa cháu còn nghĩ rằng hôn phu của mình sẽ bỏ mình, kết hôn với một cô vợ thời trang hơn. Nếu như khi đó cháu có thể học được ít kỹ năng từ ngài Saumur thì cũng đủ để nuôi mình.”

Những lời này lại là lời thật lòng.

Saumur nhìn cô bé mới lớn ủ dột một mảy nhỏ đến vấn đề cưới gả của mình, ông chợt thấy buồn cười, sau đó nghiêm túc hỏi: “Chờ tới khi cháu kết hôn, nếu vẫn còn ở Hương Cảng, nhất định tôi sẽ may áo cưới cho cháu... Có điều, ông Kiều và bà Kiều liệu có đồng ý để cháu gả bảo bối của mình chịu khổ ở chỗ tôi không?”

Hai mắt Sở Vọng sáng lên: “Chỉ cần ngài đồng ý, thì bên bác trai bác gái tuyệt đối không phải là vấn đề.”

***

Ngài Saumur đã đồng ý nhận Sở Vọng vào học việc, dĩ nhiên ông Kiều không có ý kiến. Bà Kiều lại cảm thấy: ở trung Quốc, thợ may và không phải là cái nghề được coi trọng. Nhưng bà vẫn gù vờ để nghị Lâm Sở Vọng một hai, báo cho cô biết giáo viên Anh văn sắp về Hương Cảng rồi, hỏi cô có thật sự muốn bỏ thời gian học tiếng Anh buổi chiều để học việc ở tiệm may của ngài Saumur ở Du Ma Địa không?

Ngài đến sau này không cần phải gù vờ làm lành mới trong lớp tiếng Anh mỗi ngày nữa, đương nhiên Lâm Sở Vọng cầu còn chẳng được.

Bởi vì giáo viên ở trường đồng đều là người Anh, nên lúc thì khảo sát nhập học cũng bằng tiếng Anh. Chính vì vậy mà Kiều Mã Linh còn lo lắng thay Lâm Sở Vọng, nhưng Đoãn Yên lại rất tốt bụng giải vây cho Lâm Sở Vọng: sang năm Sở Vọng mới nhập học mà, còn có thời gian một năm, có thể bắt kịp.

Sau khi bàn học với chị Mã Linh về mẫu áo cưới, ngài Saumur cũng tìm được cửa tiệm làm lông ở Du Ma Địa. Người giáo viên tiếng Anh đã từ Scotland đến Hương Cảng, Mã Linh có thể tập trung chuẩn bị hôn sự. Khi đường Bá Tước khí thế hùng hục bắt đầu chuẩn bị hôn nhân đại sự, thì Lâm Sở Vọng đến Hương Cảng gần nửa năm, lần đầu tiên trở thành người có nửa ngày tự do: có Điệp Nhi đi cùng, chiều nào cô cũng ngồi xe điện đến cửa tiệm của ngài Saumur ở thành phố Cửu Long.

Lâm Sở Vọng học việc không cần đóng học phí, nhưng dĩ nhiên cũng không có tiền lương, cho nên cô vẫn không có tiền dư. Có điều ngài Saumur thường xuyên mua ít bánh kẹo lặt vặt, hoặc may ít đồ chơi nhỏ cho Lâm Sở Vọng. Vì vậy tuy ngày nào cũng đi qua con đường buồn bản của Hương Cảng một trăm năm trước khiến người ta thêm thương mua sắm, nhưng Lâm Sở Vọng cũng chỉ có thể đứng từ xa chiêm ngưỡng rồi dần Điệp Nhi đi nhanh.

Ở chỗ ngài Saumur còn có một người học việc khác, là một người phụ nữ Việt Nam gả cho người Hương Cảng, họ Nguyễn. Mười sáu tuổi bà ấy đến Hương Cảng, học thù ở một tiệm may sườn xám tại xứ Cảng Thơm đến tận năm ba mươi tuổi. Vì lúc ở Việt Nam từng theo chân mẹ làm giúp việc cho một gia đình người Pháp hơn mười năm nên bà ấy nói tiếng Pháp khá trôi chảy. Có hôm trên đường về nhà sau khi tan việc ở tiệm thù sườn xám, bà vô tình thấy cửa hàng của ngài Saumur dán quảng cáo, thế là bà quyết định nghỉ việc ở cửa tiệm sườn xám, đến giúp việc ở chỗ ngài Saumur, cũng ngài Saumur thấy trở cùng tiền —— đương nhiên bà Nguyễn có thù lao rồi.

Bà Nguyễn rất khéo léo, lần nào cũng ngồi trong góc căn thân hoàn thành bước trang sức cuối cùng trong quá trình may áo cưới cho chị Mã Linh —— thù tranh mẫu đơn. Đa phần bà chỉ ngồi nghe ngài Saumur bị sự vụng về của Lâm Sở Vọng làm cho gần như phát điên, nhưng sau hai lần nói con thịnh nộ ở Du Ma Địa, ông vẫn tiếp tục vủ về dạy Lâm Sở Vọng kỹ thuật cắt quần áo quan trọng.

Có một lần duy nhất Lâm Sở Vọng được ngài Saumur gặt đầu khen “trẻ nhỏ dễ dạy” là vào một hôm, ông phát hiện cô bé chưa lớn này có thể dùng chính xác vòng tròn nhỏ và hình da gấu để cắt thành vòng tròn lớn và hình bầu dục, kết quả cắt ra là —— được một hình vẽ hoa văn cực kỳ cân đối, có thể thêu trên đó. Ngài Saumur rất bất ngờ, cầm bản vẽ kia ba ngày liền, khen Sở Vọng là “thiên tài trăm năm khó gặp”.

Lâm Sở Vọng mỉm cười. Những phương pháp cắt hình học này là các yếu tố cơ bản của CAD và bản vẽ kỹ thuật, sinh viên kỹ thuật nào cũng làm được. Có chẳng ngờ rằng, vào thời đại công trình học chỉ mới khởi bước, bản thân lại vô duyên trở thành người khơi dòng, điều này thật sự khiến cô khá bất an.

—

Tác giả có lời muốn nói: Khả năng ngoại ngữ của Lâm Sở Vọng là: Anh, Đức, Pháp, Ý, Tây Ban Nha nghe đọc viết khá nhiều nhưng nói ít. Vì biết tiếng Tây Ban Nha nên cũng nghe hiểu được tiếng Bồ Đào Nha. Chỉ biết từ vựng Latin học thuật, không biết đọc.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chams\)Net](http://EbookFull(chams)Net).

Quyển 1 - Chương 19: Vợ bé và thợ may (5)

Có một lần, Sở Vọng hỏi ngài Saumur vì sao không tiếp tục làm thợ may cho hoàng gia Anh Quốc nữa. Ngài Saumur trả lời, lúc ấy nghe báo có chiến tranh đánh nhau, ông bèn thỉnh cầu vua George V cho quay về Paris đầu quân, vào đoàn bộ binh đi lính ba năm. Sau khi các nước Đồng Minh chiến thắng, ông trở lại Quân 8 Paris mở một tiệm may.

Kể chuyện đó xong, ngày hôm sau ngài Saumur cảm mới xấp ảnh đem tới Du Mã Địa, để có và bà Nguyễn xem ảnh của mình trước khi nhập ngũ và sau khi chiến thắng. Trong hình là ngài Saumur ba mươi tuổi mặc quần bò màu đỏ cùng quần trang màu xanh biển, tay cầm súng trường, sắc mặt kiên nghị.

Bà Nguyễn thì thán phục liên hồi, còn Sở Vọng chỉ nghĩ là “Trời ơi là Quân 8” đấy, 3000 o-rô một tháng tiền thuê nhà đấy.” Có lại nhủ tính: Nếu thật sự không được nữa thì có gắng kiếm tiền trước năm ba mươi mốt tuổi, đợi tới khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc thì đến Paris mua hai căn nhà, cho thuê một căn rồi sống đến hết đời.

(“Quân 8 là một quân giàu có của Paris, cũng là nơi làm việc của rất nhiều các cơ quan nhất so với các quận khác.)

Sơ vốn quân trang của Đức Quốc xã thì quân phục nước Pháp có vẻ mờ nhạt hơn, song ngài Saumur trong ảnh vẫn rất tuấn tú. Lâm Sở Vọng hỏi ông có vợ con không, nhưng ngài Saumur lại nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác. Đầu tiên là hăm hồ khoe vết đạn bắn trên lưng và vết nổ lựu đạn cứa vào tay mình, còn nói tới khi Paris ký “Hỏa ước Véc-xây”, có không ít các bà vợ quan ngoại giao Anh và Pháp đến tìm ông đặt làm lễ phục, các bà của hai nước luôn muốn đối phương là “quê mùa”, “không biết thời trang”, hoặc là “quái gở”, “không đủ thể diện”, vân vân... Bà Nguyễn nghe thế thì cười không khép miệng.

Nhắc đến Hỏa ước Véc-xây, Sở Vọng chợt nhớ tới một chuyện mà mình rất thất vọng. Là một nước thất bại trong cuộc chiến, Đức phải trả tiền bồi thường đến tận năm 2010 mới xong. Hỏa ước Véc-xây đã khiến Đức phải rơi vào cảnh lạm phát đã hơn một thập kỷ, đồng Mác nhanh chóng mất giá, mấy nghìn đồng Mác mà chỉ có thể mua được một ổ bánh mì”, chính điều đó cũng đã gián tiếp dẫn tới cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai.

(“Trong chiến tranh thế giới thứ nhất, Đức bị thua và phải òm một cục nợ khổng lồ. Thêm vào đó, hỏa ước Véc-xây đã phạt Đức một khoản nặng 132 tỷ marks (31,4 tỷ USD) tiền bồi thường chiến tranh do đã gây ra nhiều tổn thất cho các nước phe Hiệp Ước.Để trả nợ, chính phủ Đức đã giới thiệu tiền giấy, họ bắt đầu in thêm tiền và mua ngoại tệ trả tiền bồi thường chiến tranh. Chẳng mấy chốc, hàng hóa thì ít mà tiền thì lại có quá nhiều, khiến lạm phát tăng vọt, tuổi thọ giảm sút.)

Trong thế chiến thứ nhất, rõ ràng Tư Ưng mới mục để nghị Đoàn Kỳ Thụy tuyên chiến với Đức, nhưng vì sao sau Hỏa ước Véc-xây, ông ấy lại muốn đưa Tư Ngộn Tang đến Đức du học?

Sở Vọng nhìn ngài Saumur, hỏi ra điều thắc mắc: “Một người trước đó luôn kiên quyết để nghị tuyên chiến với Đức, nhưng vì sao khi cuộc chiến kết thúc, ông ấy vẫn đưa con trai mình đến đất nước thua cuộc, đến nơi đang giầy giụa trong Hỏa ước Véc-xây?”

Ngài Saumur ngừng nghĩ rồi nói: “Có lẽ không muốn để cậu ta tham chính hoặc đầu quân ở độ tuổi thích hợp chăng?”

Với địa vị của mình bây giờ trong chính phủ Bắc Dương, nếu Tư Ưng cũng đề con trai làm quan thì chẳng mấy chốc sẽ từ mấy ngàn bay thẳng lên mặt trời. Việc gì phải đưa anh ta đến Đức chịu khổ? Dù hiện tại du học đang là con sói, nhưng đến Anh đến Pháp, thậm chí là đến Mỹ cũng tốt hơn là đi Đức mà.

Sở Vọng lại càng thêm khó hiểu.

***

Trong vòng hai tháng qua, không ngày nào là bà Kiều không sút đầu bé trản vì chuyện đấm cưới của Kiều Mã Linh, rồi lại con phải giải chông với bà hai Mitchell thường xuyên, thậm chí đến ông Kiều cũng không để cậu gì cho cam

Kỷ khảo sát chất lượng bằng tiếng Anh của trường nữ sinh tư thục Hương Cảng sắp đến, Tiết Chấn Chấn và Lâm Đoãn Yên được thầy Smith dạy kèm liên tục trước khi nhập học, lịch học kín mít cả ngày lẫn đêm, thậm chí có những hôm không thể tham gia lớp múa ba-lê vào buổi sáng được. Thấy chỉ có một mình Sở Vọng, có vẻ có Thiều cũng không vào làm. Nói chung trong khi mọi người vừa bận rộn vừa tranh thủ bồi mỗc khuyết điểm của Sở Vọng, thì có lại vui vẻ an nhàn được một thời gian.

Sở Vọng thật sự không ngờ rằng mình lại là người đầu tiên trong biệt thự họ Kiều trông thấy chó rẽ. Buổi chiều hôm đó có vừa học được cách tạo đường lĩ, đang hào hứng muốn biểu diễn thành quả cho ngài Saumur thì chợt thấy rất nhiều người đổ xô ra đường.

Có cũng đầu ra nhìn, ngay lập tức bị chấn động.

Một hàng dài xếp từ cửa tiệm cho đến tận cuối con phố mà vẫn chưa hết —— một đoàn người khuôn vác từng chiếc rương lớn. Trên rương phủ lụa đỏ thất nút hoa. Trên khay và trong túi kính đặt những món đồ sứ tuyệt đẹp, còn có cả những thứ đồ thù bằng sợi dây. Càng về cuối đội ngũ thì lại càng nhiều những thứ đồ Sở Vọng không biết làm bằng gì, tất cả đều là đồ nội thất kiểu châu Âu vô cùng có diện trang nhã, có thể thấy giá trị không hề thấp. Phu khoản vác cũng được chọn rất kỹ, bước đi đồng đều, bước chân vững vàng, dù rương có đựng đồ sứ thượng hạng tới đâu cũng không rất cần thận không làm vỡ.

Chắc chắn tất cả những thứ này đều là sinh lễ của chị cô. Theo như có nghe được từ người qua đường rì tai đồn nhau thì những thứ này, có mấy thứ chọn từ châu Âu, cũng có những món được vận chuyển từ Việt Nam tới. Tất cả sinh lễ đều được chở tới bằng thuyền — những hàng chiếc thuyền, rồi sau đó được tháo xuống ở bến tàu, để phu khoản vác đã thuê trước đó vác từ kho bãi Cửu Long lên tới, rồi dùng xe chở tới đường Burton —— khiến tất cả mọi người ở Hương Cảng đều có thể biết tới sự chịu chơi của tiền sinh Hoảng Hưng.

Có vài chiếc xe hơi hãng Dodge chậm chậm đi theo sau đuôi của đội ngũ phu khoản vác. Khi một chiếc xe trong đó chạy ngang qua, bà Nguyễn đột nhiên kích động chỉ vào người đàn ông một vuông đầu tóc bóng loáng, nước da hơi ngăm, tay không đẹp trai nhưng ngũ quan cân đối, nghiêm nghị ngồi trong buồng lái. Khi chiếc xe đi qua cửa tiệm may thì cũng đúng lúc cửa xe hạ xuống, người ngồi bên trong gọi tay trái lên này tàn thuốc. Bà Nguyễn chỉ vào anh ta, nói bằng tiếng Pháp: “Đi biết người này, cậu ta tên là Hoảng Mark!”

Lúc này Sở Vọng mới biết, thì ra đây chính là anh rể họ tương lai của cô.

Bà Nguyễn nói tiếp, “Ồ Sài Gòn của ta nổi tiếng lắm! Cha cậu ta là ông chủ một công ty thuốc lá lớn, nhà bọn họ cũng có thể lực rất lớn ở Sài Gòn! Năm ngoài cậu ta hẹn hò với bạn gái người Pháp, bị cha bắt được, thế là bị đánh một trận tại chỗ, còn rạch mặt có gái kia, năm ngoài chuyện này rồi nhà con ở cả Sài Thành! Sau có nghe nói cha cậu ta tìm được hôn sự cho cậu ta, cũng không biết là con gái nhà ai ở Hương Cảng nữa...”

Dương nhiên ngài Saumur cũng không biết người này chính là con rể nhà vàng tương lai của ông Kiều, nên cũng trêu vài câu như “không có khí phách”.

Sở Vọng lại không rõ lắm. Có nhìn áo cưới sắp thành hình trong tay bà Nguyễn với vẻ mặt phúc tạp, lại nhìn đội ngũ đưa sinh lễ phách lối như nhà giàu mới nổi ở bên ngoài của số, rồi lại nhớ đến Kiều Mã Linh xinh đẹp trang nhã, bỗng dưng một nỗi buồn vô cớ bao trùm lấy cô.

Có điều có lại nghĩ, hai người này, một người thì trước khi lấy chồng lên từ hẹn hò với một chàng công ty quốc tịch Anh, một người lại hẹn hò với bạn gái nước Pháp bị cha đánh ngay ngoài đường, cuối cùng đều bên mắt bỏ mối lo làm chuông, vì để bù đắp cho sai lầm của của cả hai, cuộc hôn nhân xứng đôi của Kiều tiểu thư và Hoàng tiên phiái sinh nào động khắp Nam Dương...

Nên nhìn lại cũng không phải là không công bằng.

***

Ở đường Bá Tước, chuyện thì đầu vô bằng tiếng Anh và chuyện hôn sự đã vào giai đoạn đầu sôi kìa bùng. Là ông trùm giới kinh doanh tại vùng đồng bằng Châu Giang, cho nên có khá khá thương giới thượng lưu ở Hương Cảng và Thượng Hải mượn lý do chúc mừng hôn lễ của Kiều Mã Linh để đến kết thân với ông Kiều. Quả từng đến cửa đó còn không kịp, trong vườn hoa nhỏ ở biệt thự họ Kiều có hai ba hôm lại có party —— có điều ba đứa nó không được phép tham gia. Ngày nào Lâm Sở Vọng cũng ở trong phòng tập luyện kỹ năng cảy may trong tiếng nhạc blues, còn Tiết Chấn Chấn và Đoãn Yên sút đầu me trản học thuộc từ vựng trong tiếng nhạc du dương.

Vì từ nhỏ đã tiếp xúc với tiếng Anh nên Tiết Chấn Chấn học nhanh hơn Đoãn Yên nhiều, còn Đoãn Yên đã làm tài nữ của thời đại phong kiến quá lâu, vẫn chưa thay đổi tư tưởng, quá thục học rất vất vả. Nhiều lần làm bài kiểm tra nhập học mấy năm của trường nữ sinh tư thục Hương Cảng, Lâm Đoãn Yên không qua được, còn Tiết Chấn Chấn luôn tròn tâm tròn dạ. Cộng thêm Tiết Chấn Chấn hay cạnh khỏe, ra về ta đẩy tạo áp lực cho cô nặng, cho nên Lâm Đoãn Yên càng học kém đi.

Kỷ khảo sát thưng Mười Hai sắp tới, Đoãn Yên mới lòng chuẩn bị cho kỳ thi nên tạm ngưng học ba-lê, dĩ nhiên cũng không còn tâm trạng để bảo nữa. Bốn buổi sáng ngày mới tám đã bị mấy cái tiêu đề như “Bắc phạt thảo nghị” “Chiến tranh Trục-Phụng” chiếm lĩnh, Lâm Sở Vọng bình tĩnh để hết mẩu tin, sau khi xác nhận được cha mình không đứng nhằm phe thì bình tĩnh đặt báo xuống, cầm sửa tóc lên uống.

Còn bà Kiều không có khả năng tin thì lại không thông thì như cô, bà đặt báo xuống rồi lên nhìn Lâm Sở Vọng, mặt mày nhợt nhạt đứng đấy, đi vội lên lầu tìm chồng bàn bạc. Lâm Sở Vọng không nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng có lẽ cũng không phải là “hều như phe nghiệp tặc Trục thành công, nhà chúng ta có nên tiếp tục bảo vệ Lâm Đa không, hay nên sớm vạch rõ giới hạn”.

Bà Kiều lo cũng đúng thôi, nhưng sự thất thất đó cũng chỉ tồn tại trên bàn ăn vào sáng ngày mười tám, về sau bà vẫn đối xử với hai cô con gái nhỏ nhà họ Lâm bình thường.

Còn Lâm Sở Vọng không lo lắng cho tiền đồ nhà mình lại nghĩ xa hơn. Cô chợt nhớ tới Trương thiếu soái — một trong tứ soái thời dân quốc, bây giờ mới hai mươi ba tuổi mà đã là chuẩn tướng, thật sự rất điển trai tuấn tú, đúng là thiếu niên an tuấn. Nếu không phải kết hôn sớm, thì e rằng ông sẽ là chàng rể kim quỳ lý tưởng có một không hai của các vị phu nhân xã hội thượng lưu. Mà hiện tại có tư nhà họ Triệu* cũng cùng tuổi với Lâm Đoãn Yên, không biết giờ có đang học ở Hương Cảng không, Lâm Sở Vọng lại rất muốn được gặp ngài giám nhân ấy một lần.

(“Tứ Triếp Nhất Dịch, còn được gọi là hoa hậu Triệu Sĩ, có nhan sắc và sự thông minh hơn người. Bà say đắm thiếu soái Trương Học Lương tới nỗi từ bỏ thân phận một tiểu thư đài các, chấp nhận làm người không danh không phận bên cạnh ông suốt 30 năm.)

Cũng vì thế nên khi Đoãn Yên nói “Hay là để em ba cùng đi khảo sát tiếng Anh lần này đi, cũng tiện để chuẩn bị cho năm sau”, Lâm Sở Vọng không chút suy nghĩ giờ hai tay đồng ý. Ngộ nhỡ, biết đâu lúc nhập học có thể tranh tài cao thấp với Triệu tiểu thư thì sao. Rồi sau này cũng có cái để khoe khoang với con cháu!

Bà Kiều và Kiều Mã Linh cũng chấp nhận để nghị này của Lâm Đoãn Yên. Đầu sao mọi người cũng không hy vọng là Lâm Sở Vọng có thể thi đậu. Coi như đi theo cổ vũ cho hai chị gái, cũng làm quen trước để năm sau dễ thi đậu.

Vào một ngày trước kì thi, khi Lâm Sở Vọng xin ngài Saumur cho nghỉ thì nhận được một chiếc mớ nhỏ nhỏ màu đỏ từ ông ấy. Ngài Saumur nói là, nghe báo người Trung Quốc cảm thấy màu đỏ đại diện cho cát lợi, chiếc mớ đó này có ý là “hiềm vui từ trên trời rơi xuống”. Cho nên ông đã nhờ bà Nguyễn theo một chữ “Phúc” nhỏ nhỏ bên dưới vành mũ, đằng sau còn thêm thêm chữ “ Lucky-” viết hoa.

Điều này khiến Lâm Sở Vọng bất chợt nhớ đến những người ngoại quốc đưa đôi thời sau, không biết học từ đâu mà rất thích xăm chữ Hán lên người. Rất nhiều lần có bắt gặp những anh chàng người Đức chạy tới khoe chữ “phúc”, “cát tường” hay thậm chí là chữ “hi” xăm trên người mình.

Có điều ngày hôm sau, Sở Vọng vẫn vui vẻ đội mũ nhỏ lên đầu, ngồi trong xe hơi của nhà họ Kiều thẳng tiến đến trường nữ sinh tư thục Hương Cảng.

Hôm đó là thứ sáu, hai giờ chiều nữ sinh được cho tan học sớm. Nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi, để cùng kiểu tóc ngắn cụp, mặc đồng phục thủy thủ trắng xanh xen kẻ. Váy dài quai đầu gối, mặc váy trắng cao trên bắp chân và đi đôi giày da trắng trơn. Với những cô gái đang dậy thì hoặc đã dậy thì, có thể thấy được ở bọn họ toát lên vẻ giàu đẹp tốt tu dưỡng tốt. Các cô ấy vừa cười vừa nói đi ngang qua trước mắt những cô bé thấp hơn mình một hai cái đầu, trong tay cầm vợt tennis nhẩy lên xe điện. Ba cái đầu nhỏ bám theo bọn họ một vòng, trên mặt lị vẻ hăm nộ.

Tiết Chấn Chấn ngừng đầu lên, “Nhất định mà hè năm sau phải xin phụ dẫn chúng ta đến viện Nước Cạn phơi nắng mới được. Đa sạm đi một chút mới là khỏe đẹp.”

Đoãn Yên thì đang làm nhảm từ vựng: “B-e-a-u-t-u-f-u-l, beautiful.”

Tiết Chấn Chấn tức nhàn, “L-a-t-t-e-r-u-l”

Lâm Sở Vọng là đầu nhàn quanh, gấp ai cũng hỏi “Cho hỏi chị có biết có tư nhà họ Triệu không? Tên là Nhất Dịch hay Edith gì đó.”

Nhưng cuối cùng Sở Vọng vẫn không tìm được đi tích sống của thời dân quốc đầu, còn Đoãn Yên bị áp lực thời gian đến mức mặt mày tái mét.

Có cả thầy mười hai học sinh mới, mười hai cô bé mười một mười hai tuổi được tu nữ đặt vào tòa nhà nhữ bảo vật cổ xưa, đến phòng học trên tầng hai chia thành ba hàng. Các cô bé thấp hơn nữ tư sĩ một cái đầu, còn Lâm Sở Vọng lại thấp hơn những cô bé kia cũng một cái đầu, chính vì vậy cô nhận được các nữ tư quan tâm, cho ngồi vào vị trí trái “hiền vật chính” —— vị trí cuối cùng gần cửa sổ.

Bài thi gồm có hai tờ A4, thời gian trả lời khoảng một tiếng đồng hồ. Bao gồm nghe viết, điền vào chỗ trống, đọc và nhìn ảnh viết văn, độ khó tương đương với đề thi khảo sát cấp hai, nhưng nghe viết sẽ khó hơn, lồng ghép vài điển cổ trong thánh kinh —— ví dụ như ở phần viết văn thì bức tranh lại là cảnh đức mẹ Maria ôm chúa Giê-su. Phần kiểm tra nghe do một bà tư sĩ đọc, vì đọc khá chậm nên cũng đơn giản, chỉ có duy nhất một câu phức tạp.

Chẳng mấy chốc Sở Vọng đã làm bài xong, thời gian còn lại có đối với câu trả lời đúng thành sai. Có tính một lượt, không hề xác suất đặt điểm ở con số 59, cuối cùng nộp bài cho tư sĩ. Mười một cô gái còn lại đều biết có chỉ thị cho vui, đoán chừng bài thi này sẽ khó khăn với một đứa bé nên cũng không để tâm lắm.

Sở Vọng đi bộ một vòng ở gần đường Thiên Chúa bên cạnh rồi mới quay lại ngoài công trường. Tài xế nhà họ Kiều đã chờ sẵn, có lên xe trước, chốc lít sau cả Chấn Chấn và Đoãn Yên đã xuất hiện trước cửa trường. Cả hai im lặng lên xe, tuy không nói gì nhưng kết quả thi đã viết rất rõ trên mặt hai người.

Vào buổi trưa hai hôm sau, bà Kiều cầm ba bảng điểm và hai bức thư thông báo đi vào, nói gần ngồi xuống bàn ăn.

Bà đưa mắt nhìn Tiết Chấn Chấn, “Ngài Wilson khen Tiết Chấn Chấn không dứt lời, cháu là người được điểm tiếng Anh cao nhất trong số các nữ sinh lần này, 95 điểm”

Tiết Chân Chân mỉm cười, nhét một miếng thịt bò vào miệng.

Rồi bà Kiều hưng dữ quay sang nhìn Doãn Yên, “Doãn Yên, cháu... Ồi chao, cháu chỉ thiếu một điểm mà thôi. Tuy kiểu gì ngài Wilson cũng chăm chúoc cho qua, nhưng cháu đấy, học cùng Chân Chân nhưng sao lại tẻ thế hà...”

Doãn Yên mỉm cười, khó khăn không để nước mắt rơi xuống thịt bò. Sờ Vọng thầm nhủ, sao chị nhà mình cũng tỉnh có được 59 điểm thế nhỉ, đúng là không may.

Bất thành lình bà Kiều nhìn sang Sờ Vọng làm có nưn bản lên. Sờ Vọng lại nghĩ Chẳng lẽ mình và Doãn Yên cùng được 59 điểm nên làm người ta không vui ư? Hay là trong mắt mấy người, thực lực của tôi còn thấp hơn 59 điểm?

Bà Kiều thờ dãi, tiếp tục quơ trách Doãn Yên: “Không bằng Chân Chân thì cũng thôi... Nhưng sao cháu... Cháu bà cũng thi đậu, sao cháu còn không bằng cháu bà thế hà?”

Cạch một tiếng, cả hai chiếc nĩa trong tay Tiết Chân Chân và Lâm Sờ Vọng đều rơi xuống đĩa thịt bò.

“Không... không thể có chuyện đó được, bác gái, cháu được bao nhiêu điểm?” Sờ Vọng sụt nũa đã nói lắp. Cô không thể tính sai được, rõ ràng số điểm là 59 mà.

“50/100 là đậu, cháu bà được 59/100.” Bà Kiều bình tĩnh nhìn Doãn Yên nước mắt tuôn trào, nói ra sự thật.

Sờ Vọng vỗ trán, nhìn nhớ nhầm mắt tiêu rồi. Điểm chuẩn của phương Tây không phải 60 mà là 50, sao cô lại quên mất điều này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Tóc ngắn và phong thư đến từ Đức

Nhìn Doãn Yên nước mắt lưng tròng và Tiết Chân Chân mở to đôi mắt, Sờ Vọng nghiêm túc sám hối. Lốp vỏ bọc ngay trang thành cô về hội suốt nửa năm qua của cô đã bị lộ, thành công kéo thêm đích ý của Doãn Yên về mình (dù rằng sự thù địch đó vốn đã có không ít). Doãn Yên vốn chẳng phải là người tranh cường hão thắng, chỉ vì một cuộc hôn nhân nên mới này sinh đích ý mạnh mẽ với Lâm Sờ Vọng mà thôi.

Nhưng cuộc hôn nhân này lại gần như là cộng rom cứu mạng của Sờ Vọng. Bào cô chấp tay nhường người khác ư? Đờng hông.

Sờ Vọng vừa thăm vì vì mình không nổi trội hơn Tiết tiểu thư, một con số 59 bề nổi vẫn chưa phải vô hình tượng nào bằng không biết tiền thù mà lâu nay cô tạo dựng trước mặt Tiết Chân Chân.

Cô vốn định nghĩ sáng hôm sau lúc ăn sáng sẽ thẳng thắn với bác cả, báo mình do may mắn nên mới thế, có thể sau này đi học nghề giăng sẽ không hiểu, chỉ bằng để nắm sau thì lại. Kết quả là sáng hôm đó, bà Kiều đã ra ngoài đi đánh golf cùng một vị phụ nhân quan chức từ sớm, mọi tính toán cả đêm của Sờ Vọng biến thành công cốc.

Cô cho rằng nhập học sớm cũng không có lợi gì với bản thân. Nhập học muộn một năm, không chi giảm bớt các suất xung đột chính diện với Chân Chân và Doãn Yên, mà còn có thể tranh thủ nâng cao sở trường trong một năm đó. Nhưng chẳng ngờ rằng, một chuyện xảy ra vào chiều hôm đó đánh đổ tất cả dự định của cô.

Chiều hôm ấy, Sờ Vọng vừa mới làm ra thành phẩm là chiếc áo lót đơn giản đầu tiên trong đời, được bà Nguyễn và Diệp Nhi khen không ngớt lời. Ngài Saumur đã đến bưu điện, tới lúc quay về, ông rút một phong thư từ trong xấp thư ra đưa cho Lâm Sờ Vọng.

Bức thư được gửi từ Berlin, Đức.

Thật ra nếu không phải vì bà Kiều ra ngoài từ sáng sớm, thì bức thư này cũng sẽ không có một bưu điện, rồi để ngài Saumur có cái danh của người da trắng lấy đi đem đến của tiệm ở Du Ma Địa. Nếu không phải như thế, có thể bức thư này sẽ rơi vào tay Lâm Doãn Yên trước, Sờ Vọng sẽ không thể thấy được bức thư tình viết theo thể thơ mới đả đảo tình cảm do Lâm Doãn Yên gửi đi mấy tháng trước, nhưng bị Tư Ngộn Tang tra về nguyên xi.

Còn có cả ảnh chụp của cô nàng nữa.

Tại lục địa phương Đông trong thời đại này, người bình thường khó có thể đến tiệm chụp ảnh để chụp ảnh——chỉ ít là Sờ Vọng không có khả năng kinh tế đó.

Cho nên, hoặc là Lâm Doãn Yên được cha huy bà Kiều âm thầm trợ cấp, hoặc chính bà Kiều dẫn cô ấy đến tiệm chụp ảnh, sau đó tự bà ấy bỏ thêm ảnh vào thư rồi gửi đến Đức.

Trong thư gửi về, Tư Ngộn Tang hỏi vì sao không nhận được thư hồi âm của em bà, mà thay vào đó lại nhận được thư của em hai. Trong thư anh còn dứt khoát nói rõ mình chỉ muốn biết Lâm Sờ Vọng gần đây thế nào, chứ không muốn biết Lâm Doãn Yên ra sao.

Đương nhiên là cô không có tiền gửi thư rồi, bác và cha cũng sẽ không chu cấp tiền cho cô. Để mặc cô làm một người thất lễ không biết viết thư hồi âm, rồi lại để cô bị cô nhặt tình xưa sai họ em gái, nồn nóng mong chờ ——kết quả là cậu Tư người ta không hề hăm om, mà còn trả lại nguyên xi bức thư.

Sờ Vọng cầm lá thư, ngồi xuống cạnh con ma-nơ-canh, bị chuyện khôi hài này làm cho tức giận bật cười.

Ngài Saumur ăn cần hỏi có khó khăn gì cần giúp đỡ không. Sờ Vọng bất đắc dĩ lắc đầu. Đương nhiên cô không thể nói với ngài Saumur rằng khó khăn lớn nhất của cháu là thiếu tiền. Ngài Saumur đã đối xử rất tốt với cô, không chỉ không lấy học phí của cô, không so đo có cứ hai bà hôm lại khiến mình bận bù đầu, trái lại ông còn mua những món đồ chơi cho cô nữa. Cô không thể không biết cảm ơn, không biết thỏa mãn mà với vinh ngài Saumur thêm được.

Sờ Vọng chỉ nói có lẽ sau nay một tuần cô có thể tới Du Ma Địa bà ngày——vào chiều thứ tư, thứ sáu và thứ bảy không có tiết——cô rất buồn vì không thể ngày nào cũng được gặp ngài Saumur và bà Nguyễn, lại cảm ơn bà Nguyễn đã may cho mình một chiếc tủ nhỏ để đồ chơi, sau đó có cười cười, gơ lá thư trong tay lên: “Phải cố gắng gấp đôi mới có được quyền lợi được như người ta, nghĩ đến đây là lại cháu thấy nặng nề.”

Ngài Saumur nghiêm túc nói: “Thế thì phải nỗ lực thật nhiều vào, làm một người có quyền lợi cao hơn hẳn họ.”

***

Sờ Vọng đặt bài thơ cặn thế bị “trả về” của Lâm Doãn Yên vào hộp thư ngoài của biệt thự họ Kiều, không hề để cập gì thêm về chuyện này. Nhưng dù là vậy, biểu hiện của bác cả và Doãn Yên vẫn như bình thường, không có vẻ tiêu ngưu.

Có điều bà Kiều phải chạy vạy đầy đủ mới có thể khiến Doãn Yên thuận lợi nhập học ở trường tư thục. Trong thư gửi đến Bắc Bình, bà ta thôi phồng chuyện này lên, mục đích là để biểu hiện cho Lâm Du thấy mình đã tốn bao nhiêu tâm huyết với con gái ông. Ba ngày sau Lâm Du viết thư hồi âm. Tuy Sờ Vọng chỉ có thể hiểu đại khái vài lời, nhưng vẫn có thể nhận ra sự thất vọng khó dễ giấu của cha với cô con gái thứ hai qua những lời đại khái đó, rồi ở cuối thư, ông cũng hỏi hột khen Sờ Vọng đối câu là “con bà có tài là nhà họ Lâm may mắn”, vẫn vẫn.

Hai ngày trước khi nhập học, đồng phục nữ sinh của cả bà đứa đã được đưa tới rồi. Với Doãn Yên và Tiết Chân Chân, bộ đồng phục rất hiện đại đó như một cột mốc lịch sử trong cuộc đời, cả hai gấp gấp mặc vào rồi không cởi ra nữa.

Sờ Vọng nhìn bộ đồng phục thủy thủ kìa, không kham được bởi hời.

Trong bụng cô chỉ có một suy nghĩ lạ kỳ: cuối cùng bà có già như mình cũng có lý do chính đáng để già làm trẻ con rồi sao?!

Đến chớp tối, thay cắt tóc lại nhà cắt mái tóc dài của cả bà thành đầu tóc ngắn cụp. Có vẻ Tiết Chân Chân muốn thoát khỏi mái tóc dài rùng đầu kìa từ lâu, nên khi cắt tóc xong thì bước chân cũng trở nên nhẹ nhõng. Còn với Doãn Yên, quá trình cắt tóc không khác gì dùng cực hình, nhiều lần chĩa muốn tuột xuống khỏi ghế chày biến đi, nhưng lại bị Mạ Linh và bà Kiều ấn xuống. Cuối cùng, cô núng nước mắt lưng tròng nhìn mái tóc trên đầu mà khóc than buồn đau, có lẽ vì tài nữ này lại đang thắm làm thơ rồi.

Còn Lâm Sờ Vọng lại hoàn hồ nhầy nhớt: bà đây thật sự đã bắt đầu đóng già làm trẻ con được rồi!

Nhắc đến đồng phục học sinh, những người trưởng ở thế kỷ 21 là nơi tràn trề hơi thở thanh xuân và hormone, thế nhưng trong trường nữ sinh ngày xưa thì chỉ có các cô gái ở độ tuổi xanh ngăm ngăm nhau. Trường tư thục có bốn cấp, tổng cộng chưa đến năm mươi nữ sinh. Một tòa nhà trống được dùng để làm nhà học, cũng với một tòa nhà trung dụng làm ký túc xá cho các cô gái không ở Hương Cảng, được xây sau lưng giáo đường thiên chúa. Một viện thần học, một thư viện công cộng thêm một phòng đàn là tất cả những gì trong trường có.

Chương trình học năm đầu tiên lấy tiếng Anh làm chính: ngày nào cũng có một tiết học tiếng Anh, hoặc là viết văn hoặc là ngữ pháp, hoặc là dịch tiếng Anh sang tiếng Trung. Ngoài ra một tuần có ba tiết toán, hai tiết địa lý và khoa học, hai tiết tennis, rồi mỗi thứ tư thứ năm được khi tan học sẽ có một tiết thần học. Là một người vô thần không tin giáo không tin nguyên, lúc Sờ Vọng nghe nói vừa học khoa học vừa phải nghe truyền giáo Cơ Đốc, cô bất giác vui vẻ.

Đã số các cô gái ở xứ Cảng Thơm đều có tên tiếng Anh cho mình, hoặc vốn dĩ họ họ không có tên tiếng Trung. Tên của những cô gái khác đọc không thuận miệng lắm, khiến thầy giáo Anh văn (cũng chính là cha xứ Wilson) rất đau đầu, ngày hôm sau khi lên lớp, ông đã in một xấp các cái tên thường dùng, để các cô chọn tên tiếng Anh cho mình. Chân Chân chọn “Leonie”, Doãn Yên là “Lina”, Sờ Vọng thì tiếp tục dùng cái tên “Lincy” của kiếp trước, để giống với Lâm Trĩ.

Mười hai nữ sinh trong lớp có năm người là con gái Hương Cảng, có bốn người Thượng Hải bao gồm cả Tiết Chân Chân (ba người còn lại ở ký túc xá trường), một cô gái con của thương nhân Quảng Châu, còn lại là hai cô gái nhà họ Lâm quê thiếu Hưng. Mãi kể có nhiều con gái tụ tập với nhau thì kẻ gì cũng sẽ biến thành sản khẩu kích động đầu kuai nhò, cũng như việc kết sau tám cô gái trong phòng ký túc xá đại học có rất nhiều nhóm chat riêng vậy, các cô gái ở lớp học này cũng có rất nhiều phe cánh: phe ký túc xá và phe trú bên ngoài, phe tiếng Quảng và phe tiếng Ngô, phe Hương Cảng và phe đại địa... vân vân. Tiết Chân Chân vừa đọc môn độc miệng lại coi nhò báo phóng lư tức trở thành nhân vật dẫn đầu trong rất nhiều phe phái, Lâm Doãn Yên cũng tìm được không ít chị em cùng lứa gò trêu trâng. Còn Lâm Sờ Vọng vốn có cảm giác tồn tại ở trong lớp thì... không敢 nhập phe phái nào cả. Cứ ba ngày hai bữa có đều ở trong lớp ngủ, tương tá nhỏ bé nhất, cũng ít nói nhất, nhìn đáng vẻ có sức chiến đấu quá thấp, cho nên khi hai bên đối đầu nhau, chẳng ai thêm kéo có vào cả.

Chỉ có duy nhất một người từng nói mấy câu với Sờ Vọng, chính là Tạ Di Nhà người đẹp nhất lớp, là một cô gái người lai. Có ấy có mái tóc xoắn màu vàng óng rất đẹp, làn da trắng nõn, lông mi dài cong vút, đôi mắt có màu xanh da trời sâu thẳm. Cô ấy ngồi trước mặt Lâm Sờ Vọng, những lúc nghiêng đầu nghe giảng, mặt bên hóm mỷ đó lại lo lắng rơi vào tầm mắt Lâm Sờ Vọng. Có lúc cô nhìn gương mặt ấy đến mức thần thố, có cảm giác hình như mình đã thấy một gương mặt tương tự như vậy ở đâu đó rồi, có lẽ là trong phim Anh phim Mỹ của kiếp trước...

Di Nhà nhanh chóng phát hiện Sờ Vọng đang nhìn mình. Trong tiết tennis một hôm nào đó, hai người được xếp vào cùng một đội, cô ấy ném bóng tới, cười nói: “Lâm Tư*, lúc ở trên lớp cậu nhìn tôi làm gì thế hà?”

(*Lâm Tư đọc lên gần giống với tên Linzy.)

Lâm Sờ Vọng chân ngắn tự dung bị đối tên khó khăn đó bóng, thờ hời hợt nói: “Bởi vì cậu là cô gái đẹp nhất mà nhìn từng gặp, nên mới bất giác nhìn thềm mấy lần.”

Di Nhà phì cười, lại phát một cú đánh mạnh hơn, “Cậu nói nghe không khác gì đám công tử du đảng cả.”

Sờ Vọng vẫn không đón được bóng, cười hi hi gài đầu, phát nhẹ bóng tới: “Còn một nguyên nhân khác nữa, đó là cảm thấy cậu trông khá quen, nhưng không nhớ ra là đã từng gặp ở đâu.”

Lần này đối thành Di Nhà không đón được bóng. Có ấy nhặt bóng lên, tức giận ném vào vợt, cau mày nói với Lâm Sờ Vọng ù rừ: “Để tôi đoán, cậu đã gặp ông anh tiếng tám kỳ lỵ của tôi rồi đúng không? Ai cũng nói trông tôi giống anh ta——nói như thế tôi sẽ vì mình được thơm lây nhờ anh ta vậy! Thời tôi cho tôi xin!”

Sờ Vọng gật mình, làm cách gì cũng không nhớ nổi cái tên trúc trắc kìa: “Anh cậu là cái người... à?”

“Zoe, cậu Zoe Tạ công tử nổi tiếng khắp Hương Cảng!” Di Nhà từ ngầu lểch nhún, đọc một mạch xưng hô như thuộc lòng một cách khó chịu.

Sờ Vọng chợt nhớ tới cái người đó, rồi lại so sánh tướng mạo của Di Nhà với anh ta, xác nhận chính là anh em không sai đi đâu được. Cậu đó cứ vòng vo mãi trong đầu cuối cùng cũng đã giải, Lâm Sờ Vọng sụt đã cười phá lên.

Di Nhà thấy có nín cười thì gài vô ném bóng tới: “Cậu còn cười hả? Tôi biết cậu muốn cười tôi này!”

Di Nhà đã đẩy thì để dằng tìm được Lâm Sờ Vọng, ồm có có ắm ít một hồi, cuối cùng Di Nhà ghé vào tai cô, thấp giọng nói: “Thật ra thì tôi biết chuyện của anh tôi và chị cậu đấy.”

Sờ Vọng kinh hãi ngừng đầu nhìn cô. Di Nhà cười *ngự* một tiếng. “Tôi giữ bí mật này vậy và lắm, nhưng có vẻ ngoài tôi ra, cậu cũng biết đúng không?!” Nói rồi cô ấy lại thờ dãi. “Chỉ Mạ Linh là có gái hàng nhất nhì ở Thượng Hải, nếu hai người họ thoát khỏi gò đình được tự do yêu nhau, có lẽ cũng có thể bước vào cung đình hôn nhân rồi. Nhưng cha tôi đã độc lết tám huyết bởi đường anh ấy, coi anh ấy như báo bối, đầu cô chấp tay nhường tám huyết của cả đời cho người ngoài. Chỉ vì để đưa anh ấy đến trường quân sự West Point, ông ấy còn làm gì đó mà nhà được hai nhân vật cấp tướng quân vết thư gửi thiệu——một người Trung Hoa dân quốc, một người Anh Quốc, thật sự là rất đầu ru.”

Sở Vọng gửi đầu hiểu chuyện: “Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không muốn đầu.”

Tạ Di Nhĩ nhéo tai cô: “Cái con bé này, mới còn nhỏ mà sao phát biểu già dặn thế hả, cũng không biết học ai nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Son môi và hôn lễ (1)

Có lẽ xuất phát vì có chung tình nhiều chuyện không muốn người khác biết, Sở Vọng đã vẽ hình vẽ cho mái xanh của Di Nhĩ tiểu thư – nhân vật cầm đầu phe tiếng Ngộ và phe Hương Cảng. Chính vì vậy mà Sở Vọng cũng vô hình bị thù lĩnh Chấn Chấn của phe Thượng Hải đối nghịch liên tục tra hỏi. Rất nhiều lần sau khi hết tiết tennis vào buổi chiều thứ tư và thứ năm, cô ấy đột ngột xuất hiện trên đường Sở Vọng đi đến Du Ma Địa, hoặc trong lớp ba-lê cuối tuần, hoặc là những khi cô nằm trên giường sau khi tắm xong, nghiêm túc hỏi cô: “Từ bao giờ em lại có quan hệ tốt với con cá chết mái xanh kia vậy?”

Không thì hỏi: “Em đến từ Thượng Hải, là phe với tôi chỉ, sao có thể câu kết với người ngoài phản bội, đầu quân cho phe Hương Cảng được!” Ở? Không phải là phe Thiệu Hưng à, vì sao lại thành phe Thượng Hải rồi?

Hoặc lại nói: “Nếu bây giờ em quay đầu là bỏ, chị sẽ bỏ qua hiềm khích mà tiếp nạp em.”

Thậm chí còn bảo: “Em phải đánh vào nội bộ địch, đem nhiều tình báo về đây!”

Sở Vọng cho rằng, nếu sau này Tiết tiểu thư không trở thành đặc vụ xuất sắc thì đúng là uống phí tài năng.

Đoàn Yên xưa nay hay bị Tiết Chấn Chấn ghen cợt, thế là kéo mấy cô bạn trong hội văn thơ của mình tham gia làm đồng minh của Di Nhĩ. Có lúc Sở Vọng rảnh rỗi, gọi đùa Di Nhĩ, Đoàn Yên và mình là “tam giác đồng minh quân Phụng”, còn Tiết Chấn Chấn chính là quân phe Thực hệ đại gia đình ác. Lấy Di Nhĩ tiểu thư và Tiết Chấn Chấn làm đại diện hai phe, cuộc đối đầu ngày càng gay gắt, có thể nói còn căng thẳng hơn cả chính biến Bắc Kinh và chiến tranh Trung Phụng. Sở Vọng vốn bằng quan đứng ngoài nhìn vào, nhưng đột nhiên bị binh đạo hai phe kẹp vào giữa, nhất thời bị đẩy đến đầu đũa sóng.

Trong khoảng thời gian đó, khả năng may và của cô đã được nâng cao, lúc sửa váy cưới cho Mã Linh lần thứ hai, Sở Vọng đã có thể giúp được ngài Saumur rất nhiều.

Ngài Saumur và bà Nguyễn cũng cho rằng vì cô còn nhỏ, việc hành văn và hơn người ngoài nhiều nên luôn cho cô đôi ngọ biệt ở cửa tiệm. Cứ thứ tư nằm sáu hằng tuần sau khi tan học, cô luôn được ăn đại tiệc điểm tâm gồm Macaron hoặc Escargot do ngài Saumur chuẩn bị, hoặc là bún bò và bánh cuốn chiên giòn do bà Nguyễn làm. Thế nên dù cuộc sống ở trường khá khó khăn và, nhưng những ngày ở Du Ma Địa lại rất êm đềm thoải mái.

Tết âm lịch năm dân quốc thứ mười bốn đến rất sớm. Là một nơi hội tụ văn hóa Trung Tây, giêng sinh, nguyên đán và Tết âm lịch có nối đuôi mà đến. Vào một tuần trước ngày lễ giêng sinh, người dân Hương Cảng đã bắt đầu một kỳ nghỉ khá dài, và đây cũng là một mùa đông Lâm Du bận rộn nhất.

Tiết Chấn Chấn được nghỉ nên về nhà ăn Tết, còn hai chị em nhà họ Lâm lại chỉ nhận được một phong thư từ cha, bị bỏ lại Hương Cảng ăn Tết. Trong thư không nhắc đến chiến sự ở Bắc Bình, chỉ bảo hai đứa phải nghe lời bác gái, chăm chỉ học hành. Cuối thư nói anh cả Từ Đồng nghe theo Tư Ưng để nghỉ, thời học ở trường đại học Bắc Kinh, chuẩn bị sang xuân sẽ nhập học trường Quân sự Hoàng Phố.

(“Trường Quân sự Hoàng Phố là danh xưng thông dụng để chỉ học viện quân sự đào tạo sĩ quan lục quân của Trung Hoa Dân Quốc. Tuy chỉ tồn tại trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã đào tạo ra nhiều danh nhân quân sự cho cả Quân đội Trung Hoa Dân Quốc lẫn Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, trở thành tướng lĩnh lừng danh trong cả cuộc chiến Bắc phạt, Nội chiến Trung Quốc, cũng như cùng nhau chống lại quân Nhật Bản trong Chiến tranh Trung – Nhật. Thậm chí, nhiều nhà cách mạng, tướng lĩnh của Việt Nam cũng từng học hoặc giảng dạy tại Trường quân sự Hoàng Phố.)

Bà Kiều rất khó hiểu trước động thái này của Lâm Du, còn Lâm Sở Vọng lại cảm thấy Tư Ưng và cha đúng là sáng suốt.

Được Kiều Mã Linh chỉ dạy, Lâm Sở Vọng đã học được cách thu vén chi tiêu, thế là cô lập tức thuê hai chiếc khăn chòang màu đỏ dam đoan gần, tặng bà Nguyễn và ngài Saumur làm quà năm mới. Bà Nguyễn và ngài Saumur nhận được quà thì rất vui, rồi hai người mất hai buổi trưa, kiên nhẫn hướng dẫn Lâm Sở Vọng biến áo cũ thành áo lót gi-lê phong cách trung tính mùa xuân đang rất phổ biến ở Paris. Vậy là Lâm Sở Vọng làm rất nhiều món, tặng mọi người trong biệt thự họ Kiều quà mừng năm mới. Bà Kiều hài lòng, dẫn mọi người đến tiệm ảnh chụp ảnh lưu niệm mùa xuân, Mitchell âm thầm làm một con búp bê vải tặng Lâm Sở Vọng. Mã Linh nghe nói cô đã nhiều lần đóng góp hoàn thành váy cưới cho mình thì ôm chầm cô hôn lấy hôn để, còn nói nếu như trước hôn lễ mà cô chưa cao lên, nhất định sẽ để cô làm phù dâu nữ cho mình (Lâm Sở Vọng thì lại hy vọng mình nhận được cho Emily, còn Tiết Chấn Chấn khi từ Thượng Hải quay về, nghe nói Lâm Sở Vọng làm cho mình chiếc áo gi-lê nhỏ, cô năng rất hào phóng tặng lại Lâm Sở Vọng một hộp bánh donut dài (trong số mọi người chỉ có cô nhận được quà của Tiết tiểu thư, Lâm Sở Vọng đặt sự được chiều mà sợ), ngay tới Đoàn Yên cũng phệ lễ tặng có một bát thịt, Lâm Sở Vọng cảm ơn và ôm lấy chị mình, tuy đến cuối cô vẫn không hiểu bài thơ ấy có nghĩa gì.

Sau đầu xuân, ở Du Ma Địa xảy ra một chuyện nhỏ khiến ngài Saumur có cái nhìn tán thưởng về Lâm Sở Vọng.

Quả năm mới của bà Nguyễn là một thời son Dior CD màu son hồ đỏ chông tưng. Bà ấy hôn hồ không thời, đi đâu cũng cắt trong túi, thấy ai cũng lấy ra khoe một hồi —— nhưng bất hạnh là trong lần khoe nào đó, cây son đã bị gãy. Son của phụ nữ không chỉ để thoa lên môi cho đẹp, về đẹp thật sự là nằm ở quá trình thoa son trước mặt mọi người. Một cây son gãy, không chỉ khó mà còn là thứ đồ không tốt.

Bà Nguyễn buồn bã cảm thấy thế son mới đến Du Ma Địa, ngài Saumur bày tỏ niềm thương cảm sâu sắc. Lâm Sở Vọng nhân thời son bị gãy thành hai cũng thấy tiếc, sau khi hỏi xin ý kiến của bà Nguyễn, cô lấy một chiếc thìa sắt lớn, một cây nến cùng một chiếc hộp to chùng ngón cái trong hộp đựng kim chỉ ở cửa tiệm, đem đến đại cạnh bà Nguyễn và ngài Saumur. Cô bỏ son vào trong miếng sắt, nung chảy trên ngọn lửa, sau đó đổ vào hộp đồng cho nguội đi, từ đó biến thành một hộp phấn mặt xinh đẹp.

Bà Nguyễn nhìn hộp phấn kia, hoài nghi hỏi: “Đầu tiên là biến thành chất lỏng, rồi đóng lại ra hình dáng đó, mà vẫn có thể giống như cũ được sao?”

“Không có gì khác nhau cả.” Sở Vọng kiên nhẫn giải thích: “Trong son mới chỉ yếu là chất tạo màu, dầu ô-lu, sáp ong, sáp ong và mỡ lông cừu, ngoài tinh dầu ra thì không có thành phần dễ bay hơi, cho nên sẽ không bị biến tính.”

Nhưng dù Lâm Sở Vọng có giải thích thế nào, bà Nguyễn cũng không dám dùng hộp phấn đó. Ngài Saumur thấy Sở Vọng cuống cả lên, phát âm trúc trắc cả đồng từ học thuật tiếng Pháp thì chỉ cười mà không nói. Kết quả hôm sau, ông nhờ người đưa một bộ các chai lọ không biết lấy từ đâu đến, đựng thành một gói giấy thí nghiệm ở khoảng sân sau tiệm may.

Sở Vọng nhìn những chiếc bình chưng cất đen kịt mà mất sáng lên. Được ngài Saumur ngầm cho phép, cô lập tức lên lớp biểu diễn thí nghiệm hóa học ngay tại chỗ cho bà Nguyễn.

Đầu tiên, cô thêm dầu thầu dầu, dầu ô-lu, sáp ong nóng chảy và một lượng nhỏ sáp ong vào bình nước đun lên, rồi trộn thêm một ít thuốc nhuộm màu đỏ và một ít phấn hồng, cuối cùng cho vào hộp đựng son mới đã được ngài Saumur chuẩn bị, sau khi thành hình thì đưa cho ngài Saumur và bà Nguyễn xem, trong lòng thầm nhủ là CD999, còn ngoài miệng thì giải thích: “Son mới màu đỏ.”

Rồi sắc tố biến thành màu rệp son khô, trong lòng nghĩ là CPB12, tới khi son đóng lại thì lại đưa cho bà Nguyễn: “Gạch đỏ phục cổ.”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của hai người, cô *à* một tiếng, sực nhớ làm gì có phục cổ? Bây giờ vẫn đang cổ mài.

Lúc nhớ đến thời YSL 12, trong đầu cô vụt qua một ý nghĩ, lập tức nấu nóng chảy khoảng 80% dầu cùng một lượng nhỏ chất béo, sáp, một lượng nhỏ bột mica mịn và màu son hồ. Thành phẩm lần này là một hộp chất lỏng, có vẻ đưa cho bà Nguyễn vừa mỉm cười nói: “Nó được gọi là son bóng, âm hơn son mới, lại còn óng ánh nữa.”

Lúc ngài Saumur đưa bà cây son Sở Vọng tự chế cho bà Nguyễn thử lần lượt, Lâm Sở Vọng lại nấu chảy hộp phấn kia của bà Nguyễn, đổ vào trong khuôn son của ngài Saumur, sau khi nguội thì cô định vào vô son sắt CD cũ.

Lâm Sở Vọng đưa cho bà Nguyễn, cười bảo: “Đi nhìn xem, có phải là thời son lúc trước không?”

Bà Nguyễn cầm một đồng son trong tay, vui tới nỗi không khép miệng được. Ngày hôm sau, ngài Saumur và Lâm Sở Vọng lại tranh thủ lúc không bận thí nghiệm rất nhiều kiểu son mới, sau đó lại thêm mấy khuôn kim loại đẹp hơn với đủ màu tinh dầu. Bà Nguyễn thích đẹp đã vô hình trở thành con chuột bạch cho hai người, nhưng chính bà lại vô cùng vui vẻ.

***

Chừng mười ngày sau tết Âm lịch, ngày cưới của Kiều Mã Linh đã gần ngay trước mắt. Những ngày gió rét ở Hương Cảng đã qua, ngày xuân ánh nắng chan hòa ấm áp dần đến, chiếc áo gi-lê tân thời do Lâm Sở Vọng làm cũng được dịp trưng dụng.

Vì sự kiện Tôn đại nguyên soái qua đời và cuộc chinh phạt miền Đông gần đây, Lâm Du bận tới nỗi không thể phân thân, người thân bạn bè cũng bầy to tống cảm. Có rất nhiều họ hàng bên nhà họ Tiết ở Thượng Hải đến tham dự khá náo nhiệt, còn Lâm Từ Đồng ở Quảng Châu gần đó là đại diện phụ nam nhà mẹ họ Kiều đến tham dự hôn lễ lần này.

Theo truyền thống, đêm trước hôn lễ sẽ có một bữa tiệc, người nhà cô dâu mời cả nhà chú rể một bữa cơm. Gia phủ nhà họ Hoàng khá hưng thịnh, ngoài Hoàng Hưng đang kinh doanh ở Việt Nam ra thì hầu hết người thân họ hàng đều ở Hương Cảng và Quảng Châu, cho nên lần này người nhà chú rể có hơn tám mươi người tới tham gia.

Còn về phía Kiều Mã Linh, trừ nhữn số ít ôi nhà họ Lâm ở Thiệu Hưng và ba mươi người nhà họ Tiết, Kiều ở Thượng Hải ra, thì còn có cả thân đến từ nhà cha nuôi Tạ “trên danh nghĩa”. Điều này đã khiến bữa tiệc “không cho phép có đầu và nữ quyền trên mười lăm tuổi nhà cô dâu tham gia” có đến hơn một trăm người. Nhiều người như thế, vườn hoa nhỏ trong biệt thự nhà họ Kiều chứa không xuê. Đồng lúc này, không biết là người thân không biết điều nào đột nhiên nhắc đến: “Đi của cô dâu —— không phải nghe nói có khu vườn lớn nhất toàn Hương Cảng này sao?”

Hơn nữa vì nhà họ Tạ có quan hệ tốt với bà Thái, nên cứ thế quyết định đi điểm bữa tiệc. Cũng nhờ bữa tiệc này mà lần đầu tiên trong đời tự nhỏ có cơ hội tham quan vườn hoa của cô út.

Thư bày giờ Hương Cảng đã cói mới hơn, nhưng đầu gì vẫn có rất nhiều thân thích họ hàng đến từ Quảng Châu, Thượng Hải, cho nên trong ngày mở tiệc, các nữ quyền chỉ có thể ngồi trong nhà lớn của bà Cát ăn bánh uống trà nói chuyện.

Sau khi ăn trưa xong, bà đưa bé được người hầu dẫn đi bằng cầu đường Bãi Trục, mất mười lăm phút mới tới cửa nhà biệt thự họ Cát. Vừa bước vào cột cửa bằng đá cẩm thạch chạm khắc nhân vật trong thần thoại Bắc Âu, thì có một cô gái đi ra, cười nói hỏi: “Là ba tiểu thư nhà họ Tiết và Lâm đúng không? Yên tâm, tôi sẽ dẫn các cô đi gặp bác chú.”

Cô gái ấy mặc sườn xám to lụa màu vàng óng, ôm lấy thân hình thon gọn; búp chấn nhỏ nhắn chân đi guốc mộc, trên mặt cả chân đeo lục lạc dầy đó, lúc bước đi phát ra âm thanh *tưng tang* vui tai, tựa như thiếu nữ đang cười duyên, mà dĩ nhiên là cô gái này cũng rất xinh đẹp.

Đoàn Yên đang định hỏi đây là tiểu thư nhà nào, không chỉ coi mờ mà cứ chỉ còn rất khôn khéo, không thua gì chị Mã Linh, thì lập tức Tiết Chấn Chấn quét mắt sang ra hiệu cô nằng im miệng.

Cô gái kia dẫn bà người đi lên lầu hai —— ở đó có một phòng khách rộng lớn, nằm đối diện cửa ra của số sát đất rộng hơn mười mét, vừa hay có thể thu mọi cảnh vật ở vườn hoa vào trong mắt. Phòng khách là tổp ba tổp nằm nơi quyền thấp giọng cười đùa, về cùng náo nhiệt. Đì bằng qua một cánh cửa nữa là tới phòng khách nhỏ hơn căn phòng kia này. Đồ trang trí tinh tế hơn, nhưng chỉ có độc một người phụ nữ ngồi nơi đó, tuy đã qua tuổi thanh xuân nhưng nhìn bóng lưng thời cũng đủ khiến bao kẻ mê mường. Mặc váy sườn xám nhưng đẹp, chỉ những ai trắng quá trắng mới có thể mặc được cái màu đen này; người phụ nữ ấy xoay lưng về phía các cô, cánh tay nhỏ nhắn lộ ra từ sáu bộ váy đen, khẽ di chuyển lên xuống với biên độ nhỏ.

Cô gái gõ lên cánh cửa mở, thấp giọng thưa: “Thưa bà, đã dẫn các cô gái đến rồi à.”

Người phụ nữ đáp một tiếng, gọi tay lên khoát nệ – chỉ thấy trên bàn tay cô vẽ yếu ớt kia có ba ngón được sơn đỏ – có gái kia lập tức lui xuống. Lúc này Lâm Sở Vọng mới phát hiện: thì ra vừa rồi bà ấy đang sơn móng tay. Bất chợt có nhớ lại hình ảnh bà Ưng “một đôi môi đỏ chót, mười ngón tay sơn đỏ” trong *“Vòng Đời Vây Bủa”*.

Lúc này cả Đoàn Yên và Sở Vọng đều chấn động —— có gái xinh xắn có thể sánh ngang với Kiều Mã Linh lại chỉ là người hầu của bà Cát!

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 1 - Chương 22: Son môi và hôn lễ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bà đưa bé chưa trải qua sự đòi hỏi nhiều, vậy mà bây giờ lại phải đối mặt với người không khác gì yêu mà quý quai, cho nên cô tránh khỏi mất tự nhiên. Hơn nữa sau khi cho người hầu lui xuống, bà Cát tiếp tục tập trung son nốt hai móng tay còn lại, không đoái hoài gì đến các cô.

Bà đưa đứng cạnh cửa, không biết nên đặt tay vào đâu. Sở Vọng giật mình, đưa tay huých hai người kia, khôn khéo lên tiếng đầu tiên: “Chào cô út buổi chiều à!”

Tiết Chân Chân cũng liền thoáng “chào cô út!” theo Lâm Sở Vọng, còn Lâm Đoãn Yên thì không vui, bị hai người bên cạnh huých tay mãi mới rầu rĩ gọi một tiếng cô út.

Lúc này bà Cát mới chịu mở miệng vàng, nhưng cũng chỉ hời hững cười hử một tiếng, sau đó chậm rãi xoay người lại. Đứng định bắt đầu quan sát các cô, Lâm Sở Vọng đã vội nhin nọt: “Cô út! Cần thận kẻo son móng tay chưa khô kìa.”

Bà Cát bỗng nhìn sang Lâm Sở Vọng, tay đặt lên bàn gỗ từ đằng bên cạnh. Móng tay ngón trỏ gõ nhẹ hai cái, gương mặt hỏi, “Sao? Đây là quy củ mà người bác kìa của mấy đứa dạy đấy hả?”

Hai người kia không lên tiếng, còn Lâm Sở Vọng không biết đáp lại thế nào, chỉ biết cười hi hi.

Bà Cát đuổi người uể oải đứng đấy, trên người mới sọc xám; mọi cử động của bà như chiếc đĩa hát cũ kỹ, nhưng bởi vì thân hình quyến rũ nên trông bà rất thanh tao. Bà cup mắt nhìn Đoãn Yên và Chân Chân, “Sợ cái gì, ta ăn thịt mấy đứa hả?”

Đoãn Yên không đáp, Chân Chân thấp giọng trả lời: “Đĩ nhiên là không à.”

Bà Cát đi hai bước rồi dừng lại, ngoai đầu nói “Hôm nay là sản nhà của bác cả mấy đứa, cần xã giao với rất nhiều người, không thể phân thân được nên mới nhờ ta để mắt đến mấy đứa. Ta sẽ cho người tiếp đãi mấy đứa, cũng để nhìn xem có mấy tay mấy chân, tránh tới khi trả lại cho chủ ta thì thiếu một thiếu hai, đến lúc đó bác cả mấy đứa lại tra hỏi ta.”

Lâm Đoãn Yên chưa bao giờ bị người ta coi như miếng thịt heo ngoài chợ, tức đến mức mặt trắng bệch, còn Tiết Chân Chân lại cảm thấy vừa mới lạ vừa buồn cười.

Sở Vọng thì nhún nhún đáp: “Thưa cô út, tổng cộng có sáu tay sáu chân, sáu mắt ba miệng à.”

Tiết Chân Chân đã nín nhịn một lúc lâu, cuối cùng phì cười thành tiếng.

Bà Cát nhìn chăm chú Sở Vọng thêm mấy bận, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì: “Đếm lại đi.”

Bà đưa trẻ bị ánh mắt của bà làm cho e ngại. Bà Cát gọi ra ngoài: “Tuệ Tế!”

Hầu gái dẫn các cô đi vào vội đáp lời, đứng ở cửa chờ bà Cát sai bảo.

Sở Vọng phát hiện, trước khi nói chuyện bà Cát đều dừng lại trong một thoáng ngẩn ngai, có vẻ là dùng để lấy hơi, nhưng đồng thời lại khiến người nghe bất giác suy đoán cảm xúc của bà trong quãng thời gian ngắn ngủi ấy. Ví dụ như lúc này, bà đứa bé nhìn thờ không dám thờ mạnh, cứ có cảm giác một giây tiếp theo sẽ bị kéo ra ngoài làm thịt.

Nhưng bà Cát chỉ thờ ơ nói một câu bằng tiếng Anh: “Đến phòng khách gặp ngài Henry.”

***

Ngài Henry là một người đàn ông trung niên Anh Quốc mặc áo đuôi tôm, từ đầu đến chân viết rõ: tôi là một quân gia nghiêm túc đứng đắn.

Nên khi ngài Henry đẩy chiếc xe ba tầng bánh hơi tốt, Tiết Chân Chân và Đoãn Yên ngạc nhiên phát hiện —— thì ra cô út không có ý định tra tấn các cô sau lưng bác cả.

Cứ chỉ của ngài Henry rất đúng mực, rọt sửa rọt trả vào trong ly tách cho các cô rồi đứng ra xa đợi hầu. Tiết Chân Chân thấp giọng thở dài: “Không biết có phải là mời người Anh thật không.”

Đoãn Yên tròn mắt há mồm nhìn bánh sandwich, bánh nướng xốp và tháp trái cây tinh tế nằm trên khay điểm tâm ba tầng, không thốt ra được câu nào.

Còn Sở Vọng lần đầu tiên gián tiếp ý thức được, người nhà này rất có tiền cũng rất có đẳng cấp.

Lúc Tiết Chân Chân vừa tìm tấc quan sát xung quanh vừa chế bai người hầu nhà mình “bình thường”, “quê mùa” và “quá thô鄙”, Sở Vọng lại phát hiện tầm nhìn của phòng trà này rất tốt. Đi về phía bên phải thì có thể thấy mọi người ở trong vườn hoa, nhìn sang trái thì có thể thấy cửa biệt thự họ Cát. Lúc cô đi tới nhìn thì vừa vặn có một chiếc xe Ford đầu ở cửa, một cô bé tóc vàng bước xuống trước, sau đó là một ông già mặc mũ quai* màu vàng nâu, tóc muối tiêu bước xuống. Ông già kia vừa xuống xe, lập tức từ trong biệt thự có rất nhiều người chạy ra vây quanh, tựa như xám quanh bão phật già vậy; vẻ nghiêm túc trên mặt càng khiến ông ta trông như đại ca trong băng đảng xã hội đen.

(*Mũ quai là loại trang phục truyền thống của Trung Quốc dành cho nam giới, áo cổ tròn, ông tay hẹp, xẻ giữa, cài nút, ống tay có chữ U.Ảnh minh họa.)

Cô gái kia đỡ ông già bước đi, nhưng khi mọi người chen tới thì cô ấy lại nhún cơ hội chạy ra ngoài —— người này chính là Tạ Di Nhà. Cô ấy nhìn quanh khắp nơi, chụp một người hầu đi ngang qua hỏi gì đó rồi vội vã chạy lên lầu.

Chỉ chốc lát sau, Tuệ Tế đã dẫn Tạ Di Nhà vào phòng. Cô ấy vừa vào đã cười lớn nói: “Biết ngay là có thể gặp các cậu ở đây mà!”

Tiết Chân Chân xoay lưng về phía cô ấy, nghe thấy tiếng động thì liếc mắt nhìn.

Tạ Di Nhà ngồi xuống, rất tự nhiên nói bằng tiếng Anh: “Ngài Henry, lấy cho cháu một tách hồng trà, thêm nhiều sữa bò, cảm ơn.” Sau đó nâng ly lên khuấy đều, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ nói tiếp: “Cái người mặc đồ đen đó là anh trai của các cậu à?”

Đã hơn một năm không gặp, Lâm Tử Đồng đã trút bỏ sự trẻ trung của một chàng trai trong tuổi thanh xuân. Có lẽ vì đã vào trường quân sự mấy tháng nên trông càng trầm ổn chín chắn. Hơn nữa gen trội của nhà họ Lâm khá tốt, gộp những yếu tố bên trên lại, khiến Lâm Tử Đồng không hề thua kém ai khi đứng trước mặt các quý công tử nhà họ Tạ, Hoàng và Kiều. Lại vì có nửa ánh hào quang của quân nhân nên càng khiến anh ta nổi bật hơn hẳn.

Tạ Di Nhà lại nói: “Trong số các chị của tôi có một người đi cùng thuyền với anh ấy từ Quảng Châu đến đây, vừa về đến nhà đã nói là nhớ mãi không quên. Nên tôi rất muốn xem là thần thánh phương nào! Nghe nói là họ Lâm, không phải trùng hợp thể chứ?”

Có một Đoãn Yên thì thế nào cũng không tới lượt Lâm Sở Vọng đặc ý trước. Mọi người đều đang đợi cô ấy khoe khoang, nào ngờ Lâm Đoãn Yên lại không nói gì, mảy chau lại, mặt tái nhợt. Nếu nhìn kỹ có thể thấy mồ hôi rí ra trên trán. Tiết Chân Chân liếc khi quan tâm hỏi hạo: “Chẳng lẽ cậu bị dị ứng sữa, uống vào nên đau bụng?”

Tạ Di Nhà nhanh chóng gọi Tuệ Tế đến, nói bằng tiếng Anh: “Mau dẫn cô ấy vào phòng tắm.”

Cô ấy sai bảo người hầu biệt thự nhà họ Cát rất thành thạo, phòng vệ sinh cũng lịch sự gọi là “washroom”.

Có một căn phòng vệ sinh ở ngay sát phòng trà, chỉ cách hai ba bước, nhưng Tiết Chân Chân lại kháng kháng đòi đi cùng Lâm Đoãn Yên. Hai ba phút trước hai người đó còn mắng mỏ nhau, Lâm Sở Vọng không biết từ bao giờ quan hệ của họ lại trở nên tốt như thế —— có lẽ chỉ vì không muốn nhìn mặt Tạ Di Nhà.

Hai người họ vừa đi, Tạ Di Nhà lập tức thả lỏng, quàng vai bà cô Lâm Sở Vọng: “Lúc Giáng Sinh mình chỉ làm bánh kẹo tặng một mình cậu, thế mà nghe nói cậu may có g-ì-ê đang một cho Leonie và Lina. Linzy tiểu thư thiện vị à, quà năm mới của mình đâu?”*

(*Ở đây vì Di Nhà và Sở Vọng đã thân nhau hơn nên mình đổi xưng hô.)

Sở Vọng chớp mắt, thờ dài một hơi rồi lấy tay trong túi ra một chiếc hộp đồng có gắn dây xích kim loại, ở cuối dây xích còn được chạm trổ tinh tế. Tạ Di Nhà mở hộp ra cái *cạch*, thấy trong đó là một hộp phấn xinh xắn tỏa ra mùi hương hoa quế nhàn nhạt. Màu phấn còn là màu cô thích, cả mùi thơm cũng vậy.

Sở Vọng đeo nó lên cổ cho cô ấy, giải thích: “Bình thường nếu không dùng đến thì cất trong quần áo, coi như là túi thơm. Lúc đi thay đồ thì lấy ra bôi trên môi, là son môi tiện lợi đấy.”

Tạ Di Nhà mỉm cười, hai mắt càng sáng rực: “Mình sợ cậu thất độ, càng ngày cậu càng khiến người ta thích chết đi được.”

Ngay lúc Tạ Di Nhà không hề tiết kiệm những mỹ từ khen ngợi làm Sở Vọng nói cả da gà, thì đột nhiên ở trong phòng tắm bên cạnh vang lên tiếng kêu sợ hãi. Sau đó là Đoãn Yên yếu ớt nói “cậu để tôi xuống” và Tiết Chân Chân hoảng sợ “cậu sẽ chết mất!”

Ngài Henry nhanh chóng xông vào nhà tắm, nhưng một chiếc bóng đã dẫn đầu phủ cửa xông ra. Nhìn chiếc bóng ấy, tất cả mọi người trong phòng đều ngẩn ngơ —— Không biết Tiết Chân Chân lấy đâu ra sức mà công Đoãn Yên trên lưng. Còn Đoãn Yên lại như không có mặt mũi nào gặp người ta, chôn mặt vào hòm có củ năng.

Tuệ Tế vô cùng kinh ngạc, để ngài Henry vào phòng tắm kiểm tra, còn mình luôn tay chặn Tiết Chân Chân lại, “Cô Tiết à, cô để... để cô Lâm xuống trước đi đã.”

Tiết Chân Chân công Doãn Yên lao đảo suốt thì té ngã, may có ngài Henry nhanh chóng đỡ có ấy.

Tiết Chân Chân không biết lấy đâu ra sức lực mà gạt có Tuệ Tề và ngài Henry ra, hét lên một tiếng té tâm liệt phé: “Doãn Yên sắp chết rồi —— mọi người giúp tôi với!”

Tuệ Tề thấp giọng nói với ngài Henry một câu, hai người vội có cần Tiết Chân Chân lại. Sở Vọng và Di Nhĩ vội đi tới kiểm tra xem Doãn Yên thế nào, Tuệ Tề bảo một người hầu đi gọi bà Cát lại đây.

Cho đến khi nhìn thấy vết đỏ trên tai trắng của Doãn Yên, Sở Vọng mới hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Đường nhiên Di Nhĩ cũng biết chuyện, có năng không kìm được phì một tiếng quay đầu đi. Tiết Chân Chân tròn tròn mắt, hai mắt phải sưng, như một chú sư tử con tức giận hỏi: “Cậu ấy chảy nhiều máu như thế mà các người còn cười hả?!”

Tuệ Tề trấn an Tiết Chân Chân đôi câu rồi đưa Doãn Yên vào phòng tắm. Di Nhĩ thì cười tới mức chảy cả nước mắt, suýt đã không còn sức trả lời câu hỏi của Tiết Chân Chân: “Yên tâm đi, Lừa không chết đâu.”

Sở Vọng im lặng nhìn trời, nghĩ bụng, vì sao đã ở thời đại này rồi mà giáo dục giới tính của Tiết Chân Chân vẫn còn kém thế?

Một lúc sau, bà Cát vội dẫn bà Kiều đến phòng tra kiểm tra “vết thương” của Doãn Yên. Cách cánh cửa phòng tắm, bà từ Lâm dùng giọng Thiệu Hưng tức giận chế giễu sai sót to lớn trong giáo dục của bà Kiều: “Vì sao ông anh kia của tôi lại gửi mấy đứa nhỏ cho chị dạy dỗ? Còn không phải vì con gái kim không thể không có mẹ sao! Người làm cha như ông ấy, có những chuyện không thể dạy dỗ con gái trọn vẹn. Còn chị thì hay lắm, để tự nhỏ đến tuổi này rồi mà vẫn ngu ngu không biết gì!”

Bà Kiều xấu hổ thôi dãi tay trách, Sở Vọng không kìm được nhìn Chân Chân vẫn chưa lẩy lại sức từ sự kiện chảy máu, đứng bên cạnh thút tha thút thát.

Hèn gì ông Lâm và ông Tiết muốn đưa con gái mình đến cho bà Kiều nuôi, thì ra là vì —— bọn họ đều khác với!

Nửa phần sau bữa tiệc, bà Kiều tiếp tục qua loa đãi khách. Bà Cát được bà có Lâm nhờ vả, sau khi đợi ngài Henry rời đi, đóng cửa lại, bà ở trong phòng tra giăng giãi về vấn đề về sinh sinh lý đơn giản cho mấy đứa nhỏ. Trong quá trình học, Tiết Chân Chân như đẩy ra cánh cửa vào thế giới mới, hai mắt mở to như chuông đồng. Khi nghe đến chuyện một tháng đẻ phải chảy máu, lại còn kéo dài liên tục đến năm năm mười sáu mười tuổi, có năng sợ hãi nói: “Hèn gì mẹ cháu ra đi sớm như vậy, thì ra là do chảy máu!”

Nhân Chân Chân có vẻ đau đớn sợ hãi, Sở Vọng rất muốn về sơ đồ tiết diện cơ thể người mà đưa cho có ấy, cũng để có ấy biết: chúng ta là động vật linh trưởng, đây là từ cưng, đây là buồng trứng, đây là âm đ*o. Mỗi một tháng thành từ cưng sẽ dày lên, khi trong tháng không có trứng được thụ tinh thì từ cưng dày sẽ tự động bong ra, dẫn đến chuyện chảy máu. Cũng chỉ dưới 50 ml thôi nên đương nhiên sẽ không thể chết người.

Bà Cát và cả lên lớp, còn mới sự chú ý của Di Nhĩ đều rơi vào trên người Chân Chân: có năng nó nộ cười như khám phá ra giống loài mới.

Đáng thương nhất chính là Lâm Doãn Yên: ngay trước mặt bạn học và người hầu nhà có út lại bị Tiết Chân Chân làm cho hòng hình tượng. Tiết Chân Chân vốn có ý tố quan tâm đến Doãn Yên, nhưng lại vô tình đắc tội với có năng, cho nên trong vòng nửa năm sau, Doãn Yên không hề nhìn Tiết Chân Chân với sắc mặt tốt, còn Chân Chân cũng chẳng cần gì Lâm nữa tiểu thư để ý đến mình —— kể từ đó, tình chị em gái mới tồn tại chưa đầy một tiếng giữa hai người họ đã đổ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Son môi và hôn lễ (3)

Kiều Mã Linh muốn mới hôn lễ kiều mới, còn các trưởng bối nhà trai lại muốn thấy một có đầu Trung Hoa mang nét truyền thống. Thế nên khi tổng hợp ý kiến lại, tuy hôn lễ không ra ngô cũng chẳng ra khoai, song lại là buổi hôn lễ kết hợp Trung Tây điển hình nhất và cũng tân thời nhất trong thời đại bấy giờ.

Trong buổi tối một ngày trước hôn lễ, có có gái ở lại biệt thự nhà họ Kiều, xúm quanh Kiều Mã Linh mặc thử chiếc áo cưới (đã qua tay Sở Vọng rất nhiều lần), đồng thời cũng chấn động trước đóa hoa mầu đỏ to tượng thùc chỉ vàng trên lụa trắng. Còn gì thích hợp hơn khi mặc trên mình chiếc váy cưới không tay vô tiết trời cuối xuân? Vì để ban thân đoan trang hơn nên Mã Linh đeo găng tay trắng dài đến tận khuỷu tay, trông như một nàng tiểu thư quý tộc Anh Quốc.

Mã Linh thử một lần rồi cởi ra treo trong phòng, để có có gái mặt nhàn đầu đầu vào chiếc váy cưới, mãi tới đêm khuya khi bị có có mẹ la rầy “không được làm phiền có đầu nghĩ ngơi” thì mới quyền luyến rồi đi. Kiều Mã Linh giữ Lâm Sở Vọng và Tạ Di Nhĩ lại, báo các có kể cho mình nghe chú rể trông như thế nào.

Di Nhĩ cười nói: “Anh ấy là nhân vật chính của hôm nay, đám con trai ai cũng trêu anh ấy, làm anh ấy cũng thẳng không nói được gì luôn! Ngày mai lúc gặp chị, khéo sẽ xấu hổ tới mức không nhúc nhích được cho xem!”

Sở Vọng biết Kiều Mã Linh muốn biết về phương diện ăn nói và tướng mạo hơn, thế là có có vội bổ sung: “Nhìn rất cao, trông mạnh mẽ rắn chắc lắm, cũng rất lịch sự nữa, có vẻ được giáo dục rất tốt.”

Lúc này Kiều Mã Linh mới thả lỏng.

Sáng sớm hôm sau, bà Kiều cùng một bà có lớn tuổi ở nhà họ Tiết trang điểm cho Kiều Mã Linh. Suối tóc dài quá vai và được uốn thành ba lọn tóc tròn nhỏ nhỏ, xếp thành hình đóa hoa ở sau đầu. Đường như cảm thấy nước da của Mã Linh hơi ngăm, bà Tiết ọ bèn dặm thêm rất nhiều lớp phấn cho có, khiến cả gương mặt trở nên trắng bóc; bà Kiều cẩn thận về lông mày con gái thành hình là liễu cong cong. Máu môi Kiều Mã Linh vốn đã đẹp lắm rồi, cho nên chỉ cần thoa một lớp son mỏng là được.

Các có bé được đi Triều và người hầu riêng dẫn đi thay váy mầu hồng kiểu phương Tây, bên ngoài khoác áo mầu tím hồng. Sở Vọng rât vui vì trong mấy tháng qua mình đã cao lên, vượt quá chiều cao để làm thiên thần nhỏ. Thế là gánh nặng làm thiên thần nhỏ đã rơi xuống vai Leon. Mọi người thử đưa bé trắng mập đáng yêu mang nét Trung Tây đó trải vạt, cũng rất phù hợp với chủ đề hôn lễ lần này.

Trong một buổi sáng, các bác có đi trong nhà lần lượt truyền tải kinh nghiệm hôn nhân cho Kiều Mã Linh. Chị nhìn cuộc cám on từng người, mãi đến gần trưa thì đi lên lầu, chào tạm biệt bà Kiều. Bà Kiều ngồi ngay ngắn trên ghế bành, chỉ một buổi sáng đã khác bấy tám đạo. Lúc này thấy Kiều Mã Linh mặc váy cưới trắng tinh, trang điểm tinh tế thì lại không kìm được nước mắt, thút thò òa khóc. Vành mũ Kiều Mã Linh hoa đỏ, các bà các có vội bước đến khuyên can, không để có khóc làm trời lộp trang điểm.

Kiều Mã Linh đỏ mặt ồm ồm bà Kiều, vỗ về mẹ: “May vẫn có ba em gái ở bên mẹ.”

Nói rồi chỉ giờ tay lên, vẫy gọi ba có bé đến rồi lần lượt hôn lên trán từng đứa. Chân Chân và Doãn Yên cũng òa khóc, còn Sở Vọng chỉ đứng cạnh trấn an: “Đù gì đường Burton cũng gần đây mà, chị cứ về nhà hằng ngày đi, bọn em sẽ làm con trưa cho chị.”

Kiều Mã Linh phì cười, một bà bác đứng gần đó nói đùa: “Con gái đã già đi, cứ hai bà hôm lại chạy về nhà mẹ sao được, không sợ người ta bàn ra bàn vào sao.”

Bà Kiều sầm mặt, sửa lại lời của Kiều Mã Linh: “Sau này không được thất thố như vậy nữa. Hề đã ra ngoài thì phải kín đáo, có thể cười nhưng không được cười thành tiếng... Không được làm lét nhân trái phải, cũng không được đối diện với người khác.”

Kiều Mã Linh vội cúi đầu vâng dạ, lúc này bà Kiều mới phỉ khấn trăn trăn lên cho chị —— tuy là khấn lụa trắng tinh khôi, nhưng khấn rũ xuống che khuất gương mặt, đưa đến cảm giác mong lung tựa thiếu nữ ồm đàn tỷ bà che nửa mặt.

Chỉ rẽ lại xe đến ngoài cửa, những chàng trai bà nhà Tiết, Lâm, Kiều chen nhau cầm chủ rể mặc áo phục đen và bạn bè của anh ta lại. Có lẽ vì bất động ngôn ngữ —— phần lớn họ hàng ở Thượng Hải của có đầu không biết tiếng Pháp và tiếng Quảng, còn họ hàng ở Quảng Châu Việt Nam bên nhà chú rể cũng không biết tiếng Thượng Hải và tiếng Anh —— cho nên gây thống hành cướp đầu chính là bao lì xì vạn năng.

Các chàng trai nhận được hồi礼 của chủ rể, để chủ rể dẫn theo kiện tướng đặc biệt kịp đi vào biệt thự nhà họ Kiều. Đầu tiên là vài ông Kiều rồi cùng các bạn bè đứng đợi ở cửa. Ở bên này, Kiều Mã Linh được bà Kiều đỡ xuống lầu, các nữ quyền đi theo phía sau. Lâm Sở Vọng nghe thấy bà Kiều chốc chốc lại dặn dò Kiều Mã Linh: “Nhất định phải ngừng đầu ưỡn ngực, nhớ kỹ đấy.” Kiều Mã Linh đã cao lắm rồi, mà bà Kiều lại muốn chị phải cong eo hơn nữa, phò ra dáng vẻ cao quý hơn người.

Sở Vọng không biết Kiều Mã Linh có cũng thẳng không, nhưng chắc chắn anh Mark Hoàng rất căng thẳng. Anh ta cũng chỉ mới thấy Kiều Mã Linh qua những tấm ảnh, nay có thể nói là lần đầu gặp nhau, không biết trong lòng có so sánh mỹ nhân số một Hương Cảng với nốt chu sa* của anh ta ở Việt Nam không. Anh ta mỉm cười, nghiêng gương mặt thoáng ánh đỏ lên nhìn có đầu của mình, dưới chân khẽ động, cũng vì lo lắng và kích động mà cơ bắp trên mặt mắt căng đót.

(“Hình ảnh nốt chu sa được Trương Ái Linh ví với người mình yêu nhưng không thể đến được với nhau: “Bất kì người đàn ông nào cũng đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Trước một đóa hồng đỏ, lâu dần nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng. Trước đóa hồng trắng, nàng như hạt con dĩnh trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực.”.)

Không biết là chàng trai nào đây chủ rể một cái, trong tiếng cười vang của mọi người, anh ta loạng choạng ngã tới trước, may mà kịp thời vịn lấy lan can đứng cạnh có đầu. Khi có đầu chú rể cũng bước ra cửa, lập tức đẩy pháo ở cửa nổ đùng đùng. Lúc này, một bà bác khá có địa vị trong nhà gái thấp giọng nói: “Khóc đi!” Thế là các nữ thân quyền thay nhau gãi vô khóc lóc —— nghe nói làm vậy là để chúc may mắn. Sở Vọng sợ hãi nhìn bọn họ gái khóc, tưởng chừng mình đang đứng giữa đàn hợp xướng nhiều giọng nữ, suýt nữa đã bật cười thành tiếng. Tình cảnh ấy đúng là quá kỳ quái.

Chắc xe Dodge chở có đầu chú rể đến nhà thờ Leiden ở gần đó, xe đưa đến ở phía sau chỗ những chiếc rương của hồi môn của Kiều Mã Linh đi trên đường Burton. Mấy ngày trước, có dịp Lâm Sở Vọng nhìn vào trong mấy chiếc rương: ngoài ít đồ trang sức ra, thì phần lớn đều là những món đồ sực tinh xảo cùng tranh chữ nổi tiếng mà có không biết.

Các chàng trai cùng có gái đi bộ chừng mười phút đến nhà thờ Leiden. Nhà thờ được xây theo phong cách gothic, trên cửa sổ hoa xây cao về lại những câu chuyện trong thánh kinh.

Đầy đầu tiên dành cho những người chủ chốt trong bộ máy chính trị Hương Cảng ngồi, còn người nhà của có đầu chú rể thì lần lượt ngồi vào theo thứ tự thân phận, ba có bé đi cùng bà Kiều nên cũng ngồi không xa lắm. Có lẽ những nhân vật chủ chốt kìa chính là người làm chứng. Lâm Sở Vọng biết một người trong số họ, chính là ông cụ nhà họ Tạ kia. Ông ta đang vui vẻ trò chuyện bằng tiếng Anh với hai người khác, nghe báo đó là huấn tước Tư Đồ – tổng đốc Hương Cảng tiền nhiệm và huấn tước Thi – tổng đốc hiện tại.

Khi tựa khúc của màn 5 kết thúc “*Giấc Mộng Đêm Hè*” được Mendelssohn biên soạn vang lên*, tiếng cười nói rộn rã dần lắng lại, mọi người vội đưa mắt nhìn cánh cửa của nhà thờ chậm rãi mở ra. Cũng đứng từ đằng xa nhìn lại là cha xứ và anh Mark Hoàng mặc áo phục gầy da. Anh ta cũng nhìn nhìn có đầu của mình được một vầng hào quang bao phủ dần tiến tới, cùng với cha vị tôn kính là ông Kiều hỏi đầu đang nắm tay có đầu.

(““Giấc mộng đêm hè” là một bản tựa khúc gồm nhiều bài của nhà soạn nhạc Felix Mendelssohn, lấy cảm hứng từ vở kịch cùng tên của Shakespeare. Màn 5 trong vở kịch “Giấc mộng đêm hè” là cảnh hôn lễ của Theseus, nên hiểu rằng tựa khúc được nhắc đến trong truyện là bài “Hành khúc hôn lễ” nổi tiếng.)**

Lúc này đang đó ban trưa, quá trưa trong nhà thờ nện những vang lên mười hai lần, ánh sáng xuyên qua cửa sổ màu chội rọi vào bên trong. Nhờ nguyên tác quang học, những câu chuyện Kinh thánh đầy sắc màu rực rỡ về trên ó cửa phản chiếu lên váy cưới của có đầu, cái đẹp ấy khiến bao người phải cảm thán thốt lên. Chính vì thế nên khi cầm lấy tay có đầu từ tay cha vợ, anh Hoàng không khỏi căng thẳng háng giọng lên tục.

Sau khi cha xứ hỏi bằng tiếng Anh và nhận được câu trả lời “Yes, I do” từ Kiều Mã Linh, cha lại quay sang hỏi chủ rể câu hỏi kinh điển: “Mark Hoàng, con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không? Ký kết hôn ước cùng có ấy, dù là trong lúc ốm đau hay mạnh khỏe, dù là vì bất cứ lý do gì, con sẽ ở bên cạnh có ấy, chăm sóc và yêu thương có ấy, cũng như tôn trọng và chấp nhận có ấy, một lòng chung thủy với có ấy đến cuối sinh mệnh không?”

Anh Hoàng lại căng thẳng háng giọng, trong vô thức thốt ra tiếng mẹ đẻ: “Oui, je le veux.” (*Tiếng Pháp: Con đồng ý.)*

Trong tiếng cười rộ của mọi người ngồi bên dưới, anh ta nhanh chóng đổi sang trả lời bằng tiếng Anh.

Vào khoảnh khắc ấy, từ trong thâm tâm mình, Kiều Mã Linh đã nở nụ cười chân thật đầu tiên trong hôm nay.

Cha xứ lại hỏi người: “Các con có đồng ý làm chứng cho lời tuyên thệ kết hôn của hai người không?”

Mọi người la lên: “Đồng ý!”

Phải thừa nhận một điều rằng, những buổi hôn lễ theo phong cách phương Tây, từ nhạc nền cho đến lời tuyên thệ luôn đem đến sức cuốn hút và rung động sâu sắc. Tại một nơi linh thiêng như thế, tình yêu của có đầu chú rể được mọi người và thánh thần ban phước phù hộ, cứ ngỡ như đang xem màn trình diễn thực sự của một bộ phim bom tấn Oscar. Không biết tâm chân tình nhiều ít ra sao, nhưng chỉ ít là vào khoảnh khắc này, không ít người đã động lòng nhỏ lệ.

Ngay đến Lâm Sở Vọng vốn từ càn xic, biết rõ Kiều Mã Linh và anh Hoàng như thế nào, thì hôn lễ này cũng đã khiến có rung động. Thậm chí con tim đức thần hai mươi lăm năm của có đã mong đợi nghĩ rằng: nếu có thể được kết hôn long trọng như thế một lần, thì thủ tục cũng chẳng có gì xấu.

Lời của tác giả: Nội dung tuyên thệ bằng tiếng Anh:

Minister: Do you Marlin Qiao, knowing this man's love for you and returning it, realizing his strengths and learning from them, recognizing his weaknesses and helping him to overcome them, take Mark Huang to be your lawfully wedded husband?

Marlin: I do.

Minister: Place the ring on his finger.

Minister to Groom:

Do you Mark Huang, knowing this woman's love for you and returning it, realizing her strengths and learning from them, recognizing her weaknesses and helping her to overcome them, take Marlin Qiao to be your lawfully wedded wife?

Mark: Oui, je le veux.

All(Laugh).

Mark: Yes, I do.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Dàn hợp xướng và người duyệt bản thảo (1)

Sau buổi hôn lễ, các cô gái ở biệt thự nhà họ Kiều đã trở nên khác trước.

Kể từ khi ở biệt thự nhà họ Cát về, Tiết tiểu thư đã thay đổi phong cách thưởng thà của ngày xưa. Có lẽ vì bị người hầu ở biệt thự họ Cát làm ảnh hưởng, nên những người hầu giúp việc trong biệt thự họ Kiều đã không còn lọt vào mắt xanh của cô nữa, thậm chí cô còn nói thẳng với bà Kiều là: mình đã lớn rồi, không cần người hầu phải chăm sóc.

Thấy cô nói thế, Đoàn Yên lớn hơn Tiết Chân Chấn mấy tháng cũng không chịu lép vế, giao trả người hầu, bày tỏ mình có thể độc lập.

Sở Vọng không quan tâm đến hai người chị làm gì, chỉ buông một câu: “Cháu vẫn còn nhỏ, không thể xa Diệp Nhi.”

Sau khi xảy ra thảm án Ngũ Tập*, các cô gái Thượng Hải trong lớp rất kích động phần nộ, nhưng lại bị thầy Wilson cảnh cáo nhiều lần: học sinh trường nữ sinh tư thục Hương Cảng không được tham gia phong trào, nếu không sẽ đuổi học.

(*Phong trào Ngũ Tập là cuộc biểu tình chống Đế quốc do Đảng Cộng Sản Trung Quốc lãnh đạo, ngày 30 tháng 5 năm 1925. Công nhân từ Thanh Đảo, Thượng Hải và những nơi khác đã điều hành phản đối việc nhà máy bông Nhật Bản đối việc sa thải và đánh đập công nhân bất hợp pháp, nhưng bọn họ đã bị bắn súng dẫn đến sự kiện đổ máu, nên còn gọi là thảm án Ngũ Tập.)

Lâm Du cũng nhiều lần gửi thư đến, nhắc nhở hai cô con gái nhà mình chỉ cần chăm chỉ học hành là được, đừng để kẻ khác kích động xúi giục. Trong thư ông cũng đề cập tới chuyện đã tạm định được hôn sự cho Từ Đồng, là một cô gái Thượng Hải nổi tiếng xinh đẹp, họ Hứa. Cô gái nhà họ Hứa học ở trường nữ thực Trung Tây tại Thượng Hải, lớn hơn Đoàn Yên hai tuổi, dợt bao giờ cả hai tốt nghiệp thì sẽ thành thân.

Sở Vọng bắt gặp nghĩ đến người chị gái kia của Tạ Di Nhã, có lẽ chị ta phải thất tình rồi. Cô đã gặp chị gái ấy một lần, cao gầy hơn Tạ Di Nhã song lại không hoạt bát bằng. Từ đầu đến chân toát lên vẻ cao quý kiêu ngạo, có lẽ là vì muốn thoát khỏi huyết thống Trung Quốc, trở thành một người Anh. Nhưng vì cô ấy làm bộ cao quý hơn quá tay nên trông chẳng ra gì.

Trước kỳ nghỉ hè, bà nữ tư sĩ cầm đến một xấp giấy đăng ký tham gia vào dàn hợp xướng. Những ai đến vào giấy đăng ký thì bắt đầu từ kỳ sau sẽ chính thức trở thành thành viên của dàn nhạc, có thể tham gia buổi lễ vào sáng Chủ Nhật hằng tuần. Lâm Sở Vọng không biết từ khi nào mà các cô gái trong lớp lại thích ca hát như vậy, ngoài cô ra ai cũng đăng ký. Thế mà khi Tạ Di Nhã cầm bút quay về từ chỗ nữ tư sĩ, cô năng đặc ý gõ ngón cái lên với Sở Vọng: “Không cần lo phải chen chúc với bọn họ nữa đâu, mình đã đứng mũi chịu sào, xông lên trước diện tên cho cậu rồi, không cần cầm on mình đi!”

Sở Vọng thắc mắc đầy đầu: “Mình nói muốn đi từ bao giờ vậy?”

Tạ Di Nhã hạ giọng cười khê: “Đồng nói với mình là cậu không biết dàn hợp xướng có gì nhé? Hai cô chị của cậu còn tích cực hơn cả cậu!”

Cô xoa cằm nghĩ ngợi,dàn nhạc thì có gì chứ? Đến nghe các bác các chú giảng đạo à?

Tạ Di Nhã lại vỗ vào người cô, nói: “Mặc kệ đấy, cậu phải đi với mình! Cậu không đi thì mình chán chết!” Nói rồi cô năng chạy ào ra cổng trường, nhẩy lên xe hơi của nhà họ Tạ.

Trong cửa tiệm may, tình yêu dành cho son môi của ngài Saumur và Sở Vọng đã mở rộng sang phạm vi nước hoa. Thời kỳ này đang rất thịnh hành mùi cam thảo, được các phu nhân xã hội thượng lưu cho đến các danh môn thực nữ yêu thích. Ngài Saumur gọi đùa nó là: mùi hương ở chốn xã giao đáng cấp cao. Lâm Sở Vọng thích mùi gỗ như trúc bách hoặc bạch dương, nhưng ngài Saumur lại thiên về mùi hoa cam cúc. Còn bà Nguyễn không có nghiên cứu về nước hoa lại bấy to, các bà nhà giàu mua gì thì bà ấy sẽ mua theo.

Tuy ở chung dưới một mái nhà, nhưng bà hai Mitchell ở trong tòa nhà khác rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người – có lẽ do được ông Kiều chỉ bảo trước: chỉ cần chào bà cả vào buổi sáng là được, còn những nơi không cần xuất hiện thì hãy tận lực né tránh, không để bà cả bắt được điểm yếu rồi quở trách.

Đã được một thời gian dài kể từ lần nhận được thư của Từ Ngươn Tang. Khi Lâm Sở Vọng cho rằng mình đã đắc tội gì đó với vị hôn phu này, thì bức thư đến từ Đức lại được gửi tới biệt thự họ Kiều.

Kể từ sau khi Đoàn Yên bị mất mặt trong đêm trước hôn lễ của Kiều Mĩ Linh tại biệt thự họ Cát, hai bà Kiều bị bà Cát quở trách một hồi, bà Kiều bắt đầu cẩn thận giáo dục ba cô bé những chuyện khác ngoài học vấn. Bà tình có nghe được Tiết Chân Chấn đề nghị “muốn đến viện Nước Cạn phơi nắng”, thế là vào buổi chiều của ngày nghỉ hè đầu tiên, bà quyết định đưa cả nhà ra biển chơi.

Trước khi mọi người cầm váy đầm và mũ che nắng ra ngoài lên xe, thì bữa tiệc đã đến cửa. Lần này Sở Vọng đã rút được kinh nghiệm và nhìn thấy bức thư đáng rất nhiều con dấu bưu điện, cô lập tức giắt lấy đầu tiên. Kể từ sau khi có kinh nguyệt, Đoàn Yên không còn cao lên nhanh nữa. Mà Lâm Sở Vọng thì lại cao vọt hẳn lên, sắp cao hơn cả chị nhà mình nữa rồi – cho nên trong chuyện cướp này giết nò, Lâm Đoàn Yên đã mất đi ưu thế.

Sau khi lên xe, cô ngồi vào chỗ cách xa Đoàn Yên nhất rồi mở thư ra.

Sở Vọng,

Đã rời Thiệu Hưng hơn một năm, anh rất muốn biết tin tức về em từ đâu đó, thậm chí còn hận em vì sao không phải là danh nhân nổi tiếng, để anh có thể dễ bề hay tin em đang làm gì. Anh hay nghĩ, không biết có phải do mình mạo muội làm phiền em, nên mới khiến em ghét anh không. Nhưng anh lúc nào cũng quan tâm, cũng muốn biết liệu em có sống tốt không.

Không lâu lắm cũng được, tiện cho anh đọc thoải một mình, kể em nghe anh đã làm gì. Tháng Sáu này anh sẽ rời khỏi Đức, đến Anh học tại trường trung học Sherburne một năm. Đức và Anh kỳ rả nhiều hiệp ứng, nhưng vật giá Berlin vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Ngày trước anh nghĩ có lẽ mình muốn trở thành một nhân vật như ngài Cố Dụ Quân*, nhưng hai năm gần đây lại bắt đầu mất óc về khoa văn học ở đại học Cambridge. Nếu để cha biết được anh ở Đức nhưng tiếng Trung ngày càng tiến bộ, sợ là sẽ đăng báo thông cáo cho cả nước biết: ông ấy muốn trực xuất đưa con bất hiếu là anh ra khỏi nhà.

Không biết em có cười chế không.

Gần đây anh có đến Bavaria, tá túc ở một nông trường. Sữa bò ở đây rất thơm nồng, hôm nọ uống vào lại bắt giấc ngủ, chẳng hay trong nhà của các gái, có phải sáng nào em cũng uống một cốc sữa giốngnhư một quý cô châu Âu không? Trong thâm tâm anh cảm thấy hình ảnh đó rất đáng yêu.

Không biết em có thể đọc được những lời trên không.

Cánh xuân ngoài khung cửa rả đẹp, nhớ ra ngoài chơi thường xuyên nhé.

Thư không hết ý,

Chúc em chơi xuân vui vẻ.

Ngươn Tang

26.04

Năm dân quốc 14 tại Munich.

(*Cố Dụ Quân là chính khách và nhà ngoại giao từ Trung Hoa Dân Quốc. Ông là một trong những đại diện của Trung Quốc tại Hội nghị hòa bình Paris, 1919; đã phục vụ như là Đại sứ tại Pháp, Anh và Hoa Kỳ.)

Bài thơ ở trang thư hai cũng là một bài mà đối trước Sở Vọng từng học thuộc. Có điều bản đang cầm trong tay chỉ là bản thảo viết tay, bên trên viết bằng cả ba thứ tiếng là tiếng Đức, tiếng Anh và tiếng Trung, từng kiểu chữ của mỗi ngôn ngữ đều rất đẹp.

Cuối cùng là một bức ảnh dưới vòm trời xanh ở Bavaria, anh cùng các chàng trai người Đức mặc quần lao động, vui vẻ vất sữa bò trên đồng cỏ. Tuy chỉ là ảnh đen trắng không có sắc màu, nhưng tâm anh mới tỉnh đó lại chứa đầy cảm xúc.

Sở Vọng cẩn thận vuốt ve mặt người trên ảnh, sau đó nhanh chóng gấp thư lại, nhét vào chỗ sâu nhất trong ba lỗ.

***

Mới đầu khi ở trên xe mọi người còn chuyện trò, nhưng về sau lại dần ngừng ngai ngai gác dưới ánh nắng chói chang. Không biết có phải đã hơn hai tiếng trời qua rồi không, cuối cùng xe hơi dừng lại trước cửa khách sạn ở viện Nước Cạn.

Xe dừng lại, bà Kiều dẫn các cô xuống đi vào khách sạn, rồi đến ngoài bờ cát thề lều che nắng. Viện Nước Cạn như vịnh hẹp, lưng tựa vào núi, khách sạn tọa lạc dưới chân núi, từng con gió thổi qua bãi cát vịnh hẹp, lúc thì ấm thấp, lúc lại mát rượi.

Trên bờ cát là những trại thanh gái lịch nào nhiệt chuyện trò, trong vịnh hẹp nhỏ bé này như chứa đựng toàn bộ ngôn ngữ của cả thế giới. Lâm Sở Vọng nằm trên ghế thích thú uống nước trái cây, nhìn đủ loài vật tình đi qu đi lại trước mặt. Đoàn Yên và Chân Chấn đều muốn giống người da trắng nằm phơi nắng trên bờ, còn Sở Vọng thì lại không muốn. Mặt trời lúc này đang rất độc, nếu không có biện pháp phòng vệ thì sẽ bị bỏng tróc da mất, cô cũng khuyên hai chị gái hãy phơi nắng sau. Có điều trong lòng họ, từ xưa đến nay có không có quyền lên tiếng, các cô ấy ngoài mặt làm ngơ, đi thẳng đến chỗ nước cạn.

Trời nóng mà còn chơi trên bờ biển thì rái để bị cảm nắng, hướng hồ là hai cô bé được nuông chiều chăm chút từ nhỏ. Vì thường xuyên có người bị cảm nắng, trên trong khách sạn đã để sẵn canh gừng hạ hạ gái nhiệt cho khách. Bà Kiều bị hơi nóng trên bờ cát làm cho một mối, còn Lâm Sở Vọng lại không thích gió ấm trên biển hơn người ta thành city các xích, thế là có xung phong nhận việc về khách sạn đem canh giải nhiệt đến cho mọi người.

Vì khách sạn xây trên sườn núi nên cứ ba bước lại một bậc thêm, tăng trật nổi tăng trật. Chỉ cần đi xuống một bậc cấp là có thể trông thấy bóng dáng nam nữ ôm hôn ở ban công phòng khách sạn cách đó không xa. Diệp Nhi nhìn thấy, xấu hổ dẫn cô đi lên bậc thêm vào khách sạn. Cứ đến chiều là chắc hẳn ở giữa khách sạn bị chặn đi, nhường khu vực làm phòng khuấy vũ. Vì bấy giờ đã quai cơm trưa, nên nhân viên khách sạn đã bắt đầu dọn dẹp sân này để tối nay trung dụng. Chỉ lúc đặc vài người ăn uống. Lúc này trong khách sạn có một đám thanh niên chừng hai mươi tuổi đang đuổi bắt đầu gối, có lẽ là sinh viên đại học Hương Cảng tranh thi nghỉ hè đến biển du ngoạn.

Nhóm sinh viên đại học cả nam lẫn nữ chơi đùa ngày trong khách sạn, chạy qua chạy lại. Sở Vọng đi theo Diệp Nhi cẩn thận né tránh, nhưng vẫn bị một nam một nữ dưng trúng làm té ngã, lập tức một xấp thứ gì đó màu trắng giống tờ rơi trong tay cô gái kia cũng rơi xuống đất.

Điệp Nhi che cho Sở Vọng, tức tối mắng hai người kia: “Không biết có nhiều người làm hại, ở bên ngoài mà không ý tứ gì cả.”

Hai người họ xấu hổ lौ Điệp Nhi và Lâm Sở Vọng, lòng ngóng nhặt tờ rơi lên. Sở Vọng và Điệp Nhi bị bao vây giữa đồng tờ rơi, cũng không thể đâm lên đồng giấy trắng mà bỏ đi được, vậy là cả hai tốt bụng ngồi xuống nhặt từng tờ giúp họ.

Lúc Sở Vọng cúi đầu nhặt, nhưng khi khớc mắt vừa liếc thấy nội dung trên đó thì lập tức ngẩn ngơ.

Đồ thông báo tuyển dụng từ nhà xuất bản tập san Khoa học Tự nhiên đại học Hương Cảng, bên trên viết tám chữ to: TUYỂN NGƯỜI XEM XÉT LUẬN VĂN KHOA HỌC.

Bảng cấp trên bậc cử nhân, nắm rõ thành thạo cú pháp tiếng Anh học thuật, biết cách sử dụng tiếng Latin trong luận văn học thuật.

Không yêu cầu đại điểm làm việc, có thể đề lại đại chỉ để gửi luận văn cần xét duyệt đến, sau khi xét duyệt xong thì lại gửi đến hộp thư của Nhà xuất bản Khoa học Đại học Hương Cảng qua đường bưu điện.

Cuối cùng cần phải đại vòng phỏng vấn. Lúc phỏng vấn vài lòng bỏ sung thêm bằng cấp, luận văn cá nhân từng được đăng tải và bản chính sửa bỏ sung. Tiền lương tính theo số chữ luận văn, có thể thỏa thuận.

Ánh mắt của Sở Vọng bị hai chữ “tiền lương” gì chết, Điệp Nhi gọi vài lần cô mới hoàn hồn, chần chừ trả xấp tờ rơi lại cô sinh viên kia.

Nữ sinh viên nõ nhận tờ rơi, có lẽ vẫn cảm thấy xấu hổ vì chuyện vừa rồi, bèn cười giải thích: “Gần đây đang làm ỉ bãi công, người xem xét đều đi hết cả. Nhà xuất bản mới thành lập nên không muốn đóng cửa, nhưng tìm khắp Thượng Hải và Quảng Châu cũng không tìm được người xem xét phê hợp, bọn họ đang lu bù cá lộn, nên lần này mới để chúng tôi đến viện Nước Cạn xem có Hoa kiều nào về nước hay người da trắng chịu làm người xem xét không.”

Sở Vọng kìm nén hưng phấn, cẩn thận hỏi: “Em biết một người có thể làm người xem xét đấy. Chỉ có thể cho em một tờ quảng cáo được không? Để quay về em hỏi xem chị ấy có chịu không.”

Nữ sinh kia rất vui, cho cô một tờ rơi rồi nói tiếp: “Nếu cô ấy chịu nhận thì có thể gọi điện đến văn phòng này, hẹn thời gian gặp mặt nói chuyện—— đương nhiên là có thể trực tiếp đến vào các ngày trong tuần, có điều gần đây sợ sinh viên gây rối, cho nên lĩnh ngoại quốc cạnh gác nghiêm ngặt ngoài trường học, không ai giới thiệu thì khó vào lắm.”

Sở Vọng cảm ơn cô gái nõ rồi cẩn thận cất tờ rơi vào trong ba lô. Trên đường đem canh giải nhệat ra bờ biển, vì hưng phấn nên Sở Vọng bước đi rất nhanh. Điệp Nhi thầm hoài nghi, nhưng từ trước đến nay cô không có thói quen hỏi chuyện của chủ, vì vậy cũng chỉ im lặng đi theo Lâm Sở Vọng.

Đương nhiên cô không quen người xem xét nào khác để có thể “quay về hỏi ý kiến của chị ấy” cả, bởi vì người hoàn hảo có thể làm công việc đó chính là bản thân Lâm Trí.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Dàn nhạc và người xem xét bản thảo (2)

Có lẽ vì đã làm miếng thịt hấp bột phúng phính hơn mười ba năm, nên muốn biến thành sườn xào chua ngọt thì cần phải trải qua “kiếp nạn đau đớn”. Trong ngày quay về từ bãi biển, vùng da lộ ra bên dưới áo của hai cô gái bắt đầu đỏ lên. Bà Kiều nhanh chóng mời tới bồi thuốc cho cả hai, hai người nằm trên sofa đau tới mức khóc lơn lộn, nước nõ rỏn rỉ những lời như “sẽ không bao giờ phơi nắng nữa”.

Còn Sở Vọng im lặng ngồi bên cạnh đọc tập san, miệng buồm lời trấn an: “Không sao, hai tháng tới ăn ỉ hải sản thôi, cứ để nó tự bong da ra là xong.”

Nghe thấy vậy, cả hai càng khóc dữ hơn.

Khi thần kinh của Sở Vọng bị tiếng khóc khiến thần động địa đỏ làm cho nhún ra, Điệp Nhi bèn dẫn cô đi tắm trước khi ngủ. Lúc chỉ có hai người, Điệp Nhi thờ dãi nói: “May mà cô ba thông minh, không làm trò đại đột như các cô ấy.”

Sở Vọng chợt da, ngừng đầu nhìn Điệp Nhi, nhưng Điệp Nhi vẫn không khác gì ngày thường, vừa đưa sữa cho cô vừa nói: “Ở trong biệt thự mình nhìn có vẻ sôi nổi, nhưng cũng chỉ có cô ba là có độc. Tuy tôi nhắc nhở thế này có vẻ dư thừa, nhưng chuyện gì cũng thông minh thì sẽ tốt hơn.”

Sở Vọng vừa uống sữa vừa nghĩ ngợi, sau đó cười bảo: “Tháng sau trời nóng lên, tôi sẽ mời chị ăn kem cốc.”

Điệp Nhi gật đầu rồi không hỏi gì nữa, đi ra khép cửa lại giúp cô.

Cuốn tập san cô đang đọc là tập san tiếng Anh số đầu tiên của nhà xuất bản đại học Hương Cảng trước sự kiện Ngộ Tap. Hòm Kiều Mả Linh lại một về nhà, hỏi các em gái có muốn quà gì không. Lâm Sở Vọng nghĩ ngợi rồi bảo là mình muốn cuốn tập san kia.

Trên tập san đăng tải hơn mười bài luận văn, có đồ toán bộ ba lần, hoành tròn tất cả các câu học thuật và các từ Latin sử dụng không đúng tiêu chuẩn, rồi lấy một tờ giấy ra khác đánh dấu ghi chú đầy bốn trang, nên đến xuất xứ cũng viết rõ.

Làm xong xuôi tất thứ, cô thờ dãi một hồi, sau đó lại trải phẳng một tờ giấy viết thư lên bản. Trầm ngâm một hồi, cuối cùng cô không chút do dự viết bằng tiếng Đức:

Thân gửi anh Ngõn Tang,

Em đã nhận được thư của anh, có điều quá trình nhận khá là ỏ lỏ le. Qua lâu như thế mới hồi âm cho anh, thật sự xin lỗi nhiều. Vật giá ở Berlin cao như thế thì đừng ăn kem nữa, chờ bao giờ anh về Hương Cảng, chúng ta sẽ cùng đi ăn. Có lẽ anh không nõ xa sửa bỏ Bavaria, nhưng nếu có thể rồi Đức sớm thì tốt quá. Nghe nói trường Sherborne là một ngôi trường rất tốt, nhất định phải nắm chặt cơ hội khi ở trong trường, làm quen thêm nhiều người bạn cũng là chuyện tốt.

Còn sau này muốn làm gì, chỉ cần mình thích là được, nếu người ngoài có ý kiến thì bảo người ta tự đi mà học! Cho dù anh có trở thành nhà ngoại giao hay theo đuổi nghiệp văn chương, thì cần phải nhớ, anh mãi mãi là người xuất sắc nhất.

Thống Trung của anh ngày càng tiến bộ rồi đấy, còn em thì không tiến bộ gì. Những năm qua có học làm vài ba câu tiếng Đức, nên không viết được gì sâu sắc lắm, xin anh chờ giun.

Trong thư anh bảo em nên đi tới đi lui nhiều trong ngày xuân, nhưng lúc thư đến tay thì đã là mùa hè mất rồi. Trong hè có ra biển chơi với hai chị, nhưng hai người họ phơi nắng bị cháy da. Lúc thư đến tay anh có lẽ sẽ là mùa thu, nhớ trước khi gió rét ở Siberia thổi đến, hãy mai chóng rời khỏi Đức đi.

05.07.1925

Sở Vọng

Tải bút: Ở trong nhà khá bất tiện, nếu hồi âm thư xin hãy gửi đến địa chỉ tiệm may Luca, số B-21 Du Ma Địa, Cửu Long, Hương Cảng.

Thật ra cô rất muốn nói, lúc đến Sherborne học, anh có thể tìm một người tên là Turing* được không? Bởi vì tôi rất muốn có chữ ký của ông ấy.

(*Alan Mathison Turing là một nhà toán học, logic học và mật mã học người Anh, thường được xem là cha đẻ của ngành khoa học máy tính.)

Nói không chừng, bạn học Turing có thể rất hợp tính với Tư Ngõn Tang thì sao?

Nghe vớ vẫn một hồi về cơ sở tình cảm giữa thần tượng học bá và thần tượng quốc dân khác, có cảm thấy quá mức quái dị, thế là chỉ để lại một câu “nhớ làm quen thêm nhiều bạn bè” rồi vội vã cất hai phong thư đi.

Sau khi ký tên “Lâm Trí” vào thư góp ý sửa đổi luận văn, cô gửi đến hộp thư của nhà xuất bản Khoa học Tự nhiên đại học Hương Cảng, địa chỉ người gửi là cửa tiệm may của ngài Saumur. Cách một buổi chiều sau khi nhận được thư mời phỏng vấn, cô xin ngài Saumur cho nghỉ một ngày rồi đi xe điện đến đại học Hương Cảng.

Ngài khuôn viên trường có rất nhiều sĩ quan Anh Quốc cảm sùng cảnh gác. Sở Vọng thận trọng đưa ra “chứng minh ra vào” được cung cấp trong thư của nhà xuất bản, dù đã đi được một quãng xa thì sĩ quan kia vẫn nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Nhà xuất bản được người Anh bỏ vốn mới sửa lại tăng hai. Vì định công đã hơn một tháng nên trong nhà xuất bản rất ít người, chỉ có tiếng cánh quạt quay phành phạch và gió thổi xào xạc, thổi bay giấy kêu loạt soạt bên trong những khung cửa mở rộng.

Cách thời gian phỏng vấn đã hơn còn mười phút nữa. Sở Vọng ngồi chờ trên ghế dài ngoài văn phòng hẹn. Trên vách tường trắng tinh ó ánh lung dài là những cánh cửa màu vàng thẫm hừng, yên tĩnh giống hệt trong trò chơi “Bệnh viện Putian” của Nhật. Hình như trong phòng đang họp, hai người đàn ông cười đùa có vẻ thân thiết. Âm thanh vang vọng trên hành lang qua cánh cửa để mở, nhưng không gây phiền nhiễu cho ai. Chốc chốc lại có từng tốp hai ba người đi ngang qua, nhìn lướt qua cô rồi thời, có lẽ nghĩ cô là con của ai đó.

Đã quá thời gian hẹn mấy phút, vậy mà hai người kia vẫn chưa nói chuyện xong. Khi Sở Vọng sắp mất kiên nhẫn thì đột nhiên một người trong đó thờ dãi nhìn ra ngoài hành lang, làm như không thấy cô, lùi về sau nói tiếp: “Có chuyện gì vậy, đã quá năm phút rồi mà sao chưa thấy tới?”

Một âm thanh dễ nghe khác truyền ghọc: “Đợi thêm lát nữa đi, con gái mới, lần nào ra ngoài cũng tốn thời gian.”

Người kia lại vài trang sách, hỏi “Anh đã nghe đến cô gái này bao giờ chưa?”

“Tôi tới đến Cảng bao lâu hả? Tôi cũng muốn hỏi anh đấy.”

“Anh đi du học cũng không nghe nhắc đến à? Cách dùng từ tạo câu vô cùng thành thạo, cũng dùng chữ Latin rất lợi hại, chắc chắn phải ở nước ngoài nhiều năm, viết rất nhiều bài viết, có lẽ cũng nằm trong giới du học Âu Mỹ các anh.”

“Họ gì? Lâm...”

“Lâm Trí.”

Sở Vọng giật mình, vội vã đứng dậy, đi tới gõ lên cánh cửa kia. Người đàn ông có giọng nói êm tai kia ngoài đầu lui, miệng vẫn còn tiếp lời: “Có lẽ do xã giao ỉ nên chưa nghe đến cô gái nào như vậy... Xin hỏi em là ai?”

Trong phòng có một bàn làm việc, một người đàn ông ngồi đến tóc húi cua, đeo mắt kính, nhìn có vẻ đã ngoài ba mươi. Một người khác thì ngồi tựa vào bàn, đã đang là ngày trời nóng nhưng anh ta vẫn mặc áo sơ mi nghiêm trang cùng quần tây xám trắng, tay áo xắn lên đến cùi chỏ, để lộ cánh tay rắn chắc cùng nười ngón tay khớp xương nõ rỏ ràng.

Sở Vọng ngừng đầu nhìn người mặc áo sơ mi trắng, hất sấu một hồi, nói “Em chờ ở bên ngoài lâu rồi... Vừa này nghe các anh nhắc đến Lâm Trí, chị ấy là chị của em.”

Người đàn ông đeo kính đẩy mắt kính, quan sát bộ đồ lạ không hề tiền trên người cô bé trước mặt, rồi lại nhìn sang người đàn ông mặc áo sơ mi, có vẻ không hiểu gì. Người đàn ông mặc áo sơ mi hỏi: “Vậy vì sao chị của em không đến?”

Sở Vọng đã chuẩn bị lời giải thích: “Nhà bọn em... khá truyền thống bảo thủ. Chị em vẫn chưa lấy chồng, nên không thể ra ngoài gặp ai được.”

Hai người trong phòng cười ỏ lên, làm Lâm Sở Vọng sợ hãi. Một lúc sau, người đàn ông đeo kính hỏi “Chị của em từng du học nước ngoài đúng không?”

Sở Vọng gật đầu lia lủi, đáp, “Có ạ.”

“Ồ đầu?”

“Nước Mỹ, học viện Massachusetts.”

“Học gì?”

“Học Sinh học Vật lý.”

“Vi sao không có học vị làm bằng chứng?”

“Chỉ ấy... vẫn chưa tốt nghiệp, vì học tập nghỉ ngơi không có quy luật nên đột ngột đổ bệnh, phải về nước ở nhà.” Có thể có trời, mỗi câu cô nói đều là thật.

Người đàn ông đeo kính nghĩ ngợi nhàn cô, đột nhiên lúc này người đàn ông mặc áo sơ mi dậu dàng hỏi: “Thế bây giờ cô ấy đã khỏe hơn chưa?”

“Đã loại bỏ được gốc bệnh rồi, nhưng vẫn không thể gặp người, cho nên em mới đến đây.”

Lúc này hai người kia không nói gì nữa. Nhìn về mặt người đàn ông đeo kính, có vẻ rất nghỉ ngơi chuyện không có bằng chứng này, anh ta cúi đầu lật qua những bình luận chú giải của cô, như thể muốn tìm ra sơ hở.

Sở Vọng nói tiếp: “Chỉ là không có bằng thời mà, xin anh đừng nghỉ ngơi tài học của chị ấy. Dù gì bây giờ các anh vẫn không tìm được người xem xét góp ý mà đúng không? Ngoài chị ấy ra, các anh còn có lựa chọn tốt hơn ư?”

Người đàn ông đeo kính lật bản thảo, dường như muốn nói gì đó nữa nhưng người còn lại đã giơ tay lên, dè xuống xấp bản thảo kia mà khép nó lại. Anh quay đầu cười hỏi: “Em tới đây bằng gì?”

Sở Vọng à một tiếng, đáp, “Đi xe điện tới.”

“Một mình à?”

“Vâng ạ, chỉ sợ người nhà biết nên em tự đi xe điện đến đây.”

“Nghỉ ngơi ở đâu?”

“Con...” * Cô khựng lại, sau đó nói, “Số 21 Du Ma Địa.”

(*Cho những ai đã quên, Sở Vọng định nói là Contessa, địa chỉ biệt thự nhà họ Kiều.)

Người đàn ông mặc áo sơ mi mỉm cười với người kia, sau đó nói với Lâm Sở Vọng, “Được rồi.”

“Hả?”

“Có thể về được rồi.”

Sở Vọng ngạc nhiên gật đầu, nhất thời không rõ mình có đầu buổi phỏng vấn kỳ quái này không. Vì bất luận là người phỏng vấn hay người được phỏng vấn thì dường như cô vè rất sơ sài.

Cô đi ra ngoài hành lang, hai người đàn ông kia cũng đi ra theo, còn khóa cửa phòng làm việc ở sau lưng cô lại. Cô ngoái đầu *o* lên, người đàn ông mặc áo sơ mi cười nói, “Em lỗ mãng chạy đến đây như vậy sẽ khiến binh lính người Anh nghỉ ngơi. Chúng tôi đưa em ra ngoài, đến trạm xe điện.”

Đột nhiên cô có hai người cao to làm họ vè, Sở Vọng không khỏi ngượng ngùng. Hai người kia đi bên cạnh cô, cũng không nói gì, im lặng dầy lủng lủng. Cô nhân đó hỏi: “Vâng em... chị của em có đầu không?”

Người đàn ông đeo kính nhìn người mặc áo sơ mi trắng, người mặc áo sơ mi nói, “Nếu là bình thường thì chị của em không phù hợp với yêu cầu. Nhưng tình hình bây giờ khá phức tạp, đành mời cô ấy làm người xem xét một thời gian ngắn, có điều lương sẽ thấp hơn nhân viên chính thức. Hợp đồng sẽ được gửi đến số 21 Du Ma Địa, cô ấy xem qua, nếu cảm thấy được thì đầu.”

Sở Vọng trầm tư phào. Có tiền là tốt rồi, có tiền mua tiền cũng được.

Đứng nghe bọn họ nói chuyện một lúc thì xe điện tới. Hai người đưa mắt nhìn cô lên xe điện, còn có lại nhìn bọn họ, có vẻ họ đang nói đùa gì đó vè cô. Cảm giác không biết người ta đàm luận gì sau lưng mình đúng là khó chịu, cô dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Dàn nhạc và người xem xét bản thảo (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bây giờ ở tiệm may, Sở Vọng chỉ được xem như một nửa thợ phụ, thế mà ngài Saumur vẫn kiên quyết phát lương cho cô, có điều đã bị cô kiên quyết từ chối. Nhưng khi xét duyệt xong 60 trang bản thảo đầu tiên, ngài Saumur lại đem đến cho cô bốn đồng bạc, vẫn nói với cô là: đây là bonus tiền lương đầu tiên cô nhận được!

Nói tóm lại, cuối cùng cô đã gửi đi được bức thư đầu tiên, chỉ lo không biết anh có nhận được nó trước khi rời Đức không.

Còn về đồng bạc ngài Saumur cho thêm đó, Sở Vọng cảm thấy rất hồ thẹn.

Cô dẫn Diệp Nhi lên phố ăn kem ly ở một quán nghe nói rất đắt đó. Kem ở Hương Cảng trong thời kỳ đó thực sự rất khó ăn, bọn họ không thêm sữa và có rất nhiều đá, cắn một phút là nghe thấy xóp ngay, thế nhưng Diệp Nhi vẫn vui vẻ ăn uống. Lúc về cô còn đem theo hai cây kem cho bà Nguyễn và ngài Saumur, bà Nguyễn rất vui, còn ngài Saumur thì giống cô, cho rằng kem ở tiệm đó hơi đắt rằng.

Khi cô nhận được tiền lương lần thứ hai là vào lúc trường học khai giảng. Bắt đầu từ học kỳ này trở đi, con gái trong lớp đã thay đổi rồi: chiều dài váy thay thì không còn đồng đều nữa, nhưng không ai thừa nhận mình đã động tay động chân. Ngoài váy ra, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy không ít người đã động vào kiểu tóc ngắn gọn, ví dụ như có rất nhiều người uốn tóc mái thành kiểu như Lâm Sở Sở trong “*Yên Chi*” *. Nên khi bước vào lớp học, có không ít cô gái phát hiện mình đã bị “dụng hàng” kiểu tóc.

(*Ảnh minh họa.)

Người thay đổi lớn nhất không ai khác ngoài Đoàn Yên và Tiết Chân Chân. Tuy vì một lần phơi nắng mà bị bong tróc da đau đớn, nhưng thời gian hai tháng đủ để hai cô gái trưởng trở lại, có điều lần này đã thật sự biến thành hai miếng sườn xào chua ngọt rồi. Còn Tạ Di Nhà trời sinh đã có tố chất xinh xắn, không bị yếu tố bên ngoài thay đổi. Dù để kiểu tóc gì thì cô ấy vẫn có vẻ đẹp của riêng mình, thậm chí có cắt tóc ngắn đến mấy cũng có vẻ hoạt bát đi dóm.

Nói chung là bắt đầu từ học kỳ này, chuyện mà các cô gái trong lớp thích nhất chính là tham gia đàn hợp xướng vào Chủ Nhật.

Có lẽ vì đã được lợi kỷ nên phải có gắng hơn, nên vào ba ngày mỗi tuần ở tiệm may, Sở Vọng lại như được lên dây cót. Cộng thêm cứ hai tuần là đại học Hương Cảng lại gửi một tập bản thảo đến, lần nào số trang cũng dao động từ 30 đến 40, cho vì thế trong tháng Chín tháng Mười này, Sở Vọng không có cách gì rảnh rỗi được. Tuy đã ghi danh vào dàn nhạc, nhưng mấy Chủ Nhật liên tục có đều phải “xin nghỉ với lý do bị bệnh”. Có điều, cô vẫn thường xuyên nghe bạn cùng lớp và hai chị gái nhắc đến một người tên là “Diệp Văn Dữ”, là tân sinh viên đại học Hương Cảng, nổi rất khôi ngô.

Vì cảm thấy không thể tiếp tục xin nghỉ với lý do “cảm mạo phong hàn” được nữa, nên mới đến gần tháng Mười Một, Sở Vọng mới có cơ hội tham gia đàn hợp xướng, nhưng không ngờ lại gặp được người quen.

Có điều cô vẫn đi trễ, khi cô thay đồ xong rồi chen vào từ cửa sau, thì đàn hợp xướng nam nữ đã bắt đầu hát. Cô run run khom người lách vào trong đám đông, đứng bên cạnh Tạ Di Nhà, ậm ờ hát theo bài “Hallelujah”. Tạ Di Nhà bật cười, cúi đầu thấp giọng nói: “Ái chà, cuối cùng người bạn bạn cũng chịu đến rồi à!”

Sở Vọng hít mắt, đáp lại theo giai điệu bài hát: “Đương nhiên muốn xem Diệp Văn Dữ được mọi người bàn tán say sưa là thần thánh phương nào nà!”

Tạ Di Nhà cười đến đau cả bụng, làm Tiết Chân Chân bấu môi nhìn sang. Lâm Sở Vọng nhìn về phía cô ấy: chỉ thấy Tiết Chân Chân miệng thì xướng ca, nhưng mắt cứ nhìn thoáng qua chỗ cô.

Nhìn theo ánh mắt của Chân Chân, cô thấy ở ngoài cùng bên phải của dàn hợp xướng là một chàng trai đáng chuẩn hot boy mới nổi. Nước da không quá trắng nhưng mang đến cảm giác tuần tú lạ kỳ; áo choàng đồng phục của dàn nhạc không nhỏ, nhưng khi anh ta mặc trên người lại khá vừa vặn – hẳn dáng dấp cũng gần như thế. Lâm Sở Vọng cảm thấy con trai như anh ta có thể miễn cưỡng được xem là Ninh Trạch Đào* phiên bản đường Hillwood.

(*Ninh Trạch Đào là vận động viên bơi lội Trung Quốc, được dân mạng xưng là nam thần bơi lội. Ảnh.)

Chợt Tạ Di Nhà huyên nhị tay vào cô, ý bảo cô nhìn xung quanh đi. Không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn thì Lâm Sở Vọng đã ngỡ người – hơn một nửa con gái trong dàn nhạc đều đưa mắt nhìn sang chỗ của Diệp Văn Dữ.

Sở Vọng hạ giọng: “Chỉ vì trông đẹp trai thôi hả?” Có khoa trương quá không vậy?!

Tạ Di Nhà cười nói: “Anh ta là Hoa kiều Singapore, vừa đậu khoa Vật lý đại học Hương Cảng, lại còn là đội trưởng tennis trong trường, đại diện trường đi thi nhiều trận rồi.”

Sở Vọng búng tỉnh *à* một tiếng. Nhiều hào quang thật đấy! Hèn gì ngày đến Tiết đại tiểu thư xưa nay mắt cao hơn đầu cũng bị chinh phục.

Chỉ chắc lát đã xướng xong bài “Halikujah”, lúc này anh trai siêu nhiều hào quang như chợt trông thấy ai đó, trước khi bài “Ave Maria” vang lên, anh ta chạy xuống bậc, chậm rãi bước ra góc sáng ở trong nhà thờ – đồng thời rất nhiều cái đầu của các cô gái trong dàn hợp xướng cũng xoay theo 30 độ.

Sở Vọng buồn cười nhìn sang, chợt nhìn thấy người đàn ông mặc áo lông màu xám nhạt, cao bằng Diệp Văn Dữ đang nói chuyện với anh ta. Sở Vọng trông rất quen, nghĩ ngợi một hồi, gương mặt này dần trùng khớp với người mặc áo sơ mi trắng trong nhà xuất bản đại học Hương Cảng mấy tháng trước.

Tạ Di Nhà giới thiệu: “Người này áy há, nghe nói là tiến sĩ hai lớp Vật lý Thiên văn và Vật lý Hạt nhân ở đại học Cambridge. Viện khoa học đại học Hương Cảng mới xây xong, nằm ngoài môi anh ta đến, năm nay đã làm giáo sư đứng lớp rồi.”

“Đừng là sinh viên tài cao.”

“Mình hay nghe người ta gọi anh ấy là Từ Lai hoặc giáo sư Từ, hình như có họ hàng gì đó với nhà Diệp Văn Dữ, Diệp Văn Dữ hay lên gọi anh ta là cậu nhỏ, có lẽ vì qua hệ đó nên Diệp Văn Dữ mới đến đại học Hương Cảng làm học trò của anh ta.”

Sở Vọng làm như đang so sánh hai người, gật đầu nói: “Đứng đáp cũng giống lắm.”

Tạ Di Nhà cười nói: “Còn mình thì thấy ông cậu đẹp trai hơn cháu. Kiểu như giáo sư Từ đó, phụ nữ lớn tuổi mê như điên đó, có điều đánh hết hy vọng thôi. Trước khi đi du học, anh ta mới 15 tuổi mà người nhà đã cưới vợ cho anh ta rồi. Kể ra cũng lạ, vì sao gia đình trong nước các cậu lại kết hôn sớm thế?”

“Có lẽ là vì một câu ‘tề gia, trị quốc, bình thiên hạ’ có vẻ mê tín chẳng?” Sở Vọng thấy có áy quàng đề tài lên người mình thì hỏi ngược lại, “Di Nhà, kiểu của cậu là như thế à?”

Tạ Di Nhà cười khò: “Kiểu như giáo sư Từ được xem là nơi chốn hoàn hảo của con gái người lai bọn mình.”

“Sao có thể hoàn hảo?”

“Có lẽ do cậu không biết rõ thôi. Người Trung có tiền có địa vị thì không muốn cưới một người có dòng máu da trắng làm vợ cả, bởi vì xã hội không cho phép. Còn người Anh có địa vị cũng không muốn kết hôn với một cô gái lai mang dòng máu Trung Quốc. Thanh niên ưu tú có địa vị xã hội như giáo sư Từ, trong nhà có tiền có bối cảnh, bản thân cũng là người độc lập tự chủ, từng tiếp thu nền giáo dục phương Tây, còn có địa vị trong nhà... Đợi vài năm nữa, vợ bị bệnh sẽ ở lại quê chứ không đi theo.” Tạ Di Nhà cười gượng. “Đu học sinh đến Anh có ai không ăn chơi đàng điếm? Nhưng nghe nói giáo sư Từ là một người trong sạch, ở lại Anh tắm nắng nhưng không xuống vào vũng bể bơi nào. Mấy năm nay cũng không có nữ giới bầu bạn, kết hôn sắp mười năm rồi mà chỉ có một người vợ kết tóc. Gã cho anh ta làm vợ hai, còn tốt hơn là làm lẽ của mấy Bà già chẳng ra gì.”

Sở Vọng ngạc nhiên. Nếu ở thế kỷ 21, thì một cô gái có tài có mạo có khí chất có bối cảnh gia đình như Tạ Di Nhà có thể gì cho phú hào nữa kìa. Không lấy chồng nhà giàu thì bản thân cũng có thể làm người nổi tiếng, mình tình hoặc người mẫu gì đó, quai thực là điển hình của câu “người thẳng nhân sinh tỏa sáng hào quang”. Đứng là không ngờ ở thời đại này, một cô gái người lai lại vất vả để sinh tồn như thế.

“Cậu bị quan quá rồi.” Sở Vọng trấn an.

“Không phải bị quan. Mà từ nhỏ mình đã thấy rất rõ ràng rồi.” Tạ Di Nhà cười đầy bất đắc dĩ, “Cha mình có tám vợ bé, trong nhà có sáu bảy chị em mang dòng máu lai. Nếu không phải trông mình rất giống anh trai thì chưa chắc đã được ông ấy thích, chưa chắc đã có nhiều cơ hội tốt. Mình không có vốn liếng để tùy hứng thích gì làm nấy, ngay từ nhỏ đã học được bản lĩnh luôn tươi cười vui vẻ.”

Sở Vọng im lặng cười khổ.

Có lẽ cha xứ Wilson đã thấy hai người các cô đứng trong đám đông lên lúc nói chuyện cả buổi, thế nên sau khi kết thúc buổi lễ, ông nói gần đúng đúng đi đến chỗ Sở Vọng và Tạ Di Nhà. Tạ Di Nhà gạt mình, lấy cô đi vệ sinh mà bỏ trốn, bỏ lại một mình Sở Vọng đứng trên bậc tiến thoái lưỡng nan, để cha xứ Wilson rần rây. Trong lúc bị mắng, cô cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chú, thế là sau khi được đại xá, cô vội vã rời khỏi nhà thờ rồi chạy ào ào ra.

Đoàn Yên và Chân Chân ngồi ở hời chờ tới, còn cô đến muộn nên đành đi xe điện. Đi đã trễ, dĩ nhiên sẽ không ai chờ cô. Lúc thay áo xong đi ra, trong nhà thờ đã không còn bóng dáng ai. Đi đến trạm xe điện, chợt thấy Từ Thiếu Khiêm* cao lớn đứng trong góc, đang mỉm cười khoát tay vẫy cô.

(*Giáo sư Từ tên Từ Lai, tự Thiếu Khiêm.)

Sở Vọng ồ lên: “Giáo sư Từ đang đợi ai sao?”

“Ừ, đợi em đấy.”

“Hò? Đợi em làm gì?” Đứng lúc xe điện tới, cô cảm thấy phản ứng đầu tiên nên là nhắc chân rời đi.

Giáo sư Từ lại nở nụ cười như tắm trong gió xuân, chậm rãi theo lên xe, hỏi: “Sao chỉ có một mình thế? Chị gái em đâu?”

Sở Vọng dè dặt đáp: “Bệnh của chị dễ lây nên không đi đây đi đó được. Nhưng chị ấy rất thành kính, nên kháng kháng bắt em đến làm lễ thay mình. Ngại quá, đã để giáo sư Từ đợi uống công rồi.”

“Đù sao cũng là Chủ Nhật, không bận chuyện gì. Phía trước đang sửa đường nên chuyến xe này chạy đến 11 giờ sẽ bắt đầu dừng. Vừa hay tiện đường đến gần Du Ma Đạp, liệu tôi có hành diện tiễn em đi một đoạn không?”

Sở Vọng ngoái đầu trạm xe điện ban này, quả nhiên bên kia đã được dựng rào quây lại, thế là cô gật đầu đồng ý.

Từ Thiếu Khiêm chậm rãi đi đến cạnh cô, nói: “Vừa hay tôi cũng muốn tâm sự với em về chị em.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Dàn hợp xướng và người xem xét bản thảo (4)

Sở Vọng thấp thóm hỏi: “Chỉ áy thế nào a, xem xét liên văn có vấn đề gì sao?”

“Không có, trái lại còn rất tốt... Thực sự phải nói là, cực kỳ tốt.”

“Ồ.” Thế thì có gì để nói chuyện chứ...

“Cô gái có trình độ học thuật xuất sắc như cô Lâm thư đúng là hiếm gặp. Nên tôi muốn được tâm sự với cô ấy, không biết cô ấy có nề mặt mà gặp một lần được không?”

“Chuyện này...” Sở Vọng im lặng nhìn trời.

“Không gặp cũng không sao. Gọi điện thoại được chứ?”

“... Trong nhà không lắp điện thoại.”

“Ừ, vậy thì gửi tin nhắn được không?”

“Xin lỗi anh... Già giáo nhà em rất nghiêm.”

“Tóm lại là không có cách gì gặp được đúng không?”

Sở Vọng bắt đầu đi nghĩ thầm không phải tôi muốn làm khó dễ anh, mà thật sự không có cách nào hết giáo sư Từ à. Nếu kiếp trước tôi sinh sớm một trăm năm, hoặc kiếp này tôi lớn hơn vài tuổi thì đã có thể gặp anh rồi.

Anh ta chỉ thờ dài, “Thôi quên đi vậy. Em giúp tôi chuyển lời đến cô ấy có được không?”

“Được.” Sở Vọng ngo ngoe gật đầu.

Đường Hillwood cách Du Ma Địa không xa. Khi gần đến số 21, hai người rung chuông xuống xe. Từ Tiểu Khiêm thông thái nói: “Vi bị bệnh nên thôi học, hoặc có thể vì nguyên nhân gia đình nên thôi học, dẫn đến chưa thể tốt nghiệp... Tôi nghĩ tương lai của cô Lâm không chỉ có thể, nếu cứ chôn chân ở đây mãi thì đúng là đáng tiếc. Cô ấy có thể tiến xa hơn được nữa.”

Lâm Sở Vọng bắt đầu đi. Cô có cách nào được ư? Đã viết luận văn tiến sĩ được một nửa rồi, thế mà lại đột ngột biến thành một cô bé vất vơ mư sinh.

“Thay tôi chuyển lời đến cô Lâm Nếu bệnh không nặng tới mức không thể hoàn thành việc học, hoặc có chuyện gì khó xử thì hãy chuyển lời đến tôi, nhất định tôi sẽ hỗ trợ hết sức mình.”

“Nhất định em sẽ chuyển lời.” Lâm Sở Vọng lễ phép cúi đầu chào tạm biệt anh Từ Lai này, rồi vội vã băng qua đường đến gần số nhà 21.

Lúc ngồi đầu lại, Từ Tiểu Khiêm vẫn đứng ở chỗ cũ, từ đằng xa nhìn về căn nhà số 21, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Sở Vọng thờ dài rồi chạy một mạch vào tiệm may.

Bà Nguyễn đang thêu lồng chim to vàng cạnh chiếc váy màu xanh đậm, ngừng đầu ăn cần hỏi: “Cháu gặp chuyện gì bận tâm sao?”

Sở Vọng buồn rầu, đáp: “Một thứ vốn không có sẵn, bảo cháu phải lấy ra cho người ta thế nào đây?”

Ngài Saumur ngạc nhiên *ồ* lên, nhai qua cặp kính lia bé nhỏ: “Bộ quần áo mới của hoàng đế?”

Sở Vọng gật đầu, cầm kéo và chỉ đánh dấu trên người ma-nơ-canh, “Là bộ quần áo mới của hoàng đế. Nhưng bộ đồ đó chỉ có thợ may mới nhìn thấy, người khác không thấy được.”

“Hoặc là roi đầu, hoặc là kiếm nhiều tiền. Thế thì cứ đồ cho hoàng đế vui về ngày qua ngày là được.”

Sở Vọng mỉm cười. Ngài Saumur luôn có rất nhiều đạo lý.

Thấy cuối cùng cô đã chịu cúi, ngài Saumur lúc này giống hệt thêu hoa trên gấm, lấy một phong thư trong ngăn bàn ra đưa cho cô.

Sở Vọng nhận lấy bức thư, không khỏi cảm khái. Cái anh này, có biết vì một bức thư này của anh mà tôi hao tâm tốn trí lắm không.

Cô đang định cất thư thì ngài Saumur đã nói: “Ra chỗ sáng mà đọc thư đi, cũng có thể viết thư trả lời ở đây, tôi chiều thì đi cùng tới đến bưu điện gửi. Đem thư về nhà, không phải không tiện à?”

Thì ra chuyện gì ngài Saumur cũng biết. Cô vô cùng cảm động, suýt đã ôm lấy ngài Saumur òa khóc. Trong tiếng cười của bà Nguyễn, Lâm Sở Vọng bị ngài Saumur đuổi vào phòng thí nghiệm đọc thư.

Thân gửi Sở Vọng tiểu thư,

Mày mắn nhận được thư của em vào đêm thu dọn hành lý trước khi đến cảng Marseille ở Pháp, lúc này đã hơn một năm bảy tháng xa quê rồi. Anh đang viết vội những dòng này trên con tàu từMarseille đi Anh. Lúc này ở trên cảng anh có trò chuyện với thủy thủ, uống ít rượu Rum, quay vào khoang thuyền vội vã viết thư, chỉ mong không say đến mức nói lung tung.

Trong phòng khiêu vũ hạng nhất, một đám người Pháp và người Anh đã uống say suýt nữa đánh nhau vì hai tác phẩm “Bá tước Monte Cristo” và “Hamlet”. Anh cũng say quá rồi, nhưng vẫn muốn nói chuyện Câu Tiễn diệt Ngô với bọn họ. Chỉ có điều bọn họ nôn mửa lung tung trong khoang rồi, đúng là trí thức không được trọng dụng.

Vừa vào khoang lại nghĩ đến gió rét Siberia mà em nhắc tới, đúng là may mắn có phúc của em, anh đã tránh được rồi. Từ nước Đức đã vào đông đến Marseille, vậy mà anh chỉ có một chiếc áo khoác duy nhất. Không biết đến Luân Đôn sẽ như thế nào.

Có lẽ lúc thu đến tay, chỗ của em đang là mùa đông đúng không? Hy vọng mùa đông ở Hương Cảng không lạnh như ở Luân Đôn. Lần sau khi nhận được thư của em, có lẽ hai chúng ta lạitrải qua một mùa khác rồi.

Lúc viết thư, có rất nhiều điều muốn nói với em; viết xong lại không biết diễn đạt, nhưng cũng không thể silica nữa.

Viết vài dòng cho em vui, mong em được bình an.

Tư Ngôn Tang

05.09

Năm dân quốc thứ 14, trên con tàu Bruno ởMarseille.

Cô cầm lá thư đưa lên mũi ngửi, bên trên vẫn còn vương mùi rượu Rum say nồng chưa tan. Có lẽ lần này viết vội và thật, nên thư rất ngắn và cũng không có thơ cùng với ảnh chụp. Không có lại càng hay, đỡ phải vất óc suy nghĩ mấy câu so sánh điệp từ trong đó. Cô nghĩ ngợi, rồi cầm bút viết:

Thân gửi anh Ngôn Tang,

Em đã nhận được thư của anh.

Bây giờ em đang rón. Có lẽ cái lạnh ở Hương Cảng buổi tối cũng giống nước Đức cuối hè thôi. Nhưng Hương Cảng đang là mùa hè mà vẫn không thể ăn nhiều kem được. Làm công trong tiệm may một năm, em đã có thể may được một bộ đồ tạm tạm, bình thường có thể mặc chơi. Tiệm may là của ngài Saumur người Pháp – là người Provence, bà Nguyễn trước kia cũng từng làm giúp việc cho người Marseille ở Việt Nam, bọn họ rất tốt, có lẽ có thể cùng anh nói về Dumas và Câu Tiễn. Em học được vài câu tiếng Pháp khỏi hài từ bọn họ, lần sau gặp sẽ nói cho anh nghe.

Hãy nghe người ta bảo đồ ăn ở Anh không bằngđược với Đức, không biết anh có chịu được không. Bọn họ rất thích dùng bơ nấu ăn, thêm sữa vào thức ăn, chỉ mong anh ăn rồi, đừng để bản thân béo đến mức em không nhận ra.

Người ngoài nói em đã cao lên, hy vọng đến lần gặp lại anh, không cao tới mức phải cúi đầu nhìn.

Chúc anh thuận buồm xuôi gió

01.11.1925

Sở Vọngthân gửi.

Đã đọc báo ở thời đại này hơn một năm, nhiều ít gì Lâm Sở Vọng cũng học được tinh túy đáng yêu của cách viết thư trong thời dân quốc này. Viết thư xong thì cô đặt nó sang một bên, trước buổi cơm tối, cô đi bộ cùng ngài Saumur ra bưu điện gửi thư.

Ngoài việc kể về chuyện đã từng tham gia chiến tranh, ngài Saumur rất ít khi nói đến chuyện của mình. Có khi cô đi gửi thư, ngài Saumur sẽ nhờ cô gửi hộ, hầu như đều gửi đến thị trấn Loos-en-Gohelle, nhưng có chưa bao giờ thấy ngài Saumur nhận được thư hồi âm từ nơi đó.

Mùa đông này, Lâm Sở Vọng vô cùng bận rộn, đi đi lại lại giữa ba địa điểm là biệt thự họ Kiều, đường Hillwood và Du Ma Địa suốt ba tháng, không ngờ thế mà đã thành tiểu phú bà có được 30 đồng bạc. Trong học kỳ này, các bạn trong lớp vẫn không có tiền trên lớn với Diệp Văn Dữ, chỉ có duy nhất viên dân tộc mới thôi. Lâm Sở Vọng không khỏi cảm thấy sốt ruột thay họ.

Bộ phim hài “Cuộc Sân Vàng” của Chaplin đã chiếu ở Hương Cảng được nửa năm. Vào ngày thi xong môn cuối kỳ, một nửa các cô gái trong lớp đột nhiên quyết định, vào Chủ nhật này sẽ đến rạp chiếu bóng xem “Cuộc Sân Vàng” vào lúc 5 giờ chiều. 3 giờ rưỡi tan học, Tà Di Nhĩ thần bí đi đến, nói với Lâm Sở Vọng: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đến Cửu Long, rạp chiếu bóng Đại Thiên Thế Giới.”

“Đến đó làm gì?”

“Xem phim hài.”

“Phim của ai, Chaplin à?”

“Diệp Văn Dữ cùng những người ngưỡng mộ anh ta.”

“...”

Còn chưa dọn cặp xong thì cô đã bị Tà Di Nhĩ tóm lấy lôi lên xe điện, trên đường đi Lâm Sở Vọng mơ màng nghĩ thời đại này thư từ qua lại phát triển thế à? Vì sao chuyện Diệp Văn Dữ đi xem phim lúc 5 giờ chiều mà con gái trong lớp đều biết hết vậy... Đến lúc đó anh Diệp Văn Dữ vừa vào rạp chiếu bóng, gặp rất nhiều gương mặt thân quen, không biết sẽ có suy nghĩ thế nào.

Hai người mua ghế ở trong góc hàng cuối, nói cho oai là để dễ xem phim. Có lẽ vì công nghiệp điện ảnh chưa phát triển mạnh, nên dù là bộ phim nhảm kinh điển nhất thì cũng được công chiếu từ trên nửa năm đến một năm. Cộng thêm Chủ nhật có không ít cặp đôi nam nữ đến xem phim, vì vậy dù đã qua dịp cao điểm thì ghế trống trong rạp vẫn không hề nhiều. Có điều ngồi xa, có lẽ dễ thấy hai chị gái nhà mình, bọn họ theo nhóm chị em Thượng Hải hoặc là thành viên câu lạc bộ văn thơ, một trái một phải chiếm đóng hai bên rạp chiếu bóng. Cách xa thế rồi mà Lâm Sở Vọng vẫn có thể thấy được khí thế gương cung bệ khách giữa hai bên.

Một lúc trước khi chiếu phim, một nhóm các chàng trai cầm vợt tennis hốt ha hốt há đi vào, sau khi xin lỗi người ta xong thì ngồi xuống một dãy ở hàng đầu tiên. Người dễ nhận diện nhất trong nhóm nam đó là Diệp Văn Dữ, anh ta mặc áo thể thao đó trắng đan xen, rất trẻ trung năng động; tóc uớt nhẹp vì mồ hôi, nhưng không ảnh hưởng lên đến ngoại hình điển trai. Phím bắt đầu chiếu, ánh sáng từ trên màn hình hắt lên mặt mọi người, Diệp Văn Dữ ngồi đầu tiên lại không đặt tâm tư vào bộ phim, mà liên tục ngoái đầu nhìn ra sau.

Cả Tà Di Nhĩ và Sở Vọng cũng không tập trung xem phim. Sở Vọng thì đã xem bộ phim này quá nhiều lần rồi, cô hạ giọng hỏi: “Anh ta nhìn ai vậy?”

“Có lẽ là cô gái may mắn nào đó trong lớp chúng ta rồi.”

“Ha?”

“Chúng ta cá cược đi.”

“Cuộc cái gì?”

“Mình cả là anh ta đang nhìn một trong hai chị gái cậu. Tiền cược là bao một ly cà phê Cappuccino ở quán cà phê Châm Xanh.”

“Ha, mình cả không phải.” Bày tâm cô gái, nói gì cô cũng có bày phần thắng.

Đến đoạn Chaplin nứu gây da ăn, hai người các cô cũng cười lộn lên theo mọi người, mãi mà xem phim tới mức quên luôn vụ đó. Đến khi hết phim, mọi người lục tục đi ra, Tạ Di Nhà giữ chặt Lâm Sở Vọng, cười nhìn về phía trước: “Nhìn đi.”

Ba mươi người trong rạp chiếu bóng đã vui đi một nửa, nửa còn lại thì đều là người quen. Chẳng mấy chốc đám con trai đã đùa giỡn đần độn Diệp Văn Dữ lên phía trước, trong tiếng cười nói ồn ào, Diệp Văn Dữ đỏ mặt đi đến bên phải – hướng của các chị em câu lạc bộ thơ văn của Đoàn Yên.

Đoàn Yên cùng các cô gái đang định đứng dậy rồi khởi rạp chiếu bóng, trong âm thanh ồn ào, Diệp Văn Dữ bỗng dừng khi đi tới hội Đoàn Yên lại.

Trong ánh mắt hâm mộ của các cô gái và sự kinh ngạc khó hiểu của Đoàn Yên, Diệp Văn Dữ căng thẳng suốt nói lắp: “Em, em là... chủ tịch câu lạc bộ thơ Hoa Gian, Lâm Đoàn Yên đúng không?”

Lâm Đoàn Yên ngạc nhiên gật đầu.

“Anh hay nghe người ta nhắc đến thơ em lắm, về cùng ngưỡng mộ... À không phải! Vô cùng hâm mộ! Không biết câu lạc bộ ta có chịu nhận một người tầm thường như anh không?”

Tiếng lòng “ngưỡng mộ” vô tình thô lỗ đã làm mọi người cười àm.

“Anh tên gì?” Lâm Đoàn Yên bình tĩnh nói, ánh mắt vô tình có ý nhìn sang nhóm Tiết Chân Chân ở bên kia. Tiết Chân Chân ngồi trong góc tối, liếc mắt nhìn sang Lâm Đoàn Yên, trên mặt cũng không có biểu cảm.

Diệp Văn Dữ bất tức, lấy trong túi ra một giấy một bút, run run viết một hồi rồi đưa đến bằng hai tay, cười nói: “Anh viết chữ Hán không được đẹp, mong chủ tịch câu lạc bộ đừng chê cười ghét bỏ anh.”

Đoàn Yên cảm tò giấy nhìn rồi cười phì một tiếng, cười tới nỗi làm Diệp Văn Dữ xấu hổ. Lúc này các cô gái bên cạnh chen đến giật giấy xem, tờ giấy bị bay đi, bay tới trước mặt Sở Vọng và Tạ Di Nhà. Hai người nhặt lên nhìn, ba chữ “Diệp Văn Dữ” bị anh ta viết thành năm sáu con chữ, trên giấy là một đồng ký tự “thảo mộc văn sơn” lộn xộn to tổ chẳng, thậm chí nửa chữ “Dữ” cuối cùng còn to đến lạ thường.*

(*Ba ký tự thảo, thể mộc (**世木) ghép thành chữ Diệp phiên thể: 葉. Còn chữ Dữ (黠) được ghép từ bộ Sơn (山) và Dữ (與).)

Sở Vọng thở dài, “Tại hạ thua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Dàn nhạc và người xem xét bản thảo (5)

Hiện tại Đoàn Yên đã chứng nào đây thì, mái tóc ngắn dài quá tai một tấc, gương mặt trái xoan xinh xắn đoạn trang, trắng trẻo thuần khiết. Ngồi quan nệ nhằng không quá nổi bật, nhưng đặt chung với nhau lại có một vẻ đẹp riêng, là tiêu thư khuê các vùng sông nước Giang Nam điển hình. Không phải là đẹp nhất, nhưng vì từ xưa đến nay luôn mang theo vẻ nào khen mào dài đuôi, nên luôn khi chất lại rất xuất chúng, thậm chí trông như đóa phù dung giữa hồ nước xanh.

Nếu xét về ngoại quan thì Chân Chân nổi bật hơn Đoàn Yên: đôi mắt phương mờ to nhưng không vô thần, chiếc mũi cao ráo, đôi môi bóng bóng. Tách mỗi bộ phận ra đều rất đẹp, đặt chung với nhau lại có nét phản nghịch.

Ngồi trong tiệm cà phê Châm Xanh uống Latte, Tạ Di Nhà tổng kết: “Người da trắng không thích kiểu như Đoàn Yên, bởi vì cô ta quá nhạt nhẽo, như cháo trắng rau dưa ăn vô vị. Nhưng với những người Hoa kiều về nước thì lại cảm thấy văn học Trung Hoa thường liêng phong phú, chỉ cần là con gái có tri thức, phối thêm đáng vẻ thanh lịch cổ điển, người vật vô hại, thì đúng là tiên nữ còn gì.”

“Theo mình chỉ có cậu mới là tiên nữ.”

Di Nhà nói rồi đưa tay sờ một Sở Vọng, cảm khái: “Cậu đấy, sao không giống chị gái mình tí nào vậy?”

Sở Vọng ngẩng ngời rồi nói: “Chỉ ấy giống cha, còn mình có lẽ giống mẹ. Có điều mình còn nhỏ, ai biết sau này mình sẽ trông như thế nào?”

Uống cà phê xong rồi về lại biệt thự nhà họ Kiều, vừa bước vào cửa thì thấy Tiết Chân Chân và bà Kiều ngồi trên ghế sofa đang dọn dẹp thư từ. Cô treo áo khoác lên ngoài cửa, Chân Chân ngẩng đầu nhìn cô, hỏi như thăm vấn phạm nhân: “Em đến rạp phim làm gì?”

“Xem phim của Chaplin.”

“Sao trẻ thế mới về?”

“Di Nhà đột nhiên rủ đi uống cà phê.”

Tiết Chân Chân khinh thường cười khúc khích, bà cả Lâm bên đánh có năng một cái nói “làm cái gì đấy”, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Sở Vọng, bảo: “Sở Vọng chơi thân với con gái nhà họ Tạ cũng tốt, con bé đó là người có chủ kiến, sẽ không bị thua thiệt.”

Sở Vọng đáp vâng rồi lên lầu thay quần áo.

Thay đồ xong xuống lầu, bà Kiều đã vào bếp đun đầu bếp đổi nước canh, Đoàn Yên cũng đã về. Lâm Sở Vọng đứng lại trên cầu thang, thấy trông mắt đen của Tiết Chân Chân cứ xoay tròn đi theo Đoàn Yên, cô không khỏi cảm thấy buồn cười, thế là nửa tựa vào lan can nhìn chăm chú xuống dưới, không nổi năng gì.

Đoàn Yên vô cùng đắc chí, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh điềm đạm hỏi: “Lại có thư đến hả?”

Chân Chân thần nhiên nói: “Yên tâm đi, không có thư của hôn phu của Sở Vọng đâu.”

Đoàn Yên cứng mặt: “Cậu nói thế là có ý gì hả?”

“Tôi có ý gì cậu không hiểu ư? Đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi, Lâm nhà tiêu thư quen rồi này rồi nhè.”

“Tiết Chân Chân?!”

“Hôn phu của mình thì không bao giờ quan tâm, còn thư của hôn phu người khác gửi đến thì cướp cho bằng được, lại còn một dây viết thư hồi âm cho người ta, kết quả? Người ta còn không thèm nhận, trả thẳng về biệt thự họ Kiều.” Chân Chân vừa ăn táo vừa vui vẻ nói.

“Cháu Tư là bạn cũ của cha tôi, tôi với anh Ngõn Tang cũng được xem như anh em thanh mai trúc nữ, giữa anh em với nhau gửi lời hỏi thăm thì có sao hả?”

“Vậy ngày trước là đùa rào giữa nước mắt, hung dữ nói ‘nếu không phải này, anh Ngõn Tang sẽ là của tao!’ hả?” Chân Chân cười ha ha hai tiếng, “Bây giờ có cậu Diệp rồi nên đã biến thành ‘anh em’ rồi à?”

Mặt Đoàn Yên thoát xanh thoát trắng: “Người ta chỉ muốn tham gia câu lạc bộ làm thơ, cậu nói bậy bạ gì đó hả?!”

Chân Chân như nghe được chuyện cười: “Ha ha ha? Làm thơ? Chữ viết còn không ra hồn mà đòi làm thơ á! Thế thì tôi đi viết sách được đấy.”

Bất chợt Đoàn Yên nghĩ đến một chuyện, mỉm cười: “Sao cậu hiểu rõ về Diệp Văn Dữ thế. Ở trong đàn giao hưởng cũng đứng gần, xem phim cũng đi theo người ta.”

Lời này đã đâm trúng tim đen của Chân Chân. Có năng xoay mặt đi không ư hử gì, Đoàn Yên tự nạt còi áo ra, chạm rài đi vào trong, nhưng vừa đi được hai bước thì thấy Lâm Sở Vọng đứng trên cầu thang nhìn mình, trên mặt còn mang theo nụ cười khó hiểu.

“Em cười gì?” Không biết vì sao Đoàn Yên lại bị có làm giật mình, sắc mặt cứng lại.

“Chỉ chợt dạ cái gì?” Sở Vọng chậm rãi hỏi lại.

“Em ba không xuống lầu ăn cơm mà còn đứng trên cầu thang nghe lén, dĩ nhiên là chị bị em dọa rồi.” Đoàn Yên bình tĩnh nói.

“Ồ...” Sở Vọng cúi người giấu dép lê, vừa hay đối mặt với Đoàn Yên ở dưới cầu thang, “Câu lạc bộ thơ của chị hai đúng là có thủ đoạn lợi hại, làm thơ thôi mà cũng đến được đại học Hương Cảng. Không biết là làm cách nào nhỉ? Em cũng muốn học quá.”

Đoàn Yên chợt dạ, song vẫn mỉm cười: “Vi sao chị chỉ nói chuyện với Diệp Văn Dữ ở rạp chiếu bóng có vài câu, mà cả em ba và em Chân Chân lại đột nhiên quan tâm chị thế?”

Sở Vọng nhìn vào mắt cô năng, nói vui vẻ vô tội: “Vi chị hai cảm thấy bọn em thắm thích người theo đuổi chị còn gì. Dân hợp xướng gì cũng tham gia, đến xem phim cũng thế. Ấy? Lúc bọn em ở trong dàn nhạc, thì chị hai đang ở đâu, làm gì?”

Tiết Chân Chân ngồi trên sofa được tiếp thêm ủng hộ, nhìn Sở Vọng bằng con mắt khác xưa, không khỏi nở nụ cười: “Còn không phải là do con bé Bùi Jenny trong cây lạc bộ của nó, cứ hai ngày ba bữa lại chạy đến đại học Hương Cảng, nhét thơ vào trong hộp từ của Diệp Văn Dữ sao?”

Đoàn Yên biến sắc, cảm tức nói: “Là tự Bùi Jenny giới trò, tôi không thích người Singapore kia!”

Chân Chân xoe tay: “Người nào vừa mới nói anh ta chỉ muốn học làm thơ, không theo đuổi mình ấy nhè?”

Sở Vọng mỉm cười, đứng trên cầu thang vỗ tay trợ uy cho Tiết Chân Chân.

Đoàn Yên nhìn lướt qua Tiết Chân Chân rồi nhìn sang Lâm Sở Vọng, đột ngột hỏi lên: “Bác cả ——”

Sở Vọng lễ lười với Tiết Chân Chân, nhân lúc chưa bị bà Kiều tóm được thì chạy bình bịch lên lầu.

***

Có điều khi Diệp Văn Dữ thật sự theo đuổi Đoàn Yên, các cô gái đều không mấy vui vẻ. Không biết anh ta lấy kiến nhẫn từ đâu, mà mỗi sáng sớm khi đến lớp, các cô gái luôn thấy trên bàn Đoàn Yên có đủ hoa và số có la hoặc là bữa sáng.

Đoàn Yên được con trai xem trọng, dĩ nhiên cũng được con gái tôn trọng. Đoàn Yên luôn ý mình thanh cao nên không giao du với nhiều hạng người, sau khi được Diệp Văn Dữ theo đuổi, lời nói cử chỉ càng to ra nổi bật hơn người. Các cô gái rất giận, có người còn mỉa mai: “Người đã có hôn phu, sao còn để người khác theo đuổi?”

Đoàn Yên chỉ cười nhạt: “Tôi không thích hôn phu kia lắm.”

Một người khác từng nghe nói Trịnh Dịch Dân đang du học ở Nhật Bản thì háng hái nói: “Diệp Văn Dữ là Hoa kiều, Trịnh Dịch Dân lại đang du học Nhật, đương nhiên là phải chọn người xuất sắc hơn rồi.”

Trong thời đại này, đi du học Âu Mỹ, chỉ một tấm vé tàu hàng ba cũng tốn 50 đồng, học phí mỗi năm còn cao hơn thế. Còn vé tàu đi Nhật du học chỉ mất chưa đầy 10 đồng, học phí và sinh hoạt phí còn thấp hơn trong nước. Nên nếu muốn đi du học Âu Mỹ thì hoặc là thành tích phải vô cùng xuất sắc, hoặc là tiền bạc sung túc; còn người đi Nhật thì thường đều là gia đình bậc trung dư dả. Cho nên du học sinh Âu Mỹ hay xem thường du học sinh Nhật, chứ đừng nói là Hoa kiều.

Doãn Yên không bận không nhát nhìn người kia, lại nói: “Tôi cũng không thích Diệp Văn Dữ.”

Người kia nghe thế thì cười: “Vậy mà cậu còn để người ta theo đuổi?”

Doãn Yên đáp: “Tôi đâu có đồng ý để anh ta theo đuổi. Theo đuổi tôi là chuyện của anh ta, tôi chỉ xem anh ta như bạn bè.”

Vì những lời đó mà Doãn Yên đã khiến mọi người cảm phần, đồng thời cũng nhận được nhiều sự tôn kính độ kỵ hơ.

Tháng Hai được coi nghỉ xuân mười ngày. Trong ngày xuân, Lâm Tử Đồng và Lâm Du tranh thủ thời gian Hương Cảng ăn tết hai ngày. Lâm Du đã lần lộn trên chính trường hai năm, mặt càng bóng loáng hơn——có lẽ vì đã có tuổi tác rồi. Còn Lâm Tử Đồng hai năm nay đã cao ráo kiêu ngạo thêm, trầm lặng ít nói. Trong hai ngày đó, Lâm Du chỉ bình phẩm một câu về thành tích học tập của Lâm Sở Vọng và Doãn Yên: thành tích của Sở Vọng trên mức trung bình, tuy không tốt lắm, nhưng tuổi còn nhỏ mà đã được như vậy thì cũng không tệ.

Lúc nhắc đến thành tích của Doãn Yên, ông chỉ thờ dãi, nói: Tiếng Anh của Doãn Yên rất tiến bộ, đáng khích lệ.

Sau đó ông ta nói muốn chuyển trường học ở Thiệu Hưng đến Thượng Hải, xác nhập vào trường đại học của Từ Ung ở Thượng Hải. Chẳng mấy chốc sẽ mua một căn biệt thự ở khu tô giới công cộng, gấp sát nhà họ Từ, có lẽ đợi hai cô con gái tốt nghiệp trung học xong thì sẽ đón về Thượng Hải——đây là tin vui nhất mà Doãn Yên nghe được trong năm này.

Sở Vọng luôn cảm thấy ba cha con bọn họ có lời riêng muốn nói, cho nên ăn bữa cơm thừa thừa xong, có nói mình một muốn về phòng nghỉ ngơi, nhường lại không gian riêng cho bọn họ. Nhưng Lâm Du lại đột ngột giữ cô lại nói chuyện, hỏi: “Chú Từ của con báo Ngôn Tang ở Đức viết thư về, nói con âm thầm tự học không ít tiếng Đức và tiếng Pháp, trình độ cũng rất khá.”

Doãn Yên ngạc nhiên ngừng phát đầu lên, không tin nổi nhìn cô.

Sở Vọng *ở* một tiếng, nói: “Học được mấy câu nên khoe khoang với Ngôn Tang thôi mà, vậy mà anh ấy tưởng thật, còn khen ngợi con.”

Lâm Du gật đầu tán thưởng: “Còn trẻ, học thêm nhiều cũng có lợi.”

Nhân lúc không có chuyện gì cô vội và lên về phòng mình, trong lòng rất kích động: may mà năm này không lấy “xuân” làm đề tài để thi vản thơ nữa rồi.

Có điều cô cũng ý thức được một chuyện, có lẽ cha mình đã nhận ra được gì đó qua chuyện thủ tướng từ chức, nên mới muốn lui về sau, chuyển trọng tâm công việc từ chính trị về việc học. Như thế có nghĩa là, có thể bác cả sẽ không tốn nhiều công sức với hai chị em cô nữa. Bà còn có chuyện để bận tâm hơn: dù sao bụng của bà hai kia đúng là “khả”, sinh cho ông Kiều một cậu bé. Dù không phải là người thuần Trung Quốc nhưng cũng có thể thừa kế nghiệp cha.

Lẽ tình nhân qua đi, ngày thứ Tư bắt đầu quay về trường học. Sáng sớm đã thấy Diệp Văn Dữ cầm một bó hoa to chò bên dưới, tất cả các cô gái đi ngang qua đều lên cười nhìn anh ta. Lúc đi ngang qua anh ta, Sở Vọng không nhận được mà nói: “Anh nhìn rồi như vậy, giáo sư Từ của các anh có biết không, báo anh ta sắp xếp nhiều bài tập cho các anh đi.”

Diệp Văn Dữ lại rất kích động ngăn cô lại: “Em... em là em gái của người đó!”

Lâm Sở Vọng nhìn anh ta: “Là tôi, có điều tôi sắp trở rồi, có gì thì nói nhanh đi.”

Đột nhiên anh ta đưa cho Lâm Sở Vọng một bó hoa bách hợp vàng, dọa Lâm Sở Vọng sợ lùi về sau ba bước, “Tôi không tặng hoa giúp anh đâu!”

Diệp Văn Dữ cười nói: “Đấy không phải là hoa anh muốn tặng, là chú anh, nói là nhờ em chuyển đến chị gái tên Lâm Trí. Nhà các em có mấy chị em gái thế?”

Lâm Sở Vọng nhướn mày, “Vì sao lại tặng hoa cho... cho chị ấy?”

Diệp Văn Dữ nói: “Đại khái là nói năm mới thời tiết mới gì đó, hy vọng sớm ngày bình phục, thường xuyên ra ngoài đi chơi đi lui!”

“...” Cái này là gì vậy.

Lúc này Diệp Văn Dữ mò ra sau lưng, kín đáo đưa một hộp sô cô la cho Lâm Sở Vọng rồi chạy đi, vừa chạy vừa nói “Còn hộp kẹo này là anh tặng cho chị Doãn Yên của em, nhớ chuyển giúp anh nhé, cảm ơn em gái Sở Vọng!”

Sở Vọng có kìm nén kích động muốn núng người, cảm hai thứ đó thì hỗn hển đi lên phòng học, càng đi càng tỉnh giấc: Chuyện gì thế này! Trên mặt tôi viết ba chữ thần tình yêu hả?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô ưỡn ngực đi vào phòng học, đặt sô cô la lên bàn của Doãn Yên rồi đặt bó bách hợp tựa vào của sô. Doãn Yên ngồi bên trái cô, trợn mắt nhìn sang, nói: “Chị không cần sô cô la của anh ta.”

“Ài thêm biết chị có muốn không, không thích thì vứt đi, em chỉ phụ trách đem tới thôi.”

Doãn Yên bị chặn họng, nhưng không ném sô cô la đi, trái lại cứ đưa mắt sang bó hoa trên bệ của sô của cô.

Sở Vọng nhìn cô, nói: “Đó không phải là đồ của chị.”

Doãn Yên hỏi ngược lại: “Thế là của ai?”

“Tặng cho bác cả!” Lâm Sở Vọng tức giận: “Đến chuyện này mà chị cũng ghen hả?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 29: Dàn nhạc và người xem xét bản thảo (6)

Lâm Sở Vọng quy nguyên nhân cho tình khí gút gỏng vô cớ vào sáng hôm đó là vì nạnh vuốt ma quỷ của đồng chí Từ Thiếu Khiêm đã vrom đến trường học rồi!

Điều này khiến cô vô cùng bất an.

Có làm việc như bản nạng, 45 đồng bạc nằm trong túi còn chưa nóng, mà không ngờ mới đó đã phải vứt bỏ chén cơm rồi.

Có điều sự lo lắng của cô chỉ là dư thừa.

Vào thứ Tư của hai tuần sau, khi kết thúc lớp tennis đi về, cô nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng cao ráo, mặc áo sơ mi trắng và áo khoác tối màu đứng chờ dưới lầu. Sau khi nhìn ra là ai, cô đang tính quay đầu bỏ chạy thì Từ Thiếu Khiêm đã nghiêng đầu nhìn, cười vẩy tay: “Đứng lúc lăm, lại đây, nói chuyện với tôi mấy câu.”

Cô ngừng đầu lên, phát hiện người này đứng đó thật sự rất nổi bật, mấy cô gái lớp trên đều thờ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống.

Lâm Sở Vọng bất đắc dĩ đi tới, Từ Thiếu Khiêm ngồi dựa vào bồn hoa, cười hỏi, “Chị của em có nói gì không?”

“Liên quan đến gì, giúp đỡ, hay là bó hoa?”

Từ Thiếu Khiêm háp mắt nghĩ rồi nói, “Cà hai.”

“Về việc giúp đỡ: chị em nói, nhờ em cảm ơn giáo sư Từ thay chị ấy. Nhưng chuyện này người khác không giúp được, chị ấy tự có tính toán.”

“Tôi có thể được biết về tình hình được không?”

“Chị ấy nói mình chưa có tính toán cụ thể, đi bước nào hay bước ấy.”

“Ừ,” Từ Thiếu Khiêm gật đầu, cũng không có gì không vui, “Còn hoa thì sao?”

“Chị ấy nói Cảm ơn.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Chỉ thế thôi.” Chỉ còn thế nào nữa?

“Tan học xong em định đi đâu?” Đột nhiên Từ Thiếu Khiêm hỏi.

“Về nhà.” Khó hiểu quá.

“Du Ma Đợi?”

“Đứng thế.”

“Tôi tiễn em nhé?”

“Không cần không cần, em đi chung xe điện với bạn, cảm ơn giáo sư Từ. Còn nữa, à...”

“Chuyện gì?”

“Lần sau nếu tìm em, có thể xin anh đổi chỗ khác được không?” Lâm Sở Vọng ngừng đầu nhìn các đàn chị như hổ rình mồi bên trên, “Áp lực của em lớn lắm.”

Từ Thiếu Khiêm bật cười: “Em mấy tuổi thế hả?”

“Dù là đứa trẻ hai tuổi thì vẫn có tôn nghiêm.”

“Em đúng là vất vả rồi.” Từ Thiếu Khiêm bị chọc cười, bất đắc dĩ thừa hiệp, “Được, lần sau sẽ đổi nơi khác. Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến chị em, còn nữa, học tập chăm chỉ nhé.”

Lâm Sở Vọng nhìn cười vẩy tay với anh, nghĩ bụng: tốt nhất là đứng gập lại nữa!

Cách một tuần sau, cô nhận được thư do nhà xuất bản đại học Hương Cảng gửi đến Du Ma Địa, bên trong là một xấp luận văn dày cộp, nội dung về thiên văn vật lý. Cô lật xem, tiêu đề luận văn là “Một số câu hỏi về các giả thuyết trong “*Phương pháp để đạt đến độ cao cực độ*” của Robert Huggens Goddard” (Query on the Hypothesis of A Method of Reaching Extreme Altitudes published by Robert Hutchings Goddard in 1919). Ở cuối tác giả là bình âm của tên Từ Lai và viết tắt của họ: Lai, X.

Yêu cầu dịch sang tiếng Trung.

Định dạng: đăng tải trên tạp chí vật lý thiên văn Thượng Hải.

Mức lương: 5 trang một đồng bạc.

Thời hạn: 2 tuần.

Lâm Sở Vọng vừa cầm được tài liệu trên tay thì hai mắt sáng bừng: 100 trang, tròn 20 đồng bạc đấy!

Nhưng tự mình dịch không phải sẽ dễ bám sát nguyên văn hơn ư? Giáo sư Từ này đúng là ăn no rửng mỡ.

Có điều Sở Vọng vẫn cứ ngại vì 20 đồng bạc. Có thể suốt 2 tuần liền, lên lớp thì ngủ gà ngủ gật, tan học thì ngo ngoe ngáo ngáo. Cho đến kỳ hạn nộp bản thảo, Lâm Sở Vọng đã đi tong nửa cái mạng, cảm thấy bản thân như trải qua một kiếp, lần thứ hai suýt chết vì làm việc quá độ.

Sáng sớm đi gửi bản thảo đến hộp thư do nhà xuất bản, trên đường đi xe điện tới trường, cô suýt đã mất chết trên xe. Sau khi đến thế giới này, cô sinh hoạt có quy luật được gần hai năm, thể nhưng quy luật đó đã bị hai tuần qua phá hỏng, tiền là nguồn gốc của mọi tội ác mà. Ngày trước chạy deadline luận văn cũng thức đêm nhưng hôm sau thì có thể cúp tiết ngủ cả ngày. Hiện tại thì ngược lại, nếu cúp tiết thì bác cả sẽ viết thư gửi cho cha cô, rồi thì bác cha cô cũng viết một bức thư thể văn ngôn dài dòng hỏi âm bảo cô kiểm điểm cho xem.

Sau khi cân nhắc, cô quyết định hôm nay học xong sẽ về nhà đánh một giấc thỏa thích.

Có khó khăn gì trong tình tảo trong giọng nam trầm có tính thời miền của cha xứ Wilson, ông đang học hai đoạn Cựu ước Thánh kinh cũ, đầu của Lâm Sở Vọng đã dần gác xuống thấp ngủ, trong mơ toàn là tiếng Anh xen lẫn tiếng Trung. Lúc thì dùng từ không học thuật, lúc thì vô tình viết thành chữ giản thể. Bất chợt nghe thấy Tạ Di Nhà thấp giọng gọi: “Mau dậy đi.”

Cô giật bản mình ngồi thẳng lưng lên, mờ hồ nhìn cha xứ Wilson gần trong gang tấc. Cha xứ đang vừa thì thầm “… Mất hẳn 40 đêm mưa…” vừa trợn mắt với cô. Lâm Sở Vọng không còn sức để trừng lại nữa, mắt hai mí sắp sụp thành một mí rồi, cô cúi đầu lật sách trên bàn, mui mới lật được cuốn Cựu ước đã nhàu nhĩ vì bị cô kẻ ngủ đến đang đang học.

Vất vả lắm mới đợi tới giờ tan học, Lâm Sở Vọng buồn ngủ đến cặp sách ra khỏi cửa, nhưng bất chợt thấy gương mặt đen sì của cha Wilson đứng ở cửa, chặn đường của cô lại, ông lời ỉ ý nhiều nói “Đi theo cha.”

Đi theo phía sau cha xứ, Lâm Sở Vọng tuyệt vọng nghĩ, thời tiêu rồi, chẳng lẽ vì mình ngủ gật trong lớp mà sẽ bị đuổi học sao?

Lâm Sở Vọng cứ gặm đầu đi theo cha xứ bằng qua tòa nhà dạy học và nhà thờ, vòng qua vườn hoa đi tới thư viện ở viện Thần học. Cha xứ gõ cửa, bên trong lập tức lên tiếng. Cha xứ gật đầu với Lâm Sở Vọng, ý bảo cô vào đi.

Lâm Sở Vọng ngỡ ngàng đi vào thư viện, cha xứ khép hờ cửa lại. Cô nhìn vào trong thăm dò, chỉ thấy Từ Lai đeo kính mắt gọng vàng, ngồi bên cạnh một chiếc bàn lớn, vẩy tay với cô, “Lại đây.”

Lâm Sở Vọng mù mờ đi tới, ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta.

Từ Lai cười hỏi “Sao trông em mệt mỏi thế?”

Lâm Sở Vọng vẫn còn sức hỏi lại: “Sao anh lại ở đây?”

“Lần trước em đã đề nghị còn gì, nên lần này đổi chỗ.”

“Không phải…” Lâm Sở Vọng không biết nên nói thế nào, “Một giáo sư Vật lý như anh, sao lại xuất hiện ở thư viện của viện Thần học?”

Từ Lai cười nói “Em không biết trường nữ sinh tư thục này là tài sản của đại học Hương Cảng à?”

“Em đúng là thiên cận, hôm nay giáo sư Từ có chỉ giáo gì ư?”

Từ Lai chấp tay trước ngực, mỉm cười nhìn cô: “Nói về em trước đã, vì sao lại mệt như thế hả?”

“Vi… đọc sách khuya quá.”

“Sách gì?”

“Sách lịch sử.” Sáng tác năm 1926, đúng là sách sử thật.

“Ừ, đúng là rất chăm chỉ, không tệ, có điều nhớ phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Cám ơn giáo sư Từ đã quan tâm, vậy em có thể đi về nghỉ ngơi được chưa?”

“Chưa được.”

“Hử? Giáo sư Từ còn định chỉ giáo gì sao?”

Từ Lai nheo mắt nhìn cô, “Quan tâm chuyện bài vở của em.”

“Ồ, có phải như thế đã làm giáo sư Từ hạ mình rồi không, em chỉ là học sinh cấp hai nhỏ bé thôi mà.”

“Gần đây chỉ gái em đã giúp tôi một việc lớn, nhưng vì không kịp được cô ấy nên không biết phải cám ơn như thế nào, đành quan tâm đến em nhiều hơn vậy.”

“Xin thay chỉ gái cám ơn anh. Còn có chuyện gì nữa không?”

“Có.”

“Chuyện gì?”

“Tuy thành tích của em không giỏi, nhưng theo tôi thấy em rất thông minh.”

“Hửm? Cám ơn giáo sư, nhưng anh khen nhầm rồi.”

“Biết vì sao tôi nói thế không?”

Từ Lai mở một xấp bài kiểm tra ra, đưa cho Sở Vọng: “Tổng cộng ba học kỳ, số điểm tất cả các môn luôn nằm trong khoảng từ 80 đến 85, với người khác, thành tích của em miễn cưỡng có thể lọt vào hàng đầu.”

Sở Vọng chợt dạ: “Điều đó có nghĩa là em cần phải cố gắng nhiều hơn nữa.”

“Tôi nói em thông minh, là vì, sau khi tính trung bình cộng có trọng số (1) thì số điểm cuối cùng đạt được, không nhiều không ít, vừa tròn 85.” Đôi mắt sau cặp kính nhướn lên.

“Đúng là trùng hợp thật.”

“Trùng hợp ư? Tôi cảm thấy tính toán rất tốt, rất khéo. Nhiều trường đại học ở châu Âu đã tính điểm của sinh viên hàng đầu, điểm tích lũy là 85 luôn xếp vào loại giỏi.”

“Thế thật sao? Em đúng là may quá mà.”

Từ Lai chậm rãi mỉm cười, ngón trỏ dề lên giữa bài thi, xoay nó hướng về phía Sở Vọng. Anh nhẹ nhàng gõ lên cái tên trên bài thi, miệng lầm bầm: “Là trùng hợp thật sao Linzey, hey nên gọi là Lâm Trí?”

(1) Điểm của sinh viên thường được tính theo trung bình cộng có trọng số, hiểu đơn giản trọng số tức số tín chỉ của môn học. Cách tính: tổng điểm nhân với số tín chỉ từng môn đem chia cho tổng số tín chỉ.

Ví dụ Sở Vọng được 86 điểm môn tiếng Anh có trọng số 6, 84 điểm môn Khoa học có trọng số 4, 83.5 điểm môn Địa lý có trọng số 2.

Trung bình cộng bình thường là: (86+84+83.5)3=84.5: điểm này xếp loại khá.

Tính theo trung bình trọng số sẽ là: (86×6+84×3+83.5×2)(6+3+2)=85: Điểm này xếp loại giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Dàn nhạc và người xem xét bản thảo (7)

Tìm được bảng điểm của cô rồi còn tiến hành tính trung bình cộng số, liệu có người bình thường nào nghĩ đến chuyện này không?

“Đó chỉ là phỏng đoán của anh thôi. Chị em nhà em rất thông minh, chị cả đọc nhiều sách, chị hai cũng là tài nữ nói tiếng ở Giang Nam, thế thì em thông minh về mặt nào đó không được sao?” Cô bịa lời nói.

Từ Thiếu Khiêm cười hỏi “Em tính toán điểm số cho mỗi môn học đều rất chuẩn, số điểm thi được cũng không hề lệch điểm nào so với dự đoán. Vừa rồi đường xong cho tương lai, lại không khiến em quá nổi bật. Nếu đúng như lời em, vậy thì, em có thể nói cho tôi biết là em đang che giấu gì không?”

Xem ra người này đã coi cô là đối tượng nghiên cứu để tiến hành điều tra hiện trường rất nhiều lần, cũng làm công tác thống kê dữ liệu và phân tích cẩn thận, chỉ thiếu nước viết thành luận văn thôi.

Sở Vọng bất đắc dĩ gãi đầu.

“Giả thiết của giáo sư Từ không sai, nhưng lý lẽ ủng hộ giả thiết thì lại không đủ.”

Vừa dứt lời, cô lập tức hối hận.

Chỉ thấy ý cười trên mặt Từ Thiếu Khiêm càng thêm đậm: “Chỉ cho em thời gian hai tuần để dịch luận văn về giả thiết nghi ngờ của tôi, đúng là làm khó em rồi.”

Người này đúng là cáo già, đầu đầu cũng là cạm bẫy. Lâm Sở Vọng thở dài, chỉ cảm thấy da đầu tê rần: “Tùy anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ.”

“Tôi nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là em nghĩ như thế nào.”

“Em nghĩ cái gì?”

“Tôi nhớ em đã nói rằng vẫn chưa có dự định, đi bước nào hay bước ấy.”

“Ồ, trí nhớ của giáo sư Từ Từ thật đầy.”

“Không biết em có còn nhớ không, nhưng tôi cũng đã nói rồi: Nếu có chuyện gì khó xử, nhất định tôi sẽ hỗ trợ hết sức mình.”

“Ừm, xưa nay trí nhớ của em không được tốt lắm.”

“Không sao, tôi giúp em ôn lại. Có phải tôi còn nói một câu là, tương lai của cô Lâm không chỉ có thể, nếu cứ chôn chân ở đây mãi thì đúng là đáng tiếc?”

“Hình như có nói.”

“Đổi với cô Lâm vì chưa lấy chồng nên không chịu gấp ai, hay là cô bé Linzy dù 12 tuổi vẫn có tôn nghiêm, thì những lời tôi đã nói vẫn có hiệu dụng. Nên xin hỏi, quý cô Lâm Trí sẽ trả lời tôi như thế nào đây?”

“Quý cô Lâm Trí không có trả lời gì cả, chỉ đơn thuần muốn kiểm ì tiền tiêu vật thôi.”

Từ Thiếu Khiêm cười nói: “Cuộc đính công đầu năm đã kết thúc rồi, nhà xuất bản cũng đã mời được người xem xét bản thảo chính thức.”

Lâm Sở Vọng không đổi sắc *à* một tiếng, nhưng trong lòng lại tủi ngher bị bắt bát com rồi.

“Công việc này, tôi cảm thấy chưa chắc bọn họ đã làm tốt hơn em.”

“Ừm, tôi có thể hiểu.” Dù sao cũng có bằng cấp mà!

“Em rất thông minh, cực kỳ thông minh... Nếu không có nguyên nhân khác, có lẽ là thiên tài.”

“Dù là thiên tài thì cũng có lúc thiếu tiền.”

Thấy vẻ mặt buồn rười rượi của cô, Từ Lai mỉm cười. Im lặng một lúc, rồi anh nói: “Sau này nếu nhà xuất bản không bận, thì sẽ không có nhiều luận văn gửi đến cho em.”

“Không có nhiều, có nghĩa là gần như bằng không?”

“Ừ, có lẽ một năm nhà xuất bản cũng sẽ có vài tháng bận rộn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ hai tháng.”

“Được, em biết rồi.” Sở Vọng càng rừ đầu xuống thấp.

“Nếu thiếu tiền quá, thì ở chỗ tôi có một công việc tư nhân có lẽ có thể mời em, lương không hề thấp hơn so với công việc xem xét bản thảo.”

“Việc gì?”

“Dạy kèm tiếng Anh và tiếng latinh tại nhà.”

“Cần phải đến nhà anh hả?”

“Đúng thế.”

Sở Vọng ngẫm nghĩ rồi cười lắc đầu. “Chuyện này không được.”

Có lẽ Từ Thiếu Khiêm cũng biết chuyện này không ổn ở đâu, anh ta cười giải thích: “Là vậy thôi nhá. Có ấy muốn nhận cháu tôi làm con nuôi, cậu bé mới từ quê ở Quảng Đông đến cách đây không lâu, vài năm nữa sẽ vào đại học Queen’s, vốn muốn nhờ tôi tìm xem trong trường có trợ giảng hay giáo sư nào tính thông hai ngoại ngữ này không. Hiện tại xem ra, có lẽ em là người thích hợp nhất.”

Sở Vọng nhìn vào cặp kính anh ta, trầm tư một lúc.

Mọi người hay báo nêu một người đeo kính thì ngoài tăng thêm vẻ lịch sự ra, còn có thể khiến người ta cảm thấy đây là kẻ mặt người da thú. Còn về nguyên nhân là gì thì cô cũng đã từng suy nghĩ rất lâu: người đeo kính luôn nhìn rõ ràng mọi thứ, nhưng ánh sáng phản chiếu lên kính mắt khiến người ngoài không thể thấy đôi mắt sau cặp kính đó đang nghĩ gì – điều này đã gần tiếp hình thành nên thông tin bất cân xứng, là quan hệ giữa không chế và bị không chế.

Cô không biết rõ về thời đại này, cũng không hiểu được ý giáo sư Từ này. Nhưng anh ta lại nắm rõ thời đại này trong lòng bàn tay, tin tức của cô đã bị anh ta tìm ra rõ ràng. Sở Vọng cảm thấy rất không an toàn: anh nói là vợ anh thì là vợ anh sao, nói miệng không có bằng chứng, ai biết được anh muốn gì?

Từ Thiếu Khiêm thấy cô do dự, vẫn cười nói: “Tôi sẽ dùng danh nghĩa của vợ đăng báo bán thông báo tuyển dụng này sau. Nhưng trước đó tôi vẫn muốn trưng cầu ý kiến của em, chỉ vì tôi là người trọng người tài, thậm chí còn muốn nhận em làm học trò của tôi. Bởi hiện tại, nếu em lấy được một tấm bằng Vật lý trong thời gian ngắn, thì cả cái xứ Cảng này ngoài tôi ra, sẽ không còn người nào có tư cách và năng lực cho em đặc quyền này.”

Nói đoạn, anh cất xấp bằng điếm kia đi. Thấy cô vẫn còn do dự, anh nói tiếp: “Em không cần phải lo lắng. Tôi sẽ giữ bí mật chuyện của em, tuyệt đối không đào sâu thêm, cũng không để người thứ hai biết. Mặt khác, cả Hương Cảng không phải chỉ có một mình em là có thể làm gia sư, nếu em không muốn thì tôi vẫn có thể mời người khác. Còn nữa, chuyên nhận em làm học trò cũng chỉ là để nghỉ của tôi.”

Sở Vọng ngừng đầu nhìn anh ta.

Từ Lai rào bước đi đến cửa thư viện, kéo cửa ra, cười nói đối câu với cha Wilson. Sau đó anh ngoái đầu nói: “Như em đối ý, có thể gọi điện đến số điện thoại này bất cứ lúc nào.”

Nói rồi anh thốt ra một chuỗi dãy số điện thoại.

Thấy Sở Vọng không dùng bút ghi lại, anh cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nói: “Giờ tôi có việc gấp nên hôm nay không thể tiễn em được, về nhà nhớ nghĩ kỹ.”

Anh lại nghiêng đầu trầm ngâm, sau đó nói: “Tôi nghĩ có Lâm hẳn sẽ không từ chối đề nghị của tôi, vì cô ấy là người thông minh.”

Dứt lời, anh chào tạm biệt cha Wilson rồi bước nhanh rời đi, để lại một mình Sở Vọng ngẩn ngơ, bóng dáng bé nhỏ lạc lõng ngồi cạnh chiếc bàn kim. Mãi đến khi thân hình cao to của cha Wilson che khuất ánh sáng ở khe cửa, họ khan hai tiếng trầm khản, thì cô mới xấu hổ đứng dậy rời đi.

***

Đề nghị của Từ Thiếu Khiêm thật sự vô cùng hấp dẫn. Còn việc vì sao bản thân do dự, có lẽ là vì sự hãi vô tri trước thời đại này.

Đầu tiên, không biết nhân phẩm của Từ Thiếu Khiêm thế nào mà đã tùy tiện đến nhà người ta, kể cả đứng nhìn anh ta nói là chỉ Từ đề xuất thông báo tìm người. Nhưng nếu có chuyện thật, thì một người phụ nữ thời đại phong kiến như chị Từ sao có thể giúp cô được?

Thứ hai, đối với một tiểu thư gia đình giàu có, nếu đến nhà người khác dạy kèm thì thanh danh sẽ bị ảnh hưởng thế nào?

Dưới các tên đề không rõ ràng này, vẫn đề nạm giải lớn nhất của cô chính là: không có người lớn tuổi hoặc bạn bè để tâm sự và nhận được lời khuyên của họ. Nếu có thể được một tiền bối hoặc một người bạn hiểu biết rõ về thời đại này, cũng biết rõ tình cảnh của cô chi điểm một hai, thì có cũng không đến mức do dự bất định, tiền thoái lưỡng nan như thế rồi.

20 đồng bạc kia như phí thông cảm và phí thời việc, được gửi thẳng vào tài khoản của ngài Saumur. Có buồn bã nhìn 64 đồng tiền mình tích góp được: có lẽ giáo sư Từ người ta chỉ đơn giản là Bá Lạc* coi trọng có thời, vì sao bản thân lại nghi ngờ ý tốt của người ta?

(*Ngày nay dùng từ này để chỉ người giới phát hiện, tiền cái, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.)

Có điều, chẳng mấy chốc cô đã không có thời gian suy xét đến chuyện đó nữa. Dự án của sự kiện Ngủ Tập vẫn chưa tan, từ cuộc thăm án ngày 18 tháng 3 ở Bắc Bình đã lần thứ hai khiến cả nước chấn động. Vào sáng ngày 19 ở trên bàn ăn, bác cả cầm báo chặc lưỡi than thương cho những người tử nạn, cũng may Tư Ưng và Lâm Du biết nhìn thời thế, chuyển trọng tâm công tác về Thượng Hải, may mắn tránh được cơn giông tố này.

Chuyện đó khiến Sở Vọng chợt nhớ đến tập văn “*Kỷ niệm chị Lưu Hòa Trân*” * trong sách giáo khoa trung học. Giáo dục quốc dân không khiến cô lý giải được “lời người thăm đau, máu tươi lành lặn”** là gì, khi nhắc đến sự kiện “18 tháng 3” cũng chỉ khiến người ta cảm thấy đang mượn việc xara nói chuyện nay.

(*Đây là tập văn của Lỗ Tấn. Nội dung là sự tương nhớ về thanh niên trường Đại học nữ sư phạm bị lính vệ đội đường hoàng xô ngã bắn chết trong thăm án 18/3, cũng như ngẫm nghĩ về thời thế. Mời bạn tìm đọc thêm trên google.)

(**Câu này trích trong tập văn trên, Phan Khôi dịch.)

Hành quyết lần này còn trắng trợn hơn thế, những người bỏ mình trong cuộc khởi nghĩa lần này cũng nhiều hơn. Có không khỏi nghĩ: rốt cuộc anh em trong nhà đầu đá nhau đáng để dân tộc khác thương xót hơn, hay là thời đại của kẻ lấn hiếp có thể lực mạnh mẽ tới tầm hơn đây?

Bất luận là gì đi chăng nữa, trong thời đại mà chủ quyền và địa vị của phụ nữ không được bảo vệ đầy đủ, nhưng thông tin lại phát triển trước, thì lời nói của con người còn đáng sợ hơn cả so với dốt sau. Trong thời đại mất chủ quyền, lãnh thổ bị chia cắt, quân phiệt hỗn chiến, pháp chế không hoàn thiện (người da trắng trên lãnh thổ Trung Quốc chỉ chịu sự thống trị của hệ thống pháp luật nước mình, còn nhân dân ta bị thực dân lại không được hưởng quyền lợi của pháp luật nước ngoài), cô cũng không mong pháp chế “tiền tiến” của người Anh có thể che chở được mình, cho nên mọi chuyện vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Trong lòng cô có rất nhiều thắc mắc. Ví dụ như: chính phủ cầm quyền chỉ là pho tượng gỗ, nửa thành phố Bắc Kinh đều là của họ Phủng, bên ngoài còn có có quân Phụng có sức mạnh gấp ba lần Đoàn Kỳ Thụy. Nhưng vì sao lần nào nổ súng bắn chết thanh niên cũng là chính phủ cầm quyền?

Sở Vọng rất muốn tìm một người bạn hiểu biết rõ về sự thật và có tầm nhìn xa để tâm sự, nhưng hiện tại ngoài ngài Saumur và bà Nguyễn ra, thì đối tượng bậc học của cô cũng chỉ có một Tạ Di Nhã.

Ngài Saumur cho rằng: “Bất kỳ mối quan hệ nào nhiều hơn hai thì sẽ có được tính khách quan. Dù tránh chấp cũng khó có sai sót từ một bên.”

Ngài Saumur nói rất khách quan và công bằng. Sở Vọng cái hiểu cái không cũng giống như trong thời đại Ân Thương, rõ ràng tất cả char hầu đều rất hung ác, thế mà sách sử chỉ quy mọi sai lầm cho một mình Trụ vương. Bởi vậy mới nói, lịch sử là một cỗ năng xấn xấn mặc người trang điểm*.

(*Tức giả chắm biếm. Câu này có nghĩa có những người tự ý thêm thắt ý nghĩ cá nhân vào lịch sử, không phải là lịch sử thật sự.)

Bà Nguyễn lại nói: “Dù đi với chồng có cãi nhau thì cũng không phải đi sai. Phụ nữ không có lỗi.”

Sở Vọng và ngài Saumur lại cười tức đắc cười có lẽ ông Nguyễn là một người tai mềm, còn bà Nguyễn lại là một người phụ nữ rất hiện đại.

Ngồi trong quán cà phê Chín Xanh ăn bánh, Tạ Di Nhã lại hỏi: “Hiện tại Thượng Hải Quảng Châu không phải rất giàu à, “tiểu ước Tân Sứ” thật sự là điều ước không bình đẳng sao?”

Sở Vọng thăm thớ dài. Xét về trình độ nào đó mà nói, Tạ Di Nhã đúng là một cô gái thực dân siêu điển hình, không phải là người Trung Quốc thuần túy.*

(*Nội dung chính của Điều ước: Tân Sứ là nhà Thanh phải trả tiền bồi thường chiến tranh và buộc phải để cho các nước chiếm đóng Bắc Kinh. Với người Trung Quốc, đây là một điều ước không công bằng.)

Còn cô gái Trung Quốc thuần cổ điển Lâm Đoãn Yên kia, hiện tại dù ở trường hay ở nhà thì đều đã được rửa nhục, rạng rỡ hơn xưa nhiều. Đánh giá của cô ấy về sự kiện này hoàn toàn dựa theo ý bác cả: “Cha và chú Tư, đương nhiên rất biết xem xét thời thế rồi.”

Tiết Chân Chân không kim được mỉm cười: “Nếu muốn xem xét thời thế thì Lâm tỷ tiểu thư nên báo đảm thành tích Anh văn đạt tiêu chuẩn đi đã, nếu không sẽ không được báo tiếng Anh Hương Cảng đâu.”

Bà Kiều lại dập tắt sự kiêu ngạo của Tiết Chân Chân, “Là con gái thì không nên bàn về tình hình chính trị.”

Còn phải lễ khen ngợi Sở Vọng: “Vi sao gần đây Chân Chân và Đoãn Yên cứ gặp mặt là cãi nhau thế hả? Có còn đáng về của tiểu thư nhà giàu nữa không? nhìn cháu bà mà học tập đi.”

Rồi bà nghĩ đến chuyện quan trọng nào đó, vô cùng nuối tiếc nói với Đoãn Yên: “Có lẽ bắt đầu từ Chủ nhật tuần này, phải tìm một giáo viên Anh văn khác dạy kèm cho cháu rồi.”

Đoãn Yên kinh hãi: “Cô Mary phải về Anh ư?”

Chân Chân gấu gục: “Có lẽ cảm thấy học trò ở biệt thự họ Kiều khó dạy chăng?”

Bà Kiều kìm Chân Chân, nói: “Ừ, nghe báo là có một nhà ở trong nước đến, muốn tìm người dạy con mình để sau này vào trường Queen’s. Đọc báo thấy ghi tuyển một người biết tiếng Anh và tiếng Latinh. Tiền lương khá cao, có lẽ cô Mary động lòng.”

Nghe thấy hai chữ “trường Queen’s”, Sở Vọng lập tức xúc động, hỏi: “Không biết là nhà nào mà giàu thế?”

Bà Kiều nhỏ lại rồi nói: “Hình như là họ Từ.”

Lúc này, cả Chân Chân và Đoãn Yên có vẻ đều nghĩ đến quan hệ giữa bạn học Diệp và giáo sư Từ, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đã sáng tỏ rồi.

Đoãn Yên rất đổi buồn bã, năn nỉ nói: “Bác ơi, cô Mary đã dạy cháu lâu thế rồi, bây giờ đột ngột đổi giáo viên cũng không quen, hay bác khuyên cô Mary lại đi, nói cháu không nỡ xa cô ấy...”

Bà Kiều đã nói rất uyển chuyển rồi, giờ nghe Đoãn Yên nói vậy thì lập tức sầm mặt: “Dạy cháu lâu như thế mà cũng không thấy cháu tiến bộ gì! Bác thấy vẫn nên đổi giáo sư đi!”

Đoãn Yên bị bà quát thì co rúm lại, xấu hổ trước mặt Chân Chân và Sở Vọng.

Gần đây bà Kiều có không ít chuyện cần quan tâm sau khi từ Quảng Châu về, ông Kiều lại có chuyện quan trọng muốn quay về Anh. Xem ý của ông, dường như muốn dẫn Mitchell và Leon về cùng. Thử nhất là núi cao hoàng đế xa, Mã Linh đã già đi, nếu ông Kiều bị hồ ly tinh ở nước ngoài mê hoặc, đồng ý chia gia sản cho thẳng con tạp chủng kia thì sao? Thứ hai, không biết bà nghe được từ đâu hiện nay có rất nhiều người Trung Quốc ra nước ngoài kết hôn cùng một người vợ khác. Bà Kiều không khỏi căng thẳng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng không chịu để ông Kiều dẫn bà đi theo.

Lúc này không biết là ai đã đề xuất chủ ý cho bà: để bà nhận nuôi Leon dưới danh nghĩa mình. Như thế, Leon vừa có thể được bảo đảm địa vị ở bên ngoài, mà sau này nếu cậu ta có kế thừa tài sản của ông Kiều thì cũng sẽ không bạc đãi bà.

Mitchell không cách nào hiểu được “nhận con thừa tự” là có ý gì. Dĩ là chỉ cho rằng bọn họ đang muốn cướp con trai mình, thế là suốt ngày rơm róm nước mắt, nói gì cũng không chịu. Bà Kiều gọi tiếng Nhật, còn tiếng Anh chỉ đủ dùng để sai bảo người hầu, nên cũng không thể giải thích chuyện “nhận nuôi con” cho Mitchell, đành phải nhờ hai đứa giới tiếng Anh là Sở Vọng và Chân Chân đi giải thích với Mitchell, còn hướng dẫn kỹ lưỡng: “Nếu có ta khóc thì hai đứa cũng khóc đi, phải khóc to tiếng hơn. Hai đứa thích Leon, nhất định cũng không nỡ để thẳng bệ rồi khỏi nhà ta đúng không?”

Sở Vọng và Chân Chân không chịu được màn thao thao bất tuyệt nhún nhún của bà, cuối cùng đành phải đồng ý. Hai người đứng ngoài cửa phòng khách lắng tai vào nhà bên cạnh thì thấy em nhường, không ai muốn xung phong dẫn thân. Ngay khi hai người đang ồn ào tranh nhau tì cửa phòng mở ra cái kết, nửa gương mặt trắng bệch của Mitchell xuất hiện.

Then cái an toàn trong phòng vẫn khóa nửa, thấy là hai người bọn cô, sự cảnh giác trong mắt Mitchell vơi đi, nhưng vẫn lạnh lùng: “Nếu hai em đến làm thuyết khách thay bà Kiều thì mời về cho.”

Chân Chân không biết làm gì, nhìn sang Sở Vọng cầu cứu. Sở Vọng cũng nhìn cô ấy, đột nhiên một ý nghĩ vụt qua trong đầu, cô bèn nói với Mitchell: “Dì à, Chân Chân chơi thân với Leon, chị ấy muốn nói mấy câu với em ấy.”

Chân Chân vừa nghe thấy có lời mình ra làm là chân thì trợn mắt nhìn cô, chỉ hận không thể dùng ánh mắt lóc thọc cô ra.

Leon nghe thấy Chân Chân tới thì vội chạy bước nhỏ ra cửa, cách cánh cửa thấp giọng gọi “chị Chân Chân, chị Sở Vọng”.

Nghe thấy cậu gọi, con tim Chân Chân tim mềm ra, dịu dàng nói: “Leon, chị không nỡ xa em đâu... Ồi.”

Thái độ của Mitchell cũng dịu hẳn, không đóng cửa đuổi các cô đi nữa. Nhìn lúc đó, Sở Vọng khom lưng nhún thẳng vào cậu, để cậu không có cảm giác ục hiếp do bị người lớn vây quanh.

Cô thấp giọng nói: “Leon, em có muốn vào trường trung học hàng đầu Hương Cảng không? Ở trong trường có dạy học bằng tiếng Anh, cũng có dạy học bằng tiếng Latinh. Học sinh tốt nghiệp trường này, đa số đều vào trường đại học hàng đầu ở Anh và Mỹ.”

Leon ngược đầu lên, nhìn mẹ mình với ánh mắt nửa khó hiểu nửa khát vọng.

Mitchell thoáng động lòng, run giọng hỏi: “Cháu... cháu có ý gì?”

Cô không trả lời câu hỏi này mà nói: “Dù đi theo thương nhân Trung Quốc như ông Kiều đến Anh, thì người Anh có đặt mẹ con các di vào trong mắt không? Dù là ông Kiều thì cũng không thể tìm được một ngôi trường tốt ở Anh cho Leon được, đúng không?”

Mitchell nghe một cô gái nhỏ như cô lại nói chuyện thẳng thắn như thế, không khỏi liếm môi, ý bảo cô nói hết đi.

Sở Vọng nối tiếp: “Nếu để Leon được nuôi dưới danh nghĩa bà cả, thì hiện tại trong biệt thự này, dĩ vãng có thể ngày ngày gặp em ấy, không khác gì trước. Và bà cả cũng có thể cho Leon nhiều thứ hơn đi, nói vậy đi cũng thấy được. Điều tốt đẹp chính là giáo dục, điều kiện con ăn áo mặc thượng đẳng hằng ngày, cũng như danh phận tốt...”

Mitchell mỉm cười: “Làm sao em có thể chắc chắn là bà cả sẽ tốt với thẳng bệ?”

Sở Vọng cười nói: “Nếu đi đồng ý để Leon được nuôi dưới danh nghĩa bà cả, thì em cũng có thể đảm bảo bà cả sẽ đưa Leon đến trường Queen tốt nhất Hương Cảng. Đến lúc đó đi muốn theo ông Kiều đến Anh cũng được, mà muốn ở lại biệt thự họ Kiều xem bà cả dạy Leon thế nào cũng được, tùy đi cả. Di xem!”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Nhà họ Từ và sân tennis (1)

Nói thực, kế hoạch nhận nuôi của bà Kiều có thành công không, hay Leon có vào được trường tốt không. Sở Vọng vốn chẳng quan tâm. Còn nếu nói có thiệt hại gì thì cũng chỉ đơn giản là nếu ông Kiều đi rồi, thì Tiết Chân Chân sẽ mất đi một chỗ dựa ở trong biệt thự họ Kiều, còn nếu bà hai Mitchell rời đi, có lẽ bà Kiều sẽ trút mọi oán hận chất chứa trong lòng ngay lên đầu Chân Chân và cô.

Đây không phải là chuyện gì trọng đại quá, chỉ là nếu bà hai và Leon rời đi thì cuộc sống của cô sẽ không còn được tự tại nữa.

Có điều, cô còn có một kế hoạch khác.

Một ngày sau khi nói chuyện với đi Mitchell, trên đường đến tiệm may, Sở Vọng chợt ghé vào một bộ điện thoại, bấm một chuỗi gồm 5 số mà mấy tuần trước trong thư viện ở viện Thần học, Từ Thiếu Khiêm đã đọc một lần.

Chỉ một lúc sau, nhân viên tiếp tuyến ở đầu dây miễn cưỡng hỏi bằng tiếng Quảng: “Xin hỏi gọi đến đâu?”

“Xin giúp tôi chuyển máy tới...” Sở Vọng suy nghĩ rồi trả lời, “Biệt thự nhà họ Từ.”

Nghe thấy là giọng con nít, tiếng Quảng cũng không rành rọt, tiếp tuyến viên càng không có kiên nhẫn, đáp qua loa và cúp rồi chuyển máy. Thời gian kêu *tút tú* ở đầu dây rất dài, mỗi tiếng tút luôn đi kèm với tiếng động điện chạy xet xet. Vì vậy mà khi giọng của Từ Thiếu Khiêm vang lên, thật sự khiến người ta vui mừng quá độ.

Từ Thiếu Khiêm *a lô* rồi không nói gì, còn Sở Vọng thong thả lên tiếng: “Chào giáo sư Từ, em là Linzy. Em tưởng không ai ở nhà.”

Người ở đầu dây bật cười, nói, “Ừ, tôi biết là em mà.”

Sở Vọng kìm nén không cười, cô nhớ thời đại này đầu tiên thì thông tin người gọi. Cô nín cười, đi thẳng vào vấn đề: “Xin hỏi anh Từ đã mời được gia sư thích hợp chưa?”

“Gia sư dạy tiếng Anh thích hợp thì có không ít, cũng xác định được một người rồi, nhưng người còn lại thì chưa tìm được.”

“Em nghĩ anh không cần phải mời người khác nữa đâu, em cho rằng mình có thể đảm nhiệm cả hai người呢.” Có nói: “Và em chỉ nhận tiền lương của một người.”

“Ừ, nghe không tệ. Có thể hỏi là điều gì đã khiến em đổi ý không?”

“Em thừa nhận mình thật sự rất cần sự giúp đỡ của anh. Nhưng em cũng có điều kiện của mình cho phép em dẫn theo em trai đến nghe giảng chung. Em tin giáo sư Từ cũng biết, có bạn học chung sẽ rất có lợi trong việc học ngoại ngữ.”

Từ Thiếu Khiêm lúc ít ý nhiều trả lời “Được.”

Dừng một lúc rồi anh lại hỏi: “Thế xin hỏi, tôi cần làm gì để giải thích học lý cho người nhà em đây?”

Sở Vọng nghĩ rồi đáp: “Có thể dùng danh nghĩa của giáo sư Từ và vợ anh, gửi hai tấm thư mời bằng tiếng Anh đến biệt thự nhà họ Kiều được không? Một tấm là mời con trai trường Leon của bà Kiều đến nhà học Từ học tiếng Anh và tiếng Latinh cùng cháu của anh; một tấm khác, dùng danh nghĩa của anh mời em làm học sinh lớp dự bị, đến biệt thự nhà anh học tiếng Latinh?”

Anh ta suy nghĩ rồi cười nói: “Tôi thì không sao, còn về phần vợ tôi, tôi phải hỏi cô ấy trước đã.”

Sở Vọng vội nịnh nọt: “Cảm ơn giáo sư Từ, cũng thay em cảm ơn vợ anh.”

Từ Thiếu Khâm cười chào tạm biệt cô, cũng rất lịch lãm đợi cô cúp máy trước.

Cách của Sở Vọng là: Nếu như bà Kiều thật sự nuôi Leon dưới danh nghĩa của mình, thì sau này dẫn theo em trai đi thăm hỏi cũng không bị ai nói ra nói vào đâu nhỉ? Hiện tại Leon đã gần chín tuổi, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng có nửa sức chiến đấu. Ngoài ra, cô cũng tự có cách để không cho Leon báo với bà Kiều và Chân Chân là gia sư thật sự là ai.

Trong biệt thự họ Kiều, vì vấn đề tương lai của con trai mình, Mitchell đã tập trung toàn lực khai hóa. Sau khi thống nhất về vấn đề ăn ở đi lại, giáo dục mồm non, bà hai Mitchell lại tranh luận với bà Kiều về vấn đề nên vào trường Queen's hay trường Saint Joseph's, chỉ khổ cho Tiết Chân Chân ngồi bên cạnh làm phiên dịch.

Bà Kiều cười nhạo: "Hai ngôi trường này đều có chất lượng tương đương nhau, nhưng trường trước, nếu muốn nhập học thì cần phải mời người dạy tiếng Latinh. Có ai biết hiện tại tiền lương của gia sư tiếng Latinh ở Hương Cảng là bao nhiêu không? Đương là không lo việc nhà không biết củi gạo đất."

Tiết Chân Chân bị lung tung về thành ngữ "không lo việc nhà không biết củi gạo đất", bèn dịch thẳng từng chữ một cho bà hai Mitchell.

Nhưng bà hai Mitchell lại hỏi ngược lại: "Gạo có giá thế nào, có liên quan gì đến chuyện Leon có học tiếng Latinh không, hiện tại ở Trung Quốc vẫn còn dùng củi nấu cơm hả?" Bà vẫn giữ vững quan điểm của mình: "Sở Vọng đã nói với tôi rồi, chị nhận nuôi Leon như con trai mình, thì nhất định sẽ đưa thẳng bé đến trường Queen's tốt nhất Hương Cảng!"

Bà Kiều nghiêng rằng, cả hai người gọi Sở Vọng tới, kẹp cô ở giữa. Một người hỏi: "Cháu hứa lung tung gì thế hả, bảo bác đi đâu mời giáo viên dạy tiếng Latinh đây?" Còn một người khác mất hocen đồ, khó tin hỏi: "Sở Vọng, cháu và bà cả hợp kế lừa đi ư?"

Tiết Chân Chân bắt đầu đi nói: "Tự em gây chuyện, chị không giúp được đâu."

Sở Vọng chẳng hề bất hoảng, thậm chí còn thông thả nhấp sửa uống. Đang tâm trạng tốt, cô còn tốt bụng khuyên hai bà: "Bác à, đi à, cháu cho rằng đợi hai hôm nữa rồi hai người cãi nhau tiếp cũng không muộn."

Nhưng hai người họ không nghe lời khuyên mà còn cãi nhau hai ngày. Hai hôm sau, bức thư gửi đến từ biệt thự họ Từ và đại học Hương Cảng đã khiến tất cả mọi người trong nhà phải tái tiếng.

Đoàn Yên thế mà còn bình tĩnh hơn cả Sở Vọng, thân nhiên nói với Chân Chân: "Tôi nhỏ trong lớp ta, học sinh có thành tích tốt nhất không phải là em Chân Chân à?"

"Em gửi thi vào lớp dự bị đại học trước, còn chị gái vẫn chưa khá khẩm tiếng Anh, dù gì người bị bề mặt cũng không phải tôi." Chân Chân hờn trợn mắt lại.

Bà Kiều không có tâm trạng đầu mà chúc mừng và chia buồn cho hai cô cháu gái, bởi vì mọi tâm tư của bà đặt vào một phong thư khác. Trên bàn ăn sáng, bà lại nhắc đến chuyện này: "Nhà họ Từ này, nghe bảo là một nhà trong ngành dệt may nổi tiếng ở Quảng Châu, lần này bà Từ mời, có phải có ý muốn kết thân không?"

Bà kích động gọi đi Triệu tới, để bà ấy đến tòa nhà bên cạnh báo cho Mitchell biết đã tìm được người dạy tiếng Latinh cho Leon rồi.

Rồi bà Kiều liên tục gọi điện cho ông Kiều, nhắc ông nhanh chóng gọi điện thoại đến tòa soạn báo Trung văn và Anh văn Hương Cảng, để hai tờ báo này ngày mai đăng tin ông quyết định để Leon làm con trai trưởng lên trang nhất.

Bà Kiều lúc thì thấp thòm đi tới đi lại trong biệt thự, chốc lại vui vẻ phóng đoán ý đồ của bà Từ. Còn Sở Vọng là công thần phía sau đã bị bà Kiều bỏ qua hoàn toàn, nên gần đến ngày dẫn Leon tới biệt thự nhà họ Từ, cô cũng không được bà Kiều chúc mừng.

***

Đây là lần đầu tiên Sở Vọng đến biệt thự nhà họ Từ, căn nhà nằm ở phố Hoa Viên khu Vượng Giác. Nói là biệt thự, kỳ thực chỉ là một tòa nhà nhỏ nằm khuất sau cổng chào khu Vượng Giác, không quá bắt mắt. Thậm chí còn không có hàng rào, xung quanh chỉ trồng mấy loại hoa dại để ngăn cách với công viên biệt thự khác, phân rõ địa giới.

Cô nhấn chuông cửa, một lúc lâu sau mới có một bà già tập tễnh đi ra mở cửa, xuyên qua khe cửa cẩn thận hỏi bằng tiếng Quảng: "Xin hỏi có là..."

Sở Vọng nói: "Cháu là học trò của giáo sư Từ, Linzy, không biết giáo sư đã nhắc đến chưa?"

Lúc này bà già kia biến sắc, hốt ha hốt hải chạy vào trong, vừa chạy vừa nói: "Cô chờ! Cô chờ! Gia sư mà cậu chủ nói đã đến rồi..."

Sở Vọng nhìn đồng hồ, không tệ, sớm hơn 15 phút so với giờ hẹn lúc 2 giờ.

Một lúc sau, bà lão kia lại hốt ha hốt hải chạy tới, xấu hổ dẫn Sở Vọng và Leon vào nhà ngồi trên sofa, rồi lại lập tức chạy nhanh lên lầu, để lại Sở Vọng và Leon đưa mắt nhìn nhau, cứng người ngồi tại chỗ.

Trong nhà cũng giống bên ngoài nội thất đầy đủ, nhưng ngoài nội thất ra thì không còn vật dụng gì khác; căn phòng rất sạch, nhưng lại sạch sẽ quá mức, không có hơi thở của sự sống. Có lẽ chủ nhân ngôi nhà chỉ coi đây như nơi nghỉ ngơi chứ không phải là một tổ ấm bé nhỏ.

Vì trống rỗng nên có thể nghe rõ mọi âm thanh. Sở Vọng chỉ ngồi trên ghế sofa, vậy mà tình cờ nghe được chuyện "gia đình tranh chấp".

Một người phụ nữ có giọng khàn – có lẽ là chị Từ, nói: "Sao cô giáo dạy Anh văn đến sớm vậy... Di Văn, đi xuống nhà báo người ta uống trà ăn hoa quả trước đi. Cậu không có ở nhà, đi đứng để người ta cảm thấy nhà mình thất lễ."

Di Văn ho hai tiếng: "Đừng nói trà, trong nhà giờ đến bà trà còn không có. Nhưng rau dưa hoa quả... thì có đấy, tháng trước cô đem táo với cà bí đao ở quê lên vẫn chưa ăn hết, không biết đã bị mốc chưa nữa."

Chị Từ lại nói: "Hay đi gõ cửa phòng Văn Quân thử, bảo thằng bé xuống lầu gấp cô giáo trước?"

Di Văn nói: "Lão đã gọi rồi, nhưng không biết cậu Văn Quân cầu kinh gì, có lẽ vì lúc này cô mở cửa phòng hút thuốc. Gõ mòi tay nhưng vẫn không phản ứng."

Chị Từ thờ dãi: "Đi... đi chính tộc tại áo quần lại cho tôi, dời tới xuống lầu đi."

Lần này, cánh cửa ở một căn phòng khác trên tầng hai mở ra, rồi lại đóng cái *sầm*. Chuỗi bước chân nặng nề nhanh chóng từ cầu thang xuống tới, chỉ chốc lát sau, một cậu bé mặc đồng phục màu nâu nhạt vội vã chạy đến trước mặt Sở Vọng và Leon. gương mặt nhô nhẵn đang nổi giận dưng dưng, ánh mắt sáng quắc nhìn trên người Leon tóc vàng mắt xanh một lúc, rồi lại quét sang Sở Vọng chỉ cao hơn Leon nửa cái đầu bên cạnh, cực kỳ không khách khí ngoài đầu lại, hỏi với lên trên lầu: "Không phải hai người nói có giáo tới rồi ư? Cô giáo đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Biệt thự họ Từ và sân tennis (2)

Tầm mắt Sở Vọng vượt quá đũa bẻ nóng này trước mặt, nhìn lên đồng hồ lớn treo cạnh tủ âm tường. Con lắc đồng hồ đang đưa vài lần rồi gõ *bình boong* – điểm hai giờ đúng.

Lúc này cửa vang lên cái *két*, giọng của chị Từ ở trên cầu thang vọng xuống: "Anh về rồi đấy à?"

Người ở cửa đáp, "Về rồi đấy. Giáo viên đến chưa?"

Chị Từ nói: "Đã đến từ lâu rồi!"

Sở Vọng nghe thấy người ở cửa nói "sao đến sớm thế?", lật đặt nắm tay Leon đứng dậy, cung kính cúi người chào "chào giáo sư Từ".

Từ Thiếu Khâm đưa mắt nhìn lướt qua ba người đứng cạnh sofa, mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi. Thấy sắc mặt của Văn Quân, anh hip mắt nhìn lên cầu thang, dụi dãi hỏi: "Em lại hút thuốc hả?"

Sở Vọng cũng nhìn lên chỉ thấy một người phụ nữ yếu đuối được một bà lão mặc áo vá màu vàng đỏ, chạm rai đi xuống phòng khách; chị Từ rất gầy, gầy tới nỗi làm bộ sườn xám nhũ kim trên người trở nên rộng rãi, cô cảm giác đi trên đường cũng có thể bị gió thổi bay; kiểu sườn xám này đang rất thịnh hành với các thiếu phụ thời bấy giờ, rất tôn lên vẻ đáng, song khi chị Từ mặc lại có phần âm đạm phong sương. Tóc chị bông nhầy, vẫn thành một búi tóc. Di Văn đột chị run run ngồi xuống sofa gần Sở Vọng, lúc này Sở Vọng mới phát hiện lý do mà chị đi đứng không vững—— bên dưới sườn xám là gót ngọc ba tác* yêu kiều.

(*Mỗi cách nói chỉ bàn chân bó của phụ nữ Trung Quốc thời xưa.)

Nhưng đây là lần đầu gặp mặt, Sở Vọng chỉ mỉm cười thân thiện với chị chứ không quan sát nhiều. Mà chị Từ lại đưa mắt nhìn có một lượt từ đầu đến chân: là ánh mắt dịu hiền, mang theo sự tán thưởng của phụ nữ lớn tuổi với cô gái trẻ, thậm chí còn bọc lỵ quan tâm chiều chuộng.

Cô không biết mình có nên gọi chị là "cô Từ" không, bởi nhìn bề ngoài thì trông chị chỉ khoảng chừng hơn ba mươi, có lẽ ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi gì đó, cảm thấy có khi còn gần hơn anh Từ. Cô chỉ biết mỉm cười với chị. Lúc này Từ Thiếu Khâm đi đến gần vậy, vô cùng tự nhiên dựa vào tay vịn trên ghế chị Từ đang ngồi, một tay khoắc lên lưng ghế sau lưng cô, trái lại càng khiến chị Từ trông già hơn. Đường như chị Từ cũng nhận ra điều đó, vừa gần với nói với mọi người: "Tôi không thích ngồi cạnh anh ấy, vì lúc nào cũng khiến tôi như già đi mười tuổi."

Lúc này Sở Vọng mới mỉm cười áy náy: "Cô Từ không già, chỉ là trông chừng chạc hơn thầy Từ đấy thôi."

Từ Thiếu Khâm mỉm cười, dụi dãi nói: "Bà à đang chê anh không gục em già hả?"

Từ Văn Quân chỉ một lòng nghĩ đến giáo viên dạy mình hôm nay, gấp gấp hỏi: "Không phải nói hai giờ có giáo sẽ đến à?"

Chị Từ quay sang nhìn Sơ Vọng: “Không phải ở bên kia đó à?”

Lúc này Văn Quân mới ngoái đầu quan sát Sơ Vọng lần nữa: tuy cao hơn mình nhưng cũng chỉ cao hơn nửa cái đầu thôi. Nước da trắng nõn, thanh tú hơn các cô gái khác, nhưng trên mặt lại có ra vẻ già dặn, khiến cậu bất giác nhớ lại người thầy thuyết giáo trong trường ngày trước; đôi mắt không to song đen láy, cậu cũng không rõ là đôi mắt ấy không có thần thái hay quá trong suốt nhìn rõ mọi việc.

Văn Quân càng nghi hoặc hơn: “Chị mấy tuổi rồi?”

Sơ Vọng không chớp mắt đáp: “Mười sáu.”

Văn Quân há to miệng, đưa mắt nhìn sang anh Từ. Anh Từ chỉ chỉ mỉm cười nhìn Sơ Vọng, không lật tẩy cũng không phê bình, chỉ cười mà thôi.

Văn Quân không nhận được lại nhìn Sơ Vọng: dựa vào vẻ ngoài, nói có cùng lứa với cậu cậu cũng tin; nhưng sẽ không một đứa trẻ nào lại có biểu cảm trên gương mặt phúng phính đó cả.

Từ Văn Quân vẫn không tin, dùng tiếng Anh nói với Sơ Vọng: “Em là Văn Quân Từ, đến Hương Cảng học tiếng Anh ba tháng.”

Phát âm lên xuống rất trầm bổng, là tiếng Anh kiểu Trung Hoa điển hình.

Sơ Vọng cười nói: “Chị tên là Linzy, sẽ dạy em tiếng Anh trước, khoảng ba tháng sau, chúng ta sẽ bắt đầu học tiếng Latinh.”

Trong tông giọng Scotland thỉnh thoảng xen vào một hai phát âm kiểu Mỹ.

Cuối cùng cũng có hai câu mà Leon nghe hiểu. Tiếng mẹ đẻ của cậu là tiếng Bồ Đào Nha, tuy không nói tiếng Anh nhiều, nhưng vì được ông Kiều dạy nên cũng có được giọng anh Luân Đôn: “Mình là Leon, là bạn học của cậu.”

Văn Quân vẫn không quá thiết tha: “Em cứ tưởng sẽ là một giáo viên người Anh.”

Sơ Vọng ôn hòa cười nói: “Chỉ cho rằng quốc gia khác nhau, con người khác nhau, dĩ nhiên sẽ có cách tiếp thu ngôn ngữ khác nhau. Trừ khi học ngoại ngữ ngay lúc còn nhỏ, thì để người Anh bản địa dạy sẽ tốt hơn. Nhưng Văn Quân em không phải là đứa trẻ hai tuổi đúng không?” Nói rồi, cô nhìn sang Leon, “Hơn nữa em còn có một bạn học chung rất tốt đấy.”

Chỉ cần là một đoạn tiếng Anh dài thì Văn Quân sẽ không nghe kịp. Cho nên cả một đoạn trên, cậu chỉ nghe hiểu mơ hồ được câu cuối cùng. Sơ Vọng cười hỏi: “Nghe không hiểu đúng không? Thế thì nên kiểm toán học tập.”

Từ Văn Quân bị cô nói làm cho xấu hổ, sự ngỡ ngàng vênh vào trên mặt cũng giảm đi bảy tám phần. Ngay trước mặt anh Từ và chị Từ, Sơ Vọng chẳng chút sợ sệt, mở bài thi mà nhà họ Từ đã chuẩn bị trước ra, hỏi Từ Văn Quân một hai câu rồi khoan thai giảng bài.

Chị Từ nhìn ba cái đầu ở cạnh bàn trà, không kìm được mỉm cười. Lúc này chị mới gọi đi Văn đến, để bà ra tiệm mua ít trái cây tươi về.

***

Hầu hết các nghiên cứu sinh đều là nửa trợ giảng của các giáo sư. Các giáo sư trăm công nghìn việc, có lúc sẽ không đứng lớp được, đến khi đó sẽ nhờ nghiên cứu sinh giảng bài cho sinh viên. Có khi giáo sư bận suốt một học kỳ, các tiết học trong học kỳ đó đều do cô dạy. Kể từ khi bắt đầu đứng bục giảng, cô mới phát hiện một điều thực chất đặt ra quy tắc cứ sáu 45 phút là nghỉ 15 phút trong lớp là vì các giáo sư cả, để bọn họ và cả cô họ đều được nghỉ ngơi.

Thời đại này không có loa, cũng không có máy chiếu powerpoint, nên giảng bài cho học sinh sẽ mất sức hơn. Có lẽ Từ Thiếu Khiêm cũng biết điều đó, nên vào lúc đồng hồ chỉ 3 giờ kém 15, anh bảo chị Từ sai đi Văn đi gọi ba đứa nhỏ đến ăn trái cây.

Chị Từ muốn lấy lòng Từ Văn Quân nên cười hỏi: “Cô giáo mới dạy học thế nào?”

Từ Văn Quân đang cầm đầu ăn thanh long, lăm lăm không nghe thấy gì, không chịu trả lời.

Có vẻ chị Từ đã quen với chuyện đó, Từ Thiếu Khiêm ngừng đầu hỏi đi Văn: “Lại cụt hứng nữa à, đã có chuyện gì vậy?”

Di Văn kín đáo phê bình: “Buổi trưa có chủ dẫn cậu ấy đến tiệm cơm ăn hải sản, về đến nhà thì mệt là người, sợ không chờ được cậu chủ đã ngủ nên mới hút hai hơi, làm cậu Văn Quân ngồi thấy buồn.”

Văn Quân vô cùng tức giận: “Hút hai hơi? Khỏi lượn khắp phòng, mơ mơ màng màng, sợ người ta không biết biết thật họ Từ có người hút tẩu thuốc chắc!”

Từ Thiếu Khiêm nhìn Từ Văn Quân, cười lạnh nói: “Thìm đưa cháu từ trong nước đến, nhưng có gì bực dãi cháu không, trái lại còn chiều ra tật xấu. Hừ? Chú muốn nghe xem cháu nói gì đấy.”

Anh là người xưa nay rất nhã nhặn với người khác, lúc nào trên mặt cũng nở nụ cười, lúc không nói gì lại khiến người ta có cảm giác như gió xuân. Song chưa từng nghĩ, là một người đứng đầu gia đình, Từ Thiếu Khiêm vẫn có sự uy nghiêm cần có.

Văn Quân sững sốt, dù trong bụng hậm hực tới mấy thì cũng chỉ có thể cụp đầu xuống.

Cả biệt thự chìm trong im ắng, càng khiến người ta cảm thấy lạnh run. Sơ Vọng muốn nói gì đó, nhưng không biết phụ nữ trong gia đình cũ mà hút thuốc thì có lỗi lớn thế nào. Có điều cô cũng không có quyền phát biểu, dù gì kiếp trước cô cũng hút thuốc đấy thôi: thức đêm mệt mỏi sẽ hút hai điếu Marlboro Hard, vừa nâng cao tinh thần vui vẻ, vừa có thể làm thần tiên phiêu bổng.

Chị Từ cười kéo áo sơ mi của Từ Thiếu Khiêm, nói: “Không thể trách Văn Quân được. Nói thật, em không quen với biệt thự này: phòng nào cũng như bị nhốt trong hộp bốn bề là đá, chỉ cần trong phòng có tiếng động là chỗ khác đều nghe thấy —— vẫn là nhà cũ một nhà một phủ như trước thoải mái hơn.”

Từ Văn Quân nhìn sắc mặt Từ Thiếu Khiêm, lại nhìn nửa quả thanh long trước mặt, thấp giọng nói: “Mấy hôm trước mới đi với thím ra ngoài xem nhà.”

Từ Thiếu Khiêm thấp giọng *ừ* một tiếng, lúc ngoái đầu hỏi chị Từ, sắc mặt thoáng giãn ra: “Đã nhìn trúng căn nào chưa?”

Chị Từ nghĩ rồi nói: “Ồ ngoài đại lộ chính, là căn phòng có nhiều cây cỏ ấy. Con đường đó chỉ có tên tiếng Anh nên em không nhớ.”

Từ Văn Quân không ngừng đầu lên đáp: “Lotus Avenue.”

Từ Thiếu Khiêm ừ một tiếng: “Đó là nhà cũ chưa bị phá dỡ.”

Chị Từ nói: “Em thấy căn nhà đó rất tốt! Sân lớn, có thể cho người trồng hoa cỏ, như vậy sẽ có sinh khí hơn. Đầu giống chỗ này của anh, đến hơi người cũng không có! Người không biết còn tưởng đây là nhà bỏ hoang...” Chị Từ cười với Sơ Vọng, nói chuyện lý thú của Từ Thiếu Khiêm: “Lúc ở Quảng Châu, tôi còn nói anh ấy ở Hương Cảng suốt ngày phở trương lăng phi, ăn chơi la bủ, vậy mà vừa tới nơi này ợ, trong nhà ngay đến một thứ giống đầu cũng không có, tiếc mà rau tươi tôi mang từ quê lên quá.”

Sở Vọng nhìn chị Từ, cười nói “Có lẽ giáo sư Từ bận chuyện ở trường lắm”

Chị Từ nhìn cô, càng nhìn càng thích, một lúc sau mới sực nhớ ra một chuyện, nói “À đúng rồi. Còn có một lý do khác em nhìn trúng căn nhà kia nữa: nhà tuy cũ, nhưng trong sân có sân quần vợt mới lắm.” Nói rồi chị nghiêng đầu hỏi Từ Thiếu Khiêm: “Em nhớ thằng bé Văn Dữ chơi quần vợt rất khá đúng không?” Nhận được cái gật đầu của Từ Thiếu Khiêm, chị quay sang cười nói với Sở Vọng, “Đến lúc đó quét dọn sân xong, nếu em có rảnh thì có thể mời bạn học tới chơi, tôi sẽ bảo tại Văn Dữ dạy các em chơi quần vợt.”

Sở Vọng mỉm cười.

Chương trình học hai tiếng đồng hồ nhanh chóng kết thúc. Cứ tưởng tiền lương sẽ trả theo tháng, nào ngờ chị Từ lại đòi trả công trong ngày cho cô. Sở Vọng âm thầm ánh chừng sức nặng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười, cúi gập người chào chị Từ.

Sau khi tiễn Sở Vọng và Leon rời đi, chị Từ cười nói “Em thích cô bé này.”

Từ Thiếu Khiêm híp mắt: “Ừ, con bé thật sự không tệ, rất thông minh”

Chị Từ lại hỏi “Em ấy mười sáu tuổi thật à?”

Từ Thiếu Khiêm cười nói “Không lớn thế đâu.”

Chị Từ lại bảo: “Em thấy còn nhỏ quá... Có điều con gái bây giờ ai cũng nhỏ. Đã hứa hôn chưa?”

“Nghe nói đã đính hôn rồi.” Từ Thiếu Khiêm cười, nghiêng đầu dụi dụi vén lọn tóc bấc rủ xuống bên tai vợ, hỏi: “Sao thế, lại muốn làm mai rồi à?”

Chị Từ thở dài, khoát tay nói “Nếu chưa hứa hôn thì đúng là rất muốn tìm một nhà tốt cho con bé. Ồi, tiếc quá tiếc quá.”

Rồi chị ngoái đầu suy nghĩ, nói “Có điều nói ra, mấy cậu cháu trong nhà anh, cũng chỉ có Văn Quân là có tiền đồ, đáng tiếc tuổi còn nhỏ. Mấy người khác, em thấy cũng bình thường, không xứng với con gái người ta.”

Từ Thiếu Khiêm ôm chị vào lòng, thấp giọng nói “Không phải lúc em gả cho anh cũng lớn hơn anh ba tuổi sao? Lúc mới gặp anh còn ra vẻ người lớn, vênh mặt hất cằm sai khiến kia mà.”

Chị Từ khờm anh: “Lúc gả cho anh? Bây giờ hả, càng lúc càng già.”

“Bây giờ càng lúc càng trẻ con, không khác gì con gái anh cả.”

Nghe thấy hai chữ “con gái”, chị Từ chợt nhớ đến cái thai bị sảy, cảm thấy đau buồn. Dĩ nhiên Từ Thiếu Khiêm biết chị nghĩ gì, càng ôm chị chặt hơn, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu chị, thấp giọng nói: “Không có con thì có sao đâu? Anh sẽ không vì thế mà bớt yêu em, em vẫn mãi là người vợ duy nhất anh cưới hỏi đáng hoàng trong cuộc đời...”

“Anh không hiểu đâu.” Chị Từ cắn răng dẩy anh nhưng lại đẩy không được, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

***

Khi xe buýt công cộng cách nhà còn một chặng, Sở Vọng lập tức lách chuông trước, cùng Leon xuống xe.

Ở ngã rẽ vào góc đường Bãi Trước có một hàng các cây cọ cao to, bên dưới là những bụi hoa hồng kỳ lạ. Đang là mùa hè nên từng đóa hồng nở rộ, cao hơn cả đầu, vừa hay che khuất hai người.

Sở Vọng xuống xe trước, đi đến đứng dưới bụi hoa kia. Leon đi theo sau, cô thấp giọng hỏi: “Hôm nay học Anh vẫn thế nào?”

Leon nói “Chị dạy hay lắm! Em nghe hiểu rõ hết!”

Sở Vọng lắc đầu, nói “Là cô giáo chứ không phải chị. Về nhà rồi, dù là chị Chân Chân, bác Kiều hay là mẹ của Leon hỏi giáo viên dạy tiếng Anh là ai, Leon cũng không được nói là chị dạy. Nếu để người khác biết, không chỉ chị mất việc, mà Leon cũng không thể đi học tiếng Anh và Latinh tiếp nữa đâu.”

Leon nửa hiểu nửa không gật đầu.

Sở Vọng ngừng đầu nghĩ ngợi, lại nói “Nếu có ai hỏi em, em cứ bảo giáo viên kia là người Mỹ, lớn lên ở Scotland. Còn nếu hỏi họ gì, thì em cứ nói là...”

“Thomson. Hồi trước em có một giáo viên tên là Thomson.” Leon đáp.

Sở Vọng cười gật đầu, “Được. Giờ ví dụ chị là chị Chân Chân, chị hỏi emr giáo viên dạy tiếng Anh kia như thế nào? Là người nước nào? Có dạy hay như cô Mary không?”

“Tốc độ nói của giáo viên dạy tiếng Anh rất nhanh, dạy rất rõ ràng. Là người Mỹ lớn lên ở Scotland, trẻ tuổi hơn cô Mary.”

Sở Vọng cúi đầu nghĩ, rồi lại hỏi “Còn nếu chị Chân Chân hỏi lúc em học tiếng Anh, chị Sở Vọng đang làm gì? Thì em trả lời thế nào?”

Leon nói “Giáo sư Từ dạy chị Sở Vọng học tiếng Anh.”

Sau khi bán xong, cả hai chậm rãi đi về nhà. Đến sâu giờ, nắng chiều buông, những ngọn đèn trong biệt thự cũng dần sáng lên. Mờ cửa sắt ở ngoài vườn hoa ra, bước lên bậc thềm, từ xa đã thấy Tiết Chân Chân mặc áo dài màu trắng, ngồi trên bàn đu đu tới đu lui. Thấy hai người cô về thì vội nhảy xuống bàn đu, rào bước đi đến trước mặt, ngẩn đốn ở trên bậc thềm.

Leon ngừng đầu, thấp giọng gọi chị Chân Chân, trong đầu nhắm một hồi lời thoại. Có điều Chân Chân không hỏi gì, chỉ nhìn Sở Vọng từ đầu tới chân một lượt, mũi hừ một tiếng, nói “Sinh viên tài cao về rồi kia.”

Sở Vọng mỉm cười: “Tiết đại tiểu thư đợi chúng em lâu rồi hả.”

“Ai muốn đợi em?” Tiết Chân Chân bĩu môi, “Chỉ là không có em, chị cũng không muốn chung nhà với chị em mất to trống mắt nhỏ, nên mới ra ngoài cho yên tĩnh.”

Sở Vọng vẫn cười nói “Thì cũng là chờ em còn gì.”

Tiết Chân Chân xì cô, nói: “Ai thêm chữ em?” Rồi một lúc sau, cô nàng ngước mắt lên nhìn cô: “Cô giáo sư khoa Vật lý tán thưởng em, em vui lắm chứ gì. Đồ cho bà chị ‘mèo khen mèo dài đuôi’ kia của em suốt ngày không đặt em vào trong mắt.”

Thấy Sở Vọng không đáp mà chỉ cười thì mắt nhìn mình, Tiết Chân Chân nhủ vậy nói: “Hồi trước ở trong phòng em nói gì mà kỳ phùng địch thủ đó, không tính em nhé, chỉ có hiệu lực với chị của em thôi.”

Sở Vọng nghiêng đầu mỉm cười, “Em xúc động rồi đấy, làm sao bây giờ?”

Tiết Chân Chân tròn mắt, cười nói: “Em mời Tậ Di Nhĩ uống cà phê Chìm Xanh bao nhiêu lần thì cũng phải mời chị uống bấy nhiêu lần, nếu không chị sẽ không tha cho em tội vút bỏ chiến hữu.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Nhà họ Từ và sân tennis (3)

Sau khi chính thức gửi thư báo trúng tuyển đại học dự bị ngành Vật lý đại học Hương Cảng, trong lịch trình hằng ngày của Sở Vọng đã gạch bỏ đi dòng “trường nữ sinh tư thục Hương Cảng”, dù là vậy thì cũng không được nhẹ nhàng bao nhiêu. Một tuần đến phố Hoa Viên ở Vương Giác bốn lần, đến Du Ma Địa ba lần, Chủ nhật lại còn bị Tậ Di Nhĩ kéo tham gia dân họp xướng cho bằng được. Danh tiếng của ngài Saumur đã lan rộng khắp đất Cảng, các bà các cô tìm đến ông may lễ phục cũng nhiều lên, đơn đặt hàng kín đến cuối năm. Ngài Saumur lại cố chấp, nói gì cũng không chịu mời thợ giúp, ông như cho rằng người ngoài luôn không bằng người mình dốc lòng bồi dưỡng. Sở Vọng nơm nớp lo sợ nghe, cũng vì thế nên thỉnh thoảng dành thời gian đến Du Ma Địa hai chuyến.

Bởi vì sự hào phóng của chị Từ và ngài Saumur, nên sau một thời gian bận rộn, tài sản của Sở Vọng cũng dần dần nhiều lên, bắt từ bất giác sắp được 200 đồng. Bạc nặng trĩch, sở vào khiến người ta có cảm giác an toàn hơn so với tiền giấy ở đời sau.

Hiện tại, một chiếc xe Ford trị giá 8.000 đồng, một căn nhà ở tổ giới của Pháp tốn 2.000 đồng...

Nghe đến đây, ngày hôm sau cô lập tức gọi điện cho Từ Thiếu Kiêm. Không vì gì khác, mà chỉ muốn hỏi xem bao giờ thì cô chính thức nhập học.

Tiếp tuyến viên hôm nay là một cô gái, dường như nghe thấy giọng con nít nên dịu dàng nở nụ cười, chuyển điện thoại giúp cô.

Điện thoại được chuyển, cô vừa “àlo” một tiếng thì Từ Thiếu Kiêm bật cười, như thể đã thương lượng với cô gái tiếp tuyến viên vậy.

“Em gọi điện thoại buồn cười vậy à?” Sở Vọng hỏi với vẻ bất đắc dĩ.

“... Không phải. Chỉ là đôi lúc lo em với không tới ông nghe ở bất điện thoại.”

“...”

“Ba giờ chiều ngày mai, có rảnh để đến nhà số 3 đại lộ Lotus một chuyến không? Năm đầu tiên học mấy môn cơ bản, tôi sẽ lấy thêm vài sách giáo khoa cho em, một tuần trước lễ Nô-en, em sẽ cùng các sinh viên năm nhất tham gia kỷ thi. Nếu đậu thì có thể trực tiếp vào học chương trình năm nhất. Có điều kỷ này dài thì ba môn rồi, nên sang năm em phải thi nhiều hơn người khác ba môn, sẽ vất vả đấy, như thế có chịu được không?”

“... Nếu rảnh thì được.”

“Ừ”, tôi cũng cho rằng đây không phải là vấn đề lớn với em. Vợt tôi cũng nhỏ em rồi, chiều mai gặp nhé.”

***

Ngày hôm sau, phong thư ở Anh đã đến.

Không có tuyến xe tốc hành đến đại lộ Lotus, nên khi đi chuyển xe buýt ở Du Ma Địa, cô chợt nghĩ đến giờ đó, nhân tiện nhìn thoáng qua hộp thư ngoài tiệm may, kịp tức nhìn thấy bức thư đóng dây dẫu bưu điện.

Xe vẫn chưa tới, cô bung ghê dựa ngồi cạnh bà Nguyễn đọc thư.

Bà Nguyễn mỉm cười, “Tình yêu tuổi trẻ đúng là làm người khác hâm mộ.”

Sở Vọng lè lưỡi, dựa lưng vào bà Nguyễn đọc thư dưới ánh nắng.

Mong em Sở Vọng đọc được thư này.

Và lúc đọc thư, mọi điều vẫn bình an tới đẹp.

Sau khi đến Anh, chuyên ăn uống sinh hoạt trở nên rất gò bó. Có điều ẩm thực khá ngon, toàn là chân giò hun khói, pho mát, khoai tây, trứng gà và bánh mì, cứ như bọn họ coi sinh viên là gia súc mà nuôi. Sợi hóm nữa sẽ béo mất, phải tìm ngày đi tham gia lao động với các sinh viên học viện quân sự mới được, quả thật khổ vô cùng. Điều thú vị nhất chính là: Đây là ngôi trường tư nhân nhưng lại muốn gọi là trường công, tiếng Anh là ‘public school’, như thể đang xích mích với ai vậy.

Trời rất hay đổ mưa, hề một ngày trôi qua u thì suốt cả tháng sẽ không có nắng. Tuy trời như vậy, nhưng không đến mức lạnh cảm như ở Berlin. Bị nhốt trong những pháo đài cao tường cổ kính, cả tháng trời không được ra ngoài, con người cũng trở nên bức bối nặng nề, chỉ mong không dọ em.

Viết thư xong từ lâu rồi, nhưng vì không được tự do nên không gửi đi được, đến lúc gửi đi thì đã qua nửa tháng Tư.

Lần sau viết thư gửi đến em, chỉ sợ là chuyện của mấy tháng sau.

Nay hơi vội vã, mong em chớ trách.

Ngôn Tang

28.04

Năm dân quốc thứ 15 tại Luân Đôn.

Sở Vọng vừa đọc thư vừa cười, đột nhiên bà Nguyễn vỗ cô gọi to, “Xe đến rồi kìa!”

Cô vội nhét thư vào trong cặp sách, ôm lấy bố hoa lan đỏ đẹp dành để chúc mừng anh Từ chị Từ chuyển nhà mới, rồi cuống quýt đứng dậy chạy sang đôi điện, nhảy lên xe buýt đến quận Thuyền Loan. Cô định sẽ viết thư ở trên xe, vì ôm hoa nên phải ngắm vé xe màu đỏ trong miệng, đưa hai tay sờ tới tận. Nhưng phát hiện vì đi vội quá nên quên đem theo bút, cô buồn bã tựa đầu vào cửa kính trên xe, nhìn xe buýt này lên này xuống trên con đường trải nhựa, thỉnh thoảng thấp thoáng trên núi đỏ vàng – là những phong cảnh bình thường xem chán.

Cuối mùa hè, ánh nắng vùng nhiệt đới vẫn chan hòa ấm áp. Cộng thêm giám xác trên xe buýt khổng lồ, đi trên đường núi thấp nhỏ lên xuống, Sở Vọng dễ dàng thiếp ngủ. Nếu không phải trên xe cũng có một hành khách xuống đại lộ Liên Hoa thì e là cô đã ngủ quên rồi.

Nghe thấy tiếng tắc chuông, cô ngừng phát đầu lên, xe đang dừng lại ngoài cửa căn nhà số 3 ở đại lộ Liên Hoa. Cô ôm hoa vội đứng dậy xuống xe, chợt trông thấy một người khá quen mặt. Người nọ cũng đứng dưới bóng cây đằng xa nhìn cô, đợi đến gần có mới xác nhận, người này chính là Diệp Văn Dữ.

Khi cô nhận ra người ta thì Diệp Văn Dữ cũng có vẻ mặt như bưng tỉnh, cười nói, “Vừa này lên xe, anh có cảm giác quen quen, nhưng vì bố hoa che khuất mặt em nên lúc này không dám đi đến chào hỏi.”

Sở Vọng cũng cười nói: “Thế thì vinh hạnh quá, em còn tưởng trên đời này ngoài chị em ra, không ai có thể khiến cậu Diệp nhớ kỷ mặt mũi.”

“Ồi, em gái này...” Diệp Văn Dữ bị cô nói thế thì lúng túng, một lúc sau mới cúi đầu thỏ.

“Em làm sao cơ?”

Sở Vọng ôm hoa xoay sang phải, đúng lúc nghe thấy anh Từ ở trong sân lên tiếng: “Sao lại cùng đến đây?”

Diệp Văn Dữ ngoai cho chân dài, chỉ hai ba bước đã vượt qua Sở Vọng đi vào trong sân, cười nói: “Vừa tình cờ gặp nhau này ở trên xe buýt... Chú út, học trò mới của chú miệng mồm thật đấy.”

Sở Vọng ôm hoa cúi chào anh Từ, hỏi, “Giáo sư Từ, có đầu ạ?”

Diệp Văn Dữ nói: “Chú xem, còn chưa làm học trò chính thức mà đã gọi ‘cô’ rồi.”

Có một hàng bán ghế trúc được đặt trong sân, Từ Thiếu Kiêm cầm một bình nước tưới một lượt lên bề mặt, rồi anh ngẩng đầu nhìn vào nhà giữa, nói: “Có ấy đang ở trong nhà...”

Thấy Sở Vọng ôm hoa đi tới, Từ Thiếu Kiêm bật cười, nói: “Em lại đây, trong nhà vẫn còn mùi, đợi ở ngoài sân một lát đi đã. Đợi có ấy hút thuốc xong đã.”

Nghe thấy Từ Thiếu Kiêm nói thế, cô vội vã lùi lại. Vừa này có thoáng thấy một người nằm nghiêng trên giường ở góc sáng, như lạc trong mây mù, đúng là chị Từ rồi. Sở Vọng chợt cảm thấy may vì ngày đầu khi mình đến biệt thự nhà Từ, không nói mấy câu như “thật ra hút thuốc cũng không xấu lắm” hay “đội máy năm nữa tôi cũng sẽ hút hai điều có khi”; thì ra thuốc này không phải là thuốc kìa, mà là thuốc phiện.

Tuy trước đây có từng đến một quán cà phê có vẻ là thuốc phiện trên biển lừng, cũng từng thấy bạn bè ăn bần cần sa, nhưng bản thân chưa thử bao giờ. Dù cần sa có gây nghiện hay gây phê thì cũng không thể sở được với thuốc phiện, cho nên khi chính mặt thấy chị Từ hút nha phiến, cô thật sự kích động.

Diệp Văn Dữ và Từ Thiếu Kiêm lại như quá quen với chuyện này, đứng ngoài ngắm trò chuyện.

Diệp Văn Dữ hỏi: “Sao không thấy Văn Quân đâu thế ạ?”

“Không quen ở nhà cũ nên không muốn tới.”

“Cháu thấy căn nhà này rất thú vị, tuy có cũ, nhưng người lớn Trung Quốc vẫn rất coi trọng.” Diệp Văn Dữ ngoài miệng nói thích, song cái cụm “người Trung Quốc” đã tạo rào chắn giữa anh ta và căn nhà. Anh ta đánh giá cây cối trong vườn, tò mò hỏi, “Chú phan cái gì lên nấy cái ghế này vậy?”

“Thuộc diệt còn trùng. Mấy thứ đồ gỗ này để lâu rồi, ẩm ướt, dễ sinh còn trùng.”

“Mua ở cửa hiệu Tây?”

“Tư chế trong phòng thí nghiệm.” Từ Thiếu Khiêm ngừng đầu lên, thấy Sô Vọng đang đứng dưới hiên, ôm bó lan hồ điệp cao hơn cô nửa cái đầu, bèn nói với cô, “Đứng đó làm gì, qua đây phơi nắng đi.”

Diệp Văn Dữ nói: “Con gái Giang Nam sợ phơi nắng lắm đấy, sợ đen.”

“Ồ? Vậy thì nếu lát nữa phơi nắng nhều thì càng đen mất.”

“Em sợ làm hoa héo thôi, để em đi chào cô trước đã.” Sô Vọng cười nói.

“Đưa hoa cho tôi là được mà, vì sao cứ nhất thiết phải là cô?” Từ Thiếu Khiêm hỏi.

“Khác chứ.” Sô Vọng lắc đầu, dù nói gì cũng không chịu tặng hoa cho anh.

Từ Thiếu Khiêm mỉm cười, híp mắt nói, “Làm như tôi ăn mất hoa vậy.”

Lúc này, chị Từ ở trong nhà khàn giọng nói: “Mấy bụi hoa ngoài nhà anh, ngày trước mọc rất cao... Đứng tường em không biết, anh ở đây ba năm, cỏ dại mọc cao ba năm mét, che lấp cả hoa. Còn không phải là anh ăn mất hoa rồi sao?” Chị ho hai tiếng, khạc dờm vào trong ống nhô, thấy Sô Vọng ôm hoa định vào thì vội nói: “Cò bé đừng vào, đợi trong nhà hết mưa đã... Dì Văn, mau điu tôi ra ngoài đi!”

Dì Văn cầm cốc trà đến cho chị Súc miệng, tiện đỡ chị đi ra ghế ngồi dưới mái hiên. Lúc này chị mới vậy tay với Sô Vọng, cười tít mắt: “Dì Văn, tìm chiếc bình sứ trắng ngày trước chuyển nhà lại đây, cắm hoa vào, đặt trên bệ cửa sổ phòng tôi. Cô bé lại đây, nói chuyện với tôi một lúc nào.”

Sô Vọng giao hoa cho dì Văn rồi ngồi xuống cạnh chị Từ.

Chị Từ hỏi: “Em và Văn Dữ đi chung chuyến xe đến đây à?”

“Chỉ là trùng hợp gặp nhau trên xe thôi.”

Chị Từ à một tiếng, nói, “Đã cho người dọn dẹp sân quần vợt ở sau nhà rồi, mới tinh luôn. Trước đó muốn gọi em đến chơi quần vợt, nhưng lần nào cũng bị từ chối. Thắng bé Văn Quân không được hoạt bát, nên tôi gọi Văn Dữ đến chơi với em.” Chị cười kéo tay Sô Vọng, nháy mắt nói, “Tôi và Văn Quân đều biết em là học trò mới của anh nhà tôi, cậu em trai của em cũng đang học chung tiếng Anh với Văn Quân.”

Sô Vọng ngăn người, nói, “Cám... cảm ơn cô ạ.”

Chị Từ nói: “Sân nhà này mới sửa xong, anh nhà cũng không muốn về ở, thiếu hơi người. Nếu em muốn thì cứ dẫn bạn đến đây chơi quần vợt.”

Sô Vọng gật đầu, “Nhất định em sẽ thường xuyên tới.”

Lúc này chị Từ mới mỉm cười: “Để tôi gọi Văn Dữ dẫn em đi xem sân quần vợt?” Không đợi Sô Vọng lên tiếng, chị đã gọi Văn Dữ tới: “Cậu dẫn bé Lâm đi xem sân sau đi.”

Diệp Văn Dữ vâng dạ. Tuy Sô Vọng không tình nguyện lắm, nhưng không thể từ chối tình tình của chị Từ, đành kiên trì đi theo Diệp Văn Dữ ra sân sau.

Đi đến nơi khuất tầm mắt của chị Từ và anh Từ, hai người dừng bước, nhìn nhau không nói gì, lặng ngắt như tờ, vô cùng xấu hổ.

Sô Vọng phá vỡ im lặng trước: “Cò Từ muốn ghép cặp đứa lệch à?”

“Cò ể là thế. Thảm tôi thích làm mai cho người trẻ lắm.”

Cò nhìn trời, “Lát nữa anh nhớ giải thích rõ ràng với cò Từ đấy.”

“Em báo anh giải thích thế nào hả?” Diệp Văn Dữ nhìn sân tennis, cười nói, “Chi bằng em thuận theo ý thăm, đến đánh tennis một lúc đi, thăm nhìn là tự biết.”

Sô Vọng không kìm được mỉm cười, nói, “Không phải là muốn báo em gọi chị tôi, để anh có cơ hội chơi tennis với chị ấy chứ? Toàn tính này của anh hay thật đấy.”

Diệp Văn Dữ cười ha ha giải tóc.

Sô Vọng chợt nhớ đến gì đó, hỏi: “Chị em đã đính hôn rồi, không phải anh không biết đấy chứ?”

Diệp Văn Dữ ngăn người, “Anh biết.”

“Vậy vì sao anh vẫn theo đuổi chị ấy?”

“Cò ấy nói hôn sự ấy chỉ là trên danh nghĩa, sau này khó mà thành... Nên anh mới...”

Sô Vọng cau mày: “Chị ấy nói với anh như vậy à?”

Diệp Văn Dữ gật đầu.

“Nguyên văn?”

“Cò tám chín phần mười? Cò ấy nói chuyện rất vòng vo, anh cũng chỉ nghe hiểu được tám chín phần, nhưng đại để là có ý như vậy.”

Sô Vọng hừ một tiếng, nói: “Anh có nhiều cơ hội nói chuyện với chị ấy như vậy mà lại không mời đi chơi tennis với anh à, vì sao lại phải nhờ đến anh em?”

“Cò ấy... cò ấy không chịu để ý đến anh.” Diệp Văn Dữ do dự, không biết có nên nói ra không. Một hồi sau, anh vẫn nói: “Cò ấy nói mình có ý trung nhân rồi.”

Sô Vọng *à* một tiếng, “Thì ra là anh thất tình.”

“Anh có nghe ngóng mà không được gì, cũng nghĩ liệu có khi nào người đó không tồn tại không.” Diệp Văn Dữ thờ dãi, “Em có biết là ai không?”

“Không biết.”

“Vậy em mời cò ấy đến chơi tennis hộ anh được không?”

Sô Vọng ngừng đầu nhìn Diệp Văn Dữ. Chỉ thấy anh nhìn mình cười lầy lùng như chú cún to lớn, chỉ thiếu điều vẫy đuôi mừng chủ.

Thế là cò gật đầu: “Được, em sẽ rủ chị ấy giúp anh, có điều đến lúc đó, em không chỉ mời một mình chị ấy đâu.”

Hai người đứng ở sân sau nói chuyện một lúc coi như làm cho có, một lát sau lại cười nói đi ra sân trước. Từ Thiếu Khiêm đã dọn dẹp bàn ghế xong, đang cầm chai thuốc sát trùng tay chế giễu công việc vậy. Thấy hai người đến, anh báo Sô Vọng đợi đã rồi đi vào nhà ôm một chồng tập sách đi ra.

Cò lặt nhặt: Vật lý cơ bản, Toán học cơ bản, Mạch cơ bản, Sóng âm học cơ bản... Tất cả đều là những đầu sách cơ bản.

Chị Từ khiển trách: “Đợi ăn tối xong rồi anh hẵng lấy cũng được mà, giờ cứ như muốn đuổi người ta đi vậy.”

Sô Vọng ôm sách, cười nói: “Trong nhà em rất nghiêm, nếu không nói trước thì cần phải về nhà ăn tối đúng giờ.”

“Vậy em gọi điện về nhà báo đi?” Chị Từ ngẫm nghĩ, lúc này mới hỏi hận chợt nói: “Ồi, giờ vẫn chưa kéo điện thoại đến đây.”

Từ Thiếu Khiêm cười nói: “Thế để ngày khác ăn vậy.”

Chị Từ tròn mắt nhìn anh, rồi lại quay sang nói với Diệp Văn Dữ: “Hay hai đứa đi về cùng nhau nhé?”

Diệp Văn Dữ đáp: “Cháu ở lại ăn cơm với chú thăm.”

Sô Vọng mỉm cười.

Chị Từ cắn răng nói: “Ít nhất cháu cũng phải đưa người ta ra trạm xe chứ.”

Diệp Văn Dữ đáp vâng rồi nhìn sang Sô Vọng. Sô Vọng nén cười đến nỗi đau bụng, nháy mắt với anh ta, cảm ơn giáo sư Từ và chị Từ xong thì đi cùng Diệp Văn Dữ ra ngoài. Cò tháo cặp sách xuống, để đặt rút là thư ra rồi đặt đồng sách vào trong cặp, cuối cùng đặt thư ở ngoài cùng, nhưng không để ý có một tấm ảnh rơi ra khỏi thư.

Thị lực của chị Từ không tốt, chỉ nhìn theo bóng lưng đôi trai gái mà hỏi: “Cũng xứng đôi đấy chứ?”

Một chiếc xe buýt chạy âm ỉm đến, Từ Thiếu Khiêm gọi cò nhưng hai người không nghe thấy.

“... Cái con bé vút bữa bữa này.”

Anh cúi đầu nhặt tấm ảnh lên. Tuy trong vô thức, nhưng tình cờ thấy được bài thơ ngắn viết bằng tiếng Anh ở mặt sau.

Là một bài thơ tình.

Ở mặt khác là một chàng trai cùng bạn bè đứng giữa phòng ăn rộng lớn, tay cầm chiếc hamburger to đúng, nở nụ cười há miệng chuẩn bị ăn.

Anh cầm tấm ảnh trong tay, Diệp Văn Dữ ở đối diện đang đút tay vào túi quay về. Nhớ lại lời của chị Từ, anh cười lắc đầu: “Cò ể cũng không xứng đôi đâu.”

—

*Qin: Mai mình bận nên không có chương mới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Nhà họ Từ và sân tennis (4)

Kính gửi anh Ngón Tang,

Gần đây hay nghe người ta nói “ăn thứ gì thì sẽ giống thứ đó”, tuy cảm thấy không đáng tin lắm nhưng lại rất đáng yêu. Ăn khoai tây giống khoai tây, ăn trứng gà giống trứng gà, ăn bánh mì sẽ giống bánh mì... Đợt lần lúc gặp anh, chỉ cần thấy ai trông giống khoai tây, trứng gà, bánh mì hay phô mai, thì chắc chắn đó chính là anh rồi.

Mà dù vậy, có mập cũng không sao.

Gần đây bạn trên lớp rất thích chuyện mà đăng trên báo, một nhóm năm ba người thường xuyên tụ tập lại với nhau, có lúc nghe thứ gì, cũng bình tình tham gia câu chuyện. Thì thoảng còn dọa mọi người bỏ chạy tứ phía, vì thế mà được đặt mỹ danh là “Viên Mai* đường Hillwood”.

(*Viên Mai là tác giả của tác phẩm “Tứ Bất Ngự” – được xem là tiểu thuyết chí quái chí dị đặc sắc của văn học cổ Trung Hoa.)

Cho nên, anh Ngón Tang à, có lẽ anh cũng sẽ bị Viên Mai đường Hillwood dọa sợ đấy.

Hương Cảng đang vào thu, ánh nắng dịu dàng, nhưng không dám phơi nắng nhiều, vì sợ nếu đứng cùng anh sẽ biến thành Hắc Bạch Vô Thường, trông buồn cười lắm.

Cầu chúc anh yên bình

Ngày hai mươi chín tháng chín năm dân quốc thứ mười lăm

Sở Vọng.

***

Gần đây vì mấy cuốn “Tập chí Đồng Phương” từ Thượng Hải đưa đến có đăng tài tiểu thuyết chí quái, nên các cô gái trong đàn hợp xướng vô cùng đoàn kết. Kết thúc buổi lễ, bọn họ nắm tay nhau đi xe đến rạp chiếu bóng, tiệm sách hoặc quán cà phê: để kể nhau nghe chuyện ma.

Sau khi nghe xong, cô cảm thấy không có gì hay cả. Đối với Sở Vọng sinh ra ở thời đại bùng nổ thông tin mà nói, những câu chuyện này thật sự quá gương. Thành thạo nói hứng thú, cô lại xán tay áo lên, kể cho bọn họ nghe vài mẩu chuyện cô cảm thấy thú vị.

Một là, ở trong ký túc xá nào đó có một cô gái bỗng dưng chết. Học sinh mới vào học, phát hiện không thể mở cánh cửa ký túc xá đó được, bèn nhìn vào trong qua lỗ khóa. Không có gì ngoài một mảng đỏ. Mọi người khó hiểu hồ nghi. Đi hỏi sinh viên khóa trên, người ta trả lời: Trước khi chết, cô gái đó đã chất chứa rất nhiều oán hận, nên con người có màu đỏ.

Chuyện thứ hai là, hàng xóm một cô gái độc thân nào đó chết trong nhà. Vào ngày hàng xóm chết, cô ấy gặp một người xa lạ rời khỏi nhà hàng xóm, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Hai hôm sau, cảnh sát đến hỏi: Có nhớ rõ tướng mạo của người đàn ông khả nghi hôm đó không? Cô ấy đáp: Không nhớ rõ lắm. Sau đó cảnh sát rời đi. Hai hôm sau, hung thủ bị bắt, trên báo đăng ảnh của thủ phạm, chính là người cảnh sát ngày đó tới hỏi.

Hai câu chuyện trên đã dọa các cô gái sợ hãi rề ảm lạnh, cũng vì thế mà Sở Vọng trở nên nổi tiếng. Ngoài miệng các cô gái nói: “Lần sau không chơi chung với Sở Vọng nữa, nhớ đến câu ấy là lại nhớ hai câu chuyện kia.” Nhưng một tuần sau bọn họ đã quên khuấy lời thề đó, buổi lễ vừa kết thúc lại kéo Sở Vọng tới, nhao nhào bày tỏ muốn “nơi có uống cà phê” và “nghe cô kể chuyện”.

Sắp đến lễ Tạ Ôn, có không ít cô gái bàn nhau sẽ đến viện Nước Cạn, hoặc tới đảo nhỏ bên cạnh chơi. Nhưng phần lớn bọn họ toàn là đại tiểu thư không cần lo cơm ăn áo mặc, nên không có nhiều kinh nghiệm về việc đi du lịch xa, thế là chuyện này đành tạm gác lại, nhưng vẫn lăm băm muốn đến chỗ này chỗ nọ chơi.

Di Nhà và Chân Chấn là hai thí sinh của hai phe trong lớp, nhưng gần đây vì Sở Vọng nên cũng hòa thuận ngồi chung với nhau. Cả nhau còn tốt, đáng sợ nhất là khi hai người không nói gì, đứng xa xa, làm mọi người có thể cảm nhận được áp suất thấp vô hình giữa họ.

Trong trường hợp bình thường, giữa bọn họ chỉ cách một Sở Vọng.

Một hôm nào đó khi các cô gái đang bàn nhau xem nên đi đâu, chợt có người hỏi Sở Vọng: “Viên Mai đường Hillwood hiểu biết rộng rãi có đề xuất nơi nào không?”

Cô nghĩ ngợi rồi nói, “Diệp Văn Dữ có nhớ mình từ chị đến nhà chú của anh ta đánh tennis.”

Tiết Chân Chấn nhìn cô, “Anh ta mời chị em thì bọn này đi làm gì, làm nên cho họ à.”

“Không phải có ta không thích người Nam Dương* đó à, sao lại chịu đi?” Có người hỏi.

(*Nam Dương là tên do người Trung Hoa đặt cho một vùng địa lý nằm phía Nam Trung Hoa, đặc biệt là vùng Đông Nam Á, hiện nay có nghĩa thông dụng ám chỉ cộng đồng Hoa kiều sống ở Đông Nam Á, cụ thể là ở Việt Nam, Singapore, Philippines, Malaysia, Thái Lan và Indonesia.)

Sở Vọng cười, “Các cậu vẫn không hiểu chị mình rồi.”

Di Nhà cười nói “Mình đoán nếu như Tiết đại tiểu thư đi, thì kiểu gì Lâm nhị tiểu thư cũng đi thôi.”

Tiết Chân Chấn gھừ cọt, “Tôi chẳng thèm đi phá đám chuyện tốt của người ta đâu.”

Di Nhà nháy mắt, dẫn dắt từng bước: “Chúng ta có phá đám gì đâu? Rõ ràng là đi xem kịch vui, sao có thể không đi.”

Chân Chấn nói: “Nếu có ta đi thật, vậy thì tôi phải mau chóng đến xem mặt của tài nữ tiểu thư có dày như cuốn từ điển Vĩnh Lạc không.”

Có lẽ không ai hiểu được lý do Chân Chấn và Đoàn Yên đồng ý đến chơi tennis, có điều quan hệ nhân quả thì lại rất rõ.

Sở Vọng lại rất nghiêm túc, âm thầm dùng danh nghĩa của Diệp Văn Dữ mời Đoàn Yên, có điều cũng bị có năng từ chối thẳng thừng. Nhưng sau khi lý ra tin Tiết Chân Chấn cũng muốn đi đánh tennis, Đoàn Yên lại rất đúng lúc xuất hiện ở trạm xe buýt quận Thuyền Loạn vào ngày hẹn.

Đối với chuyện chị gái mình nhất định sẽ đi chơi tennis, có chưa bao giờ mừng thái độ hoài nghi.

Chân có gái lung tung lên xe buýt, mặc váy tennis, đi tất trắng và giày vải. Đã bắt đầu vào đông, cho nên nếu ở ngoài thì bọn họ sẽ mặc áo khoác hoặc áo gió, trái lại khi thu hút ánh nhìn của người khác. Mà người thu hút nhất chính là Đoàn Yên: Có năng thực sự rất muốn nổi bật nên đã mặc váy dài tay màu hồng nhạt có kiểu dáng tựa tựa sườn xám, bên dưới phối một đôi giày da đen. Trong tay cô không có gì, chỉ có một tập giấy tên tác *“Giống rô”* của Shakespeare. Ăn mặc như thế, thật sự rất giống bóng sen trong hồ nước xanh, vô cùng xuất chúng.

Có cô cười hỏi cô: “Lâm nhị tiểu thư muốn đến thư viện Thuyền Loạn đấy à?”

Đoàn Yên chỉ cười không đáp.

Một lúc sau, có năng cầm sách theo mọi người xuống xe ở đại lộ Lotus. Một cô gái vừa rồi cười hỏi: “Không phải nghe nói cậu từ chối lời mời chơi tennis của Diệp Văn Dữ à?”

“Tuy người tôi không thoải mái lắm, có điều người ta cứ năm lần bảy lượt mời tôi, từ chối mãi cũng không hay. Nên tuy chúng ta đến đây, nhưng tôi sẽ không chơi.” Nói rồi có năng mỉm cười, “Tôi nhìn các cậu chơi là được rồi.”

Chân Chấn kéc mắt nhàn, “Hôm nay có ta lại giờ trò này à?”

Di Nhà dựa đến gần, chắc chắn thở dài: “Kể hay.”

Chân Chấn có vẻ không hiểu được sự huyền diệu trong đó, nhưng cũng quyết định không chịu hạ mình xin người ngoài chỉ giáo, tự nghĩ ngờ một hồi, chốc chốc lại nhìn sang Đoàn Yên, có điều vẫn không nhìn ra được gì.

Sở Vọng cảm thấy buồn cười.

Diệp Văn Dữ nghe nói Sở Vọng “không chỉ một mình Đoàn Yên” nên cũng từ thêm hai câu bạn trong đội tennis đến. Tưởng ngoài Đoàn Yên ra, cũng lắm Sở Vọng chỉ mời hai ba người, nào ngờ vừa đến lại thấy hẳn chín người. Vì chân có gái này đều có chỗ xuất sắc riêng, khiến hai anh chàng cầu thủ tennis kia mở có trong bụng.

Tuy chị Từ thích số nói, nhưng cảm giác vì là trường bối, lo một nhóm nam nữ sẽ không thoải mái vì sự có mặt của mình, nên chỉ tỏ chào một tiếng, dặn đi Văn chuẩn bị nhiều bánh trái rồi vào phòng nằm nghỉ. Sở Vọng vẫn ở trong sân trước nói chuyện với chị Từ một lúc, đến khi Từ Thiếu Kiêm trở lại, có một bị chị Từ xua đi chơi tennis. Chỉ chắc lát đã đi ra khỏi phòng chị Từ, nhưng bị Từ Thiếu Kiêm ngăn lại.

Từ Thiếu Kiêm vẫn đặt tấm ảnh kia trong túi áo âu phục, định bụng bao giờ gặp lại Sở Vọng thì sẽ trả ảnh cho cô. Nhưng hôm nay anh lại mặc áo dài Trung Hoa màu xám, không mặc âu phục.

Chị Từ thấy anh sơ soang khắp áo một hồi mà cũng không tìm ra được gì, bèn cười nói: “Em đã là phùng chiếc áo kà cho anh rồi, lát nữa anh vào trong tìm thứ xem.”

Từ Thiếu Kiêm *um* một tiếng, nói với Sở Vọng: “Em đi chơi trước đi, lát nữa tôi sẽ đưa đồ đến cho em.”

Sở Vọng đáp vâng, đang định đi thì bất chợt nghĩ đến gì đó: “Giáo sư Từ?”

“Ừ?”

“Một lát nữa, em có thể được phép lễ mừng một xâu ở chỗ thầy không?”

Từ Thiếu Kiêm bỗng cảm thấy thú vị: “Em còn biết gương oai nữa hả?” Thấy vẻ nghiêm túc của Sở Vọng, anh khoái tay đồng ý, “Được, chỉ cần không quá đáng là được.”

Sở Vọng ôm gờn quýt ngợt mà chị Từ khăng khăng nhét cho cô, đi về sân tennis. Trong thời gian có không có mặt ở đây, các chàng trai có gái đã thân thiết vui đùa với nhau, tiếng cười nói không dứt, bầu không khí rất vui vẻ. Các cô gái ai cũng đẹp, nhưng trong mắt cánh con trai, mỗi người có một vẻ đẹp riêng.

Nhìn khắp sân tennis cũng không thấy bóng dáng Diệp Văn Dữ đâu, tấm mặt thoáng lạch sang bên, người đang ngồi cạnh chị có trên bãi cỏ ngoài biên sân đánh, không phải là Diệp Văn Dữ đấy sao.

Nhìn bộ dạng đó của Diệp Văn Dữ, có lẽ vì lo cho Đoàn Yên “cơ thế không khỏe” nên chưa chơi trận tennis nào. Đoàn Yên chỉ cần hơi động não nghĩ mưu kế, là trong im lặng đã có thể vạch rõ giới hạn giữa Diệp Văn Dữ cùng các cô gái khác, để anh ta chỉ quan tâm mỗi mình trước mặt nhiều người, cũng là một kế hay.

Mọi tâm tư của Chân Chấn không nằm trên sân bóng, đương nhiên thua một trận. Thấy Sở Vọng đi đến, cô tức giận ném vợt đi, nói: “Mình đánh mệt rồi, Sở Vọng đến chơi thay chị đi!”

Sở Vọng giờ gõ quạt trong tay lên cho Chân Chân xem, cười hi hi nói: “Đến ăn ít quạt đi đã nào.” Nói rồi, cô ôm gió quạt ngồi xuống cạnh Diệp Văn Dữ và Đoàn Yên đang trò chuyện say sưa.

Cô vừa ngồi xuống là hai người không nói chuyện nữa, mà quay sang nhìn Sở Vọng. Trong mắt hai người in rõ cô đang làm vương bận mình, Sở Vọng lại vờ như không thấy gì, cười hi hi đẩy gió quạt đến trước mặt hai người, nói, “Ăn ít quạt cho nhuận cổ đi.”

Có người khác ngồi đây, dĩ nhiên hai người không thể thoải mái trò chuyện được, nên cũng không hân huyên thêm. Diệp Văn Dữ hỏi Đoàn Yên: “Em ăn quạt không?”

Đoàn Yên lạnh lùng nói: “Quạt lạnh, ăn sẽ bị tiêu chảy.”

Sở Vọng vừa bóc vừa ăn, “Ngọt cực kỳ.”

Diệp Văn Dữ lấy một quạt ú trong tay, nói với Đoàn Yên, “Người anh nóng, anh ú hết lạnh rồi em ăn nhé?”

Di Nhã thấy thế thì cũng không chơi nữa, cầm vợt tennis hớn hển ngồi cạnh Đoàn Yên ăn quạt. Ánh mắt của hai cậu bạn Diệp Văn Dữ gần như mọc trên người Di Nhã. Di Nhã đến, mọi người cũng ồn ào tập trung lại ăn quạt. Có ăn hai mẩu, thấy Diệp Văn Dữ đang ú quạt trong tay thì cười hỏi, “Anh ú làm gì thế, dần ông con trai, không ăn mà còn chờ cho hết lạnh à?”

Sở Vọng cười đáp, “Ừ hộ chị gái mình.”

Di Nhã cũng cười: “Cậu Diệp đúng là thiên vị Đoàn Yên.”

Đoàn Yên tức giận ra mặt: “Cố đừng nói bậy bạ.”

Di Nhã mới hỏi Diệp Văn Dữ: “Em cũng không ăn quạt lạnh được, hay anh ú hộ em đi?”

Diệp Văn Dữ cười, vỗ vai người bạn khác trong đội tennis của mình, “Vinh Hoa, Di Nhã muốn ăn quạt không lạnh kìa.”

Di Nhã cười nói: “Em chỉ ăn quạt mà Diệp Văn Dữ ú cho Lâm Đoàn Yên thôi, có cho không?”

Bị người ta đùa cợt ngay mặt, Đoàn Yên xấu hổ, khẽ máng Diệp Văn Dữ: “Em đã nói là không ăn quạt rồi mà, sao anh tự tiện thế?”

Sở Vọng hòa giải: “Chị à, em thấy Văn Dữ tốt với chị lắm, sao chị huy lạnh nhạt với anh ấy vậy?”

Đoàn Yên lạnh lùng nhún cổ, “Em không biết là chị có hôn ước rồi à? Muốn tốt với anh ta thì em đi mà tốt.”

Sở Vọng cũng không nói giận, cười nói: “Wow, không phải chị nói hôn ước kìa hơn nữa là không thành hả? Từ nhỏ chị đã đọc *Nữ Giới*, vậy mà sao chị lại coi lệnh của cha mẹ và một tờ hôn thư như trò đùa vậy.”

Đoàn Yên hừ lạnh: “Hôn sự định quai sớm. Hai năm nữa Trịnh Diệc Dân tốt nghiệp xong sẽ đến Mỹ du học, chị cũng vào đại học rồi. Không nói tới chuyện xấu, đến khi đó, tư tưởng lẫn cách nghĩ đều sẽ khác nhau, cha cũng nói qua rồi.”

Sở Vọng búng tinh găt gù, “Có nghĩa là chị cho rằng mình là một người tự do. Vậy vì sao chị nhiều lần gửi thơ đến đại học Hương Cảng, nhưng không đáp lại lời theo đuổi của cậu Diệp? Chị giải thích thế nào đây?”

Diệp Văn Dữ đỏ mặt, hỏi Đoàn Yên: “Thor... là em gì?”

“Anh nói hồ đồ!” Đoàn Yên tức giận, khép sách lại toan bỏ đi, nhưng Tiết Chân Chân đã chặn đường cô nằng nặt.

Chân Chân cười nói: “Đừng có đi chứ, nói cho rõ chuyện này đi đã.”

Đoàn Yên cười lạnh, “Liên quan gì đến cô?”

Chân Chân nói: “Hôm đó tôi đã hỏi Bùi Jenny rồi. Người biết Diệp Văn Dữ trước là Bùi Jenn, lúc đó cậu ta còn đến hỏi cô xem nên theo đuổi Diệp Văn Dữ thế nào, cô đã nói gì với cậu ta chứ?”

Đoàn Yên ngồi đầu lại: “Làm sao tôi biết!”

Chân Chân cười nói: “Làm nhự tiểu thư đệ nhất Giang Nam của chúng ta đã nói: ‘Thế thì cậu làm một bài thơ tặng anh ta đi. Nếu cậu không làm được thì để mình làm giúp cậu.’ Và kết quả là? Tuy bài thơ tình kia mang tên Bùi Jenny, nhưng trên báo sinh viên đại học Hương Cảng cũng đăng một bài giống y hệt, gù là thơ của quý cô Lâm Đoàn Yên. Vừa đưa thơ cho người ta, mà bản thân cũng lấy nó đi đăng báo, chất văn học của Lâm nhự tiểu thư đúng là hay ho nhỉ.”

Lâm Đoàn Yên chợt dạ nhìn Diệp Văn Dữ, Diệp Văn Dữ ngo ngác: “Là... là thật hả, em...”

Sở Vọng cười nói: “Em đã nói là trong thâm tâm chị hai thích cậu Diệp mà. Hai người đều là người tự do, không cần đoán mò tâm sự của nhau nữa.”

Diệp Văn Dữ vẫn sững sờ nhìn Lâm Đoàn Yên, không biết đang nghĩ gì. Đoàn Yên nghiêng rắng nghiêng lại nói: “Chị có người trong lòng rồi?”

Sở Vọng nghiêng đầu, bình tình nhìn chị mình, khẽ cười hỏi: “Người trong lòng chị hai là ai thế, sao em không biết vậy? Nếu chị không nói, mà bọn em cũng chưa ai thấy, vậy thì sẽ coi như chị đang lừa bọn em. Không có người này đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Nhà họ Từ và sân tennis (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Di Nhã lại tò mò: “Không biết là thần thánh phương nào mà có thể khiến Lâm tiểu thư động lòng đây, có ở Hương Cảng không?”

Đoàn Yên đuổi lý, mặt thoát trắng thoát xanh: “Hôm nay mọi người ở đây chờ tôi chứ gì, đúng không?”

Sở Vọng ăn hai mẩu quạt, găt đầu đáp: “Đúng thế đó.”

Đoàn Yên đầu ngoẹo có lại đập sáng khoái vậy, thế là bật cười: “Mọi người nghe thấy rồi đấy. Hai kẻ này lúc nào cũng gây khó dễ với tôi, kén kít bản bạc, tìm cách làm tôi mất mặt trước đám đông. Chỉ là tôi không ngờ, chính em gái tôi cũng liên thủ với người ngoài để đối phó tôi.”

Chỉ bằng hai ba câu, có nằng đã đặt mình vào vị trí nạn nhân, tứ cô vồ thần bị người ta bắt nạt.

Di Nhã *ô* một tiếng: “Chúng ta có bắt nạt cậu ta à?”

Sở Vọng găt đầu: “Có đó.”

Chân Chân kờm cổ: “Bắt nạt cái gì?”

Sở Vọng đã ăn quạt xong, phất tay đứng dậy: “Em đã rất thành khẩn mời chị gái đến đây, chị ấy cũng từ chối thẳng rồi, đây là điều em đoán được. Đáng tiếc em không biết đã có chuyện gì xảy ra mà chị đột nhiên đến. Em tưởng chị không đến nên mới bỏ chị mà đi cùng các bạn, đây là thứ nhất. Chị nói xem có phải không chị hai?”

Đoàn Yên không biết có muốn giờ trò gì, chỉ né tránh Sở Vọng đang thần mặt hỏi mình, không trả lời.

Sở Vọng chấp tay sau lưng, cười hỏi: “Nhưng vừa rồi chị nói bọn em ‘bản bạc với nhau, cùng lên thủ lại để chen ép chị’, điều đó có nghĩa hôm nay chị ‘chắc chắn sẽ đến’. Có điều em muốn hỏi chị một câu, rốt cuộc là điều gì đã khiến chị ‘chắc chắn sẽ đến’ vậy?”

Đoàn Yên nói: “Tự nhiên chị muốn đến thì đến thôi.”

Sở Vọng cười nói, “Trước đó chị nói không đến, nhưng thực chất lại đến, em coi như thật ra chị vẫn thích cậu Diệp vậy. Thế thì, hiện tại đã biết chị và cậu Diệp tình đầu ý hợp, vậy mà em lại dẫn theo rất nhiều đối thủ của chị đến làm phiền, đó là lỗi của em. Đây là thứ hai.”

“Chị... chị không thích anh ta!” Thấy hai mắt Diệp Văn Dữ sáng như đuốc nhìn mình, Đoàn Yên thanh minh.

Sở Vọng thôi cười, “Nếu đã không thích, vậy bọn em sẽ bắt đầu từ đầu, nói từ Bùi Jenny đi. Bài thơ kia của chị, trước khi được đăng trên báo sinh viên đại học Hương Cảng, người từng đọc nó chỉ có chị và Bùi Jenny, ngoài ra còn có cậu Diệp nữa, đúng không?”

Đoàn Yên không đáp, có chỉ nhìn Diệp Văn Dữ. Diệp Văn Dữ sững sờ rồi găt đầu, “Đúng thế.”

“Em nhớ muốn đăng bài lên báo sinh viên thì chị có thể gửi bản thảo. Vậy thì ai gửi đấy, Bùi Jenny gửi? Ký tên Lâm Đoàn Yên?”

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Sở Vọng quay sang hỏi Diệp Văn Dữ: “Anh gửi hộ chị em à?”

Diệp Văn Dữ ngo ngác lắc đầu.

“Hiện tại, khoa Trung văn ở đại học Hương Cảng vẫn đang được chuẩn bị, Hương Cảng có rất nhiều tòa soạn báo giúp chị của em vang danh hơn, vì sao nhất thiết phải là báo sinh viên ở trường Hương Cảng?”

Di Nhã phì cười, nghiêng đầu nói: “Lâm nhự tiểu thư cũng đúng là khẩu thị tâm phi.”

Chân Chân cười lạnh: “Nói đi, nói ra tên của người có thích đi, nói cho Diệp Văn Dữ nghe rõ, cũng để có được toại nguyện, để hôm nay anh ấy hết hy vọng với cô.”

Lâm Đoàn Yên cười: “Anh ta hết hy vọng rồi thì có thể chuyển sang thích cô ư?”

“Hiện tại anh ấy thích cô, tôi coi như anh ấy không có mắt nhìn người. Sau này anh ấy thích ai cũng không liên quan gì đến tôi. Không thích tôi tức không có duyên phận với tôi!” Chân Chân cũng không thêm nhìn Diệp Văn Dữ, bình thản đáp, “Tôi thích ai dĩ nhiên tôi sẽ nói ra miệng, còn cô Lâm à, có cô nói ra được không? Thích là thích, không thích là không thích. Lâm nhự tiểu thư sao ứng xử không dứt khoát vậy?”

Di Nhã nghiêng đầu nhìn Diệp Văn Dữ, chỉ thấy anh ta ngẩn ngơ ngồi tại chỗ, ánh mắt bàng hoàng, không biết phải nói gì. Cô nói nóng đi đến, vỗ vào đầu Diệp Văn Dữ, “Anh nói đi đi chứ.”

“À... Anh...” Diệp Văn Dữ vội hoàn hồn, lấy lại bình tĩnh rồi nói, “Thôi, cô ấy đã không muốn nói thì không cần phải gây khó xử.”

Sở Vọng cũng nói: “Nếu không thích thì nên để người ta mất hy vọng sớm, nếu có hy vọng, em nghĩ anh ấy cũng sẽ đồng ý chờ chị, đợi chị xóa bỏ hôn ước rồi lại đến bên anh ấy.”

Lâm Đoãn Yên lắc đầu nhìn cô: “Chuyện này thì có liên quan gì tới em?”

Sở Vọng cười nói: “Đúng thế, chị thích ai hay không thích ai thì liên quan gì đến em? Chỉ có điều, dù làm một con chó thì cũng biết phải đại tiện tiện ở đâu bên mình, nếu có con chó khác xâm phạm thì phải cắn nó. Huống hồ là người? Hôm nay em chỉ dọn dẹp đĩa bàn của mình thôi, cũng khuyên chị nên nhìn cho kỹ càng.”

Mặt Đoãn Yên đỏ bừng: “Em... em nói ai là chó hả?” Sau đó lại gạt mình, lúc Sở Vọng nói lời này cũng không bài trừ bản thân nó ra, thế là lại nhìn sang Chân Chân: “Các người nói xong chưa?”

Chân Chân nói: “Bọn tôi nói xong rồi, người chưa nói xong chỉ có mình cô thôi.”

“Tôi thì có gì muốn nói?”

Đoãn Yên đẩy Chân Chân đi ra, Chân Chân cũng không ngăn cô nằng lại.

Mọi người im lặng, Di Nhà hỏi Diệp Văn Dữ: “Anh thích gì ở cô ấy?”

Diệp Văn Dữ suy nghĩ hồi lâu, sau đó cúi đầu cười, “Cô ấy... vẫn rất đặc biệt.”

Nhìn theo bóng lưng của Đoãn Yên, Chân Chân cười khúc: “Nếu hôm nay cô ta nói ra tên người mình thích ở trước mặt mọi người, thì tôi bội phục cô ta đấy, sẽ nhìn cô ta bằng con mắt khác.”

Di Nhà thờ dài, đi đến hỏi Chân Chân: “Cậu thích gì ở anh ta vậy?”

Lúc này Diệp Văn Dữ mới quay sang nhìn Chân Chân, thấy tai cô đỏ bừng, nói, “Người đã đi rồi mà sao vẫn không đuổi theo, phong độ của anh đâu?”

Diệp Văn Dữ lắc đầu: “Đã bị mất sạch rồi, còn phong độ gì nữa? Không theo đuổi nữa.”

Di Nhà rheo mắt, vừa nghiêng đầu lên thì thấy có người đứng dưới mái hiên ở cửa nhà họ Từ. Trên người mặc áo khoác nâu đậm, phong lưu cao ráo. Cô nàng cười nói: “Nên học chú trẻ của anh đi.”

***

Cũng không biết Từ Thiếu Khiêm đã đến đây bao lâu, có lẽ nghe thấy đám trẻ cãi cọ, làm trường bối không tiện đến gần nên đứng ở xa chờ. Thấy anh ta gió tẩm hình trong tay, Sở Vọng bèn đứng dậy đi đến.

Tám hình được đặt trong phong thư để tránh bị làm bẩn. Sở Vọng cung kính nhận lấy, cảm kích nói: “Cám ơn giáo sư Từ.”

Anh ta “ừ” một tiếng rồi cau mày thuyết giáo: “Phải chú ý coi trọng thứ của mình.”

Nghe thấy anh nói lời hai nghĩa, Sở Vọng nhìn tám hình trong tay, bật cười: “Giáo sư Từ, thầy nghe thấy hết hả?”*

(**Qin: Vì Sở Vọng đã là học trò của Từ Thiếu Khiêm nên bắt đầu từ đây, mình đổi cách xưng hô của Sở Vọng với anh.*)

“Ừ. Có điều cũng không bao nhiêu. Nghe được từ đoạn...” Từ Thiếu Khiêm nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi cười nói, “Là chó thì cũng cần đánh dấu địa bàn?”

“... Ồ.”

Từ Thiếu Khiêm lại khách lễ: “Nói không sai, đúng là học trò của tôi.”

Sở Vọng rheo mắt cười nói: “Vâng.”

***

Trong số học trò của mình, chỉ có Sở Vọng là Từ Thiếu Khiêm rất ít quan tâm đến chuyện học hành. Cho dù mỗi tuần đều đến phố Hoa Viên bốn lần, thỉnh thoảng đến nhà mời chào chị Từ, thì số lần nhìn thấy Từ Thiếu Khiêm có thể đếm được trên đầu ngón tay, số câu từng nói cũng không vượt quá mười, đa số đều là – “Vân Quân nghịch ngợm à” hay là “hôm nay vợ tôi có hát thuốc không”, đại loại thế. Chỉ trước ngày thi mới gọi điện đến biệt thự nhà họ Kiều, nói với cô “phải đến đúng giờ, không được tới muộn” rồi vội vã cúp máy. Cho dù vậy, Sở Vọng vẫn hết hoàng vì được quan tâm.

Mấy ngày sau ngày thi chính là ngày lễ Giáng Sinh. Ông Tiết muốn đón Chân Chân về Thượng Hải chơi lễ và năm mới, nhưng bị Chân Chân lần đầu từ chối. Điều này khiến lúc gần đi, ông Tiết vô cùng đau buồn nói: “Con gái lớn rồi, không cần cha nữa.”

Chân Chân nhìn theo bóng lưng cha mà lệ lười, rồi quay sang khiển trách Sở Vọng: “Còn không phải do em à! Hai chị gái tội danh bất hiếu.”

Hôm đó đánh tennis xong về nhà, Đoãn Yên rúc vào lòng bác cả khóc đứt ruột đứt gan, tố cáo Chân Chân và Sở Vọng đã ức hiếp mình thế nào. Một lúc sau hai người về đến nhà, bà Kiều đang định trị hai đứa thì cả hai đã nhất trí đồng thanh: “Sao bọn cháu có thể ức hiếp chị hai?”

Không có nhân chứng cũng không có bằng chứng, bà Kiều không thể chỉ vì lời nói một phía của Đoãn Yên mà trách phạt hai cô được. Huống hồ, từ sáng sớm ông Tiết đã gọi điện đến báo, nói mấy hôm nữa sẽ ghé nhà thăm.

Thế là sau khi thăm căn nhà một phen, bà Kiều an ủi Đoãn Yên vài câu rồi bỏ qua chuyện này.

Gần đây Lâm Du và Từ Ung đã đi Nam Dương một chuyến, chắc phải ba tháng sau mới về, nên năm nay vẫn để Sở Vọng và Đoãn Yên ở lại Hương Cảng. Sở Vọng biết Chân Chân không muốn về nhà ăn Tết vì sợ nếu mình đi, bà Kiều và Đoãn Yên sẽ liên thủ gài tội cô. Trong lòng cô rất cảm kích, đuổi theo Chân Chân ồn ào một hồi.

Trong ngày nghỉ, lớp Anh văn cũng được tạm nghỉ một thời gian. Năm nay có rất nhiều phu nhân nhà giàu nộ lên phong trào uốn xoắn tóc, trong ngày Đồng thì trùn thêm mũ lên lên tóc, để lộ gương mặt xinh xắn bé nhỏ, trông không đơn điệu tẻ nhạt, thế là cô cũng làm một chiếc mũ cho bà Kiều và chị Từ.

Vân Quân và Leon đã gần mười tuổi. Cô không biết con trai thời đại này thích gì, sau một hồi vắt óc động não, cô xin Từ Thiếu Khiêm ít dây đồng và sợi bông, sau đó ra cửa hàng Tây mua ít pin ác quy hiệu Minh Châu Dạ* và giấy màu cứng, làm hai chiếc xe hơi bìa nhựa chạy bằng điện không được đẹp cho lắm.

(**Pin ác quy: Anh.*)

Mà một trong hai chiếc xe, trong lần đầu tiên chạy thử ở Du Ma Địa đã đụng vào ma nơ canh, “tan xương nát thịt”. Thân xe không còn, động cơ nhanh chóng lao ra đường cái, bị một chiếc xe đạp đi ngang qua nghiền nát.

Sở Vọng im lặng cắt một chiếc xe đi, hôm sau đến cửa hàng mua hai cây bút máy hiệu Quốc Dân làm quà Tết cho Leon và Vân Quân.

Từ Thiếu Khiêm vô tình thấy cô tặng bút máy cho Vân Quân.

“Chế tác xe hơi thất bại rồi à?” Anh thân thiết cười hỏi.

“Làm mất một thầy rồi!” Sở Vọng xấu hổ nói.

“Thế quà của thầy đâu?” Da mặt Từ Thiếu Khiêm dày thật.

“Trong ký thì sau lễ Tạ Ôn, em có điểm số cao nhất?” Sở Vọng cười nói, “Em từng thể diện cho giáo sư Từ, không phải là món quà tốt nhất sao?”

“Chưa công bố điểm mà em biết rõ thế à.” Từ Thiếu Khiêm bật cười, nhưng cũng không phủ nhận thành tích của cô, “Sao lần này không tính trung bình trọng số 85 điểm nữa?”

“Vì trên đĩa bàn của thầy lại có người đánh phủ đầu em, nên đương nhiên cần phải ra oai một chút rồi!” Sở Vọng cười hi hi.

Còn chưa biết nên tặng quà gì cho Từ Thiếu Khiêm, thì cậu học trò Vân Quân của cô đã chuẩn bị cho cô một món quà – là văn phòng tứ bảo không quá quý trọng, nhưng rất tinh tế. Giấy bút được gói gọn tại một mặt trong hộp gỗ, còn mặt khác là bìa tính*.

(**Bàn tính: Anh.*)

Đến thăm nhà họ Từ xong, lúc đi Văn tiễn cô về thì nói một câu rất kỳ lạ: “Cậu Văn Quân thích cô giáo lắm. Cả cậu chú và cô chú chăm sóc cậu ấy lâu như thế, mà còn chưa nhận được quà do cậu ấy tặng”

Sở Vọng ngạc nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều, “Do giáo sư Từ và cô Từ bận em ấy làm tròn lễ tết, là nhà ta dạy dỗ tốt.”

Di Văn nhìn cô, nhưng ngoài mặt lại không nói rõ là có biểu cảm gì.

Di Văn là người hầu hồi môn của chị Từ, vì có tuổi nên tính tình cũng khá lạ, bởi vậy cũng không nghĩ nhiều về chuyện này.

Một ngày nọ ở Du Ma Địa, buổi chiều ngài Saumur ra ngoài, bà Nguyễn thân bị nhích lại gần, hỏi Sở Vọng: “Ngài Luca đến Hương Cảng nhiều năm như thế mà chỉ có một mình. Có đơn thật, không biết Tết năm nay có lại một mình nữa không?”

Sở Vọng nghĩ ngợi rồi đáp: “Có thể ngài Luca có người yêu ở Pháp, nên mới không qua lại với người khác.”

“Có người yêu ở nước ngoài thì cũng không đến mức kỳ quái như vậy, liên tiếp mấy ngày rất ít xã giao...” Bà Nguyễn nói rồi, cũng hiểu được đám lận sau lưng ngài Saumur không hay lắm, thế là ngậm miệng. Một lúc sau, bà mới nói tiếp: “Cháu nói xem, đi mời ngài Luca đến nhà mình ăn bữa cơm lễ Phục Sinh thì thế nào?”

Sở Vọng vui vẻ: “Thế thì tốt quá, chi cần đi Nguyễn không sợ chồng mình để ý thôi.”

“Ông ấy dám à!” Bà Nguyễn hung dữ nói, “Di sẽ phạt ông ấy quý trên hộp kim chi.”

Hai người nói cười một hồi, đúng lúc này ngài Saumur cầm theo một xấp thư từ trạm xe đi về. Ông hỏi: “Ai quý trên hộp kim chi thế?”

Sở Vọng và bà Nguyễn cười bỏ, không còn sức trả lời ông.

Ngài Saumur cho rằng hai người đang đùa mình, bèn giờ xấp thư trong tay lên: “Ngài Luca mà gần thì sẽ không đưa thư từ Anh Quốc cho Sở Vọng đâu.”

Sở Vọng phải nấn n i ời một hồi thì ngài Saumur mới hết gần, trả thư lại cho cô.

Cầm thư vào trong góc ngồi, nhàn tiện tìm giấy bút, chuẩn bị như thường ngày, vừa đọc thư vừa chuẩn bị bán nháp hồi âm. Sau khi mở phong thư ra, bên trong chỉ có nửa tờ giấy mỏng tang nho nhỏ, bên trên viết một hàng chữ ngắn gọn:

Ngày 13 tháng 5, bên phủ Trung tâm số 5, tàu Liton.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36: Thuyết tương đối

Cách ngày 13 tháng 5... chỉ còn hơn một tháng.

Sắp đến rồi.

Sở Vọng cẩn thận đặt tờ giấy chung chỗ cất xấp thư cũ, cho vào trong hộp gỗ rồi nhét xuống gầm giường.

Sau tiết xuân phân, khí trời ngày càng âm ướt, thường xuyên có sương mù. Âm thấp tăng cao, ba ngày hai bữa một nắng rồi. Chỉ mới nửa mặt sạch sẽ đó mà toàn thân lại có hơi nước. Trái cây mới mua về đến hôm sau đã bắt đầu mốc meo. Điều này càng khiến bà Kiều oán trách phàn nàn.

Sở Vọng sắp nháp học đại học Hương Cảng không cần mặc đồng phục thực thụ qua ngày, thế nên cũng bắt đầu lo nghĩ về vấn đề ăn mặc. Còn Đoàn Yên và Chân Chân bước vào tuổi 15 thì được nhận món quà tuyệt vời nhất trong độ tuổi này: sườn xám.

Đoàn Yên là thiếu nữ phương Đông điển hình nên trông khá gầy, có điều thẳng ở khí chất xuất chúng. Mà Chân Chân ở tuổi này lại đầy thì rất thành công, dù là bộ sườn xám có vẻ hơi rộng thì nếu có mặc vào, chi cần thoáng cử động nhẹ là cũng tôn lên được đường nét cơ thể.

Hai chị gái đã đến tuổi mặc sườn xám, còn Sở Vọng tạm thời chưa được hưởng đãi ngộ này. Tuy cô đã cao bằng Đoàn Yên song cơ thể vẫn đang ở đầu giai đoạn trưởng thành, chỉ mới trở mũ, về trẻ con non nớt vẫn còn, nếu mặc sườn xám thì cũng sợ phải bôi thêm hai bôi tóc nhỏ trên đầu như đám trẻ con.

Vào sáng ngày đưa sườn xám đặt may đến, Đoàn Yên và Chân Chân lần lượt thử từng bộ một, xúng xính ăn diện cả buổi. Sở Vọng ngủ dậy muộn, thậm chí đến bữa sáng cũng chẳng màng ăn, chỉ ngậm lát bánh mì trong miệng rồi vội đi xuyên qua giữa hai thực nữ mới nổi ở đất Cảng, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị Chân Chân tóm lại, bắt cô chọn xem sườn xám vai nỉ hồng cánh sen đẹp hay sườn xám lụa mỏng thiếu hoa hồng đẹp hơn.

Vì ngậm bánh mì nên Sở Vọng chỉ lung bùng trả lời, chẳng ai nghe rõ có nói gì. Chân Chân đánh giá bộ áo len màu than chì và cặp kính tròn của cô một lượt, nói: “Em ăn mặc thế này thì còn gì đáng về của tiểu thư nhà giàu, định đến tòa soạn làm nhân viên đánh máy đấy à?”

“Hai màu sườn xám này, nếu có khung xương nhỏ thì mặc sẽ đẹp hơn. Độn nhiều vải thì đâu có đẹp?” Vì sự kiện ở sân tennis nên Đoàn Yên đã ghi hận Sở Vọng. Thấy Chân Chân quá trách Sở Vọng, cô nằng cũng không bỏ qua cơ hội giễu cợt hai người. Đoàn Yên lườm Sở Vọng, nói tiếp, “Nó phải đi khai giảng chứ còn gì nữa, đeo kính trắng là để mọi người nhìn lướt qua là biết nó được ai mời nhập học.”

Chân Chân háng hái, đẩy Sở Vọng đi ra ngoài cửa, nói: “Ngày đầu đến trường, đứng đi muộn đấy.” Sau đó lại quay đầu toan cãi nhau với Đoàn Yên, xì một tiếng xem thường, nói: “Làm nhự tiểu thư tay chân nhỏ như vậy, e là thợ may còn phải bôi thêm một sợi dây vào áo cho cô, một đầu cột lên cây, miễn gió thổi qua thì cô lại bay theo gió.”

Sở Vọng nghe vậy thì phì cười, nhưng không muốn ngày đầu đi học lại thành người đến cuối cùng nên đánh vội và ra cửa, rất không trường nghĩa giáo chiến trường trong nhà lại cho một mình Chân Chân.

Trên đường đi từ quận Thâm Thủy Bộ đến quận Trung Tây có không ít học sinh viên lên xe buýt. Trong tiếng ồn chường và tiếng còi nọi, xe buýt dừng lại trạm, Sở Vọng mở miệng xuống xe, từ đằng xa đã thấy Diệp Văn Dữ về cùng nổi bật đứng ở trạm xe điện. Anh ta mặc áo lụa kiểu Trung Hoa cổ điển, nhưng trong miệng lại nói tiếng Trung khẩu âm vùng Nam Dương chẳng ra gì: “Lizzy! Ở đây!”

Diệp Văn Dữ gạt đám đông ra lịch đến gần Sở Vọng, thờ hất một hồi báo: “Giáo sư Từ báo anh đợi em sẵn ở cổng, nói em lần đầu đến, nhờ anh dẫn em đến lớp đăng ký môn... Ha, sao hôm nay em ăn mặc như giáo sư Từ phiên bản nữ vậy, sao lại đeo kính thế?”

Cũng không phải có bị cận thật. Chỉ là dỗi trước Lâm Tử cận 2 độ, nguyên nhân là vì sau khi lên đại học phải giăng bài quá nhiều, nếu không đeo kính thì sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn. Cho nên giờ nhập học, theo thói quen cũ cũng đeo thêm kính, để lúc nghe giảng có cảm giác an toàn hơn cô – kỳ thực cũng chỉ là vấn đề tâm lý thôi. Lần đầu tiên cô đeo kính là vào hai tuần trước ở tiệm may khi đang biến váy áo thành áo dây liên quần. Ngài Saumur từ bên ngoài trở về, nhìn cô mấy bận, khen khách lệ: “Cặp kính không tệ.”

Ngài Saumur rất có mắt nhìn thì trang, cho nên ông khá kỹ tính kén chọn. Được ông khen tức là chiếc kính này rất được, chỉ ít là hiện tại cô đã đi trước đầu lưu, Sở Vọng nghe mà sáng khoái vô cùng. Cho nên hôm nay đến trường cô cũng đeo nó, không ngờ lại bị người ta hai lần nói là “bất chúc giáo sư Từ”.

Cô cũng đánh giá Diệp Văn Dữ trên dưới một phen, nói: “Một người Nam Dương như anh thì mặc mã quái làm gì?”

Diệp Văn Dữ vuốt áo: “Anh thấy chú trè hay mặc thế, lần đầu biết mã quái Trung Hoa lại ra đáng thế này.”

“Đúng tức mã quái cũng chọn người, thấy ấy mặc thì ra đáng cỡ điển.” Sở Vọng lắc đầu, cảm thấy nuối tiếc: “Còn anh mặc thì...”

Diệp Văn Dữ xoa đầu, ngăn ra một lúc mới nói, “Anh mặc thì sao?”

Hai người đi đến văn phòng đào tạo, một đội ngũ dài kéo ra tận ngoài hành lang, Sở Vọng gạt đám đông ra để Diệp Văn Dữ chen lên. Anh ta lấy được chương trình học và bảng đăng ký môn học, hai người đứng tại chỗ nghiên cứu sắp xếp khóa học. Tờ lịch học của Sở Vọng đã ghi sẵn ba môn tự chọn – ba con chữ theo thể Sáu Kim* mạnh mẽ do Từ Tiểu Khiêm viết: Toán học, Anh văn và Ngữ văn.

(*Thể Sáu Kim Thế là một trong những phong cách đặc đáo của nghệ thuật Thư pháp. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gãy khúc mà cứng cỏi.)

Diệp Văn Dữ đưa đầu tới nhìn, “Wow, em cũng có môn tự chọn hả?”

Sở Vọng cũng nhìn lịch học của anh ta, chỉ thấy bên trên viết tám chữ to đúng: “Lịch tự văn học cổ điển Trung Hoa”, phía sau có hai chữ to màu đỏ tươi học lại. Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Văn Dữ, trên mặt hòa lẫn vẻ nghi ngờ và kính nể.

Diệp Văn Dữ lại không thấy gì, còn khuyên nhủ: “Rất nhiều sinh viên ở Hương Cảng rất giỏi tiếng Trung. Học sinh Trung Quốc thì còn dễ hơn nữa, tin chi lại nhiều, nên rất nhiều người chọn môn này.”

“Đầu phải anh học Từ thư Ngũ kinh từ nhỏ, viết tốt bốn sáu mà lớn lên đầu, anh chọn môn này làm gì?”

“Cầm thi môn này rất thú vị.”

“Thú vị như chị em à.”

Diệp Văn Dữ cười ha ha, “Em cũng chọn lịch sử văn học cổ điển đi, tốt xấu gì cũng kéo anh theo.”

“...”

Trong chương trình học toàn là mấy môn tựa tựa nhau như Đại cương Cơ học, Kết cấu Cơ học và Mạch điện Phúc tạp. Vào cuối lịch Ở cuối tờ chương trình học, cô thấy một môn học trong ba học kỳ, tin chi môn học cao gấp đôi lịch sử văn học cổ điển, tên là *“Thuyết tương đối”*.

Cô không chút nghĩ ngợi, lập tức cầm bút điền tên môn này vào phiếu. Diệp Văn Dữ cản không kịp, thấy cô điền xong mới hỏi với sắc mặt lạ lùng: “Em muốn chọn thật à?”

Sở Vọng gật đầu.

“Em có biết môn này mất năm rưỡi thì một lần không? Có biết thi không qua thì phải học lại một năm rưỡi, tỉ lệ qua môn không quá 1/5 không?”

Có lẽ đầu. Có điều cũng bày tỏ mình hiểu mà: Tính đến thời điểm hiện tại thì hai lý thuyết được công bố cũng chỉ mới hai mươi năm và mười năm mà thôi*. Trong thời đại khan hiếm các nhà vật lý, thì đây được coi là lý thuyết mới nhất trong ngành học mới nhất.

(*Thuyết tương đối gồm hai lý thuyết vật lý do Albert Einstein phát triển, với Thuyết tương đối đặc biệt công bố vào năm 1905 và Thuyết tương đối tổng quát công bố vào cuối năm 1915 và đầu năm 1916. Mốc thời gian hiện tại trong truyện là 1927.)

“Em có biết ai dạy môn này không?”

“À?”

“Chú trẻ của anh.”

Có kiểm tra lại tất cả các môn để không bị trùng giờ học. Mớ sách giáo khoa của năm nay ra xem một lượt. Toán học thì giải các phương trình nhị phân và tính toán số góc giao nhau trong hình học; còn môn Mạch điện thì đơn giản hóa mạch phức tạp và mạch khóa chổ thành cách mắc nối tiếp dễ hiểu... Trải qua trăm năm quy nạp đúc kết tại đời sau, thì những môn này đã được dạy rõ trong vòng hai tuần học ở trình độ văn hóa cấp ba, nhưng ở thời đại này thì phải học trên một năm. Sở Vọng không kìm được cảm khái: dù là môn học nào, thì người đời cũng dựa vào tài trí thông minh cộng thêm lòng kết kinh nghiệm mà tiến hóa.

Môn duy nhất mà có thể miễn cưỡng xóc tỉnh thần để nghe giảng là môn của Từ Thiếu Khiêm. Đối với Thuyết Tương Đối, anh có cách giảng giải độc đáo rất riêng. Môn này ngày trước có đã học rồi, nhưng khi nghe Từ Thiếu Khiêm giảng thì lại như đang nghe một câu chuyện xa xăm sâu đậm.

Ngày đầu tiên lên lớp, câu đầu tiên của anh đã khiến Sở Vọng giật mình. Anh nói: “Liệu con người có khả năng băng xuyên như mũi tên thời gian không? Từ viễn cổ đi đến hiện tại, hoặc từ tương lai xa xôi đi đến thời điểm này, và liệu chúng ta có sống trong cùng một thời đại không?”

Ngày trước có cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Khi nghiên cứu về phương trình khối lượng và năng lượng, có đã nghĩ: Nếu có du hành thời gian, thì bản thân đi từ chiều này đến chiều khác có còn là mình không?

Là một tôi không trọn vẹn, hay đã là một người khác?

Trong thoáng chốc, suýt nữa có đã nghĩ ngờ: lời mở đầu này của Từ Thiếu Khiêm có vẻ như đang hỏi có.

Có ngần ngại trong chốc lát, mãi cho đến khi nghe thấy Từ Thiếu Khiêm hỏi: “Theo logic thì có khả năng thành lập giả thuyết vượt thời gian không gian không, có ai trả lời thì không?”

Sở Vọng hoàn hồn, thấy Từ Thiếu Khiêm đứng ở xa mỉm cười nhìn mình: “Lizzy, có húng thú trả lời không?”

Có trầm ngâm rồi đứng lên trả lời: “Giả dụ có thể xuyên thời gian thì em sẽ quay về quá khứ, giết bà ngoại trước khi bà sinh ra mẹ em, như vậy sẽ sinh ra một nghịch lý: có bà ngoại em trước, sau đó mới có em. Sự tồn tại của em chứng minh bà ngoại em không thể chết. Cho nên, em không thể giết bà ngoại mình được, như thế cũng sẽ phủ định sự tồn tại của giả thuyết vượt thời gian.”

Từ Thiếu Khiêm cười, hỏi ngược lại: “Ở chiều thời gian em quay về quá khứ, tại khoảnh khắc em đến đó thì đã xảy ra thay đổi rồi. Sự thay đổi này dẫn đến biến đổi dây chuyền, nên mới khiến em không thể giết bà ngoại em được.”

Sở Vọng rheo mắt: “Thời gian quá khứ và tương lai chỉ là tương đối. Thay đổi ở tương lai mà quá khứ có thể tạo nên cũng chỉ là ‘một sự kiện nào đó’ mà thôi.”

Từ Thiếu Khiêm lắc đầu: “Không đúng. Trong khoảnh khắc em đến quá khứ thì đã thay đổi mọi tương lai của thế giới rồi.”

Có ngừng đầu lên: “Thay đổi điều gì? Một gậy ấy sẽ giẫm bột Ôxi, thải ra nhiều Cacbon điôxit ư? Sự thay đổi đó chỉ là nhỏ bé không đáng kể. Mọi sự kiện trọng đại trên thế giới này sẽ không vì cá nhân em mà thay đổi: ví dụ như thảm họa môi trường do sự phát triển công nghiệp, ví dụ như các giống loài bị tuyệt chủng, và ví dụ như chiến tranh. Nếu bản thân em chỉ gây ra thay đổi không quan trọng, thì vì sao lại có sự biến đổi dây chuyền, ngăn cản em giết bà nội mình? Còn nếu quan trọng, thì thế giới này định sửa chữa sự tồn tại của em như thế nào để dẫn đến thay đổi nhỏ bé nhất?”

Đúng lúc này chuông tan học vang lên, Từ Thiếu Khiêm cũng không tiện nói gì thêm. Hai người đều biết cuộc đối thoại này có rất nhiều lỗ hổng. Nếu như nói tiếp, sẽ còn có rất nhiều vấn đề như “thế giới này vẫn là thế giới ban đầu, hay là một thế giới khác”. Rất nhiều bạn học đứng dậy phàn nàn, nói mới tiết đầu nên đã nghe không hiểu, ra oai phủ đầu nặng như vậy thì về sau còn học hành thế nào đây?

Từ Thiếu Khiêm bị các sinh viên mừng theo nghi ngờ chặn đường ngay cửa, còn Sở Vọng cảm sách vở đã chuẩn bị bước ra khỏi lớp. Có một sinh viên có lẽ không quá bất kíp suy nghĩ của hai người, lúc Sở Vọng đi ngang qua thì đột nhiên không đầu không đuôi nói: “Một cuộc chiến có thể được xem là sự kiện trọng đại đã xảy ra rồi.”

Sở Vọng chỉ mỉm cười với người bạn kia rồi vội vã đi về.

Việc có có được tri thức vật lý cũng không mach có phải dùng khả năng yếu ớt của mình như thế nào, thì mới có thể chi thay đổi riêng một quãng lịch sử nhất định nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Đảo nhỏ (1)

Thư nhà của cha đã đến biệt thự nhà họ Kiều. Trong thư nói vì cuối tháng 5 trường đại học sẽ làm lễ sát nhập, nên ngày 19 ông và Từ Ứng sẽ về Thượng Hải một chuyến, còn thuyền chở Từ Ngần Tang từ Anh về sẽ cập bến ngày 20, đồng thời cũng nhờ bà Kiều dẫn Đoàn Yên và Sở Vọng đi thuyền ngày 18 đến Thượng Hải.

Ông Tiết đã nghe được chuyện này nên cũng gửi điện báo tới, nhờ bà Kiều dẫn Chân Chân đi cùng.

Trên bàn ăn, sau khi tuyên bố chuyện này xong, bà Kiều chỉ nhận được tiếng hoan hô khá lì bình tĩnh của ba cô gái.

Bà Kiều đánh giá ba người rồi nói: “Về Thượng Hải gặp cha, xem nhà mới thế nào, sao không thấy đứa nào vãi thế?”

Chân Chân cười li li: “Bởi vì vui quá nên phải kìm nén không để cười thành tiếng.”

Đoàn Yên nhìn Sở Vọng, mỉm cười bảo: “Còn không phải ư, ngày 20, cũng sắp rồi.”

Sở Vọng cũng cười đáp: “Tàu thuyền bảy giờ chỉ mất ba ngày là có thể đến Thượng Hải. Với chị mà nói, nên vui là ngày 21 mới phải.”

Bà Kiều cũng nói: “Hiện tại tàu thuyền nhanh hơn trước nhiều. Đoàn Yên, Chân Chân đã thay đổi phục rồi, còn cháu thì đang làm gì thế hả, quên hôm nay phải đi học à?”

Đoàn Yên đi lên lầu, Chân Chân nhìn theo Đoàn Yên cười lạnh, “Từ lúc Lâm nhị tiểu thư mặc sườn xám là bắt đầu ghét bỏ bộ đồng phục kia rồi.” Sau đó lại nhìn Sở Vọng đánh giá một phen, “Con gái vào đại học có ai quê mùa như em không? Chỉ mấy ngày nữa là cậu Tư kia sẽ về, em mau chóng học bản lĩnh thích chum diện của chị em đi, đừng để bị người ta so sánh không bằng.”

Sở Vọng chỉ cười không đáp.

Thì ra ngày 13 đến Hương Cảng là anh lên đến đây. Sau đó đi thuyền ngày 17 về Thượng Hải, lại nói với mọi người là ngày 20 mình mới về.

Sở Vọng cũng bắt đầu trở nên bận rộn. Hương Cảng tháng 5 nóng hơn ở Anh rất nhiều, không biết anh có đem đúng đồ không, tốt nhất đừng mang theo áo ấm.

Nhớ đến áo lụa Trung Hoa mà giáo sư Từ hay mặc, có xác nhận mất mẽ hơn áo sơ mi áo gi-lê mà các quý ông hay bận nhiều. Từ Ngần Tang mà mặc thì sẽ ra dáng hơn Diệp Văn Dữ cho xem. Nhưng với Từ Ngần Tang từ nhỏ đã tiếp thu tư tưởng mới, không biết anh có cảm thấy đây chỉ là “căn bã” mà sinh lòng khúg cự không.

Có hơi ý kiến ngài Saumur và bà Nguyễn, mùa này con trai mặc áo sơ mi to tìm thì liệu có phù hợp không. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, có bắt đầu may áo sơ mi cho Từ Ngần Tang. Vì không biết chắc chắn số đo của anh, cũng chỉ có vài tấm ảnh trên trang không mấy rõ ràng, nên có chỉ có thể ảng chừng mà làm ba chiếc áo sơ mi trắng cùng một kiểu dáng nhưng khác kích cỡ.

May áo sơ mi suốt mấy ngày liền, ngài Saumur nghỉ ngơi hỏi bà Nguyễn: “Con bé làm cho ai thế?”

Bà Nguyễn cười trả lời: “Còn có thể là ai nữa? Cái cậu viết thư kìa kìa.”

Ngài Saumur tò mò hỏi: “Không lẽ chàng trai viết thư kìa sẽ đến Cảng à? Bao giờ tới? Tôi và đi Nguyễn có thể hân hạnh gặp mặt không?”

Sở Vọng cười nói: “Ngày 13 tháng này sẽ đến, nhưng cháu cũng không rõ là có đến Cửu Long không. Nếu anh ấy đến bán đảo, nhất định cháu sẽ dẫn anh ấy tới Du Ma Địa.”

Ngoài làm áo sơ mi để đối phó với thời tiết ra, Sở Vọng còn bắt đầu lo lắng vì vấn đề chọn quà gì đây. Hiện tại những thứ tốt ở Hương Cảng đều là hàng ngoại, cũng không thể mua bút máy hay đồng hồ quả quýt Tây Dương để tặng cho Từ Ngần Tang mới từ nước ngoài trở về được. Có có đến cửa hàng Tây xem vài lần, nhưng cũng chỉ càng tăng thêm sâu sắc suy nghĩ “không thể mua đồ ở đây được”.

Bên cạnh cửa hàng là một xưởng mộc. Tính có hôm đó đi ngang qua, có thấy một người thợ mộc đang làm bộ phận cơ quan trong hộp gỗ. Có đứng chân đứng ngoài nhìn, chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Anh có hút thuốc không nh?

Sở Vọng chỉ nhớ mang máng, dường như trong cuốn sách lịch sử cận đại nào đấy đã thấy ảnh anh hút thuốc, nhưng không biết bắt đầu hút từ khi nào. Không biết giờ anh đã hút thuốc chưa, nhưng nếu sau này muốn hút thì chuẩn bị một chiếc bật lửa tính xáo vẫn là điều cần thiết.

Trên đường về, có nhớ lại chiếc bật lửa của mình ở kiếp trước, dùng bút vẽ hơn mười từ. Hôm sau cầm bản vẽ đến cửa hàng Tây hỏi, ông chủ người Ấn Độ nói có thể làm được, nhưng phải đợi tới ba tháng.

Ba tháng sau thì anh đã về lại Anh Quốc mất rồi, Sở Vọng không đợi nổi. Cầm bản vẽ về uế oai quay về Du Ma Địa, ngài Saumur nhìn thấy nó, lại bày tỏ rất hứng thú với bản vẽ này.

Cầm bản vẽ nghiên cứu cho đến trưa, rồi ngài Saumur nói với Sở Vọng: Ông có quen một người tên Dupont chuyên chế tác đồ dùng da, hiện tại đang ở Hương Cảng, ông có thể hỏi họ ngài Dupont này giúp có.

Nghe ông nói xong, Sở Vọng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu. Ngài Dupont này, liệu có phải là Simon Tissot Dupont* không?

(*S.T Dupont là người sáng lập thương hiệu thời trang cao cấp S.T. Dupont chuyên chế tác các sản phẩm thủ công mỹ nghệ như ví, túi xách bằng da, bút, nước hoa, thuốc lá, nổi tiếng nhất là bật lửa bỏ túi.)

Ngày buổi chiều hôm đó, ngài Dupont đã cho cậu trả lời: vì có đến hai trăm cơ quan nên phải mất nhiều thời gian chằm trở. Nhưng nếu dùng là vàng và paladi mòng thì chỉ mất 10 ngày là làm xong.

Sở Vọng lập tức đồng ý, thậm chí còn không hỏi xem giá tiền mua vàng và paladi là bao nhiêu. Thấy có sáng khoái như thế, ngài Saumur chỉ lắc đầu cười, cho rằng có đã bị chàng trai ở Anh mê hoặc.

Cho nên ngài Saumur rất uyên chuyên đưa ra hoài nghi về phong cách ăn mặc ngày thường của có.

Một ngày nọ ông nói: “Đợi chàng trai Anh Quốc đến Hương Cảng, cháu có định dẫn cậu ta ra biển không?”

Sở Vọng suy nghĩ rồi gật đầu đáp có: “Vịnh Nước Cạn đông người quá, có lẽ sẽ đến đảo nhỏ nào đó ở lân cận.”

Ngài Saumur nói: “Trên đảo rất nóng, cháu định mặc gì?”

Cô chưa kịp trả lời thì ngài Saumur đã nhăn mặt, đưa ra đề nghị: “Đồ áo liền quần cháu may hôm trước rất được. Mặc áo sơ mi ở trong, hoặc áo sơ mi đi kèm váy xếp ly, rất hợp với áo sơ mi lụa kiểu nam mà cháu làm.”

Sở Vọng cười cảm ơn ngài Saumur.

Nếu anh giàu cha và người nhà lớn đến đây thì Sở Vọng cũng không thể để người quen gặp hai người bạn họ được, nên đến đảo nhỏ ít người hơn vịnh Nước Cạn là một lựa chọn cũng không tệ. Ngày 13 tháng 5 là thứ sáu, nếu đến đảo bốn ngày từ ngày 13 đến ngày 17, thì phải nghỉ hai dịp của giáo sư Từ.

Khi đến xin phép Từ Thiếu Khiêm, cô thuận tiện hỏi Từ Thiếu Khiêm nên đến đảo nào chơi thì sẽ vui hơn.

Từ Thiếu Khiêm nghĩ ngợi rồi nói, “Tôi chưa nghiên cứu kỹ về chuyện này. Nếu như sợ gặp người quen thì đến đảo Bồ Đài cũng được.”

Vậy là đã tạm thời quyết định được nên đi đảo nào, nhưng sau đó Sở Vọng lại không biết phải xin phép bà Kiều thế nào đây. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc lâu, chợt một hôm nào đó chỉ Từ nói: “Nghe nói em muốn đến đảo Bồ Đài chơi với chồng chưa cưới vài hôm hả? Nếu em không biết nói với bác em thế nào thì cứ báo là tôi mời em đi. Nếu bà ấy không tin, vậy để tôi gọi điện đến biệt thự xin phép giúp em, em chỉ việc đi chơi vui vẻ.”

Sở Vọng cũng không có cách nào tốt hơn thế nữa, luôn miệng cảm ơn chỉ Từ đã suy xét chu đáo thay cô. Chỉ Từ lại nói: “Thật ra em cũng không cần phải cảm ơn tôi làm gì. Ngày trước khi gái cho thầy em, tôi cũng muốn được gặp mặt trước khi kết hôn một lần, để biết người mình sắp gả trông như thế nào. Dù bạn thân luôn muốn kết hôn, nhưng trước và sau khi thành thân thì sẽ khác nhau. Tôi không đi đứng được... Nếu ở trên đảo thấy gì ăn ngon hay có đồ chơi nào vui, thì nhớ đem về cho tôi và Văn Quân nhé.”

Thế là thủ tục xuất hành cũng đã được giải quyết, thuận lợi tới nỗi đến Sở Vọng còn nghĩ toàn bộ những chuyện này là một cái bẫy.

Đến gần ngày 13, bặt lửa cũng đã được làm xong, mất hết hơn nửa số tiền Sở Vọng tích góp được. Ngài Dupont tự mình đem đến cửa, nói là muốn xem ai đã về ra bán về này, có vẻ không tin ngài Saumur báo là do một cô bé chưa đầy 14 tuổi về.

Thấy ngài Dupont ngạc nhiên mãi, trong tâm thầm Sở Vọng thực sự rất xấu hổ: kỷ thật bán về này là do học trò của ông 80 năm sau tạo ra, không phải do tôi về đây. Đôi sau vì để mua được chiếc bật lửa mang thương hiệu của ông, cô đã tốn mất gần ba bốn tháng tiền lương.

Gần đây nghe nói đã nối thông điện thoại đường dài Trung Nhật, mỗi lần cài vả, Chấn Chân đều lấy chuyện này để giễu cợt Đoàn Yên, nói gì toàn là: “Nếu cảm thấy ám ức thì gọi điện cho chồng chưa cưới của mình đi! Cứ nói có ở Hương Cảng rất mát, báo anh ta về đón có đi Tokyo. Dù gì thì cũng sắp lấy nhau rồi, cũng có nửa năm nữa thôi.”

Đối với Đoàn Yên, những lời này đáng là sát chiêu có hiệu lực cao. Nhưng chỉ mấy hôm sau, sát chiêu này đã mất tác dụng – bởi vì không biết bà Kiều nghe được từ đâu mà nói mấy trường đại học ở châu Âu mời Lâm Du đến dạy, lần này đi có lẽ sẽ dẫn Sở Vọng và Đoàn Yên theo.

Nên khi Chấn Chân nói gì mà báo cô đến Nhật Bản đó, Đoàn Yên chỉ mỉm cười báo: “Không cần phải đi Nhật nữa, đi châu Âu cũng thể thôi.”

Sáng sớm ngày 13, Sở Vọng đeo cặp trên lưng chuẩn bị ra ngoài thì Chấn Chân và Đoàn Yên lại đang cãi nhau về vấn đề “liệu ông Lâm có dẫn Đoàn Yên đi châu Âu không”.

Chấn Chân chế giễu: “Tiếng Anh của cô như thế, sau này còn nói chuyện với người Đức người Tây Ban Nha rồi cả người Pháp, nói có hiểu không?”

Đoàn Yên đáp trả: “Cô thì nói rành rọt rồi, vậy cô đi đi.”

Thấy Sở Vọng đi xuống lầu, Chấn Chân lập tức nói: “Cô nên cũng có quan hệ với Sở Vọng đi, đến lúc đó lỡ có đi lại, con bé còn có thể bằng lòng thương lượng với bọn buôn người, chuộc lại có với mấy chục đồng tiền, cũng tiết kiệm được không ít bạc cho chú Lâm.”

Bà Kiều trách Chấn Chân: “Buôn người với không buôn người cái gì thế hả, phải phải cái mõm, cãi nhau cũng vừa phải thôi. Còn nữa, chị em nó có đi châu Âu hay không cũng chưa chắc, hiện tại cứ ở đây, gặp chú Lâm đã, đừng vội nói bậy bạ.”

Bà nhìn Sở Vọng cảm mũ che nắng đi xuống, hỏi “Ra bến tàu bây giờ hả?”

Sở Vọng gật đầu.

Bà Kiều lại hỏi, “Đi bằng gì?”

Sở Vọng đáp, “Đi xe buýt ạ.”

Bà Kiều ở lên, không vui nói: “Cô Từ không tìm xe đến đón à.”

Đoàn Yên cười nói: “Có lẽ cô Từ bận quá chẳng, nên mới mời em bà lên đảo giúp.”

Bà Kiều gật đầu: “Nếu xét về việc cần quan tâm thì hai đứa không bằng cháu bà đâu. Sở Vọng đi ra ngoài, cũng nên đem theo nhiều tiền chút.”

Đoàn Yên lại nói: “Bình thường cứ ba ngày hai bữa là lại uống cà phê ăn kem với Tạ Di Nhã, xem ra cũng kiếm được không ít tiền ở chỗ ngài Saumur nhá.”

Chấn Chân cười nói: “Tự Sở Vọng kiếm được và bác cho em ấy là hai chuyện khác nhau.”

Bà Kiều báo di Triệu đưa túi tiền cho Sở Vọng, cũng báo: “Đây là bác nên cho cháu... Nhưng, nếu thấy có Cơn bão* tốt thì có thể mua một ít đem về.”

(*Cơn bão: là một loại tảo diệt ở biển, là một vị thuốc trong Đông y.)

Sở Vọng cười nhận túi tiền, chào tạm biệt bà Kiều và hai chị rồi đi ra cửa.

Tiền bạc mà, việc gì phải từ chối.

Từ mùa xuân ba năm trước khi đến Hương Cảng này, thì đây là lần thứ hai cô ngồi xe đến bến tàu. Ngày hôm đó đó là một ngày đẹp trời, nhờ ra cảnh sắc cũng phải đẹp như thế. Nhưng lần đầu tiên mang theo lo lắng thấp thòm với thế giới không biết gì và sinh hoạt ngày sau, nên lúc đó dù thấy hồ nước xuất hiện sau sườn núi đó thì cô cũng không có cảm giác đặc biệt. Tuy bởi giờ vẫn mù mờ, nhưng trong lòng Sở Vọng đã “quang đãng” hơn: Hương Cảng mà anh thấy, phải là một Hương Cảng rộng rãi trong lành chào đón anh.

Đi được nửa đường, không khí trở nên ẩm ướt, đặc biệt là trong xe buýt bị đóng kín ở mọi phía. Mờ cửa sổ ra, cơn mưa phùn rơi lất phất hắt vào trong – đã hiểu vì sao những người ngồi sát cửa sổ không chịu mở cửa ra rồi. Sở Vọng không ngồi ở vị trí tốt, bị hun nóng đến mức mồ hôi đầy người. Cô không khỏi nghĩ: may mà ở tuổi này không cần trang điểm, nếu không đến bến tàu đúng giờ, thì nhất định lớp trang điểm trên mặt trông sẽ rất khó coi.

Xe buýt băng qua nội thành, lên tục có người lắc chuông xuống xe. Cuối cùng có cũng được người cạnh cửa sổ, mở cửa ra một làn gió ào vào, rất khác không khí trong xe cũng dễ chịu hơn, chỉ có điều mưa lại hắt lên người ông cụ ngồi sau. Sở Vọng xin lỗi đóng cửa xe lại, sau một hồi ngồi ngạt, cuối cùng cũng được xuống ở bến tàu Trung Tâm, chợt lúc này trong bụng hồ lo chết rồi có quên đem theo túi.

Có đi vào trong sân ga, gặp một con thuyền du lịch vừa chạy vào cảng, vậy tức là phải một lúc nữa thì con thuyền kế tiếp mới cập bến. Người trên thuyền lần lượt đi xuống, mọi người chen chúc nhau ra ngoài, Sở Vọng cũng chỉ có thể theo đám đông chen lên trước bến, đi vào một tiệm tạp hóa mua một cây dù màu đen. Người bên ngoài đã đi đi, có miễn cưỡng từ từ chen vào cảng. Có hai tiểu thương cũng đi lên theo, một người là đến từ đại lục, một người là dân Hương Cảng.

Người ở đại lục chắc muốn đến đây “đãi vàng”, trước ngực treo một chiếc rương, trong rương có đủ các loại nước có ga. Trên rương dùng bút cọ màu viết: nước uống Hà Lan*.

(*Nước ngọt được truyền vào Trung Quốc từ thời kỳ Đồng Trị thời nhà Thanh (1862-1874), được gọi là nước Hà Lan.)

Lưu thông hàng hóa nước ngoài ở Hương Cảng phát triển hơn nhiều so với ở đại lục, giả nước ngọt khá rẻ, nên độ phổ biến cũng cao hơn trong nước không ít. Không biết nghĩ gì mà đến Hương Cảng bán nước Hà Lan, nhưng chắc chắn một điều là không kiếm được nhiều tiền. Thấy anh ta cứ quần lấy mình, Sở Vọng bên cho anh ta hai hào, mua hai chai nước Hà Lan đó một.

Một tiểu thương khác thì chào hàng thuốc lá. Sở Vọng lắc đầu: “Ngài thấy tôi giống người biết hút thuốc à?”

Xưa người bán đi, hai tay cô cầm hai chai, không còn tay để cầm dù nữa. Người trên cảng còn dặn, cô đi đến bán bán thuốc: vừa để trú mưa, vừa để hỏi xem bao giờ tàu Litan vào cảng.

Có gái bán vé kìa có vẻ rất rành rang, đang lên điện thoại của công ty gọi cho người yêu. Mặt nó nụ cười, ồn ồ nói chuyện bằng tiếng Quảng, khiến Sở Vọng nghe thấy mà nói cả da gà. Nhân viên bán vé khó khăn cúp máy, không tình nguyện hỏi cô: “Đi đâu?”

Sở Vọng nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi muốn hỏi...”

Nhân viên biến sắc: “Chỗ tôi không phải là nơi có vấn!”

Lúc này lại có người vó vào Sở Vọng. Cô ngoảnh đầu nhìn lại, người kia đội mũ rơm, vành mũ hạ thấp. Người kia thấp giọng hỏi: “Có hai vé bán rẻ đến đảo Thấp Môn, có muốn mua không?”

Sở Vọng đang định lắc đầu từ chối, thì nhân viên ở phía sau đã sững cô lên: “Sao, bọn cơ hội giờ còn rõ thế hả, cũng không nhân xem ở đây là đâu, dám bán vé trước mặt tôi hả?”

Người kia lại chẳng doái hoài đến cô nhân viên, hỏi Sở Vọng tiếp: “Thế về đến Đồng Bình Châu thì sao, cũng chi còn hai vé thôi.”

Sở Vọng cũng chỉ cười lắc đầu: “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

Có người đầu hỏi nhân viên: “Xin hỏi bao giờ thì tàu Litan vào cảng? Tôi nghe nói là ngày 13...”

Người bán vé mặt kiên nhẫn khoát tay, “Tàu Litan? Vào từ sáng sớm rồi, hiện tại người cũng đã đi hết, có bé đến muộn rồi!”

Người phía sau lại hỏi: “Xin hỏi, có còn muốn về đến Bồ Đài không? Tôi bán rẻ hơn bọn họ lắm rồi.”

Tối muộn mất rồi... Sở Vọng ngờ ngác nghĩ. Nếu đã đến rồi, không chờ thì đi đâu nhá.

Mưa bên ngoài càng lúc càng to, có cảm nước Hà Lan che dù, người bán vé lặn lại đi theo cô, đột nhiên cảm thấy chiếc dù trong tay cô che mưa cho cô, cúi đầu hỏi: “Vé tàu đi đảo Bồ Đài, có muốn không?”

Sở Vọng gật đầu mình, vươn tay nhắc mũ người nọ kia lên, nhưng người kia nhanh chóng né tránh. Mũ rơm khá to, song vì anh lắc mình nên bị gió trên sân thổi bay.

Người đàn ông ấy mặc một chiếc áo len màu xám nhạt bên ngoài áo sơ mi, đi quần tây và giày đen đế bằng. Mũ rơm bị thổi bay, mũm mĩ của anh thất bại, không biết làm gì ngoài đút tay trong túi quần, cúi đầu dụi dằm mỉm cười. Là một người vó cùng gọn gàng, nụ cười kìa lại không giấu được chiếc răng nanh tình nghịch – ngay đến nụ cười cũng trong sáng hơn người khác nhiều.

Quả nhiên là anh.

Thời gian ba năm đã khiến chàng trai trở thành một người đàn ông, nhưng vẫn đọng lại hơi thở của tuổi trẻ.

Anh mỉm cười đến gần Sở Vọng, trong tay cầm hai tấm vé tàu, cười hỏi “Vậy là muốn dẫn anh đến đảo Bồ Đài hả?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Đảo nhỏ (2)

Sở Vọng nhìn anh, tay cầm nước Hà Lan vòng ra sau lưng sờ soạn: “Em muốn dẫn ai đi đảo Bồ Đào ấy nhỉ?”

Tư Ngón Tang chỉ vào mình: “Anh nè.”

Sở Vọng nheo mắt nhìn anh, hỏi: “Anh là ai?”

Anh cười nói: “Vị hôn phu của em.”

“Vị hôn phu của em?” Sở Vọng đánh giá anh một lượt từ đầu tới chân, sau đó lắc đầu, “Gần đây hôn phu của em ăn khoai tây trứng gà rất nhiều, phải béo núc béo ních mới đúng. Còn anh quá gầy, đâu giống anh ấy?”

Tư Ngón Tang cười khổ, “Hiện tại anh béo cũng không kịp rồi, phải làm gì bây giờ?”

Sở Vọng nhìn anh, “Ăn phở mãi nhiều mà không có thịt thừa, rốt cuộc anh làm sao hay thế?”

Anh nhỏ giọng phàn bác: “Hương Cảng nặng gất như vậy, vì sao em không bị sạm đen?”

Sở Vọng hung dữ đáp trả: “Sao nào, anh thích da đen hả?”

Tư Ngón Tang không nhịn được bật cười.

“Không phải. Hiện tại rất tốt...” Anh cúi đầu, cổ gồng nghễ ngời một hồi rồi mới ngẩng đầu lên tổng kết: “Chỗ nào cũng vừa phải.”

Thấy bộ dạng đó đặt tim từ của anh, Sở Vọng cũng không kim nén nổi mà phì cười: “Cùng vừa phải? cái gì chứ? Tùy ý thế à? Anh đến nhà em làm khách hả?”

“Anh không phải là khách của em sao?” Anh hạ giọng hỏi, “Thế anh là gì của em?”

“Anh là...” Sở Vọng thật sự ngẩng đầu nghĩ ngợi.

Một thoáng sau mới hiểu ra đây chỉ là lời nói đùa, cô lập tức xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn cười. Tư Ngón Tang vội đuổi theo cô bung dù lên, ngoài miệng vẫn truy hỏi, “Là gì?”

Hai người một trước một sau đi trong mưa. Mưa càng lúc càng lớn, có mùi của cơn mưa đầu hạ. Ra khỏi bến tàu đến trạm xe buýt, gầy da của Sở Vọng đã ướt sũng, cô cúi đầu nhìn ống quần anh – một mảng đen từ dưới đầu gối lan xuống tận trong giày, có nghĩa trong giày cũng ướt.

“Hành lý của anh đâu?” Sở Vọng hỏi.

“Gửi ở bến tàu rồi.” Anh nói.

Sở Vọng cúi đầu trầm ngâm, chuyển xe buýt tới bến cảng làng chài Aberdeen đã đến rồi. Sở Vọng tay cầm nước ngọt, miệng ngâm hai tấm vé xe lên xe, Tư Ngón Tang cụp dù đi sát theo sau. Đám đông lần lượt đi lên, hai người đi xuống cuối xe, chỉ vừa dừng lại thì xe đã nổ máy khởi động.

Đang nhè trong xe sẽ phải chen chúc dật lăm, nhưng Sở Vọng lại có thể thoải mái xoay người. Đưa mắt nhìn lại, thì ra Tư Ngón Tang đã giang tay tạo ra một khoảng không gian nhỏ cho cô.

Tư Ngón Tang “à” một tiếng với cô. Trong khoảnh khắc Sở Vọng ngạc nhiên, hai tấm vé xe màu đỏ nhạt trong miệng cô đã bị anh rút lấy. Lúc cúi người, hai giọt nước từ trên tóc anh nhỏ xuống tay cô. Sở Vọng nhìn giọt nước trong suốt lấp lánh trên tay, tới khi ngẩng đầu lên thì thấy anh đang mỉm cười nhìn mình.

“Từ này đến giờ anh cười gì thế?”

Anh lắc đầu không đáp.

Sở Vọng bất đắc dĩ, lại hỏi: “Nóng hả?”

Anh gất đầu.

Sở Vọng đưa chai nước Hà Lan cho anh, anh cầm lấy uống liền mấy hơi.

“Có ngọt không?”

“Có.”

“Thật không?” Sở Vọng nghĩ ngợi uống một ngụm, quả nhiên ngọt ngọt, ngọt tới nỗi làm cô nhàu mày, không biết vì sao anh có thể ung dung uống hết cả chai như vậy.

Mắt thấy sắp đến Aberdeen, Sở Vọng vội nhón chân với tới dây chuông, nhưng với mấy cũng không với thấu. Tư Ngón Tang mỉm cười vươn tay ra, rung chuông “leng keng” như đang khoe mẽ. Sở Vọng nhìn anh, anh mỉm cười, lại cúi thêm hai lần nữa. Lần này đến bác tài cũng biết anh ra về hơi quá, nói: “Nghe thấy rồi, cũng không phải là tên điên! Xuống xe ở Aberdeen——”

Xe vừa dừng lại, Sở Vọng tức khắc kéo tay anh chen lịch đi ra cửa xe, chen lấn một hồi, mũi chân vừa chạm đất thì xe cũng chực vọt đi. Cô thở phì phò cười to, nói, “Giống đánh nhau lắm đúng không?”

Anh không đáp, ngần ngừ nhìn bàn tay phải đang được Sở Vọng nắm chặt.

Sở Vọng cười, nắm tay anh chạy đến bến cảng. Lúc này trời đã ngừng mưa, ánh nắng chan hòa bị tầng mây che khuất, trên mặt đất ướt sũng. Một chiếc thuyền sắp rời bờ, thủy thủ ở trên bờ hét lớn: “Ai đi Trường Châu thì nhanh chân lên——” Đến khi tàu rời bến hơn hai mét thì anh ta không hét nữa, chạy nhanh lấy đà rồi nhẩy phốc lên sàn thuyền, khiến Sở Vọng trợn mắt há mồm nhìn.

Đội trên bến yên tĩnh trở lại, Sở Vọng đi tìm thủy thủ đứng cạnh một con tàu khác, hỏi: “Đến đảo Bồ Đào, chuyển xuất phát sớm nhất là khi nào?”

Người nọ cau mày nói: “Bồ Đào? Hôm nay là thứ Sáu, không phải Chủ nhật, không có thuyền đến Bồ Đào!”

Vậy biết làm sao đây? Sở Vọng ngoái đầu nhìn Tư Ngón Tang, trong lòng quả quyết rất nhiều phương án. Anh lại nheo mắt nhìn ra xa, sau đó hỏi: “Thế con thuyền kia đi đâu?”

Người kia nhìn lại theo ánh mắt anh, nói: “Thuyền đó đúng là đến đảo Bồ Đào, có điều là thuyền của thủy quân. Gần đây mới mới vài sĩ quan đến đây, hiện tại mới các sĩ quan đến đảo Bồ Đào chơi cuối tuần——”

Cảm ơn người kia xong, Tư Ngón Tang ngoái đầu cười nói: “Đi theo anh.” Nói rồi anh kéo tay cô đi về chiếc thuyền của thủy quân. Con thuyền to lớn lộng lẫy, có điều đã hơi cũ. Thăm dò trông chẳng ra gì, trải dài từ trong khoang ra trên boong rồi xuống tận bệ, cạnh thềm đó có ba bốn sĩ quan người Anh tụ tập hút thuốc rồi cười. Anh đi về phía trước, hỏi bằng tiếng Anh: “Cho hỏi Neil Brown có ở trên thuyền không? Vừa rồi tôi có thấy anh ấy.”

Mấy người thủy quân nghe thấy phát âm chuẩn của anh thì nhìn anh thêm mấy lần. Tư Ngón Tang cười nói: “Tôi có học chung với anh ấy lúc ở Anh.”

Mấy người kia cũng không dám thất lễ hỏi thêm, chỉ rêu người đi tìm Neil tới.

Một lúc sau, một anh chàng thủy quân người tròn xoe, tóc đỏ mắt xanh ở trên boong chậm chậm chạy tới. Vừa trông thấy Tư Ngón Tang, anh ta cười lớn, dùng tiếng Trung kiểu Anh gọi: “Tur, là cậu!”

Đợi đến khi tới gần, anh ta cười nói bằng tiếng Anh: “Tôi còn tưởng là bạn nào chết!” Nói đoạn quay sang nhìn Sở Vọng, gật mình mừng tình, hỏi Tư Ngón Tang: “Cô gái này chính là quý cô gấu Teddy không lẽ kia đúng không?”

Quý cô gấu Teddy không lẽ cái gì cơ? Sở Vọng thắc mắc vô cùng, gương mặt nhìn Tư Ngón Tang. Xem ra anh cũng không thích Neil nói thế, khẽ chau mày rồi chậm rãi gật đầu.

Không đợi Tư Ngón Tang giới thiệu Sở Vọng, Neil đã tự ra vẻ thân mật chìa tay ra với Sở Vọng: “Xin chào quý cô, tôi là Neil, đi cùng thuyền về nước với Tur.”

Sở Vọng đang định bắt tay với anh ta, không ngờ Neil đã trở tay hôn lên tay cô, dọa Sở Vọng sợ hãi giật mình. Đợi Neil đứng lên, Sở Vọng cười xấu hổ, tự giới thiệu: “Tôi là Linzy.”

Neil nhướn mày, “Và?”

Sở Vọng cũng nhướn mày nhìn Tư Ngón Tang, ngoài miệng đáp: “Không có.”

Neil cười to: “Hai người muốn lên đảo Bồ Đào đúng không? Sáng nay ở trên thuyền tôi nghe cậu ta nói thế. Nếu không giới thiệu cô là gì của Tur thì tôi sẽ không đồng ý.”

Tư Ngón Tang giải vây: “Là vị hôn thê của tôi.”

Neil vỗ vai anh, “Tôi nói rồi mà.” Rồi quay sang nhiều chuyện với Sở Vọng: “Cô Linzy, con gấu Teddy kia, cậu ta đã nói với cô chưa?”

“Gấu teddy gì cơ?”

Anh ta vỗ vai Tư Ngón Tang, chào một tiếng với mấy người lính thủy quân đứng ở cửa, sau đó ba người đi thẳng vào trong khoang.

“Bạn đi thuyền từ Anh đến đây như chúng tôi đều biết——” Neil nói với vẻ rất khoa trương.

“Im miệng.” Tư Ngón Tang cau mày cắt ngang.

“Mối anh nói tiếp.” Sở Vọng thấy hứng thú, cười bảo Neil nói tiếp đi.

Neil hạ thấp giọng, cười bảo: “Đọc đường cậu ta ốm một con gấu Teddy khổng lồ, có nói gì cũng không chịu cho vào trong vali, cả đường cứ cầm trong tay. Người Anh người Đức người Pháp ở trên thuyền đều biết chắc chắn Tur có một cô bạn gái đáng yêu ở Hương Cảng, bởi vậy những cô gái muốn đến gần cậu ta cũng không được, vừa thấy cậu ta là tránh xa ba mét. Có đã nhận được chú gấu chứa đựng tình yêu đặt đạo của cậu ta chưa?”

Sở Vọng lắc đầu, cười nhìn Tư Ngón Tang.

Neil càng nói, mặt Tư Ngón Tang càng đen.

Sở Vọng cười: “Cầu của em đâu?”

“Lúc xuống thuyền mưa to quá. Bị đắm mưa bắn hết rồi.” Tư Ngón Tang quay đầu đi, “Anh bỏ trong vali, chắc em không muốn đâu... Nếu em nhìn nó, cũng sẽ cảm thấy xấu cho xem.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Đảo nhỏ (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Neil cười lớn bảo: “Đề Tư tưởng tâm linh lấy cảm suôt dọc đường, đúng là đáng tiếc... Nếu không cần thì cho tôi đi, tôi không chê đâu.”

Sở Vọng mỉm cười: “Tôi đâu nói là không cần.”

Tư Ngón Tang cup mắt nhìn thẳng, “Hồi sáng nhìn không rõ, cứ tưởng mưa không lớn.”

Cô nghĩ ngợi, “Phơi nắng một lúc là ổn thôi mà, không xấu đâu.”

“Thật hả?” Lúc này anh mới nhườn mày nhìn cô, “Xin lỗi em.”

Sở Vọng mỉm cười, đang định trấn an anh vài câu, thì chợt thấy vài người sĩ quan được thủy quân ngoài cửa vây quanh đi vào trong khoang, ngừng ngang tiến thẳng một mạch về phía trước. Trong số những người đi vào có giọng Anh pha lẫn giọng Mỹ. Sở Vọng *wow* lên, “Vi sao có cả người Mỹ nữa vậy?”

Neil nói, “Từ thế kỷ trước, đây từng là bến cảng tiếp tế của chiến hạm nhiều nước mà.”

Tư Ngón Tang theo mắt nhìn rồi nói, “Là không quân?”

Neil cười đáp: “Một du học sinh đến Mỹ mới vài đại tá không quân đến ghé bài. Có điều hải quân thì chắc chắn vẫn phải là người Anh rồi.”

Sở Vọng mở hồ nghe thấy một âm thanh khá quen tai, theo mắt nhìn nhưng không nhận ra là ai. Chợt thấy có gái người Mỹ đứng cạnh vừa cười to “oh gosh——” đầy khoa trương, nhắm chìm âm thanh kia đi, rồi bọn họ cùng nhau đi thẳng lên lầu.

Có hai người ở trên lầu đầu xuống gọi Neil đi lên. Neil mỉm cười với họ, nói: “Trên đảo chỉ có một khách sạn, sợ là tôi nay đã bao phòng hết rồi, không biết còn phòng trống không nữa.”

Nói đoạn, anh ta đi lên cùng với hai người kia, dưới khoang thuyền không còn ai nữa, chỉ có hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Không có chỗ ở thì đành đi dạo trên đảo thôi.” Sở Vọng nháy mắt, “Nghe nói có nhà của thầy mo và đá quan tài đấy.”

Tư Ngón Tang cười: “Lần này Viên Mai đường Hillwood muốn kể chuyện gì cho anh đấy?”

Sở Vọng chấp tay sau lưng, xoay lưng về phía anh sáng khoái bước hai bước, bất chợt có ngoài đầu lại, cầm bật lửa trong tay, khi ngon lửa phùng lên, ánh lửa nhảy múa trên mặt anh. Cô cười nói “Chuyện mai?”

Trong lúc anh ngáy người, Sở Vọng đã đặt bật lửa vào tay anh, cười nói “Tặng anh.”

“Của anh?” Anh mở tròn mắt, nhìn chăm chú chiếc bật lửa đồ chơi xinh xắn trong tay, bất giác mỉm cười, “Anh...”

Sở Vọng nhìn vào mặt anh, như thăm bầy giờ vẫn chưa biết hút thuốc à?

Đúng lúc này, lại chợt nghe thấy âm thanh quen tai ở trên lầu truyền xuống: “—— Xin lỗi đã làm phiền, có thể cho mượn lửa không?”

Hai người đồng thời ngừng đầu lên. Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo gi lê màu xanh khước ngoài, quần trắng gầy xanh cỏ, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa đi xuống lầu. Anh cau mày, có lẽ nghiện thuốc lá rồi. Anh giờ hai tay kẹp lấy điếu thuốc, chỉ vào chiếc bật lửa trong tay Tư Ngón Tang, hình như thấy là người Trung thì lại dùng tiếng Quảng lisp lisp: “Có thể mượn lửa được không?”

Người này cũng trắng y hệt Tạ Di Nhữ, thậm chí càng không có sắc máu. Sở Vọng nhìn mặt anh ta chăm chú, rồi đột nhiên cũng thốt ra một câu bằng tiếng Quảng: “Anh là... Coca Cola Watsons kia?”

Người nọ cũng nhìn có một lúc, sau đó bật cười nói: “Là tôi.”

Rồi anh đứng thẳng người lên, nói: “Tiếng Quảng của em vẫn rất tệ.”

Sở Vọng đáp trả: “Anh cũng không sành sỏi tiếng Trung.”

“Thế à.” Anh bấu môi, “Tôi cho rằng mình đã tiến bộ rất nhiều.” Rồi anh cúi đầu nhìn bật lửa trong tay Tư Ngón Tang, tán dương: “Đẹp lắm.”

Tư Ngón Tang theo mắt, khách khí nói: “Cảm ơn. Có điều tôi cũng mới nhận được.”

“Anh cũng hút thuốc?” Tạ Trạch Ích hỏi.

“Có hút.” Tư Ngón Tang không do dự đáp.

Sở Vọng nhìn không được mỉm cười. Rất muốn nói không cần phải ép mình đâu, nhưng không đành lòng vạch trần anh.

Tư Ngón Tang tiếp nhận lấy một điếu 555, kẹp vào giữa tay lông ngỗng châm lửa, nhưng châm mấy lần cũng không dó. Sở Vọng nhìn ra ngoài, suýt nữa đã không kìm nén được kích động muốn bước đến chỉ điểm. May mà Tạ Trạch Ích cũng nhìn không đáng, mở miệng nhắc nhở trước: “Vừa hút vừa châm.”

Tư Ngón Tang gật đầu, học theo người ta ngậm thuốc vào miệng, châm lửa rồi hít một hơi —— chợt hốc mắt đỏ bừng, họ khan đì dột. Sở Vọng đi tới vỗ vào lưng cho anh, trong bụng oán thầm không biết hút thì dừng có học làm gì.

Tạ Trạch Ích cười nói “Hút nhanh quá rồi đấy.”

Lúc này thân thuyền đột ngột nung lên, thuyền đã cập bờ rồi. Trên lầu truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng vỗ tay hoan hô, tiếng gậy cao gõ gấm xuống sàn vang lên liên tục, một cô gái tóc nâu tựa vào lan can, dùng giọng Mỹ ai oán: “Zoe, sắp lên bờ rồi, em muốn ăn hải sản ngoài đường.”

Tạ Trạch Ích nhườn mày nhìn có nàng, gật đầu nói, “Xuống đây.”

Sau đó hỏi Tư Ngón Tang: “Lần sau xin lửa, có thể nói cho tôi biết chiếc bật lửa này được làm ở đâu không?”

Không đợi có được câu trả lời, anh đã sai bước rồi đi, ôm eo cô gái người Mỹ lên bờ.

Tư Ngón Tang khó khăn lấy lại sức hơi thuốc đầu tiên trong đời dùng sức rít quá mạnh, rồi lúc này mới hỏi, “Ai vậy?”

“Anh trai của một người bạn.” Sở Vọng không biết liệu anh ta có nói với Tạ Di Nhữ là thấy mình ở Bồ Đào không, nên không khỏi thấp thỏm.

Lúc này Neil ở trên lầu cũng đã đi xuống, một tay khoác lên vai Tư Ngón Tang, cùng anh đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa cao giọng nói: “Cậu phải cảm ơn tôi đấy Tư à. Tôi đã vì cậu mà xin một căn phòng đấy, nếu cậu muốn thể hiện lịch thiệp, thì buổi tối chen chúc với tôi cũng được, nhưng căn phòng đó cho quý cô kia ơ...”

Mắt Tư Ngón Tang vẫn đỏ kè, căng thẳng nhìn sang cô. Sở Vọng gật đầu, mỉm cười đi theo bọn họ.

Khách sạn kìn duy nhất trên Bồ Đào nổi tiếng vì hải sản ngoài đường. Ba người chen chúc giữa đám thủy quân ồn ào, ai nấy tự vệ phòng mình. Sở Vọng thay quần áo bẩn vì dính mưa trên người, đổi sang áo sơ mi trắng và áo dây liền quần. Cô vừa lau khô tóc vừa đẩy cửa ra, thì thấy Tư Ngón Tang đã chờ sẵn bên ngoài. Sở Vọng lộ đầu ra hỏi anh: “Ao quần với gậy đã khô chưa?”

Anh lắc đầu.

Sở Vọng ôm ba chiếc áo sơ mi trắng kia đưa cho anh, “Cầm áo vào phòng tắm thay đi, cời tắt ra đưa em.”

Anh nhìn áo rồi lại ngừng đầu nhìn Sở Vọng, hai mắt đen lity.

Sở Vọng mỉm cười: “Nhìn em như thế làm gì?” Nói đoạn, cô đẩy anh đi vào, “Nhanh đi thay đi, nhìn lúc không có ai ở đây.”

Anh ôm áo hốt: “Thấy thì sao, có thể khiến em già cho anh sớm hơn không?”

Sở Vọng tròn mắt nhìn anh, anh bật cười đi vào phòng, khép cửa lại.

Khách sạn có chuẩn bị máy sấy cầm tay. Khi hong khô quần và gậy cho anh, chợt trong phòng rủa mặt truyền đến: “Hai năm rưỡi lâu quá, nếu sang năm thì tốt biết mấy.”

—
*Chiếc bật lửa được nhắc đến trong truyện, hình ảnh do tác giả đăng.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nổi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 40: Đảo nhỏ (4)

Thay áo xong, hai người đi xuống vườn ăn hải sản. Vấn đề sẽ trả thêm tiền cơm, nhưng Neil đã giao hoạt cười nói: “Bọn họ đã chuẩn bị tiền bạc đầy đủ cả, không thiếu phần hai người đâu.”

Tuy có lý do chính đáng ăn cơm, nhưng ai người vẫn tìm một góc trong vườn ngồi ăn. Mà thực tình cũng không thể nói là vườn hoa được: rất nhiều cây bụi thấp bao quanh những tảng đá kỳ dị khổng lồ, mặt sau dựa vào phòng khách sạn, vách núi thẳng ngay biển – không cần đến hàng rào để ngăn cách với bên ngoài làm gì.

Hai người ngồi trong góc, dựa lưng vào tảng đá. Tư Ngôn Tang chậm rãi bóc vỏ tôm hùm, thịt tôm béo ngậy toàn rơi vào đĩa đồ ăn của cô cá. Thành thạo lại có tiếng nữ cười duyên từ ban công mấy gian phòng liền kề nhau tựa vào triển núi ở phía sau truyền đến.

Trong đó có một cô gái người Mỹ. Có lẽ vì chất giọng thân thiết nên Sở Vọng nghe rất rõ.

Cô ấy nói: “Không biết vì sao lại cứ nhất thiết phải đến hòn đảo này làm gì. Ở Hương Cảng không có bãi biển khác à? Vô vị quá.”

Người còn lại nói: “Ở vịnh Nước Cạn đông lắm. Nghe nói cha của Tse có danh vọng ở đây nên mới đến? Á, Tse đi đâu rồi?”

“Nói là có đi Cát gì đó là bạn của cha, đã mấy năm không gặp nên giờ đang ngồi nói chuyện ngoài kia.”

“Tse đi gặp cha mà không dẫn cô đi cùng à? Con gái da trắng chúng ta đáng sợ vậy sao?”

Mấy người phụ nữ khác cười ha ha.

Cô về cô gái người Mỹ cảm thấy âm tức, im lặng một khắc, rồi bất chợt gọi với xuống lầu: “Tse ——!”

Cách đó không xa là Tạ Trạch Ich và bà Cát đang nằm phơi nắng. Cả hai đều đeo kính râm, ngồi trên ghế đối diện nhau trò chuyện. Tiếng gọi của cô gái người Mỹ đã khiến tất cả mọi người trong vườn đồng loạt ngoái đầu nhìn sang chỗ của Tạ Trạch Ich, cũng hai người bọn họ đang ăn tôm hùm dựa gập mình.

Một vị đại tá không quân đi đến gần Tạ Trạch Ich, vỗ ai anh cười nói: “Zoe, còn không mau đi an ủi bạn gái cậu đi.”

Tạ Trạch Ich cười hỏi bà Cát, bà Cát chỉ rheo mắt, sờ soạn rút ra hai liều thuốc. Còn chưa châm lửa đã gạt đầu. Vị đại tá kia ngồi xuống chỗ của Tạ Trạch Ich, đến gần châm lửa cho bà Cát. Bà cũng không từ chối, chỉ cười nhạt với ông ta, bình tĩnh hút hai hơi rồi kẹp liều thuốc trong tay, ánh mắt lại nhìn sang phía Sở Vọng.

Người đại tá kia cũng nhìn sang đây, sau đó ngoái đầu hỏi bà Cát một câu, bà Cát chỉ lắc đầu chứ không trả lời.

Tôm hùm trong đĩa Sở Vọng ngày càng nhiều, xem ra không thể ăn hết ngay được. Có cảm thấy thân làm vẫn bối, nói gì cũng nên đi chào hỏi trước. Vậy là cô mỉm cười với bà, lau miệng rồi đứng lên định đi tới. Bàn tay cầm thuốc của bà Cát lại hạ xuống, ý bảo cô ngồi xuống.

“Đỡ ấy là...”

“Là cô út của em, ngày trước trong vườn nhà em ở Thiệu Hưng, anh cũng gặp rồi đấy.”

Tư Ngôn Tang nhớ lại, gạt đầu, “Anh lúc đó thế nào?”

“Lành lợi lắm.” Sở Vọng thấy anh mở to mắt, cười nói: “Bình thường trông anh cũng rất tốt.”

Bà Cát nói với người kia hai câu rồi đứng dậy rồi đi. Bên cạnh Sở Vọng và Tư Ngôn Tang có hai binh sĩ đang ngồi, trước đó thấy bà Cát được cấp trên của mình quan tâm nên cũng không dám thất lễ, nịnh nọt gọi người hầu đến thu dọn chén bát ngổn ngang trên bàn rồi mới mời bà Cát ngồi xuống.

Sở Vọng ngoan ngoãn cất tiếng: “chào cô út” một tiếng, Tư Ngôn Tang cũng chào y hệt vậy.

Bà Cát nhìn lướt qua anh, hỏi: “Họ Tư?”

Tư Ngôn Tang còn chưa kịp tự giới thiệu thì bà Cát đã cười hừ, “Mấy tuổi rồi?”

Rồi vẫn không cho anh cơ hội trả lời, bà Cát hỏi liền ba câu như bắn pháo, “Tôi nhớ vẫn chưa thành thân đúng không?”

Tư Ngôn Tang cười bất đắc dĩ trả lời, “Phải đợi hai năm nữa ạ.”

“Vậy giờ cậu tin con bé làm gì? Tuy đã đính hôn nhưng vẫn chưa chắc chắn, nếu hôm nào đó có chuyện xấu, cậu lấy gì ăn nói rồi với con bé?” Bà Cát phai tàn thuốc, mỉm cười hỏi.

“Là cháu không cần thận...” Tư Ngôn Tang lễ phép giải thích.

Bà Cát cũng chẳng nhìn anh, quay sang hỏi Sở Vọng: “Có người Trung nào thấy hai đứa không?”

Sở Vọng nghĩ rồi đáp: “Ở trên thuyền có gặp Tạ Trạch Ich.”

Bà Cát à một tiếng, cười nói, “Tên nhóc kia à.”

Lúc này có người hầu đi đến, trang hoàng vườn hoa thành sân khấu vù. Đa số khách khứa cũng đã ăn xong, đặt dao nĩa xuống nâng ly uống rượu, số ít những người đang ăn thì đều lui vào trong góc khuất. Tạ Trạch Ich đang an ủi bạn gái ở góc nào đó, nhìn vào vườn hoa cầu khẩn. Bà Cát vẫy tay với anh, anh tức khắc đi đến – dẫn theo cả cô bạn gái với vẻ mặt không mấy tình nguyện.

Tạ Trạch Ich và cô bạn gái vừa ngồi xuống, Sở Vọng lập tức mỉm cười chào hai người. Vì cô chào là “anh Tạ”, lại thấy cô gái người Mỹ có vẻ không vui cho lắm, mà cũng không biết họ tên cô ấy là gì, nên cô lại dùng tiếng Anh chào cô ấy là “chị Tạ”.

Chỉ “chị Tạ” vừa ra khỏi miệng, cả bà Cát và Tạ Trạch Ich đều im lặng. Có gái người Mỹ trông tuổi tắn lắm, đầu còn nết u ám như ban nãy, mỉm cười quan sát cô một hồi rồi nhàu mày hỏi: “Em từng đi Mỹ à?”

“Chưa đi lần nào.” Sở Vọng trả lời.

“Chị Tạ” nói: “Phát âm tiếng Anh của em... khiến tôi cảm thấy em đã từng đến.”

Sở Vọng cười nói “Đo có già sư dạy kèm”

“Không phải biệt thự nhà họ Kiều mà người Scotland vô dụng kia ư, đổi sang người Mỹ rồi?” Bà Cát nhìn cô, cũng chẳng nghiêm cứu sâu mà đi thẳng vào trọng tâm, hỏi Tạ Trạch Ích, “Một đứa du học về không muốn bị người quen thấy, đứa kia cũng không muốn bị người ta bắt gặp mình lên chuẩn đi chơi với bạn trai nhỏ, nên mới đến đảo Bồ Đào này. Hai đứa này đúng là tức cười thật đấy.”

Nghe thấy xưng hô “bạn trai nhỏ”, Tư Ngón Tang vừa mỉm cười thì lại bị bà Cát kìm

Tạ Trạch Ích nghe vậy, cũng cười bảo, “Vâng, đúng là rất buồn cười.”

Bà Cát liếc xéo Sở Vọng đang uống cocktail, “Cháu tự thương lượng với cậu ta đi.”

Sở Vọng gật đầu, cười nói với Tạ Trạch Ích, “Vậy chúng ta giả vờ như chưa từng gặp nhau nhé?” Cuối cùng cô còn bổ xung thêm, “Nể tình thỏa thuận Coca Cola và xá xị.”

Tạ Trạch Ích mỉm cười, “Dù không nể tình thỏa thuận Coca Cola và xá xị, tôi cũng có thể giả vờ như không biết gì.”

Bà Cát hỏi: “Cậu mời nó uống Coca?”

Tạ Trạch Ích gật đầu, “Có mời một lần, lâu lắm rồi.”

Bà Cát cười cười, “Nếu sau này con bé không cao lên được thì là lỗi của cậu cả đấy.”*

(*Trẻ em uống nhiều nước ngọt có nhiều nguy cơ bị lùn.)

Tư Ngón Tang nói “Thế cũng tốt mà, đáng yêu lắm”

Bà Cát liếc anh, rồi lại nhìn sang Sở Vọng. Sở Vọng cười hề hề, trong lòng thấy ám ức: mình cũng có lùn lùn đâu!

Tạ Trạch Ích cười bảo: “Dì Cát đã lên tiếng, thế thì sau này tôi cũng không dám nữa.”

“Còn cả cậu nữa.” Lúc này bà Cát mới nhìn Tư Ngón Tang, “Không được có lần sau, nếu còn có thì cũng phải suy nghĩ cho con bé. Có hai năm mà không đợi được hả? Không biết cha cậu dạy cậu thế nào nữa, chuyện như thế này, tốt nhất đừng để tôi bắt gặp lần nữa.”

Tư Ngón Tang ăn năn cười đáp, “Sẽ không có lần sau đâu ạ.”

Bà Cát nhìn anh cười, “Lần sau về là thành thân rồi hả? Cậu đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì.”

Tư Ngón Tang mỉm môi, gật đầu vâng dạ.

Bà Cát hỏi ngược lại: “Lần này cậu về, là vì cha cậu muốn cùng với bà già Lâm Du đến châu Âu dạy học, cho nên về một thời gian rồi sẽ đi cùng bọn họ đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Vậy tôi hỏi cậu, nếu Lâm Du nói với cậu là ông ta quyết định dẫn Sở Vọng đi cùng. Thì cậu định trả lời ông ta thế nào?”

Tư Ngón Tang sững sốt, sau đó cười nói: “Dĩ nhiên là cháu sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Bà Cát bâu môi không nói gì. Cuối cùng chỉ khoát tay, quay sang hỏi Tạ Trạch Ích: “Chơi mặt chược không?”

Tạ Trạch Ích ồm “chị Tạ” cười nói, “Đi.”

Nhìn theo ba người đi xa, Tư Ngón Tang thờ dãi một hồi, hỏi: “Đúng là kỳ lạ, vì sao nói chuyện với cô út của em mà anh còn thấy căng thẳng hơn cả bác trai thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Đảo xa (5)

Những người lính kia đến đây là vì rượu, vừa uống rượu vào là lại bắt đầu làm cái không phân biệt nam nữ. Hai người trốn vào trong góc, nhìn lúc đầu ngán ngẩm rồi quay vào trong nhà. Máy thu thanh đang phát bài “*Mưa Bụi*” du dương, người người trong phòng đang khuấy vũ. Đẳng tiếu là ti lệ nam nữ mặt cân bằng nghiêm trọng, quần nhân hai nước cứ thế cùng nhau khuấy vũ mà không phân biệt bình chúng giới tính, trông còn điên hơn cả hiện trường say rượu ở bên ngoài.

Đêm đã khuya, hai người tựa vào lan can hành lang trong khách sạn nhìn cảnh vui. Neil đã say quắc cần câu, được người ta đưa về phòng.

Sở Vọng cười nói: “Thương anh đêm nay phải ngủ chung với con sâu rượu.”

“Chỉ mong cậu ta không ngáy to.”

Sở Vọng chợt nhớ đến chuyện gì đó, quay đầu sang cười nhìn anh: “Trên con thuyền đi từ Pháp đến Anh ——”

“Em nhanh chóng quên chuyện ấy đi hộ anh.” Tư Ngón Tang cười bắt đầu đi.

Sở Vọng chống tay lên cằm, khẽ nheo mắt lại. Hai người im lặng nhìn đám người bên dưới múa loạn, bất chợt Sở Vọng nhẹ nói: “Chỉ là em thấy thú vị thôi, anh đừng để trong lòng. Anh không phải là người kính suất, trái lại còn tốt hơn bọn họ nhiều.”

Nói thật, nhìn một đám ma men khuấy vũ đầu có gì thú vị, nhưng hai người chưa muốn lên lầu ngủ bây giờ. Một nhân viên phục vụ đi qua đi lại nhiều lần, thấy hai người có vẻ không thích xuống dưới khuấy vũ, lại không biết nên chơi gì, thế là tốt bụng đến gần nói: “Sáng sớm ngày mai ở dưới tầng trệt khách sạn có chiếu phim, hai người có thể xuống đó xem.”

Hai người cười cảm ơn nhân viên, cũng không hỏi là chiếu phim gì. Lại nhìn ra ngoài một lúc, hẹn sáng mai gặp nhau dưới lầu rồi mỗi người mới về phòng ngủ.

Đêm đó không gặp lại bà Cát và Tạ Trạch Ích nữa, có lẽ đám đám đông ồn ào nên trốn đi đâu đó đánh mặt chược rồi.

Đang nằm trên giường, đột nhiên Sở Vọng thấy đầu giường có điện thoại nam châm làm bằng đồng to tướng, bất chợt nhớ lại đoạn ở khách sạn vịnh Nước Cạn trong tác phẩm “*Khuyết Thành Chi Lyến*”. Có nghĩ bụng, ngày mai sẽ nói với Tư Ngón Tang thế này: “Nếu Neil ngáy to quá thì có thể gọi điện đến phòng em, chúng ta có thể đến nhà cũ của thầy pháp đạo chơi buổi tối, rồi ban ngày quay về nhà.” Nhưng sau đó lại nghĩ, có lẽ ngày mai Neil sẽ không say nữa. Vì quên mất chuyện trong phòng khách sạn cao cấp đều có điện thoại nên có ừ rủ mãi, có điều ngại xong tình dẫy lại quên chuyện này đi.

Sáng ngày dậy, vừa đánh răng rửa mặt xong thì có nhân viên đến gõ cửa, hỏi cô: “Phòng 215 có đặt bàn ăn, hai quý ngài hỏi có có muốn ăn sáng chung không?”

Sở Vọng nhớ ngày hôm qua Neil say khướt, nếu hôm nay dậy sớm thì chắc chắn sẽ đau nhức đầu, nhất định sẽ muốn ngủ thêm. Đang định từ chối thì ở ngoài rẽ hành lang, Tư Ngón Tang lại gần cười nói, “Thế thì xuống lầu ăn thôi.”

Sở Vọng nghĩ anh đúng là lạ thật, rõ ràng bản thân cũng muốn xuống ăn nhưng lại mất công nhờ người đến mời. Có điều có cũng chỉ mỉm cười, im lặng đi theo anh.

Bằng qua tiền sảnh từ mũ, cửa vừa mở ra, chợt thấy “chị Tạ” đang đứng tựa vào cửa đợi bạn, nói: “... Nghe báo là chiếu phim Metropolis, vừa dài vừa chán, không hay bằng The General.”

Có bạn kia cười nói: “Dù gì cũng là đồ của người Đức mà.”* Sau đó lại bổ sung thêm: “Sao Tse không đến?”

(*“Metropolis” là bộ phim truyền hình khoa học viễn tưởng của Đức do hãng Paramount sản xuất năm 1927, là bộ phim khoa học viễn tưởng đầu tiên trên thế giới.)

“Chị Tạ” ai oán bảo: “Tôi qua chơi mặt chược cả đêm. Mặt chược thì có gì hay ho?”

Có bạn nói: “Đúng thế, cá cược cũng chẳng được mấy đồng bạc, tôi thấy hầu như người Trung Quốc nào cũng tệ nhưt cả.”

Bắt gặp hai người, Sở Vọng mỉm cười nói “Chào buổi sáng chị Tạ.”

Lập tức “chị Tạ” trưng ra nụ cười tiêu chuẩn hoàn mỹ: “Chào buổi sáng.” Chợt quan sát có một phen: “Ohi! Hôm nay em mặc đồ đẹp lắm”

Sở Vọng khách khí cảm ơn, miễn cưỡng coi như chào hỏi xong, sau đó đi xuống lầu.

Qua nhân dưới sảnh đang chiếu *Metropolis*, lại còn là bản đã được biên tập để chiếu ở Mỹ. Sân khấu vũ đã hoa tới quá đã thành phòng ăn từ mù. Khách đến đều ăn uống tán gẫu, chẳng mấy ai xem phim. Sở Vọng thấy buồn cười: người ngoại quốc ngăn dậm xa xôi đến Hương Cảng để xem Trung Quốc thế nào, nhưng lại chỉ thấy được một phương Tây chẳng ra gì.

Hai người ngồi chân giò hun khói, trứng rán và nước trái cây, ngồi xuống nghiêm túc xem phim. Tư Ngón Tang cười nói “Cắt bỏ nhiều đoạn có ý nghĩa mất rồi”

“Anh xem bản gốc rồi hả?”

“Anh có người bạn học điện ảnh được xem bản chiếu thử, sau đó lên cầm đĩa phim bản sao đến casino chiếu, may mắn được xem một lần.”

Sở Vọng cực kỳ hâm mộ. Nghe nói ngày xưa bản gốc phim chưa rất đắt, một đĩa bản gốc của phim *Metropolis* tốn 1/20 số đồng Mark bỏ ra để chế tác bộ phim này. Có thể nói bộ phim này là cha đẻ của tất cả các dòng phim khoa học viễn tưởng ở đời sau, thế mà lại bị hãng Paramount biên tập cắt bỏ những cảnh quy nổi bật. Phim gốc thật lạ, đến thế hệ sau lại cứ cầm đi làm lại nhiều lần, thậm chí còn được xem là di sản tư liệu thế giới. Nếu bây giờ quay trở lại thế kỷ 21 mà nói mình từng được xem bản gốc, kiểu gì cũng bị rất nhiều người ghen ghét cho xem.

Nhân về một cô, Tư Ngón Tang dậu đăng nói: “Nếu muốn xem thì tháng 6 này đi Anh, anh có thể dẫn em đi xem một lần.”

Sở Vọng đang định mở lời thì Tư Ngón Tang đã nói tiếp: “Có điều nghe nói già cảnh người bạn kia sa sút, không biết bản sao còn may mắn tồn tại không.”

Có lẽ là không đâu. Sở Vọng tức nổi nhớ lại, không khỏi tò mò cười hỏi: “Năm 2000 thật sự sẽ như thế nào, liệu có giống trong *Metropolis* không?”

Có thật sự rất muốn biết, ở trong thời đại này, một chàng trai có trí tưởng tượng phong phú sẽ miêu tả về thế giới tương lai như thế nào.

Tư Ngón Tang hip mất suy nghĩ, sau đó bảo: “Sau hòa ước Versailles, người Đức sẽ muốn tạo ra một thế giới như Metropolis: Công nghiệp hóa cơ giới hóa trong cuộc sống hàng ngày, lấy đó để giảm áp lực cho con người, người Anh vẫn là đại đế quốc đứng số một thanh lịch trang trọng, mang theo phong cách hài kịch châm biếm” phát triển mạnh mẽ... Có điều hy vọng đồ án của bọn họ sẽ ngon hơn bấy giờ.”

(“Từ gốc là Dark comedy, đây là một thể loại hài kịch sử dụng sự hài hước một cách không lành mạnh, là một thể loại lai giữa hài kịch và trào phúng khi tiếng cười được dựa trên sự nhạo báng và hoài nghi, với những chủ đề như cái chết.”)

Sở Vọng mỉm cười, hỏi: “Vậy còn người Trung Quốc thì sao?”

Tư Ngón Tang thoáng nhàu mày, có lẽ cảm thấy đề này phức tạp nặng nề hơn. Dừng một lúc rồi anh mới trả lời: “Hy vọng Trung Quốc sẽ trả hết nợ sớm hơn Đức. Lúc đó không còn bị thực dân, quốc gia toàn vẹn, nhân dân tự do.” Cuối cùng, anh cười nói: “Vi có quá nhiều kỳ vọng vào quốc gia của mình nên không tưởng tượng phong phú. Em nghĩ thế nào?”

Sở Vọng chống cằm, lăm bẻ như trầm ngâm một hồi, rồi gật đầu nói “Nước Đức sẽ phát minh ra rất nhiều máy móc trong nhà, nhưng chủ yếu cũng như như vật dụng trong gia đình thôi, ti lệ sử dụng khá thấp. Chắc chắn sẽ có đầy đủ thiết bị phòng bếp, có điều cũng không có nhiều tác dụng. Đồ ăn ở Anh cũng như vậy trăm năm trước, dù đến năm 2000 thì cũng không tiến bộ nhiều. Còn Trung Quốc ấy à, quốc gia toàn vẹn, nhân dân tự do, nhưng có lẽ còn cần nhiều tự do hơn... Em cũng giống anh, không có nhiều tưởng tượng về đất nước của mình.”

Sau khi kết thúc bữa sáng, sẽ có một chuyến xe buýt từ Đại Loan đến Nam Loan. Có điều xem *Metropolis* xong thì hai người cũng đã để lộ chuyến xe duy nhất này rồi. Đứng kia ấy, Tạ Trạch Ích cũng ban gãi tay trên đầu đi xuống, đeo kính râm và áo choàng đi biển, mặc đồ in hoa, nhìn là biết ngay muốn đi biển. Tạ Trạch Ích hỏi nhân viên phục vụ, nghe nói đã bỏ lý chuyến xe thì “chị Tạ” lại sầm mặt, trách Tạ Trạch Ích “chơi mệt chưa?” mà “đầy muộn”, mấy câu trách móc cứ thế lọt vào tai hai người. Tạ Trạch Ích mỉm cười nghe, không có gì là tức giận. Lại đi hỏi một hồi, nghe nói khách sạn có dịch vụ cho thuê xe đạp, lúc này anh mới thông thả bước ra cửa. Đến khi quay về thì trong tay vác chiếc xe đạp màu đen to tướng, đứng trước cửa cười vô cùng lịch thiệp. “Chị Tạ” được đồ mỉm cười, kéo dép lê vui vẻ đi ra.

Hai người cũng hỏi nhân viên thuê xe đạp. Có điều toàn là Sở Vọng nói, Tư Ngón Tang chỉ đứng cạnh lắng nghe, trên mặt nọ nụ cười khó hiểu. Cuối cùng cũng tìm được hai chiếc xe đạp, lúc hai người đẩy xe ra khỏi cửa thì Neil cũng tỉnh ngủ.

Nghe thấy tiếng Neil hét lớn “Tư, Lin——”, hai người ngẩng đầu lên, thấy sau hàng cây cọ là gương mặt sùng phũ vì say của anh ta, khiến cái đầu tròn vò hơn trước nhiều. Anh ta dựa đầu vào khung cửa, ồ lên một tiếng cười nói “Tư! Cậu tập đi xe đạp thì bao giờ vậy?”

Tư Ngón Tang ồm một tiếng, phải nheo mắt vì bị ánh nắng trên cửa sổ thủy tinh ở mái nhà phản chiếu, “Mối tập.”

Neil nói: “Nếu hai người đến Nam Loan thì cho tôi quá giang nhờ một đoạn đi!”

Tư Ngón Tang nhéo mắt: “Tôi từ chối.”

Cái đầu tròn sau cửa sổ kính trên tầng hai ào ạt, một phút sau, Neil mỉm mỉm chạy xuống cửa. Vừa thấy anh ta, Tư Ngón Tang lập tức ngồi lên xe đạp, nghiêng ngả đạp xe đi một đoạn. Nhưng vì đạp quá chậm nên bị Neil giữ lấy yên sau thế vể.

Neil *chặc chặc* hai tiếng: “Cậu chạy gì hả? Sợ tôi vạch trần cậu không biết đạp xe à!”

Tư Ngón Tang nhàu mày: “Cậu đã nói ra rồi.”

Sở Vọng cảm thấy mới lạ, cười hỏi: “Thật thế hả, sao bạn này anh không nói với em?”

“Đạp xe thôi mà, anh cho rằng sẽ không khó lắm.”

Anh ta vừa dứt lời, Neil lăm nhủ nghe thấy một câu chuyện buồn cười: “Chắc là không khó lắm? Thế sao ngày trước ở trường công đăng ký đi học quân sự, hôm Chủ nhật đi ra ngoài, là ai không chịu đạp xe bắt kịp đại đội mà tự mình bắt xe điện hoặc đi bộ xuất phát trước, không phải vì sợ đạp xe đạp à?”

Tư Ngón Tang lại sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đột nhiên muốn thử.”

Ba người cùng đẩy xe đi về phía trước. Một lúc sau, anh lại bổ sung: “Nếu xét từ mức độ nào đó, thì việc gì tôi cũng muốn có gắng thử xem thế nào.”

—

*Qin: Thật sự xin lỗi mọi người vì có sự nhầm lẫn trong tên chương truyện phần này, đúng là đảo xa chứ không phải đảo nào.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Đảo xa (6)

Đi xe đạp trên đảo thật sự không phải là một ý kiến hay.

Trên đảo vốn có nhiều núi, dù không cao lắm, nhưng hề cứ đi được một đoạn là hai chàng trai sẽ phải ngừng xe đi bộ. Tuy lúc này chưa cần phải ngừng xe, nhưng Neil đi theo hai người, thấy có dốc là lại tự động cầm lấy xe trong tay Sở Vọng thay Tư Ngón Tang, không xe lên núi.

Đường núi dài có hơn chín trăm bậc. Văng thoi dương sấp dốc cao, nằng thặng 5 lại rất khó đạp, nên ba người dừng chân nghỉ ngơi trong đình ở sườn núi một lúc. Tới khi đến gần bên sông lững chảnh thì Sở Vọng đã mất sức mệt lì, còn hai người không xe đạp vẫn trò chuyện bình thường, nhưng chủ yếu là Neil kể rất nhiều chuyện vui của Tư Ngón Tang hồi ở Anh.

Ví dụ như: “Cuối năm ngoái, cậu ta được toàn A khoa triết học tự nhiên Oxford, thế mà cứ ba ngày hai hôm lại chạy đến khoa văn học Cambridge... Còn nhờ người ta sửa thơ cho mình nữa.”

Lại ví dụ như: “Tư thâm nhân giáo dục kiểu Đức quá rồi, dù nói chuyện hay hành sự cũng vừa mà mại cay nghiệt lại rất thú vị, khác hẳn tại sinh viên người Anh hoặc sinh viên Trung Quốc đã Anh hóa, đây là điều tôi thích nhất ở cậu ta. Hồi trước khi học ở trường công, vì chỉ có con trai với nhau nên không cảm thấy. Về sau lên đại học, càng ngày càng phải xã giao nhiều, phải gặp rất nhiều phái nữ Anh Quốc. Phái nam Anh Quốc chẳng mấy người có tác phong, mà người có tác phong nhanh nhẹn thì lại không đáng yêu bằng...”

Trong mấy ngày qua, hề cứ gặp nhau là Neil lại trêu Tư Ngón Tang. Hồi đầu lúc nào anh cũng sa sầm mặt, nhưng rết cũng thành quen, bây giờ chỉ im lặng mà nghe. Có điều khi nhắc đến từ “đáng yêu”, Neil lại dùng từ “adorable” chứ không phải “cute”, thế là bị Tư Ngón Tang đánh vào đầu. Sở Vọng lững nghe, cười có vẻ anh ta kể tiếp.

Neil xoa gáy, nói tiếp: “Cò có biết người gốc Anh có tác phong ‘thờ ơ làm việc’ không – tức là, càng để ý đến chuyện gì thì càng lạnh lùng, càng thông thả. Khi các cô gái người Anh im lặng tiếp cận Tư thì bị Tư đáp trả bằng sự im lặng lạnh lùng hơn thế – Dương nhiên bọn họ không biết đó là chi đơn giản là sự lạnh lùng kiểu Đức của cậu ta.”

Sở Vọng nghe thế thì phá lên cười.

Có hiểu rất rõ điểm đó: đã so con trai x Đức đều rất xấu hổ. Nhưng chỉ cần bạn có ý tốt với họ thì họ sẽ nhiệt tình đáp trả bạn. Còn nếu bạn “có thiện ý” với con trai Đức, nhưng lại nhận được là sự “im lặng”, thì có nghĩa đó chính là sự im lặng lạnh lùng số một toàn thế giới.

Tư Ngón Tang lo lắng nói: “Vi trong mắt người Anh các cậu, người Đức đều là dân làng rừng núi. Người Trung Quốc ư? E là vẫn đang ở thời đại hoàng vu nào đó.”

Đi qua căn nhà cũ của thầy pháp trong rừng rậm âm u, nhiệt độ không khí giảm đột ngột, nên mọi người không nản lại lâu. Hai người vừa đẩy xe đạp vừa trò chuyện câu được câu chăng, là kiểu nói chuyện nhẹ nhàng bằng câu kiểu Anh.

Vừa tới bên sông lững chảnh ba người đã khát khô cổ họng. Bền tập vào một của tiệm đứng chân dùng trà. Sở Vọng gọi nước ép hắc mai biển chua ẽ cà rãng, còn Tư Ngón Tang cầm một chai nước soda. Có một ly hồng trà được đặt bên trên tấm ván gỗ bên ngoài cửa hàng, trên đó dùng bút lông viết bằng tiếng Anh: “Chinese tea, try it.”

Vì giá khá rẻ nên Sở Vọng nghĩ có lẽ không phải là trà ngon, có thể là bột trà trong tiệm bán dư nên đem pha. Neil lại hứng thú cầm lên, uống một hớp rồi cau mày nói: “Trà Trung Quốc, đúng thứ.”

Gần cửa tiệm có xe đưa đón của khách sạn – nhưng cũng chỉ có một chuyến này. Khi mặt trời bị mây che phủ, không khí trở nên ngột ngạt hần đi. Sở Vọng sực nhớ còn phải mua Cơn bão nên không đi chuyến xe này về – tuy không thích bà Kiều lắm, nhưng ngoài mặt vẫn cần phải lỳng tưởng bởi Neil không muốn làm bùng đốm của hai người nữa nên chia tay nhau ở chỗ xe buýt đưa đón, đồng thời không phụ bọn họ một chiếc xe đạp về.

Bởi vì cũng có người đem theo xe đạp, cho nên xe buýt vốn cũng không rộng lắm cũng không cần chỗ cho hai người Sở Vọng và Tư Ngón Tang. Khi cửa xe đóng lại sắp khởi động, bất chợt trên xe truyền tới tiếng nữ hét ầm lên đầy giận dữ, cũng âm thanh của cái tát giòn giòn – “Zoe Tse, you bastard!” (Zoe Tse, anh là thằng khốn!)

Xe chỉ mới mở máy đã lại phanh gấp. Cửa xe mở ra, “chị Tạ” kích động nhẩy xuống xe. Người trong xe tò mò nhìn ra ngoài, nhưng cũng chỉ mở cửa xe ra nhìn.

Tạ Trạch Ích dựa vào cửa sổ, nở nụ cười có lỗi: “Molly, trời sắp mưa rồi, đợi quay về rồi gần đâu cũng được.”

Molly nức nở hét lớn: “Cút xéo!”

Tạ Trạch Ích nghe thế thì cười gật đầu: “Được thôi.”

Lần này đến tài xế cũng cười hỏi: “Anh Tạ à, không cần chờ thật hả?”

Tạ Trạch Ích nói: “Nếu một quý cô đã lên tiếng, vì sao không làm theo?”

Tài xế chặc lưỡi thờ dãi: “Được rồi.”

Cửa xe khép lại không chút do dự, xe buýt nhanh chóng chạy đi.

Có Molly nhìn chăm chăm chiếc xe nghênh ngang rời đi, sau đó ngoái đầu nhìn hai người khác đang đưa mắt nhìn nhau.

Sở Vọng và Tư Ngón Tang nở nụ cười ái ngại với cô ấy.

Molly gật phàng kính râm theo hướng xe buýt biến mất. Không phát tiết được lửa giận, nên quay sang chăm chọc Tư Ngón Tang: “Đàn ông Trung Quốc các người.”

Tư Ngón Tang lễ phép cười nói: “Thay mặt đàn ông Trung Quốc, tôi vô cùng xin lỗi.”

Sở Vọng bước tới trước, chắn ngang giữa hai người, cười bảo: “Đàn ông Trung Quốc kiểu gì cũng có, chỉ tiếc là có gặp phải người tệ nhất, còn anh đây là người tốt nhất. Cô Molly, có phải biết rõ điều này.”

Hai từ “cô Molly” được Sở Vọng nhấn mạnh khiến Molly ngượng ngập, khó có thể lấy lại thăng bằng giữa chênh lệch của xưng hô “chị Tạ” và “cô Molly”. Bộ ngực cao vút phập phồng mạnh mẽ, muốn thở hắt nhưng lại không được.

Rồi Sở Vọng quay sang hỏi Tư Ngón Tang: “Sắp mưa rồi, hay chúng ta đạp xe về khách sạn đi?”

Tư Ngón Tang cười đầy yêu thương: “Đi mua Cơn bão với em trước đã.”

Sở Vọng nhìn Molly cười nói: “Đã thấy chưa, người với người khác nhau lắm.” Rồi cô lại quay sang nháy mắt với Tư Ngón Tang, “Chúng ta đi thôi.”

Molly còn đang tức giận, nhưng cơn giận đó lại bị một cô gái nhìn như yếu đuối đè nén. Có năng khó tin vượt trội, nó nụ cười tự giễu. Có điều trên đảo này có năng không biết chữ, lại càng không biết đường, nên dù giận tới mấy thì cũng chỉ có thể đi theo họ.

Đi nhiên hai người cũng biết cô ấy đi theo mình. Đẩy xe vào trong trấn, Tư Ngón Tang không nhịn được cười hỏi: “Tức giận thế làm gì?”

Sở Vọng lờm ra sau, tức tối nói: “Còn không cho em vậy nước quết sán à.”

“Vậy nước quết sán.” Tư Ngón Tang cúp mắt đi tới, một lúc sau, anh đặt đáng báo: “Đương nhiên là được.”

Sau đó lại mỉm cười nói thêm, “Thì ra là vậy nước quết sán.”

Trên tấm lưới sắt giữa hai cây có cách đó không xa có một hàng Côn bố đang được phơi nắng. Sở Vọng lại gần nhìn nhưng nhìn mãi cũng không phân biệt được gì, không biết đây có phải là “loại Côn bố tốt nhất” mà bà Kiều nói không. Đang do dự thì chợt có mây đen kéo tới, Sở Vọng không còn thời gian để do dự nữa. Đã đến giờ của nhà, cô lẻ trong nhà ngơ dáo đang ăn cơm, bởi vì khi nam chủ nhân ra mở cửa, trong tay anh ta đang cầm một bát cơm. Hối gái cả Côn bố, Sở Vọng phát hiện mình không có tiền lẻ, dùng tiền chẵn mà mua một dây thì vẫn còn dư.

Đang thương lượng thì mưa rơi tí tách. Ngoài mái hiên ở đây này ra, xung quanh không còn nơi nào khác để trú mưa. Chợt một tia sáng vụt qua trong đầu Sở Vọng, cô xin chủ nhà chắc dù che mưa để bù vào phần tiền thừa kia, chủ nhà vô cùng mừng rỡ. Khi vào nhà lấy dù che, Molly cũng chạy đến trú mưa, toàn thân ướt sũng, cô lẻ đã dầm mưa một lúc lâu, cuối cùng cũng đành thỏa hiệp.

Đứng dưới cùng mái hiên thì đương nhiên sẽ có trò chuyện. Molly tức giận nhìn túi Côn bố Sở Vọng ôm trong lòng, đến gần hỏi: “Đây là gì?”

Sở Vọng mỉm cười trả lời: “Người Trung Quốc dùng để nấu cháo.”

Molly lại hỏi: “Người Mỹ ăn được không?”

Sở Vọng đáp: “Tôi không biết người Mỹ ăn được không, nhưng anh Tậ thì ăn được thật.”

Molly im lặng một hồi, sau đó thấp giọng nói: “Tôi... icip ra ngoài không đem theo tiền, có thể về khách sạn trả lại em không?”

Sở Vọng cúi đầu cười, quyết tâm bỏ qua niềm khách trước đó: “Chỗ này cũng nhiều quán, có thể chia cho chị một ít, cũng không tốn bao nhiêu, không cần phải trả lại.”

Đang nói chuyện thì chợt có tiếng động cơ ở cách đó không xa truyền đến, một chiếc xe chở hàng nhỏ xinh chạy tới. Cửa xe hạ xuống, Tạ Trạch Ích ngồi bên ghế lái nhướn mày, nói với Molly, “Em có biết nơi này khó tìm lắm không hả?”

Sở Vọng và Tư Ngón Tang thấy vẻ mặt Molly biến đổi liên tục, muốn làm ra tự cao tự đại nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, mỉm cười chạy tới ôm chầm Tạ Trạch Ích òa khóc.

Tạ Trạch Ích bất đắc dĩ “Trời mưa rồi, lên xe trước đã.”

Molly ngoan ngoãn nghe lời, lên xe ngồi vào ghế phụ. Một lúc sau, Tạ Trạch Ích lại hỏi hai người: “Đúng tiếc chỉ có hai chỗ, hay là đợi tới một lát, chờ nữa tôi sẽ quay lại đón hai người về khách sạn?”

Ở đây cũng không xa khách sạn cho lắm, Sở Vọng không muốn làm phiền nên cười từ chối: “Chúng tôi mượn được đủ rồi, không cần phiền anh Tạ đâu.”

Tạ Trạch Ích cũng không nài nỉ thêm, cúi đầu nghỉ ngơi rồi nói với Tư Ngón Tang: “Đừng để bạn gái mình bị cảm, nếu không cậu không qua được cửa của đi Cát đầu.”

Tư Ngón Tang cười cảm ơn, trả lời: “Nhờ anh nhắc với đi ấy à cứ yên tâm.”

Lúc đó cả hai đều ngơ ngảng, mưa trên hòn đảo nhiệt đới sẽ thay đổi nhanh như thế. Lúc đầu chỉ là mưa lất phất kéo dài, nhưng ôm túi Côn bố đi được nửa đường thì gặp mưa to gió lớn, chắc dù đơn sơ bị gió thổi bay. Sở Vọng lạnh run cầm cập, Tư Ngón Tang thấy thế thì nườm ạo khoác cho cô.

Trên đường về khách sạn, Tư Ngón Tang toàn thân ướt sũng, còn Sở Vọng lại chỉ ướt mỗi ống quần và vớ gầy. Nhân viên khách sạn chạy đến hỏi thăm, cũng lấy làm ngạc nhiên: “Không phải hai người về cùng nhau à, vì sao một người không sao mà một người lại ướt như chuột thế này?” Một nhân viên khác vội đem khăn sạch tới, ngay đến Sở Vọng cũng chỉ lo cho Tư Ngón Tang.

Anh lại làm như không có chuyện gì, còn đùa với Sở Vọng: “Có thể có một đám mây mưa ở trên đỉnh đầu anh.”

Sở Vọng khó khăn xua anh về phòng, dặn đi dặn lại “Nhớ tắm nước nóng, thay quần áo ướt ra, em sẽ nhờ người đi nấu nước ấm đem đến cho anh.”

Ngoài miệng anh đáp ừ, nhưng mắt vẫn không chịu vào phòng.

Sở Vọng nhàu mày, “Nhanh lên, nếu không sẽ cảm lạnh đấy.” Một lúc sau lại nói: “Tắm sạch sẽ thay áo mới, gọi điện đến phòng em, lát nữa xuống dưới lầu chơi.”

Nghe thấy câu cuối, anh mới gật đầu chịu vào phòng.

Sở Vọng thở dài, cũng lấy tức về phòng thay áo ướt ra, cầm nước ấm uống trong lúc chờ điện thoại. Không biết đợi đã bao lâu, đợi tới khi nhân viên gõ cửa mời xuống ăn tối, đợi tới khi mặt trời đã khuất bóng, sương chiều nặng nề, Sở Vọng gần như thiếp ngủ, thì điện thoại ở đầu giường mới reo lên.

Cô cầm lấy ống nghe “àlo”, song đầu dây không ai trả lời. Nghi có người gọi nhầm số, nhưng đầu dây lại truyền đến tiếng thờ đều đều khe khẽ. Đúng là có người thật mà.

Sở Vọng nhìn thờ lắng nghe, không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng ở đầu bên kia cũng có động tĩnh.

“Àlo, là cô Linzy đúng không?” Là giọng của Neil.

“Ừm, là tôi.” Sở Vọng đáp.

Neil nói: “... Là thế này, Tư vừa về phòng thì lên ra ngủ. Nhưng không biết bạn này bị gì mà lại đột nhiên mò lấy điện thoại, tôi cũng không biết cậu ta có bấm số không, nhưng cậu ta cứ ôm khư khư ống nghe mà ngủ.”

“Ừm.” Sở Vọng lên tiếng.

Neil cười nói: “Cô có muốn lên đến nhìn cậu ta không? Cực cực cực kỳ đáng yêu lắm luôn. Tôi sẽ không nói cho ai biết đâu...”

Sở Vọng cười nói: “Không cần, anh để anh ấy ngủ yên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nổi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Đảo xa (6)

Tư Ngón Tang bị cảm lạnh thật rồi.

Sáng sớm hôm sau ngủ dậy, đến Sở Vọng khỏe mạnh hơn ba năm cũng phải hắt xì chảy mũi mãi lẩn.

Ngại gọi điện thoại đến nói nửa đêm Tư lên cơn sốt, ngủ miên man tới giờ nửa chưa dậy, vẫn chưa mời bác sĩ. Nhân viên nói trên khách sạn không có bệnh viện, sáng nay phòng 215 có nhà nên khách sạn đã mời đại phu Trung y đến, nhưng có vẻ vị sĩ quan người Anh họ không tin vào Trung y, cho nên mới báo với cô là chưa gọi bác sĩ.

Cũng không phải Sở Vọng không tin Trung y. Chỉ là theo bản năng cô cho rằng Trung y chủ yếu thiên về dưỡng bệnh, không uống thuốc ba đến năm ngày thì sẽ không khỏi. Mấy ngày sau anh còn phải đi thuyền đến Thượng Hải, lệnh đình trên biển ba ngày không có ai chăm sóc, cho nên Sở Vọng mới lo lắng. Có một vết áo sơ mi và vấy xếp lì rồi chạy ra khỏi phòng, chợt bắt gặp bà Cát ở phía đối diện.

Bà Cát hỏi trước: “Gấp gấp làm gì?”

Sở Vọng vuốt nếp nhăn trên áo, đáp, “Chào cô út, cháu đi thăm bệnh ạ.”

“Có biết cháu đi thăm bệnh.”

Sở Vọng cười nói: “Sao cô út biết?”

“Hôm qua nghe trong khách sạn nói có hai đứa trẻ dầm mưa về, sáng nay lại có người mời đại phu. Không phải hai đứa thì là ai? Có trùng thẳng nome kia không chăm sóc cháu tốt, làm cháu dầm mưa bị cảm nên mới đến xem sao.”

“Cảm ơn cô út đã quan tâm.” Sở Vọng cúi đầu.

“Nếu cháu không sao thì tốt rồi. Có điều cô hỏi cháu: cháu hấp tấp chạy đến, ngoài việc thêm rắc rối hoặc bị cậu ta lấy cảm, thì cháu làm được gì hả?” Dừng lại một lúc, bà Cát lại hỏi, “Đi thăm cậu ta, an ủi tâm lý cậu ta thì cậu ta có thể hết bệnh?”

Sở Vọng im lặng.

Bà Cát vừa hỏi thế, cô cũng thấy mình sốt ruột quá, nhưng hiện tại cô cũng không có cách gì.

Nếu ở thế kỷ 21, có lẽ cô sẽ có nhiều lựa chọn hơn: nhờ người quen đưa anh xuống lầu, lái xe đến bệnh viện hoặc gọi luôn cấp cứu 120. Nhưng đây là năm 1927, trên hòn đảo cách xa đất liền, mọi nguồn nhân lực và tài nguyên có ấy có thể dùng lại không đủ để cô đưa ra lựa chọn chính xác.

Bà Cát mỉm cười nhìn cô, một hồi sau mới từ tốn hỏi, “Ngày nào thì cậu ta đi thuyền đến Thượng Hải?”

“Chắc là ngày 17.”

Bà Cát “ừ” một tiếng, dựa vào lan can trầm tư một khắc rồi bảo: “Cháu đi xuống với cô, cô sẽ nghĩ cách giúp cháu.”

Xuống tầng một khách sạn, bà Cát mượn điện thoại ở chỗ tiếp tân quay số. Bà vừa nghiêm mớng tay son đỏ vừa nói: “Xin nói máy với ngài Đường.”

Qua một lúc sau, bà mỉm cười nói, “Ngài Đường đây hả? Ừm. Tư Thượng Hải đến có tiện thể nung gì cho tôi không? Thế thì không cần, vất vả anh suốt ngày nghĩ thay tôi... Ừ, là thế này. Tôi có cậu cháu đang bị bệnh ở Hương Cảng, mà ngày 17 lại phải đi thuyền đến Thượng Hải... Anh cũng đi ngày 17 hả? A...? Sao lại khéo thế? Tôi chỉ gọi điện hỏi thăm thôi, anh Đường không cần phải vì tôi mà đổi hành trình sang ngày 17 đâu. Thật hả? Thế thì cảm ơn anh Đường nhiều...”

Sở Vọng nghe mà ngẩn to te.

Chỉ hai ba câu đã giải quyết được vấn đề, đến khi cúp máy, bà Cát vẫn mừng gương mặt lạnh lùng cao ngạo như thái hoàng thái hậu. Bà nhướn mày nhìn Sở Vọng, thần nhiên nói “Được rồi. Lát nữa cô sẽ nhờ người đưa cậu ta đến bến tàu Hương Cảng, tới đó tự có người đón cậu ta đến bệnh

viện. Ngày mai tức ngày 17 sẽ lên thuyền, trên đường đến Thượng Hải cũng có chuyện gì cần sóc, cháu bớt lo được rồi đây.”

Sở Vọng vẫn trong tình trạng ngẩn ngơ. Gật đầu, rồi lại gật đầu. .

Cô cũng không có biện pháp gì tốt hơn thế. Tuy số lần gặp cô út chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nửa lại nghe người khác nói rất nhiều về lời đồn của bà, nhưng không biết vì sao, chỉ cần đứng trước mặt bà ấy là cô lại có cảm giác yên tâm chưa từng có như thế số mệnh của thân thế này đang mách cô rằng, người trước mặt là chỗ dựa duy nhất cô có thể tin cậy phó thác trong thế giới này.

“Ngày 21 có cùng phải đến Thượng Hải mới chuyện, nên cô cũng có thể sai người trong biệt thự đến chăm sóc cậu Tư của cháu.” Bà Cát im lặng, rút một điều thuốc trong áo khoác mặc ngoài sườn xám ra, bỗng sực nhớ Sở Vọng đang đứng đây, thế là lại thả điều thuốc vào lại trong bao, nói, “Vây cháu đi yên tâm chưa?”

“Sở Vọng không biết báo đáp gì...”

Bà Cát xà một tiếng, hiếm khi cười nói: “Cháu nói xem việc này cháu có giải quyết thỏa đáng không hả? Ba năm qua bác cả của cháu đã dạy gì cho cháu vậy? Cát xén sinh hoạt phí của cháu, thay chị hai cháu ngân cháu gửi thư, khiến cháu vì dễ tìm không gian riêng mà phải ra ngoài học nghề với thợ may người Pháp... Thời đại này còn cho phép con gái thế gia học việc ra ngoài đi lung tung hả? May mà thợ may kia là người tốt đấy.”

Sở Vọng ngạc nhiên: “Cô út, sao chuyện gì cô cũng biết thế?”

Bà Cát cười lạnh: “Trong biệt thự họ Kiều thiếu gì người của cô, có chuyện gì của chị ta mà cô không biết? Nếu không cháu nghĩ cô sẽ cho phép cháu đến đó ở hả?”

Sở Vọng cẩn thận ngẫm lại, trong ba năm qua, cho dù bà Kiều rất bất mãn về mình, nhưng người hầu trong nhà chưa bao giờ lên mặt hách dịch với cô. Điện Nhi thì không nói nhưng nhu hoàn của Đoàn Yên và Chân Chân cũng chưa bao giờ bệnh vực chỉ mình, nếu không bọn họ cũng không xin bà Kiều cho mình tự lập sống, thậm chí Kiều Mã Linh và ông Kiều cũng đối xử với cô rất tốt... Cô vẫn cho rằng do mình có gắng lấy lòng nên mới được thoải mái như thế, lại không ngờ là do bà Cát mở đường thay mình.

Cô đang thất thần thì bà Cát cắt ngang: “Lát nữa đi tiễn cậu Tư kia đi, đến chiều cháu ngồi thuyền về Hương Cảng với cô. Hai ngày tới ở Hương Cảng chắc cháu cũng không tiện đi thăm cậu ta. Đợi đến Thượng Hải, thẳng nhóc đó đỡ bệnh thì kiểu gì cha nó cũng sẽ dẫn nó đến cửa thăm, lúc đó gặp lại cũng không muộn.”

***

Quá trưa, Tư Ngõn Tang và binh sĩ người Anh cùng đi thuyền về. Phần lớn thủy quân đều biết bà Cát, lại được cấp trên dặn dò nên ai cũng bày tỏ sẽ chăm sóc Tư Ngõn Tang thật tốt. Hơn nữa có cả Neil đi cùng, Sở Vọng vô cùng yên tâm.

Chỉ là cảnh tượng chào tạm biệt ở bến tàu khá thú vị.

Anh đang bị bệnh, từ chiều hôm qua trở về là anh ngại thẳng đến giữa trưa hôm nay, tới khi tỉnh dậy, cả người được quấn chặt trong chiếc áo khoác màu đen to đùng, mũ che kín đầu, chỉ để lộ gương mặt tái nhợt – ngoài con người đen láy ra thì cả gương mặt đều trắng bạch. Anh miễn cưỡng cố gắng đứng vững, tay đầu óc mơ hồ, nhưng đôi mắt đen lầy kia vẫn nhìn Sở Vọng mỉm cười không chớp mắt.

Thuyền sắp rời cảng rồi mà anh vẫn không chịu lên, cứ đứng cạnh cô không đi. Hai ngày qua, binh lính Anh Quốc đều thấy bọn họ cùng ra cùng vào khách sạn, nên bây giờ cũng đứng trên khoang thuyền huýt sáo với hai người.

Mãi đến lúc không thể không đi, anh mơ mường cái người hôn chặt lên má trái Sở Vọng, dọa cô giật mình rụt người lại.

Thấy thế, Tư Ngõn Tang khẽ cười, thấp giọng nói: “Đừng sợ, anh chỉ muốn tạm biệt em thôi.”

Sau đó lại tiến sát đến, thơm lên má phải cô cái nữa.

Trong tiếng huýt sáo của thủy binh Anh Quốc, Sở Vọng đỏ bừng mặt.

Bà Cát đứng cạnh, gãi vò như không thấy gì.

Đến tận khi thuyền rời đi rồi mà Sở Vọng vẫn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, không biết vì sao lại có chiếc hôn má bất ngờ này, có lẽ do anh sốt đến hồ đồ rồi.

Trên đường về khách sạn, mơ mường nghe bà Cát nói chuyện cùng Tạ Trạch Ích.

Bà Cát hỏi: “Cậu quay về làm gì?”

Tạ Trạch Ích nói: “Vừa tiễn bạn gái.”

“Lại cãi nhau?”

“À, không có.” Dừng lại một lúc, anh nói tiếp, “Có điều không cãi nên mới mệt đấy.”

Bà Cát hừ lạnh, “Gây chuyện gì đấy?”

“Không biết cô ấy nghe ai báo mà nói chữ ‘xa’ trong báo xa trong tiếng Trung không phải là điềm tốt, lại trách tôi có ý xấu dẫn cô ấy đến đây, nên mới nổi giận. Bản thân tôi còn không gọi tiếng Trung đến mức hiểu được hàm nghĩa thật sự trong cái chữ kia nữa là.”

“Không biết bao nhiêu nam nữ Hương Cảng đã đến đây, chẳng lẽ về sau đều ly hôn cả chắc? Người da trắng lại còn mê tin hơn người Trung Quốc, lần này cậu bị oan rồi.”

“Oan ở đâu? Vừa rời ở bến tàu đưa tiễn, không hợp cảnh sao?”

“Sao nào, không định tiếp tục với cô nàng người Mỹ kia nữa hả?” Bà Cát nhủ mồm, “Từ khi nào mà cậu có tính nết đó thế hả?”

Tạ Trạch Ích cười khó, “Từ nhỏ đường tình đã không suôn sẻ, đây cũng không phải là lần đầu, đi cũng biết mà. Có điều danh tiếng của tôi đã lan xa rồi, đi Cát không cần phải lo cho tôi đâu.”

“Sao?”

“Cô ấy bảo tôi về Mỹ thì hãy kết hôn với cô ấy. Nhưng tôi muốn ở lại Trung một thời gian đã, chờ ổn định rồi sẽ kết hôn với cô ấy ở Thượng Hải. Hôm qua ở trên xe buýt, cô ấy tức giận tát tôi một cái, nói gì mà không chịu đi Mỹ thì thôi, không thì đến Anh kết hôn cũng được. Nếu kết hôn ở Thượng Hải thì phải đợi thêm mấy năm, như thế khác gì trâu chọc cô ấy. Muốn chia tay thì cứ nói thẳng, hà tất phải quanh co?” Tạ Trạch Ích nhéo mắt, “Nhưng tôi thật sự có ý định như vậy. Nghĩem tức ở lại Thượng Hải, nghĩem tức định kết hôn, bỏ giống chuyện cười kìa à?”

Bà Cát cười nói: “Chính niệm cậu nói ra, dù ai nghe cũng thấy cậu như đang nói đùa. Bây giờ tình hình trong nước thế nào mà cậu dám nói vậy?”

“Đúng thế.” Tạ Trạch Ích tự vui, “Đúng là không thể nói như thế, vậy thì tôi nên nói như thế nào đây?”

Lời này được thốt ra từ miệng chàng đàn chơi số một Hương Cảng, Sở Vọng rất đối tò mò.

Cô không nhận được hỏi: “Vây lúc trước anh cũng thật sự muốn kết hôn với chị họ của em à?”

Vừa dứt lời, bà Cát và Tạ Trạch Ích đã bật cười.

Bà Cát nói: “Cậu ta dám. Nếu muốn kết hôn thật, thì với tôi đoạn của chu cậu ta, không biết người cháu kia của cô sẽ gặp kết cục gì nữa. Có nói đến cô bỏ ở tiền, hai đứa chạy ra nước ngoài hai năm đi, chịu khổ một thời gian, đợi ông Tạ hết tức giận rồi quay về kết hôn cũng không muộn. Nhưng con bé kia sống sướng từ nhỏ quen rồi, đâu bỏ được ấm ỳng thực vinh hoa phú quý trong tổ vàng? Đường nhân là không chịu. Thế là cô nói nều cháu chịu bỏ thẳng nhóc này, cô sẽ tìm một hôn nhân nỏn đáng hộ đối cho cháu, ngoài ra ông Tạ cũng đồng ý tặng cháu một căn nhà ở đường Burton. Toàn bộ chuyện đó đều là do con bé tự chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Ăn số về bà lẽ nhà họ Lâm

Nghe họ nói chuyện, Sở Vọng mới biết thì ra Tạ Trạch Ích cũng chỉ mới về nước không lâu, cũng không gặp ai, không biết vì lý do gì lại chỉ mời một mình bà Cát đến đảo.

Vui鬼 của bà Cát sách hành lý vào trong khoang trước, còn Sở Vọng đi cạnh cô mình. Hai người kia trò chuyện với nhau, Sở Vọng chỉ im lặng lắng nghe. Một lúc lâu sau, đột nhiên Tạ Trạch Ích dừng bước nhìn cô, hỏi: “Dì Cát, có cháu gái này của đi kiện kìa thật đấy.”

Hai người quay sang nhìn cô: trên gương mặt non nớt như nụ hoa mới hé, ngũ quan tuy không nổi bật nhưng có xu hướng đang phát triển: nhìn trắng nõn ốm yếu là vì khung xương nhỏ, trên người trên mặt có vẻ phúng phính của trẻ con; cằm vừa nhỏ vừa đáng yêu, tựa như trái đào non mọc nước phù sương; nổi nhọt như phân, thoạt trông vô hại, đôi mắt đen lầy kia lại rất to – nhìn như đồng vật hoang đã được nuôi trong nhà. Có mặc áo sơ mi màu lam không trước và quần yếm màu trắng, ung dung thong thả bước đi theo sau. Có lẽ vì không muốn làm hai người kia cụ hứng nên không nói xen vào, chỉ im lặng nghe hai người nói chuyện, đoán chừng trong lòng cô cũng có suy nghĩ riêng. Nghe thấy người ta nhắc đến mình, cô chỉ nhéo mắt mỉm cười —— thì ra là một chủ hồ ly tinh quái.

Bà Cát thờ ơ liếc cô, “Bị ngộp nên mới như thế.”

Tạ Trạch Ích nhớ lại, cũng bảo: “Úm. Nhớ hình như ngày xưa đâu có như vậy.” Nghe một lúc, anh ta lại nói tiếp, “Sao đi không đón em ấy đến ở cùng?”

“Chỉ tôi trước kia loạn thế nào há, dù con bé có muốn thì tôi cũng không chịu.”

“Không phải từ nhỏ tôi cũng đến biệt thự họ Cát chơi đấy sao?”

“Cậu?” Bà Cát trừng mắt với anh, “Cậu giống con bé hả?”

Hai người này lúc lại như bạn bè, lúc lại giống mẹ con, lúc lại như thái hậu và nhị thần.

Sở Vọng đang xem đùa vui thì bà Cát đột nhiên hỏi cô: “Cháu có biết lần này đi Thượng Hải, cha cháu định dẫn cháu và người chị gái kia đi châu Âu không?”

Cô gật đầu, “Cháu có nghe ạ.”

“Cháu có quyết định riêng không?”

“Cũng có ạ, nhưng không chắc chắn lắm.” Sở Vọng hỏi bầm chi tiếp.

Tạ Trạch Ích nghe bọn họ nhắc đến chuyện này thì nói là gặp người quen trên thuyền, vô cùng thức thời tránh xa ra, nhường lại không gian riêng cho cô cháu hai người.

“Cô không xen vào quyết định của cháu. Nhưng có vài chuyện, cô nghĩ cháu cần biết trước rồi hẵng đưa ra quyết định.”

“Cô út nói đi ạ.”

Bà Cát từ một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi nói, “Nói đến cha cháu trước đi. Ông ta đối đãi với cháu thế nào, hẳn cháu cũng rõ đúng không?”

Sở Vọng đáp: “Nếu nói rõ thì cũng không rõ lắm, chỉ biết là cháu không được ông ấy thương bằng chị hai.”

“Trong thời gian cháu ở biệt thự nhà họ Kiều, có biết cháu có chú ý riêng của mình. Ngay từ đầu cô đã không quan tâm nhiều đến chuyện này, về sau nghe nói bà vợ người Nhật của Tư Ưng muốn sinh con nhưng không được, hiện tại đến cháu Âu chỉ có cha cháu, chị cháu và cậu Tư, không có người khác. Cậu Tư có chuyện học của mình, dĩ nhiên sẽ về lại Anh. Còn cha cháu muốn dắt hai đứa cháu đến Paris rồi đến Berlin, Miann trước, ở ba nơi này chúng một năm rồi mới sang Anh. Hai đứa cháu được chiều quen rồi, đường dài vất vả, cũng chỉ có ba cha con chăm sóc lẫn nhau. Coi như cô nói không khéo đi, nhưng lũ cháu và chị cháu đó bệnh, cháu thì nghỉ xem cha cháu sẽ lo cho ai hơn. Đây là điều thứ nhất mà cô hy vọng cháu suy nghĩ cẩn thận.”

Sở Vọng cười gật đầu, “Cháu biết rồi ạ.”

“Nếu như sang Anh, có cậu Tư chăm sóc cháu thì có cũng thoả yên tâm. Chỉ là tha hương nơi nước lạ, dù cậu ta có lòng chăm sóc cháu thì sợ cũng không có lực. Nếu cháu gặp chuyện gì không hay, cậu ta lại không thể quan tâm được, e muốn khóc cũng khóc không kịp; đồng thời nếu sau này có nghĩ quay ra chuyện như hôm nay, cậu ta cũng không thể phản tâm chăm sóc cháu. Đến lúc đó ngoài nhìn cậu ta tất một năm mới chỗ, thì cháu có cách gì nữa không? Đây là điều thứ hai.”

“Vâng ạ.”

Sở Vọng gật đầu. Cô cũng đã nghĩ đến hai điều này rồi, và điều thứ hai cũng là điều hôm nay cô đang nghĩ.

Đến một vùng địa lý khác trong thế giới này để sinh sống, có thừa nhận bản thân vẫn chưa đủ sức chăm lo cho mình. Nhưng nếu vào sinh ra đã đáp xuống bán đảo châu Âu, có cũng không biết liệu bản thân có thể sống sót được không. Cho nên hai điều trên đều bị cô phủ quyết.

Rốt cuộc là Cát cũng không dẫn được con thêm thuốc mà chăm một điều, sau đó lại hỏi: “Cháu chưa bao giờ nghe nhắc đến mẹ của Đoàn Yên, không tò mò sao?”

“Không phải đã qua đời rồi ă?” Sở Vọng gạt mình, “Không lẽ bà ấy vẫn còn sống?”

Điều này có cũng đã nghĩ hoặc từ lâu chưa bao giờ nghe nói bà hai này qua đời, toàn bộ nhà họ Lâm như thể không hề có người này. Lâm Du không nhắc đến, Đoàn Yên cũng không nói, một sự im lặng cấm kỵ. Điều này khiến cô bất giác cho rằng, có lẽ bà hai cũng đã qua đời rồi.

Bà Cát cười lạnh: “Còn sống nhân rằng kìa kìa.”

“Vì sao trong nhà không ai nhắc đến bà ấy?”

“Bà hai này mưng họ Chu, báo là xuất thân không tốt, có điều tốt xấu gì tổ tiên cũng là bỏ bỏ tiền triều. nhà họ Chu tuy đã suy vong, nhưng cũng là một vọng tộc có danh có tính. Đưa bà ta sang Nhật học một năm, gửi sản bị mấy ông anh đánh bạc, hút thuốc phiện phá sạch, không còn tiền để bà ta đi học nên gọi về. Bà ta lại đi đường vòng, tìm được Lâm Du ở Nhật Bản đồng ý bỏ tiền cho bà ta đi học tiếp, sau đó nhận giấy kết hôn ở Nhật, đến khi về nước thì đã mang thai đứa đầu. Nhưng nhà họ Lâm không chịu nhận. Đứng lúc đó nhà họ Lâm cần tiền, ông bà nội cháu cho rằng sau này cha cháu sẽ thành tài, cần phải kết hôn với có đầu nhà giàu, nên đưa đề ý đến gia tộc nghèo túng như Chu thật? Nhà họ Lâm không chịu cưới bà ta. Lúc đó đã có con nên cũng không muốn làm phiền ngoài. Bà ta cũng biết tạm nhẫn nhịn, cam nguyện làm lẽ cho cha cháu, đổi lại kết quả là bị nhà họ Chu gạt tên ra khỏi gia phả.”

Bà Cát im lặng nhĩ hai hồi, lạnh lùng nói, “Về sau Lâm Du có chút danh tiếng trong giới chính trị, nên mới có người giới thiệu mẹ cháu cho ông ta —— việc này chị ấy cũng không làm chủ được. Sau khi già vào nhà, dù không được như ý nhưng chị ấy cũng không dễ bụng. Hơn mười năm trước không như bây giờ, vợ bị trục xuất khỏi gia phả, danh tiếng bị vậy bẩn, sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của con cái. Lâm Du lại tìm được một cách, lấy lý do không có con để chị ấy nuôi thẳng con lớn. Nói là cho chị ấy tiếng tốt, thực chất là cho con trai ông ta thanh danh tốt —— việc này mẹ cháu cũng ngầm đồng ý, không nói gì. Rồi hai năm sau bụng mẹ cháu vẫn phẳng lì, thế mà à vợ lẽ đã mang thai lần hai. Lâm Du lại vội vỉnh thêm cho con hai.”

“Mẹ cháu không chịu. Nói nếu muốn đứa bé được nuôi dưới danh nghĩa của chị ấy, thì phải để bên ngoài biết nhà họ Lâm chỉ có một người vợ, và đứa con gái ấy cũng không làm chủ được. Sau khi già vào nhà, dù không được như ý nhưng chị ấy cũng không dễ bụng. Hơn mười năm trước không như bây giờ, vợ bị trục xuất khỏi gia phả, danh tiếng bị vậy bẩn, sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của con cái. Lâm Du lại tìm được một cách, lấy lý do không có con để chị ấy nuôi thẳng con lớn. Nói là cho chị ấy tiếng tốt, thực chất là cho con trai ông ta thanh danh tốt —— việc này mẹ cháu cũng ngầm đồng ý, không nói gì. Rồi hai năm sau bụng mẹ cháu vẫn phẳng lì, thế mà à vợ lẽ đã mang thai lần hai. Lâm Du lại vội vỉnh thêm cho con hai.”

“Chỉ là sau khi mẹ cháu qua đời, vì hai đứa con nên tuy cha cháu không đón bà ta về nước, nhưng cũng gần tiếp nối người đưa bà ta từ Việt Nam sang Pháp. Bây giờ bà, mẹ đẻ của chị hai cháu, Chu thật mà Lâm Du yêu thương đang ở tại Paris.” Đôi mắt mỉ hoặc màu hổ phách lấp lạng nhìn Sở Vọng sau sự khời mồm, chậm rãi nói, “Một nhà bà người họ đoàn tụ ở Paris, cháu muốn đi ư? Đây là điều thứ ba.”

Sở Vọng im lặng.

Đối với chuyện có cùng Lâm Du đến châu Âu không, có cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Nếu bản về vấn đề ngày thơ thì cô có rất nhiều thân trong muốn giúp, có rất nhiều nhân vật có không muốn bọn họ chết đi trong tức nước, còn nếu xét về thực tế, thì với trình độ ngoại ngữ của mình, có hoàn toàn có thể sinh tồn được ở châu Âu, hưởng hồ hiện tại nền khoa học tự nhiên ở châu Âu hơn hẳn Trung Quốc nhiều.

Dù có không có nơi nương tựa: không thuộc về văn hóa nào, dị quốc tha hương, có đơn một mình, không có ai dựa dẫm... Nhưng đương nhiên có có thể tìm được cách mưu sinh, tuy sẽ khó khăn nhưng không đến mức không sống được.

Ở thời đại này, hẳn lý do duy nhất vẫn chưa được đem ra để thảo luận thật sự: dùng danh tiếng vào đầu bệnh nhân tâm thần để trị liệu, người đồng tình bị tiềm thuốc kích thích để điều trị... Tại Trung Quốc thiếu nhà khoa học, nếu có cần thận thì còn có thể có gấu được một thời gian. Có cũng đã từng thử nghĩ, nếu hiện tại bị lộ ở châu Âu, rất có khả năng cô sẽ bị xem là bệnh nhân tâm thần để đưa đi chăm cứu điều trị, hoặc ghê gớm hơn thì có lẽ sẽ bị đưa lên bàn giải phẫu để phân tích nghiên cứu —— đương nhiên đó cũng chỉ là vấn đề xác suất.

Điều lo lắng nhất là hiểu biết của mình về Lâm Sở Vọng. Trong sách chỉ ghi vài dòng ngắn ngủi về “cô” trước khi đi châu Âu: 1929, tạm biệt người thân, đi thuyền đến Marseille, Pháp.

Cô không biết quãng thời gian lịch sử đó đã xảy ra thay đổi gì mà lại khiến năm 1929 chuyển đến 1927 hiện nay, hoặc năm 1927 đã bị lịch sử lược bỏ.

Cô cũng không biết người thân này là chi bác cả hay có út, cũng không biết trong lịch sử trước khi Lâm Sở Vọng rời đi, có phải có út cũng từng ngắn cân “cô” không. Chỉ là Lâm Sở Vọng đó vẫn đi châu Âu, sau đó bơ vơ qua đời ở Paris.

Một lúc sau, bà Cát nói: “Cô đã nói rồi đấy. Cháu là con gái Lâm Du, nếu như cháu vẫn muốn đi thì có cũng không ngăn cháu được. Nhưng nếu cháu không muốn thì có rất vớ. Bác cả cháu không muốn để cháu ở lại Hương Cảng, vậy thì cứ đến chỗ cô đi. Đừng sợ danh tiếng của mình bị xấu, hai năm qua không có nhiều sĩ quan không đứng đắn ra vào biệt thự của cô đâu. Thậm chí vì cháu, trong nhà sẽ cấm giày tre dưới mái người không ra gì đi là được. Cô chu cấp cho cháu ăn ngon mặc đẹp mấy năm, học đại học Hương Cảng cho đến lúc tốt nghiệp, tới khi ấy cháu muốn đi du học cũng được, hay muốn ở lại với cô cũng được – cháu suy nghĩ kỹ đi!”

Trong lúc suy nghĩ, thuyền đã cập bờ. Cô luôn miệng cảm ơn cô út, chỉ nói mình sẽ nghĩ thật kỹ về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Thư của Từ Thiếu Khiêm

Bà Cát đề nghị muốn đưa Sở Vọng về biệt thự họ Kiều nhưng bị cô từ chối, cũng không đề nghị thêm. Bà Cát và Tạ Trạch Ich tạm biệt nhau ở bến tàu, Sở Vọng đứng trước bốn tiết thoại bên đường gọi điện đến nhà họ Từ, là Từ Thiếu Khiêm nhận máy. Cô gọi gọn chuyện có lẽ cha muốn dắt mình đi châu Âu trong hai ba câu, cũng bày tỏ muốn đến nhà xin ý kiến của giáo sư Từ.

Từ Thiếu Khiêm nghe xong, ừ một tiếng rồi chỉ nói “hầu như đi đến Thuyền Loan giờ luôn đi”, sau đó cúp máy.

Sao lần này thấy ấy nghe máy lại không có phong độ lịch sự của ngày xưa thế?

Sở Vọng cảm ông nghe kêu tiếng từ từ gần người hai giây, sau đó xoay người băng qua phố bắt xe buýt đến quận Thuyền Loan.

Tới nhà họ Từ ở đại lộ Liên Hoa, đi Vắn đỡ chị Từ đi ra mở cửa dẫn cô vào nhà, lại nói Từ Thiếu Khiêm nghe máy xong, chỉ để lại một bức thư rồi vội vã ra ngoài.

Cô chìa một nửa Cơn bão cho đi Vãn, xem như là món quà của chuyến đi du lịch. Đi Vãn đi ra, chị Từ kéo cô ngồi xuống giường, hỏi: “Nghe nói em sắp đi châu Âu à?”

Sở Vọng cười đáp: “Vì vẫn chưa chắc chắn lắm nên em mới đến đây, xin giáo sư Từ chỉ điểm một hai.”

“Ngày xưa khi nhắc đến du học, người ta luôn coi bên ngoài đại dương xa xôi là yêu ma quỷ quái àn thật người. Tuy hai năm qua đã biết phần lớn người nước ngoài là người văn minh, nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không phải môi trường mình quen thuộc. Có điều nếu có cha đi cùng thì sẽ dễ chịu hơn đi một mình.” Chị thờ dãi, “Kể ra thì, ngày xưa tôi mới đưa con đầu là trên thuyền đến châu Âu...”

Sở Vọng không muốn nhắc lại chuyện đau lòng của chị nên chỉ nói “Đời có thể khốc liệt, về sau muốn sinh bao nhiêu đứa thì sinh, ốm con cũng giáo sư Từ” hoặc là “tuy gì không có, nhưng sau này Từ Văn Quân cũng có thể có được tiền nhờ từ giáo sư Từ” để an ủi chị.

Lại đầu biết chị Từ nhận định có chắc chắn sẽ đi châu Âu, thế là không khác gì mở công nước, nói rất nhiều những lời trước khi chia tay:

“Tôi không biết nhiều chữ, lại càng không biết tiếng Anh, sáu tháng sau khi kết hôn lại hấp tấp đi theo giáo sư Từ của em lên thuyền đến châu Âu. Năm đó tuổi còn trẻ, cũng không có kinh nghiệm nhiều, đầu biết mình đã mang thai? Đi thuyền là đi liên một tháng, trên thuyền có sóng to gió lớn, lại đang ở thời kỳ đau mang thai, cái thai vẫn chưa ổn định, hôn mê mấy ngày, thế là con ra đi...”

“May mà trên thuyền có sinh viên học y nên mới miễn cưỡng giữ được cái mạng này. Tôi cũng buồn lắm, có điều cảm thấy sau này sinh lại là được, chỉ chờ có giáo sư Từ của em thôi, khi ấy anh vẫn chưa đến 16 tuổi, cứ tưởng sắp mất đi hai người thân, tuyệt vọng chạy khắp thuyền tìm người đến cứu mạng tôi. Về sau giữ được mạng, nhưng vì thuyền chàu cập bến nên mấy ngày lên anh ấy thức trắng, chăm sóc cho tôi. Đó cũng là đại nạn sinh tử từ đời nhất anh ấy gặp phải, chỉ trong một đêm đã muốn đối trời đạp đất.”

“Nhưng chung quy vẫn là đường đi chông chênh, đến khi tới Anh, bác sĩ Anh Quốc lại không cho nghỉ ngơi điều dưỡng, nằm trong bệnh viện mở cửa số tám gọi lạnh uổng nước lạnh, nghĩ chắc là ghét tôi lắm, nói gì mà ‘phụ nữ người Anh sinh con xong là có thể xuống giường về nhà’, thậm chí còn nói có thể xuống nước bơi lội gì đó.” Chị Từ thờ dãi thườn thợt, “Phụ nữ Trung Quốc bao giờ cũng ốm yếu hơn họ, phong tục Trung Quốc cũng khác nước ngoài. Về sau có làm cách gì cũng không có thai, đến khi đi khám bác sĩ mới biết trên người có vấn đề lớn, không thể thụ thai được nữa.”

Thấy Sở Vọng nghiêm mặt, chị lại an ủi cô: “Sau này tôi sẽ chăm lo cho thằng bé Văn Quân, thông minh, tuy bướng bỉnh nhưng cũng là đứa có nghĩa, rất giống giáo sư Từ của em ngày xưa. Tuy nó kiêu căng cực đoan, nhưng cũng thường xuyên khen em đấy. Thằng bé không hay thích người lạ, nếu như em quyết định đi châu Âu, vậy thì trước khi chia tay phải tạm biệt thẳng bé đấy.”

Cô biết rõ chị Từ kể chuyện buồn ngày xưa của mình là để dọa cô, để cô biết sợ khó, kỳ thật là muốn giữ cô ở lại.

Sở Vọng bèn mỉm cười, gật đầu thưa: “Chắc chắn rồi ạ.”

Chị Từ nói xong, lúc này mới báo đi Vãn đem bức thư được đặt dưới chặn giấy trên bàn đến cho Sở Vọng. Tổng cộng ba bốn trang giấy trắng mới toanh, kiểu chữ cứng cáp lên mực, hành văn lưu loát, là bằng chứng cho câu “Viết vội rồi đi ra cửa” của chị Từ.

Tạm biệt chị Từ ra về, Sở Vọng đọc thư trên xe buýt.

Gửi Lâm Trí,

Tôi thường xuyên đề nghị sinh viên Hương Cảng ra nước ngoài du học: vì trên mảnh đất thực dân hiện nay, chưa biết rõ quốc gia thế nào, dĩ nhiên nên đặt lợi ích cá nhân lên đầu. Học tập không có trước sau, cần trở thành người tài giỏi đầu.

Đã có người mở đường thì sẽ có người theo sau, sống sau hơn sống trước. Cường quốc phương Tây đánh Đông dẹp Bắc, quốc gia dân số yếu, thế là có phong trào phương Tây vào vào phương Đông. Còn cây cầu lớn nhất bắc nối đến phương Tây học tập, đương nhiên chính là du học sinh. Sau khi về nước, tôi hay nghe nói du học sinh Nhật chịu rất nhiều vất vả cực khổ. Bắt đầu từ thời nhà Thanh, vì bị “ngoại tộc đô hộ” mà người Trung đã trở thành “dân mất nước” trong miệng người Nhật Bản. Sinh viên Trung Quốc đến Nhật Bản bị giáo dục

chủ nghĩa quân phiệt, ở đầu đường lại bị trẻ con Nhật Bản nhục mạ là “con lợn Shina”, “đồ mất nước”. Rất nhiều người vì không chịu nổi sự lăng nhục đó mà phải vất vả tìm đường về nước. Châu Âu vẫn minh hơn thế nhiều, tuy không giống Nhật nhưng cũng hay tự hào: “Rất cuộc vĩ sao mình phải đến Anh du học?”

“Vì sao các người không đi học trong nước, mà phải vượt dương xa xôi đến đây học đại học, rất cuộc là nền giáo dục của các người bị gì vậy?” Đây đúng là câu hỏi làm người ta mất mặt, may mà không có ai hỏi tôi câu này. Tôi vẫn luôn cho rằng, du học là một chuyện bất đắc dĩ, hơn nữa cũng không phải là chuyện về vàng gì. Thử nghĩ sâu xa mà xem, như thế cũng là một kiểu sĩ nhục quốc gia còn gì.

Quốc gia đời sự ngày càng tệ hại, chiến loạn liên miên, giáo dục không được phát triển. Con đường học tập khó khăn trăm ngàn, đi học còn sợ khó, người đi du học càng do dự hơn. Đây là một con đường chật hẹp có độc, nếu như em là con gái tôi, tôi nhất định sẽ cam đoan với em rằng: sau này sẽ có ngày Trung Quốc có những ngôi trường thực thụ để em đi học, để em không phải chịu nỗi nhớ quê nhà hay sự sống. Nhưng em không phải là con gái tôi. Trên danh nghĩa em là học trò của tôi, song em có tự do độc lập, có suy nghĩ của riêng mình, thậm chí em còn là một cá nhân có tự do hơn thế, còn có nhiều tôn trọng.

Nếu như tôi chưa bao giờ đi du học thì sẽ không thể nói ra được lời tâm huyết lần này, càng không có tư cách để góp ý. Tôi biết mình không thể chỉ phớt ý chí của em, chỉ nói ra nhiều cảm tưởng cho em nghe, hy vọng giúp ích được phần nào lúc em đưa ra lựa chọn.

Trước khi quyết định, tôi cũng có một vấn đề đã trăn trở nhiều năm, hy vọng em có thể suy nghĩ thêm. Hiện tại cuộc chiến tranh lạnh giữa Tây hóa và Trung hóa, cách tân và bảo thủ ngày càng quyết liệt, Trung Quốc bây giờ rất cần người có kiến thức, không kiêu không hèn để vạch ra một con đường tương lai cho đất nước. Nếu đến châu Âu, tôi tin rằng em sẽ không sống uống phở thời gian mà làm một người bình thường. Vậy thì cuối cùng cho phép tôi dùng thân phận thầy giáo, xin em suy nghĩ rõ một vấn đề duy nhất: Một nhà vật lý sẽ đọc sách về đất nước như thế nào?

Chữ của Từ Thiệu Khiêm

Ngày 15 tháng 5

Ngoài ra, nếu em vẫn muốn đến châu Âu, nếu gặp được quâ nhân khoa học chuyên soi mói thì hãy phòng bị họ như cách ngày trước em phòng bị tôi, nhớ bảo vệ bản thân thật tốt.

Nhớ kỹ điều này.

***

Ba trang giấy thư cùng một lá thư gửi thiếu vào đại học Oxford. Tuy thư viết cho giáo sư Anh Quốc đọc, nhưng trong mớ phong thư đều viết một hàng tên Lâm Trì hoàn thành bậc đại học ở Hương Cảng thì chỉ mất hai năm mà thôi. Còn nếu như có cầm thư gửi thiếu đến Anh Quốc học hết đại học thì kiểu gì cũng mất hơn bốn năm.

Có cũng từng cần nhắc đến chuyện đó, đi nhiên không cần phải chỉ rõ ra. Nhưng nội dung lá thư này của Từ Thiệu Khiêm như hồi chuông cảnh báo, cứ kêu *ong ong* trong đầu có.

Có thừa nhận mình chưa bao giờ thật sự suy nghĩ đến vấn đề này. Ở thế kỷ 21, lý do duy nhất có học tiến sĩ là: trốn tránh công việc. Ở trong thời đại hòa bình đó, hận nước thù nhà, cứu quốc cầu sinh chỉ là những cơn chữ hư vô mờ mịt. Trong lựa chọn sinh tồn, ích lợi cá nhân sẽ nằm trên lợi ích quốc gia. Đây là lý do vì sao mà sau một thế kỷ, quỹ nghiên cứu khoa học quốc gia bị thiếu hụt, thiết bị thí nghiệm lạc hậu, rất nhiều các nhà nghiên cứu khoa học xuất sắc đều bị các phòng thí nghiệm nước ngoài “đào” đi.

Đấy đơn giản chỉ là một quá trình lựa chọn. Chỉ là trong quá trình suy nghĩ để đưa lựa chọn, có lẽ đã lược bớt mục “nước nhà”.

Từ khi tôi thế giới này cho đến nay, có cũng chỉ suy nghĩ từ góc độ của một công dân bé nhỏ, tìm cách tích góp đủ tiền bạc để thoát ra khỏi đống rong hang họ nhà Lâm Có lễ một ngày nào đó dựa vào những gì mình biết trước được, có thể làm một bà chủ khu Chuồng Heo* suốt ngày ăn chơi. Nhưng chưa bao giờ có người hỏi có: Có cho rằng là một nhà khoa học, bản thân nên đọc sách về đất nước như thế nào?

(*Nhân vật bà chủ nhà trong phim “Tuệ đỉnh Kungfu” của Châu Tinh Trì.)

Có nhớ lại câu hỏi dôi trước, khi lần đầu tiên đi xin thị thực du học. Nhân viên thị thực đã hỏi có một câu: “Vì sao có muốn đến Anh du học?” Lúc đó có cho rằng người ta chỉ muốn biết trình độ hiểu biết của có về văn hóa Anh và mức độ yêu mến của có với đất nước này, chứ chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa.

Có lại nhớ đến cảnh ngày đầu tiên báo danh đi học. Ở chỗ báo danh có rất nhiều sinh viên ở các nước thế giới thứ ba*: Châu Phi, Mỹ Latinh, Trung Đông và Trung Quốc. Đối với các quốc gia ở thế giới thứ ba, lần sóng du học vẫn chưa kết thúc. Ở thời đại đó của có, Trung Quốc là đất nước có số du học sinh đông nhất, số lượng sinh viên du học còn nhiều hơn tổng số du học sinh trong thời đại “du học” này. Nhưng nếu nói đến phương diện khác, lần sóng du học vẫn còn kéo dài mãi đến thế kỷ 21 vẫn còn. Nguyên nhân cũng như Từ Thiệu Khiêm nói: Học tập không có trước sau, trở thành người tài dần dần. Cho nên, du học là du học, quốc gia suy yếu tất sẽ đưa sinh viên đi du học, bù vào chỗ thiếu sót của mình – vậy vì sao du học sinh về nước lại không được gọi là cứu quốc?

(*Thế giới thứ ba là từ để chỉ các nước đang phát triển, bất kể hình thức chính trị ra sao.)

Xe buýt chậm rãi đi qua đường Hillwood. Từ trên nà nhìn xuống phong cảnh Hương Cảng thì đúng là không gì hơn nữa non đụn lừng von ‘Trung Quốc, ban đêm có đèn rực rở. Đẹp thì đẹp, nhưng nơi này là thuộc địa. Hương Cảng có phải là Trung Quốc không? Người dân ở đây nói tiếng Quảng, học sinh Trung Quốc đến Hương Cảng đều môn trao đổi thì phải dùng tiếng Anh và ra đầu bằng tay – điều này khiến học sinh Trung Quốc thường xuyên cảm thấy khó chịu, cũng hay nói là: cũng lì con cháu Viêm Hoàng, cũng học chữ Hán, nhưng sao không phải lì của Trung Quốc? Tả diễn cày ruộng cho đại chủ, trong thơ ca lại ca tụng đất đai thắm đẫm mồ hôi và máu lì của người nông dân vất vả cần cù. Nhưng đất đai có thật sự lì của nông dân không? Sở Vọng buồn rầu cảm khái.

Lắc chuông xuống xe ở đường Bãi Trước, vợ và chạ lên bậc thềm trước biệt thự nhà họ Kiều. Về nhà đúng ngảy giờ ăn tối, bà Kiều ngạc nhiên: “Sao về sớm vậy?”

Doãn Yên thấy vẻ mặt sầu lo của có thì cười nói: “Sao, chơi không vui à?”

Chân Chân nhướn mày: “Có lẽ là quên đem quà về nên mới thế.”

Có đáp qua loa rồi cởi áo khoác ra, giao Còn bỏ cho đi Triệu. Đang định lên lầu thì bà Kiều lại hỏi: “Hai ngày tới dọn dẹp đồ đạc đi. Hai hôm nữa đến Thượng Hải, có thể sẽ đi thẳng đến Pháp, cho nên cần phải chuẩn bị từ bây giờ.”

Tâm tư Sở Vọng đang đặt vào chuyện khác, vội lên lầu thay áo sơ mi quần trắng. Lúc này mới đột nhiên sực nghĩ tới chuyện bà Kiều nói. Thay đồ xong đi xuống lầu, có xoắn xuýt đứng tại chỗ, nói: “Vầy, cháu không cần phải dọn đồ đâu.”

“Hà?” Bà Kiều ngạc nhiên, “Tuy đó đạc không quá giá trị, nhưng du còn cũng là đi xa, nếu mua mới tất cả thì quá tốn kém, hơn nữa cũng không kịp. Chẳng lẽ cháu còn định để cái đầu gối của cha cháu nghĩ đến đồ dùng sinh hoạt của con gái các cháu hả? Đỡ thôi chị Từ ra ngoài một chuyến là bắt đầu không để ý đến chuyện trong nhà nữa rồi đúng không?”

Sở Vọng luôn cảm thấy để ý đến chuyện không quan trọng là một chuyện rất làm giảm giá trị bản thân, nên bà Kiều có kỳ lạ có cũng không bận tâm, chỉ nói thẳng vào vấn đề: “Cháu không định đến châu Âu.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Tô giới công cộng (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ba ngày sau, Doãn Yên và bà Kiều bắt đầu vào guồng quay bận rộn. Chỉ mỗi việc dọn dẹp hành lý của Doãn Yên thôi mà điều hết hơn nửa người hầu trong nhà. Doãn Yên cực kỳ cố gắng —— thứ gì cũng muốn đem theo, không nỡ bỏ lại hay vất đi. Sở Vọng không khỏi cảm thái, xem ra chứng ái vật của có năng lì bẩm sinh mà có, sống thêm mấy năm cũng không đổi.

Chuyến này đi Thượng Hải, Lâm Du mới rất nhiều bạn bè thân thích đến biệt thự nhà mình ở tô giới công cộng, coi như là tiệc nhà quy mô lớn. Vì thế nên Kiều Mễ Linh và anh Hoàng cũng muốn đi cùng. Có điều tháng trước chị và anh Hoàng đã đến khu định cư Fo biển Singapore*, nên hai người sẽ đi thuyền từ Singapore đến thẳng Thượng Hải, tới lúc đó mới gặp nhau.

(*Các khu định cư Fo biển là một nhóm các lãnh thổ của Anh nằm ở Đông Nam Á từ 1826–1942, gồm có bốn khu định cư riêng biệt: Malacca, Dinding, Penang và Singapore.)

Con thuyền mang số hiệu Từ Tước lần này là thuyền của Anh Quốc, vẫn là khoang hạng nhất, có điều rộng hơn con thuyền Nhật Bản nhiều. Bà Kiều ở chung một gian với Doãn Yên, còn Sở Vọng và Chân Chân ở gian khác, một gian khác nữa là của vú gãi. Sóng gió trên biển lạng hơn lần trước, nhưng Doãn Yên vẫn nôn nhiều. Nôn ba ngày liền, đến bà Kiều cũng không chịu nổi, “Sau này phải băng qua Ấn Độ Dương và biển Đỏ mới gần tới thẳng ở đây sóng to gió lớn, đến lúc đó biết làm thế nào đây?”

Tiết Chân Chân nhìn Doãn Yên ở bên ngoài, rồi quay sang nói với Sở Vọng nhìn bản sủng lên thanh: “Nước ngoài có nhiều đồ ngon chơi vui, lại còn có trai đẹp nước Pháp, vì sao em không đi? Em không đi mà ở lại đây làm gì? Hường thụ Hương Cảng một năm hai mùa rõ rệt à?”

Sở Vọng thờ dài, đầu tiên là nói “Em ở lại chơi với chị.”

Sau đó bảo, “Đến Anh cũng không có bốn mùa rõ rệt đâu.”

Cuối cùng thân nhiên nói, “Trai đẹp người Pháp thì thời đi, không phải còn có vị hôn phu đó sao?”

Bớt đi một Doãn Yên ở bên cạnh ồm ồ ở ông ọ, ba ngày ruy trên thuyền vô cùng thoải mái, có điều có phải chịu đựng màn tra khảo của Tiết Chân Chân.

Đến khi thuyền cập bến, Chân Chân mới thổ lộ tiếng lòng, “Em có ý ở lại chơi với chị, là vì sợ chị có đơn một mình ở biệt thự đúng không?”

Sở Vọng tức nổi nói: “Không phải chỉ vì mình chị đâu.”

Chân Chân thờ dài, “Chị vui lắm.”

Tại bến cảng thế người đến chuyến hành lý xuống thuyền, vú gãi đó Doãn Yên đi cạnh bà Kiều, còn Sở Vọng và Chân Chân lễ bước chậm rãi theo sau. Nười trên thuyền đỡ hàng chuyển cho người nhận hàng trên bến, xe hơi chậm rãi chạy ra chạy vào – gió thông trở nên hỗn loạn. Tiết Chân Chân nhắc thấy ông Tiết, đứng trên bậc thềm nhẩy cẳng lên: “Cha ời”

Sở Vọng nhìn sang bên kia: Ông Tiết đi cùng Lâm Du tới. Lâm Du cao gầy, nét mặt trang nghiêm, đeo kính tròn, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu nâu nhạt – trông rất truyền thống cổ kỹ, làm nổi bật ông Tiết có phong cách riêng vô cùng sinh động bên cạnh – âu phục gầy da mũ phớt rất phương Tây, mặt to bóng láng, đầu trọc, bụng tròn vo đội cả hàng nĩa áo com lê.

Đổ bên cạnh hai người là xe Ford và Buick, ngoài ra còn có hai chiếc xe đưa đón. Tuy trước đó đã gọi điện cho bà Kiều, song khi hai người cha tận mắt thấy số hành lý có quy mô của Doãn Yên thì vẫn hoảng hốt.

Tiết Chân Chân muốn ngồi cùng xe với Sở Vọng, nhưng bà Kiều, Doãn Yên và Sở Vọng phải đi xe nhà họ Lâm, người hầu thì lên xe đưa đón ở phía sau, dĩ nhiên không còn chỗ cho Chân Chân. Ông Tiết khuyên hết lời, cuối cùng mới khuyên được có lên xe nhà mình, đồng ý lát nữa sẽ dẫn có đến biệt thự nhà họ Lâm chơi.

Mấy người lên xe, xe từ bến cảng Jardine đi qua cầu lớn, rồi từ đường cái rộng thênh thang dẫn tiến vào tô giới công cộng. Sở Vọng nhìn lướt qua, để ý trên bảng tên con đường trước đó viết “Kiukiang road”. Hiếm có dịp Lâm Du đến thăm mặt có, giải thích nói “Đây là đường số 2.”

Lúc này không biết vì sao Lâm Doãn Yên lại hỏi: “Thế con đường số 4 đâu à?”

Lâm Du đột nhiên nhìn bà Kiều: “Nghe ai nói vậy?”

Bà Kiều giọng gao đáp: “Cháu ngoại chị lớn lên ở Thượng Hải, từ nhỏ đã nghịch ngợm, có lẽ lúc mới đến Hương Cảng đã nghe con bé nói...”

Dĩ nhiên Sở Vọng không biết đường số 4 là đường gì, mà cũng không thể hỏi được, chỉ thần phục trí nhớ siêu việt của Doãn Yên —— ba năm trước Tiết Chân Chân chế giễu có năng lực bị say sóng, thế mà đến giờ có ấy vẫn còn nhớ.

Lâm Du nói sang chuyện khác: “Sở Vọng, con không định đi châu Âu với cha, có thể nói cho cha biết vì sao không?”

Sở Vọng mỉm cười: “Không có gì, chỉ là con không muốn phải trì hoãn chuyện học hai năm. Sau này vẫn còn nhiều cơ hội đi châu Âu mà.”

Lâm Du nghe vậy thì đáp được, khen cô: “Cố chịu kiên nhẫn cũng không tệ.”

Sở Vọng nghe thế cũng không nói gì thêm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe – nhà cao tầng san sát nhau dần biến mất, từ xa dần đi vào đường lớn ở khu dân cư. Vì trời mưa nên có không thấy rõ cột mốc đường. Giữa một dãy các tòa nhà màu trắng, đột nhiên xen vào một khu đất trống – là một bãi cỏ rộng lớn, đằng sau bãi cỏ là ngôi nhà cực to màu xám, nhà gần cửa thông gió màu xanh nhạt. Có cảm giác đây không phải ở Trung Quốc mà đang ở nước ngoài, bề ngoài rap hát Vienna có lẽ cũng giống thế này.

Trong lúc ngắn người thì xe đã dừng lại cạnh tòa lầu màu trắng sữa bình thường cạnh ngôi nhà màu xám kìa. Hai người hầu đi ra chỉ huy đỗ xe gỡ hành lý, còn bà Kiều đỡ Đoàn Yên xuống xe. Cô nàng cũng nhìn căn nhà lớn màu xám kìa, hỏi: “Cha, đó là biệt thự nhà họ Tư đúng không ợ?”

Lâm Du đáp: “Đúng thế. Hôm qua cậu Tư mới về, sinh bệnh trên đường đi. Nhưng khi nghe báo hôm nay hai đứa tới, nhất quyết đòi ra bên đón, cha phải khuyên một hồi mới chịu ở nhà. Để cậu ấy đường bệnh khỏe lên rồi hai hôm nữa sẽ lại nhà ăn bữa cơm.”

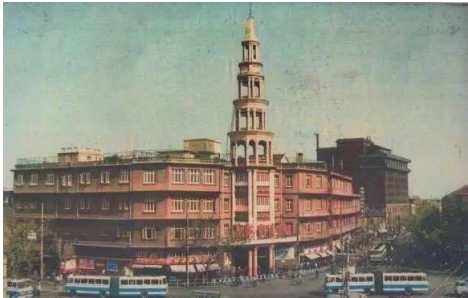
Sở Vọng đóng tai nghe, đi theo bà Kiều bước vào cánh cổng biệt thự nhà họ Lâm. Bấy giờ là bốn giờ chiều, trong nhà đã lên đèn. Nhà họ Lâm không có nữ quyền nên không có cánh các bà mặc sườn xám ngồi lại với nhau đánh mạt chược. Tuy Lâm Du từng đi du học nhưng tác phong vẫn khá bảo thủ – hầu hết đồ gia dụng đều làm bằng gỗ sơn đen, nhà cũng không có quá nhiều đồ đạc, cứ như chuyện nhà họ Lâm vắng lặng ở Thiệu Hưng đến một nơi nơi hiện đại hóa vậy.

Hai căn phòng trên tầng hai có ban công đối diện với bãi cỏ được dùng làm phòng ngủ tạm thời cho Sở Vọng và Đoàn Yên. Sở Vọng chỉ đem theo vài bộ quần áo, vừa vào phòng đã giăng tay giăng chân nằm phịch xuống giường, trong tiếng di chuyển hành lý ằm ỉ ở bên cạnh, có ngăn ngo một hồi.

Đợi đến khi cái người phòng bên dọn dẹp gần xong thì cũng tới giờ ăn tối. Ở Hương Cảng ăn cơm Tây ba năm đến phát ngán, nên khi món canh ngó sen hầm xương vừa được nấu xong, Sở Vọng lập tức đi theo mùi hương xuống lầu. Đoàn Yên cũng đi sát theo sau. Hai ngày nữa nhà họ Lâm sẽ mở tiệc đãi bạn bè thân thích, mà bây giờ trong nhà vẫn đang thiếu nhiều đồ, thế là Lâm Du nhờ bà Kiều mua đồ giùm mình. Sở Vọng và Đoàn Yên uống canh hầm xương, còn bà Kiều dọn vùi gà đem gậy bứt đến để lên danh sách mua hàng.

Một lúc sang điện thoại reo lên. Nữ giúp việc đi đến nghe máy, sau đó nói, “Cô Tiết mới hai cô nhà mình tới nay đến Đại Thế Giới* chơi.”

(*Đại Thế Giới là trung tâm giải trí lớn nhất Thượng Hải thời bấy giờ. Ảnh.)

Bà Kiều nói: “Thế cũng được, đỡ lo không có ai dẫn hai đứa đi chơi.”

Lâm Du cười nói: “Đúng thật là, ba đứa này vừa đến nơi đã lại đi chơi.”

Một lúc sau, ông lái nghỉ đến điều gì đó, “À... Vừa này bác Tư có gọi điện đến nói lát nữa cậu Tư sẽ đến nhà mình. Hay, lớn tuổi rồi nên cứ hay quên.”

Ông vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên. Khi người giúp việc đi ra mở cửa, Đoàn Yên chợt nói “Chỉ không đi Đại Thế Giới nữa.”

Quả nhiên, giúp việc đứng ở cửa nói: “Là ông Tư và cậu Tư đến ạ.”

Lâm Du và bà Kiều đứng dậy ra đón, Sở Vọng ăn hết miếng ngó sen cuối cùng rồi đi đến sau lưng Đoàn Yên. Tư Ưng tuy gầy song vẫn tuấn tú, năm nay đã gần bốn mươi nhưng vẫn có thể được xem là mỹ nam, mỗi một động tác đều thể hiện rõ sự mạnh mẽ trong tác phong làm việc của ông. Nghe nói năm ngoái ông mới cưới một bà vợ Nhật Bản, có người đẹp bầu bạn nên mặt mũi càng thêm hồng hào.

Hai ông bạn già đứng ở cửa trò chuyện một hồi, sau đó mới nhìn sang Tư Ngón Tang đứng sau lưng Tư Ưng—— vẫn áo sơ mi và áo gi-lê màu than như trước, có lẽ vì trời mưa làm nhiệt độ giảm nên anh khoác thêm tây trang màu đen, giấu kín cúc áo. Vì bị bệnh nên sắc mặt vẫn không được tốt lắm, chỉ đứng sau lưng Tư Ưng mỉm cười với Sở Vọng.

Tư Ưng cũng phát hiện ra, quay đầu nhìn con trai mình, cười mắng: “Thằng nhóc này, hôm qua về bị ốm, hôm nay đã ồn ào đòi ra bên đón em gái nhà mình.”

Lúc này Tư Ngón Tang mới thôi cười, chào hỏi Lâm Du và bà Kiều, sau đó nói: “Em ha, em ba...” Nói đoạn, hai mắt anh sáng rực như bó đuốc, nhìn Sở Vọng chăm chú: “... Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Sở Vọng bất đắc dĩ cười nhìn trời.

“Anh Ngón Tang, nghe nói anh bị bệnh trên thuyền về nước hả? Bấy giờ sao rồi, đã khỏe lên chưa?”

“Đã đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn em hai đã quan tâm.” Anh đáp, sau đó lại cười nhìn Sở Vọng.

Đoàn Yên ăn căn hỏi hươ: “Hai ta cũng coi như cùng bị bệnh rồi, mấy hôm trước em cũng nôn một trận trên thuyền, vì thế nên hôm nay vẫn chưa khỏe lắm.”

“Chưa khỏe?” Lúc này Tư Ngón Tang mới giả vờ nghiêm túc nhìn mặt Đoàn Yên, “Ừm? Anh thấy sắc mặt rất tốt, có vẻ đen đi rồi?” Chợt anh phì cười thành tiếng, “Sao lại đen thế này?”

Anh vừa dứt lời, mặt Đoàn Yên càng đen thêm.

Bà Kiều cười nói: “Có một thời gian ở Hương Cảng thịnh hành trào lưu con gái để da ngâm, thế mới đẹp. Cậu Tư đang ghen chầu đấy.”

“À? Là vậy sao.” Tư Ngón Tang khách khí cười, “Thì ra ngày trước em hai gửi thư có nhắc đến chuyện này hả? Anh nên đọc một phải, xin lỗi xin lỗi.”

Tư Ưng nghe vậy thì hỏi: “Chỉ mới nghe nói cháu ba và thằng nhóc nhà tôi thư từ qua lại. Nó viết thư cho tôi, khen cháu ba thông minh hiểu học. Thì ra cháu hai cũng viết thư à?” Ông đưa mắt hỏi Ngón Tang, “Sao không nghe con nói rằng gì?”

Lâm Du nghe Tư Ưng nói thế, lập tức nhìn sang bà Kiều và Đoàn Yên. Bà Kiều không lên tiếng, còn Đoàn Yên cúi gằm đầu, tay siết chặt vạt áo sườn xám.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Tô giới công cộng (2)

Tư Ưng và Lâm Du vào thư phòng nói chuyện, bà Kiều ngồi ở chỗ sáng trong nhà ăn trải danh sách ra. Sở Vọng lại nhớ đến bãi cạnh hầm xương, nhân cơ hội ngồi xuống uống nốt chỗ cạnh còn lại. Tư Ngón Tang ngồi cạnh, vui vẻ nhìn cô: “Sao lại nôn nóng thế?”

Đoàn Yên đứng trước mặt cô nói: “Lát nữa em ba phải đến Đại Thế Giới với bạn, sắp đến giờ rồi nên mới với ăn cho nhanh ăy mà.”

“Sắp ra ngoài hả?”

Sở Vọng ồm ồm một tiếng, “Vừa rồi bạn gọi điện mời, trước khi cha con anh đến.”

“Vậy là anh đến chậm rồi?” Tư Ngón Tang cười nói, “Ăn từ từ thôi, anh có con gái định tặng người ta nhưng bị mưa làm ướt, lát nữa cần đem đến cửa hàng đồ chơi xê lý, có lẽ sẽ tiện đường.”

Hai người đều biết con gái đó là gì, cùng nở nụ cười trong lòng hiểu rõ không cần nói ra. Đoàn Yên nhìn thấy cả, nhưng không biết nên xen vào như thế nào.

Đang trò chuyện thì chuông cửa vang lên. Người giúp việc đi ra mở cửa, nói có Tiết đi xe đến đón cô ba. Vì không muốn để người ta đợi lâu nên Sở Vọng vội và lên lầu thay đồ, đến khi ra cửa thì cả Đoàn Yên và Tư Ngón Tang cũng đi theo sau.

Ngồi trong xe hơi là Tiết Chân Chân mặc áo phao xanh thẫm và đi giày da, vừa thấy Đoàn Yên thì hỏi “Không phải có không đi à, sao lại ra đây?”

Đoàn Yên đưa mắt nhìn ra ngoài xe hơi, “Anh Ngón Tang, không phải anh muốn đi cùng à, sao không lên xe?”

Tư Ngón Tang cười nói: “Không ai mời anh.”

Dường như Tiết Chân Chân biết anh là ai nên thờ ơ đầu ra: “Vậy giờ em mời anh, anh có lên không?”

Tư Ngón Tang cười nói: “Lần sau xin hẹn trước.”

Tiết Chân Chân hừ cười: “Mặt mũi của cậu Tư lớn thật! Vậy chúng ta đi thôi, tạm biệt!”

“Xin lỗi, lần sau sẽ đi chơi cùng.” Anh nhìn theo ba người ngồi xe rồi đi.

Ba người trong xe đều ngoài đầu nhìn ra sau, mãi đến khi xe hơi chạy vào ngã rẽ không còn nhìn thấy bóng người nữa, Tiết Chân Chân mới quay sang nói với Sở Vọng, “Anh chồng chưa cưới này của em cũng được đấy, rất lịch thiệp.”

Sở Vọng cười nói, “Em có nên cảm ơn chị đã khách lệ không?”

Đoàn Yên cứ tưởng Tư Ngón Tang sẽ đi cùng, thế mà vòng đi vòng lại lại bất hợp, lưng từng ngồi trên xe hơi của nhà họ Tiết không nhìn ngang nhìn dọc. Sở Vọng nhìn hàng cây ngô đồng Pháp cảnh lá xum xuê ngoài cửa xe, còn Tiết Chân Chân ngồi cạnh lại vui vẻ giới thiệu: “Ồ ngô bên kia toàn là nhà của cấp cao ở Thượng Hải thôi!” phụ nhân người Nga đẩy xe nói kìa, nhìn bụng như đang mang thai” “tòa nhà màu vàng tho đó là nhà chị ở khi mới đến Thượng Hải, về sau mới chuyển đi”.

Cho đến khi tới cửa Đại Thế Giới, trên đường lớn rộng thênh thang nào là xe taxi, xe kéo và người qua đường đi qua đi lại, tấp nập nườm nượp, khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Đến lúc này Tiết Chân Chân lại không nói gì thêm, chỉ bảo lái xe lát nữa quay lại đón. Đèn sáng chói mới lên, Đại Thế Giới đèn đỏm sáng rực, khác hẳn hợp thự màu xanh lá và thùng nước máy ở bên đường. Sở Vọng đứng bên ngoài nhìn ngắm từng biển quảng cáo trước mắt mà than ôi không ngớt. Quảng cáo của hàng nhiều vô cùng tận – nào là thuốc lá Hồng Cao Lạc, khăn len hiệu Anh Hùng, chân đệm Thiên

Long và khăn mặt 313, dầu Vạn Kim, xà phòng... Xen kẽ ở giữa còn có rất nhiều con chữ to “diệt cường đạo cứu quốc cứu dân” rất đặc sắc của năm 1927.

Tiết Chân Chân hỏi: “Lát nữa có thể lên tầng hai nghe bình đàn” Tô Châu, đêm nay có vở *Đổ Tháp Nương* và *Miền Kim Phụng*. Đến tối nữa ở trên tầng thượng sẽ chiếu phim, hôm nay chiếu *Thiên Nhai Ca Nữ*.”

(“Bình đàn: một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang,Trung Quốc.)

Ba người theo đám đông dưới biển quảng cáo cùng tiến vào cửa Đại Thế Giới. Có các quý ông quý bà nói giọng Thượng Hải cười đùa với nhau, tay cầm xăng- đi về hàng rào ở dưới tầng một. Tiết Chân Chân nói, “Hoặc đến trường đua ngựa xem cũng được, chi cũng chưa đến đó bao giờ.”

Một lúc sau, có nàng nhìn đồng hồ rồi la lên: “Á, xem chi kia, quên luôn giờ giấc, sắp đến *Miền Kim Phụng* rồi!” Vừa dứt lời, lập tức dẫn hai người lên vào thang máy.

Từ trước đến nay Sở Vọng không có khả năng giám định và thường thức biểu diễn nghệ thuật truyền thống bình đàn. Nghe xong đoạn dạo trường tế con rồi lại đi xem một vở kịch thanh hoàngê”, cuối cùng là lên vườn hoa tầng thượng xem hết *Thiên Nhai Ca Nữ*. Màn hình điện ảnh nhấp nháy liên tục, trong âm thanh “chân trời góc bể...”, quen thuộc của Chu Tuyền, Sở Vọng dần ngái gà ngái gục.

(“Thanh hoàng: nghệ thuật hát nói lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.)

Xem xong phim thì cũng không còn sớm nữa, nhưng Tiết Chân Chân vẫn chưa thỏa mãn, nói: “Tối nay thời gian ít quá, hôm nào chúng ta đến sân trượt băng đi, hoặc đi vòng quay du thuyền cũng được.”

“Đại Thế Giới cũng chỉ thế mà thôi, chẳng có gì thú vị để chơi.” Đoàn Yên nói, “Sớm biết vậy đã không đến.”

Sở Vọng nói bằng quoc: “Không phải từ đầu chi bảo không đi à?”

Đoàn Yên nói: “Chẳng lẽ những thứ này không phải từ nước ngoài đem đến? Ra nước ngoài sẽ vui hơn ở đây nhiều.”

“Lâm nhĩ tiểu thư à.” Tiết Chân Chân nhìn Đoàn Yên vài lần, có lẽ cũng không nhận nổi nữa, đổi sang lại Thượng Hải chế giễu: “Áy da đúng là người “nước ngoài” mà, tầm mắt cao ghê ha, mấy thứ ở Thượng Hải này thì có là gì.”

Dương nhiên Đoàn Yên hiểu Tiết Chân Chân đang nói gì, biết mình không có sức cãi lại nên cũng chỉ đi theo hai người ngồi vào xe hơi nhà họ Tiết. Vốn vui về mới bạn mới đến Thượng Hải đi chơi Đại Thế Giới, thế mà bị Đoàn Yên phá hỏng hết tron, nên trên đường về Tiết Chân Chân cũng không dễ chịu gì.

Mưa phùn rơi rả rích, Sở Vọng nhìn xe kéo bên đường, nói: “Nhất định hôm nào đó phải đi một lần mới được.”

Tiết Chân Chân nhìn theo ánh mắt có, cuối cùng cũng cười phì một tiếng. “Chuyện này thì có gì khó?” Nói rồi đập vào lái xe, “Dừng xe lại đi bác.”

Xe rồi đi được một lúc, hai người ngồi bên đường ăn một bát tào phớ ruối tương ngọt đựng trong bát trắng men ở bên đường, sau đó lại lên chiếc xe kéo duy nhất còn lại. Vừa lên xe thì mưa rơi xối xả, nước mưa rơi xuống vài đầu phu trên nóc xe kêu “lộp độp”. Trong không gian nhỏ bé, hai người không nghe thấy tiếng dơi phương nổi gì, phải hết thật to mới nghe thấy rõ. Định bụng nếu lát nữa gặp chiếc xe khác thì sẽ đổi xe, tiếc là cho đến khi về tới nhà họ Lâm cũng không thấy.

Cho người kéo xe hai đồng bạc, hai người đứng trước cửa nhà nói chuyện. Tiết Chân Chân nói: “Chồng chưa cưới của em thật sự rất được, hèn gì chị em cứ nói nhưng mãi. Em không đi châu Âu, không lẽ định để mặc chị em tác oai tác quái bên cạnh nhà ta sao?”

“Bọn mình đều biết chi ấy tác oai tác quái, thì sao anh ấy có thể không biết?”

“Cũng đúng.” Tiết Chân Chân gật đầu, “Như anh ta không rõ đạo lý này, thì chị sẽ là người đầu tiên không tha cho anh ta.”

Lái xe của nhà họ Tiết đã đợi ở cửa lâu rồi. Sở Vọng biết hôm nay có đi chơi không vì nên không muốn về nữa sớm. Khó khăn lắm mới đẩy có nàng lên xe, Sở Vọng cười nói “Được, hôm nào đó, hai ta lại đến Đại Thế Giới chơi một lần, còn nhiều cơ hội mà, việc gì phải ù rù.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Tô giới công cộng (3)

Tuy nói vậy, nhưng Sở Vọng lại không có nhiều cơ hội ra ngoài với Chân Chân.

Hai ngày sau, họ hàng của nhà họ Lâm dần đến Thượng Hải.

Dù đến Thượng Hải thì phép tắc khác xưa, nhưng hầu hết họ hàng trong nhà vẫn rất bảo thủ. Đến biệt thự nhà họ Lâm chơi rồi được Lâm Du và bà Kiều đưa tới khách sạn gần đường số 2 ở, bọn họ có phê bình kín đáo về bữa tiệc chiêu mới của Lâm Du.

“Nam đình nữ quyền trong nhà ngồi cùng phòng ăn uống trò chuyện thì còn ra thể thống gì nữa?” Một bà thuộc chi trưởng nhà họ Lâm nói.

“Trong nhà không có mẹ nên thiếu phép tắc lễ nghi. Chị nhìn hai con bé kia đi, còn là khuê nữ mà đã bị cha kéo ra khỏi khuê phòng tiếp khách, đúng là đáng thương.” Bà lễ phòng ba nói.

“Các cô đừng có kén cá chọn canh, cũng do điều kiện có hạn thôi. Nhà hiện tại nhỏ hơn nhà họ Lâm ở Thiếu Hương ngày trước nhiều, nhưng lại phải dựa theo phép tắc Thượng Hải. Bấy giờ ấy ha, phương Tây du nhập vào Thượng Hải rất nhiều, kìm gì còn tập tục cổ hủ của đại gia đình ngày xưa? Mấy năm trước hai con bé đến Hương Cảng, được con gái kin phòng hai nuôi nấng, đương nhiên rất biết phép tắc quy củ rồi.” Bà cả phòng ba lên tiếng bênh vực.

“Con bé lớn đó, tài học xuất chúng, từ nhỏ đã nổi danh. Mấy năm không gặp, giờ con gái kin rồi, tướng tá cũng phải nhất nhĩ đấy. Mấy ngày nay thấy nó tiếp khách rất ra dáng, không cậy thế cũng không hỗn cù. Nếu đi châu Âu với cha nó chừng hai năm rồi về, nói không ngửa cho, đến lúc đó không đưa con gái nhà giàu nào ở Thượng Hải có thể so được với con bé...” Bà năm phòng ba cũng nịnh nọt.

“Các cô toàn nói cháu hai tốt, sao không thấy ai nói đến cháu ba? Nghe nói ở Hương Cảng, con bé còn vào đại học sớm hơn chị nó hai năm, có thể thấy cháu nó thông minh, trò giỏi hơn thầy... Tuy hai ngày nay con bé nói ồm ồm nên không gặp khách, nhưng có một lần tôi tình cờ gặp nó khi uống nước...” Di sáu phòng ba thấp giọng nói.

Có vài bà bác đã nghe nói đến con gái ba của nhà con trai trưởng chi thì hai trong truyền thuyết, nhưng lại chưa gặp bao giờ, thế là cháu đầu đến hỏi:

“Sao? Có đẹp không?”

“Ừ chi có khôn khéo không?”

“Lớn lên trông giống mẹ hay giống cha hơn?”

Di sáu phòng ba nhớ lại tình cảnh lúc mình gặp Sở Vọng. Bà lấy có đi thay quần áo để đi xem có cháu ba kìa trông ra sao, để sau này còn có chuyện nói với các bà trong phòng ba.

Có bé ấy mặc áo lụa hồng cánh sen thêu hình hoa sen, gương mặt trắng mịn màng, ngũ quan vẫn chưa phát triển hết. Vì nét mặt lạnh lùng nên trông khá bình thản, nhưng bù lại với chi gái đoan trang thanh lịch là có bé có nụ cười đầy hoạt bát. Ở các gia đình giàu có, thường rất khó phân biệt được ai là tiểu thư ai là nha hoàn, phải dựa vào khí chất mới biết được. Tuy hiện tại khuôn phép trong nhà đã khác, nhưng chi cần nhìn một lần, thì khí chất biết ngay đây chính là có ba.

Bà chưa từng gặp có cháu ba này lần nào, có bé trong lời đồn không thường xuyên lộ diện dù bị người lạ bắt quai tang nói dối cũng không rụt rè, còn đứng lại *suy* một tiếng, cúi tít mắt, “Phu nhân này, mấy ngày qua người hầu trong nhà đều bận tít mắt, nếu đi muốn đi vệ sinh thì để cháu dẫn đi đi.”

Di Lục đã quen luôn cái này được gọi là “phu nhân” thì rất vui. Nhớ lại chuyện ngày hôm đó, bà mìm cười trịnh trọng tuyên bố với các phu nhân: “Nói về dung mạo thì cháu nó giống mẹ hơn, như vậy có thể tưởng tượng được, sau này ài sẽ là đệ nhất mỹ nhân. Tuy có vẻ tính nghịch nhưng nếu đem ra so thì chi nó không phòng khoáng bằng.”

Hoàng Mark có một căn hộ nhỏ trong khu nhà có thang máy từ từ giới, nên Kiều Mã Linh ở bên kia với anh, có điều chi cũng thường xuyên đến biệt thự nhà họ Lâm đánh mặt chược với bà Kiều và các bà khác. Từ khi nghe thấy di sáu phòng ba khen em ba “ngày càng giống tiểu thư nhà họ Tô hồi xưa” “còn phòng khoáng hơn chi hai nó”, thì người đến nhà họ Lâm gặp vào ngày một nhiều, muốn hỏi thăm bà Kiều chuyện của có cháu ba này.

Bản thân bà Kiều chưa bao giờ cảm thấy Sở Vọng đáng yêu. Bị một đám đàn bà hỏi này hỏi nọ, bà mới một gam cũng chỉ nói được một chuyện “con bé rất đáng yêu, đáng yêu tới mức vợ của giáo sư trong trường ra ngoài du lịch cũng dẫn nó theo”, còn lại đều do Kiều Mã Linh kể chuyện.

“Là một có bé rất biết tính cách để người khác vui. Vì để may áo cưới giúp cháu, em ấy còn xin cha mẹ cho em ấy ra ngoài học, thậm chí còn học cả tiếng Pháp nữa, hiện tại nghe nói cũng được tương đối rồi. Về sau nghe nói em ấy được giáo sư vật lý của trường đại học Oxford nhận trúng, cháu cũng không ngạc nhiên. Dù gì chi trong một năm cũng có thể thành thạo tiếng Pháp mà, không bắt bé gì được em ấy cả... Nhị đồng, xin lỗi, cháu ù rồi.” Kiều Mã Linh mỉm cười.

Các bà đầu chi là Sở Vọng biến sắc, để đề phòng xuất hiện lại chuyện “lâm thư thì đầu” như hồi ở nhà cũ, không đợi học trò của cha đặc ý chỉ đích danh khen mình, có đã nhanh nhai chớp lên vào trong khách khứa mắt tâm mắt tích, mấy ngày sau cũng lấy có bị ốm, nằm trên tầng hai không gặp khách. Tất cả việc nhà đều vào tay Lâm Du và Lâm Đoàn Yên, tuy sẽ bị cái tội “ham ăn bằng lòng” nhưng cũng không sao.

***

Sở Vọng nhìn ra đường số 2 ở xa, hít thở một cái.

Hai ngày qua họ hàng đến đây khá nhiều, hầu đều Sở Vọng còn miễn cưỡng phải ưu vi Lâm Du. Nhưng người càng nhiều, càng có người đến vi “tài học” của hai có con gái nhà ông. Có một ngày học trò của Lâm Du đến cửa chào hỏi, đã đề cập đến một câu: “Nghe nói con của thầy ai cũng tài ha hơn người, anh Tô Đông thì còn một năm nữa mới tốt nghiệp, nhưng bây giờ đã được lên làm thiếu úy, em Đoàn Yên đang ở tuổi ăn học, thế mà nhiều lần có thơ được đăng trên báo *“Tân Thanh Niên”*...”

Cứ nhắc đến chi là Sở Vọng biến sắc, để đề phòng xuất hiện lại chuyện “lâm thư thì đầu” như hồi ở nhà cũ, không đợi học trò của cha đặc ý chỉ đích danh khen mình, có đã nhanh nhai chớp lên vào trong khách khứa mắt tâm mắt tích, mấy ngày sau cũng lấy có bị ốm, nằm trên tầng hai không gặp khách. Tất cả việc nhà đều vào tay Lâm Du và Lâm Đoàn Yên, tuy sẽ bị cái tội “ham ăn bằng lòng” nhưng cũng không sao.

Chi cần không bắt có lâm thư là được rồi, còn những chuyện khác có không quan tâm...

Có điều nếu bị bệnh nằm liệt giường thì sẽ không đi chơi được. Cả ngày nằm bẹp đi trong nhà, có chi biết nghiêm cứu ông dần nước nóng. Lần đầu tiên Sở Vọng bị sốt là khi biết giá than đã không tăng mà đã có hệ thống “cung cấp nước nóng” đầy nhân tính như vậy; vận với nước ra, lần thứ hai bị sốt là khi nước ấm chảy ra, ông dần nước được đầu bằng chữ H phải ra âm thanh gầm rú như đại ngục, nhưng sấm to mà mưa nhỏ, chỉ có vài giọt nước dột rì sét nhỏ *tong tong*.

Mọi người cấp nước ông nhanh có điểm yếu là thế đấy. Ấp lực chi lên dù đến tầng hai, làm thế nào mà lên được cả tầng ba và bốn nhà? Sở Vọng đưa ra kết luận.

Hai ngày sau đó, có danh thời gian đọc sách giáo khoa môn phản dịch trong học kỳ này. Có thể vì để bớt việc đi mà người biên soạn sách đã viết nội dung rất “đỉnh”: bài một – dịch *“Trần Tình Biếu”*; bài hai – dịch *“Xuất Sư Biếu”*. Bài tập cuối khóa: sinh viên thực hành phản dịch một đoạn trong đó rồi nộp lên. Sở Vọng thử viết câu đầu tiên “your servant mi state...”, lập tức gục xuống bàn gào khóc: Đứng là trốn được cuộc thi làm thơ, nhưng lại không trốn được nhu cầu bằng cấp.

Có nhân ra ngoài cửa sổ, ở bên kia khu vườn có người có thể thử hiện được công việc này. Chi là mấy tối nay ở dưới lầu có các bà chơi mặt chược với nhau, có ở trên lầu nghe nói bà hai Sachiko Tanaka sinh cho Ngón Tang một cậu em trai, tên là Ngón Bạch, cũng đã mấy ngày rồi. Nên biết thư bên kia cũng bận tít mắt.

Sở Vọng chi thông thạo thấy anh hai lần. Lần đầu là thấy anh đem con gấu kia lên xe rồi đi ra ngoài, lần thứ hai là tiễn khách ra về. Lần thứ ba, hình như anh biết phòng của Sở Vọng là phòng nào, thế là viết rõ ba từ tiếng Đức lên giấy, trống trơn giờ lên ngoài cửa sổ phòng có. Trên tờ đầu tiên ghi chữ krank (bị bệnh), từ thứ hai ghi từ die gisste (vi khách), từ thứ ba chỉ về một đầu chấm hỏi (?). Thấy Sở Vọng trông thấy, anh cười hi hi đi bộ một lúc rồi lập tức biến mất. Để tránh bị hãm nên đã nhiều ngày hai nhà không gặp nhau, nhưng dù vậy anh vẫn chơi trò này rất vui vẻ.

Kể ra vẫn phải cảm ơn Lâm Tử Đông. Ngày anh ta về, Lâm Tử Đông đã thu hút ánh mắt của các có các bác giúp Sở Vọng. Mấy năm trước nghe Ta Di Nhĩ kể các chi nhà mình “giật mình” khi gặp Lâm Tử Đông, còn bây giờ đã hai năm trôi qua, người anh cả nhà họ Lâm càng trầm ổn chính chắn. Mặt mày khôi ngô, ánh mắt cương trực, vóc dáng kiểu ngo, ào thanh niên màu có sẫm màu trên người khiến anh trông hệt như một khẩu súng.

“Đến Thượng Hải lâu thế rồi mà không về nhà, là đến nhà họ Hứa trước à?”

“Đã gấp cô tư Hứa chưa?”

“Nghe nói từ nhỏ nhà họ Hứa đã mời thầy Ngô Mai đến dạy bốn cô con gái hát hí khúc. Ngoài hát hí khúc ra thì còn biết gì nữa?”

Trong tiếng cười đùa của các cô các bác, Lâm Từ Đồng không hề cười. Anh chào hỏi qua loa rồi đi thẳng lên lầu, không đến phòng của Đoàn Yên ở cuối mà lại gõ cửa phòng Sở Vọng, hỏi: “Em ba, anh vào được không?”

Sở Vọng thu dọn sách giáo khoa, mời anh ta vào ngồi xuống cạnh bàn.

Lâm Từ Đồng bước hai ba bước đi vào, ngồi ngay ngắn trên ghế, “Em vẫn không thích ồn ào như xưa.”

Sở Vọng mắt to tròn mắt nhỏ với anh, chỉ cảm thấy không khí quá quái dị, đánh tốt bụng nhắc nhở: “... Anh cả à, em, là em ba.”

“Ừ, anh biết.” Lâm Từ Đồng gật đầu: “Tôi thăm em không được à?”

Sở Vọng ngược ngừng cười, “Dĩ nhiên là được.”

“Ngôn Tang nghe nói em bị bệnh, nhưng đợt này lắm người lắm miệng, sợ người ta chỉ trò nên không tiện đến thăm, cho nên mới nhờ anh đến đây. Bị cảm lạnh à?”

Sở Vọng cười nói, “Có hơi ho.”

“Hay chỉ là không muốn gặp khách?”

Sở Vọng cười ha ha giả ngớ ngẩn đánh trống lảng, “Cũng có.”

“Gần đây trong nhà nhiều họ hàng, Ngôn Tang cuộc với anh xem em bị bệnh thật hay là viện cớ tránh gặp người ta. Thì ra là giả vờ.”

Sở Vọng cười gượng: “Cảm ơn anh cả đã quan tâm.”

“Ừ.” Lâm Từ Đồng cúi đầu trầm ngâm.

Im lặng, vẫn là im lặng.

“Nghe cha nói em không định đi châu Âu, vì sợ trễ nải chuyện bài vở?”

“Vâng ạ.”

“Có chỉ trưởng của mình như thế là tốt.” Lâm Từ Đồng khen. Một lúc sau, anh lại hỏi, “Vẫn định ở chỗ của bác cả à?”

“Em không biết nữa.” Sở Vọng đáp.

“Nếu ở chỗ cô út thì sẽ dễ chịu hơn ký túc xá trường.” Lâm Từ Đồng nói.

Sở Vọng ngơ ngác gật đầu.

“Cần giúp gì thì cứ nói với anh.”

“Cảm ơn anh cả.”

Nhìn Lâm Từ Đồng đứng dậy rồi đi, mấy cô mấy bác bên dưới lại lời anh đến cười đùa. Mấy phút sau, anh lại vòng về hỏi dò, “Ngôn Tang vẫn chưa biết chuyện em không đi châu Âu đúng không? Cậu ta vẫn tưởng là em đi cùng.”

Sở Vọng thờ dãi, “Vâng. Em sẽ nói với anh ấy sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Tô giới công cộng (4)

Ngày Tư Ngôn Tang đến biệt thự họ Lâm là ngày tổ chức tiệc nhà. Hôm đó Sở Vọng mặc áo lụa cổ đứng năm vền năm mép màu xanh truyền thống, đứng trong góc khuất hạ thấp cảm giác tồn tại, để chỉ gái mặc sườn xám thêu hoa màu đỏ được các cô các bác khen ngợi.

“—— Con gái đúng là không cần phải chọn đồ. Mấy đứa nó mặc là áo váy tôn dáng, còn đến lượt chúng ta thì lại thành người không bằng váy vóc.”

“—— Thì cũng chọn người thôi. Nếu để cháu gái của trưởng thư ký Triệu mặc bộ đồ này thì đầu đẹp như thế.”

“—— Giống hệt Na Tra bị đánh nguyên hình, trông trẻ con quá.”

Mấy bà cô cũng nghĩ đến vóc dáng của vị Triệu tiểu thư kia, người nào người nấy cũng gật đầu tán thành, cười ầm lên, “Đúng là Na Tra thật.”

...

Tư Ngôn Tang vát và lấy được thông tin chính xác từ cha mình, cẩn thận ôm một chiếc tà lót, lại không kìm nén được kích động mà chạy như bay từ nhà họ Tư sang nhà họ Lâm. Anh người cao chân dài lại còn sai bước lớn, mấy vú gãi ở phía sau đuổi theo thở không kịp: “Cậu chủ —— cậu chạy chậm thôi.”

Chuông cửa nhà họ Lâm kêu inh ỏi —— “Cậu Tư... và cậu hai Tư đã đến rồi!”

Trong tiếng cười của người giúp việc đi ra mở cửa, Tư Ngôn Tang ôm Tiểu Ngón Bạch hỏi ngay: “Cô ba nhà cô đầu rồi?”

Hỏi ba bốn người mới có được câu trả lời, Tư Ngôn Tang băng qua đám đông, cuối cùng tìm được Sở Vọng ở cuối hành lang trong góc nhỏ, lúc này mới thở hắt ra, cười nói: “Em nhân này...”

Sở Vọng đứng đây, ánh mắt chuyển từ chân mày không kìm nén được hưng phấn của Ngôn Tang sang cục thật nhỏ đang say ngủ trong lòng anh.

“Ngón Bạch.” Tư Ngôn Tang thấp giọng nói, “Em ấy tên là Ngón Bạch.”

Ngón Bạch vươn bàn tay bé nhỏ ra khỏi tà lót lụa đỏ, có vẻ cu cậu đang rất hóm tử. Sở Vọng giờ ngón trỏ ra, lập tức bị bàn tay nhỏ bé kia nắm chặt. Cô cười nói: “Thế là địa vị của anh ở nhà đã tụt xuống rồi, sẽ bị thất sủng cho xem.”

“Thất sủng?” Tư Ngôn Tang suy nghĩ về cái từ này, cười nói, “Từ lúc em ra đời là địa vị đã tụt xuống rồi.”

“Sao thế được?” Sở Vọng cười hỏi.

“Có một hôm cha gọi anh đến, nói với anh là bà Lâm mới sinh thêm em bé. Ông ấy nói,” Dưới ánh đèn sợi đốt, Tư Ngôn Tang nhìn cười nhàn Sở Vọng, bắt chước khẩu khí của cha, “Ngón Tang, từ này trở đi, cuộc đời con sẽ không còn thuộc về một mình con nữa. Vì thế nên trước khi nói năng hay hành động thì đều phải suy nghĩ, mình làm như thế có ích cho em ấy không? Có lên lụy đến em ấy không? Và con cũng không thể hại em ấy được.” Cha anh nói vậy đấy, không phải là tụt xuống đấy sao?”

Sở Vọng cúi đầu im lặng, lại ngẩng đầu nghĩ ngợi một hồi, sau đó nói “... Bát nước đổ đi?”

Cả hai cùng bật cười.

Mấy ngày qua anh ở nhà chăm sóc em trai mới chào đời, cho nên cũng biết cách ẵm trẻ con, thế là anh để nghị Sở Vọng ôm thứ, “Dỡ lưng đi... Đỡ cả đầu nữa...”

Sở Vọng bất ngờ, hoảng cuống đỡ lấy đứa trẻ, Ngón Bạch trong lòng lại khóc ơ. Mọi người theo tiếng khóc nhìn sang bên này, Sở Vọng còn khóc không ra nước mắt hơn cả Ngón Bạch. May mà bà Tư và vú gãi đã đấu nhau đi đến, nhìn lấy Ngón Bạch trong tay cô, chỉ à ơ hai ba lần đã dỗ con nín khóc.

Bà Tư nhìn nhà nhiều người nên cũng muốn ra ngoài đi lại. Bà mặc áo hai lớp, đeo khăn quàng cổ và đội thêm mũ. Có vẻ bà đã ngoài 30, có gương mặt tròn phúc hậu, xem ra là người rất hiền từ. Tiếng Trung không tốt lắm, chỉ lời ít ý nhiều trách Ngôn Tang: “Lầu tầu.”

Rồi lại nắm tay Sở Vọng, hiền từ hỏi Ngôn Tang: “Đây là... cô ba?”

Ngón Tang mỉm cười, gật đầu.

“Đáng yêu quá.” Bà Tư tới gần từ ngữ khen cô, “Sau này sẽ là người đẹp.”

Tư Ngôn Tang lại như nghe thấy người ta khen mình, dù khiêm tốn nhưng không che giấu được ý cười trên mặt: “Thế à?”

Bà Tư lại đánh giá cô một lượt từ đầu đến chân: “Vừa xinh xắn vừa thông minh, bảo sao người ta thích?”

Tư Ngôn Tang đứng bên tiếp lời: “Không tệ không tệ.”

“Là một hôn nhân tốt.” Bà Tư tổng kết, “Mấy hôm nữa sẽ đi châu Âu với Ngôn Tang và cha hả?”

Sở Vọng nhìn hai người đang cười trước mặt, im lặng không nói gì. Đang định mở miệng thì giúp việc đến gọi, nói là bà già gọi cô vào thư phòng. Cô xin lỗi bà Tư rồi đi theo giúp việc. Đi được hai bước, Sở Vọng ngoài đầu nói với Tư Ngôn Tang: “Đợi em một lúc, em có chuyện muốn nói với anh.”

Anh đứng trong góc, mỉm cười gật đầu.

Trong thư phòng Lâm Du có hai tách trà, tách ở đối diện ông vẫn đang bốc khói, có lẽ khách vừa rồi đi không lâu.

“Ồ Hương Cánh, có dự định gì không?”

Sở Vọng nhìn tách trà kia, nghĩ ngợi rồi cười nói “Con có thể ở trong ký túc xá.”

Lâm Du đang định tuân ra những lời lẽ xúc động tình cha con, không ngờ Sở Vọng lại trả lời ngắn gọn dứt khoát như thế. Ông trầm ngâm một lúc, đành bỏ đi toàn bộ suy nghĩ trước đó, uống lời “Cha... có thể bàn bạc lại với bác cả của con.”

Theo lý thì cô sẽ trả lời “Không sao, con ở ký túc xá là được rồi.”

Nhưng Sở Vọng lại không như thế, vẫn chỉ cười nói “VẬY nhờ cha bàn bạc lại vậy.” Nói rồi xoay người đi, khép cửa phòng lại cho ông.

Ra khỏi thư phòng, cô đi tìm Tư Ngón Tang. Anh vẫn đứng trong góc, có điều bà Tư đã đi.

Cô băng qua đám đông, “Sao anh lại ở đây?”

Anh đứng thẳng người dậy, “Không phải em bảo anh chờ em à?”

“Cố chuyện này muốn nói với anh.” Sở Vọng gật đầu, “Em không thể đi châu Âu.”

“Xin lỗi, tôi lại ù rồi——” Một bà bác cười nói. Những người khác thờ dài, tiếng xào mạt chược lạo xạo vang lên, một ván mới lại bắt đầu.

Vì tập âm xung quanh lớn quá nên anh không nghe rõ, cúi thấp đầu nhìn cô, “Cả cơ?”

“Em không đi châu Âu.” Sở Vọng nhìn vào đôi mắt đen kìa, lặp lại lần nữa, “Xin lỗi, em nên nói sớm với anh mới phải...”

“Vì sao?”

“Nhiều nguyên nhân lắm.”

“Chú Lâm không cho em đi cùng?”

Sở Vọng lắc đầu, “Không phải.”

Tư Ngón Tang ngược đầu, nhìn Lâm Du và bà Kiều đi xuống. Anh sai bước đẩy người ra đi đến bên kia. Nhận ra ý định của anh, Sở Vọng cuống quýt đuổi theo, ngăn không cho anh hỏi chuyện không thể hỏi.

Nhưng anh chạy quá nhanh, Sở Vọng chỉ tóm được tay áo sơ mi anh, nghiêm túc nói: “Là do em lựa chọn, không liên quan đến ai hết.”

“Nên anh cũng không được biết lý do ư?” Tư Ngón Tang bật cười, “Trong kế hoạch cuộc đời anh mãi luôn có em. Dù là làm chuyện gì, em cũng hỏi anh vì sao làm nào cũng hữu ích cho hai ta như thế. Vậy anh hỏi em, vì sao em không muốn đi châu Âu với anh, em trả lời anh thế nào?”

“Trên đời này có rất nhiều chuyện, không thể chỉ dựa vào mỗi chuyện là anh hay em, là hữu ích hay vô ích mà giải thích rõ ràng được.”

“Vi sao cha và chị em lại đồng ý? Vì sao em không nói rõ với anh?”

“Vi em tin anh.” Sở Vọng nói thật.

Cha và bác cả thiên vị chị hai, còn phòng ngoài ở nước ngoài xa xôi lại như hồ rình mồi với em... Trong cuộc đời này, anh từng là cộng rom cứu mạng duy nhất của em.

Từ nhỏ cha anh đã dạy anh làm một người trọng tình nghĩa, giữ chữ tín, chính vì vậy nên anh cảm thấy mình nhất định phải tuân thủ hôn ước của hai ta, như vậy mới không phụ em.

Nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó, em đã tìm được ý nghĩa đặt chân đến thế giới này, đó là một cộng rom khác của em.

Nên em tin anh, cũng không muốn lợi dụng anh nữa.

Nhưng em biết nói với anh thế nào đây?

“Tin anh?” Tư Ngón Tang cười thành tiếng, “Tin anh sẽ không tức giận dù có chuyện gì đi chăng nữa?”

“Không phải.”

“Tin anh sẽ không như các du học sinh khác, ‘tuy ở quê đã có vợ, nhưng ở cũng như không, bản thân không khác gì người độc thân’? À đúng rồi, chúng ta chỉ mới đính hôn thôi mà. Kết hôn ư? Còn quá sớm.”

Cô im lặng nhìn vào đôi mắt đen kìa, sau đó nói, “Anh sẽ không như vậy.”

“Vi sao em biết là sẽ không?” Một nụ cười vụt qua trên mặt, anh im lặng mở mang nhìn cô, xoay người bước nhanh ra ngưỡng cửa.

Sở Vọng đuổi theo hai bước, nhưng đã bị người đang đứng trước cửa cái *rắm*. Cô nhìn chằm chằm cánh cửa ngỡ ngác hai giây, sau đó mới kéo cửa ra nhìn ra ngoài: Anh đã sai bước đến ngoài cửa ngời nhà bên kia bãi cỏ.

Cô đứng một bên thờ dài, đang định đóng cửa đi vào thì nghe thấy giọng nữ ở trong góc vang lên:

“Cãi nhau à?”

Cô nghiêng đầu nhìn sang Bà Cát mặc đồ đen từ đầu đến chân, đôi mũi lười khiến gương mặt như chìm trong bóng tối. Trên ngón tay có một điểm sáng lóe lên, dung đưa theo động tác tay bà hỏi lại: “Hỏi hận rồi?”

Sở Vọng thờ dài, lắc đầu đáp, “Cháu sẽ không đối ý.”

Bà Cát bằng lòng, “Ừ, coi như cũng biết rõ đấy.”

Sở Vọng rheo mắt cười, “Sao có út lại đến đây?”

“Cố không được đến hả? Có út của cháu vẫn chưa bị gạch tên ra khỏi gia phả nhà họ Lâm.”

“Là cháu sợ mọi người kiểm chuyện với cô thôi.”

“Kiểm chuyện?” Bà Cát như nghe được chuyện cười gì đó, “Nếu nói đến kiểm chuyện, cô út của cháu chưa bao giờ thua đâu.”

Sở Vọng cười hi hi.

“Vừa nãy có đang đánh bài, đang trên đà thắng thì cảm thấy bồn chồn, cứ sợ trong nhà họ Lâm xảy ra chuyện nên mới nghỉ xe kéo đến đây, chết công cô rồi.” Bà Cát dụi mắt thuốc lá lên tường nhà, “Đi.”

“Đã đâu ẹ?”

“Đi kiểm chuyện.”

Bà Cát xoay lưng đi vài bước, bước lên bậc thềm biệt thự nhà họ Lâm. Cửa vẫn mở nhưng bà lại nhân chuông cửa, một lần không được nhấn hai lần, nhấn đến khi hai giúp việc trong nhà đi ra đón mới thôi, cũng thành công thu hút ánh mắt của các ông các bà đang ngồi bên trong.

Cánh phụ nữ ngồi bên bàn đánh mạt chược đã đứng tay. Tiếng cười ồn ào cũng dần lắng lại, ai ai cũng đang nhìn ngọn cờ đen ở ngoài cửa.

Xuất hiện quá hoành tráng, cũng rất có khí thế... Sở Vọng đi theo sau cô út, nơm nớp nghĩ.

“Cô ba, rút cuộc vị phu nhân này đến tìm ai vậy?” Giúp việc đi theo sau Sở Vọng, nơm nớp hỏi.

Lúc này trong đám đông lặng như tờ đã có người nhận ra bà ba nhà họ Lâm, “Đây không phải là Cẩn... cô Cát sao?”

“Cô ta đến đây làm gì?”

“Không phải cô ta bị gạch tên khỏi gia phả rồi à, còn chế chưa đủ mặt mặt ư?”

Đang lúc đi ngang qua phu nhân phòng lớn nói câu “chưa đủ mặt mặt” kìa, bà Cát chậm rãi lui về sau hai bước, nhắc chân ngồi xuống cạnh bà ta, chỉnh lại váy áo rồi cười nói: “Không biết con mắt của ai thấy tôi bị gạch tên khỏi gia phả? Mắt trái hay mắt phải, hay là tìm đạo sĩ mở thiên nhãn cho chị nhé?”

Bà cả không biết nên cãi lại thế nào, lại còn đâm chiều như thật sự nghĩ xem là con mắt nào.

Bà Cát sờ tai, thờ dài, “Nếu đã thế, vậy xin mời gọi Lâm Du và Lâm Phi xuống đây gặp tôi, cũng dễ mọi người nghe về chuyện cũ của nhà họ Lâm trong thời gian đại gia đình đoàn viên, để xem ai mới mặt mặt.”

Trên lầu có người ho khan hai tiếng, một người giúp việc nhanh chóng chạy xuống, nói “Ông mời bà Cát và cô ba đến thư phòng nói chuyện.”

“Nói với ông ta là tôi chỉ ngồi đây, bảo ông ta xuống đây nói chuyện.”

Giúp việc lộ vẻ khó xử, trước mặt bao người vào thư phòng rồi lại đi ra, gần như nài nê “Ông mời bà Cát lên nói chuyện ạ.”

Lúc này bà Cát mới ướ oái ngược mắt lên, hỏi Sở Vọng: “Cháu nói xem chúng ta có đi không?”

Sở Vọng chớp mắt: “Có đi?”

Sở Vọng lại tò tò theo sau bà Cát lên cầu thang.

Dưới lầu im ắng một lúc rất lâu, mãi tới khi cửa thư phòng khép lại, một người đàn ông nào đó phả vờ im lặng: “Ngán ra đó làm gì? Đính bài đánh bài?”

Lúc này tiếng mạt chược lại lạo xạo vang lên.

Bà Cát đi vào thư phòng, tùy ý kéo ghế ra ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Nếu chị không chịu thì ba ngày sau ở Hương Cảng, đưa nó đến ở chỗ tôi.”

Bà Kiều nhìn sắc mặt Lâm Du, lại nhìn vào mắt bà Cát, cười nói, “Ồ chỗ của cô có vẻ... ảnh hưởng đến danh tiếng con gái lắm thì phải? Dù tôi muốn thì cha nó cũng không muốn.”

Bà Cát nhường mày, ánh mắt tỏ rõ uy nghiêm, “Xem ra chị rất tự tin trong việc dạy con gái lắm nhỉ? Chưa lấy chồng đã chạy đến chỗ tôi ăm ỉ hẹn hò với trai, xé ảnh chụp của người ta, còn mặt dày hỏi ăm...”

Lâm Du cũng đã nghe nổi đến chuyện này. Trên mặt hai người thoáng qua nét ngượng ngùng, Lâm Du nói: “Con bé bảo sẽ đến ký túc xá.”

“Ký túc xá?” Bà Cát cười lạnh, “Nàng núu ba năm, giờ lại dễ dàng cho con gái đến ký túc xá? Không khéo làm người ta tưởng nhà họ Lâm gần đất xa trời, sắp đi xuống đến nơi rồi. Anh không biết xấu hổ, nhưng chúng tôi thì có.”

Sở Vọng nghe bà Cát trách móc chị gái và anh trai như người lớn đang trách mắng trẻ nhỏ, cô nín cười rất vát vát.

“Cô đừng có ăm nói khó nghe thế. Nhà cô có biết bao người lui tới, con gái vẫn không nên ở đó, cô hẳn cũng biết.” Bà Kiều khuyên nhủ.

Bà Cát nhàu mày, “Chứ chị định làm gì?”

Bà Kiều thờ dãi, đưa ra một biện pháp trung lập: “Bình thường ở chỗ của cô —— bên ngoài nhà cô có tuyến xe tấc hành đến trường đại học; hai ngày cuối tuần thì đến chỗ tôi —— lỡ cô có xã giao gì thì cũng có thể tỏ chức vào cuối tuần. Nhân tiện, đưa cháu kìa về chỗ tôi, Chú Nhật để hai đứa đi chơi với nhau cũng được.”

Bà Cát nghe xong, dùng ánh mắt nhìn Lâm Du hỏi.

Thấy ánh mắt của bà, Lâm Du định thần, “Biện pháp này rất tốt, anh thấy ổn lắm.”

Bà Cát cười lạnh, “Tôi không hỏi anh chuyện này, tôi hỏi anh, việc ăn uống sinh hoạt cũng như sinh hoạt phí của con bé, anh đưa cho ai?”

Bà Kiều tiếp lời: “Dĩ nhiên là... đưa cho cô rồi.”

Bà Cát nhấn mạnh: “Không được thiếu đồng nào như anh chu cấp cho con bé hai.”

Lâm Du khẽ cười, “Đương nhiên rồi.”

Bà Cát mỉm cười nhìn hai người nọ rồi đứng lên, ngoảnh đầu đi ra cửa. Sở Vọng vội vã đi theo.

Hai cô cháu vừa đi, bà Kiều tức giận nói: “Sao... sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ.”

***

Sở Vọng tiến bà Cát ra cửa biệt thự, hai người đứng dưới ánh trăng, bà Cát lờm nguýt cấn biệt thự, nói, “Đành gia vọng tộc như họ thứ cần nhất là mặt mũi. Cả đời này sợ nhất là trở mặt với người khác, cũng sợ nhất gặp phải kẻ không biết xấu hổ.”

Sở Vọng gật đầu bày tỏ tán thành.

Một lúc sau, bà Cát nói tiếp, “Sau này cha cháu gửi tiền đến, cô cho cháu giữ hết, cứ lấy đó mà tiêu xài.”

Sở Vọng sững sốt.

“Đừng từ chối. Cô cho cháu, bác cả chỉ là được. Tiền có bao nhiêu đâu.”

Sở Vọng cười nói, “Cháu không từ chối.”

Bà Cát từ một tiếng, “Biết chỗ tốt của tiền là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Tô giới công cộng (5)

Bà Cát chỉ đến một chuyện mà đã giằng dầy chương khí trong biệt thự. Còn bản thân thì phải nung vùi về rồi đi. Bà Kiều mơ màng xuống lầu, mấy người phụ nữ vội giữ bà lại: “Rốt cuộc cô ta đến làm gì thế?”

Bị người ta hỏi như vậy, bà càng nghĩ càng nổi nóng, vỗ bàn bật ngực ngồi xuống, tức giận bật cười: “Tôi còn nói vì sao con bé ba không đi châu Âu, thì ra là có người xúi giục nó.”

“Cô ta thì xúi giục gì được?” Các bà có bật cười, “Đừng có tự dưng dạy hư cháu ba.”

“Nhưng cô ta muốn thế đấy.” Bà Kiều tức mặt ra ngoài, vậy tại gọi Đoàn Yên đến ngồi cạnh mình, “Cũng may mấy ngày nữa cháu sẽ ra nước ngoài với cha, đỡ thanh danh bị nó làm liên lụy. Cháu đừng có giống nó.”

Từ sau khi gả đi, danh tiếng của bà Cát thực sự rất vang dội. Vì sao vẫn không bị nhà họ Lâm gạch tên trong gia phả? Họ hàng đoán rằng – lúc trước khi mẹ Sở Vọng gả vào đã đem theo một số tiền lớn, sau này số tiền đó vào tay ai, mọi người không biết. Khả năng lớn nhất là đã vào tay bà Cát. Nên dù nhà họ Lâm hận bà lắm bản danh tiếng nhà mình, nhưng cũng không dám vạch rõ quan hệ với bà. Việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, tuy các bà có đều rất khinh thường bà ấy, nhưng khi có người ngoài hỏi thì lại phớt lờ đánh trống lảng, sợ bị người ta nói ra nói vào, khiến người ta thấy quan hệ giữa họ với bà Cát cũng chẳng mấy thân thuộc.

Tiến bà Cát đi, Sở Vọng biết lúc này trong nhà như thế nào nên cũng không vội vào làm gì, đỡ phải nhìn sắc mặt người ta. Nên khi Lâm Từ Đồng quay về, thấy cô vẫn đang đứng bên ngoài thì hỏi: “Ồ ngoài này làm gì vậy?”

Sở Vọng cười lắc đầu, anh ta cũng không hỏi nhiều.

Lâm Từ Đồng vào biệt thự đi một vòng, bị các bà bác hỏi lui hỏi tới, một lúc sau lại đi ra, hỏi Sở Vọng: “Ngón Tang đâu?”

“Tức gần bỏ đi rồi.” Sở Vọng nhìn qua nhà bên cạnh, “Về nhà rồi.”

“Sao lại gần?”

“Mới nói với anh ấy là em không đi châu Âu. Em cũng tò mò, sao hai ngày nay không có ai nói với anh ấy?”

Lâm Từ Đồng mỉm cười, “Gần đây hai nhà đều bận rộn, cha cũng không có dịp sang bên đó. Vừa có thời gian rảnh gặp em, vậy mà em lại nói tin dữ này với cậu ta. Không đi an ủi à?”

Sở Vọng nhìn mặt đất chầm chú, “Anh ấy gần vì em không đi châu Âu, không có nguyên nhân nào cả. Người không muốn em đi châu Âu, dĩ nhiên em nói gì bọn họ cũng tin, thậm chí còn có thể lý giải hộ em nữa. Nhưng anh ấy muốn em đi cùng, nên dù em nói gì thì anh ấy cũng sẽ tìm được lý do bác bỏ thôi. Dù em có mặt dày đến nhà họ nhìn chuồng ngựa, chỉ e anh ấy cũng không chịu gặp em.”

Trước khi tới Thượng Hải, Sở Vọng cũng đã nghĩ đến, người khác đưa ra đủ lý do không nên đi châu Âu, gì mà văn hóa bất đồng, cách thức điều trị cũng khác, bị bệnh không ai chăm sóc, văn vân... Tự bản thân cô còn có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp giải quyết chứ đừng nói đến Ngón Tang.

Còn về phần bà Chu thị kìa, chỉ cần sau khi cô rời thuyền ở bến Marseille rồi cầm theo thư của giáo sư Từ, cùng Ngón Tang đến nước Anh là có thể tách ra với nhà bọn họ.

Những lý do này còn không thuyết phục được bản thân cô, thì sao có thể thuyết phục được Ngón Tang luôn muốn cô đi châu Âu đây?

Điều khiến cô thật sự hạ quyết tâm không đi châu Âu là phong thư của Từ Thiếu Khiêm. Nói trắng ra, những nơi nên đi có đâu đã đi, những gì cần học có cũng đã học, ngoài việc tự dưng phải chịu trễ hai năm để bắt đầu lại từ đầu, thì thật sự không có bất cứ ý nghĩa nào cả.

“Tuy hôn chiến quân phiệt sẽ kết thúc trong năm nay, sau này tổ quốc sẽ bắt đầu thời kỳ loạn trong giặc ngoài kéo dài đến gần hai mươi năm.”

“Em muốn ở lại để thử xem bản thân có thể làm được gì”.

Nói với anh như vậy, liệu anh có tin không? Đến chính Sở Vọng còn không tin nữa là, thậm chí còn cảm thấy nực cười.

“Không chịu gặp em, nhưng cũng không thể không gặp anh được.” Lâm Từ Đồng nghe thế thì cười, đi lên phía trước mấy bước rồi ngoai đầu nói, “Đi thôi.”

Lâm Từ Đồng sai bước bằng qua bãi cỏ, Sở Vọng chạy chậm theo sau. Hai anh em đến ngoài biệt thự nhà họ Từ, nhìn chuồng ngựa, để giúp việc đi mời cậu Từ đến, nói là có cậu Lâm nhà bên mời cậu Từ xuống nói chuyện đôi câu.

Từ Ngón Tang đi ra mở cửa, nhìn thấy hai người nhưng không nhìn Sở Vọng, chỉ hỏi thẳng Lâm Từ Đồng: “Rốt cuộc vì sao em ấy không đi châu Âu?”

Lâm Từ Đồng cười nói: “Thế sao cậu không hỏi vì sao tôi không đi châu Âu?”

“Em không phải là cô tư Hứa, quan tâm anh có đi châu Âu hay không làm gì? Anh đứng sang bên giúp, Sở Vọng, em lại đây.” Từ Ngón Tang kéo Lâm Từ Đồng qua một bên, hỏi, “Không đi châu Âu thật?”

“Không đi.” Sở Vọng gật đầu, “Em đưa ra lý do ở lại gì thì sẽ làm anh vui hơn đấy?”

“Dù em có nói tổ quốc đang lâm nguy, công cuộc cứu quốc cần có em, thì anh cũng không vui nổi.”

“Em nên làm gì đây?”

Ba người im lặng một hồi, rồi anh như thở hiệp, hỏi, “Vậy anh cũng không đi, được chưa?”

Sở Vọng lắc đầu.

Từ Ngón Tang cười giọng, bình tĩnh phản bác, “Anh nên làm gì đây?”

Lâm Từ Đồng cũng bắt đầu đi, “Không ai quan tâm vì sao anh không đi châu Âu à?”

Hai người kia đồng thanh đáp: “Không.”

Trầm ngâm một lúc, rồi Sở Vọng nói: “Ngôn Tang, em biết hiện giờ châu Âu có rất nhiều điều tốt: khoa học, giáo dục, công nghiệp... hơn hẳn trong nước rất nhiều, cũng vì thế nên rất nhiều du học sinh cứ dăm đầu đi cho bằng được. Với em, châu Âu vẫn nên có anh, anh nên ngồi du thuyền ăn kem trên sông Sprece, Chui nhút đi xe đến ngoại ô Véc-xây... Không phải em không nghiêm túc suy nghĩ, mà kết quả của việc suy nghĩ là: Du học châu Âu với em rất khó khăn, không gìt hái được nhiều điều, còn ở Hương Cảng mưa thuận gió hòa, gặt hái được nhiều hơn. Nên là, Hương Cảng tốt hơn châu Âu. Còn với anh thì ngược lại: Em có thể chắc chắn nói rằng, anh phải hoàn thành việc học ở châu Âu. Dù hôn ước có buộc tương lai của hai chúng ta vào với nhau thì cũng chỉ là điều vô nghĩa, nếu vì mẹ muội mà đưa ra lựa chọn thì sẽ không sáng suốt. Em không nên thay đổi tiền đồ đã định vì anh, và anh cũng không nên như vậy.”

Thấy anh không lên tiếng, Sở Vọng lại nói tiếp: “Anh muốn nói em quá lý trí cũng được, quá lạnh lùng cũng được. Nếu anh cho em một lý do để thuyết phục em đi châu Âu với anh thì càng tốt. Nhưng em biết, bản thân anh cũng biết rõ đúng không – không có lý do nào cả. Ví dụ như anh muốn làm một người theo chủ nghĩa lãng mạn, vậy thì em đành phải làm kẻ tình tảo. Ngoài hai năm tạm thời không thể ở bên nhau ra thì còn thiếu sót gì nữa sao? Chỉ hai năm thôi mà, em vẫn ở Hương Cảng chờ anh quay về.”

Tư Ngôn Tang cụp mắt, gần như không nhìn rõ con người. Một lúc sau, anh chỉ đáp: “Anh biết rồi.”

Cánh cổng lớn ở biệt thự nhà họ Tư khép lại, chỉ còn hai anh em đứng ngoài cửa.

Sở Vọng cười khổ, “Anh ấy vẫn còn tức giận.”

“Đừng thế.” Lâm Tử Đồng gặt đầu, “Có thể lần này là gần bán thân.”

“Vậy vì sao anh không đi châu Âu?” Sở Vọng hỏi ngược lại, “Cha nói vốn ban đầu cũng muốn dẫn anh đi cùng.”

“Voi nghiệp học mấy năm qua của anh, đi châu Âu không bằng ở lại Trung Quốc.” Lâm Tử Đồng cười nói, “Sau Ngũ Tử, có một hôm anh đến thư viện Thiệu Hưng đọc sách, biết bộ máy chính phủ vừa già nua lại vừa tham ô, còn nhân dân vẫn cứ nghèo đói ốm đau; trên bãi cỏ ở bên Thượng Hải viết ‘Cảm ơn! Trung Quốc và chó’, cảnh sát ngoại quốc đánh đập dân nhân phụ kéo xe ngựa tại lò giết. Chính trị Trung Quốc là một căn bệnh trầm trọng kéo dài, ai ai cũng muốn ‘ra nước ngoài’.

Trong rất nhiều giấc mơ cứu quốc, có công thương nghiệp cứu quốc, khoa học cứu quốc, giáo dục cứu quốc, cũng có chính phủ cứu quốc, công nghiệp quân sự cứu quốc... Nếu một quốc gia cứ thiếu hụt tài thì rất khó để dễ biết rốt cuộc là cách mạng hay cứu quốc. Bạn học của anh ai cũng muốn ra nước ngoài, sau khi học thành sẽ ‘cải tạo quốc gia’, ‘phục hưng dân tộc’. Vậy thì anh sẽ làm người ở lại, nếu các mệnh thất bại thì chết trên chiến trường vì quốc gia cũng đáng.”

Sở Vọng gặt đầu bày tỏ mình đã hiểu.

Có thể nói lịch sử du học ở Trung Quốc cận đại chiếm nửa bộ phận lịch sử cận đại Trung Quốc, và nửa bộ phận còn lại thì ở lại nước tham chính nhập ngũ.

“Nên mới có bài thơ hồi Tết ba năm trước à?”

“Ngủ gì ngắn đêm xù, đèn sáng ngấm non sông?” Lâm Tử Đồng nói, “Những lời em nói ra hôm nay, chắc Chấn Viễn Yên không nói được, thậm chí đến anh cũng rất bội phục. Em ba có suy nghĩ cách nhìn rất lý trí thâm sâu, anh cả rất vui. Đung tính khuyên em đừng để bụng chuyện linh tinh trong nhà, nhưng giờ xem ra, không cần anh nói thì em cũng quyết định không để bụng, vậy thì anh cũng yên tâm rồi.”

Sở Vọng hít một hơi cười nói, “Anh cả khen nhầm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu được* tại miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Tô giới công cộng (6)

Tư Ngôn Tang tức giận thật, nhưng không biết có phải như Lâm Tử Đồng nói không, tóm lại không cho Sở Vọng cơ hội gặp anh.

Ngày từ đầu Sở Vọng cho rằng anh chỉ giận cô, cho nên mới xuất hiện vào những lúc không có cô. Về sau mới phát hiện, không chỉ có, mà toàn bộ biệt thự nhà họ Lâm, hay thậm chí cả Tư cũng đã mấy ngày rồi không gặp Ngôn Tang. Lúc này Sở Vọng mới ý thức được, anh thật sự “gần bán thân mình”.

Ngày Tết Chấn Chấn đến nhà họ Lâm chơi, Lâm Doãn Yên đang dẫn nhóm người khách rong ruổi trong nhà của mình vào phòng khách, kiểm tra xem còn thiếu đồ gì không. Tiết Chấn Chấn vào lại gần với cười nói, “Lâm nhị tiểu thư muốn chuyển cả nhà đến Pháp à? Vậy thì đem luôn mấy thứ nổi tiếng xong chào này đi luôn đi... Vì nghề nói người nước ngoài không ăn đồ nấu chín đâu.”

Bà Kiều với Kiều Mã Linh và hai phụ nhân khác đang ngồi đánh bài, thấy có đến thì nói, “Chấn Chấn, đừng đùa nghịch nữa. Cháu có nhiều cách, con bé lo lắng mấy hôm rồi, nhanh tới xem hộ nó có thiếu gì không.”

Kiều Mã Linh nói, “Thuốc vitamin Đức, thuốc say sóng, có thể phải đến cửa hiệu Tây mua một ít.”

Tiết Chấn Chấn mỉm cười, “Thế thì đem theo một bộ mặt chuột đi – trên thuyền té nhạt, vừa hay để cậu ta học đánh bài, sau này cũng có thể xã giao thay cậu Trịnh.”

Kiều Mã Linh cốc đầu cô nàng, nói, “Đừng có nói em ấy. Lần này về, cha em không nói gì về nhà chồng tương lai với em à?”

“Nó?” Bà Kiều nói, “Cha con bé cũng nó như chim trống, bà mới đến cửa làm mai cho nó còn bị cha nó mắng một trận, nói con bé mới có mấy tuổi? Gia đình kiểu mới như họ, con gái chỉ ít cũng phải sau hai mươi tuổi mới kết hôn. Đợi năm năm nữa, cha nó sẽ cha nó lại muốn đổi lời, ‘25 tài gái!’ cũng có khi.”

Các bà các cô cười to gấu cọt Chấn Chấn. Cô nàng chỉ đờng đàng kia cười hi hi lẳng nghe, rồi đi lên lầu tìm Sở Vọng chơi.

Tuy mấy ngày trước đó bà Cát vì chuyện của Sở Vọng mà đến gần âm ỉ một trận, chẳng mấy ai vui vẻ. Nhưng Lâm Du nhớ lại lần này đi là đi hai năm, nên cũng không trách mắng gì Sở Vọng, chỉ gọi có tới căn dặn những câu như “hai năm tới đừng mãi mê chơi bời quí” “cha không mong con có tiền đồ lớn, chỉ cần không học thời xấu là được”.

Sở Vọng cười vâng dạ, xoay người ra khỏi thư phòng thì đối mặt với Tiết Chấn Chấn mặt mày ủ rũ.

“Ai khiến Tiết đại tiểu thư của chúng ta biến thành bánh bao 18 nếp gấp thế này?” Sở Vọng cười hỏi.

Tiết Chấn Chấn cau mày, “Em nói xem bấy giờ đã là thời đại nào rồi mà vẫn còn cha mẹ đặt đầu còn ngồi đây? Giờ người Hương Cảng được tự do yêu đương rồi.”

“Hả? Mai mới cho cậu ăm nhà nào thế?”

“Chỉ là khó với em đấy! Em còn đùa chi hai?” Tiết Chấn Chấn sà một tiếng, “Cũng may cha chị thương chị nên đuổi mấy chú bác kia đi hết.” Nói đến đây, cô đột nhiên nhớ ra Sở Vọng đã được đính hôn từ bé, không muốn làm nổi bật cha không thương mẹ không yêu, thế là vội nói, “Nếu có người tuân thủ được như cậu Tư thì chắc cha chị cũng đồng ý đấy.”

Sở Vọng mỉm cười, hỏi, “Vậy làm nổi cậu Diệp cho chị nhé?”

“Thế thì không được...” Tiết Chấn Chấn nghiêm túc suy nghĩ, “Cha chị là nhà nghiên cứu học vấn, là học giả truyền thống. Nhà họ, sợ anh ta là người duy nhất viết được tiếng Trung. Chắc chắn không hợp với nhà chị. Và chắc chắn sau này anh ta cũng sẽ cười con gái nhà kiều nước ngoài, hoặc kết hôn với người nước ngoài luôn.”

Nghe có nói thế, Sở Vọng thật sự khá bất ngờ.

“Ngay từ đầu chị đã nghĩ như thế, hay chỉ mới nghĩ thông gần đây thôi?”

“Hồi đầu chẳng nghĩ gì cả, người tự do yêu đương sao có thể nghĩ nhiều được vậy? Chỉ cảm thấy anh ta đáng yêu, là hình mẫu lý tưởng của nữ sinh giáo dục kiểu mới muốn yêu đương tự do. Chỉ là gần đây mới ý thức được một chuyện, yêu đương là một chuyện, thành gia lập thất lại là chuyện khác. Ày, khó nói lắm.” Tiết Chấn Chấn liếc cô, “Sau này em đến nhà bên ở thật à?”

“Bác cả vốn không thích em, chị cũng biết mà.” Sở Vọng cười bắt đầu đi, “Nếu không phải có út đồng ý để em ở lại, khéo em phải ở ký túc xá đấy.”

“Mơ chi tưởng một mình Doãn Yên, hồi đầu nhà là chị biết rồi. Tuy ba người chúng ta được dạy chung, nhưng đối nhân xử thế thế nào, ăn nói đi đứng ra sao, mơ chi bày vẽ cho mỗi nó. Hiện tại lời nói cử chỉ của Doãn Yên không phải như lúc từ khuôn cửa mơ ra à? Mơ tổng kết chỗ thành công và thất bại trong việc dạy dỗ chị Mã Linh, rồi áp dụng lên người Doãn Yên cả. Hiện tại đi du học hai năm về, đến lúc đó tâm mắt của Lâm nhị tiểu thư ở tí trên trời, sợ là không ai lọt vào được mắt xanh của nó cả, không tin em cứ chờ xem.”

Ấn úng xong xuôi, hai người định đến Đại Thế Giới chơi, kết quả là người hầu nhà họ Tư đến mời, nói bà Tư mới thì chụp ảnh đến nhà chụp ảnh gia đình, vì nhà mình sắp đi nên mới nhà họ Lâm đến chụp chung cho vui nhà vui cửa. Người hầu nhà họ Tư vào dốt lời, Doãn Yên đã đặt đồ trong tay xuống, cầm ba nắm bộ sườn xám lên hỏi bà Kiều bộ nào đẹp. Kiều Mã Linh cười nói: “Em gái vất vả thật đấy, dù là màu tím, màu hồng mẩn coi hay trắng ngà, thì khi chụp ảnh cũng ra màu xám thôi, không khác nhau mấy đâu.” Bà Kiều đang định trả lời, nhưng nghe Kiều Mã Linh nói thế thì cũng không nằng nệ mất lên, chỉ nói, “Trắng ngà đi, sẽ sáng hơn.”

Chấn Chấn và Sở Vọng đang đứng ở cửa xô gậy, vừa nghe bà Kiều nói thế thì cúi đầu nhìn, Sở Vọng đang mặc áo lụa màu trắng ngà thiếu hình cá chép. Hai người nhìn nhau cười không nói gì. Chuông cửa vang lên, mở cửa ra, đứng ngoài cửa là Lâm Tử Đồng mặc quần trang giấy bó, hàm răng trắng đều tít tắp: “Vừa hay có Tiết đến chơi, có thể đi chụp ảnh chung không?”

“Thời cho em xin, đỡ sau này người ta chỉ vào ảnh gia đình rồi hỏi ‘Cô gái này xinh đẹp quá, không biết là con dâu nhà họ Lâm hay là con dâu nhà họ Tư?’ thì các anh định trả lời thế nào?” Tiết Chấn Chấn khoát tay đang định đi, thì Sở Vọng đã kéo về lại, ‘Cậu Lâm đã mời chị, sao mặt mũi chị lớn thế?’

Tiết Chấn Chấn nhìn quần hăm của anh, lúc này mới vô cùng miễn cưỡng đồng ý, “Vậy là chị nể mặt của Lâm thiếu ỷ chứ không phải nể mặt cậu Lâm.”

Ba người cười cười nói nói đến ngoài cửa nhà họ Tư, già đỡ mấy ảnh cũng đã được dựng, thy chụp ảnh được mới là người Mỹ, nhưng mấy ảnh lại là kiều Đức. Đợi tới khi người đến đồng ý mà mấy ảnh vẫn chưa hoạt động được. Tư Ưng và Lâm Du ngồi trước dàn dây máy lúc thì hàn huyên lúc thì ngoài đầu nhìn lại, nhưng không nhìn Tư Ngôn Tang. Bà Tư quan sát sặc sụa, ồm Ngón Bạch tinh báo giúp việc đi mới cậu chủ tới, chỉ nói là “mấy ảnh Leica không được”.

Qua một lúc sau, Tư Ngôn Tang không tình nguyện đi đến, mặc áo sơ mi khoác thêm áo khoác, mở nắp cốp xuống nhìn một cô. Người Mỹ mỉm cười nhường chỗ cho anh, anh lập tức chui vào trong và trùm. Điều chỉnh một lúc rồi nhớ đầu ra, “Cười lên nào.”

Tách tách chụp lên mấy tấm, bà Tư sốt ruột nói: “Gọi cậu ấy nhanh nhanh đến chụp chung đi.”

Tư Ngôn Tang lại chẳng để ý đến ai, anh gờ mấy ảnh ra, không biết chữ ông kính về phía nào, tách tách vài tấm rồi mới cảm thấy vợ mình, miễn cưỡng mỉm cười đi đến gần người Mỹ nói vào vai cậu gi đó, lúc này mới đi tới đám đông, bị cha mắng một hồi.

Hai người đứng một trái phải trong đám đông nhìn nhau từ xa, cách đám đông ngăn cách anh lườm Sở Vọng rồi xoay đầu đi.

Chụp ảnh xong, Tư Ưng cười nói, “Mấy tấm ảnh này cần phải rửa đã, chỉ có thể gửi thư đường biển cho ông và cháu hai, và cả thằng nhóc Ngôn Tang nữa. Nhanh nhất cũng mất một tháng.”

Người Mỹ cắt mấy ảnh và gửi lên xe, rồi đứng tiếng Anh hỏi, “Còn mấy tấm ảnh gửi đi đâu đấy?”

Tư Ngôn Tang nhìn lướt qua người Mỹ, nói: “Gửi đến địa chỉ tôi mới nói với anh.”

“Còn có ảnh gì khác à?” Tư Ưng hỏi.

Ngón Tang cười cười cho qua, không trả lời cha.

***

Trước một ngày rời Thượng Hải, Lâm Tử Đồng đưa vé thuyền hạng hai đi châu Âu tới. Anh đang giải thích lý do mua vé thuyền hạng hai: “Tuy nhà ta không phải mua không được vé hạng nhất, có điều người Trung Quốc đi nước ngoài toàn mua vé hạng ba. Ở trên thuyền gần một tháng, không thể thiếu hỗ trợ lẫn nhau. Khoảng cấp độ làm người ta ghét. Cha lẫn đầu chăm sóc em xuất ngoại nên mới mua vé thuyền hạng hai, chứ không cũng...”

Hoàng Mark cười nói: “Khoang hạng nhất và hạng hai cũng không khác nhau là bao, chỉ là đồ đạc đơn giản hơn mà thôi, vẫn có người hầu đến đưa đồ ăn sáng tối.”

Kiều Mã Linh lại hỏi Hoàng Mark, “Các anh đi du học châu Âu về cũng ngồi khoang hạng hai à?”

Hoàng Mark gật đầu, “Khoang hạng hai dễ tiếp xúc với bạn học cùng về ở khoang hạng ba hơn, mà lại còn tốt hơn khoang hạng ba.”

Bà Kiều bèn hỏi, “Thế cậu Tư cũng đi hạng ba?”

Lâm Tử Đồng nói, “Đúng thế.”

Một lát sau bà Cát sai người đến, nói sáng mai sẽ cho người lái xe tới chờ Sở Vọng ra bến cảng. Bà đã mua vé thuyền rồi, đến lúc đó Sở Vọng sẽ cùng bà về Hương Cảng. Bà Kiều cười nói “Biết tôi gần đi mới mua về, tiết kiệm cho tôi một khoản. Cô ta nghĩ cũng chu đáo đấy.”

Đưa đến chung là tám vé thuyền hạng nhất, là thuyền Singapore. Vé đi qua tay Kiều Mã Linh, chị nhìn lướt qua rồi cười nói, “Ồ, mẹ xem, không phải cùng con thuyền với chúng ta sao?”

Bà Kiều chẳng thèm nường mày, “Ồ, thế à? Đi Hương Cảng vào ngày này có đến bốn năm chuyến, cô ta mua về cũng khéo thật.”

Cuối cùng vé thuyền cũng vào tay Sở Vọng, một tờ giấy mỏng tanh in rất nhiều con dấu. Trên vé ngoài hai chữ Hongkong và Shanghai ra, bắt mắt nhất chính là tên tiếng Anh của Sở Vọng. Đằng sau khi hai hàng chữ phồn thể to tướng: Để làm thủ tục cần mang theo đầy đủ, nếu thiếu tám vé này sẽ không có hiệu lực.

Chỉ là một tờ vé mỏng ời là mỏng, nhưng Sở Vọng cầm trên tay lại thấy nặng trĩu, như thể số mệnh của mình lần đầu tiên đi qua tay bà Cát, rồi trình trọng được đặt vào tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Anh Tạ và anh Hoàng (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau Hoàng Mark dậy từ khi còn sớm, một mình lái xe đưa đón đến ngoài biệt thự nhà họ Lâm, quả thực là hình mẫu người con rể Trung Hoa đầy lý tưởng. Sở Vọng cũng chẳng có đồ đạc gì để dọn dẹp, dĩ ngại sớm nên cũng dậy rất sớm. Lúc mọi người đang ăn canh vản thần thi chưởng của vang lên. Giúp việc đến thưa: “Hai người đến ạ.”

“Hai người nào?” Lâm Du hỏi.

“Một người tự xưng là tài xế đến đón cô ba, một người khác là người hầu nhà họ Tư do cậu Tư sai đến, ôm một chú gấu rất to, bảo là tặng cô ba.”

Dưới ánh mắt của mọi người trong nhà, chú gấu teddy cao quá nửa thân hình được người ta ôm lấy, từ bậc cửa có vẻ hơi hẹp ở nhà họ Lâm đi vào trong phòng.

Mọi người trong nhà giữ nguyên tư thế cầm bát, không biết nên dùng biểu cảm gì để tiếp đón vị khách không mời này: “...”

Sở Vọng cũng chỉ biết gãi đầu gãi tai nhìn trời.

Lâm Du ho khan hai tiếng: “Không phải thuyền của con bé ba xuất phát trễ mười lăm phút à, sao bên kia đến sớm vậy?”

Giúp việc đáp: “Bên kia nói là cậu Tạ tiện đường nên đến đón hộ bà Cát, vì dậy sớm nên đến sớm. Cậu ấy bảo cô ba cứ ăn từ từ, không vội, cậu ấy có thể chờ.”

Lâm Tử Đồng hỏi: “Cậu Tạ nào? Tạ Trạch Ích hả?”

Giúp việc thưa: “Đúng là cậu ấy ạ.”

Bà Kiều nhìn Kiều Mã Linh, hai mẹ con cúi đầu ăn cơm không nói năng gì.

Hoàng Mark mừng rỡ: “Là Tạ Trạch Ích, một trong số những du học sinh Mỹ xuất sắc nhất được hội Phi Beta Kappa* tôn vinh ư?”

(*Hội Phi Beta Kappa là tổ chức tôn vinh sinh viên xuất sắc nhất nước Mỹ, được thành lập từ năm 1776, được xem là hội sinh viên đầu tiên của nước Mỹ. Thành viên của hội sẽ có một chiếc chìa khóa vàng khắc ba chữ cái “ΦΒΚ”).

“Sinh viên xuất sắc là người Trung Quốc? Cũng hiếm đấy.” Lâm Du ngạc nhiên hỏi, “Là con nhà ai thế?”

Lâm Tử Đồng nghĩ ngợi rồi nói với bà Kiều, “Cha cậu ta là Tạ huân tước, hình như kinh doanh tái sản xà phòng ở Thượng Hải ăn nên làm ra, duy trì nền công nghiệp điện ảnh mấy năm, sau đó chuyển tới Hương Cảng. Nghe nói ở Hương Cảng cũng như cá gặp nước, có chân ở cả trong giới người Hoa lẫn người Anh.”

Lâm Du nhìn bà Kiều: “Chị có biết Tạ huân tước không?”

Bà Kiều hừ cười, “Thì cũng quen sơ sơ.”

“Sao con trai ông ta lại đến đón người thùy nó?”

Kiều Mã Linh mỉm cười nói: “Tạ huân tước rất nề út...”

Bà Kiều trừng mắt với cô, “Nề cái gì mà nề? Chẳng qua ngày trước khi Tạ huân tước chưa là ai, ông ta hay đến cái nơi cũng không ra gì của cô ta, thường xuyên qua lại nên quen biết thôi. Hiện tại nhớ ân tình cũ nên xem cô ta như người tin cậy.”

“Vậy Tạ huân tước cũng không phải là người đứng đắn sao?”

Lâm Tử Đồng cười nói, “Cha nói sai rồi. Người nổi tiếng bấy giờ ấy à, bên cạnh lúc nào cũng có năm ba cô như hoa như ngọc để có tiếng hơn. Chẳng qua cha toàn kết bạn với các lio già bảo thủ mà thôi.”

Lâm Du thở dài, “Có điều hai nhà Lâm Tư vẫn còn đúng đắn chân. Chỉ mấy người khác, bên ngoài đầu thấp vãi ba kỹ nữ.” Lúc này mới nhìn Sở Vọng: “Đừng để người ta đợi lâu.”

Lâm Tử Đồng đứng dậy, vừa đi vừa cười nói: “Em ba cứ từ từ mà ăn, anh ra ngoài nói chuyện với cậu ấy một lát.”

Hoàng Mark cũng đứng dậy đi cùng Lâm Tử Đồng ra ngoài, để gặp tận mặt thành viên vinh dự của hội Phi Beta Kappa.

Ba chàng trai đứng ngoài nhà không biết nói chuyện gì. Còn ở trong nhà, hai mẹ con bà Kiều đưa mắt nhìn nhau, bốn con mắt như tới thành chuỗi đưa qua đưa lại như kịch đến cao, trông rất buồn cười.

Một lúc sau, cuối cùng Kiều Mã Linh cũng ngồi đứng ngồi không yên, ngồi bên cạnh Sở Vọng cười bảo: “Em ba à, một buổi sáng đón người tiễn khách bận rộn lắm, em xem, anh trai và anh rể em cũng chưa ăn được bao nhiêu. Hôm nữa cũng không thể để cậu Tạ đợi lâu được đúng không?”

“Vị cha và chị sắp đi nên em định ở lại với hai người một lúc.” Sở Vọng thở dài, giũ vờ kru luyến chứa tay, “Vậy cha, chị hai, con ra bến cảng trước đã ạ.”

Cô đeo cặp sách lên rồi ôm lấy chú gấu to tướng, vừa ra đến cửa đã nhìn lướt qua: bốn người trong phòng, có người ngoài cười nhưng trong không cười, có người cảm kích, có người gãi vờ khóe lóc, cũng có người thờ phào. Trong căn biệt thự nhà họ Lâm nho nhỏ lại có đủ trò đủ loại, gì cũng có.

Sở Vọng cảm thấy nực cười, vừa bước ra khỏi cửa là thấy thoải mái hẳn.

***

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Hoàng Mark và Lâm Tử Đồng đứng dưới mái hiên trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông cao ráo. Anh Hoàng cười tươi như làn gió mát, còn anh Tạ vui vẻ tự đắc, không hề nghĩ thấy mặt khóis sùng khi tình địch gặp nhau.

Hoàng Mark trông thấy cô trước, vẫy tay với cô, “Em ba, cậu Tư chờ em lâu lắm rồi đấy.”

Sở Vọng nhìn Tạ Trạch Ích, lễ phép cười nói “Nếu biết anh Tạ đến sớm thế này thì nhất định em sẽ dậy sớm hơn.”

“Đi Cát định tới đón em, có điều tối qua đi dự tiệc khoa kỳ. Tôi muốn đi ấy nghỉ ngơi thêm nên xưng phong đến đón.”

Sở Vọng cười nói: “Thế thì gọi tài xế đến đón là được mà, cần gì phiền anh Tạ đích thân đến đón?”

“Còn phải xem đón ai đã.” Tạ Trạch Ích nghiêm túc lắc đầu, “Nếu là người khác thì tôi cũng không bảo tài xế đến đón làm gì. Nhưng cháu gái trong lòng dì Cát, tôi nào dám thất lễ?”

Sở Vọng ngẩng đầu nhìn vào mắt anh rể và anh trai – chỉ thấy hai người họ vẫn cười rất tươi, không phát hiện ra phát âm buồn cười của Tạ Trạch Ích. Lâm Tử Đồng vỗ đầu cô, dặn dò, “Được rồi, lên xe đi, gặp lại ở Hương Cảng. Anh Tạ, sau này có dịp hãy đến Thượng Hải chơi.”

Tạ Trạch Ích đi hai ba bước vòng qua xe, định xách hành lý giúp Sở Vọng. Nhưng lại thấy cô chỉ đeo một chiếc cặp sách Cambridge, vắt vờ ôm một chú gấu bông to tướng trong tay, di chuyển từng bước một mở cửa xe rồi ngồi lên ghế. Bàn tay Tạ Trạch Ích đặt trên đầu con gấu khựng lại, sau đó nhanh chóng rút về, xoay người mở cửa bên ghế lái ra.

Xe chậm rãi rời đi, Tạ Trạch Ích hạ cửa kính xuống, mỉm cười nói với hai người bên ngoài biệt thự nhà họ Lâm: “Gặp lại sau.”

Xe chạy đi được một đoạn thì Sở Vọng cũng vật lộn với con gấu xong, để nó ngồi song song với mình ở phía sau, sau đó đưa mắt nhìn ra cao ốc ở bên đường ngoài cửa kính.

“Không rõ rồi Thượng Hải à?” Tạ Trạch Ích nhìn ra sau qua gương chiếu hậu, nhưng chỉ thấy một con gấu to lớn kia.

“Không hề.”

“Thế nhìn kỹ như vậy làm gì?”

Sở Vọng bật cười, “Nhìn xem rốt cuộc nó hoang đường tới đâu.”

“Hoang đường? Đây là trung tâm tài chính lớn nhất Viễn Đông đây.”

“Bên ngoài tò gỏi ngoài ngoài đồ máu, còn trong tò gỏi lại là cảnh ca múa thái bình. Có câu thơ là ‘đào hát biết chẳng sầu mắt nước’*, đúng là tà thực Thượng Hải bây giờ – một kiểu sầm uất quái dị.”

(*Câu thơ trong bài Bạc Tân Hoai của Đỗ Mục, Túc Mơ dịch.)

“Ừ. Nói như thế, tôi cũng hiểu vì sao em không đi du học rồi đấy. Vì sao em lại muốn đến Hương Cảng? Hương Cảng là đất của người Anh mà.”

“Chỉ là cho họ mượn Hương Cảng thôi, sớm muộn gì cũng phải trả lại.”

Tạ Trạch Ích mỉm cười, kiên trì hỏi lại, “Vậy vì sao không đi du học?”

Sở Vọng nhìn anh ta, im lặng một lúc rồi hỏi, “Anh Tạ biết rõ chị Mã Linh đã kết hôn mà lại còn nói chuyện với anh Hoàng, khiến người khác thêm rắc rối, vì sao?”

“Ô? Thì ra là anh Hoàng đó hả?” Tạ Trạch Ích nghĩ ngợi, sau đó trả lời, “Chuyện giữa tôi và Mã Linh, là cô ấy lựa chọn bỏ tôi sau khi đã cân nhắc, nên tôi cũng không cần phải áy náy, và cả cô ấy cũng vậy. Vì sao lại có rắc rối?”

“Thế anh cho rằng vì sao tôi không đi du học?”

““Học sở trường của phương Tây để đánh phương Tây’.”

“Không đi du học cũng là lựa chọn sau khi tôi cân nhắc. Bản thân tôi cũng không hối hận về chuyện này. Việc gì anh Tạ phải than tiếc thay tôi?”

Tạ Trạch Ích cười khẽ, “Tán gẫu thôi mà.”

“Tán gẫu nhân tiện luyện tập tiếng Trung?”

“Tiếng Trung của tôi sai lắm à?”

Sở Vọng nhay bén, “Anh nói tôi là gì của cô ư?”

“Là người trong nòng.” Anh không dỗi sắc lập lại một lần.

Sở Vọng bật cười.

Tạ Trạch Ích thờ dãi, “Từ này khó học quá.”

Sở Vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Trẻ em là nòng cốt quốc gia.”

“Ừm, nòng.”

“Công ty Hoa Thảng ở Bang Phụ, làm ăn thật lòng.”

“Ừm, lòng.”

“Ngài trong lòng.”

“Ngài trong nòng lòng.”

“...”

Xe từ đường số 2 chạy vào bến Thượng Hải. Ở bến có tàu đánh cá cũng có thuyền du lịch, trên bến có xe kéo cũng có xe hơi màu đen, có người nước ngoài đi giày Tây, cao to cường tráng bước đi vội vã, cũng có phu xe áo tà toí bản thủ, thấp bé gù lưng. Hai binh sĩ hạ cấp nước Mỹ ngồi trên xe kéo chụp ảnh, vừa cười vừa lôi kéo phu xe xanh xao gầy gò đến chụp cùng mình – với tư thái của khách và chủ, hầu hạ và được hầu hạ.

Ở phố đi bộ bên trái bờ sông có rất nhiều biển quảng cáo mọc lên san sát. Xe hao vụt đi quá nhanh, Sở Vọng chỉ kịp nhìn thấy tám biển cuối cùng, kèm với tiếng Tạ Trạch Ích lầm nhảm đọc tên biển quảng cáo rên tiếng Trung.

“Miệng thơm tho... Nặng cái gì?”

“Nặng kem.”

“Sửa cái gì, gà tré cái gì?”

“Sửa hiệu con ó, gà tré đều uống.”

“Mấy chữ này tôi biết. Tiệm chụp ảnh Lo... Ừa? Người vừa đi ra đó không phải là bạn trai em sao?”

Tạ Trạch Ích phàn gập lại, Sở Vọng lập tức đẩy cửa ra bước xuống xe. Nhưng anh đã đi được một đoạn, lại còn cách cả một con đường. Sở Vọng chạy theo song vẫn không bắt kịp.

Tạ Trạch Ích thoáng trầm ngâm, chậm rãi đi cạnh cô, nói, “Em lên xe đi.”

Lái xe đi một đoạn, Tạ Trạch Ích giải thích: “Thuyền đi Anh Quốc ở phía sau, đằng trước là bãi đậu của thuyền đi Hương Cảng.”

“Tôi biết... Thuyền của anh ấy sớm muộn lắm phút, đợi anh ấy đến bến tàu bên kia rồi vòng về lại thì sẽ lỡ giờ lên thuyền mất...” Sở Vọng kiệt sức lấy hơi, mắt nhìn chằm chằm phía trước, “... Anh ấy muốn đi tìm tôi.”

Xe vẫn chậm rãi đi theo Sở Vọng. Tạ Trạch Ích đỡ vô lý, nhưng nửa người như nằm nhồi lên đó, trong mắt thấp thoáng ý cười. Nếu đôi mắt ấy biết nói thì kiểu gì cũng sẽ nói là: đầu óc cô bé này đúng là có vấn đề.

Sở Vọng nhìn đôi mắt ấy thoáng đắm chiều, lúc này mới ý thức được một điều: đây là dân quốc. Cả Thượng Hải cũng chỉ có hai mươi nghìn chiếc xe hơi, thậm chí còn không có quy tắc giao thông, xe ở ngoài bến Thượng Hải muốn đổi đường là đổi đường, muốn vượt xe hay quay đầu đều được.

Cô đập vào gáy, lập tức chui lên xe. Tạ Trạch Ích bật cười, ngồi dậy đập lút cần ga.

Hai người đuổi theo sau bóp còi hai lần, Tư Ngón Tang ngồi đầu lại, cách lớp cửa kính trông thấy chú gấu Teddy to lớn ở băng ghế sau.

Sở Vọng vừa xuống xe, Tư Ngón Tang đã cúi người đưa cho cô chiếc lợi phẩm ninh thức cả đêm làm nếm tâm ảnh, lấy Sở Vọng làm tiêu điểm.

“Tôi qua anh không ngại hả?”

Anh gật đầu: “Muốn đưa anh cho em trước khi đi, coi như kịp nói lời từ biệt.”

“Nhưng nếu em không gặp anh ở đây, anh mà đi về thì không kịp còn gì.”

“Thế sao?” Anh cười gay gắt, “Không phải đã gặp được rồi đấy à?”

Thật ra vừa này Sở Vọng có hơi tức giận, nhưng vừa thấy nụ cười của anh thì lửa giận bốc lên lập tức biến mất, chỉ biết cúi đầu im lặng.

“Giận anh à? Thế anh đi đây.”

“Ừ.”

“Anh đi thật nhè?” Anh nghiêng người đi, nhưng vẫn ngoái đầu nhìn Sở Vọng.

“...”

Ảnh được bỏ vào trong bì thư, rồi bì thư lành lặn lại được nhét vào tay Sở Vọng. Tư Ngón Tang mở cửa xe cho cô, “Để lưu lại ấn tượng lịch thiệp cuối cùng cho em, anh sẽ nhìn em rồi đi.”

Sở Vọng ngồi vào xe, anh lại khép cửa cho cô, sau đó xoa đầu rồi thu tay về, đứng bên đường mỉm cười.

Cô gác cằm lên cửa xe, cau mày nghĩ ngợi rồi nói, “Em nhớ anh đã nói, anh muốn làm một người giống Cố Duy Quân.”

Tư Ngón Tang sống sờ, sau đó gật đầu, “Em vẫn nhớ nh.”

“Anh đừng quên đấy.”

Cô đập dỏ xong thì quay sang nói với Tạ Trạch Ích, “Anh Tạ, làm phiền anh lái xe đi.”

Cửa xe nâng lên, Sở Vọng nghiêng đầu đi, không nhìn bên đường nữa. Cho tới khi xe chạy được một quãng thì cô mới ngoái đầu lại, anh vẫn còn đứng đó, không biết là vì thấy được Sở Vọng quay đầu, hay nhớ ra còn điều chưa nói, hay gặp phải người quen nào đó – mà chằm chằm ấy tiến lên trước hai bước.

Xe rẽ ngoặt, không còn thấy bóng anh đâu nữa.

—

*Qin: Một vài fanart của Lâm Trí, mình không up ảnh Zoe hay Tư đầu vì vẽ không hợp nhân mình okay:~)

@唯刀百辟77

Thực ra tâm này mình định để sau sẽ đăng, nhưng thôi dừng đến đoạn này sẽ đăng lại nếu nhớ...))

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 53: Anh Tạ và anh Hoàng (2)

Đến bến cảng Jardine Matheson, Sô Vọng ôm gấu Teddy chậm rãi bước xuống xe, đưa mắt nhìn ra khắp cả bến cảng — những con thuyền bằng sắt sơn màu trắng đỏ đang đậu trên bến, trên thân thuyền sơn ba chữ “K.P.M” thể hiện tên đường biển. Có vẻ là thuyền từ Yokohama đến, chỉ dừng lại ở bến cảng Thượng Hải mấy tiếng. Tiểu thương không muốn rời thuyền thì ngồi trên boong ở tầng hai có kẻ bán cam với người trên bến, còn những người rời thuyền thì đều ngồi xe kéo — nét đặc trưng của Thượng Hải — đi ra ngoài Bến du ngoạn.

Có tòa soạn nào đó đang thực hiện phỏng vấn ở bến cảng, gió máy ảnh chụp vài ba cô gái Nhật Bản trang điểm đậm, mặc kimono đi guốc gỗ. Vì anh chàng ở tòa soạn không biết tiếng Nhật nên chỉ nói đi nói lại được mấy câu như “kawaii” hay “sunimasen”[※], làm cô gái người Nhật bật cười vui vẻ.

(*“Dễ thương” và “xin lỗi đã làm phiền”.)

Xe đã dừng lại, Tạ Trạch Ích đứng cạnh cô cũng đang nhìn tòa soạn phỏng vấn cô gái người Nhật kia, mãi đến khi hai người họ dò bưng mặt vì bị anh nhìn chăm chăm mới thôi. Nhưng có vẻ Tạ Trạch Ích lại không hề phát hiện ra, còn quay sang hỏi cô: “Lên thuyền trước hay muốn đợi đi Cát đến rồi lên sau?”

Đang nói chuyện thì có bốn năm chiếc xe Dodge rầm rộ chạy vào bến, sau đó đồng loạt dừng xe. Hai ba người đàn ông mặc gậy Tây bước xuống xe, vội vàng mở cửa chiếc xe thứ hai ra. Ngay sau đó, một đôi chân dài đi gậy cao gót màu đen xuất hiện, rồi mọi người phát hiện, chủ nhân của đôi chân đẹp đó đúng là một mỹ nhân — mỹ nhân mặc đồ đen từ đầu tới chân, làm bật lên nước da nồn nà pha chút xanh; tuy đã ở tuổi xế chiều nhưng lại có vẻ sự phong độ đỉnh cao của độ tuổi này, càng có sự rành dõng quyền rũ mà con gái trẻ tuổi không có, không phải là bà Cát thì còn ai nữa.

Bà Cát bước xuống xe, cười lạnh khoát tay như muốn xua mấy người đàn ông rất nhiệt tình kia rồi đi. Nhưng chẳng ai chịu đi hết, ba năm người ào mủ chính tề xích rương hòm của bà đi theo sau. Bà nhún mảy vò tức giận, tiện thể nhận lấy chiếc cặp làm từ dây mây trong tay người đàn ông tròn vo bên cạnh, sải bước dài hùng hổ đi thẳng đến bến cảng. Đi được hai bước thì lặc thấy Tạ Trạch Ích cao ráo, lúc này bà mới dừng lại, bật cười một tiếng. Tạ Trạch Ích dẫn Sô Vọng đến cạnh bà Cát. Mấy người đàn ông kia vô cùng tỉnh mắt, nhành tay nhận lấy luôn con gấu to tướng Sô Vọng đang ôm.

Sô Vọng tro mắt nhìn chú gấu của mình bị cướp đi: “...”

Tạ Trạch Ích cũng đưa mắt nhìn con gấu đồ chơi mà Sô Vọng không cho anh đụng, sau đó vui vẻ mỉm cười, quay sang nói với bà Cát: “Di Cát có ngại ngon không?”

Bà Cát liếc anh: “Đồ lâu cá nhà cậu, ai bảo cậu đến nhà họ Lâm làm gì?”

“Tôi qua cả khách sạn đều biết nhân vật nổi tiếng số một số hai đến Bến Thượng Hải, đi Cát phải đi đón tiếp, sợ đi mệt, nên vẫn bồi làm chút chuyện nhỏ giúp đi thôi mà.”

“Tiểu tử nhà cậu,” Bà Cát hừ một tiếng, miễn cưỡng tha cho anh tự ý làm việc, “Một mình xử lý chuyện này cũng không tệ.” Rồi vẫy tay với Sô Vọng, gọi cô đến bên cạnh mình.

Tạ Trạch Ích cười vang đả lện tục, rồi mời người theo lối đi riêng tiến vào khoang hạng nhất. Nhóm người hầu vú già được bà Cát dẫn theo để chuẩn bị hành lý gò lại thành hai tay trống trơn đi theo phía sau, làm như không thấy tình cảnh trước mắt, bình thản lên thuyền như đã quá quen.

Sở Vọng và bà Cát cùng hai cô gái người hầu là Mật Thu và Lật Thích, thêm hai vú già ở cùng một phòng. Tạ Trạch Ích ở phòng bên cạnh. Devlet thu dọn hành lý xong xuôi, bà Cát đi ra ngoài nói chuyện với vài thương nhân buôn thuốc lá Thượng Hải một lát, sau đó mới xua hết người đi. Quay về trong phòng, bà cỡi gậy cao gót nằm nghiêng trên ghế sofa, Mật Thu và Lật Thích hỏi: “Thưa bà, tối nay có tham gia yến tiệc trên thuyền không ạ?”

Bà Cát mệt mỏi tới mức không nhắc nổi mí mắt, “Không đi không đi, mệt chết đi được.”

Mật Thu đánh mắt ra hiệu cho Lật Thích: “Vậy để em đem bữa tối lên cho bà.”

“Đem làm gì? Thay áo ngủ cho tôi, ngủ thẳng đến Hương Cảng luôn.”

Tuy nói thế nhưng bà lại đưa mắt nhìn Sở Vọng. Thấy bà Cát nhìn mình, Sở Vọng vội ngồi xuống trước mặt bà, “Cò út không cần lo cho cháu đâu. Có cơ ngủ đi, cháu không đi lạc đâu.”

Bà Cát cười, “Làm sao có thể mặc kệ cháu được?” Rồi bà hát cầm chỉ vào Mật Thu, “Lát nữa muốn ăn gì chơi gì thì cứ báo Mật Thu.”

Nói rồi bà nghiêng đầu, tầm nhìn vượt qua Mật Thu, nhướn mày hỏi, “Lật Thích, em thấp thò cái gì đấy?”

Mật Thu không vui, chặn Lập Thích ở phía sau. Lập Thích càng không vui, bủi môi, nhưng vẫn trả lời: “Vừa nãy lên thuyền có nhà sư tu tâm tranh họ Tôn ở Thượng Hải đưa danh thiếp đến, nói muốn mời bà đi xem tranh của ông ấy.”

“Rốt cuộc họ Tôn kia có quan hệ họ hàng với cô hay là hoàng thân quốc thích thế hả, mà việc gì lại vội và nhờ cô làm trung gian như thế? Đã mấy hôm bà chưa được ngủ, cô không biết giữ im lặng cho bà hả?” Mật Thu cười lạnh mắng, khiến Lật Thích mắt hoen đỏ không dám ngắt đầu lên.

“Người nên giữ im lặng chính là hai đứa đây.” Bà Cát xoa trán, không còn dư sức để dạy dỗ kẻ dưới nữa, “Lát nữa các em sang bên cạnh mời cậu Tạ hộ tôi, nếu cậu ta rảnh thì báo cậu ta đi thay tôi.”

Hai người cử đầu thưa vâng.

Lật Thích mở cửa ra, đi sang bên cạnh mời Tạ Trạch Ích. Nhưng cửa vừa mở thì khoang ở đối diện cũng mở cửa, đồ đạc va nhau inh ỏi một trận làm bà Cát đau cả đầu. Đang định đóng cửa thì bà Cát ngăn lại, hỏi, “Bọn họ là ai thế?”

Mật Thu lộ đầu ra nhìn, sau đó cười nói, “Hàng xóm cũ ở đường Bãi Trước a.”

Bà Cát cười lạnh, nhắm mắt mấy phút rồi trợn mắt nhìn Sở Vọng, nói, “Lát nữa Tạ Trạch Ích đi xem tranh, nếu cháu muốn thì cứ đi với cậu ta, mở mang thêm kiến thức cũng tốt.”

Sở Vọng đáp vang, lúc này bà Cát mới vui mình trong ghế sofa, sự sắc bén kiểu ngạo của ngày thường cũng biến mất.

Lập Thích quay về khép cửa lại, một lúc sau thuyền bắt đầu chòng chành. Sở Vọng ngồi trên sofa cạnh bà Cát đọc sách giáo khoa môn phiên dịch, Mật Thu thấy vậy thì bật đèn bàn lên cho cô, rồi đem nước ấm đến. Vì bà Cát đang say giấc nên người trong phòng rất khẽ khàng, rón rén bước đi không dám quấy nhiễu bà, cũng vì vậy mà ẩm thanh ở ngoài cửa được phóng đại lên.

Một giọng nam trầm vó cùng bình tĩnh, là anh rể Hoàng Mark: “——— Đã chuẩn bị thuốc say sóng cho mẹ rồi, để đi Triệu cảm theo.”

Giọng nữ trung trầm thấp, là bà Kiều: “Lát nữa hai đứa định đi đâu chơi?”

Giọng nữ nhỏ nhẹ êm tai: “Ăn cơm xong, hai tụi con sẽ đi khiếu vũ, cũng không có gì để giết thời gian nữa.”

Bà Kiều nói: “Đừng chơi quá trớn là được.”

“Không có đâu mẹ. Có cần dẫn Chân Chân theo không? Chỉ có một mình sự em ấy chán.”

“Dẫn nó theo làm gì? Không được dạy dư con gái.”

Kiều Mã Linh đang định thêm song cũng biết không hay chuyện được bà Kiều, nên cũng không xin xỏ thêm giúp Chân Chân nữa. Bên ngoài im lặng một lúc rồi tiếng cười nói của Kiều Mã Linh và anh Hoàng lại vang lên, còn Tiết Chân Chân xưa nay hoạt bát lại không nghe thấy có động tĩnh gì. Sở Vọng miễn cưỡng dịch nira tác phẩm *Trần Tình Biêu* thành văn xuôi, sau đó khép sách giáo khoa lại, đi gõ cửa phòng đối diện. Di Triệu đi ra mở cửa, cô cười nói: “Cháu muốn mời Chân Chân đi ăn tối chung?”

Bà Kiều thấy thế thì nói: “Đúng lúc lắm, cháu dẫn nó đi chơi đi.” Tiết Chân Chân đang ú rù trên ghế, vừa nghe thấy giọng của Sở Vọng thì lập tức khởi phục lại bà phần sức sống, đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa khoang phòng nhà bác cả vừa khép lại, Tiết Chân Chân lập tức ôm tay Sở Vọng nói: “Chỉ thật sự không muốn ngủ cùng phòng với mẹ đầu.” Rồi cô nằng gục đầu xuống, “Chỉ ở trước mặt mẹ cả ngày làm gì chứ? Để cho bị mắng à.”

Sở Vọng mỉm cười, cũng vòng tay ôm tay cô ấy rồi đi nhún chuông cửa phòng bên cạnh phòng bà Cát. Tạ Trạch Ích mặc áo sơ mi khoác thêm áo khoác đi ra mở cửa, cup mắt “hùm” một tiếng, nhường đường một cách vụng về của cô nhá, “Mời hai quý cô vào.”

“Chúng ta đến đây làm gì...” Tiết Chân Chân kéo tay cô, dưới mắt liếc nhìn Tạ Trạch Ích, nhỏ giọng nói.

“Cô Cát đang ngủ, mượn chỗ của anh Tạ nói chuyện để tránh làm phiền cô ấy.” Sở Vọng kéo Chân Chân ngồi xuống hai chiếc ghế mây cạnh cửa sổ, “Dù gì lát nữa cũng phải đi ăn tối với anh Tạ, giờ đến sớm, chắc anh Tạ không để ý đâu như?”

Tạ Trạch Ích cười nói, “Vinh hạnh vinh hạnh, cứ thoải mái trò chuyện đi, coi như không có tôi là được.”

Trong phòng của Tạ Trạch Ích có thêm một phòng trà nhỏ. Anh nói rồi đi thẳng vào phòng trà, cũng rất biết ý từ khép cửa lại.

“Ồ...” Tiết Chân Chân thán phục, “Cậu công tử này có quan hệ gì với cô út của em thế?”

“Em cũng không rõ lắm.” Sở Vọng đáp đúng sự thực.

Hai người tham tiết một hồi, rồi đột nhiên Tiết Chân Chân ghé vào tai Sở Vọng, “Theo chị quan sát được, sau khi kết hôn chị Mã Linh cũng không hạnh phúc đâu, hai người họ già vò thân mặt trước mặt mẹ, chẳng qua là vì thế diện của hai bên thôi.”

Sở Vọng nhớ lại dáng vẻ Hoàng Mark ở Thượng Hải mấy ngày qua, làm tùy tùng cho nhà họ Kiều, lúc mọi người nói chuyện thì im lặng không xen vào, nom rất thành thật. Sở Vọng khó hiểu, “Sao chị lại nói thế?”

“Ban này lúc lên thuyền, chị im lặng đi cuối cùng, vô tình nghe thấy chị Mã Linh kéo anh Hoàng đi cuối, thấp giọng năn nỉ: ‘Trước khi đến Hương Cảng, chỉ ít ở trước mặt mẹ tôi thì anh già vò cho giống chút. Nếu để mẹ tôi biết được anh làm những chuyện gì ở bên ngoài...’”

“Sau đó?”

“Sau đó chị ấy nói nhỏ quá, chị nghe không rõ.” Nhìn sắc mặt Sở Vọng, Tiết Chân Chân bổ sung thêm, “Chỉ cũng không thể đứng lại nghe lên được, nên phải rời đi.”

“...”

Đang nói chuyện thì chuông cửa vang lên. Tạ Trạch Ích nâng tách trà đi ra mở cửa, bên ngoài là một quý bà mặt mũi hiền từ. Tạ Trạch Ích mỉm cười, “Chào bà Tôn, mời bà chờ chút, tôi sẽ đến phòng ăn ngay.”

Nói rồi anh khép cửa lại, thất cà-vạt, cho quần Tây vào trong gậy— hiện tại người phương Tây đang thịnh hành phong cách như thế.

Thiếu nữ Chân Chân mặc âu phục tay áo cánh sen thêu ren hoa, cùng với thiếu nữ Sở Vọng mặc váy đầm chiết eo màu xanh xám đi theo Tạ Trạch Ích Tây trang gầy da rất ra gì cùng ra cửa. Đến lúc phòng ăn, tổ hợp kỳ quái này đã thu hút ánh mắt của các quý ngài quý cô trong phòng.

Mọi người đi thẳng đến buồng treo rèm trúc do ông Tôn đã chuẩn bị trước, Tạ Trạch Ích mỉm cười giới thiệu: “Đây là hai em gái nhà tôi.”

Bà Tôn cười nói: “Nghe báo ở Hương Cảng, Tạ huấn tước có vai vế rất cao, ngày đến cậu Tạ cũng không cần phải né nang các chú thím tuổi trên năm mươi. Không biết vì sao cậu lại gọi hai cô gái này là em gái?”

Tạ Trạch Ích nói, “Dì Cát già cao, nên dĩ nhiên cháu gái đi ấy cũng có đạ y cao hơn.”

Bà Tôn lập tức chú ý đến Sở Vọng và Chân Chân, sau đó dẫn hai người vào ngồi.

Thế như lời của Tạ Trạch Ích, lúc này hai cô gái mới ý thức được một điều: thì ra anh nhỏ thua bà Cát một kìa. Thế nên Tạ huấn tước ngang hàng với bà Cát mới là làm nhân trí kỷ của bà.

Tạ Trạch Ích hỏi: “Sao không thấy ông Tôn đâu?”

Bà Tôn ái ngại nói: “Lúc này đi mời bà Cát, người hầu bà ấy nói bà nhà bị bệnh nên không đến được. Ông nhà tôi nghe thế thì sốt sắng, lại nghe nói bà Kiều và con gái cũng ở trên thuyền, nên trước khi cậu Tạ đến đã đi mời bà Kiều rồi, lát nữa con gái và con rể của bà Kiều cũng sẽ đến, không biết có mạo phạm cậu Tạ không?”

Tạ Trạch Ích nghe thế thì trầm ngâm. Một lúc sau, trên mặt nở nụ cười thâm sâu: “Sao có thể chứ? Vừa hay tôi và con gái bà Kiều cũng được coi là cùng một thịt dạy xem tranh.”

—
Tác giả thích: Trước đó không muốn nhắc đến vì để sau này sẽ dẫn dắt. Nhưng sự có người đọc không hiểu nên nói trước: mẹ của Sở Vọng là tài nữ, nên bà đã mời họa sĩ Ngô Xương Thạc dạy bà Cát hội họa mấy năm, cũng là học trò duy nhất của ông, cho nên bà Cát khá có danh tiếng trong giới.

Kiều Mã Linh ngưỡng mộ phong thái của bà Cát, từ năm 14 tuổi đã bắt đầu đến biệt thự nhà họ Cát học hội họa. Tạ Trạch Ích thường xuyên lui tới biệt thự, vì theo đuổi Kiều Mã Linh nên cũng học hội họa cùng cô ấy. Những điều này chính văn không viết rõ, mọi người cần tự suy ra, sau này có chi tiết càng nhắc đến, coi như bổ sung.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Anh Tạ và anh Hoàng (3)

Ông Tôn dẫn đôi vợ chồng trẻ tới, mọi người bình thản hỏi huyên một hồi. Lúc sau nhân viên trên thuyền đến hỏi có muốn uống gì không, ông Tôn nhớ hai người Hoàng, Tạ đều là Hoa kiều, và vì đang ở trên thuyền Singapore của Anh nên gọi một chai Whisky. Ông Tôn lại hỏi Tạ Trạch Ích là hai cô gái này uống gì, Tạ Trạch Ích quay sang hỏi rồi gọi cho mỗi người một ly sữa đá.

Có vẻ ông Tôn muốn đi cư đến Mỹ, cho nên gần đây đang muốn bán bớt đồ cũ trong nhà đi. Vì vẫn không biết làm thế nào với mấy bức tranh treo tường của thầy Thạch, nên mới có tình đến để xin ý kiến của bà Cát.

Mấy bức tranh gần trục cuốn được cuộn tròn lại, đựng trong ống đựng tinh xảo. Nên khi mở ra, nhất định phải có người nắm lấy bốn góc thì mới xem được. Anh Hoàng và Kiều Mã Linh cầm một bức, ông Tôn và bà Tôn cầm một bức, còn Chân Chân và Sở Vọng cũng giúp Tạ Trạch Ích nắm lấy một góc của bức tranh còn lại.

Kiều Mã Linh cần tận nhìn kỹ, “Tranh của thầy Thạch vốn rất đáng tin, lại còn có thể bán được với giá tốt.” Cô nghiêng đầu, thấy Tạ Trạch Ích vẫn nhu nhũ nhìn hết tranh này sang tranh khác, làm cô cũng không quá chắc chắn, “Có điều hiện tại, ở bên ngoài có rất nhiều tranh treo phòng của thầy Thạch...” Rồi chị cười cao lỏ: “Học nghệ không tinh, không thể giúp ông Tôn bà Tôn được.”

Bà Tôn cười nói: “Không sao.” Nhìn tận nhìn sang Tạ Trạch Ích, “Cậu Tạ thế nào?”

Anh cười nói: “Có chút thiên ý.”

Ông Tôn bảo: “Mời cậu cứ nói, đừng ngại.”

“Bức tranh hoa hạnh bốn thước và bức tranh thạch lựu khổ to này có thể bán được với giá tốt, còn bức tranh mẫu đơn ba thước tốt nhất vẫn nên giữ lại.”

“Vì sao cậu lại nói thế?”

“Hiện giờ quân pheỉt hỏn chiến đã nhiều năm, ai ai cũng chạy ra nước ngoài, đồ cũ khó bán được với giá tốt. Tiếng tăm của thầy Thạch vang xa, càng không cần nói đến tranh treo tường khổ lớn, chỉ có bức mẫu đơn này... Nếu chờ thêm nhiều năm nữa, có thể ông Tôn sẽ không nỡ bán cho người khác đâu.”

Tạ Trạch Ích nói rất uyển chuyển, ông Tôn gật mình sáng tỏ, lẩm bẫm: “Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc! Quốc sắc thiên hương! Khoan thai lại lòng lữ, rất tự nhiên.”

Ông Tôn vừa dứt lời, đến Sở Vọng cũng hiểu được đôi phần: có câu thịnh thế thì bảo thủ, loạn thế thì hoàng kim. Quốc gia còn chưa ổn định, những người có thể chạy ra nước ngoài như ông Tôn đều chạy đi hết, đương nhiên không phải là lúc bán được đồ cũ với giá cao. Nhưng nếu ông Tôn nhất định phải bán thì vẫn phải giữ bức mẫu đơn này lại, bởi vì từ xưa đến nay “duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc”, đợt tới khi Trung Quốc ổn định, giá của bức tranh mẫu đơn ba thước ắt sẽ tăng cao.

“Chúng tôi cũng có ý đó, nhưng có được lời này của cậu Tạ, tôi cũng yên tâm hơn hẳn.” Bà Tôn nghe thế thì rất vui, không khỏi nhìn Tạ Trạch Ích bằng đôi mắt khác, đánh giá anh mắt: “Nghe nói cậu Tạ từ nhỏ lớn lên ở Anh, ấy vậy mà lại hiểu biết thấu đáo về những thứ cổ xưa thế này. Đáng là phương Tây kiểu cũ để dành học tập, thật sự là nhân tài hiếm có.”

Lời của bà Tôn đã nâng anh lên tận trời cao. Nhờ lại chuyện ngày đến mấy chữ trên biển quảng cáo mà anh còn không biết, Sở Vọng suýt nữa phì cười phun ra hết sữa dầu trong miệng. Nếu không phải trước đó đã được bà Cát cho phép, nếu lúc này có người nói với cô “Tạ Trạch Ích chính là một tên lừa đảo” thì khó có cũng tin mắt. Tạ Trạch Ích liếc nhìn cô, bình tĩnh cười nói, “Bây giờ tôi vẫn đang cố gắng học tập những điều Trung Quốc cổ xưa đó, chưa thể nói là hiểu biết thấu đáo được. Có điều mẹ tôi đúng là được sinh ra trong gia đình kiểu cũ thuần túy.”

Kiều Mã Linh cũng phì cười, “Mấy thứ khác anh ta không biết đâu, chẳng qua ngày trước ở trước mặt bà Cát học sơ sơ về hội họa thôi.”

Chị vừa dứt lời, bà Tôn cười hỏi: “Có phải vì bà Cát nên cô Hoàng và cậu Tạ quen biết nhau từ sớm không?”

Bà Tôn chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, nhưng vì trong lòng chị có ma theo bản năng phủ nhận, Tạ Trạch Ích thì đáp: “Cũng coi như bạn cũ.”

Câu trả lời của hai người khác xa nhau, một người sốt ruột thất thố, người lại thản nhiên thông thái. Vợ chồng ông Tôn nhìn nhau, Hoàng Mark ngoài mặt cũng không dễ chịu.

Tạ Trạch Ích cười đùa: “Hồi trước đúng là có qua lại thân thiết, chỉ vì tôi đi học mà bỏ lỡ hôn lễ của anh Hoàng và cô Hoàng, cũng vì chuyện này mà bà Cát giận tôi rất nhiều lần, lần này về cũng không đến biệt thự họ Kiều chào một tiếng, quả thật là lỗi của tôi, cô Hoàng giận tôi cũng phải.”

Chỉ một câu nói của anh đã che đi được sự lờ lỉ trong câu nói của Kiều Mã Linh, mọi người cũng tin vào cách giải thích của anh, bình tĩnh hiểu ra, việc này coi như xong.

Trên bàn ăn, bà Tôn khen Tạ Trạch Ích không ngại lời, tự rằng chỉ là xuất phát từ sự tận tâm của trưởng bối. Đương nhiên bà Tôn cũng khích lệ Hoàng Mark, nhưng với một người đã kết hôn thì câu khích lệ này thật sự chẳng thích hợp chút nào. Huống hồ anh ta lại đi cùng Kiều Mã Linh đến, đối với chuyện hội họa anh ta chỉ là người thường, còn vợ mình và Tạ Trạch Ích lại là người trong nghề, nên anh ta càng khó mở lời nói chuyện. Vì đám ba câu vừa rồi mà sắc mặt Hoàng Mark ngày một đen đi, sự tận tâm của đàn ông lại về hình bị ập xuống, đứng trước mặt tinh địch giả tưởng Tạ Trạch Ích bỗng như thấp đi một cái đầu.

Bà Tôn cười ha ha: “Thanh niên như cậu Tạ, từ thực cũ mới đều biết, vừa lịch thiệp lại vừa tuấn tú, đúng là hiếm gặp. Không biết giờ đang nhậm chức ở đâu?”

“Tôi vẫn chưa nhậm chức, chỉ mới trở về làm quen thôi. Có điều cũng đã xin rồi, chỉ chờ chính thức tốt nghiệp thì sẽ làm tuần cảnh ở to giới Anh Mỹ.”

Sở Vọng nhấp ngụm sữa, trong lòng nghĩ: Ở ~ thì ra anh Tạ là cảnh sát.

“Thì ra là sĩ quan tuần tra. Không biết cậu đã có bạn gái chưa?”

“Bạn gái mới chia tay tôi về Mỹ rồi, chuyện đau lòng xin đừng nhắc đến.”

“À... Có gái kìa đi học ở Mỹ hả? Nhà nào thế, họ gì?”

“Là người Mỹ, cha là thương nhân ở Bồ Đào.”

“Ồ... người như cậu Tạ, sợ không hợp với con gái Trung Quốc truyền thống đúng không?”

“Không hẳn thế. Chỉ là có lẽ người nhà đứng đắn cảm thấy tôi có tiếng xấu, nên không cho phép con gái nhà mình qua lại với tôi.”

“Có người đàn ông trẻ tuổi nào mà không đa tình? Sau này thành gia lập thất thì hối hận là được.”

Bà Tôn rõ là đang làm mới cho Tạ Trạch Ích, như thế chỉ hận đợi giờ mình không có con gái để gả đi. Sở Vọng vừa về lắng nghe, vì để che giấu nên nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa hay thấy một con thuyền nhỏ chạy qua, trên thuyền có năm sáu người đàn ông da đen da vàng, có lẽ là cư dân vùng Malaysia. Thuyền nhỏ chạy xung quanh con vịnh như một không, khách khứa ở phòng khác trên thuyền cũng chạy ra ban công xem náo nhiệt. Vì để dời đi sự chú ý của anh Hoàng đang trong thế gượng gạo, Sở Vọng bèn *ô* lên một tiếng. Hoàng Mark không yên lòng, lập tức bị âm thanh của cô thu hút.

Hoàng Mark thấy vậy thì bật cười, lấy ra một đồng bạc trị giá 20 nén ra ngoài cửa sổ, một chàng trai mười sáu mười bảy tuổi ở trên thuyền nhìn chòng chọc đồng bạc kìa, khi tiền vừa rơi xuống nước thì cậu ta cũng nháy mắt xuống, khiến mọi người kinh hãi hét lên. Chỉ một chốc sau, chàng trai vọt sừng nhô lên khỏi mặt nước, trong miệng ngậm đồng tiền mà Hoàng Mark vừa ném đi.

Trên thuyền có không ít người mở cửa sổ ra xem, sau hành động của Hoàng Mark, mọi người cũng ồ ồ ào học theo ném tiền xuống nước. Có xu Nhật, có tiền đồng, cũng có đồng một xu, người trên con thuyền nhỏ kìa đều chọn nhặt những đồng có giá trị lớn. Cũng có người ném xi gà và thuốc lá, chỉ một chốc lát sau, trên thuyền nhỏ đã thu hoạch được một khoản khá xa xỉ.

Hoàng Mark cười giải thích: “Đến Hương Cảng gặp ít đấy, chứ nếu là tàu viễn dương đến Đông Nam Á thì sẽ thấy nhiều hơn, vì đại bộ phận đều là Anh thuộc và Pháp thuộc. Mới đầu chỉ có con nít nhảy xuống nước xin tiền, về sau người lớn cũng bắt chước.”

Khó làm mới gặp được chuyện mình biết rõ, nên anh ta mới sốt sắng muốn phổ thông trước mặt mọi người. Nào biết chỉ có Chân Chân và Sở Vọng nhìn nét anh ta, còn bà Tôn và ông Tôn chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói, “Ném tiền ở khu vực cận thị được, chứ ở đây vùng biển quá sâu, nghĩ thôi đã sợ.”

Kiều Mã Linh nghe thế, cũng đồng ý với bà Tôn, “Đúng là đáng thương.”

Anh Hoàng càng thêm khó chịu.

Ông Tôn tiếp lời ban nãy: “Bà Tôn muốn làm mai cho cậu đấy.”

Tạ Trạch Ích cũng vui vẻ, “Thật thế sao bà Tôn?”

“Nếu có cô gái nào hợp mắt duyên, nhất định tôi sẽ giới thiệu cho cậu trước.”

“Vậy tôi cảm ơn bà Tôn.”

Hoàng Mark tức giận, vừa nghe vậy thì chống hông đứng cạnh cửa, nói thẳng không hề né nạng: “Đã quen với phụ nữ da trắng bụng da trắng thán, thì đến khi gặp phụ nữ Trung Quốc tính nết vòng vo, khéo chắc không quen đâu nhì, anh nói xem có đúng không anh Tạ?”

Lời của anh ta nghe rất kỳ quái, Tạ Trạch Ích nghe xong thì chỉ giương mắt nhìn Kiều Mã Linh. Kiều Mã Linh cười gượng, dùng tiếng Pháp nói: “Hoàng Mark, không lẽ anh thấy nhiều biết rộng lắm hả? Ha ha.”

Kiều Mã Linh nói rồi đứng dậy, cầm lấy áo khoác trên móc treo, tức giận đứng đợi rồi khỏi phòng ăn.

Cũng không biết là Tạ Trạch Ích không gọi tiếng Pháp hay gì vô nghe không hiểu, nhưng này hỏi: “Cô Hoàng nói gì thế?”

Chỉ ít là Sở Vọng nghe hiểu, không khỏi tức lười thờ dãi – xem ra mâu thuẫn giữa đôi vợ chồng trẻ đã bùng nổ rồi.

Hoàng Mark xấu hổ cười cười, quay đầu đi không nói gì. Vùng biển ngoài kìa bắt đầu sôi nổi, Tạ Trạch Ích chỉ nhìn thoáng qua rồi nói, “Mấy năm trước Đức thua chiến, khi chiến hạm Anh Quốc đến cảng Hamburg thì đã ném tàn thuốc và đồng penny xuống biển, cũng có không ít người giành giật nhau. Những chuyện như thế này, đúng là để khiến người ta cảm thấy đau lòng vì quốc gia suy yếu.”

Hoàng Mark nói: “Anh Tạ là người Anh, không biết hiểu được câu đau lòng vì quốc gia suy yếu từ đâu?”

Tạ Trạch Ích cười nhạt như thế không muốn so đo với anh ta, chỉ hất cằm ra bên ngoài, hỏi, “Còn không đuổi theo à?”

Hoàng Mark hờ hững một tiếng, nói xin lỗi với ông bà Tôn rồi cầm áo khoác lên, vội chạy ra khỏi phòng ăn đuổi theo Kiều Mã Linh.

***

Bữa ăn hôm đó ra về trong không vui. Vốn có út dạn cổ đi theo Tạ Trạch Ích để mở mang kiến thức, nào biết kiến thức chẳng mở mang được gì, mà chỉ nhìn thấy màn kịch gia đình cãi nhau.

Chỉ là Sở Vọng khó hiểu: Tạ Trạch Ích xưa nay rất lịch thiệp, nhưng đêm nay có vẻ không định nể mặt Hoàng Mark, phải khiến anh ta mất hứng mới được.

Không lẽ anh vẫn chưa dứt tình với chị Mã Linh, nên chỉ tình địch gặp nhau thì mới tức giận đến thế?

Quay về phòng, bà Cát vẫn đang ngủ say. Mật Thu bảo nhân viên đem trái cây đã cắt nhỏ đến cho cô, bày ra cả một bàn, khéo muốn đút cô ăn thành con vẹt béo mập. Có cô lờng muốn chia sẻ bót cho Chân Chân, nhưng đoán lúc này bà Kiều đã bắt cô ấy đi ngủ rồi. Một lúc sau khi Mật Thu dẫn cô đi rửa mặt thì có người gõ cửa răm rắp. Lật Thích nhìn ra cửa, Tiết Chân Chân đứng cạnh cửa, thấp giọng nói: “Sở Vọng ra ngoài đi, chị có chuyện rất rất quan trọng muốn tìm em.”

“Chuyện gì thế?”

“Chị Mã Linh và anh Hoàng vẫn chưa về, mọi sự ruột lổm rồi.” Tiết Chân Chân thấp giọng, “Chỉ có chị biết hôm nay hai người họ cãi nhau, em nói xem có con thuyền này to như thế, bọn họ sẽ đi đâu đây?”

Có mặc quần áo vào, đang định ra ngoài với Chân Chân thì nghe thấy bà Cát ở phía sau cười lạnh: “Cái gì mà chị có cháu biết mà bà Kiều không biết? Sợ là chị ta không tiện ra mặt nên mới sai cháu đấy. Ngoài mặt bảo cháu tìm Sở Vọng, hai đứa con nít các cháu thì có thể làm được gì? Còn không phải là đến xin tôi giúp à?”

Chân Chân xấu hổ lè lưỡi, “Đúng là không có chuyện gì có thể giấu được đi Cát.”

“Bà chị vô dụng kìa của tôi không bao giờ biết cách xử lý việc nhà, chuyện gì cũng đến tìm tôi đưa ra quyết định thay. Tự chị ta còn không xong, đến lọt con gái chị ta cũng thế thôi. Giải quyết hộ cũng không được tí lợi ích gì.” Bà Cát lười biếng giương mắt, sai Mật Thu, “Em dẫn hai đứa nó đi

xem trò vui cũng được, xem hiện tại đôi chim cu đó cãi nhau thế nào. Có đánh nhau cũng đúng xen vào, chỉ cần ngăn cản là đủ, không đến mức chết người là được.”

Mật Thu cười nói: “Vâng ạ, sao có thể để bà nhai em việc gì cũng giải quyết thay bà ấy được.”

Đúng một lúc, bà lại bỏ Mật Thu ở lại: “Thời em đứng đi nữa. Họ Hoàng kia ra bên ngoài buôn bán nên rất nóng tính, nếu có cháu gái của tôi thật sự muốn làm việc thì mấy người cũng không cần được. Em sang bên cạnh gõ cửa phòng cậu Tạ đi, cậu ta là người có chính kiến, để cậu ta dẫn hai đứa nó đi xem trò hay là được.”

Bà Cát lười biếng nói ra câu “xem trò hay thì xem, đừng gây ra chết người là được” làm Chân Chân trợn mắt há mồm, còn Sở Vọng coi như không thấy gì, cảm thấy tuy bà Cát nói vậy, nhưng đến lúc ấy người có thể giúp được cũng chỉ có bà mà thôi.

Mật Thu vội đi gõ cửa phòng bên, chỉ hai bà cháu đã nói rõ tình hình, Tà Trạch Ích cũng đáp lại một câu nhẹ nhàng “đã biết”.

Khoang thuyền tới om om, gió lớn đang gào thét. Tà Trạch Ích khoác áo gió phong phanh, hai bà bước đi ra khỏi cửa. Gió kia qua thổi áo khoác bay phấp phới, như thể chiếc áo ấy đang treo trên đầu vai rộng lớn của anh, còn cơ thể bên dưới lại trống không.

Anh đứng ở cửa vẫy tay với hai cô gái, dùng khẩu âm vùng Đông Bắc chẳng biết học được từ đâu mà nói, “Lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Anh Tà và anh Hoàng (5)

Mọi người tìm thấy anh Hoàng và Kiều Mã Linh ở căn phòng sát ban công quán cà phê trên sân thượng.

Xem ra anh Hoàng cũng chỉ mới tìm thấy Kiều Mã Linh, vì khi bà người bước vào thì nghe thấy anh Hoàng gầm lên:
“—— Gã Tà Trạch Ích kia có gì hay ho hả? Suốt ngày tò tò đi theo đi có làm người hầu, hai người họ kém nhau chỉ mười lăm tuổi, có nói bọn họ không có quan hệ gì ư, có tướng Mark Hoàng tôi không biết chuyện xấu giữa nam nữ hả?”

Chân Chân và Sở Vọng toát mồ hôi thay Tà Trạch Ích.
Sở Vọng ngừng đầu nhìn Tà Trạch Ích, “Có vẻ chúng ta đến không đúng lúc cho lắm?”

“Hử? Không, đúng lúc lắm.”
Tà Trạch Ích thản nhiên dẫn hai người lững lờ ngồi vào trong góc, như thể người Hoàng Mark mắng không phải là anh vậy. Chân Chân rút lấy một tờ báo trong đồng tap chi bên cạnh, mở ra che cho mình và Sở Vọng. “Chỉ xem phim rồi, ngay trang như thế này đúng không?”

Tà Trạch Ích bình thản rút tờ báo đi, hai cô gái ở sau tờ báo trợn mắt nhìn anh gấp báo lại, đặt vào chỗ cũ.
Kiều Mã Linh ở đằng xa cười nói: “Anh thì hay lắm, có gọi thì đến trước mặt anh ấy mà kiếm chuyện đi? Quát mắng trước mặt tôi làm gì. Ngày trước khi cha của Tà Trạch Ích còn nghèo, đi tới ra tay giúp đỡ, bấy giờ cha anh ấy đã đứng vững ở Hương Cảng, dĩ nhiên không quên ân tình xưa của đi tới. Tính đi tôi biết anh hùng nung, làm việc thực thà lại còn khéo léo, hề Tà huấn tước có tệ xà giao là lại đưa người đến biệt thự họ Cát, cho đi ấy một mũi. Giao tình nhiều năm như thế, ngay cả con cả Tà Trạch Ích cũng từ cho chơi ở biệt thự nhà đi tới. Ở đất Cảng có ai không biết đi Cát và Tà huấn tước là từ bạn bè trở thành người nhà? Hiện tại Tà Trạch Ích đã học xong, nên đi Cát mới dẫn đi con trai ông ấy.”

Hoàng Mark mỉm cười rất lâu, cười đến mức hai cô bạn nhỏ ở trong góc run lên.
Kiều Mã Linh nói: “Anh nói điên cái gì thế hả?”
Hoàng Mark thời cười, thay vào đó giọng càng u ám “Có vẻ có rất biết cách biện bạch cho hẳn nh?”

“Anh còn mặt mũi mà nói tôi hả? Sao không nói chuyện anh nuôi gái đi?”
“Mẹ kiếp tôi nuôi gái cái gì?!”
Cố lè Kiều Mã Linh đã kìm nén nhiều năm rồi, vậy mà lúc nói gần lại cực kỳ bình tĩnh. Chỉ chi cười lạnh: “Nuôi con à người Pháp kia ở Việt Nam, tương tôi có mặt như mù ư?”
Hoàng Mark tự cho rằng mình đã che giấu rất tốt, đến khi bị vạch trần thì như quả cầu chì rơi xuống, bao nhiêu ngạo biễn mất. Anh ta cúi chúi cái cổ, “Mẹ có ấy bị bệnh. Đốc hết gia sản đưa cô ấy đi học, cả nhà chỉ trông cậy vào một mình cô ấy. Chỉ vì nghe nói chuyện của tôi và cô ấy mà cha kéo người đến đánh đập, giờ đến ra cửa gặp người ta cũng không được. Cô ấy làm gì sai hả? Nếu tôi không chăm sóc cô ấy, thì mẹ con họ sẽ hết đường sống!”

“Chăm sóc? Hoàng Mark, anh chăm sóc à ta kiểu gì mà cứ hề về Việt Nam là lại sốt ruột như muốn về nhà vậy hả, bà娘家 hai bữa chạy đến chỗ của con à کیا làm gì?”
“Cô nhìn cô đi. Ngày trước khi già cho tôi, bà mới nói có là người hiền lương thực đức nhất Hương Cảng. Ha? Giờ xem có có chút gì hiền lương thực đức không?!”
“Anh đúng có nói tôi?” “Đó là từ mới nhưng Kiều Mã Linh vẫn cười, “Nếu anh không tăng tui với con à کیا, thì cha anh có gặp gặp tìm hôn sự cho anh không? Bà mẹ dơ dáy của à ta cứ hai bà hôm lại lung chạ với đàn ông đến mức phải tiềm 606”. Có trời mới biết con gái bà ta có bị lậu không! Anh cứ ngu với nó đi đề rồi không sinh được con, anh với nó đề tiện đó bản không khác gì nhau——”

(*606 là tên loại thuốc trị bệnh Giang Mai.)
“—— Chát!”
Một cái tát kêu vang của Hoàng Mark khiến cả thế giới chìm trong im lặng.

Sở Vọng lật đặt đứng bật dậy, nhưng chỉ thấy Kiều Mã Linh nhào đến anh Hoàng như muốn liều mạng với anh ta. Chỉ nà chợt vạt áo anh ta, khi mới người tưởng chỉ sẽ tát tai thì trong một tích tắc, Kiều Mã Linh đã buồng Hoàng Mark ra. Nhưng đúng thời khi buồng tay, chị cũng rút luôn khẩu Browning của Trung đạo giấu trong túi áo khoác của Hoàng Mark —— chứng tỏ chị biết rõ vị trí giấu súng. Sắc mặt chị trắng bệch, lớp trang trang nhiều năm cộng thêm chịu nhục đã đến đỉnh điểm, khiến giờ đây chị chĩa thẳng họng súng vào đầu Hoàng Mark, khiến anh ta sợ tới mức giờ hai tay lại lên.

Chân Chân suýt nữa đã hét lên, nhưng đã bị Sở Vọng bịt miệng kịp thời.
Ở bên kia, không biết Tà Trạch Ích đã đứng cửa phòng ra từ lúc nào, cách tâm tính thủy tính, anh như thể từ trên trời hạ xuống, một tay chụp lấy họng súng trong tay Kiều Mã Linh.

Vỏ còng nhẹ nhàng, anh chuyển khẩu súng vào tay mình. Kiều Mã Linh kiệt quệ ngã phịch xuống đất, nước mắt tuôn rơi nức nở òa khóc, tiếng khóc đứt quãng xen lẫn tiếng mưa gió, nghe sao đổi thế lòng.

Tà Trạch Ích nhìn sang Sở Vọng, có lập tức hiểu ý, cùng Chân Chân đi tới đỡ chị ngồi lên ghế. Sở Vọng nhìn Kiều Mã Linh suy sụp, đột nhiên trong đầu lại nhớ đến buổi hôn lễ, cha xứ đã hỏi “Mark Hoàng, con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không? Ký kết hôn ước cùng cô ấy, dù là trong lúc ốm đau hay mệnh khỏe, dù là vì bất cứ lý do gì, con sẽ ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc và yêu thương cô ấy, cũng như tôn trọng và chấp nhận cô ấy, một lòng chung thủy với cô ấy đến cuối sinh mệnh không?”

Lúc ấy vì căng thẳng mà Hoàng Mark đã lỡ miệng, một đống bằng kháng khái đáp, “Oui, le veux.”

Tà Trạch Ích cảm sung trong tay, mỉm cười nhìn Hoàng Mark, nói ra một câu rất hợp cảnh: “Hồi đó ở trước mặt cha xứ thì một lòng chung thủy đến chết không đổi, sao chưa gì đã bội ước nhanh vậy?”

Hoàng Mark cười lạnh, “Ha, anh Tà bệnh vực cho tình nhân cũ cũng nhanh nh?”

“Ồ... Không phải.” Tà Trạch Ích chỉ vào Chân Chân và Sở Vọng ở gần đó, đáp trả, “Tôi vô tình dẫn hai đứa nhỏ đi ngang qua thôi.”

Hoàng Mark như tự thấy nhục nhã, đưa tay vò tóc rồi nhủ mấy từ gần gũi, “Nếu không phải đến giúp người yếu cũ thì anh xen vào làm quái gì?!”

“Ai mà chẳng có mối tình đầu, đúng không anh Hoàng?” Tà Trạch Ích cười nói, “Tôi và cô ấy có duyên nhưng không có phận, cả anh và cô gái ở Việt Nam cũng vậy – xin lỗi, vừa nghĩ nghe lèm được mấy câu, thực sự không có ý. Nhưng có Hoàng mới là người đi cùng anh, chuyện giữa cô ấy và tôi cũng kết thúc tại đây. Bấy giờ tôi đứng trước mặt anh nói chuyện là với tư cách một người qua đường không quen biết, tuy không biết rõ nhưng không thể không nói lý. Cô ấy là phụ nữ mà còn có thể dứt khoát như thế, vậy vì sao anh Hoàng không làm được?”

Hoàng Mark trợn mắt với anh, cười giọng hơi tức, “Anh kết hôn rồi chắc. Anh thì biết cái gì?!”

“Tôi chưa kết hôn.” Anh cười giễu rồi nói tiếp, “Nhưng anh Hoàng à, gia đình hai ta cũng gần như nhau, từ nhỏ đã tiếp tục kiến thức văn hóa nước ngoài. Đến khi lớn lên, về chuyện hôn nhân gia đình thì phải tuân thủ nghiêm ngặt theo truyền thống Trung Quốc. Cho đến nay tôi vẫn rất ghét hôn nhân kiểu Trung Quốc, tôi nhớ anh cũng thế —— dùng danh nghĩa hôn nhân để trói buộc cả của đời của hai người xa lạ với nhau, ngoài mặt thì bảo là ‘hương duyên trời ban’, kỳ thực chỉ là cuộc hôn nhân không tình yêu. Nếu hai người nhìn nhau không vừa mắt, dần dà sẽ càng cảm hận nhau hơn cả kẻ thù.”

Hoàng Mark mặc áo sơ mi và tây trang, ắt sẽ hiểu được lời anh nói. Nhưng xuất phát từ tâm lý là tính địch cũ, nên anh ta chỉ khịt mũi khinh thường.

Tà Trạch Ích không hề nổi nóng, tiếp tục nói đến đạo lý không biết anh ta cần nhắc từ đâu, “Nếu tiếp thu thì phải tuân theo tôi cùng – bởi vì anh đã thỏa hiệp với cả Trung Quốc rồi. Lấy vốn từ tiếng Trung tôi mới học được gần đây mà nói thì là, ‘anh hiền nhất’, còn cái gì mà ‘quần từ nhất ngôn khoái miệng nhất tiên’.”

Nghe Tà Trạch Ích vô đầu bứt tai nói ra những câu rất bá bản, bầu không khí vốn đang nghiêm túc lại trở nên buồn cười, cứ như thể đang xem tập phim câu huyết lúc 8 giờ tối thì đột nhiên chiếu quảng cáo vui nhộn hài hước, khiến Sở Vọng cảm thấy tức cười.

Tà Trạch Ích vốn mặt dày quen rồi, còn nghiêm túc nói, “Suy bụng ta ra bụng người, có ai không muốn được toàn tâm đối xử? Bởi vì bất công với đối phương cũng không có lợi gì cho mình, quá thực là chuyện hai người hai mình. Dĩ nhiên đây là điều tôi nghiêm ngẫm nhiều năm tự chiêm nghiệm ra, có đạo lý hay không thì tôi không biết, nhưng tôi nghĩ anh cũng có thể nghiêm ngẫm thử. Tôi nghĩ có Hoàng cũng không phải là người không hiểu chuyện. Thương lượng với cô ấy mọi việc, hẳn cô ấy cũng sẽ nghĩ cho anh.”

Nói xong đạo lý dạy to búa lớn, Tà Trạch Ích ném súng trả lại Hoàng Mark, nói, “Tuy bảo đem theo thứ này trong người là để phòng thân, nhưng thật sự chẳng mấy khi có dịp phải dùng đến súng. Trái lại còn dễ vô tình cướp có hơn, thế thì bất tiện lắm.”

Nói đoạn, anh cũng chẳng nhìn Hoàng Mark thêm lần nào nữa, rồi đi để lại người này sắc mặt nhợt nhạt đứng sau cửa kính.

Tà Trạch Ích đi vào trong, đứng lại trước mặt Kiều Mã Linh, chỉ mới một câu “anh Hoàng đang đợi cơ” rồi vẫy tay với hai cô gái kia.

Sở Vọng và Chân Chân cũng rất bất quan sát sắc mặt, hậu trí hậu giác đi bước nhỏ xuống lầu. Trên đường đi gặp phải hai cảnh sát biển trên thuyền, hình như nghe thấy động tĩnh nên hỏi: “Trên lầu có chuyện gì vậy?”

Tà Trạch Ích lịch sự đáp: “Không có gì, vụ chúng cãi nhau thôi.”

Cảnh sát gật mình à một tiếng rồi rời đi.

Từ này đến giờ đã quan sát được bản lĩnh khôn ngoan của người từng trải, Chân Chân đã sùng bái Tà Trạch Ích đến mức không còn ngôn từ để diễn tả, chỉ hỏi: “Anh Tà, cái từ ‘súng’ anh nói cuối đó, là ẩn dụ cho việc lòng phòng bị của anh Hoàng bị chị Mã Linh kích thích đúng không?”

Tà Trạch Ích à một tiếng, “Ẩn dụ có nghĩa gì?”

“... Coi như tôi chưa hỏi vậy.”

Tạ Trạch Ích tiện đà khiêm tốn học hỏi, siêng năng truy vấn, “Gần đây chăm học tiếng Trung, xin được chỉ điểm nhiều hơn, được không có Tiết?” Thấy Chấn Chấn không để ý thì lại nhìn sang Sớ Vọng, “Cò Lâm?”

“Áy...” Sớ Vọng đau cả đầu, nhớ lại Tạ Trạch Ích có nhiều phẩm chất riêng về cùng thân kỷ, thế là bèn hỏi: “Anh Tạ có biết câu ‘tầm ngắm tầm ngắm mà đánh chết voi’ có nghĩa gì không? Đây là điển cố ản dụ rất đúng cho tình cảnh này.”

Tạ Trạch Ích bị vạch trần, híp mắt nhếch môi, nửa cười nửa không nhìn ra xa, “Em cũng biết mà, tiếng Trung của tôi không được tốt.”

Từ xưa đến nay, để làm quen tiếp xúc với người khác thì cách bắt chuyện dễ dàng nhất đầu tiên là mượn sách, tiếp đó là “cô cậu này tôi không hiểu, bạn có thể giải thích cho tôi được không?”. Nếu người nào đó muốn kết bạn thì lời đầu tiên sẽ hạ thấp thân phận, hạ trình độ học vấn của mình xuống, đây là chiêu hữu hiệu nhất. Bàn lĩnh không có chuyện thì tìm chuyện của anh ta, Sớ Vọng đã được chứng kiến trên đường đưa cô đến bên cảng Jardine Matheson hôm trước rồi. Dĩ nhiên Tạ Trạch Ích không có tâm tư gì khác với một đứa con nít chưa lớn như cô, chỉ cảm thấy đùa vui nên chỉ tìm chuyện tán gẫu mà thôi. Cái khác không nói, chỉ bàn lĩnh bắt chuyện thì đúng là số một. Nếu dùng bàn lĩnh ấy để đưa cọt một đứa trẻ, lại còn ra vẻ vô hại thì chỉ c Tạ Trạch Ích sẽ là người đầu tiên từ khi khai hoang lập địa đến giờ.

Có điều ngắm kỹ, cô lễ có đã hiểu được lý do vì sao ở trên bàn ăn hôm nay, Tạ Trạch Ích lại không có vẻ nhơ nhũ như thường mà gây khó dễ cho Hoàng Mark. Không phải thật sự nhơ nhùng gì cả Hoàng, chẳng qua xuất phát từ sự lễ độ anh học được từ nhà, cho rằng anh Hoàng có thái độ không tốt với vợ, không phải là nam tử hân đại trượng phu, cho nên mới lạnh lùng chế nhạo.

***

Sớ Vọng không biết tôi đó còn xây ra chuyện gì nữa, tuy sáng hôm sau Kiều Mã Linh vẫn còn tức giận, bộ dạng khó chịu, nhưng không lâu sau lại ngọt ngào cùng ra cùng vào với Hoàng Mark.

Dường như vợ chồng họ không đến nước một đêm trở thành thì.

Có điều thái độ của bà Kiều với bà Cát lại rất đáng lưu ý. Theo như tin tức mà Tiết Chấn Chấn nói bà Kiều thấy con gái và con rể vẫn hòa thuận, gia đình muy mắn thì rất vui, còn nói xấu bà Cát sau lưng ——

“Chuyện của cháu gái cô ta, sao cô ta không lo lắng hả? Rõ ràng ngày trước chính cô ta lo liệu cuộc hôn nhân này cho Mã Linh.”

Chấn Chấn đắn đi đắn về cay nghiệt của bà Kiều lúc đó sinh động như thật, phôi với gương mặt xinh xắn của Chấn Chấn khiến người hầu vú già ở phòng bên cười đau cả bụng. Còn bà Cát làm như không thấy gì, chỉ chuyên tâm sửa móng tay, mỉm cười nói, “Chỉ ta nghĩ mình hưởng được lợi từ chỗ cô cháu, có lẽ cảm thấy cô là quá hồng mềm dễ bóp dẩy mà. Chỉ ta tưởng mình được lợi thật ư? Một thương nhân gói thì làm việc gì cũng chỉ làm bảy phần, để mình có tiếng thơm là đủ rồi. Bà cô đây mà mà mặt hung thì cả thế giới này đứng ai mơ được lợi từ chỗ cô. Dù có cô không ra gì thì vẫn được cái tiếng độ lượng thông cảm. Muốn làm việc tốt đâu có dễ — cô sẽ từ từ chờ xem”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Biệt thự nhà họ Cát

Ở trên thuyền mấy ngày, kể cả thời gian rảnh là Sớ Vọng lại lôi sách vở ra học mồn phiên dịch, dịch lên một cách các tác phẩm văn cổ mà các giáo viên ngày trước từng dạy thành văn xuôi hiện đại, rồi lại từ văn xuôi hiện đại dịch sang tiếng Trung. Có ngồi trong phòng làm việc trên. Mặt Thu và Lật Thích thấy đều mới mẻ thì xúm lại tới một câu có một câu. Đồng dung có bầu không khí sinh hoạt nào nhiệt chưa từng có khi ở chỗ bà Kiều.

“Cô chủ đang làm gì vậy?”

“Người hầu chúng ta biết chuyện của cô chủ làm gì? Cần thận, đừng làm ồn cô chủ.”

“Chỉ có cô Tạ là năng lực tới nhà ta, mà cô ấy có để ý chúng ta đâu. Còn cháu của bà trời sinh dịu dàng, tuy ít nói nhưng khiến người ta gần gũi hơn.”

Thình thoảng nói chuyện với hai người bạn họ, có mới biết một điều, thì ra trước kia tên của Mặt Thu và Lật Thích là tên tiếng Anh, Mặt Thu là Michael còn Lật Thích là Lizzy, để người Hoa kiều và người ngoại quốc thường xuyên đến biệt thự để gọi. Về sau dịch sang tiếng Trung cũng dễ tiện cho khách Thượng Hải từ trong nước đến.

Tay bà Cát không cho phép Sớ Vọng đến buổi chiều vui chơi, nhưng khi trên thuyền có kịch kịch và hát còn khúc thì bà vẫn dẫn Sớ Vọng đi xem, đồng thời cũng gọi Chấn Chấn đi cùng. Sớ Vọng đầu nghe hiểu kịch kịch, lúc mờ mịt thì nhìn các đào kép ca hát đi tới đi lui, áo xanh phủ ngoài áo đỏ, hai màu sặc sỡ sắc sảo đen xanh, đợt tới khi mọi người hò reo cổ vũ thì cô cũng vỗ tay theo đám đông. Trên thuyền có không ít người nước ngoài, không biết có xem hiểu không hay chỉ tới góp vui, vỗ tay gào thét còn to hơn ai hết, thậm chí vỗ tay xong rồi, bọn họ còn châu đầu vào nhau cười nói âm ỉ.

Chấn Chấn tập trung xem hết kịch kịch rồi chuyển sang còn khúc, cuối cùng cần hát dựa bình luận một câu: “Người ta nhà cháu nhà ngọc, còn bọn họ như bị mắc cổ, yết hầu hồng rồi.” Ngày trước khi ở nhà, Chấn Chấn từng theo vai đào nổi tiếng trong và ngoài nước học hát mấy năm, nên khi nhận xét có đưa ra rất đúng trọng tâm. Bà Cát nghe thế thì chỉ lắc đầu, rồi cười cười xem kịch tiếp.

Mà người nổi bật nhất trên thuyền chính là cậu Tạ ở bên cạnh. Sau tranh chấp với anh Hoàng đêm đó, Sớ Vọng không thấy anh ta đâu nữa. Theo lời bà Cát nói thì là: “Đây là lúc cậu ta buông thả nhất.”

Sớ Vọng học xong thì theo bà Cát đi chơi khắp thuyền cả ba ngày, thuyền cũng tiến dần từ duyên hải chạy vào bên cảng. Mọi người giao thiệp và vỗ tay âm ầm khi sắp cập bến, nhưng lần này Sớ Vọng không có tâm tình kích động như trước. Trong tiếng hoan hô của du khách khi lần đầu đến Hương Cảng, Hoàng Mark dựa vào cửa huyêt sảo, nói: “Quảng đường này đúng là gió êm sóng lặng. Thuyền viễn dương của bọn họ chắc cũng sắp đến Ấn Độ Dương rồi nhỉ?”

Tạ Trạch Ích nghe thế thì lại lên tiếng, “Ấn Độ Dương, đúng là khiến người ta hoài niệm”

Kiều Mã Linh hỏi: “Ấn Độ Dương thế nào?”

Anh Hoàng giải thích: “Du học sinh đi châu Âu mà nhắc đến Ấn Độ Dương thì đều ngầm hiểu gió lớn lên miền, mấy ngày ở trên thuyền là mấy ngày không được ăn uống ra hồn, ra khỏi Ấn Độ Dương sẽ vào biển Đỏ, biển Đỏ thì yên ổn hơn, sau đó là đến bên cảng. Vì vậy mà Ấn Độ Dương được gọi là kỷ ức nồn mưa.”

Kiều Mã Linh ở một tiếng, “Chỉ sợ cậu và em hai phải chịu đựng, nhất là em hai —”

Phòng đối diện kính di chuyển đồ đạc, còn bên này lại cực kỳ thông thả. Chấn Chấn và bà Kiều mệt đến mức đồ mồ hôi, còn Sớ Vọng đi theo bà lại rất nhàn hạ ăn xoài khô.

Vừa xuống thuyền, rất nhiều lái xe nhao nhao ùa lên tìm khách. Chợt trong đám đông vang lên giọng nữ quen thuộc, đứng từ xa hét lớn: “— Anh ơi, ở đây!”

Sớ Vọng và Chấn Chấn nghe rất quen tai, bèn nhìn theo tiếng gọi. Tạ Di Nhĩ mặc áo phông trắng, tóc đuôi ngựa màu hạt dẻ cong cong được ánh nắng rực rỡ hắt lên, đứng giữa đám đông vô cùng nổi bật, khiến không ít các chàng trai phải đưa mắt ghé nhìn. Chấn Chấn hử một tiếng nghiêng đầu đi, Sớ Vọng bật cười, chìa nửa cái xoài khô của mình cho cô ấy, miễn cưỡng để lại nửa gần của Tiết đại tiểu thư.

Có điều Tạ Di Nhĩ ở bên kia đúng là chơi mất thật.

Tạ Trạch Ích hỏi: “Cha đâu?”

Tạ Di Nhĩ cười nói: “Cha bận việc làm ăn nên gần đây đã đi Mã Lai rồi. Có điều mẹ tự mẹ nắm mẹ bảy đầu đến, mặt mũi anh hơi bị lộn đảy.”

Cô nàng chỉ vào một nơi ở cách đó không xa: bốn năm chiếc xe Dodge đang đậu trên sân bãi ở bên cảng, ba bốn người phụ nữ da trắng trung niên yêu kiều quyến rũ bước xuống xe.

Hiếm khi thấy Tạ Trạch Ích đến mặt như lần này, miễn cưỡng trấn định đi đến chào hỏi, “... Đã lâu không gặp, các mẹ cùng lúc cảng trang điểm đẹp.”

Sớ Vọng xoay đầu đi cười phì một tiếng. Ở bên này, nhà họ Kiều và nhà họ Cát cũng chậm rãi đi đến. Bà Kiều miễn cưỡng khách sáo với bà Cát một hồi, sau lại hỏi: “Hay là để Sớ Vọng nó đi cùng tôi về nhà đi, nó còn nhiều đồ đạc ở bên kia lắm”

Bà Cát khoác tay Sớ Vọng cười bảo, “Mấy thứ đồ cứ để lại chỗ chị đi, để con bé đến chỗ chị thì còn có đồ dùng. Đến chỗ tôi mà còn cần mấy thứ đồ cũ đấy à?”

Bà Kiều bật cười: “Nói cũng đúng. Một mình Chấn Chấn ở chỗ bác cũng ngột ngột buồn lắm. Sớ Vọng cháu nhó đến chơi thường xuyên nhé.”

Lên xe nhà họ Cát, băng qua cảnh huyện nhỏ chạy lên núi. Lần này khác với lần nữa — lần trước chìm sọc mọi người suốt dọc đường, đến khi xuống thuyền lại vào sợ hãi với thế giới ả lăm vùn cảnh giác về tương lai, nên bắt buộc phải gắng gượng. Còn bây giờ chơi vui về suốt dọc đường, bảy giờ đã mệt mỏi, có vẻ lên xe đã ngủ say, giữa chừng lại ngủ khò khò như một chú mèo nhỏ, làm bà Cát bất cười.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự họ Cát, người hầu đi ra đón, gọi “thưa bà” “thưa bà” lên tục. Bà Cát bước lên, dặn bọn họ thấp giọng lại, “Cò ba vẫn đang ngủ trên xe. Các em chuyển đồ vào phòng đi, đợt con bé ngủ thêm lát nữa rồi hẵng gọi dậy.”

Tuệ Tế đáp vâng, vui vẻ nói, “Cò ba cũng đến rồi sao? Em cứ tưởng phải đợi thêm mấy hôm nữa.”

Hai người đang nói chuyện thì Sớ Vọng đã mơ màng lẩm bẩm, “Đến nơi rồi à?”

Bà Cát nói, “Nếu đây rồi thì mau về phòng ngủ đi, không bị cảm lạnh đấy.”

Sớ Vọng theo sau bà Cát và Tuệ Tế, lúc vào cửa thì đưa mắt nhìn cột trụ màu trắng lát đá cẩm thạch. Cảnh cửa màu đỏ tía được đẩy ra, cầu thang trắng theo kiểu châu Âu dần xuất hiện trong tầm mắt. Bà Cát đang định dặn người chuẩn bị bữa tối, nhưng đi được hai bước lại như nhớ ra gì đó, quay sang nói với Lật Thích: “Nếu có ba đã đến đây thì em đừng đi, đứng để tụng tên tiếng Anh với con bé.”

Sớ Vọng rất ít khi nói tên tiếng Anh của mình với bà Cát, thế mà bà vẫn nhớ. Lật Thích cười nói: “Vừa hay em cũng muốn đến tên. Cô ba đặt tên cho tôi có được không?”

Dựa theo chuyện đã xảy ra trên con tàu Titanic ở cùng thời đại, cô đang định nói là “Rose”, nhưng khi thốt ra miệng thì lại thành: “La Sa* thì sao?”

(*Phiên âm tiếng Trung của tên Rosa.)

La Sa cười nói: “Mắn thanh là vậy ặc sa, hay lắm à.”

Sớ Vọng thâm buồn cười người hầu của cô ít đúng là tài giỏi, còn lý giải được thay cho mình nữa.

Bà Cát suy nghĩ rồi nói: “Cô đã chuẩn bị vài bộ đồ cho cháu rồi, đủ phong cách cho đủ tính hướng, lát nữa Tuệ Tế sẽ dẫn cháu lên phòng, có thể mặc thử xem có vừa không. Không vừa cũng không sao, ngày mai thay may sẽ đến. Trước khi hoàn thành đồ mới, có bộ gì thì cứ mặc tạm đi đi.”

Bà Cát dặn dò xong thì Tuệ Tế dẫn cô đến phòng của mình. Sớ Vọng đi theo sau cô ấy đi xuyên qua phòng khách lớn từng thấy ngày trước, đi qua một hành lang. Cửa sổ trên hành lang dài được chạm trổ, lờ mờ thoáng thấy bóng từng trúc mai ở bên ngoài, cứ như đang diễn *Tây Sương Ký* vậy. Băng qua hành lang, đây cảnh cửa đầu tiên ra, Tuệ Tế đứng bước ở cửa đợi cô vào trước, “Đây là phòng của cô ạ.”

Còn chưa bước vào mà Sớ Vọng đã ngạc nhiên cảm thán: Đây là căn phòng có giường lớn có thể ngắm cảnh vô cùng sang trọng trong truyền thuyết đấy mà.

Tuệ Tế kéo tấm rèm ở cửa kính sắt đất ra — gốc mai phía sau cánh cửa dần xuất hiện, tầm nhìn đối diện thẳng với bãi cỏ nhà bác cả.

Phòng tiếp khách loại nhỏ, có mấy chiếc ghế sofa nhỏ màu xanh biển; ngoài ra có thêm hai ghế mây cùng bàn trà — tất cả đều rất tinh xảo. Tuệ Tế nói: “Nếu có ba mời bạn bé đến chơi thì có thể ở đây trò chuyện.”

Hai cánh cửa nhỏ, một gian là thư phòng, một gian là phòng thay quần áo. “Bà chủ từ quần áo chật không đủ to. Giờ con gái nhà giàu đều có một phòng riêng làm phòng thay đồ, nên bà cũng bố trí một phòng như thế cho cô.” Tuệ Tế vừa nói vừa kéo ba cánh cửa từ ở trong phòng thay đồ ra – cả ba ngăn từ đầu có đầy quần áo màu sắc sặc sỡ. Tuệ Tế lại nói: “Trước khi đi Đường Hải, bà đã dựa theo số đo của cô bảo thợ may may gấp. Bên cạnh là phòng ngủ và buồng vệ sinh – cô có thể thử đồ xem có vừa không, tôi ra bên ngoài trước, nếu cảm thấy thiếu gì thì cứ nói với tôi”

Sở Vọng “ừ” một tiếng, Tuệ Tế đi ra ngoài, nhân tiện khép cửa phòng lại giúp cô.

Cô nhìn chăm chăm mấy bộ quần áo treo đầy từ Vải cotton, vải sa, vải lụa, vải gấm, vải nhung; áo ngủ mặc ở nhà, áo len lông cừu, da phục, áo tấc, chơi thể thao thì có đồng phục chơi golf, cầu lông và váy tennis; kiểu vũ thì có váy nhũ tango màu đen và màu champagne đính váy kim tuyến, váy nhũ namba lấp lánh, váy ba-lê màu trắng tinh; áo sơ mi rộng rãi, váy đầm, jumpsuit, áo váy; rồi còn có đồ mặc ăn tối, da phục, váy cocktail mặc khi gặp khách ở nhà; khi đi ra ngoài thì có áo lông, áo khoác dài, áo vét da; đi kèm những bộ đồ này là những đôi giày và túi xách kín cả một tủ.... Cái gì cần có cũng có cả, ngoài trừ sườn xám ôm người ra, Sở Vọng không thấy thiếu thứ gì.

Đây chính là “mặc tạm đi đã” mà cô út nói đầy hả?

Nhìn tủ quần áo chật ních đồ trước mặt, lúc này có mới hiểu vì sao Chân Chân chỉ mới đến biệt thự nhà họ Cát một lần mà lúc quay về đã chê này chê nọ. So với cuộc sống ở đây, cuộc sống ở biệt thự nhà họ Kiều đúng là kém xa.

Tủ quần áo kia như có ma lực, khiến Sở Vọng không nín được lập tức chọn một bộ váy gấm không tay màu lam mềm mại. Vừa cảm vào tay, cô đã gạt mình sự tình, lập tức nhón miêng cười: quả nhiên quần áo có ma lực lớn với phụ nữ, chẳng trách trước khi Cát Vi Long đến chỗ của bà Lương thì là một Kiều, nhưng sau khi thấy tủ quần áo kia thì biến thành một Kiều khác.

Ngồi đến đây, cô kìm nén sự kích động của bản thân, treo váy vào phòng thay đồ, chỉ chọn áo mặc trong tối nay để thay – rất vừa người. Còn những bộ đồ khác, sau này có cơ hội sẽ từ từ mặc thử – vào những lúc những nơi thích hợp nhất.

Thay đồ xong thì cô lại thấy mệt, thế là kéo bức rèm màu đỏ tía vào, mặc nguyên đồ thể mình lên giường – giường nệm lông ngỗng, vừa đỏ nhào xuống đã mềm nệm khiến ta có cảm giác thoải mái, ngủ rất ngon giấc.

Cô út đúng là người tốt, dĩ nhiên bà ấy không phải là bà Lương rồi.*

(“Trong “Lư Hương Thử Nhất” của Trương Ái Linh, Cát Vi Long là một cô gái thuần khiết, nhưng đã bị bà Lương là bác gái đẩy vào con đường sa đọa không lối về.)

Sở Vọng nghĩ bụng, tiện nhắm mắt lại, định chớp mắt nghĩ một lúc trước khi ăn tối, “Mình còn có chuyện quan trọng ngày mai phải làm, sao có thể mơ màng vào lúc này được?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Người bệnh (1)

Sở Vọng ngủ một mạch đến tận sáng sớm ngày hôm sau. Mỗi ngày đầu đến biệt thự nhà họ Cát đã cảm nhận được sự mệt mỏi buồng thả vì thái lỏng toàn thân toàn sức. Cô coi bộ đồ mặc buổi tối hôm qua ra, tắm rửa một hồi, sau đó lấy tờ trong tủ áo sơ mi đỏ sẫm và quần đùi trắng từng mặc, vứt tóc ra sau đầu rồi đi xuống lầu.

Hình như có dây muộn thì phải, vì người hầu trong biệt thự vừa cảm báo sáng đi vào nhà ăn. Cô về tối qua bà Cát đã thông báo nên rất nhiều người hầu la mạt vừa thấy cô đã mỉm cười: “Cô chủ đã dậy rồi đấy à? Chúc cô buổi sáng tốt lành.”

Đi theo người hầu đưa báo vào nhà ăn, đúng lúc chủ Henry đã dọn dẹp vào bát đĩa của bà Cát. Vừa thấy cô, bà Cát cảm tách trà lên hỏi: “Ngủ dậy giấc lắm đúng không? Đến ăn sáng đi”

Sở Vọng ngồi xuống, nhấp hai ngụm trà Khấu Hồng, “Hôm nay có tin gì không ạ?”

“Thuyền Nhật vào bến không kéo còi, làm chậm bốn chiếc phà, đúng là xằng bậy. Cháu đoán xem chính phủ đáp lại thế nào? Có gắng nói tốt cho tụi Nhật, nói bọn chúng chỉ vô tình không cố ý, đền tiền là được rồi.”

Sở Vọng cười nói, “Không biết miếng thịt ‘tiền bồi thường’ béo bở này sẽ chia như thế nào đây, có lẽ sẽ bỏ túi riêng hoặc sung quân thôi.”

“Báo chí Hương Cảng đánh đúng trọng tâm hơn báo ở lục địa, đúng là làm bậy.” Bà Cát thở dài.

Chủ Henry giao mấy bức điện báo vào tay bà Cát, bà Cát cau mày lật xem nhanh, “Vừa đến Cảng đã tới tít tít? Mấy ngày tới sẽ không gặp ai ——”

Sở Vọng vội nói bằng tiếng Anh: “Nếu có tiệc xã giao thì cô út cứ sắp xếp như bình thường đi ạ.”

Bà Cát lắc đầu, “Cô đã nói gì thì sẽ không lật lọng.” Sau đó lại hỏi, “Lát nữa định làm gì?”

“Đi thăm thầy cô ạ, với cả ngài Saumur và di Nguyễn ở Du Ma Địa nữa.”

“Hôm nay Chủ Nhật mà, việc gì cấp bách thế.” Bà Cát nói, “Mặt Thu có mua ít đồ ăn, có bánh dẻo gì gì đó, lát cháu ra ngoài nhớ đem theo.”

Sở Vọng cười đáp vắng, “Suýt thì quên cấp bậc lễ nghi rồi, vẫn là cô út suy nghĩ thấu đáo.”

“Miệng ngọt quá nhỉ?” Bà Cát cốc đầu cô, sau đó nói, “Khẩu ẩm tiếng Anh của cháu, có nghe lạ lắm đấy. Mấy chuyện khác cô không quên, nhưng rảnh rồi thì báo ngài Henry sự lại cho cháu.”

Sở Vọng cười bắt đầu đi: “Dù để nghe hiểu không được ạ?”

Bà Cát trợn mắt với cô rồi gọi Mặt Thu đến, nói, “Em tới đây nói hai câu tiếng Anh cho cô chủ em nghe đi.” Mặt Thu cười nói vài câu, bà Cát nhìn Sở Vọng: “Mặt Thu có khẩu âm gì, cháu nghe không hả? Cho dù cháu không đến từ Anh thì cũng không thể kém người hầu trong nhà được.”

Sở Vọng cười le lưỡi, “Vâng vâng, cháu sẽ sửa lại ạ.”

Sở Vọng đang khuấy bát thì bị chủ Henry bung đồ ăn đi vào nhìn thấy, cũng đúng lúc ánh mắt giao nhau với bà Cát. Bà Cát cười bắt đầu đi, bầy tò hóm nây chưa nói chuyện này với cô.

Ăn trứng chiên nầm và bánh mì nướng phết mỡ bơ xong, cô ở ngoài hành lang gọi điện đến nhà họ Từ. Xác nhận chị Từ và Từ Thiếu Khiêm đều có ở nhà, Mặt Thu dựa theo bà Cát dặn dò gói ghém bánh trái lại, đưa cho Sở Vọng đặt vào cặp sách.

Lúc cô đứng ở cửa thay giày, trông bà Cát có vẻ lo lắng, tựa vào sofa quan sát Sở Vọng một phen.

Bấy giờ đang thịnh hành phong cách quần đùi trắng ngắn trên đầu gối, để lộ bắp chân thon dài, da thật trắng bóc, chỉ có đầu hơi gầy – trông như giày gỗ trong tủ kính vậy.

Có hơi lùn nhưng cũng không sao, hiện tại đang là tuổi phát triển, uống sữa bò và canh hầm xương nhiều là được; người thì khẳng khái mà mặt lại bụ bẫm, thiếu đi nét con gái trưởng thành. Điều này cũng không thành vấn đề – chảy dòng máu của người kìa, từ nay về sau lại sống ở biệt thự nhà mình, nhất định con bé sẽ trở thành người trên đỉnh tháp ngà...

Khi bà Cát còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì Sở Vọng đã thay giày xong, nheo mắt cười tạm biệt bà.

Bà Cát nói thêm, “Mặc quần đùi ngắn như vậy, phải mặc thêm tất chân lên trên bắp đùi mới đẹp.”

“Lần sau cháu sẽ bắt đầu mặc như vậy.”

***

Đã lâu lắm rồi mới về lại Hương Cảng, thời tiết trong xanh hơn ở Thượng Hải nhiều. Nếu ở Thượng Hải là một nắng thơ mặc sườn xám không tay, nước da trắng nõn thán hình đầy đủ óm áp tỳ bà che nửa mặt, thì ở Hương Cảng sẽ là thiếu nữ bận áo lanh trắng phau và váy hoa hồng điểm xuyết màu xanh nõn chuối, thướt tha năng động.

Xe buýt công cộng không đông, một đường lên núi rồi xuống núi làm cả người cô ướt đầm mồ hôi. Lúc này gọi điện chỉ hỏi cô thấy có ở nhà không mà quên hỏi cần thận, làm cô vất vả đến đường Liên Hoa mới chuyển.

Xưởng xe ở đường Liên Hoa, từ đằng xa cô đã thấy chị Từ nằm gục dưới mái hiên, còn Từ Thiếu Khiêm đứng cạnh cảm quạt nhe nhang quạt mát cho chị – khung cảnh ấy như thế quay ngược về một trăm năm trước, người dưới mái hiên không phải là chị Từ, mà là phu nhân cao quý của chi trưởng trong nhà cao cửa rộng. Từ Thiếu Khiêm cũng không phải giáo sư Vật lý, mà là thế gia công tử đang tuổi còn son, thức ngủ đi qua Trường An, tiền đồ rộng mở thỏa thuê mãn nguyện.

Sở Vọng không nề làm phiền nên nhẹ nhàng rón rén đi đến, bắt chợt có một chiếc bóng nhựt ra khỏi lâm cây trong góc, ngay sau lại có người rượt đuổi chạy tới, dọa cô sợ đến mức hét âm lên. Đến khi bình tĩnh thì mới phát hiện là Từ Văn Quân đang đuổi theo con mèo vẫn chơi đùa. Tới lúc nhìn kỹ lại thì mới nhận được một mèo đã chạy biến đi mất rồi.

Anh Từ và chị Từ cũng giật mình. Sở Vọng xấu hổ cười cười, đứng từ xa nói, “Thiếu gia Văn Quân đã chịu đến đây rồi à? Có vẻ vui lắm”

“Con nít mà, có đùa nào không thích chơi đùa. Không ai chơi với thằng bé, một mình buồn chán nên muốn tìm chuyện vui và bạn chơi cùng. Không phải giáo sư Từ của em cũng thế à?” Chị Từ ngược mắt nhìn Từ Thiếu Khiêm, “Trường em muốn đi châu Âu, đến ngày sắp chia tay thì viết thư xong rồi trốn biệt tâm biệt tích, sợ là cũng khác đấy.” Rồi chị mỉm cười vẩy tay với Sở Vọng, “Đến đây tôi xem nào, mấy ngày không gặp, có vẻ gầy đi nhiều rồi.”

Từ Thiếu Khiêm cười: “Thế à? Có thể là thấy đã khóc thật.”

“Không phải em đã về rồi đấy sao?” Sở Vọng cười nói, “Xem ra tình thần của cô rất tốt”

“Bớt nói ngon nói ngọt đi. Mấy ngày trước tôi mới đổ bệnh, hôm qua vừa xuất viện thì hôm nay em gọi điện đến, đúng là trùng hợp.”

“Ừa? Sao có lại đau thế ạ?”

“Bệnh cũ ấy mà, không cần nhắc đến làm gì.” Từ Thiếu Khiêm tiếp lời thay chị Từ, “Châu Âu không được à? Ai ai cũng muốn đi châu Âu, cũng có không ít người chỉ vì du học mà bán hết của cải gia sản, lấy làm chi phí học bảy tám năm. Cơ hội tốt như thế, vì sao em không đi?”

Sở Vọng cúi đầu ngẫm nghĩ, trả lời, “Thời gian qua, em vẫn nghĩ nài về lì thư thầy viết cho em ‘Một nhà khoa học nên đọc sách vì quốc gia như thế nào?’. Em đã suy nghĩ rất lâu, cũng muốn hỏi thầy xem thầy nghĩ như thế nào. Trước nhất khoa học có thể cứu được quốc?”

Từ Thiếu Khiêm mỉm cười, “Người bị báo phải thì rất khó xoay người, mà không hoạt động thì bệnh lại nặng thêm. Phương thuốc gì cũng đã kê, nhưng không thấy có hiệu quả kìa.”

Anh ngừng đầu đắm chiều, sau đó nói tiếp, “Nội chẩn, đại quai, dân chúng lầm than. Trước khi về nước có du học sinh nào không muốn dùng khoa học, công thương nghiệp để cứu quốc? Nhưng đứng trên lầu cao sao có thể thấy được con kiến dưới bờ cát.”

Ngồi nghĩ một hồi, Sở Vọng nói “Xét cho cùng cũng do quốc gia không coi trọng giáo dục, nên không đi tiền.”

Từ Thiếu Khiêm cười nói, “Có thể nói thế.”

Sở Vọng thở dài một hơi.

“Giáo sư Từ?”

“Ừ?”

“Em có một yêu cầu quá đáng.”

“Quá đáng thế nào?”

“Gần đây em đang nghĩ đến chuyện lựa chọn chuyên ngành tương lai, nên em định đến thư viện sưu tầm tác phẩm của thầy, coi như tư liệu học tập... Tiếc là sách vở quán lý không tốt, em tìm không ra, nên đành tìm đến chính chủ cầu xin, không biết thầy có thể giúp em được không?”

Từ Thiếu Khiêm rất vui. Chỉ Từ ở bên cạnh phụ họa, “Được chứ? Sao có thể không được? Tôi đồng ý thay anh ấy.”

Từ Thiếu Khiêm nghiêm mặt hỏi: “Sau này muốn học gì, ứng dụng vật lý hay lý thuyết vật lý...”

“Lý thuyết vật lý.” Sở Vọng đáp không chút do dự, “... Của vật lý hạt nhân.”

“Chuyện này thì dễ thôi. Hình như trong nhà có một bản, tôi có thể đưa cho em trước. Phần còn lại, đợi hai ngày nữa đến trường sẽ đưa cho em”

***

Có cảm tập tài liệu tạm biệt nhà họ Từ, ngồi trên xe buýt căng thẳng lật giở từng tờ một. Ngồi cạnh cửa sổ, Sở Vọng như biến thành một chiếc máy đo tốc độ cao, mấy dòng chữ tiếng Anh lướt qua mắt cô cực nhanh, những từ như “uranium”, “U”, “thiệt phần”, “chuỗi phản rã”, “thời kỳ bán rã” được phóng lớn vô tận..

Vào những năm 30 của thế kỷ 20, tuyệt đại đa số các nhà vật lý hạt nhân đều biết đến lý thuyết hàn lâm về các nguyên tử siêu Uranium và các nguyên tố phóng xạ. Và chỉ thiếu một cơ hội cực kỳ ngẫu nhiên là bọn họ sẽ phát hiện ra hiện tượng phản hạch hạt nhân – Từ Thiếu Khiêm cũng là một trong số họ.

Cuối cùng cũng xác nhận được điều này, con tim cô đập mạnh lên hỏi.

Phải dốc sức vì quốc gia thế nào? Có đã suy nghĩ rất nhiều ngày.

Vì không biết quá nhiều về lịch sử cận đại, nên ngay từ đầu suy nghĩ này chỉ là một nguyên mẫu bé nhỏ. Tuy nhỏ và mơ hồ, nhưng lại có một âm thanh kiên định đang nói không thể đi châu Âu.

Trong lịch sử cận đại, có rất nhiều du học sinh ôm mộng khoa học cứu quốc, công thương nghiệp cứu quốc, cuối cùng lại trở thành trò cười.

Không thể dùng khoa học để cứu quốc được. Đây là kết quả đứ kết của vô số người thử nghiệm thất bại, chỉ đơn giản vì xã hội bấp bênh, quốc gia thiếu hụt, quốc gia trống không, làm gì có tiền để duy trì giáo dục. Như Từ Thiếu Khiêm nói đây: đứng trên lâu cao sao có thể thấy được con kiến dưới bờ cát? —— Chính vì vậy Gia Cát của đời sau đã *‘tuyệt bệch hỏi thuốc’*, tổng kết tuyên bố: Trung Quốc cận đại chỉ có thể và cũng chỉ có khả năng cứu quốc từ gốc độ chính trị.

Từ năm 1840 trở đi, Trung Quốc biến bại lên bại, tài chính quốc gia được dùng để bồi thường cho các quốc gia khác. Khoản tiền bù được trả lại năm Canh Tý* là một miếng thịt béo bở – vô số tham quan ghé mắt cắt xén. Số tiền còn lại, phần lớn dùng để làm chi phí chung cho quỹ du học Thanh Hoa. Còn tiền học quốc khố gần như đã dùng để đặt mua vũ khí và mở rộng quân đội.

(“Điều ước Tân Sửu quy định Trung Quốc phải trả tiền bồi thường cho liên quân tám nước sau phong trào Nghĩa Hòa Đoàn, một con số khổng lồ. Song về sau khi điều tra lại thì nhận thấy số tiền bồi thường không đến, 8 nước phương Tây đã trả lại Trung Quốc phần dôi ra, cuối cùng Trung Quốc chỉ phải trả 58% tổng số tiền quy định và có cơ hội đưa nhiều người sang Âu Mỹ du học.)

Đây cũng là điều mà Từ Thiếu Khiêm nhắc đến trong phong thư: Quốc gia đại sự ngày càng tệ hại, chiến loạn liên miên, giáo dục không được phát triển.

Nên là, một nhà vật lý sẽ dốc sức vì đất nước như thế nào? Dĩ nhiên không thể đi châu Âu được.

Trung Quốc không có tiền để duy trì giáo dục, càng không có tiền để thành lập phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân. Vậy thì, Anh quốc có không?

Ban đầu khi thành lập trường đại học Hương Cảng, tức cũng là lúc phương Tây tranh nhau thành lập trường đại học ở địa phận Trung Quốc, thống đốc Lugard* đã đề nghị nước Anh thế này: Anh Quốc cũng nên thành lập một trường đại học ở Hương Cảng, vừa để cạnh tranh với các cường quốc khác, vừa để người Trung – nhất là người Hương Cảng thống nhất giải trí quan với nước Anh. Lời đề nghị vừa được đưa ra, tổng đốc Quảng Đông Quảng Tây cũng với công thương giới tinh cũng hiểu được một điều: thành lập trường đại học sẽ giúp người Trung học tập khoa học kỹ thuật của phương Tây, sẽ khiến Trung Quốc tự có gắng, thế là bọn họ đã bỏ tiền ra duy trì ủng hộ.

(“Sir Fredrick Lugard là thống đốc thứ 14 ở Hồng Kông, là người thay mặt Hoàng đế và chính phủ Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland thực thi quyền lực tại Hồng Kông.)

Nên kinh phí duy trì giáo dục đại học Hương Cảng đều đến từ chính phủ Anh và tập đoàn đầu tư tài chính Luân Đôn như ngân hàng HSBC*.

(“HSBC là viết tắt của Hongkong and Shanghai Bank Corporation, được các thương nhân người Anh tổ chức và thành lập vào năm 1865, sau khi Hương Cảng trở thành thuộc địa của Anh.)

Nếu tài chính như thế còn không đủ, vậy thì, liệu có thể khiến những tay cầm đầu khoa học đem theo ngân sách kénch xù đến Trung Quốc không?

Nếu, nếu Trung Quốc cũng xuất hiện một nhà khoa học thanh danh hiển hách, có đầy đủ tư cách lai lịch và thiên phú thành lập một nhóm nghiên cứu khoa học hoàn toàn mới, thế thì chắc hẳn họ sẽ mang theo ngân sách dự án của mình đến Trung Quốc cho xem

Dự án Manhattan* từ lúc bắt đầu cho đến khi chính thức thành công, tiêu hao khoảng 2 tỷ đô la.

(“Dự án Manhattan là một dự án nghiên cứu và phát triển chế tạo ra những quả bom nguyên tử đầu tiên trong Thế chiến II, chủ yếu do Hoa Kỳ thực hiện với sự giúp đỡ của Anh và Canada.)

Cộng tất cả những số tiền có được, trong thời gian mười năm, liệu có đủ cho kinh phí nghiên cứu đi từ lý thuyết đến thực tiễn không?

Từ năm 1940 trở đi, bao gồm cả Đức Quốc Xã, ai ai cũng mơ ước đến “tự nhân”. “Kế hoạch hạt nhân” và “dự án Manhattan” cùng nhau chạy đua, lúc ấy cả thế giới đều biết các mỏ Uranium lớn nằm ở Cộng hòa Séc, Canada và Congo. Còn mỏ Uranium mười nghìn tấn của Trung Quốc được khai quật lần đầu tiên vào năm 2014 lại đang nằm ở bốn địa lý Tân Cương.

Khỏi nói vậy mà Sở Vọng muốn thử suy diễn xem nếu mỏ mười nghìn tấn Uranium này được khai quật trước, thì liệu có khiến chính phủ Trung Quốc cũng ghé mắt đến miếng bánh béo bở mang tên “chuỗi phản ứng hạt nhân” không, liệu có khiến bọn họ cam tâm chia một phần số tiền vốn dùng cho mục đích quân sự để hỗ trợ dự án này không?

“Vi sao các người không đi học trong nước, mà phải vượt dương xa xôi đến đây học đại học, rồi cuộc là nền giáo dục của các người bị gì vậy?”

Nếu chúng tôi có lý thuyết trước cả các người, thì việc gì chúng tôi cần phải đến đó nữa? Vì sao không phải là các người đến đây?

Ở đời sau khi học về phản ứng phân hạch, có một câu nói trong sách giáo khoa Sở Vọng vẫn nhớ rõ: “Trong những năm 30 của thế kỷ 20, không một ai có thể giải thích được vì sao thí nghiệm Uranium luôn thất bại.”

Bây giờ là năm 1927, có lẽ lúc này Otto Hahn* ở châu Âu xa xôi đang diễn thuyết luận văn tiến sĩ về cơ học lượng tử tại đại học Göttingen.

(“Otto Hahn là người nhận giải Nobel Hóa học vào năm 1944, trước đó ông cũng nhận của mình đã nhiều lần thử nghiệm thí nghiệm phân hạch nhưng đều thất bại, bởi vậy mới có câu nói trong sách giáo khoa của Sở Vọng.)

Rất nhiều nhà khoa học ở thời đại này chỉ cách 1% để chạm đến phản ứng dây chuyền hạt nhân, nhưng phải mất hơn mười năm sau thì mới có thể thành công.

Nếu lý luận cơ sở của hiện tượng phân hạch ra đời sớm 12 năm*, thì vụ thử hạt nhân đầu tiên sẽ không xảy ra vào năm 1945 nữa.

(“12 năm tính từ năm 1927 cho đến năm 1939 – thí nghiệm phân hạch urani thành công lần đầu tiên trên thế giới, cũng là năm bắt đầu dự án Manhattan.)

Nếu như trước năm 1937, “kế hoạch Uranium” đã sớm thành công tại đại lục Viễn Đông, vậy thì con ác mộng năm 1937* có xảy ra nữa không?

(“Tác giả nhắc đến sự kiện Lư Cầu Kiều xảy ra vào ngày 7/7/1937, được xem là sự kiện mở đầu Chiến tranh Trung-Nhật.)

Là một sinh viên khoa học từng được xuất bản rất nhiều bài viết trong tương lai, xuất phát từ quan niệm đạo đức của bản thân mình, Sở vọng không làm nổi chuyện ăn cắp bản quyền những ấn phẩm từng được đăng tải.

Nhưng liệu có có thể đưa vào trí thức của chính bản thân, trở thành một yếu tố “ngẫu nhiên” trên con đường lý thuyết từ “nguyên tử siêu Uranium” cho đến “hiện tượng phản hạch” chưa được thực hiện của Từ Thiếu Khiêm không?

Liệu có có thể dùng kiến thức mà bất cứ sinh viên chuyên ngành Vật lý nào ở thế kỷ 21 cũng biết, đứng một bên chỉ điểm cho nhà khoa học Viễn Đông ở đầu thế kỷ 20, người biết quá rõ về lý thuyết phản rã phóng xạ của Uranium, đã nắm được 80% cơ sở lý luận về phân hạch, nhiệt hạch và “phản ứng dây chuyền”, chỉ thiếu 20% còn lại để chạm đến đích? Để thúc đẩy lý thuyết này, nhằm khiến nó ra đời ở Trung Quốc sớm 12 năm?

Vậy thì dự án Manhattan sẽ không còn là dự án Manhattan nữa, có lẽ phòng thí nghiệm chạy đua với Đức Quốc xã sẽ có mặt ở Hương Cảng, và có lẽ hiện trường thí nghiệm sẽ nằm tại Lữ ở đại lục.

Và nếu như giả thuyết của cô thành công, thì chiến tranh thế giới lần thứ hai sẽ không xảy ra.

—

*Qix tl;dr: Con đường cứu quốc bằng khoa học mà Sở Vọng nói ở đây chính là phát triển khoa học mà cụ thể là vật lý hạt nhân, thu hút thế giới đầu tư vào khoa học giáo dục Trung Quốc, từ đó khiến Trung Quốc phát triển hơn, có thể đủ sức để chống lại sự xâm lược của Phát xít Nhật.

Chương này hơi hơi tiêu nếu đọc lướt, các bạn đọc thật kỹ và xâu chuỗi lại sẽ thấy các tính tiết tác giả đưa ra đều liên quan với nhau chứ không hề thừa thãi.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Người bệnh (2)

Sở Vọng cũng biết những điều đó chỉ là giả thuyết, là hypothesis. Trong quá khứ, đi qua khắp đại lục châu Âu và Bắc Mỹ, biết bao con người cùng những năm tháng rờ rờ, mãi đến tận năm 1942 mới thực hiện được lò phản ứng chậm đầu tiên – từ lý thuyết cho đến thực tiễn tròn mười bốn năm.

Rồi lại bắt đầu từ năm 1942 cho đến khi đề xuất hai kỹ thuật kích nê, từ sáu nhà vật lý đầu tiên cho đến hơn một nghìn các nhà khoa học, hơn hai nghìn nhân viên tính toán, hơn ba nghìn quân sĩ cùng sự nỗ lực của một chục nghìn người vào cuối năm 1945. Mất thời gian ba năm, cuối cùng hai quả bom nguyên tử “Thin man” và “Little boy” cũng đã ra đời.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi là nội tâm lại vô cùng kích động.

Nên khi tôi Du Ma Đại thăm ngài Saumur và bà Nguyễn, tâm trí của cô còn đang phiêu du ở một nơi xa, không biết ngài Saumur và bà nói gì. Chỉ loáng thoáng nhớ hình như ông ấy nói “Tháng sau ngài Dupont sẽ đến để gặp cháu.”

Bà Nguyễn và ngài Saunur không để bụng chuyện cô phản tâm. Nhìn cô lên xe điện, bà Nguyễn cười nói “Hình như tôi chưa thấy con bé vui vẻ như thế lần nào, không biết là vì chuyện gì chứ?”

“Con người thường rất chú ý đến thái mình yêu tha thiết.”

“Vây chắc hẳn con bé đã gặp được chân mệnh thiên từ của mình rồi.” Bà Nguyễn cười nói.

Sở Vọng xuống xe điện, chạy bước nhỏ quay về biệt thự nhà họ Cát.

Có hai người hầu đang ở trong vườn chăm sóc hoa, một người trong đó không nhìn thấy Sở Vọng, nhiều chuyện tán gẫu “Bà cũng quyết tuyệt thật đấy, nói không tổ chức tiệc là không tổ chức thật, cả cái nhà to như thế mà chỉ mời vài ba người đến đánh mặt chược. Vừa vắng vẻ vừa buồn chán —— cũng không biết cháu gái bà tính ở đây bao lâu chứ?”

Một người khác thấy Sở Vọng đi vào, lập tức huých khuỷu tay vào người bên cạnh.

Hai người nhủ thầm “chết chắc rồi”, chắc chắn cô đã nghe thấy những lời này rồi. Bà chủ chiêu chuộg có như thế, ngay đến chị Lật Thích cũng phải dỗi tên thay họ chỉ vì cô đến. Nếu cô đi mạch với bà chủ, không biết bà sẽ trừng phạt hai người thế nào đấy.

Nghĩ đến đây, hai cô gái run run đứng thẳng lên, áp úng gót “Chào cô ạ!”

Nhưng cô chủ chẳng hề nhìn hai người lấy một lần, chỉ chạy tào vào cửa. Hai người đứng bên ngoài thì nhìn cô có nhân rồi, nghĩ bụng: “Cô chủ không thèm nhìn mình nữa, nhất định là mình đã chọc tức cô rồi. Lát nữa cô đến chỗ bà khóc lóc, nói không chừng bà sẽ bán chúng ta làm vợ lão què nào đó ở quê quê...”

Hai người bị trí tưởng tượng của chính mình dọa sợ, trở mặt nhìn nhau, buồn bã đau lòng không biết giờ thì đầu, suýt nữa đã òa khóc.

***

Lúc này trong đầu Sở Vọng chỉ có các neutron nhanh chậm cùng tia gamma, còn những chuyện không liên quan đều bị cô tự động bỏ ngoài tai. Dù bây giờ Kim Thành Vũ có ở trần nửa thân trên đứng trước mặt, chưa chắc cô đã chịu liếc nhìn. Thế nên hai người hầu kia nói gì làm gì, cô cũng không hề chú ý. Ngoài hai người hầu đó ra, rất nhiều người quan trọng đang chơi mặt chược trong nhà cũng bị cô xem nhẹ.

Tạ Trạch Ích chơi mặt chược cả đêm, cuối cùng cũng ít được một ván, vô tình đưa mắt nhìn ra cửa, đáng lúc trông thấy Sở Vọng đập còi gây da, chân chỉ một tác không xò thêm dếp, cẩn thận ôm một xấp tài liệu đang trong túi da bò, nét mặt rất trịnh trọng lại vai vế chạy rầm rầm lên lầu.

“...” Tạ Trạch Ích trái bốn quân Lục Vân lên một bàn vải trắng, cười nói, “Đi Cát này, tôi còn tưởng cháu gái út tính nét lạnh lùng, sẽ không bao giờ kích động, xem ra tôi nghĩ sai rồi.”

Bà Cát đang cần quân Lục Vân, thấy bốn quân Lục Vân trong tay anh thì vừa tức vừa cười: “Thấy Sở Vọng về?”

“Về rồi. Trên mặt cô...” Tạ Trạch Ích cần nhắc lại lời, muốn nói đến từ ‘thiếu nữ hoài xuân’, nhưng dường như lại cảm thấy không thích hợp lắm. Khó một nỗi thiếu vốn từ vựng nên sau một hồi lâu nghĩ ngợi, anh mới chậm rãi thốt ra: “Cô ạ cười ‘mới biết yêu.’”

Bà Cát gật anh, “Con bé có bạn trai rồi, là chồng chưa cưới của nó, không phải cậu đã gặp rồi sao? Cái gì mà mới biết yêu?” Nhưng rồi nghĩ lại, bà Cát chợt nhớ tới những lúc Sở Vọng ở bên chàng trai kia, trông con bé có vẻ rất lý trí, dù quan tâm vẫn rất bình tĩnh. Còn tính cách của chàng trai kia thì rất nhiệt tình thẳng thắn, chữ tình toát lên qua từng cử chỉ và chân mày khóa mắt, ấy nhưng bà lại không thấy điều đó ở cháu gái bà, có nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó có thái độ nghiêm túc đầy miễn cưỡng với từ giấy hôn ước kia. Nghĩ đến điều này, bà Cát hỏi Tạ Trạch Ích: “Con bé mới cưới thật à? Cưới thế nào, cậu làm thử tôi xem.”

Tạ Trạch Ích mỉm cười: “Đi bảo tôi học thế nào đây?”

Hai bà khác trên bàn mặt chược bị anh chọc cười.

Tỏ mò với tình trạng đang yêu của cháu gái, bà Cát không còn tâm trạng chơi mặt chược nữa. Bà đứng dậy gọi Mật Thu đến, dặn cô lên lầu xem Sở Vọng thế nào. Một lúc sau, Mật Thu đi xuống thưa: “Cô chủ vừa về phòng là ngồi vào bàn, viết về gì đấy rất háng hái. Em bảo phòng bếp hấp ít bánh ngọt và sữa nóng, lúc bụng lên đặt xuống cạnh cô, cô cũng không để ý đến em... Vô cùng tập trung, em nghĩ có lẽ đã gặp phải người hay chuyện nào đó quan trọng rồi.”

Bà Cát gật đầu. Chuyện quan trọng à, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa thì bà đều có thể giải quyết cho cô; mà cho dù có giết người phóng hỏa, bà cũng có thể nghĩ cách bảo vệ cô.

Người quan trọng ư... Về vấn đề này, bà Cát rất tò mò —— ra của một chuyện đã gặp được người quan trọng, là ai trên hôn đảo Hương Cảng này đây?

Đọc đến bài viết của Từ Thiếu Khiêm nói về hạt alpha bán phá nguyên tử nhe, cuối cùng Sở Vọng cũng thờ phào nhẹ nhõm —— tuy khoa Vật lý của đại học Hương Cảng chỉ mới được thành lập, nhưng nước Anh đã vung tay dựng lên phòng thí nghiệm khá tân tiến —— chỉ ít là vẫn có buồng sương Wilson*.

(*Buồng sương Wilson là thiết bị chứa hơi nước mà trong đó, hạt tích điện và tia X lẫn tia gamma được nhận dạng nhờ giọt hơi nước ngưng đọng.)

Có một tiền đề cực kỳ quan trọng đối với phân tích phân hạch: Đó chính là neutron nhanh. Tuy sự tồn tại của hạt neutron đã được tìm thấy vào năm 1920, nhưng sau hơn 7 năm nó vẫn chỉ là giả thuyết, nhiều nhà khoa học – bao gồm cả phòng thí nghiệm Cavendish* – vẫn hiện đang cố gắng xác nhận sự tồn tại của nó. Bothe và Becker (những người nghiên cứu ra vật bán các hạt alpha vào năm Beryllium), cũng với con gái và con rể của Marie Curie (theo dõi “bức xạ trung tính”) đều là một dịp phát hiện ra neutron vào năm 1930, chấp tay “nuông” giải Nobel cho học trò của Rutherford là Chadwick.

(*Đây là một trong những phòng thí nghiệm nghiên cứu phát triển mạnh ở Vương quốc Anh về các lĩnh vực công nghệ cao.)

Từ Thiếu Khiêm cách sự phát hiện này cả một bước xa.

Vì thế chỉ cần thử nghiệm buồng sương bán hạt alpha nhiều lần, khiến Từ Thiếu Khiêm ý thức được “bức xạ trung tính” có nguồn gốc từ thứ không có điện tích, có khối lượng tương đương hạt nhân, thứ mà bảy năm trước Rutherford đã nêu ra – chính là “neutron”.

Vậy là có thể chứng thực được nó rồi!

Sở Vọng viết rất nhiều công thức chiếu xạ lên giấy nháp, cũng đưa vào lộn xộn của Từ Thiếu Khiêm mà thử đặt câu hỏi ngây thơ cho bản thân —— Vì sao lại tồn tại bức xạ trung tính còn mạnh hơn cả tia gamma, có phải là do không bảo toàn được số khối nguyên tử không?

Lúc liệt kê các công thức và đặt ra câu hỏi này, Sở Vọng không ý thức được rằng cô và công thức toán học của mình đã trở thành “quan hệ tình yêu” trong mắt bà Cát.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 59: Người bệnh (3)

Có viết ra giấy rất nhiều câu hỏi, rồi ngay trong hôm đó vội và gửi hết đồng giấy nháp vào hôm thứ của Từ Thiếu Khiêm. Đến cuối tuần khi làm xong tất cả những việc trên, dưới phương pháp lặt mềm buộc chặt của bà Cát, cô được chú Henry dạy một lớp hướng dẫn phát âm tiếng Anh vào buổi trưa, và lớp học đã kết thúc khi từ “con gái” được chú Henry nói bằng giọng Anh quyền rũ lại bị Sở Vọng phát âm thành giọng Mỹ. Trong tiếng cười của mọi người ở biệt thự nhà họ Cát, buổi luyện tập phát âm vào cuối tuần coi như tạm thời chấm dứt.

Sáng ngày Chủ nhật, vì Sở Vọng đã về nên Leon không thể không tiếp tục lớp tiếng Anh của mình. Vì vậy từ sáng sớm, vô già ở biệt thự họ Kiều dẫn Leon xuất hiện trước cửa biệt thự nhà họ Cát, và còn có cả Chân Chân đi theo. Đưa mắt nhìn Sở Vọng dẫn Leon đi xe buýt vào nội thành, quý cô Tiết Chân Chân thành công đạt được đặc quyền xin ăn sáng ở biệt thự nhà họ Cát.

Sau kỳ nghỉ hè là Leon và Văn Quân sắp vào học ở trường Queen’s*, cho nên cần phải bắt đầu dạy tiếng Latinh. Vì trước đó Sở Vọng đã tuyên bố tiếng Latinh của mình là “giáo sư Từ dạy”, nên ngày đầu tiên đứng lớp đã bị bạn học Từ Văn Quân xem thường.

(*Quc: Định chính đây là trường trung học Queen’s College chứ không phải trường đại học Queen’s. Rải xin lỗi vì sự nhầm lẫn này, mình sẽ sửa lại sau.)

Cậu nói: “Nếu có giáo Lâm học tiếng Latinh từ chú em trong nửa năm qua, vậy vì sao không để chú ấy dạy bọn em luôn, mà phải để học trò của chú ấy dạy lại?”

Sở Vọng cười nói: “Nếu trong vòng nửa năm em có thể học được trình độ ngang chị từ chỗ chú ấy, vậy thì em cũng không cần chị dạy nữa.”

Leon cười to, còn Văn Quân im lặng cúi đầu trong tiếng cười của cậu, bắt đầu tập trung học từ vựng.

So với những ngày trong biệt thự họ Kiều khi mới đến Hương Cảng, thì tuần đầu tiên ở nhà họ Cát vừa bận rộn lại dồi dào năng lượng, không cần lo lắng về quan hệ cá nhân phức tạp, mọi chuyện vật vờ trong nhà đều có người giúp việc thu xếp thỏa đáng thay cô.

Có thể yên tâm làm chuyện của mình, dù ở kiếp trước, cô cũng chưa từng được sống thoải mái như thế.

***

Ngày thứ hai đến rất nhanh.

Ở lớp học buổi chiều của Từ Thiếu Khiêm. Từ khi có vào học ở đại học Hương Cảng thì đây là lần đầu tiên anh vắng mặt, nhưng chính try gắng được anh nhờ dạy cũng không hiểu rõ về bài học ngày hôm đó lắm. Tối gần khi tan tiết, trợ giảng chỉ biết dặn dò sinh viên: “Nội dung hôm nay tôi nói chỉ dùng để tham khảo! Cứ học theo những gì giáo sư Từ đã dạy là được, mọi chuyện cứ lầy bầy của thầy ấy làm chuẩn!”

Sở Vọng không nghĩ kết thúc giờ học Vật lý mà cũng xuất hiện những lời như “câu chuyện bên trên không có thật, chỉ mang tính chất minh họa”, nghe đúng là vô cùng thần thiết.

Đúng lúc này, trợ giảng lại hỏi một câu: “Linzy là ai?”

Sở Vọng gờ tay lên.

Trợ giảng gật đầu với cô rồi nói, “Giáo sư Từ bảo tôi học xong dẫn em đến phòng thí nghiệm Vật lý.”

Sở Vọng gật đầu, dưới ánh mắt của mọi người, cô đi xuyên qua phòng học rộng lớn.

Lúc đi theo sau trợ giảng ra ngoài, có sinh viên nói mát: “Tôi nói rồi còn gì, quái nhiên là học trò cưng của thầy Từ, được đặc cách học thí nghiệm riêng nữa.”

Có thứ dài. Ngày trước học đại học, môn thực hành thí nghiệm là môn khá lỏng lẻo, bình thường nếu cúp tiết được là có toán cúp hết. Chỉ là thí nghiệm thôi mà, có gì hay ho để ghen tị đâu?

Nhưng khi đến của phòng thí nghiệm thì cô mới ý thức được một điều, trong thời đại vật lý hạt nhân vẫn đang còn phủ bụi, cho sinh viên lớp lý thuyết được thực hành quá là một điều xa xỉ.

Tòa nhà thực hành xây theo kiến trúc Bauhaus, có thể xem là kẻ dẫn đầu thời đại trong phong cách. Kiến trúc hai tầng, ở cửa viết bảy chữ to “PHÒNG NGHIÊN CỨU VẬT LÝ HẠT NHÂN”.

Lúc thấy bảy chữ này, Sở Vọng còn giật mình —— thì ra ngành Vật lý ở đại học Hương Cảng được ông trùm chủ nghĩa tư bản ủng hộ, tuy giới viên ít ỏi, nhưng dường như có rất nhiều nghiên cứu viên đang âm thầm ra sức đóng góp vĩ đại cho sự tiến bộ của vật lý hạt nhân?

Người trợ giảng dẫn cô đến căn phòng nằm cuối hành lang, bên ngoài phòng lợp cửa sắt chống trộm. Cách lớp cửa sắt, anh ta gõ vào cửa gỗ. Nghe thấy bên trong có tiếng động, trợ giảng lập tức xoay người rồi đi, để lại một mình Sở Vọng ngo ngắc đứng trước cửa.

Một lúc lâu sau, cánh cửa bên trong mở ra cái “kết ——”, một người đàn ông một trẻ con màu tím bầm, đeo kính tròn lìm đìm bước ra mở cửa.

Sở Vọng nhìn anh ta hai lần.

Cái nhìn đầu tiên là vì giật mình do tưởng anh ta là zombie.

Nhìn đến lần thứ hai mới nhận ra, thì ra người này chính là người đeo kính mắt cổ hủ cổ quái ở nhà xuất bản đại học Hương Cảng ngày trước.

Có run run chào “ừ” một tiếng với anh ta, còn anh ta chỉ bình tĩnh ngoài đầu hỏi, “Thiếu Khiêm, đây là người cậu mời đến đây à?”

Trong phòng sột soạt tiếng lật giấy, Từ Thiếu Khiêm “ừ” một tiếng, bước ra từ trong góc. Vừa trông thấy Sở Vọng, anh chỉ kính xuống đi vào nhà, giới thiệu đơn giản hai người với nhau: “Linzy, Lương Chương, hai người đã gặp nhau rồi.”

Lương Chương “à” một tiếng rồi về lại chỗ ngồi, chĩa đầu vào chồng giấy cao hơn nửa người, không ngừng đầu lên nữa.

Từ Thiếu Khiêm mỉm cười như đã quá quen với việc trước mắt, giải thích, “Ngày trước khi mới đến Hương Cảng, bọn họ chỉ xin trường lập một viện nghiên cứu như thế này. Gần như có đầy đủ dụng cụ, nhưng vì trường chưa có tiếng tăm, nên đến nay trong phòng nghiên cứu vẫn chỉ có hai người là thầy và cậu ta.”

Lương Chương ngừng đầu lên, bắt mắt nói: “Kiểu gì chúng ta cũng sẽ có nhiều người hơn thôi. Trong quá trình tính toán lý thuyết lần này, chúng ta phải bỏ đi rất nhiều lý thuyết thông thường của vật lý cổ điển, chính vì thế mà số lượng tính toán và thí nghiệm sẽ nhiều hơn, nếu chỉ dựa vào sức hai người chúng ta, tôi sợ phải mất từ tám tháng tới một năm mới xong.”

“Đúng là sẽ có người, nhưng chỉ là sau khi lý thuyết đó được chứng thật ở nơi này.”

Lương Chương há miệng, có lẽ muốn phản bác nhưng rồi phải khép miệng lại vì thực tế.

“Cuối tuần trước nhận được thư của em, từ trình độ nào đó đã xác nhận phỏng đoán của thầy và cậu ta bấy lâu nay; bức xạ trung tính đến từ neutron – một suy nghĩ rất hay. Tôi và Lương Chương ở phòng thí nghiệm từ tối thứ Bảy đến tận bây giờ, vẫn chưa được nghỉ ngơi. Lúc này cậu ta đã rơi vào trạng thái căng thẳng thần kinh quá độ, nên mong em bỏ qua cho cậu ta.”

Qua vài lời ngắn gọn của họ, Sở Vọng cũng đoán được hai người đã vui mình trong phòng thí nghiệm suốt hai hôm, không ngủ nghỉ mà làm gì đó. Trao đổi với người thông minh đúng là tốt, chỉ cần để ý một chút là nhận ra ngay, không cần phải nói nhiều. Thế là Sở Vọng gật đầu, bầy tỏ mình rất thông cảm cho trạng thái lúc này của anh ta, sau đó thấp giọng hỏi: “Vầy em có thể làm gì ạ?”

Lương Chương ngừng đầu lên từ sau trang sách, có vẻ vẫn bất mãn với đề nghị của Từ Thiếu Khiêm. Anh ta nghỉ ngờ nhìn Sở Vọng, trong mắt viết rõ hoài nghi: em có thể đảm nhiệm được thật sao?

Đứng một lúc, Từ Thiếu Khiêm nói: “Rồi cậu sẽ sớm hối hận vì đánh giá thấp em ấy đấy.”

Sau đó anh lại nói: “Tuy hiện tại viện nghiên cứu chỉ mới có hai thành viên, nhưng vì lý do công bằng, thầy vẫn cần trung cầu ý kiến của đồng nghiệp duy nhất hiện nay.”

Có ngừng đầu nhìn Lương Chương, cười bảo: “Nếu anh có nghỉ ngơi gì về em thì xin cứ nói.”

Lương Chương hỏi: “Nói sơ sơ về biến đổi hạt nhân xem nào.”

Sở Vọng nói tóm gọn trong hai ba câu, sau đó nhéo mắt: “Nhất định phải dùng danh từ ‘biến đổi’ mà không phải là ‘phản ứng hạt nhân’ sao? Em nhớ, biến đổi là thuật ngữ của các nhà giả kim thời cổ đại, nếu ở đại lục châu Âu mà nói như thế thì sẽ bị chém đầu.”

Từ Thiếu Khiêm cũng cười nói: “Không sao. Cả viện nghiên cứu cũng chỉ có ba người chúng ta. Hơn nữa, đây là Hương Cảng chứ không phải châu Âu.”

Lương Chương họ khan hai tiếng, với đầu lại tìm một hồi rồi lấy ra ba tờ giấy nháp của bài luận văn, đưa cho Sở Vọng hỏi: “Đi đọc bài luận văn này chưa? Nếu chưa thì tôi cho em mười lăm phút để đọc, sau đó giải thích đơn giản về chỗ mâu thuẫn trong bài này đi.”

Sở Vọng cúi đầu nhìn: là thuyết lượng tử của Rutherford.

Sở Vọng không cần mười lăm phút để đọc vì cô đã thuộc nằm lòng bài luận văn này rồi, thế là ngừng đầu lên nói, “Mô hình hạt nhân được đưa ra bởi thí nghiệm hạt alpha cũng giống như mối quan hệ giữa mặt trăng và trái đất vậy – các hành tinh xoay quanh mặt trời như các electron xoay quanh hạt nhân. Nhưng khác với các hằng tinh và hành tinh ở chỗ, lực tương tác điện giữa các electron và hạt nhân là rất lớn. Cho nên học thuyết này không thể giải thích được vì sao electron không bị rơi vào trong hạt nhân”. Giả thuyết này có rất nhiều lỗ hổng, thậm chí có thể rất khác với câu trả lời chính xác, nhưng...

(“Hạt nhân mang điện dương và electron mang điện âm nên nếu có thì các electron sẽ dính chặt vào hạt nhân chứ không chuyển động thành quỹ đạo xung quanh hạt nhân, vì vậy mô hình nguyên tử của Rutherford chưa đủ để giải thích. Còn lý do là vì electron có vận tốc cực kì lớn, cân bằng với lực tương tác điện giữa electron và hạt nhân, không thể làm electron văng ra hay bị hút vào.”)

“Nhưng,” Đột ngột Lương Chương sau cặp kính không còn lìm đìm nữa, ánh mắt của anh lúc này như bốc được nực sáng nhìn cô chòng chọc.

Từ Thiếu Khiêm ngồi trên bệ cửa, mỉm cười nhìn Sở Vọng.

Sở Vọng lật đến trang cuối của bài luận văn, chỉ vào hàng cuối cùng. Cô gõ ra trước mặt Lương Chương, đọc thành tiếng hàng Anh kia: “Đến hôm nay giả thuyết này vẫn chưa hoàn hảo, vẫn còn nhiều thiếu sót. Nhưng, sự nghiệp khoa học của chúng ta không chỉ có ngày hôm nay mà còn có cả ngày mai.”

“Ngày mai nằm trong tầm tay.” Lương Chương đỡ mắt kính, “Vầy xin hỏi: em có muốn công việc này không —— chứng thực một ngày mai nằm trong tầm tay.”

Sở Vọng nghỉ ngơi rồi đáp: “Em có muốn công việc này hay không không quan trọng, điều quan trọng là các anh có muốn để em tham gia cùng hay không?”*

(“Tác giả chú thích: Đây là câu nói trong phim “Đại Án Manhattan” nên mới có dấu ngoặc đơn trong dấu ngoặc kép.”)

Từ Thiếu Khiêm cười cười, vỗ vai Lương Chương. “Không phải tôi nói rồi sao. Lần này thông qua rồi chứ gì?”

Lương Chương gật đầu, miễn cưỡng đồng ý.

Sở Vọng cười ngừng đầu lên: “Vầy là em đã trở thành thành viên thứ ba của viện nghiên cứu rồi đúng không?”

Từ Thiếu Khiêm trịnh trọng gật đầu.

“Vầy sự tham gia của em có khiến tám tháng đến một năm rút ngắn xuống còn sáu tháng đến mười tháng không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Thế thì tốt quá.” Sở Vọng nhéo mắt, không khỏi siết chặt nắm đấm.

***

Có điều, dù Sở Vọng có tích cực đến đâu thì vẫn không thay đổi được sự thực là cô đã đưa phé thí nghiệm. Ở kiếp trước, vì sự vụng về của mình trong những lần làm thí nghiệm nên giờ thực hành luôn không đạt yêu cầu. Tuy nghiệp học đã lên cao, song các bạn học vẫn cứ truyền tai nhau, đặt cho cô mỹ danh là “Ooh! Linzy is coming with bang!” (Lâm Trí đi đâu là vụ nổ đi theo!)

Vào lần thứ ba sau khi làm hỏng máy phát hạt của buồng sương Wilson, rốt cuộc Lương Chương cũng phải hét lên: “Linzy! Sau này em tránh xa máy phát hạt giùm tôi! Về sau thí nghiệm do tôi làm, Linzy phụ trách ghi chép!”

Nhưng sự thực đau đớn đã chứng minh một điều, Lương Chương thật sự không phải người giỏi làm thí nghiệm. Vì lý do công bằng, nên lần thứ ba sau khi anh ta sắp làm hỏng buồng sương, Sở Vọng rất thành khẩn đề nghị Từ Thiếu Khiêm: “Vầy thì để em tính toán, anh ấy ghi chép, còn thí nghiệm do thầy Từ làm.”

Hết có thời gian rảnh là bà người lại tập trung vào phòng thí nghiệm. Cho tới một hôm nào đó, khi Diệp Văn Dữ được chị Từ nhờ đưa com nước đến phòng nghiên cứu, anh ta nghe thấy cuối hành lang có tiếng thầy tỉnh võ đi kèm với tiếng gào khóc của Lương Chương: “—— Tôi nghĩ chúng ta thích hợp chế tạo lựu đạn hơn đây!”

Sở Vọng cẩn thận né tránh những mảnh thủy tinh trên mặt đất, oán thầm anh nhõm đúng, hay là thứ tạo lựu đạn có uy lực mạnh nhất thứ xem?

Từ Thiếu Khiêm lại rất bình thản quét mảnh vỡ trên đất.

Ba hôm sau, trong nhà họ Từ ở đường Liên Hoa.

Sở Vọng đang dạy Leon và Từ Văn Quân tiếng Latinh, còn Diệp Văn Dữ đứng bên cạnh báo cáo với chị Từ những gì mình nghe thấy lúc đưa com đến phòng thí nghiệm trong mấy ngày qua.

“Trước đó cháu có nghe những giáo sư khác trong trường nói chỉ cần có chú thí dụng cụ thí nghiệm sẽ bị hỏng; dụng cụ càng tinh vi thì tỉ lệ có vấn đề càng lớn. Cháu còn không tin. Nhưng lần đầu đến phòng thí nghiệm, cháu đã được mở mắt rồi. Chị nghe thấy bùm một tiếng, cháu còn tưởng bom nổ nữa chứ.”

Chị Từ nghe thế thì rất vui, vội truy hỏi: “Còn con bé Sở Vọng thì sao?”

“Em ấy ấy hả,” Diệp Văn Dữ vui vẻ nói, “Nghe báo em ấy còn không bằng chú. Đến phòng thí nghiệm một chuyến mà làm vỡ dụng cụ ba lần, một tuần thứ ba đã bị cách chức, phải lui về tuyến sau. Nếu không giả quái nhân khoa học của vật lý học ứng dụng kìa làm sao chịu gặt đầu cho chú làm thí nghiệm?”

Từ Thiếu Khiêm bóc hạt sen cho chị Từ, cười nói, “Điều này vừa hay chứng minh một chuyện.”

Chị Từ hỏi: “Chứng minh chuyện gì?”

“Người học vật lý, khả năng làm thí nghiệm luôn rất tệ.” Sở Vọng đang cầu chúc lại hình tượng của mình trước mặt học trò, nên cũng đứng ở đằng xa phân bác, “Mọi người ai cũng nói thế cả, nói chung đây là điều ai cũng biết, không thể trách em với các thầy được!”

“Em cũng biết cách biện hộ lắm rồi,” Diệp Văn Dữ cười lớn, “Anh nhớ ngày trước em thường đến nhà thờ mà. Vầy xin hỏi cô Lâm, từ thứ Hai đến thứ Bảy em tin Newton, còn Chủ nhật thì tin thượng đế à?”

Từng hạt sen tựa viên ngọc sạch sẽ, từ bàn tay trắng bệch khớp xương nở rộ của Từ Thiếu Khiêm rơi xuống đầu trẻ.

Anh nhìn vào những hạt sen kia, cười nói, “Cho nên lễ giáng sinh của bọn chú được gọi là: Merry Newtonmas.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 60: Người bệnh (4)

Tuy bên này luôn gặp trắc trở trong thí nghiệm bản phá hạt nhân, song cũng miễn cưỡng xem như tiến hành có thứ tự; Sở Vọng và Từ Thiếu Khiêm bị mọi người ở nhà họ Từ trừu học suốt một thời gian, đến khi Leon và Từ Văn Quân nhận được thư mời nhập học của trường Queen's thì mới thôi.

Học xong tuần đầu tiên, Từ Văn Quân ở rừ quay về nhà. Chị Từ quan tâm hỏi han nhưng Từ Văn Quân chỉ đóng cửa cái "sầm" rồi nhốt mình trong phòng.

Tiết Chân Chân lấy lý do dẫn Leon đi tìm Sở Vọng, trong một tuần có được ba ngày ở lì biệt thự họ Cát không chịu về.

Bà Cát cười trừ: "Cháu đến chỗ ta làm gì hả, không sao lúc về bà Kiều sẽ mich kẻo với cha cháu à: 'cháu toàn tâm toàn ý muốn đến trường dạy giỏi hồng lâu ở chỗ ta'?"

Chân Chân bủi mồm: "Vậy nếu cháu muốn đến, có ai chịu nhận cháu làm học trò không?"

Bà Cát quan sát có một lượt từ trên xuống dưới, cười nói: "Đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như cháu là người luôn ngẩng cao đầu, đàn ông cũng phải cung phụng cháu như bồ tát, 'chỉ được ngắm từ xa mà không được sờn đùa', vậy xin hỏi ta lấy gì giữ cháu lại đây?"

Tiết Chân Chân đã thua một ván vì Diệp Văn Dữ, nên đương nhiên cô biết bà Cát có ý gì. Bị mấy lời của bà đâm trúng tim đen, Tiết Chân Chân nghiêng rắng nghiêng lợi báo: "Sao đi Cát biết không giữ được?"

Sở Vọng và Tạ Di Nhà ngồi trên sofa ở phía bên kia, cũng đưa mắt nhìn sang.

Tiết Chân Chân quết mặt nhìn mọi người trong nhà, lắng giọng rồi tiến lên hai bước phở tư thế, bắt chợt cất giọng hát bài *"Thu Hài Đường"* đang thịnh hành nhất ở Thượng Hải gần đây.

Đến khi có hát xong rồi mà Sở Vọng vẫn còn ngẩn ngơ, cuối cùng cũng biết cụm "thái châu nhà ngọc" mà cô ấy nói khi ở trên thuyền từ Thượng Hải về là ý gì, lập tức vỗ tay hoan hô cùng Tạ Di Nhà.

Tiết Chân Chân lấy lại bình tĩnh, vô cùng mong đợi hỏi bà Cát: "Sao à?"

Bà Cát nghe thấy cũng lệt tai nhưng vẫn uống trà, hừ một tiếng. "Tạm được."

Kể từ ngày hôm đó, ngoài việc học tiếng Anh với chú Henry, Sở Vọng còn bị bà Cát cầm roi bắt học khiếu vũ chung với Tạ Di Nhà và Chân Chân, từ tango cho đến rumba, nhảy đến mức làm Sở Vọng kêu khổ lên trời.

Ngay hai cái chỗ đó ra, bắt đầu từ sáng sớm mỗi ngày khi cầm tách trà lên, mọi hành vi hay lời ăn tiếng nói của cô đều phải vào khuôn khổ của bà Cát. Ví dụ như: tư thế cầm tách lệ uống trà, động tác, phương hướng và số lần khuấy tách đều có quy định cả. Nếu làm quá thì sẽ bị coi là không khéo léo.

Rồi lại ví dụ như: lúc cười với người khác thì không được để lộ răng —— từ xưa đến nay chỉ có nó bệch lấy lồng chú nhân mới cười hở răng, đó là nụ cười nịnh nọt họ Đặng. Nụ cười cao quý phải là nụ cười không hở một chiếc răng nào.

Cười không lộ răng, đồng thời còn phải cười thật tự nhiên, phải cười cho đẹp mắt, điều này đúng là khó khăn.

Từ đó trở đi, bà Cát lại đưa ra thêm một quy định mới, gọi là: không chế và điều khiển biểu cảm.

Đổi với rất nhiều quy định trong biệt thự họ Cát, vì từ nhỏ Tạ Di Nhà đã tiếp xúc nhiều nên đương nhiên có thể hiểu được. Còn Sở Vọng lại chẳng hiểu được gì, chỉ biết lấy giấy bút ra, bà Cát viết cái nào thì cô mới nhớ được cái đó, cũng tiện cho sau này từ từ học thuộc. Bà Cát vô cùng kiên nhẫn, có lúc còn nhắc nhở những khi cô viết sai: sức yếu phải lo trước, cần có chịu học là chuyên tốt.

Quần áo mới vừa được đưa tới mấy hôm, bà Cát lại gọi thị may đến nhà, báo là muốn may đồ mùa Đông cho cô. Sở Vọng phải nói lý khuyên bà Cát: "Đồ một ngày cháu có thay năm bộ đồ thì đến hai tháng vẫn không trùng lặp bộ nào. Đợi cháu mặc hết đồ trong tủ đã rồi may thêm cũng được mà."

"Thế thì sao hả? Cũng không phải giúp việc trong nhà ta không giặt rồi." Bà Cát hận cái cô không biết tranh giành cho mình, nói, "Cháu nên học tập hai đứa kia đi: có đứa nào không chạy đến chỗ cô xin chỉ điểm một hai hả? Cô chỉ muốn dùng hết tài huyết bồi dưỡng cháu, có nhiều cơ hội tốt mà cháu lại không biết quý trọng. Dành môn khác từ bây giờ có ai không có một kỹ năng Chân Chân biết hát kinh kịch, Di Nhà biết hát kinh kịch, còn cháu thì sao, cháu biết cái gì?"

"Cháu biết đàn dương cầm mà."

"Ài mà không biết đàn dương cầm hả? Đến những dịp lớn cũng không cần một đứa như cháu biểu diễn làm người khác tán phục, chỉ cần đàn mấy khúc trữ hính là đủ rồi." Bà Cát nói, "Sau này đến những nơi bắt buộc phải xã giao, người khác hỏi cháu biết gì, cháu nói: 'tôi biết làm thí nghiệm khoa học'. Không phải làm người ta cười ngất hả?"

Sở Vọng lè lưỡi, chạy ào về phòng như một lần khởi. Bà Cát đứng đàng sau nhìn theo, chi cười với vẻ bất đắc dĩ, thời thì tỳn con bé, nó vui là được rồi.

Tuy bà rất muốn có học thêm thứ gì đó, nhưng bà vẫn để Sở Vọng làm điều mình thích. Song, chỉ có ba thứ là tiếng Anh, phong thái và khiếu vũ là phải học thật tốt, mà Sở Vọng cũng không hề qua loa.

Còn với hai cô bé kia, trường học của bà Cát đã tiến hành đến trình độ khá kỳ quái.

Một ngày nào đó Sở Vọng đang định đến Du Ma Địa, vừa xuống lầu đi qua phòng khách thì vô tình nghe được đoạn đối thoại như sau:

Bà Cát: "... Bật chuyện là điều mà xưa nay hai đứa luôn cho rằng đàn ông là người cần chủ động, nên vì vậy mà hai đứa không có gắng làm gì hết, chỉ chờ có người đến cạnh mình? Hay hai đứa tưởng mình quá nổi bật rồi, khiến đàn ông tranh nhau giành giật, tốt nhất là vì hai đứa mà đánh nhau một trận sát đầu me trán, ai thắng thì có được hai đứa? Chắc chắn không phải là dạo lý này rồi. Đã gọi là xã giao thì phải bắt chuyện tiếp lời với tất cả mọi người. Dù là buổi xã giao to đota trong lòng vẫn phải có và cũng chỉ có một mục tiêu. Phải làm gì khiến đối phương chú ý đến mình, thì long cảnh giác đến trước mặt mình, và cũng chỉ khiến mặt mình đối phương – chứ không phải là ai khác đến cạnh mình. Đây cũng là một môn học."

Tiết Chân Chân nghe bà nói xong, bật chọt nửa trịnh nửa giả ngả vào lòng Tạ Di Nhà, ái ôi một tiếng.áo giọng tình nghịch nói: "Ồi chao! Xin lỗi! Tôi làm bẩn áo đuôi tôm của anh mất rồi! Anh coi ra đi, để tôi giặt cho anh..."

Tạ Di Nhà kéo cổ nằng vào lòng, cười to đầy vẻ vẻ.

Chân Chân nửa nằm trong lòng cô ấy, hỏi: "Giống thế này à?"

Bà Cát lạnh lùng nói: "Thì ra cháu đang coi nhạo ư, sao ta không thấy có gì đáng để cười hả?"

Bà Cát không hề mỉm cười, đi thẳng ra ngoài. Hai cô nằng cũng biết điều thôi cười, im lặng lắng nghe.

Bà Cát đi đến cạnh chậu đồ quần. Hoa đồ quần đang nỏ rộ thêm đó, nhưng rồi thời khắc đặc nhất cũng qua đi, chỉ còn lại bóng hoa khô héo. Bà Cát mặc sườn xám lụa mềm màu đen, bên trên đính rất nhiều cánh hoa hải đường màu tím. Bà liếc nhìn Chân Chân, chạm rai cái mặt xuống, nụ cười ẩn phai. Đến mức khiến hai cô gái ở phía sau hoai nghi không biết nụ cười vừa này có thật sự tồn tại không. Khi nhìn kỹ lên nữa thì bà Cát đã xoay lưng lại người họ – điều này khiến người ta không khỏi mất mát, cũng muốn đến xem hoa kìa có thật sự đẹp như vậy không, có vẻ thơm như thế nào. "Hoa xanh phải be lên tay, chỗ để lau ngực lại be cánh khô." * Người xưa đúng là không gạt ta bao giờ.

(*Hai câu trích trong bài Kim Lũ Y của Đỗ Thu Nương, bản dịch khuyết danh.)

Đợi khi hai người ngo ngác vô thức bước lên, bà Cát mới ngời đầu lại hỏi: "Đã nhìn rõ chưa? Phải cho đối phương cảm thấy cháu là một thoáng tình có gặp gỡ điểm lệ, như thế sẽ nhớ kỹ trong lòng, muốn để sự tình có ấy trở thành thật. Nhân vật chứ không phải nhìn người. Điều này gọi là —— ý không ở trong lời."

Sở Vọng đứng ở cửa mặc giày, thu hết mọi sự vào mắt. Kiếp trước độc thân hơn hai mươi lăm năm có thừa, cô giặt mình biến sắc: thì ra thái thánh là một kỹ năng vô cùng siêu phẩm như vậy!

Nhưng đến đến mức xuất sắc giống như bà Cát, thì lại là một bộ môn nghệ thuật; có mà đem gương mặt của quái nhân khoa học thiếu thôn biểu cảm lên sân diễn, kiểu gì một phút sau cũng sẽ trở thành hiện trường tại nạn giao thông mất thôi.

Có chắc lượt nghĩ bụng: hành ảnh đẹp mắt này nên để người khác diễn thì hơn. Có chi thích hợp nghiên cứu công thức tấn xạ Rutherford thôi.

***

Không ngờ ba tuần sau, bài học này đã có cơ hội được thực hành.

Mọi bữa tiệc xã giao ở biệt thự họ Cát đều được đón vào cuối tuần, nên cuối tuần sẽ là lúc có đến biệt thự họ Kiều. Có lẽ vì ở nhà có ít quá thoải mái nên một hôm vào ngày thứ Bảy khi đang tiếng Latinh ở nhà họ Từ xong, có lại bất tri bất giác xuống xe buýt ở cửa nhà họ Cát. Hôm đó có mặc áo dài có đính màu xanh xám, vài giọt mưa rơi lên áo khoác trắng biến thành dấu hoa mai tối màu. Cổng ở biệt thự nhà họ Cát mở rộng, sắc màu rực rỡ, từ phòng khách vô đến trên bãi cỏ đồng đức các quý ngài quý cô, muốn hành muốn về.

Có thật trọng nề trình mọi người đi đến gần cầu thang, đang định thở phào thì vô tình nhìn thấy một người trung niên chừng ngoài bốn mươi, mặt vuông da ngăm đen, khóa mắt xù xuống, đánh đầu trụ lui thành hình nhon hoắt, ào mà chính lễ, cầm ly rượu để cao đi tới cạnh cô, cười hỏi: "Ướt rồi đúng không, có muốn làm vài hộp Cabernet không? Để phòng cảm lạnh... hửm?"

Chú "hửm" không rõ ý ở cuối câu kết hợp cùng nụ cười mập mờ trên mặt ông ta khiến cô suýt nữa đã rùng mình. Có vấn có thể thất ra vanh vách những câu phi tình cảnh, nhưng đây là khách do bà Cát mời đến, sợ sau này có ít con phải xã giao tiền tài gì với ông ta nên không dám từ chối trực tiếp. Đang ao rào thì Tạ Di Nhà như thần thần hạ phẩm xuất hiện ở sau lưng cô, rất tự nhiên khoác tay quý ông kia, nó nụ cười tình nghịch xen lẫn ngày tờ kẻo ông ta rồi đi, miệng nói rôm rã: "Tìm ngài lâu lắm rồi đây, sao ngài lại ở đây?" Có vẻ vừa vừa ngoài đầu nháy mắt với Sở Vọng, ra một chút cơ nhân cơ hội mau chóng chuẩn bị lần đi.

Sở Vọng lên máy bậc thang, lui về phía cầu thang, lui nghe thấy Tạ Di Nhà ở đằng xa có ra vẻ ngạc nhiên cười nói: "Ồi trời! Thì ra là ngài Triệu sao! Tôi lại nhầm ngài với ngài Tường nữa chứ, xin lỗi xin lỗi! Ngài Tường không cao to lại phong độ như ngài ư? Chỉ là do tôi ngưỡng mộ ngài Triệu thôi, lần này thất lễ như vậy, nhất định ngài Triệu sẽ không kể lại với ngài Tường đâu đúng không?"

Tạ Di Nhà phải mất một lúc mới đỡ được ngài Triệu kia vu vè. Vì tất cả mọi người đều biết, dạ vô tội này, bà Cát mới đủ số người để bắt gặp. Tạ Di Nhà có ngài Tường, nên theo lẽ ngài Triệu cũng sẽ giữ khoảng cách lịch sự với cô.

Vất vả lắm mới tách được người đi, Tạ Di Nhà chạy một mạch lên tầng hai, kéo Sở Vọng nhanh như chớp vào phòng khách tầng hai, ngồi xuống ghế ở đối diện cửa sổ sát đất.

"Tôi nay cậu và Chân Chân nên cảm ơn mình đi nhé!" Tạ Di Nhà chỉ vào mình, mỉm cười tranh cồng.

"Cảm ơn cậu lắm lắm!" Sở Vọng cười nói, "Còn Chân Chân thì sao?"

Tạ Di Nhà bủi mồm nhìn ra ngoài: "Kịch hay sắp bắt đầu rồi."

"Kịch hay gì?"

"Tôi nay cậu Diệp کا cũng cùng người bạn rào đó đến đây. Chân Chân ở trên lầu chờ cậu, vô tình đụng mặt. Di Cát không thích bất cấp cho đám thanh niên kia nên là người lẩn. Trong số các cô gái có một cô tiểu thư họ Lư, chơi đàn có rất giỏi, tôi nay cô ta là người nổi trội nhất. Bạn của cậu Diệp cũng bị cô ta thu hút, ai ai cũng xăm lạp nghe có ta đánh đàn. Mình mới dạy Chân Chân, giặt đây nó nói: 'Mấy hôm trước đi vừa dạy gì, sao không đi thử một lần đi?' Cậu ta nói: 'Sau ngày chơi quần vợt hôm đó, coi như tôi nhìn rõ bản tính ngu ngốc cả Diệp Văn Dữ rồi, không còn lúng thá với anh ta nữa.' Mình mới nói: 'Đù anh ta có ngu ngốc đi nữa, thì trong đôi này cậu cũng từng thất bại một lần ở chỗ anh ta, sau này nhìn anh ta sẽ mãi cảm thấy thua anh ta, không lấy lại được tự tin, có đôi này khó mà thoát thân.' Thế là cậu ta dao động. Mình mới tiếp tục nó: 'Thỉnh thoảng đi chơi một lần đi, cha cậu cũng không biết đâu, hơn nữa, ở đây ngoài Diệp Văn Dữ ra, có ai biết họ tên cậu là gì đâu?' Thế là cậu ta đi, cũng chỉ mới đây thôi. Ày ấy, đến rồi kìa ——"

Tiếng đàn *"Phân Sinh Lục Kỳ"* vừa cất lên, các chàng trai xăm quanh có gái chơi đàn bên kia đột nhiên rồi rít trịnh ra —— Chân Chân xuất hiện. Có mặc sườn xám dài màu vàng sáng trông rất hoạt bát, vạt áo sườn xám không dài quá mắt cá chân, bên trên thêu những mảnh lá ngân hạnh màu trắng bạc; tóc vén lên thành búi tóc nhỏ nhơ, càng khiến gương mặt trông nõn năn xinh đẹp. Có hòa mình vào cùng tiếng đàn, cất tiếng hát buồn thương: "... Đã gặp gỡ thì để kết bạn, vậy gặp chỉ bằng không gặp; Gặp như không gặp, sao phải bị thương sao phải oán hận..."

Tiết Chân Chân vẫn hát, nhưng giọng ca lạnh lùng chẳng nhìn một ai. Lúc bước đi, giày cao gót bé nhỏ qua lại hai bước, vạt sườn xám như có như không lướt qua gầy da của Diệp Văn Dữ. Rồi cuộc sườn xám có mỹ nhân là lụa mềm hay gấm thêu, cách đôi giày da chân anh ta không thể cảm nhận được; nhưng chỉ nhận đôi chân đã xo động. Đến người đứng nhìn từ xa như Sở Vọng và Tạ Di Nhà cũng có thể cảm nhận: lúc này ánh mặt sáng bùng của Diệp Văn Dữ cứ di chuyển theo Chân Chân, có vẻ rất xác động, có cảm giác một phút hiện ra một thứ tuyệt vời, mang theo sự sáng bất không nó làm phiền, và cả chút cầu xin mong đợi có thể ngoài đầu nhìn mình.

Tạ Di Nhà mỉm cười ăn dưa ngọt, cũng nhét một miếng vào miệng Sở Vọng.

Sở Vọng rheo mắt, thờ dãi cười nói “Thứ cô út dạy đúng là dễ xài.”

***

Bà Cát không cho phép Sở Vọng tham dự hoạt động xã giao trong nhà. Đồng thời bà cũng không cho Chân Chân cuối tuần đến nhà mình ở lại. Nhưng từ khi Tiết Chân Chân được đích thân bà Cát dạy dỗ, thành công “tuyệt đối” Diệp Văn Dữ cần cầu, kể từ hôm đó trở đi, Diệp văn Dữ tìm đủ mọi cách để có thể đến biệt thự của bà Cát. Bà Cát cũng loảng thoảng nghe về chuyện này, ngẫm ngẫm một lúc rồi gọi Sở Vọng và Di Nhà đến, hỏi: “Hai đứa nói xem, cậu ta nhìn trông ai ở chỗ ta thế?”

Sở Vọng cười to. Nhưng vẫn che giấu chuyện Chân Chân lên tham dự yến tiệc của cô út, nên cô quyết định ngậm miệng không trả lời.

Về sau Chân Chân không xuất hiện ở bữa tiệc nào ở biệt thự họ Cát nữa, nên Diệp Văn Dữ nhiều lần chùng hững, lúc đến thì rất mong chờ nhưng lại phải ra về trong cực hứng. Tạ Di Nhà nhìn thấy cả, và lần nào cũng tường trình lại chính xác với Chân Chân. Cuối cùng còn bổ sung một câu: “Tôi đoán nếu anh ta không tìm được cậu lần nữa thì chắc không kim nên nói nữa, kiểu gì cũng tan học chắc đường cậu út tình cho xem.”

Chân Chân nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Nếu anh ta đến thật thì tôi sẽ đồng ý.”

Di Nhà và Sở Vọng giật mình. Di Nhà mỉm môi cười hỏi: “Cậu không chê anh ta từng bị Lâm nhự tiểu thư mà chúng ta ghét nhất vứt bỏ à?”

Chân Chân bật cười, nghiêm mặt nói: “Tuy đi Cát có bảo ‘để đối phương cảm thấy đây là thoáng tình có điểm lệ’, nhưng chúng ta cũng biết rõ——đây là dụ dỗ tràn trề. Dù là dụ dỗ cao tay tới mấy thì vẫn là dụ dỗ. Trước đó tôi dụ dỗ anh ta cũng bởi vì tôi vẫn còn có hảo cảm với anh ta, tôi không chối bỏ điều này. Bản thân mình không muốn thì đừng áp đặt cho người khác. Nên hôm qua lúc cậu bảo tôi xuất đầu lộ diện, tôi cũng có suy nghĩ đến vấn đề này: ‘rời cuộc mình còn thích anh ta không?’ Sau khi suy nghĩ rõ ràng, tôi lại tự nói với mình nếu thành công, vậy thì cứ ở bên anh ta thôi. Nếu thất bại, cũng làm cũng chỉ mất một người nữa thôi. Tôi đạt được mục đích rồi cả vàng anh ta đi chỉ vì để thỏa mãn lòng hư vinh cao quý của mình—— vậy thì tôi có khác gì Lâm Đoàn Yên đâu?”

Sau đó, Chân Chân nói tiếp: “Còn cậu đây. Đang còn trẻ mà cứ định thật lòng yêu đương với ngài Tướng hả? Điều kiện của cậu tốt hơn tôi, chọn người con trai xuất sắc nào mà không được?”

Tạ Di Nhà mỉm cười không đáp, chỉ qua loa vài câu cho qua đề tài này.

Rồi một dịp nào đó khi không có mặt Chân Chân, rồi cuộc Tạ Di Nhà cũng chịu mọi tìm móc phôi tâm sự về vấn đề này với Sở Vọng.

“Không muốn thảo luận chuyện này với cậu ta, chỉ vì mình ghen tị cậu ta.” Cô cười nói.

“Mình ghen với cậu ta, ghen đến mức phát điên lên, bởi vì nếu so với cậu ta, mình cảm thấy bản thân đáng là đứa bị ôi. Mình đang ở tuổi hoa, đương nhiên cũng giống cậu ta, muốn có một mối tình tự do nồng cháy với một chàng trai trẻ tuổi hào hoa. Xong ngang đánh thẳng, bẻ đầu chảy máu cũng được, rất tức là mình lại không có vốn liếng và sức lực đó. Dù cha mình có tiền thì cũng không địch lại chi em đồng dao trong nhà. Cha thương yêu mình, chắc chắn sau này cũng sẽ có mình nhiều của hồi môn – có lẽ với người ngoài là nhiều, nhưng với mình thì có mấy cũng không đủ. Thậm chí mình có thể đoán trước được rằng, nếu mình không ra sức tranh thủ cho mình thì cuộc sống hôn nhân sau này sẽ còn tệ hơn chi gái già trước đó.

Mình là người thọ chủ nghĩa tôn thờ đồng tiền, nên dù có rất nhiều chàng trai tốt theo đuổi mình, thì ngoài việc nhìn gương mặt trẻ tuổi an tuấn và hành động lịch thiệp khéo léo của họ ra, mình còn phải thăm dò rất cẩn thận – liệu bọn họ có cưới mình không. Nếu già thế kém thì mình sẽ loại bỏ. Còn già thế lớn, sợ là trong nhà sẽ không cho anh ta cưới một cô gái già làm vợ cả. Nên phạm vi lựa chọn của mình nhỏ đi rất nhiều... Mình thích cuộc sống do tiền mang đến, mình cũng biết rõ bản thân phải trả giá rất đắt vì điều đó.”

“Huống hồ ngài Tướng có gì không tốt? Có tiền có thế, trưởng thành chắc chắn, biết tình biết thú, còn biết nuông chiều cho tình tình của mình. Di Cát hiểu rõ mình đấy, trong mắt đi ấy, ngài Tướng là bên đồ khá ổn cho mình, không phải tốt hơn Diệp Văn Dữ ngày thơ ấu nhiều sao?” Cô nàng vừa nói vừa nghiêng ngom chau tui hai đường bà Cát đặt trên bàn, vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại không có vẻ chắc chắn. Một lúc sau, cô lại hỏi Sở Vọng: “Vậy còn cậu thì sao? Nghe Chân Chân nói chàng trai kia ôm một con gấu Teddy to đứng vượt biển đến tìm cậu chỉ vì làm cậu vui, có vẻ là hôn nhân tốt rồi? Thế cậu có thích anh ta không?”

“Có lẽ là đối tượng kết hôn rất thích hợp, nhưng... Tình yêu u, mình không chắc lắm, vì mình không hiểu.” Sở Vọng cẩn thận suy nghĩ, sau đó cười đáp. Cô nói thật: đời trước cả toàn ru rú trong phòng, có thời gian rảnh là lại làm bạn với tiểu thuyết, nên có không có cơ hội để yêu đương, cũng không có tư cách gì thảo luận đến chuyện này với cô ấy.

“Mình cảm thấy cậu là người rất có lý trí, tuy ít nói nhưng làm gì cũng có mục đích.” Di Nhà nói, “Nhưng thông thường quá lý tính lại không liên quan đến tình yêu. Kết hôn là chuyện khiến một người phụ nữ đầu óc mê muội, không phải là chuyện nhất thời vui vẻ không màng hậu quả sao? Vì vậy mình biết, đối với ngài Tướng, mục đích của mình quá rõ ràng, tuyệt đối không phải là tình yêu. Còn cậu thì sao?”

Đối với câu hỏi này, Sở Vọng chưa bao giờ nghĩ đến. Dù là đời trước hay đời này – có quá nhiều chuyện phải làm, không có cách nào phân tâm để yêu. Quá bận nên không rảnh để yêu.

Cô là một người giỏi quan sát, thường thích nấp sau lưng mọi người, lấy góc nhìn của thường để để nhìn một số thái độ thời gian, thành thông trong lòng sẽ cảm thấy hoặc cực gắt. Có gần như không muốn tham gia vào bất cứ chuyện gì, chỉ ngoài một chuyện – kiến thức chuyên ngành của cô. Cô nghiêm túc học tập, nghiêm túc suy tính mọi việc cả đời mình rồi mới trả lời cuộc sống đó có toàn tâm toàn ý tập trung, như vậy kết quả có thể khiến cô hài lòng một trăm phần trăm.

Vì sao con gái nhất định phải có tình yêu?

Bắt đầu từ khi học đại học, nhìn các cô gái xung quanh hết mình vì tình yêu, không đụng tường Nam không quay đầu, cuối cùng đụng đến khi sứt đầu chảy máu, cô đã nghĩ về câu hỏi ấy rất nhiều lần.

Vì sao nam nữ không thể mệnh ai nấy làm, hết mình trong lĩnh vực của mỗi người, rồi trực tiếp bước vào thánh đường hôn nhân luôn?

Tình yêu chỉ là tác dụng chính trong tiền hóa, có tác dụng kích thích hormone. Hormone đưa đến một hiệu quả tốt: truyền lại gen cho đời sau. Tác dụng phụ của hormone là: khiến người ta bất chấp điên cuồng không màng hậu quả.

Vậy vì sao không thể lược bớt phản ứng phụ của hormone, trực tiếp đạt đến hiệu quả trước?

Di nhiên có không thể nói ra những suy nghĩ này với Tạ Di Nhà được. Cô có rất nhiều suy nghĩ mà người ngoài không hiểu, nên hầu như lúc nào cô cũng lựa chọn im lặng.

***

Người có phiền não, ngoài các cô gái ở biệt thự họ Cát ra, còn có cả tự nhỏ ở nhà họ Từ.

Lần nào Chân Chân đến biệt thự của bà Cát cũng là vào lúc Sở Vọng dẫn Leon đến nhà họ Từ học tiếng Latinh. Một ngày nào đó, Chân Chân để Leon ngồi dưới phòng khách, âm thầm lên lầu tìm Sở Vọng nói chuyện: “Gần đây Leon có vẻ khá... kỳ lạ. Em ấy không chịu nói với ai hết, chị sợ em ấy gặp chuyện gì đó rồi, em có biết không?”

Mới đầu Sở Vọng cũng không nhận ra vấn đề của Leon, nhưng lại thấy Từ Văn Quân kỳ lạ trước. Một hôm nào đó khi cô đang dạy tiếng Latinh ở nhà họ Từ, lúc học xong, cô đột nhiên nghe thấy Từ Văn Quân nói với đi Văn thế này: “Du hexe!” (Đồ à đàn bà chửa ngoại.)

Đây là câu chửi tục tiếng Đức. Sở Vọng kéo Từ Văn Quân đến, nghiêm túc hỏi: “Ai dạy em cũng câu này?”

Đó đi Văn là người hầu nhưng tốt xấu gì cũng là trường bối, mà tôn trọng chính là đạo lý làm người cơ bản mà một đứa trẻ trong gia đình có giáo dưỡng phải biết. Các cậu bé mới lớn lần đầu tiếp xúc với từ ngữ thô tục thường không ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Cậu áp ứng một hồi rồi nói: “Là Leon dạy em.”

Sở Vọng rất khó hiểu. Trong nhà bác cả chỉ có thể học được tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Anh và tiếng Nhật, thẳng bẻ học tiếng Đức từ đâu vậy.

Không bao lâu sau, cô đã bắt quai tang kẻ đầu sỏ này tại biệt thự nhà họ Cát.

Bình thường Chân Chân vẫn cứ dẫn Leon đến nhà bà Cát vào buổi chiều thứ Tư không có lớp, sau đó cùng Di Nhà lên lầu uống trà. Sở Vọng về đến nhà là lên lầu thay áo, nên Leon có khoảng nửa tiếng một mình ở dưới phòng khách.

Hôm đó có bất chợt nhớ ra mình để quên cặp sách ở phòng khách. Lúc đi xuống thì thấy Tạ Trạch Ich trắng bệch và Leon dưới phòng khách, hai người một lớn một nhỏ ngồi trên ghế nói chuyện bằng tiếng Anh.

Tạ Trạch Ich đang nói: “... Hôm nay học câu này: Das geht sie gar nicht an! Du Kleiner scheisser!” (Đồ không phải là chuyện của mày, đồ cứt chó.)

Leon lập lại.

Tạ Trạch Ich nói: “Nếu bọn chúng hỏi ‘câu đó có nghĩa gì’ em cứ nói: ‘về nhà hỏi mẹ mày đi!’”

Leon khò khò lập lại: “Về nhà hỏi mẹ mày đi! Đồ đồng cứt chó! Ha ha ha ha ha...”

Sở Vọng: “...”

Được lắm, để tôi bắt quai tang rồi nhè.

Cô sai bước đi vào phòng khách, Leon sợ hãi run rẩy đứng dậy, bắt an nhìn Tạ Trạch Ich. Tạ Trạch Ich cũng chậm rãi đứng thẳng, vỗ vào Leon bảo cậu rời khỏi hiện trường phạm tội trước.

Tạ Trạch Ich nướm mảy cười, “Chết rồi! Bị phát hiện rồi.”

Sở Vọng cười nói: “Anh Tạ cảm thấy chơi nhự vậy thú vị lắm hả?”

“Cũng bình thường.” Tiếp tục mặt dày đáp qua loa.

“Tôi còn tưởng anh Tạ là người đứng đắn, thì ra bản lĩnh klu mạnh vẫn như xưa. Nay còn mở cả kíp học nữa cơ đấy, định đào tạo đời sau, phá cuộc đời của hậu bối?”

“Giận hả?” Tạ Trạch Ich nhìn có, vừa dụ dăng lại nghiêm túc nói: “Tôi đùa hơi quá rồi, xin lỗi em.”

“Anh Tạ có bản lĩnh lớn, biết dùng từ thuyết, dùng ngôn ngữ người khác nghe không hiểu để trêu đùa con gái, hoặc là trêu đùa người khác. Không cho người ta lấy một giây bình yên, đây là bản lĩnh của anh Tạ, là thứ người khác không có, tôi vô cùng bội phục. Mấy lời như Schutz, ich liebe dich* làm người ta nghe không hiểu, thường khiến anh có vẻ rất khi thế khi bản thân có học vấn đúng không?” Sở Vọng bình tình cười nói.

(*Tiếng Đức, nghĩa là “bào bối, anh yêu em”.)

Tạ Trạch Ich nghiêng đầu lắng nghe, sau đó cười bảo, “Lời ở ngoài cửa sổ ngày đó bị em nghe thấy rồi.” Dừng lại một lúc, anh thành khẩn nói: “Tôi xin lỗi, những chuyện như thế này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa, em cứ yên tâm.”

Nói rồi anh rảo bước đi ra cửa, mặc thêm áo khoác rồi đi thẳng ra ngoài.

***

Cũng vào một tuần sau, cô phát hiện ra mình đã làm sai chuyện.

Ngài Dupont đi Nam Dương về, vốn ông ấy định về thăm Pháp nhưng sau đó đã đổi ý, cấp bên Hương Cảng nhờ ngài Saumur tìm Sở Vọng. Ngài Dupont về Pháp chuyện này là muốn xây dựng một công ty bất kỳ kinh quy mô nhỏ, bổ sung thêm nghiệp vụ chế tạo bất kỳ. Ông ấy rất coi trọng thiết kế của Sở Vọng, vì muốn thực được nhiều thiết kế tinh tế của cô hơn nên đã có ý mời cô đến, hỏi xem có muốn hỗ trợ về mặt kỹ thuật cho ông ấy không.

Sở Vọng rất lỳ lăm xấu hổ về chuyện này – bởi vì bản thiết kế đó vốn do công ty của ngài Dupont làm ra trong tương lai. Cô luôn nặng nề cảm on ngài Dupont, bây to chẳng qua đó chỉ là hứng nhất thời của mình thôi chứ không có thiên phú về mặt này, chưa chắc trong tương lai đã có thể làm ra tác phẩm khiến ông hài lòng.

Ngài Dupont thất vọng rồi đi, còn ngài Saumur lại uyển chuyển đề nghị: “Tôi cho rằng cháu rất có thiên phú đấy. Dù bản vẽ trước chỉ là tình cờ, nhưng cháu có nhớ những bản cắt đồ họa của mình không. Chế tạo bất kỳ là xu hướng thời trang của đàn ông mới thịnh hành gần đây, tương lai cũng

khá khà quan. Xét về mặt nào đó thì các bản cắt đồ họa không phù hợp với thẩm mỹ thời trang nữ giới, nhưng lại rất phù hợp với thiết kế bất kìa của nam giới. Đối với lượng lớn sản xuất trong tương lai, phương thức phác họa này cũng rất thích hợp.”

Sở Vọng cẩn thận suy nghĩ, nghĩ lại: thị trường bất kìa vẫn chưa phát triển, dù có có tồn công thế nào đi nữa thì hình như đã tồn tại như sự tở rồi. Vạn sự khởi đầu nan, tiền không kiếm được là lẽ dĩ nhiên. Thế là cô thay đổi ý định, ngai Saunur cũng rất vui về bảo tin vui cho ngài Dupont trước khi ông ấy rời khỏi Hương Cảng.

Vì Sở Vọng còn quá nhỏ, nên chữ ký và tài khoản ngân hàng trên hợp đồng, cô quyết định toàn quyền giao cả cho bà Cát. Sau khi bàn bạc thỏa đáng với ngài Dupont, cô chỉ nêu ra một yêu cầu: hiện tại khoản sản xuất số lượng lớn với bản vẽ bất kìa lần trước. Cô hy vọng nó sẽ là thứ độc nhất trên đời này.

Di nhiên ngài Dupont cũng rất vui về tiếp nhận đề nghị này.

Trên đường đi về buýt về, qua cửa kính xe, cô thấy có sáu bảy cậu bé đang tụ tập ven đường, hình như đang có tranh chấp. Các cậu mặc đồng phục màu xanh đen, đeo túi Cambridge, có lẽ là học sinh của trường Queen’s vừa tan trường.

Vì xe buýt đang dừng ở trạm nên cô dễ ý nhìn kỹ. Năm đứa bé cao lớn vậy hai cậu bé khác vào giữa đánh chửi, tên cầm đầu nói bằng tiếng Quảng: “Mẹ của Leon là nó lẹ Bồ Đào Nha, làm kẻ hầu cho người Anh... Đột nhiên leo lên giường ngài Kiều, một người được thế cả họ được nhờ, nhưng trong xương vẫn chỉ là hạng thấp kém, khác quái gì bọn gái điếm Bồ Đào Nha ở Macao!”

Một tên khác nói, “Bọn mày không biết hả? Mẹ thằng Quân là à đàn bà kỳ lạ bó chân đấy, còn là Phù Dung tiền từ nghiện thuốc phiện! Nên hai đứa này mới chơi cùng nhau...”

Bốn đứa còn lại phá lên cười.

Đầu Sở Vọng nò ăm, hóa khi bỗng lền đỉnh đầu, gát mọi người ra xồng xồng xe. Trước kia cô cũng là giảng viên, trần đời này ghét nhất bạo lực học đường vì nhọc cha mẹ người khác, nên lúc này trong đầu chỉ nghĩ: “Một đám nhai con lông tóc còn chưa mọc đủ mà đã biết si và người khác, để tôi dạy xem mấy đứa là thứ gì.”

Nhưng vào xuống xe cô đã bình tĩnh lại như hình con trai ở tuổi này rất ghét bị mất mặt trước người khác phái. Dù là cùng lứa hay là người lớn tuổi hơn có thể xung la trưởng bối

Thất bại trong trận vật lộn với người cùng phái chỉ là chuyện nhỏ, còn mất mặt trước người khác phái thì khó mà ngóc đầu lên được.

Cô đang do dự thì chợt nghe thấy Từ Văn Quân dùng sức hét lớn: “Hau ah! Du bloede Kuht!” (Cút đi! Lũ súc sinh!)

Không khỏi thừa nhận, dùng tiếng Đức để mắng người đứng là rất có khí thế. Hướng hồ lại còn nói ngoại ngữ người khác nghe không hiểu, thế là câu nhục mạ đó khiến bốn đứa trẻ cao to kia ngẩn ngơ.

Một trong số họ lảng tưng cười mắng lại, nói: “Mày sủa cái gì đấy hả thằng chó!”

Leon mỉm cười: “Không hiểu đúng không! Không hiểu thì về mà hỏi mẹ tụi mày đi, hỏi bà ấy có biết Bloede Kuh nghĩa là gì không.”

Sở Vọng ngẩn ra.

Thì ra chửi tục cũng có thể dùng làm vũ khí.

Bốn cậu bé kia bắt chợt lẹ về về mặt khí thế, trở mặt nhai nhau. Khí thế lời nói không đủ mạnh, vậy ắt sẽ động tay động chân. Bốn quyền khố địch mười tay, nên Sở Vọng rất kịp lúc xông đến, lên lên bằng tiếng Anh: “Cảnh sát Anh đến bắt học sinh Trung Quốc gây chuyện, còn dùng súng bắn chết người, không mau chạy đi——”

Phản ứng của bốn đứa bé kia rất nhanh, ắt bình thường làm chuyện xấu quen rồi, lại còn được cha mẹ dạy dỗ, nên khi nghe nhắc đến cảnh sát Anh thì lập tức bỏ chạy tứ phía. Từ Văn Quân thấy thế thì mắng với theo: “Kommen sie mir nicht!” (Đừng xuất hiện làm bẩn mắt tao nữa!)

Leon nhện ra giọng của Sở Vọng, đứng ở xa nói: “Cám ơn chị.”

Sở Vọng mỉm cười lắc đầu với cậu.

Leon nghĩ ngợi rồi bảo: “Sau khi nhập học, em với Văn Quân hay bị mọi người ức hiếp, chỉ kể chuyện này với anh Tạ. Anh ấy là người tốt, chị đừng trách anh ấy.”

Sở Vọng gật đầu. Cô trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Mất chửi có thể dùng làm vũ khí, nhưng đừng chĩa nó vào người thân của mình, vì như vậy sẽ làm họ đau lòng lắm.”

Hắn Từ Văn Quân cũng nghe thấy. Nhưng cậu kiên cố càng thành thói, gãi vào như không nghe thấy gì, tự đắc quay đầu đi, không buồn để ý đến Sở Vọng.

Cô điều có biết, chắc chắn cậu nghe lỏ.

***

Sở Vọng mừng lòng ấy náy với Tạ Trạch Ích, vẫn muốn tìm cơ hội nói xin lỗi anh nhưng lại không gặp anh ở biệt thự họ Cát nữa.

Có một hôm có hỏi bà Cát, bà Cát nói: “À, cậu ta chính thức tốt nghiệp về Anh để nhận quân hàm rồi. Hai mươi mấy năm trước, huấn tước Tạ tự đứng nhận quân thân ở Anh, cũng vì thế mà ông ta và con trai có quốc tịch Anh. Vạn may của cậu ta cũng tốt đấy, con trai duy nhất của người họ hàng này đã chết, lại pháp Anh kiểm tra một hồi, rồi cuộc phát hiện ra, Tạ Trạch Ích được tập tước”. Cháu tôi xem có tức cười không? Nam tước người da vàng – chọ đủ da cậu ta rất trắng. Về lý thì không thể tập tước cho cậu ta được, nhưng cậu ta đi học ở nước Mỹ, sắp tốt nghiệp thế nào cũng nhận được hàm trung úy. Bởi vì có quan hệ đó nên là tôi ra kiểm tra từng tầng một, kết quả kiểm tra là: chắc chắn không thể tập tước, song có thể có được đặc quyền của nam tước. Dù không có nhiều đất làm nhưng cũng có thể xem là quý tộc.”

(*Tập tước: Con trai được thừa kế tước vị của cha ông.)

Sở Vọng ồ lên, hỏi, “Vậy bao giờ thì anh ta về?”

“Về Hương Cảng hả?” Bà Cát suy nghĩ. “Cậu ta phải đến Thượng Hải làm cảnh sát tuần tra ở tổ giới. Sau khi nhận hàm có lẽ cũng ở đây chừng ba bốn tháng. Sau đó chắc sẽ đến Thượng Hải luôn, có lẽ không gặp ở Hương Cảng nữa.” Dứt lời, bà Cát nhìn nét mặt Sở Vọng, cười nói: “Con người cậu ta rất thú vị, không có cậu ta, trong nhà cũng không nào nhiệt. Có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Người bệnh (3)

Đối với Sở Vọng, Từ Thiếu Khiêm là một người bạn nhà nhận tội bụng, còn với từ Văn Quân, anh lại là một trưởng bối trị gia rất nghiêm. Chính vì nguyên nhân này nên anh khó có thể hiểu được cháu trai của mình từ góc độ bạn bè.

Về mặt khác, bộ phận tính toán trong phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân đã đến giai đoạn lửa sém lòng máy rồi, bắt buộc phải mời thêm ba nhân viên tính toán đến giúp đỡ. Cũng vì vậy mà trong mấy tháng qua, anh không có thời gian rảnh để quan tâm đến Từ Văn Quân. Nên dù Văn Quân đã bị bắt ở trường một thời gian dài, Từ Thiếu Khiêm vẫn không hề hay biết.

Sở Vọng và Lương Chương cũng là cùng một kiểu người: bề dãi suy mê với vật lý gì đó thì sẽ trở nên rất tập trung. Có rất nhiều khi người ta đang nói chuyện với mình, thì vì trong đầu đang tăng tốc tính toán và suy nghĩ nên sẽ tự động xem nhẹ bọn họ. Thông thường khi người đối diện thao thao bất tuyệt nói xong hết rồi, có mới đột ngột hoán hồn, đáp một câu rất không liên quan: “Hơ?”

Mà chị Từ Tị lại chính là ngoại lệ với Từ Thiếu Khiêm. Cho dù có tăng ca trễ đến mấy thì cứ đến thứ Sáu, anh sẽ ra về đúng giờ —— “Xin lỗi, tối thứ Sáu tôi phải ở với vợ, đây là thói quen nhiều năm rồi.”

Lương Chương đã quá quen với thói quen này của anh.

Sở Vọng cũng phần nào hiểu được anh, vì vậy mà cảm thấy anh rất đáng khám phá.

Cộng thêm gần đây hai người có nghe nói bệnh cũ của chị Từ Tị phát, do hút thuốc phiện nên hệ miễn dịch đã suy giảm, mấy hôm trước lại vào cấp cứu một lần. Có lẽ đây là tâm bệnh của Từ Thiếu Khiêm, tuy anh không nhắc đến và hai người cũng vô như không biết, nhưng bọn họ vẫn hiểu cho sự vắng mặt của anh vào tối thứ Sáu.

Suốt một mùa Đông dài, Sở Vọng đến nhà họ Từ cũng chỉ gặp chị Từ hai lần. Lần thứ nhất, nom chị Từ gầy hơn trước rất nhiều, cơ thể bé nhỏ cuộn tròn nằm trên ghế cang khiến chị trông gầy nua hơn. Từ Thiếu Khiêm dứt chĩ ăn hết bát chè hạt sen, chị mới miễn cưỡng cười với Sở Vọng, nhưng không nói gì.

Từ Thiếu Khiêm lắc đầu, thờ dãi: “Phải cai thuốc thôi.”

Chị Từ ngoảnh mặt đi, không để ý đến anh.

Lần thứ hai gặp, hình như lần đó Từ Thiếu Khiêm đang tính toán trong phòng thí nghiệm. Lúc đến thăm nhà họ Từ, trông tinh thần chị khá hơn lần trước, đã có thể nói chuyện. Chị kéo tay Sở Vọng, nói: “Anh ấy có sự nghiệp của mình như thế rất tốt. Lần đầu tiên gặp anh nhà, tôi đã tin chắc chắn tiền đủ của anh ấy sau này sẽ xán lạng rộng mở, nhất định sẽ nổi danh. Tôi vẫn hay nghĩ, liệu có phải mình làm liên hệ đến anh ấy không. Người tốt như anh ấy thì nên cưới một người tốt hơn mới phải. Một cô gái tân thời có thể hiểu được ký hiệu biểu thức của anh ấy, đồng điệu với anh ấy, có thể không khiến anh ấy cảm thấy có đơn, còn có thể giúp anh ấy rất nhiều trong sự nghiệp... Chứ không phải là một người bản thân bất toàn phải phước như tôi. Tôi chỉ mong sau này Văn Quân cũng xuất sắc được như anh ấy, như vậy mới không phụ thiên phú của nhà họ Từ.”

Sở Vọng há miệng, không biết phải an ủi chị Từ thế nào. Chưa bao giờ có hy vọng có thể nhanh chóng làm xong luận văn về sự tồn tại của neutron như bây giờ, để nhanh chóng viết thành bài phát biểu. Chữ ký của tác giả đầu tiên chắc chắn là Từ Thiếu Khiêm, và trong trang bìa của luận văn cũng sẽ viết: “Thân tặng bài viết này đến cô Từ, một người phụ nữ Trung Hoa huyền thoại, đã âm thầm cống hiến rất nhiều cho chồng và gia đình”; Cũng hy vọng chị Từ sớm ngày cai thuốc để sống lâu hơn, để trong lai còn có thể mỉm cười Từ Thiếu Khiêm phát biểu khi nhận giải thưởng Nobel, có thể chính tai nghe anh được đến văn: “Tôi rất muốn cảm ơn vợ tôi.”

Sở Vọng đáp lời chị: “Chắc chắn rồi ạ.”

***

Theo như thường lệ, sau kỳ nghỉ Giáng Sinh sẽ là kỳ thi kết thúc học phần. Suốt cả học kỳ vừa qua, Sở Vọng tập trung vào đầu trong phòng thí nghiệm hạt nhân nguyên tử, không mấy khi lên lớp nghe giảng. Chương trình học các môn khác còn tạm, chỉ mỗi môn phiên dịch tiếng Anh là làm có phải vô đầu bắt tai. Thế là vào ba tuần trước lễ Giáng Sinh, Lương Chương và Từ Thiếu Khiêm cầm tiket có bước vào phòng thí nghiệm nửa bước, ra lệnh cho cô: “Muốn khoa học tiền bối thì quý cô Lâm Trí phải hoàn thiện sự học trước đã, trở thành ‘sinh viên ưu tú điểm tối đa’ mới được.”

Thí nghiệm neutron đã sắp sửa hoàn thành, về sau chỉ cần xử lý số liệu và viết luận là được. Mà công việc thứ hai lại là điều Sở Vọng am hiểu nhất.

Nhưng vì giới hạn tuổi tác và nghiệp học nên cô chỉ biết thờ dãi, im lặng đeo cặp sách nghiêm túc làm học sinh giỏi.

Vào đầu mùa Đông, họp đồng từ Pháp được gửi đến biệt thự họ Cát. Trên họp đồng, yêu cầu của ngài Dupont với Sở Vọng không nhẽ —— một tháng làm ra hai bản vẽ, lại còn cho có 9% cổ phần và krong tháng sẽ được trả theo đồng phò-răng khá cao.

Nhưng bà Cát còn muốn lấy nhiều cổ phần cho có hơn nữa, đang định viết thư hỏi ám thị bị Sở Vọng ngăn lại. Sau một hồi nài nỉ ỏi, cuối cùng bà Cát mới từ bỏ ý định, tức tối ký tên.

Xin học sinh xuất sắc cũng kịp từ đại lộ đến tới bán dịch của môn phiên dịch, có nhìn đi nhìn lại mấy lần, vẫn cảm thấy không khá hơn bài dịch của mình là bao. Ngoài việc học máy móc để tránh không qua môn, có dành thời gian vẽ hai bản vẽ: một bản là bất kìa nhòem nằm trong đồng hồ quả quýt, một bản khác là bất kìa màu hồng kim và màu hồng phấn thiết kế đơn giản dành cho phái nữ, bên dưới góc phải vẽ thêm một bóng hoa đào – cảm hứng đến từ một vài màu điện thoại được phụ nữ và người đồng tính yêu thích ở đời sau.

Sau khi thấy hai bản vẽ đó, bà Nguyễn cười nói: “Cái này khó đấy. Làm gì có mấy người phụ nữ mua bột kira để hút thuốc?”

Ngài Saumur cũng nói: “Không phải thuốc của các quý cô đều do các quý ông chăm sao?”

Sở Vọng trầm ngâm một lúc, rồi sau đó viết thêm một dòng trong thư gửi đi Paris: sau khi làm ra thành phẩm, có thể gửi cho tôi một chiếc được không? Sẽ trả vào tiền lương.

Ngài Saumur thấy thế thì cũng viết thêm một câu vào cuối thư: cùng với một bộ váy Chanel mới nhất của phụ nữ ở Paris trong quý này, thêm đồ trang sức nữa. Kịch cỡ (số đo của Sở Vọng).

Sở Vọng oán thầm đây là nhân viên ý có quan hệ tốt với bạn của ông chủ, nên mới cùng nhau cấu kết chen ép ông chủ đây mà!

Nhưng ai oán thì ai oán thế, cô vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Gửi thư đi Pháp xong, cô nghĩ một lúc rồi rút ra một tờ giấy khác, đặt bút viết:

Anh Ngồn Tang,

Đến tận hôm nay vẫn chưa có dịp nói với anh: cảm ơn món quà và ảnh của anh.

Mong anh thứ lỗi cho em vì đã lâu như thế mà không viết thư cho anh. Nhưng em đã kiểm tra hòm thư ngoài của nhà bác cả và có út rất nhiều lần, cũng như hòm thư ở Du Ma Địa mà anh thường gửi thư đến, cuối cùng xác nhận: anh cũng không viết thư cho em.

Thế nên em đã tự an ủi mình: có lẽ đường xá xa xôi nên thư vận chuyển lâu ngày, vận chuyển một hời rồi bị lạc mất?

Từ biệt ở bến Thượng Hải, sau khi về Hương Cảng em thực sự rất bận, không biết đang làm gì mà mới đó đã đến mùa Đông rồi. Sau Giáng Sinh sẽ thi một môn, em đang chăm chỉ học tiếng Anh, cũng muốn biên dịch “Xuất Sư Biếu”, “Trần Tình Biếu” và “Hạng Tích Hiền Chí”. Nói cho hay là “muốn truyền bá quốc túy với người da trắng”. Mất rất nhiều công sức mới dịch xong, nhưng nội dung lại khiến học sinh trung học cười đến rụng răng, chứ đừng nói gì tới việc xưng danh quốc học. Em có xin bạn học xuất sắc trong lớp một bản về nghiên cứu, nhưng vẫn có cảm giác chưa thoát ý. Thậm chí có vài chỗ ở bản gốc rất tinh túy, đến khi dịch ra lại quá thô, không chỉ mất đi cái chất vốn có mà còn khiến người ta thấy buồn cười. Quốc học chính là quốc học, đương nhiên trước đó phải thành thạo tiếng phổ thông, phải đọc đi đọc lại nhiều lần thì mới hiểu được cái ý xuất sắc trong đó.

Ở trang sau em có trích mấy câu kinh điển hóm hỉnh, vừa uyên bác vừa buồn cười.

Đành vội dừng bút ở đây,

Chúc anh bình an

Ngày 6 tháng 12 năm dân quốc thứ mười sáu

Sở Vọng

***

Lễ Giáng Sinh cuối năm 1927 trôi qua một cách êm ả bình dị. Có điều vì cứ đến ngày lễ là nhà họ Cát lại có rất nhiều party xã giao, nên Sở Vọng bị nhốt ở trong biệt thự nhà họ Kiều cùng với Chân Chân. Điều bất ngờ là Chân Chân không về Thượng Hải trong kỳ nghỉ này, tất cả bởi vì một người đàn ông quan trọng đầu tiên trong đời ngoài cha mình.

Một ngày trước ngày nghỉ Giáng Sinh, Diệp Văn Dữ dẫn các thành viên trong đội tennis đến bên ngoài trường nữ sinh tư thục Hương Cảng, tiến hành nghi thức theo đuổi rất điên cuồng. Bảy tám chàng trai cao to đầy khí thế, một người cầm hoa hồng đứng trên đường, Diệp Văn Dữ cùng một thành viên chính khác không biết lấy từ đâu ra một đồng pháo. Vì pháo đã bỏ không rất nhiều ngày, thời tiết lại còn ẩm ướt, sợ chờ đến lúc Chân Chân đi ra thì sẽ không đốt được, như vậy sẽ giảm khí thế. Vậy là có người đề nghị: “Hay thử trước vài cái đi?”

Tuy pháo đã ướt nhưng công năng vẫn còn đó, tiếng nổ rất vang. Không đợi các nữ sinh tan học, các chàng trai ôm hoa hồng đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người qua đường. Đốt pháo xong thì lại nước lấy phần toái từ cánh sắt Anh Quốc. Bọn họ tưởng người Nam Dương nổ súng bắn nhau ở đây, thế là đồng loạt bắt cả đám đến đồn cảnh sát. Một người trong số họ vì lì lợm mà còn bị cảnh sát đâm một phát. Bị vận hỏi lý do suốt liên tục, không tìm thấy súng hay lưu đạn đâu, lại nghe nói là đến để tố tình, thế là cảnh sát phải mấy người đến trường nữ sinh Hương Cảng, mời Chân Chân đang trong giờ tiếng Pháp đến đồn.

Chân Chân còn chưa chứng kiến màn tỏ tình đáng nhẽ cho mình thì đã lo mơ bị cảnh sát đưa đến đồn chuộc người. Đạp cửa đồn cảnh sát đi vào, thấy bảy tám chàng trai nước da rám nắng bị công tay ngồi trên băng ghế, một trong số đó còn bị đánh sưng mặt. Các chàng trai cao to là thế, vậy mà vừa thấy Chân Chân đi vào là lại như thấy nữ thần giống thế, hoàn hồn hò reo.

Tình cảnh lúc đó có thể nói rất buồn cười. Lại được Chân Chân miêu tả sinh động, thành công làm Di Nhĩ và Sở Vọng cười ngất suốt cả lễ Giáng Sinh.

Không hưởng thụ được màn theo đuổi long trọng, Chân Chân về cũng bất mãn với lần này. Nhưng màn tỏ tình lại chuyển đến đồn cảnh sát, dù buồn cười thật song cũng được xem là khá nhân đạo.

Thế là Chân Chân và Diệp Văn Dữ yêu nhau.

Ngoài việc có hơi ngốc nghếch và trong đời có vết bẩn là từng thích Lâm Doãn Yên ra, thì nhìn chung Diệp Văn Dữ vẫn là một đối tượng tốt. Dù gì trong cuộc đời, có ai mà không có một vài lịch sử đen tối?

Chỉ có điều, Diệp Văn Dữ trong miệng Tiết Chân Chân dù có ngốc nghếch thì vẫn đẹp trai hào hoa, độc nhất vô nhị.

Con gái noi vào lướt tình thì thường hy vọng cả thế giới cũng tràn bong bóng màu hồng. Nên không chỉ dưới một lần cô ấy nói với Sở Vọng rằng: “Chỉ rất hy vọng Di Nhĩ có thể có một mối tình bình thường.”

Đối với lời cảm khái này của cô nàng, Sở Vọng thay Di Nhĩ mà nghĩ hiểu chứ không nói với cô ấy.

Có điều đồng thời có cũng đoán xem Chân Chân có nói những lời tương tự như thế với Di Nhĩ không, ví dụ như: Tôi hy vọng em ấy không có cái hôn ước đáng chết kia, như vậy thì có thể hưởng thụ được điều tốt đẹp của tình yêu tự do. Hoặc là: Sao em ấy không đi châu Âu, danh ngôn chính thuận hện họ yêu nhau? Tay nắm tay đến nước Anh, dạo chơi cả nước Pháp, đi khắp muôn sông nghìn núi, tương lai viết thành tiểu sử để đời sau người cả, lãng mạn biết mấy!

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Quyển 1 - Chương 62: Người bệnh (6)

Ngày có nhận được thư hỏi âm là ngày thì xong môn phiên dịch.

Hình thức thi của môn này là thi dịch mạng. Giáo viên dạy nguyên văn một câu trong tác phẩm cổ, sinh viên ngồi tại chỗ dịch lại câu này kèm theo ngữ cảnh. Sở Vọng nhiều lần trả lời rất buồn cười, làm các bạn học cười nọ bưng. Có điều có cũng chỉ là một trong rất nhiều người tạo ra tiếng cười ở phòng thi, nên không đến mức khiến người ta chú ý.

Kết thúc môn thi đó khốc đở cười, có mới đọc thư Ngồn Tang gửi đến. Hai bản dịch khá rõ ràng, một lần nữa không phụ hình tượng văn nhân dân quốc hùng vĩ trong lòng Sở Vọng.

Thư hỏi âm của Ngồn Tang rất đơn giản: chữ viết mực đen bù mấy phông khoảng nối nhau, kín hai mặt giấy, dịch ra tiếng Anh cục kỷ chơi mắt: The First Memorial to the Throne on his Expedition (Xuất Sư Biếu); A Letter to the Majesty (Trần Tình Biếu).

Sở Vọng đọc hai bản dịch thô lần thứ nhất, cảm thấy từng câu từng chữ như đơm châu nam ngọc; đọc đến lần thứ hai, thậm chí cảm khái đây đúng là tác phẩm siêu xuất sắc tổng hợp rất nhiều ưu điểm của bài viết IELTS 9.0 cùng với luận văn thi vào đại học. Cộng thêm chữ anh rất đẹp, Sở Vọng hận một nỗi không thể dán bồi giấy, coi như bảo bối mà giấu nó đi.

Có điều, ngoài hai bản dịch này ra thì chỉ có đôi câu vài lời. Không có thư hỏi âm và cũng không có thơ.

Xác nhận xong, Sở Vọng không biết nên hỏi âm như thế nào nữa. Kể cho anh nghe về chuyện cười ở phòng thi ả?

Có lẽ đợi thi xong hết rồi báo cho anh thì sẽ hay hơn.

Sau khi thi xong tất cả các môn, Sở Vọng lập tức chạy thẳng đến phòng thi nghiệm. Rất nhiều nhân viên tính toán đã làm xong công việc của cô, cầm đủ tiền lương rồi rời đi. Sau kỳ thi học kỳ, gần như sinh viên đều chọn du lịch gần Hương Cảng, nên phòng thi nghiệm cũng quay về với vẻ quanh què của ngày trước.

Từ Thiếu Khâm toàn quyền giao nhiệm vụ phác thảo luận văn cho Lương Chương. Lúc Sở Vọng ôm cặp sách chạy đến phòng thi nghiệm ở cuối hành lang, Lương Chương đang rất khí thế khoe khoang thành quả anh ta khổ chiến suốt kỳ nghỉ Giáng Sinh cộng thêm một tháng năm mới với Từ Thiếu Khâm.

Bài luận tiếng Anh dài ba mươi trang, không tính mục lục trích dẫn và lời cảm ơn.

Sở Vọng gửi đầu.

Nhưng hình như nội dung lại chưa được một trang của “Sự tồn tại của notron” của James Chadwick viết ngày trước nữa thì phải?

Vậy Lương Chương đã viết cái gì trong 29 trang còn lại thế?

Từ Thiếu Khâm đọc lướt rất nhanh, lông mày chau lại. Sau đó anh lờ bút máy ra, thấy câu nào không hài lòng là quạ quyết gạch bỏ.

Từ Thiếu Khâm gạch đường nào là Lương Chương lại run bần lên, còn Từ Thiếu Khâm chẳng hề nhúc nhích. Thành thạo có rất nhiều câu anh không hài lòng, cả mấy trang giấy bị gạch hết, chỉ chừa một câu nửa câu có vẻ hữu dụng.

Lương Chương ngồi ngay ngắn cạnh Từ Thiếu Khâm, dùng vẻ mặt bị trắng như làm đại dịch mà chất vấn anh: “Câu nghiệm túc đây hả Thiếu Khâm? Tôi dứt ruột đốt gan suốt thời gian qua, từng con chữ một đều quý báu như ngọc trai. Mỗi một từ trong này đều là do tôi dứt ruột đẻ ra! Hai ta tình cảm nhiều năm là vậy, thế mà cậu lại nhẫn tâm bóp chết con! Lại còn một lần bóp chết nhiều như thế! Nhiều-đến-đế! Gạch hết chỉ còn chưa tới ba trang! Ôi trời ơi!”

Từ Thiếu Khâm giơ ngón trỏ xoa huyệt Thái Dương, không buồn ngẩng đầu lên, “Phần còn lại phải xóa hết.”

“!?”

Từ Thiếu Khâm cau mày: “Viết dài dòng quá. Sao không dành sức lực đó để tìm vợ đi?”

“Dài dòng chỗ nào? Không hề!”

Từ Thiếu Khâm đưa ba mươi trang bản thảo cho Sở Vọng, nói, “Em lại xem đi, có thấy dài dòng không?”

Sở Vọng nhanh chóng lật từng trang một, kết thúc ba phút chiến đấu, cuối cùng tổng kết: “Có à.”

Từ Thiếu Khiêm vỗ tay, cười nói, “Cậu thấy chưa, tôi rất nghiêm túc.”

Sở Vọng nhận lấy bút máy Từ Thiếu Khiêm đặt bên cạnh, lại xóa đi mấy pho từ thừa thải rồi trả lại cho anh. Từ Thiếu Khiêm xem xong bên gút đầu, “Thuận mắt hơn rồi”

Lương Chương phát diện, mười ngón tay vô tốc càng trông rất nghệ thuật: “Hai người đang phạm tội đấy nhé! Phạm tội!”

Sở Vọng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Anh vẫn chưa cưới vợ sao, người nhà không lo à?”

Từ Thiếu Khiêm cười bảo: “Người nhà cậu ta đã tuyệt vọng vì cậu con trai này lắm rồi, nhất trí cho rằng cậu ta không có húng thú với phái nữ.”

Là một hủ nữ thâm niên, Sở Vọng bùng tình hiểu ra. Ồ ~ thì ra là vậy.

Thế là cô lại nghĩ sâu xa hơn, cẩn thận thăm dò “thuộc tính” của Lương Chương. Shipchachi* – thụ chính hiệu. Có tổng kết.

(*Shipchachi là nhân vật trong bộ truyện tranh Gintama nổi tiếng. Vì Shipchachi cũng đeo kính nên tác giả đã liên hệ anh với Lương Chương. Ở trong truyện, Shipchachi không thích đàn ông, nhưng anh có dáng vẻ khá thư sinh nên hay được các hủ nữ gọi là thụ.)

Về sau có mới phát hiện là mình đã hiểu nhầm ý của Từ Thiếu Khiêm. Lương Chương say đắm học thuật, bạn gái tên là Vật Lý, vì thế nên mới không có thời gian rảnh để về Phúc Kiến kết hôn. Người nhà ép cưới nhiều năm, thậm chí còn bị mẹ già mắng lằn tráo cổ nhầy sống uy hiếp, nhưng cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp từ bỏ.

“Cố le sau này sẽ có, vào một ngày khi giới khoa học mở rộng cánh cửa với các nhà vật lý nữ, nhất định cậu ta sẽ có một người yêu sẵn sàng cùng cậu ta vùi đầu trong phòng thí nghiệm cả ngày.” Từ Thiếu Khiêm nửa đùa nửa nghiêm túc nói, “Tôi rất mong đến ngày ấy.”

***

Tạm gác Lương Chương sang một bên, Sở Vọng vô tình biết được bí mật không thể bặt mí từ một người khác.

Lúc nhắc đến ngài Saumur, bà Cát từng rất tò mò hỏi Sở Vọng: “Vi sao lại gọi là ngài Saumur? Saumur không phải tên à? Ông ấy họ gì?”

Ngày trước Sở Vọng không thường xuyên tự gác phần biệt tên họ tiếng Anh, nên chưa bao giờ thắc mắc về vấn đề đó. Chỉ có điều sau khi nghe bà Cát hỏi vậy, trong lòng cô cũng thoáng nghĩ ngợi.

Cho đến một hôm nào đó, vào cái tuần ngài Saumur đến đại lục, có một phong thư khẩn được gửi đến Du Ma Địa. Vì thư dính nước nên bị hư hại, lúc thừa được đưa cho bà Nguyễn, một tấm hình bất chợt rơi ra.

Trên lá thư viết bằng tiếng Pháp: Khẩn! Nhất định phải lấy gấp! Nhất định phải nhắc người nhận nhanh chóng hồi âm!

Bà Nguyễn sốt ruột nhưng lại không thể tự tiện quyết định thay ngài Saumur, thế là bà gọi Sở Vọng đến nghĩ cách hộ mệnh.

Sở Vọng nhìn tấm ảnh nọ.

Là một tấm ảnh đen trắng. Chủ nhân tấm ảnh trông chưa đến hai mươi tuổi, là một chàng trai tóc vàng mắt xanh, đôi mắt sâu hoắm. Chàng trai ấy nở nụ cười rất tự nhiên —— là nụ cười đúng tiêu chuẩn của bà Cát: một nụ cười quý phái.

Sau tấm ảnh để hai cái tên bằng bút chữ: Ảnh gửi Frank Luca – 1901 tại York, đến từ Saumur Perry.

Sở Vọng bùng tình. Thì ra ngài Saumur không phải họ Luca, vì Luca là họ của người tên Frank này.

Đây chính là người nhận mà ngài Saumur hay gửi thư đến Pháp sao?

Bà Nguyễn ấy nói: “Lúc thư đưa đến... Di vô tình trông thấy nội dung, chỉ có một lời, nói là, ‘trùng tu nghĩa địa, rất nhiều di hài và tro cốt cần bố trí lại...’”

Sở Vọng giật mình, cầm lá thư trên tay. Địa chỉ gửi thư đến từ Pháp, Loos-en-Gohelle.

Sở Vọng lại nhìn tấm ảnh kia – nụ cười tươi tắn chói lọi, nhưng vì là ảnh đen trắng nên trông có vẻ cô đơn, tựa như người ấy đã một thân một mình đứng lững nơi đó nhiều năm, có đơn mím cười đã nhiều năm.

Cô đã thấy rất nhiều tấm ảnh như thế —— trong nghĩa địa, trên bãi mộ, ảnh của chủ nhân ngôi mộ.

Loos-en-Gohelle, Loos-en-Gohelle.

Đây là một thị trấn nhỏ chứa hài cốt của lính Anh đã tử trận tại Pháp trong Thế chiến thứ nhất.

Bà Nguyễn bất an nói, “Dĩ chi vô tình thấy thôi, không có ý.”

Sở Vọng trấn an bà Nguyễn rồi lấy bình tĩnh, nhét ảnh vào lá phong thư hồi âm, đặt lên bàn sách của ngài Saumur. Sau đó có liệt xem trong danh sách khách hay đến Du Ma Địa gần đây có người Phúc Kiến không, hoặc là có nguyên quán ở Phúc Kiến. Mới mở ra phần thông tin địa chỉ, cô đã thấy ở cuối trang mới nhất có một người —— có dấu sắp gởi từ Phúc Kiến đến Hương Cảng.

Đặng sau có số điện thoại bốn chữ số do ngài Saumur ghi lại.

Sở Vọng vội dùng bộ điện thoại công cộng gọi điện, bình tĩnh báo cáo ngài Saumur: có một lá thư được gửi đến từ Pháp, là thư khẩn, có lẽ cần ông quay về nội trong tuần này.

Ngài Saumur nghe thế, rất bình tĩnh nói: “Tôi sắp về Hương Cảng rồi. Cám ơn cháu nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Người bệnh (7)

Trong phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân, khoảng dưới 30 lần Lương Chương lấy cái đầu trên cổ ra uy hiếp, ép Từ Thiếu Khiêm và Sở Vọng biến ba trang luận văn sau khi được tóm tắt kia thành bản thảo hoàn chỉnh để gửi đến *Báo Hội hoàng gia Luân Đôn*.

Thật tương trọng nhé: một người đàn ông Đông Nam Trung Quốc điển hình không quá cao, vừa gầy vừa đen như Lương Chương cầm trong tay một xấp tài liệu gồm ba trang, ngồi trên ghế gỗ, hai mắt sáng quắc tuyên bố: “Đây có thể là bài luận mang tính vượt thời đại! Dù bài viết này có bao nhiêu chữ, bao nhiêu trang, bao nhiêu tu từ, bao nhiêu dòng dài đi nữa... Đứng ngồi là đắm người ở Bắc Kinh, Thanh Hoa hay Nam Khai, dù đến người ‘trâu bò’ ở phòng thí nghiệm Cavendish cũng chỉ thế mà thôi, không phải mất mười tám năm mà cũng chưa ra ngoà khoai gì đấy sao? Thứ hỏi xem có tập san nào dám từ chối đăng bài này không!” Anh ta vỗ vào mấy tờ giấy, đồng dạ lớn tiếng, “Ai nỡ từ chối bài viết thế này!”

Từ Thiếu Khiêm tựa vào tay vịn trên ghế, giọng đềuu cực kỳ nhạt nhẽo, thái độ lạnh lùng: “Dưới điều kiện đã có hơn mười triệu người đọc qua bài viết này, cậu cần phải rõ một điều: tôi là ngoại câu cũng không có húng ngay cậu nói nhảm, chứ đừng nói đến đám người xem xét bản thảo chuyên bởi lòng tin vết kia. Nếu cậu không muốn chúng ta bị chế giễu thì cần phải viết cho rành mạch rõ ràng vào, kẻo ỉt nhưng ỷ nhiều. Lương Chương, cậu phải biết rõ, bài luận văn hiện nay trong tay cậu chỉ là đồ bỏ đi. Ngoài hai chữ bỏ đi, tôi không tìm được từ nào thích hợp hơn nữa.”

Lương Chương: “... Đây là đồ bỏ đi? Dựa vào đâu hả?”

Từ Thiếu Khiêm bồi thêm một câu: “Đúng thế, là đồ bỏ đi. Bản thảo thô cậu đưa cho tôi là bullshit. Bấy giờ đã đỡ hơn rồi, là đồ bỏ đi.”

Sở Vọng không nghĩ khi nhắc đến chuyện nghiêm, Từ Thiếu Khiêm lại có thể nói ra những câu độc địa như thế. Cô như nhớ lại con ác mộng hồi học thực si, vị giảng viên kia cầm kính đeo lên nhiều lần, mặt lạnh tanh đọc hết luận văn của cô, đọc đến đâu lại gạch đến đấy, cũng nói với cô rất nhiều lần: “Đọc không hiểu! Đừng tra treo với tôi là vì tiếng mẹ đẻ của chị không phải là tiếng Anh! Cách chọn từ đặt câu của chị không hề logic, đây không phải vấn đề ngôn ngữ!”

Cô hiểu rất rõ cảm nhận đó.

Một chậu nước lạnh xối tạt nhạt tình, Sở Vọng nở nụ cười đồng cảm với Lương Chương.

“Viết lại toàn bộ những câu dài thành câu đơn – không cần phải ghép câu làm gì. Viết luận văn học thuật chứ không phải học Đỗ Phủ làm thơ, học thi nhân dòng lãng ngim ngu...”

Sở Vọng xoa đầu, đang nghĩ không biết nhắc đến Đỗ Phủ và thi nhân ngim ngu làm gì, thì Lương Chương đã lập tức lẹ roi đây mặt tiếp lời: “Hai câu làm mất ba năm. Một ngim, là chữ hai hàng lẹ roi?”*

(*Hai câu trích trong bài Đề thi hậu của GiảĐạo, Trần Trọng San dịch.)

Từ Thiếu Khiêm có cảm giác trẻ nhỏ dễ dạy, hài lòng gật đầu, “Có thể nói như vậy.”

Sở Vọng thật sự muốn quý lạy hai người.

***

Chỉ vì mỗi lần gạch đi một chữ là lại như đòi mạng Lương Chương, nên nhiệm vụ sửa nốt phần luận văn còn lại rơi vào tay Từ Thiếu Khiêm. Tuy chỉ cần sửa nội dung ba trang thôi nhưng anh lại mất gần một tháng. Phải cần nhắc chỉ tiết lại lần nữa, rồi thư điều chỉnh những thí nghiệm sai nhiều lần, sau cùng còn tiến hành tính toán vi phân; phải chuẩn đoán bài luận văn, sửa lại những câu dài và rồi rằm...

Chỉ cần Sở Vọng và Lương Chương có mặt ở phòng thí nghiệm thì nhất định cũng có mặt anh; còn lúc có không đến, thành thoảng tan học đi ngang qua bên ngoài phòng thí nghiệm, cửa sổ ở chỗ Từ Thiếu Khiêm ngồi vẫn sáng đèn.

Cũng vì vậy mà trong một tháng đó, số lần chị Từ có thể thấy Từ Thiếu Khiêm ít đi rất nhiều.

Nghe chị Từ chỉ nói: “Cứ ở với tôi làm gì? Anh ấy mà không đến trường thì tôi cũng ép anh ấy đi.”

Chị Từ thường hay báo Sở Vọng kể vài chuyện thú vị ở phòng thí nghiệm cho chị nghe. Có kể hai câu chuyện bản thân thấy buồn cười, nhưng kể xong lại thấy chị Từ mặt mày khó hiểu, hỏi liên mấy câu nhưng cũng không hiểu nổi buồn cười chỗ nào. Dần dần, Sở Vọng cũng không biết nói thế nào nữa, chị Từ cũng thôi hỏi chuyện.

Chị Từ cười giải vây: “Tôi vẫn thích em đến chơi với tôi hơn. Gần đây tôi khỏe hơn trước rồi, mấy tháng nay ăn nhiều nên cũng mập lên mấy cân, em xem nốt thừa của tôi này... Ồi chào.”

Mùa Đông trời quạ, đột nhiên chị Từ có hứng thú với thời trang mùa Xuân đang thịnh hành.

Ngày hôm ấy có mặc váy lụa màu xanh, giữa những nếp gấp ẩn hiện thạch lựu đỏ thắm điểm lệ.

Chị Từ nói: “Đẹp thì có đẹp, rất tôn màu da, nhưng trông già quá, không đẹp bằng bộ váy đó nhạt khoáng áo màu quai trắm lần trước em mặc.”

Sở Vọng cười nói: “Cô của em cũng nói thế.”

Chị Từ bảo: “Cô út của em đúng là một người tuyệt vời.”

Sở Vọng cười bảo: “Cô út chế mất thẩm mỹ của em, hay mắng em lắm.”

Chị Từ nói: “Em nhìn xem phong cách thời trang của bà ấy với các phu nhân ngày nay, có thể phê bình gì nữa?”

Sở Vọng nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Hiện giờ có vẻ các phu nhân đang chuộng mặc áo khoác đen. Lúc cô út đánh mặt chườm, em hay thấy vài phu nhân mặc như vậy, trông rất có khí thế. Cô út hay bảo: ‘Áo quần như thế thì người phải gầy và trắng thì mặc mới đẹp. Không hiểu nổi vì sao đám người kia, cứ hề kết hôn là lại phát tướng tăng cân, mặc thêm áo khoác lông càng làm mình mập lên. Nhưng con gái trẻ thì mặc không được, bởi vì trông khá già.’”

Thật ra nguyên văn của cô út là: “Nhưng làm vợ rồi sinh con thì sẽ có phúc.” Cô còn nhắc trước sau, quyết định lược bỏ đoạn đó đi. Sau đó lại bổ sung một câu: “Cho nên có mặc thế này là hợp lắm rồi ạ.”

Chị Từ nghe thế thì rất vui, lại bảo cô đừng cứ mắng người thợ may.

Sở Vọng nói: “Tuy giờ đang đầu xuân, nhưng chỉ chớp mắt Hương Cảng sẽ vào hè. Nếu mời thợ may đến, còn chưa kịp mặc đồ đã phải may thêm quần áo mùa hè. Nên khi đến Thượng Hải, cô út thường tới tiệm thời trang thử quần áo, không cần mời thợ may làm gì.”

Chị Từ lại hỏi tên cửa hàng thời trang.

Sở Vọng nhớ lại rồi đáp, “Hình như có một tiệm tên là Lưu Du và Phẩm Phúc thì phải... Hình như tên là thế, em cũng không chắc lắm. Để hôm nào em hỏi cô út bao giờ đi Thượng Hải, nhờ cô ấy mang mấy bộ vừa số đo của cô về là được ạ. Cô em nghe nói có và giáo sư Từ luôn quan tâm chăm sóc em, vẫn không biết nên đến đáp thế nào.”

Chị Từ cũng không từ chối. Một lúc sau, chị lại hỏi, “Mấy ngày nay trong trường bận lắm à, sao không thấy Văn Dữ đến chơi?”

Sở Vọng cười nói: “Anh ta hà, quen bạn gái rồi.”

Chị Từ cảm thấy hứng thú, hỏi là con gái nhà ai.

Sở Vọng lúng lúng đối mặt, đối phó trả lời, “Là một cô gái từ đại lục đến, thi ca đều biết, là một cô gái rất tốt.”

Gần đây chị Từ rất có hứng thú với nhiều chuyện, nghiêm túc đặt câu hỏi, nhưng lại không có thấy có phản ứng lắm với câu trả lời của Sở Vọng. Có lẽ vì bị bệnh quanh năm suốt tháng, bầy giờ thân thể khỏe hơn đôi chút, năng lượng toàn thân đều dùng để sinh trưởng tế bào nên suy nghĩ không theo kịp.

Sở Vọng ở lại nói chuyện với chị Từ cả một ngày, lúc về thì tình cờ gặp Diệp Văn Dữ đến thăm chị Từ. Hai người đối mặt, tùy ý trêu ghẹo đối câu rồi Sở Vọng để anh ta đi vào.

“Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.” Chị Từ trông thấy anh ta, chống cằm cười cười.

Diệp Văn Dữ nói: “Thăm và em ấy nói gì cháu à?”

“Cô bạn gái mà còn giấu giếm, không nói gì với thăm luôn hả?” chị Từ giận hờn.

Diệp Văn Dữ cười ha ha: “Giáo giáo cô ấy nghiêm lắm. Mỗi lần hẹn cô ấy ra ngoài là phải dẫn theo vài ba người đi cùng, không thể làm xấu danh tiếng của cô ấy được. Xin thím giữ bí mật hộ cháu.”

Chị Từ cười gật đầu.

Qua một lúc, chị lại hỏi: “Cháu cảm thấy so với hồi Sở Vọng mới đi học thì bây giờ có gì khác không?”

Diệp Văn Dữ bật cười: “Hình như đẹp ra rất nhiều? Đạo diễn đây trong trường lên kit bầu chọn hoa khôi, mấy tháng nay em ấy lại bỗng dưng nháy ào vào bảng xếp hạng. Có lúc ở trên lớp, cánh nam sinh cứ chọn chỗ ngồi gần em ấy.” Có lẽ bình chọn hoa khôi trường là trò tiêu khiển trên lớp của các cậu chàng trong độ tuổi này. Tuy nói chi là đùa vui, song kết quả vẫn đáng để tham khảo.

“Vậy em ấy thế nào?”

“Em ấy hả? Cả ngày cũng chỉ biết giải phương trình vi phân và làm thí nghiệm vật lý. Hình như chưa giờ để ai vào mắt cả.”

Chị Từ mỉm cười, hiểu được sự thay đổi của Sở Vọng trong hơn nửa năm qua, không chi mỗi việc cao lên. Chính chị cũng bước ra từ thăm môn đại viện, biết rõ khuê nữ nhà giàu và nhà bình thường được dạy dỗ khác nhau như thế nào. Từ khi ăn tiếng nói của Sở Vọng thoát lên sự trang nhã hiếm có. Mà sự trang nhã đó lại bao hàm rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa của triều đại mới thể hiện qua đôi mắt sáng rực và nụ cười tin cậy, khác với sự khoan thai thi lễ của khuê tú thời xưa. Nhưng chị biết, những lời ăn tiếng nói đó đều phải là giáo dưỡng do nhà bình thường dạy dỗ là ra. Với vốn từ ngữ hiện đại ít ỏi của chị Từ, đó là cứ chữ văn nhả lễ độ, là một cô gái quý tộc kiểu mới chân chính.

Ngài sự khác biệt ở phong thái ra, điểm khác nhất còn đến từ bề ngoài của Sở Vọng. Cơ thể này nó cao hơn, mái tóc đen nhánh xoắn nhẹ cong lên, càng khiến dài gầy ha trong đôi mắt đen lấp lánh tinh nghịch, chớp mắt cao hơn thật hoạt bát, khỏe mới khỏe cong cong, dù khi không cười cũng khiến người ta có cảm giác cô đang cười nhìn mình: là một nụ cười mà mái tóc nhún nhẩy mọi sự. Có lúc bạn sẽ rất ghét “nụ cười” đó, vậy nhưng lại chẳng thể nổi giận với một cô gái bé nhỏ như thế được, thế là đánh biến thành khiển trách, rồi dần dà sự khiển trách ấy lại vô tình biến thành yêu thích từ trong thâm tâm.

“Là một cô gái tốt. Đã đẹp lại thông minh, ai mà chẳng thích!” chị Từ cười x nói, dù có một người ngoài thì chị vẫn không che giấu sự yêu mến với Sở Vọng.

Mà vào những lúc như thế, Từ Văn Quân thường im lặng nhìn chị – nhìn với ánh mắt như một bác sĩ nhìn bệnh nhân bị bệnh nặng không thể nào chữa khỏi – im lặng chuẩn bị bài vở của mình, đi vào phòng.

***

Cuối cùng thì “Sự tồn tại của notron” được rút gọn còn một trang rưỡi.

Ngày hoàn thành bản thảo, Từ Thiếu Khiêm mời Sở Vọng và Lương Chương đến đọc qua một lượt, hai người cũng bày tỏ không cần sửa gì.

Chỉ có một điều...

Lương Chương cau mày: “Vì sao tên tác giả đầu tiên lại là tôi?”

Từ Thiếu Khiêm cười bảo: “Là ai cũng như nhau cả. Học vị của tôi không lên được nữa nên không cần thêm hư danh làm gì. Còn cậu đây, cậu cũng nên tìm vợ mà thành gia lập thất cho rồi.”

Lương Chương nói: “Tôi không lo chuyện đó. Theo như cậu nói, không bằng để tên bé con làm tác giả đầu tiên đi. Không phải như thế thanh danh sau này sẽ vang dội hơn sao? —— Đại học Hương Cảng có một thiên tài! Kiểu gì mọi người cũng muốn đến học cho xem.”

“Tuyệt đối không được.” Từ Thiếu Khiêm càng cau mày: “Em ấy còn nhỏ, không gánh nổi trách nhiệm ấy. Nếu sau này em ấy bị tổn thương vì chuyện đó, cậu có gánh nổi không?”

Lương Chương cười khà: “Tôi đùa thôi mà, nghiêm túc thế làm gì?”

Có điều khi cầm bản thảo đến phòng in trong trường để nhân viên đánh máy người Nga in ra, Sở Vọng và Lương Chương tự tiện quyết định, đồng lòng sửa tên tác giả đầu tiên thành hai chữ “Từ Lai”.

Đặt luận văn vào phong bì rồi dán kín, ba người bắt đầu chọn xem nên gửi đến tập san nào.

“Đương nhiên sẽ là *Báo Hội hoàng gia Luân Đôn* rồi!” Lương Chương phát ngôn cực kỳ danh thiếp, “Để cho đám ngu si Cavendish, Viện Vật lý thuyết Copenhagen và sở nghiên cứu Leiden cả vú lấp miệng em phải coi chừng!”

“Không! Báo Hội hoàng gia gì chứ!” Sở Vọng nhai muốn lật bàn: “Phải là báo *Khoa học Tự nhiên*!”

“Báo Hội hoàng gia!”

“Khoa học Tự nhiên!”

...

Từ Thiếu Khiêm cười đắc đầu, giải thích với Lương Chương: “Dngs là học sinh ở vùng thuộc địa Anh biết về Hoàng gia Anh nhiều hơn, nhưng tôi nghĩ vẫn nên chọn Khoa học Tự nhiên thì hơn.”

Lương Chương ôm đầu gào thét: “Dù học sinh Âu Mỹ các cậu toàn xem thường dân du học New England* chẳng tôi! Tôi biết mà!”

(*Chỉ thích của tác giả: New England là cách nói của thời kỳ dân quốc khi nhắc đến New Zealand.)

Từ Thiếu Khiêm cười nói: “Không phải thế.”

“Chính cậu như vậy!”

Từ Thiếu Khiêm vẫn mỉm cười: “Tôi chỉ xem thường cậu thôi.”

Sở Vọng vỗ tay cười to.

Đến cuối cùng vẫn chọn gửi luận văn đến nhà xuất bản Khoa học Tự nhiên. Ba người bước ra khỏi bưu cục, một lần nữa Lương Chương không kìm nén nổi cơn hưng phấn, đứng ngay trên đường cười to, miệng hét lớn: “Sau này gặp mặt xin hãy ngưỡng mộ tôi! Bất luận là đại học Bắc Kinh hay đại học Nam Kinh, hay thậm chí là Cavendish và Laiden!”

Anh ta vừa cười vừa chạy vòng vòng, còn khuyt gối xuống hõn lên mặt đất: “Notron! Anh yêu em!”

Sở Vọng và Từ Thiếu Khiêm lặng lẽ tránh ra xa.

Đạo gần đây Từ Thiếu Khiêm khá trầm, chỉ cần yên lặng là anh lại chau mày. Có điều Sở Vọng biết, đó là trạng thái khi một người đang suy tính điều gì đấy.

Hai người bước đi cùng nhau một quãng, Sở Vọng im lặng nhìn anh, bụng nghĩ một thời gian dài sau khi tìm ra Notron, cánh cửa mở ra đầu tiên chính là Vật lý thiên văn*. Sao đặc, sao notron, sao giả và sao lùn trắng, vân vân... Nhưng về phần ứng phản hạch, phải sáu năm sau khi nhà khoa học nử tính có đi đạo mới nghĩ đến**.

(*Cho những ai đã quên, Từ Thiếu Khiêm là giáo sư hai bộ môn Vật lý thiên văn và Vật lý hạt nhân.)

(*Lise Meitner trong lúc đi dạo trên bãi tuyết, bà bất chợt nghĩ đến hình ảnh các hạt nhân nguyên tử đang nhảy nhót và còn có thể nghe thấy âm thanh giòn giã khi nguyên tử bị phân chia, từ đó tìm ra nguyên nhân đằng sau việc nhiều lần thí nghiệm thất bại.)

Vào lúc này, Từ Thiếu Khiêm đang nghĩ đến bằng tính mật độ cao, hay là sau khi phân tích hạt nhân urani, thành phẩm có được lại không bằng trước?

Nếu là về trước, vậy thì có còn có rất nhiều thời gian để kỷ vọng “Sự tồn tại của notron” sẽ mang đến tiếng tăm lừng lẫy cho đại học Hương Cảng, có thể đưa đến rất nhiều thanh danh hiển hách.

Còn nếu là về sau, với cục diện hiện tại, phải làm thế nào thì mới thắng được các tuyến thí mậh trong cuộc chạy đua nước rút đây?

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 64: Người bệnh (8)

Lúc mọi chuyện liên quan đến luận văn về notron khép lại thì cũng là lúc sinh viên Hương Cảng hào hức nghỉ xuân. Sở Vọng cũng được dịp nhàn rãi ở nhà, rảnh đến mức phải vô đầu bút tai, thế là cô thường xuyên bị bà Cát lôi đi xem mình chơi mặt chược.

Dần dà, Sở Vọng phát hiện ra mục đích xem cô ít chơi bài chỉ là thứ yếu, chủ yếu là muốn cô học “tay nghề” của bà.

“Nếu cháu biết chơi thì có đồ phải gọi điện mời người đến, đỡ vớ người này người nọ.” Bà Cát trách móc.

Rồi bà lại nói: “Tiếp xúc với người Trung Quốc thì phải biết đối nhân xử thế, không có ngoại lệ. Hồi xảy ra chiến tranh nha phiến, chính vì nước Anh không nề mặt hoàng đế trung Quốc nên mới có đánh nhau*. Ta thua nên họ được đảng buôn bán ở đất Trung Quốc, dù là ‘bị ép’ buôn bán thì vẫn phải xài gạo với người ta. Ở Trung Quốc này, lễ nghĩa chính là giang hồ**.”

(*Nguyên do cuộc chiến tranh nha phiến là do chính phủ Anh đòi quyền tự do buôn bán nha phiến từ Ấn Độ thuộc Anh sang Trung Quốc, trong khi nhà Mãn Thanh có lệnh nghiêm cấm.)

(**Đây là câu nói của Trương Tác Lâm – cha của thiếu soái Trương Học Lương. Ý chỉ giữa người với người, dù là trong hoàn cảnh nào thì cũng phải chú trọng đạo đối nhân xử thế.)

Đối với quan điểm của bà Cát, Di.Nhã hiểu rất rõ. “Vợ của thương nhân qua lại với vợ của quan chức cũng bởi vì thế diện mặt mũi, để các bà vợ quay về thói gió bên tai, đánh động chồng mình. Nhưng người đưa ra quyết định thật sự vẫn là các ông chồng. Ở chỗ của di Cát thì bỏ qua công đoạn các phu nhân, trực tiếp xài gạo với các quý ông, đúng là chuyện đã khó lại càng khó hơn. Các phu nhân ngắm xem thường đi, nhưng đến lúc gặp đi ấy lại chen nhau nịnh nọt. Nói cho cùng vẫn là kiếng nề đi ấy thôi. Cậu nhìn bà Kiều đi, không phải đó là ví dụ điển hình nhất ư?”

Dù đã được hai người bọn họ đích thân dạy dỗ, nhưng Sở Vọng vẫn không học được cách đánh bài. Chỉ vài ngày nào cũng có rất nhiều người được mời đến biệt thự họ Cát đánh bài, mỗi người một về vô cùng thú vị.

Có người phụ nữ đáng vẻ xuất chúng, da xanh mặt đầy nếp nhăn, đã ngoài năm mươi nhưng lại chỉ cho phép người ta gọi bà là “bô Trần”. “Cô Trần” rất thích cười khi đánh bài, tuy không phải tiếng cười nghe như chuông bạc của các cô gái trẻ, nhưng đâu bị chuông cũng chỉ bị gì một tí, lúc cười thì nhăn nhó rồi có khi khà, có cảm giác như là đùa nhục đang phát. Khi thua bài bà ta hay nói: “Cô Cát à, sao có chỉ mới toàn các tiểu thư trẻ tuổi đến? Đến một vị khách nam cũng không có, lần sau đừng mời tôi đến nữa.” Nhưng lần sau bà vẫn không mời mà đến, mỉm cười kéo tay các tiểu thư trẻ tuổi mà nói: “Mau đó đồng không phải là một mùa này đâu, mà là mùa do đầu năm ấy.”

Cũng có thiếu phụ trẻ tuổi, người thì ông có mà giọng cứ ồm ồm, ấy nhưng lúc nói chuyện lại trông rất già dặn, chỉ biết có ấy già cho một phú thương người Macao họ Lâu, là một ông già đã gần đất xa trời, chính vì vậy nên cô địa vị cao hơn so với những người ngồi đây. Mười lăm tuổi già vào cửa đã mong chờ ngày ông ta chết đi, nhưng chớp mắt đã mười năm trôi qua, ông lão kia đã gần chín mươi mà vẫn khỏe mạnh, thậm chí trong mùa Đông còn có thể xuống biển bắt cá. “Cô Trần” muốn nịnh nọt bà họ Lâu nên thường xuyên tìm bà Cát giật dây bắc cầu, suốt ngày cứ kéo tay cô Lâu thán một gọi một tiếng “thần”, “thần họ”.

Suốt ngày nhìn mấy người bọn họ liếc ngang liếc dọc diễn xuất còn không kịp, thì lấy đâu ra thời gian lẫn tâm tư để học chơi bài chứ?

Về sau có Trần và bà họ Lâu đã thân nhau hơn nên không mấy khi đến nhà nữa, thế là trên bàn lại đổi người.

Có một thời gian Sở Vọng hay thấy Di.Nhã đến cùng người Tướng. Người Tướng trông đã ngoài bốn mươi, đỉnh đầu hơi hói, có điều trông ông vẫn khá điển trai, nay tuy đã lổng tuổi song lại có sự từng trải, càng làm nổi bật vẻ kiệt xuất tuổi trung niên. Điều duy nhất không đủ hoàn mỹ đó là ngài Tướng không được cao cho lắm Di.Nhã không đi giày cao gót thì ngài Tướng cũng chỉ cao hơn có chút đỉnh, nhưng có năng lực cứ thích mặc giày cao gót mới đáng nói, hể mặc vào là ngài Tướng chỉ cao ngang đầu tai cô, càng khiến ông trở nên bé nhỏ.

Có điều ngài Tướng không bán khoán vì điều đó. Ông là người nói năng nhỏ nhẹ, dù đang điềm đạm đi đang ngồi giữa các quý cô đầy quyền rũ, ông vẫn chỉ đắm đuối nhìn một mình Di.Nhã.

Bà Cát lần nói với Sở Vọng: “Đừng nhìn bé ngoài mà tướng ngài Tướng yếu đuối, hồi xưa lúc còn trẻ ông ta từng đánh nhau ở Macao đấy, hai tay nhượn đầy máu. Nay thời thế thay đổi, ông ta rửa tay gác kiếm, giờ gặp ai cũng nhẹ nhàng lễ độ, cười híp mắt. Nhưng đáng về độc địa hung ác của ông ta hồi trẻ đã ăn sâu trong lòng mọi người, không ai quên được. Mà không phải ai cũng có bản lĩnh khiến ông ta đối xử chân thành với mình đâu. Tuy nhiên duyên này có phần do có mai mối, nhưng đó cũng là con bé Di.Nhã có bản lĩnh nắm được ông ta.”

Sở Vọng gật đầu, cuối cùng cũng sáng tỏ.

Có nghe Mặt Thu nói từng có một lần, có một cô gái trẻ kéo ngài Tướng nói chuyện, Di.Nhã vẫn chỉ ngồi trong góc thong thả ăn bánh mì phết mật ong do chủ Henry nướng. Một lúc sau có mấy chàng trai ăn tuần đi đến bắt chuyện với Di.Nhã. Ngài Tướng sột nột ra mặt, vùi ba câu kết thúc cuộc nói chuyện, vội vã bằng qua đám đông, hai mắt hăm hê như muốn ăn thịt người, mọi người có mặt lúc đó không ai dám nói nhiều nữa câu với ông ta. Một ngày Tướng khất mau đi đến cạnh Di.Nhã, đang định lên tiếng thì Di.Nhã đã mỉm cười, nhét bánh mì phết mật ong vào miệng ngài Tướng hỏi: “Có ngon không?” Sau đó còn liếm mật ong dính trên tay, nói “Àn ngon lắm đó.” Chỉ đơn giản vậy thôi, trong nháy mắt con thịnh nộ của ngài Tướng đã tan thành mây khói, ông rút khăn tay ra lau mặt ông dính bên khõe mới có, dụi dụi nói “Ừ, thơm lắm”

Mặt Thu nói, tình cảnh lúc đó, nếu có ấy mà là đàn ông thì kiểu gì cũng bị Di.Nhã hớp hồn. Trong chuyện gió trăng ai mà không quyền rũ. Nhưng khi tạm gác quyền rũ sang một bên, phần còn lại cũng là bản lĩnh kiểm ăn của mọi người.

Nhắc đến bản lĩnh, đạo gần đây bà Cát rất hay nhắc tới Chân Chân.

“Dù có ở trong vườn nhà ta hát ‘Phù Sinh Lạc Kỳ’ hay ‘Mẫu Đơn Đình’, thì vẫn chưa đến lượt cháu sắm vai Hương Xuân*.” Bà Cát nói với Di.Nhã như vậy.

(*Hương Xuân là a hoàn của Đỗ Lệ Nương trong Mẫu Đơn Đình. Đỗ Lệ Nương là một cô gái dòng dõi thư hương, chưa bao giờ dám rời khỏi khuê phòng nhà trước. A hoàn Hương Xuân cũng theo nàng cùng học, nhưng Hương Xuân rất ham chơi, thường trốn học ra ngoài và rủ Lệ Nương theo.)

Di.Nhã lễ lết: “Lắm sao cháu biết được họ Đẹp kìa có phải là Mộng Mai* không chứ.”

(*Liễu Mộng Mai là nhân vật trong Mẫu Đơn Đình, là người Đỗ Lệ Nương đem lòng say đắm trong lần được Hương Xuân rủ ra vườn hoa chơi.)

Bà Cát tức giận, xoa huệch thái dương, “Nếu chuyện này không thành thì còn không phải là do ta à, cháu cũng biết tìm rắc rối cho ta thật đấy! Chỉ mong hai đứa nó có bản lĩnh hát kịch đến suốt đời!”

Bà Cát mắng Di.Nhã xong, xoay người nhìn Sở Vọng đang vùi mình trên sofa.

Gần đây khoản tiền trong đầu tiên ở Pháp đã được gửi đến, bà Cát lại bù vào cho có để được chẵn. Từ lúc đưa hóa đơn chuyển tiền cho Sở Vọng, cô cứ nhìn chằm chằm một dãy các con số kìa mà cười ngắc ngẻ suốt một buổi chiều.

Hai cô gái siêng đến biệt thự nhà họ Cát đã có tiền đồ riêng. Chỉ riêng Sở Vọng là vẫn cần phải vun trồng tình cảm, cứ như kẻ đầu óc thiên cận, ngoài phương trình ra thì cũng chỉ biết cảm tiền cười hề hề.

Nhưng rồi bà Cát lại nghĩ Dù có thiên cận thì tham tiền cũng tốt. Không phải ngày xưa người đó đã dạy bà như vậy sao?

Người đó nói thứ gì. Bà ấy yêu tiền, vùi hay trái ngược lại với Lâm Du. Lâm Du là người thanh cao, “xem tiền bạc như rác”. Có một thời gian nhà họ Lâm rất túng quẫn, vậy mà ông ta vẫn rất thờ ơ với tiền. Chính vì thế mà Lâm Du mới cảm thấy bà ấy “hư tàn”. Nhưng buồn cười là Lâm Du lại không thể rời bỏ tiền của bà ấy. Điều này làm cho lòng tự tôn của một văn nhân và một người đàn ông như ông ta bị chà đạp: dù xem thường vợ, nhưng lại không thể không cứ đầu trước vợ. Thậm chí về sau khi nhà họ Lâm dần đi lên, ông ta lại càng không thể ngẩng đầu đối diện với vợ mình. Vì chỉ cần nhìn thấy bà, ông ta sẽ nhớ đến vẻ bối rối khốn khổ mà cô đòi này nính không thoát khỏi.

Ngồi đến đây, bà Cát đưa mắt nhìn có vẻ đang ngồi trên sofa, càng nhìn càng thích.

***

Thư mời tuyển dụng “Sự tồn tại của notron” nhanh chóng được bưu điện gửi đến tay Từ Thiếu Khảm.

Đến cùng thư mời còn có hai ký gủ của hai tòa soạn báo Hương Cảng và Quảng Châu.

Từ Thiếu Khảm đẩy Lương Chương ra ngoài đối phó với đơn học đường của hai tay ký gủ, còn mình thì thông thị cùng Sở Vọng bàn bạc việc đặt tên mới cho viện nghiên cứu.

Lương Chương phỏng vấn xong đi vào, một lần một nhà đang cần nhà xem nên gọi là phòng thí nghiệm “khác con thời không” hay phòng thí nghiệm “cấp độ nguyên tử”.

“Đừng có đặt là khác con thời không!” Sở Vọng mặt đỏ tái tai. Người biết chuyện sẽ hiểu bọn họ làm công tác liên quan đến khác công thời không, nhưng người không biết sẽ cho rằng phòng thí nghiệm có sức mạnh siêu nhiên, quá quá ngầu!

“Nhưng em phải biết, ngoài việc nghiên cứu về nguyên tử ra, chúng ta còn nghiên cứu thêm cả lực hấp dẫn và các kết cấu quỳ mô cấp vũ trụ.” Từ Thiếu Khảm cười nói

Lương Chương xoa trán, họ khan hai tiếng, thành công thu hút sự chú ý của hai người họ.

Từ Thiếu Khảm vẫn cười hỏi: “Phòng vấn thế nào rồi?”

Lương Chương tức giận: “Vì sao bọn họ biết chúng ta đã được tuyển dụng?!”

Từ Thiếu Khảm bảo: “Tôi nói rồi còn gì, mọi thư từ của chúng ta đều nằm trong tay người khác, không có tính riêng tư. Bây giờ cậu đã tin chưa?”

“Đến rồi. Còn có việc gì mà bọn họ không dám làm không?”

Từ Thiếu Khảm trấn an: “May mắn duy nhất hiện tại là bọn họ không chỉ duyệt mỗi lĩnh vực nguyên tử hạt nhân, nên tạm thời không cần lo lắng về quyền tác giả.”

Lương Chương đắm mình vào tường, bụi trên quạt gió rơi xuống là chấ, làm Sở Vọng bị sặc ho khà khà.

Từ Thiếu Khảm nói: “Nói chuyện cũng tốt. Như vậy bọn họ sẽ thông báo rộng rãi, có thể mang lại danh vọng cho chúng ta. Phải thừa nhận một điều, đó chính là thứ hôm nay chúng ta có cầu cũng không được. Không bằng mong đợi thống đốc sẽ xin một khoản kinh phí lớn cho phòng thí nghiệm, và xem khoản tiền này sẽ đưa cho ai?”

Cuối cùng viện nghiên cứu thống nhất đặt một cái tên rất rât mộc mạc: Viện nghiên cứu Vật lý nguyên tử hạt nhân đại học Hương Cảng.

Sở Vọng cảm thấy như thế cũng tốt.

Từ hôm đó trở đi, có bất cứ cần thận để ý đến hai tòa soạn kia. Một tuần sau, một tòa soạn ở Hương Cảng đăng tin nói cuối tuần này trên đài núi Thái Bình có thể quan sát được mưa sao băng chòm Nhân Mã, Tin tức này nhanh chóng lan rộng giữa các nam thanh nữ tử ôm mộng đẹp về hiện tượng thiên văn.

Cho đến một hôm nào đó trong Vp Toán học, đột nhiên có người vỗ vào Sở Vọng, truyền một tờ giấy cho cô. Trên đó viết:

Có Sở Vọng, liệu tôi có được vinh hạnh mời có tôi Chủ nhật tuần này lên đỉnh núi Thái Bình ngắm mưa sao băng không?

Sở Vọng đọc lướt qua rồi khoanh vào cụm từ mưa sao băng, cảm bất này đánh đầu bên dưới. Hiện tượng thiên văn về điểm phóng xạ khi các mảnh vụn thiên thể của chòm Nhân Mã sẽ phóng vào bầu khí quyển với tốc độ cao, rồi cũng bị tiêu hủy ngay trong tầng khí quyển chính là điểm thí cuối

Ngoài ra: Một số mình vụn thiên thể có thể rơi xuống bề mặt trái đất, được gọi là thiên thạch. Bất kể mưa sao băng nào cũng sẽ sót lại thiên thạch chưa bị đốt cháy trong tầng khí quyển. Tôi là người khá nhát gan nên sẽ không đi, còn cậu nếu đi thì hãy chú ý an toàn.

Sau khi tờ giấy được đưa về lại, bọn học nam mỗi lần gặp nhau là lại truyền một tờ giấy kia co giật khỏe miệng, sau đó im lìm lại ra.

Sở Vọng thăm ai oán: bọn học à, tôi thật lòng muốn tốt cho bọn thôi. Bò qua khả năng có thể đây sẽ là điểm thì Vật lý của cuối kỳ này, thì tôi khó mà đảm bảo sẽ không nói ra vài chuyện liên quan trong lúc cùng ngắm hiện tượng mình vụn thiên thể rơi với cậu Năm sau có một người đàn ông tên là Edwin Hubble* sẽ quan sát thấy được các thiên hà ở xa đang bay ra xa chúng ta với tốc độ cực nhanh——đây chính là sự mở đầu cho lý thuyết vũ trụ giãn nở, mà sự kiện đó bắt đầu vào khoảng hai mươi t năm trước, khi ấy vũ trụ là một thể dày đặc với mật độ lớn đến vô hạn. Về sau xảy ra Vụ nổ lớn, khái niệm thời gian có trước, đến hai mươi t năm sau mới có chúng ta.

(*Nhà thiên văn học người Mỹ Edwin Hubble (1889 – 1953) được cả thế giới tôn vinh là “cha đẻ của ngành vũ trụ học quan sát”. Ông chỉ ra, vũ trụ gồm những Thiên hà đang giãn ra và phồng lên giống như một quả khinh khí cầu lớn không giới hạn, đưa ra bằng chứng đầu tiên cho thuyết Vụ nổ lớn (Big bang) mô tả quá trình hình thành và phát triển của vũ trụ. Những nghiên cứu, phát hiện của ông về vũ trụ đã đặt nền móng cho ngành khoa học về vũ trụ.)

Hoặc là: Ở chòm sao Nhân Mã bắn ra mưa sao băng, nếu chúng ta đi đến đó thì có thể quan sát được trung tâm của hệ ngân hà*.

(*chòm sao Nhân mã nằm ở trung tâm Ngân hà, đó là một hố đen siêu lớn.)

Cũng vì thế nên khi Lương Chương và Từ Thiếu Khiêm nói đến chuyện cuối tuần này muốn đến đỉnh núi Thái Bình, cô không chút do dự đồng ý ngay. Chỉ vì trong quá trình quan trắc thiên thể, một trong hai người này có lẽ sẽ đột nhiên nghĩ đến sự tồn tại của sao neutron hoặc sao đặc.

Rồi cô lại tiếp tục thêm dầu vào lửa, kiểu gì cũng sẽ thành thói.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Người bệnh (9)

Luận văn về neutron được gửi đi vào giữa tháng 2, đến cuối tháng 3 nhận được thư tuyến dụng, cuối tháng 5 được đăng nhanh lên tạp chí. Cho tới tháng 6, có rất nhiều tập san và báo chí Trung Quốc đã đăng bản dịch của luận văn “Sự tồn tại của Notron”.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, không biết có bao nhiêu thư từ trong nước, Nhật Bản hay Singapore gửi đến đại học Hương Cảng đề phòng văn Từ Thiếu Khiêm và Lương Chương, cũng mời Từ Thiếu Khiêm đến các trường đại học để tọa đàm... Có lẽ ngay cả Âu Mỹ cũng có lời mời, nhưng do đường xa xôi nên thư từ chưa kịp gửi đến.

Từ Thiếu Khiêm khéo léo từ chối từng bên một, nhưng có mấy trường học ở đại học câu kéo quan hệ, thậm chí còn nhờ cả giáo sư cũ của anh đích thân đến Hương Cảng ra mặt, có thể nói là dốc hết tâm tư muốn mời anh cho bằng được. Từ Thiếu Khiêm không tiện từ chối nên đành phải đi hai chuyến. Và chỉ hai buổi diễn thuyết đó thôi lại được rất nhiều báo chí trang trọng trích dẫn.

Tân đương ca ngợi cũng có, nhiều nhất là nói nội trong vòng hai hoặc ba năm tới, chắc chắn giải thưởng Nobel sẽ thuộc về bài viết đó;

Mà chế bài cũng rất nhiều, trong đó có không ít người nghĩ liệu khả năng nghiên cứu khoa học của đại học Hương Cảng có duy trì được toàn bộ từ thí nghiệm đến tính toán không, cũng chỉ ra rất nhiều điểm khả nghi với nội dung luận văn, nhưng rồi cuối cùng tất cả cũng phải ngậm miệng trước bài luận văn thứ hai luận chứng “Sự tồn tại của notron” đến thí phòng thí nghiệm Cavendish.

Kẻ mạnh trong giới Vật lý trên toàn thế giới đã lên tiếng, thì làm gì có chỗ cho đám dốt nát các người phản bác?

Đối với những lời tuyên dương hay nghi ngờ và cả chỗ dựa là phòng thí nghiệm Cavendish, Từ Thiếu Khiêm không hề bầy tỏ bất cứ thái độ nào.

Sau khi quay về từ đại lục, anh chỉ hỏi Sở Vọng một câu: “Bài diễn thuyết của tôi thế nào?”

Sở Vọng xáo trá đáp trả: “Bullshit. Lương Chương nói đây là bài diễn thuyết tệ nhất mà anh ấy từng nghe.”

Từ Thiếu Khiêm cười phỉ lộ, cũng thành khẩn thừa nhận: “Người Trung Quốc chỉ giỏi viết văn chứ không giỏi diễn thuyết. Nếu để tôi viết thư mời hiệu trưởng vạch tội Lương Chương, chắc chắn nội dung sẽ rất phong phú, câu từ hùng hồn danh thếp.”

Hề đến nhà ẩm ướt là Lương Chương sẽ có bệnh ở nhà này hên, đây là bệnh lần nhiều năm của anh ta. Ngoài điều đó ra, có lẽ là vì ngồi lâu một chỗ, ăn uống không có quy luật nên Lương Chương đã bị viêm cột sống. Thời gian trước còn vui mình ở phòng thí nghiệm nghiên cứu notron mấy tháng liên, cột sống đau tới mức anh ta kêu ca gọi mẹ. Từ Thiếu Khiêm bên viết một phong thư gửi về quê anh ta, để mẹ già nhắc nhở tại lui anh ta ngoan ngoãn về nhà chăm chú chữa bệnh.

Sau kỳ nghỉ trở lại sân trường, số sinh viên khoa Vật lý bỗng tăng lên. Mới đầu có còn tương là mình gặp áo giáo, cho đến khi vào kỳ Lý thuyết Nguyên tử trong học kỳ mới. Bình thường chỉ có đám ba sinh viên, vậy mà kỳ này đột nhiên không còn ghé trống, thậm chí cuối phòng học còn đứng đầy học sinh, màu da khác biệt chiều cao bất đồng.

Về sau nghe bạn quán lý nhà trường nói, tân sinh viên năm này nhiều gấp đôi năm trước, nhất là sinh viên khoa Vật lý. Rất nhiều sinh viên đại học không chịu nổi chi phí du học Anh Mỹ, lại không muốn đi Nhật Bản nên đều đến Hương Cảng cả, và nhiều nhất vẫn là sinh viên thực dân Anh ở các nước Đông Nam Á.

Ngoài điều ấy ra, Từ Thiếu Khiêm còn đem đến tin tốt hơn.

Một hôm nào đó, Từ Thiếu Khiêm đang ao nào về ba bản lý lịch mà phòng nghiên cứu mới nhận được. Thấy Sở Vọng đến, anh ngoác tay gọi có tới, “Em cũng xem thử đi.”

Sở Vọng cầm ba bản sơ yếu lý lịch lên, nhanh chóng đọc lướt qua, tìm đáp thỉnh thịch – đến rồi!

Có đã động tâm, song vẫn quyết định hỏi ý của Từ Thiếu Khiêm trước. Về mặt nào đó thì thái độ anh chọn người sẽ quyết định xem hướng nghiên cứu trong vòng hai ba năm đến của anh sẽ là Vật lý thiên văn hay Vật lý hạt nhân. Thế là Sở Vọng hỏi ngược lại: “Thấy có nhìn trúng ai không?”

Nhưng Từ Thiếu Khiêm lại hỏi ngược lại cô: “Tôi vẫn chưa xác định được nên mới muốn hỏi ý của em.”

Sở Vọng thăm giao to: Được lắm ông anh của gấu xạo quyết, còn trả đôn với tôi à! Thế là cô mỉm cười: “Nếu là em thì em muốn tất!”

Từ Thiếu Khiêm cười bảo: “Còn nếu là tôi, tôi sẽ ưu tiên chọn người trong nước. Chỉ vì tôi hơi nghi ngờ về quốc tịch.”

Sở Vọng lại nhìn ba bản lý lịch kia.

Subrahmanyan Chandrasekhar, vốn trong năm nay, anh chàng nghiên cứu sinh ngành Vật lý người Ấn này sẽ gặp gỡ Eddington trên đường xuất phát đến Cambridge, rồi cũng tìm ra lý thuyết Giới hạn Chandrasekhar trên con thuyền từ Ấn Độ đi Anh. Nhưng bây giờ anh ta đã thay đổi ý định, nộp bản lý lịch đến Hương Cảng ở vùng Viễn Đông.

Quý cô Vương Minh Mặc, năm nay tốt nghiệp đại học từ sinh Kim Lăng xong sẽ nhập học ngành Vật lý ở đại học Yên Kinh, thế mà bây giờ cũng nộp lý lịch đến đây.

Rồi cả Lise Meitner...

Hai người trước chỉ mới bước chân ra đời, từ nguyên nhân nào đó mà nói thì đến Hương Cảng để cầu học cũng không phải điều kỳ lạ.

Nhưng vì sao cả Lise Meitner cũng đến? Năng lực học thuật của bà có lẽ ngang với Từ Thiếu Khiêm, nhưng bản về kinh nghiệm thì bà hơn hẳn Từ Thiếu Khiêm. Tuy bà không có cơ hội thể hiện tài năng khi ở dưới trướng của Otto Hahn, chỉ có thể coi là “phụ tá”... Nhưng bây giờ chỉ mới là năm 1928, Hitler vẫn chưa lên nắm quyền Đế quốc Đức, bà vẫn chưa bị trục tu cách học do thân phận người Do Thái của mình, vẫn đang giảng dạy ở Berlin**.

(*Lise Meitner đã đóng góp rất lớn vào việc phát hiện ra hiện tượng phân hạch nhưng không bao giờ được nhận Giải Nobel Vật lý, thay vào đó người nhận giải Nobel Hóa học năm 1944 lại là Otto Hahn.)

(**Hai tháng sau khi Adolf Hitler được bổ nhiệm làm thủ tướng, chính phủ Đức ban hành Luật Phục hồi co quan Dân sự Chuyển nghiệp vào ngày 7-4-1933 buộc những công chức nhà nước có ít nhất một ông hay bà (nội hay ngoại) là người Do Thái, hoặc là đối thủ chính trị của Đảng Quốc xã phải bị bãi nhiệm ngay lập tức.)

Mà một viện nghiên cứu Vật Lý thuộc đại học Hương Cảng mới thành lập trên vùng thực dân chưa được bốn năm, nguồn vốn vẫn chưa ổn định, chẳng qua gần đây vì bài luận văn “Sự tồn tại của notron” mà bắt đầu có tiếng tăm, thì có thể cho bà ấy gì đây?

Một nơi để thi triển khả năng của bản thân ư?

Tuy Sở Vọng rất hy vọng có thể có nhiều người tài đến đây, nhưng đến khi bọn họ tới thật, cô lại chần chờ muốn chất vấn: “Những thứ chúng tôi có ít hơn so với chỗ cũ trước kia của đi rất nhiều, vì sao đi lại muốn đến đây?” Hoặc sẽ là, “Dĩ đến sớm như thế, có phải là do người nào đó chỉ dẫn không? Hahn? Hay Heisenberg?”

Từ Thiếu Khiêm nhận ra sự khác lạ ở cô, theo mắt hời “Sao thế?”

Sở Vọng lắc đầu: “Không có gì... Mọi người... đều rất được.”

Thậm chí phải nói là không thể thiếu người này được. Nếu bà ấy không có ý nghĩ bất chợt ủa đến sau bữa ăn tối vào năm 1938, thì có lẽ rất lâu rất lâu sau phản ứng phân hạch mới ra đời. Nhưng bởi vì bà vô cùng quan trọng, lại có quan hệ thân thiết với Otto Hahn, thậm chí sau này vì thân phận Do Thái của mình mà bị bắt ở Áo, nhiều lần nguy hiểm đến tính mạng, không thể không đi cư lưu lạc, thế nhưng bà vẫn lấy lý do “chủ nghĩa hòa bình” để từ chối lời mời tham gia dự án Manhattan, những việc này đều là điều Sở Vọng lo lắng. Dù có từng nghe nói đến bom chống lại nhân của Hahn, từ chối nghiên cứu bom nguyên tử với Đức quốc xã, nhưng cũng chỉ là “nghe nói”.

Có không làm một người hợp hời mưu kế đa đoan, cũng không muốn lấy đa tiểu nhân đo lòng quân tử. Có lẽ cô đã đánh giá thấp ực lực của bài viết “Sự tồn tại của notron”, cũng đã đánh giá thấp thực lực của phòng thí nghiệm Vật lý Hạt nhân; thậm chí sau khi kết thúc chuyện này có thể có phải đáp đầu mưu ngắn hạn, lời mời ngắn hạn câu “xin lỗi quý bà vĩ đại, trước đây tôi đã có suy đoán ác ý về bà”, nhưng trước đó, hề đánh đến ba chữ “Đức Quốc xã” là cô lại khuếch trương sự sợ hãi về cái phản ứng dây chuyền do “ngộ nhỡ” mang đến.

“Thấy quyết định thế nào rồi?” Sở Vọng hỏi.

“Tôi muốn cả ba.” Từ Thiếu Khiêm cười nói.

“Hơ?” Nhưng không phải vừa rồi anh còn hoài nghi về quốc tịch của họ à?!

“Phải thừa nhận một điều là chúng ta đang thiếu người. Lương Chương muốn có nhiều người Trung giới tính toán và phân, còn tôi thay Lương Chương hoan nghênh sự tham gia của nữ giới. Hai người này có quốc tịch nước ngoài, nhưng không thể nghi ngờ năng lực học thuật của họ được. Vì sao lại không cần?”

“Cần!” Cô lấy hơi, sau đó nói: “Nhưng tạm thời vẫn có nghi vấn đúng không?”

“Đương nhiên.” Từ Thiếu Khiêm cười đáp.

“Kiểm soát nghiêm ngặt chuyện gửi thư về nước, có đúng không?”

“Thư chúng ta gửi ra nước ngoài hay đi trong nước đều có sẵn người kiểm tra nghiêm ngặt, không cần phải lo lắng về vấn đề này. Em có thể nghỉ ngơi kiến thức về Vật lý nguyên tử của nhân viên tinh báo, nhưng phải thừa nhận, thành tựu của bọn họ trong lĩnh vực mặt mũi học hơn hẳn chúng ta.

Nên điểm đó cũng không cần nghĩ nhiều.”

Sau khi nói chuyện với Từ Thiếu Khiêm, Sở Vọng lại rơi vào suy nghĩ khác.

Thì ra đã có nhân viên tình báo nhúng tay vào thư do phòng nghiên cứu gửi đi ư, thậm chí bao gồm cả cô?

Cò tức đầu, không đến mức ấy chứ?

Cò thoáng nghĩ ngợi rồi hỏi “Thầy nói, mấy nhân viên tình báo kia... là của nước nào?”

“Nước nào cũng có,” Từ Thiếu Khiêm cười khề, “Anh, Nhật, Xô Viết, chính phủ Nam Kinh, và cả Đồng Bắc đang dựa vào Nam Kinh... Hoặc có thể cũng có các lực lượng khác nữa. Còn về việc bên nào biết nhiều hơn thì chuyện này không nằm trong phạm vi học thuật của tôi.”

***

Không chỉ ba người ở viện nghiên cứu Vật lý là có danh tiếng vang xa tại châu Âu gần đây.

Chiếm riêng một đề mục ngay trên trang nhất báo Thượng Hải là Lâm Doãn Yên.

Tin vắn tắt: Lâm Doãn Yên con gái của Lâm Du—hiệu trưởng danh dự trường đại học Thượng Hải Bắc Thế—đã viết tập truyện ngắn “*Người mẹ của tôi*” ở Paris. Cuốn tiểu thuyết sử dụng ngôn ngữ sinh hoạt đời thường, vừa vui vẻ vừa sinh động mô tả về một người phụ nữ Trung Quốc theo triều đại mới đã vượt qua rào cản trong gia đình kiểu cũ, cùng với môi trường một du học sinh chính trị luật pháp ở Tokyo, nhưng rồi vì gia đình rồi ren mà chia cắt mỗi người một nơi trong nhiều năm, không thư từ qua lại, cuối cùng gặp lại nhau ở Paris, thực là một câu chuyện khiến người ta thờ đái chắc hốt.

Truyện ngắn được viết bằng tiếng Pháp, lời mở đầu của tác giả đã viết: “Mẹ của tác giả chính là cô giáo dạy vô lũng tiếng Pháp cho tác giả, tài liệu cho câu chuyện này cũng lấy từ trong cuộc sống.” Khi được xuất bản, “*Người mẹ của tôi*” được đồng đảo người Pháp yêu thích, gần như là một câu chuyện ai ai cũng biết đến. Nay được dịch sang tiếng Trung, đăng tải ba, bốn kỳ trên tạp chí *Tiểu Thế Giới* ở Thượng Hải.

Mấy ngày sau, Chân Chân nhờ người từ Thượng Hải mang tờ tạp chí đó đến, cùng lúc ấy *Nhật Báo Thượng Hải* lại đăng một bản tin khác rất dài.

Con trai trưởng Từ Ngón Tang của Từ Ưng—hiệu trưởng danh dự đại học Thượng Hải—đã ở Luân Đôn viết một tập truyện ngắn tên “*Thư tình châu Âu*” bằng tiếng Anh, truyện viết dưới ngôi bút hải hước trào phúng, kể về các học sinh Trung Quốc du học tại châu Âu trong gần ba mươi năm qua, cũng câu chuyện “quan hệ thông gia” của họ khi còn ở trong nước. Trong đó có không ít các câu chuyện về những người đã đính hôn hoặc thành thân trước khi du học, thậm chí người vợ Trung Hoa ở quê nhà đã dạy dỗ nuôi nấng con cái trưởng thành, có người lúc rồi khỏi quê đã thể thốt “sau khi tôi nhập sẽ về nước thành thân”, cũng có người nói “qua mấy năm nữa sẽ đón mẹ con em đến Pháp”. Nhưng từ ban đầu có làm tốt thế nào thì cũng khó giữ được đến cùng. Trong truyện viết “đần ông thành niên mang nhiều tư tưởng mới rằng “tình yêu tự do là điều cao quý”, mà châu Âu lại là cái nơi của tình yêu tự do, ở nơi đó, bọn họ còn hành động cởi mở hơn so với người châu Âu. Quan hệ nam nữ phức tạp khiến người châu Âu cũng phải ghê mặt nhin.” Truyện ngắn được đăng tải nhiều kỳ trên tạp chí *Grand Bridge*, làm chấn động toàn nước Anh, khiến người châu Âu xôn xao bần tăn.

Ồm tâm trạng đọc tác phẩm đầu tay của tiểu thư Lâm Doãn Yên, trong lúc vô tình so sánh hai bên với nhau, bài báo thứ hai đã khiến Chân Chân và Di Nhĩ cười bõ.

Chi hai ở Paris quang minh chính đại tuyên truyền “con gái tôi đã mới xõng phá giong cầm, theo đuổi tình yêu lãng mạn tự do bình đẳng”, còn anh Từ ở Luân Đôn lại vạch trần sự thật ngay trên tạp chí châu Âu——“tình yêu tự do” của du học sinh Trung Quốc thực chất chỉ là một gương mặt xấu xí.

Di Nhĩ và Chân Chân cười ra nước mắt. Di Nhĩ nói: “Anh Từ đúng là đã xa gần cho chúng ta.”

“*Mẹ*, đây là từ tiếng Pháp đầu tiên tôi học được, do chính mẹ đã dạy cho tôi.” Di Nhĩ vừa cười vừa đọc to *Người mẹ của tôi*, “*Mẹ*—— đó chính là từ đầu tiên ta học được khi chào đời. Nhưng với tôi lại không phải như vậy. Tiếng Pháp đã ban cho tôi sinh mệnh sống lần thứ hai, đến lúc chông tình, tôi thấy mẹ đang dạy tôi gọi tên bà ấy. Thế mà bà lại không thể có một cái tên họ tiếng Trung hoàn chỉnh. Cô Chu là tên tiếng Trung duy nhất của bà. Cuộc hôn nhân giữa bà và cha tôi là hôn nhân hợp pháp trong thời đại mới, được luật pháp Nhật Bản thừa nhận, nhưng luật pháp Trung Quốc lại không thể để bà theo họ của cha tôi...”

Sau đó, Chân Chân lại mở truyện *Thư tình châu Âu* ra, đọc hồi kết của câu chuyện đầu tiên:

“... Anh Vương khóc kè thảm thiết. Tiếng khóc cùng với hành động tuyệt thực ư hiệp lại giống hệt năm nào anh ta từng làm, hông ép cha mẹ ruột cho mình rời khỏi Trung Quốc quay về Pháp. Người ngoài cười hời ‘Kìa cậu Vương, cậu khóc gì thế? Cậu ở Pháp bảy năm liền không chịu về nước, lần này về là cha mẹ phải nhớ cậu không cho cậu đi. Có người đến cho cậu một trăm đồng để cậu ngồi thuyền rời đi, cậu thông cảm lấy ra năm đồng đưa cho cô ấy, coi như đền bù cho việc cô ấy đã giả nhảm người mười mấy năm trước. Đó mà là bởi thường há?’ Anh Vương vừa khóc vừa la hét: “Sở tiền đó là có ta lên nhờ người đưa cho tôi, dù nghèo đến chết cũng không nói cho tôi biết việc này. Phụ nữ truyền thống Trung Quốc đấy!... Có ta đợi tôi mười mấy năm, nghĩ cách giữ tôi lại như vậy, nhưng cũng chính có ta lại khiến tôi rời khỏi cô ấy.” Người kia cười bảo: “Mau về nhà đi, đang chờ ở nhà chờ là người vợ tự do triều đại mới, là đứa trẻ biết ca múa do người vợ ấy dạy dỗ. Chắc chắn có ấy đẹp hơn và có học văn uyên bác hơn, còn biết đọc năm ngôn ngữ. Có lẽ có ấy không biết rằng, một người phong độ nham nhơn như cậu lại từng vì một trăm đồng tiền này mà bỏ rơi đến thế.” Nói đoạn, người họ bỏ đi, không hề nhìn anh ta lấy một lần. Anh Vương thổi đầu lông, suy nghĩ chật chùng lại. Bỗng, trong tích tắc anh ta đã quên vì sao lại đau lòng. Một giây sau, anh ta gạt nước mắt, vui vẻ uốn bụng cất bước đi vào nhà...”

Hai người vừa đọc vừa cười, Sở Vọng cũng vui vẻ lắng nghe. Chỉ là trong lúc nghe, có lẽ để ý một màu quầng cào trên *Nhật báo Thượng Hải*.

Bên dưới tin tức về Từ Ngón Tang có mấy dòng chữ nhỏ:

Từ Ngón Tang, năm 1909 chào đời ở Tokyo, từng học tại trường trung học tự thực Ramon Berlin, sau đó chuyển sang trường Sherborne ở Vương quốc Anh. Hiện anh đang học tại học viện địa chất thực thuộc đại học Oxford, đã hoàn thành văn bằng hai về luật quốc tế vào năm ngoái. Trong cùng năm đó, anh đã đăng một loạt truyện ngắn dài kỳ tên *Thư tình châu Âu* trên tạp chí Grand Bridge. Phiên bản tiếng Anh của *Thư tình châu Âu* được xuất bản vào tháng 3 năm nay, và phiên bản tiếng Trung đã được đăng tải trên tờ *Diệc Báo* Thượng Hải từ tháng 7.

Vừa học văn bằng hai về luật quốc tế lại vừa đăng tải tiểu thuyết, vậy chắc hẳn đến nỗi không có thời gian viết thư rồi.

Thế thì cũng không nên làm phiền anh nữa.

Sở Vọng nghĩ bụng

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Người bệnh (10)

Ngày càng có nhiều nghiên cứu sinh xin vào viện nghiên cứu, mà nhiều nhất là sinh viên trong nước và Singapore.

Khi các nghiên cứu sinh lần đầu đến chỗ Lương Chương đăng ký ghi danh, anh luôn hỏi bọn họ một câu vô cùng quen thuộc: “Vi sao anh/chị lại đến chỗ tôi làm nghiên cứu?”

Rất nhiều người hùng hồn trả lời đầy khách sáo: “Đương nhiên là vì ‘Sự tôn tại của notron’ rồi! Không ngờ ngoài châu Âu, Nhật Bản và Mỹ ra, ở vùng thuộc địa trong nước ta cũng có một ngôi trường thực thụ để theo học!”

Và cũng có những người khá thành thật: “Vị thuận tiện. Về tàu đi châu Âu mất hơn 80 đồng, đi Mỹ là 60 đồng, đi Nhật thì hơn 10 đồng, còn đến Hương Cảng chỉ mất 5 đồng. Vặt giá ở Hương Cảng cũng thấp hơn Thượng Hải hay Bắc Bình.”

Thậm chí còn không thiếu những cô gái mang lòng hoài xuân: “Tôi đã đọc bài báo phỏng vấn giáo sư Từ ở Nam Khai rồi, ảnh chụp đẹp trai lắm! Người thật càng có khí chất hơn ảnh!”

Nếu đến thì cũng đã đến rồi, cho dù là vì cảm thấy có tiền đồ hay vì tiết kiệm tiền, hay thậm chí là vì “quảng cáo sống” Từ Thiếu Khiêm: tóm lại là muốn hình vạn trạng. Lương Chương thờ dài rồi ghi tên hết.

Chandra* từ Ấn Độ đi thuyền tới cảng, từ khi đến viện nghiên cứu báo danh, Lương Chương không có lấy một ngày an nhàn.

(*Từ đây trở đi mình sẽ sử dụng tên tắt của Subrahmanyam Chandrasekhar là Chandra để dễ đọc hơn.)

Hể hành rồi là anh ta lại tìm lấy Lương Chương, thao thao bất tuyệt về các suy nghĩ của mình khi ở trên thuyền.

Anh ta nói tiếng Anh giọng Ấn nghe rất “mạ tình”, lời nói từ sáng sớm đến tận chiều hôm, lời mở đầu toàn là: “Tôi nghe nói trên đời này chỉ có ba người có thể lý giải được thuyết tương đối rộng!”

Sau đó lấy “Cổ giới hạn về nguyên tắc không tương thích trong thuyết tương đối rộng” làm đề tài, triển khai bài phát biểu logic rõ ràng dài tận hai tiếng đồng hồ.

Bị ma ám tiếng Anh giọng Ấn rơi vào tay mấy tuần liền, Lương Chương chỉ có thể báy tỏ vô cùng lầy lắm tặc: “Hiểu biết của tôi về vật lý thiên văn còn hạn chế, không thể giải đáp được nhiều nghi hoặc của cậu, vô cùng xin lỗi! Nhưng giáo sư Từ ở phòng bên lại rất am hiểu về lĩnh vực này, tôi đề nghị cậu nên đi tìm anh ta!”

Sở Vọng ngồi bên chóng đầu nhìn Chandra với ánh mắt có vũ, thậm chí mấy lần suýt không kìm nén được muốn nói “Anh nói hay lắm! Nhanh như thể đã thực hiện tính toán trong lực sao lùn, đưa ra Giải hạn Chandrasekhar rồi! Giải Nobel tiếp theo chắc chắn sẽ là của anh!”

Viện nghiên cứu ban đầu chỉ có ba người, bây giờ đột nhiên được thêm thêm nhiều trong màu mới, nhất thời rồi ren suốt một thời gian dài. Gắn như mọi chuyện vạn vật trong viện nghiên cứu tại thời gian này đều do Lương Chương xử lý, còn Từ Thiếu Khiêm lại khóa trái cửa phòng bên cạnh, cũng không biết đang nghiên cứu gì nữa, chỉ biết phần lớn thì giờ anh toàn đóng cửa không gặp người.

Cho tới ngày Lise đến thì mọi chuyện mới miễn cưỡng được xem là đã đầu vào đấy.

Về phần bà Lise Meitner, Lương Chương quyết định nghỉ lễ ngày cao nhất mà viện nghiên cứu hiện có để đi đón người có chức vị giáo sư này: đích thân anh ta ra bến tàu đón người.

Kết quả là ngày hôm đó, anh ta đó mặt quay về.

Sở Vọng vui vẻ hỏi: “Ấy?”

Từ Thiếu Khiêm cũng kết thúc sự im lặng kéo dài gần mười tuần, lần đầu tiên phá lệ bước ra khỏi phòng thí nghiệm đi tìm thành viên mới – với trạng thái sắc mặt âm ảm, râu ria xồm xoàm chưa từng có, dọa mấy nữ sinh hay nói “ảnh chụp đẹp trai lắm! Người thật càng có khí chất hơn ảnh” phải ngậm miệng, cũng dọa Sở Vọng sợ không nhc.

Lương Chương nhìn anh ta thờ dài, xoay người đi vào phòng thí nghiệm, ném toàn bộ bản nháp tính toán bị vô trồn vào thùng rác.

Lise Meitner dùng phát âm tiếng Anh kiểu Áo chỉ động tự giới thiệu với Từ Thiếu Khiêm “Lise Meitner. Tôi biết anh, Dr. Tusi. Luận án luận từ của tôi có trích dẫn phỏng đoán của anh về phương trình sống”

Từ Thiếu Khiêm nghĩ ngợi: “Còn tôi đã trích dẫn rất nhiều luận văn của chị và tiến sĩ Hahn, không thể nói hết trong thời khắc đi được.”

Sở Vọng đứng bên cạnh, nhìn hai người khách lễ đối phương ở mức trình độ học thuật cao, suýt đã không kìm được mả nói xen vào: tôi không trích dẫn luận văn của hai người bởi vì lý thuyết của cả hai đều quá kinh điển, đã được ghi rõ vào sách giáo khoa, trở thành kiến thức chung. Nên khi viết luận văn thì không cần phải đánh dấu nguồn trích dẫn làm gì.

Trong tay Lise Meitner vốn có bốn, năm dự án về nguyên tử, đi cùng là hai nghiên cứu sinh tiến sĩ quốc tịch Đức cùng than gia các dự án trên. Có lẽ hai người họ đang so sánh với đại học Berlin từng làm việc ngày trước, nên không đặt chuyện nghiên cứu khoa học ở đại học Hương Cảng vào mắt. Bởi vậy nói so với người hướng dẫn khiêm tốn của họ, trình họ có vẻ rất kiểu căng ngạo mạn.

Nhưng hai hôm sau, đột nhiên Từ Thiếu Khiêm đưa ra một quyết định: phân ngành.

Hon nữa còn nói với mọi người là: tuần trước anh đã nộp đơn xin phân ngành rồi, việc nghiên cứu của Viện được chia thành hai hướng: vật lý thiên văn quy mô lớn và vật lý hạt nhân quy mô nhỏ.

Anh chịu trách nhiệm về vật lý thiên văn.

Còn vật lý hạt nhân được toàn quyền giao cho Lise, do Lương Chương giúp đỡ.

Sau đó, hơn hai mươi sinh viên đại lục, Hương Cảng và Singapore bao gồm Chandra theo Từ Thiếu Kiêm nghiên cứu về vật lý thiên văn.

Còn hơn mười người khác thì theo Lise và Lương Chương.

Sở Vọng cũng đã từng hỏi Từ Thiếu Kiêm vì sao lại đột nhiên sắp xếp như vậy. Từ Thiếu Kiêm nói “Chỉ ấy có kinh nghiệm và khả năng dẫn dắt. Dưới danh tiếng của chị ấy, tôi tin rằng sẽ còn có rất nhiều sinh viên châu Âu chọn tới đội ngũ nơi này. Như thế tôi cũng có thêm nhiều thời gian để suy ngẫm về thuyết tương đối rộng. Mặt khác, xuất phát từ tâm tư cá nhân, tôi hy vọng trong tương lai Lương Chương có thể tự mình đảm đương một lĩnh vực nào đó. Từ những điều trên, đây là một lựa chọn rất có lợi mà tôi có thể đưa ra.”

Ba người hướng dẫn đều có sở trường riêng, trong tương lai xa hẳn không chỉ có mỗi một bài viết là “Sự tồn tại của neutron”. Sở Vọng thừa nhận, đây quả thật là lựa chọn tốt nhất với viện nghiên cứu.

Cô cũng có tính toán riêng của mình. Xuất phát từ tư lợi bản thân, cô lựa chọn phòng thí nghiệm của nữ thần và Lương Chương.

Khi biết việc này, Từ Thiếu Kiêm đã cười hỏi: “Tôi có thể hỏi nguyên nhân vì sao không?”

Im lặng một lúc, Sở Vọng đáp: “Vì em thích.”

“Thích? Thật không?”

“Thầy đã hỏi một lần rồi.”

Miền cường thu lại ánh mắt chăm chú khiến cô đứng ngồi không yên, anh xoay người đi đến phòng thí nghiệm nguyên tử bên cạnh.

***

Giri anh Ngôn Tang,

Cám ơn bài dịch của anh.

Gần đây may mắn được truyền Thư tình châu Âu của anh đăng trên tờ Diệc Báo, đọc kỹ hai lần. Người như anh Vương trong truyền là kiểu du học sinh tự phong cũng như tự xưng mình là “ nhân vật mới”. Bị ép thành thần trước khi xuất ngoại, cho rằng “vợ của tôi rất thông minh. Văn thư hội họa không gì không biết, giỏi giang hơn tôi, lại biết được thời thế”, “Nhưng trước sau gì tôi vẫn phải đi, vạn bất đắc dĩ, tôi phải đến Pháp một mình.” Đến Pháp bốn năm, vừa có niềm vui mới là “lập tức viết thư về nói với cha rằng mình muốn ly hôn.” Suy cho cùng, chính “người tình châu Âu” đã một tay tạo nên bi kịch của người khác. Rất nhiều năm sau, rồi đến khi “người tình Trung Quốc” mang theo sắc màu bất hạnh qua đời thì bi kịch trên mới có như chấm dứt.

Anh Ngôn Tang viết về tình người thường có sự châm biếm hài hước. Sau khi cuốn truyện được xuất bản ở châu Âu, người phương Tây đã đánh giá thế nào? Em thực sự rất muốn biết.

Những lời trên là lời nói nhảm từ một người không biết gì về sáng tác văn nghệ, xin anh đừng cười chê. Có lẽ anh không tin, nhưng em rất nghiêm túc đánh giá và đọc thuộc mỗi một bài thơ anh gửi kèm thư trước. Em rất mong đợi câu chuyện tiếp theo của Thư tình châu Âu.

Chúc anh những điều tốt lành

Sở Vọng

Ngày 9 tháng 11 năm dân quốc 17.

Viết bức thư đó xong, cô lại viết kèm một phong thư khác, bên trên đề địa chỉ của Ngôn Tang ở Luân Đôn, nhờ bà Cát lấy danh nghĩa của cô gửi đến chỗ của ngài Dupont.

Khoản tiền lương thứ hai cùng với bật lửa hồng ánh kim khác hoa hồng đã được gửi đến. Cô lấy bật lửa trước, định đợi tháng sau tới sinh nhật bà Cát thì sẽ tặng cho bà.

Lúc không đến trường thì cô sẽ ở trong nhà, cùng bà Cát uống trà về tranh trong phòng khách.

Gần đây bà Cát đột nhiên thích mua nhà ở tổ giới Thượng Hải. Bà lo ngại quen rồi nên không có thời gian đến tổ giới xem nhà; còn xét từ khía cạnh khác thì bà là một người cực kỳ kén chọn. Gặp đủ nguyên nhân lại khiến cách bà mua nhà về cùng kỳ quái lại xáo quyet.

Bà Cát mặt trước bảo to lạ uống trà chiều, đợi khách chờ đầu; nứng mặt tách trà, nghiêng mình ngồi trên ghế sofa. Một người mới giới bất động sản từ Thượng Hải đến tay cầm cuốn tạp chí thiết kế, lật từng trang một cho bà Cát xem.

Nhân viên nọ nói mười câu, bà Cát cũng lẩm cẩm chỉ nói hai ba câu, nhưng toàn là “quá lịch”, “không có thang máy”, “không có chỗ để đậu xe hơi”, “mấy căn nhà trong ngõ mà cũng đem đến lửa tôi hả?”

Đến khi nhìn hơn mười căn nhà, bà Cát lại than đau đầu. Có nhân viên ra về áy náy, vắn đả lên tay: “Bà Cát à, đây đều là những căn được ông chủ Hứa chọn lựa cẩn thận mới dám để tôi đưa đến Hương Cảng để bà xem”

“Chọn lựa cẩn thận? Có nói tôi nghe, ông ta đã chọn gì hả?”

Có nhân viên không dám lên tiếng.

Bà Cát lườm có ta, nhấp một ngụm trà. Qua một lúc thấy bà đã bớt giận, Sở Vọng lại gần cười nói: “Cô út, hay là để cháu xem hộ cho?”

Nhân viên thấy có hy vọng, ánh mắt chỉ đảo qua đảo lại giữa bà Cát và Sở Vọng. Bà Cát bề tình có nên miễn cưỡng đồng ý.

Sở Vọng không cần có giới kia giới thiệu, tự cầm lấy sách ngồi trong góc xem.

Không thích ở tổ giới công cộng, không thích ở trong hẻm, phải có thang máy... Dùng phương pháp loại trừ lược bỏ đi rất nhiều, chốt lát sau chỉ còn lại hai căn nhà phù hợp.

Bà Cát nhận lấy nhàn, thờ dãi bật cười, “Đại tiểu thư của tôi ời.”

Sở Vọng kéo sách qua, nghiêng người ngồi xuống cạnh bà: “Có nghe cháu nói trước đã à. Cháu đã lược bỏ những căn nhà không phù hợp với yêu cầu của cô rồi, chỉ còn lại hai căn nhà ở tổ giới Pháp. Căn đầu tiên tuy có hơi cũ, nhưng ta có thể tân trang lại. Căn thứ hai, dây điện vách tường đã hỏng, nhưng khách phải còn hơn là xây thêm thang máy trong nhà không có thang máy sao?”

Còn với lý do vì sao không chọn tổ giới công cộng mà chỉ có thể chọn tổ giới Pháp, cô không giải thích rõ với bà Cát, chỉ cười ha ha rồi cho qua.

Bà Cát tức đầu cười: “Cần thứ nhất nằm quá gần đường ray xe điện, ban đêm xe chạy ầm ầm thì ngủ thế nào hả? Còn căn thứ hai, chỉ có một hành lang với hai gian phòng, ngay cả phòng khách cũng không có, quá chật. Hơn nữa, hai nơi này không có chỗ đậu xe, đi lại không tiện.”

Sở Vọng quên mất bà Cát không thích đi bộ, đi đâu cũng phải có xe đưa đón, thế là cười nói: “Cũng đúng.”

Khép sách lại tinh tra lại cho có nhân viên, nhưng có bất chợt nghĩ đến gì đó, đột nhiên hỏi: “Căn nhà thứ hai nằm trên tầng thượng chung cư có thang máy ở tổ giới Pháp, có hai phòng ngủ, một phòng tắm phòng bếp và hành lang dài thì khoảng chừng bao nhiêu tiền?”

Nhân viên bất động sản vốn vâng lệnh ông chủ đến Hương Cảng lời kéo bà Cát, nghĩ nếu có thể bán được hai căn nhà này thì ông chủ sẽ vui vẻ, và cô ta cũng có nhiều hơn mười mấy đồng tiền hoa hồng, nhưng đầu ngõ bà Cát lại là người khó đối phó như thế, đi đi lại lại giữa Thượng Hải Hương Cảng cũng không rẽ, nên có ta không muốn chuyện đi lần này rơi vào cảnh dài tràng xe cát. Thế là dùng ánh mắt hỏi bà Cát. Nhưng bà Cát không nhìn có ta, chỉ hỏi Sở Vọng: “Cháu thích căn nhà này à?”

Sở Vọng gật đầu, nghĩ bụng dù gì bà bốn năm qua có qua cũng chỉ mới tích cóp đủ chín trăm đồng, thế nào cũng phải chi tiêu trước khi làm phát bùng nổ mới được. Trong vảnh dài một tại Thượng Hải là tắc tắc tắc vàng, lại cách Bến Thượng Hải chỉ mười phút đi bộ; tránh được cuộc pháo kích trong Chiến tranh Hải, cũng tránh được sau cuộc giải phóng, rành rành tốt hơn so với việc mua nhà ở Quận 8 Paris, thế thì việc gì lại không mua!

Bà Cát liếc nhìn có, nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi nhân viên mới giới: “Giá thế nào?”

Người bán báo giá 1000 đồng.

Sở Vọng than ơoi, không ngờ còn thiếu tận 100 đồng. Bà Cát híp mắt nhìn có cười, rồi lại hỏi tiếp người kia: “Nếu tính theo giao tình giữa tôi và ông chủ Hứa nhà có thì căn nhà này giá bao nhiêu?”

Người kia đầu dảm đánh giá giao tình giữa bà Cát và ông chủ có giá mấy đồng tiền, nên không dám tùy tiện trả lời.

Bà Cát cười cười, đẩy trả lại cuốn sách cho có ta, “Có về Thượng Hải hỏi rõ ông tadị, rồi báo ông ta gọi điện đến cho tôi.”

Người kia đảo mắt, trong đầu nghĩ có thể ông chủ Hứa cứ có ta đến Hương Cảng chuyện này không phải là để có bản nhà, mà là mượn danh nghĩa nhà của để kết thân thêm với bà Cát. Về phần giảm giá như thế nào, nếu phải về Thượng Hải hỏi ông chủ thì chắc chắn sẽ bị mắng là làm chuyện không xong. Rồi lại nghĩ, có thể với người bình thường 1000 đồng không phải là con số nhỏ, nhưng nghe nói bà Cát này có rất nhiều đất ở Hương Cảng Thượng Hải, chất tiền ít ỏi của căn nhà này chắc chắn không là gì với bà. Thế là có ta ăn theo mức giá đã giảm cho một người khác trước đó, báo giá giảm bập lẩn với bà Cát.

Sở Vọng thở hắt: ít nhất phải rẽ hơn gấp 4 lần! Giá mua nhà bấy giờ chém cắt có thể cơ à?

Bà Cát thông thạo uống trà, còn chẳng thêm năng mí mắt lên nhàn: “Chất tiền còn con ấy, dù tôi có đưa thì chưa chắc ông chủ Hứa nhà có đã muốn nhận.”

Nói rồi bà gọi chủ Henry đến, nhân viên đi theo ông ra ngoài. Một lát sau lại vòng về, cầm hộp đồng mua nhà đưa cho bà Cát. Bà Cát nhướn mày chỉ vào Sở Vọng, nhân viên bèn đưa cho cô.

Có mở hộp đồng ra, thấy có có chữ ký, mọi thứ xong xuôi hết cả rồi. Tên đề tên có, còn tài khoản chỉ phiếu là của bà Cát.

Sở Vọng cầm bản hợp đồng trên tay, đang định mở miệng thì bà Cát đã nhủ máy nói: “Cũng không phải trong nhà không trả nôi chút tiền đây, có út cháu cũng chi tốn ít nước bọt là xong, đúng có phần rạch ròi của có của cháu làm gì, người ta nghe được lại tưởng keo kiệt. Còn mấy đồng lẻ trong túi, cháu cứ giữ đấy mà tiêu vật.”

Sở Vọng há to miệng, lời đến bên miệng đã bị bà Cát chặn lại. Có mỉm cười văng một tiếng.

“Cháu chưa bao giờ xin có thứ gì, được mỗi lần này là một miệng xin. Thế thì cứ để có mua cho cháu một căn, làm chỗ nghỉ ngơi nếu có dịp cùng bạn bè đến Thượng Hải. Lúc trước khi Kiều Mã Linh kết hôn, cũng có người nói mấy căn nhà đó là có tặng. Nên nếu cháu kết hôn, dĩ nhiên có hai món không thể ít được.”

Còn lâu lắm cháu mới kết hôn mà! Sở Vọng không nhịn được bật cười. Rồi lại ở một tiếng, hỏi “Căn nhà lúc trước thật sự do có út tặng à?”

“Có tặng? Mò hay nhá!” Bà Cát liếc nhìn căn nhà bên kia, nói: “Hồi con gái chi ta kết hôn, bà đi đây mà không tặng gì thì lại khiến người khác trách có keo kiệt. Còn nếu tặng, thì bà bác cả của cháu lại cảm thấy dễ dàng lấy được đồ tốt từ có, cho rằng có đang lấy lòng chi ta, bỏ qua hềm khách ngày trước. Con lâu có mới nể cái bản mặt kìa của chi ta. Vốn hay huấn tước Tạ không muốn con trai báo bối kết hôn qua lo à Hương Cảng nên đến tìm có bán bạc. Sau khi suy ngẫm, có đã thảo luận với ông ta là: “Thật trùng hợp, tôi có một ngôi nhà trên đường Barton. Tôi đã nói rõ ý của anh với có cháu già nhai tôi rồi, hỏi con bé có chịu kết hôn với con trai anh không; hay là cháu đoạt tuyệt với con trai anh, lấy căn nhà này, rang rõ gì cho người khác tốt hơn.” Dĩ nhiên Kiều Mã Linh từ có quyết định của mình. Rồi có mới để nghị với lão Tạ: ‘Căn nhà kìa không lớn, đủ để hai người sống qua ngày ở Hương Cảng, thêm vài người giúp việc nữa là đủ. Tôi găm giá căn nhà này bốn phần, nếu anh cháu thì mua đi, lấy danh con gái mới làm quà kết hôn tặng cho nó. Như thế, anh vừa được tiếng thơm mà nhà họ Kiều cũng không bị mất mặt.’ Chuyện này là vậy đây. Nói cho cùng thì có cũng chỉ găm giá bốn phần, thế mà người khác lại cứ nờ có lấy danh nghĩa hầu tước Tạ tặng cho con bé, thôi thì có cũng vậy.”

Sở Vọng nghe thế thì ngạc nhiên ra mặt. Thì ra còn có thể xử lý như vậy sao?

Cô lại hỏi: “Hồi trước cha của anh Tạ có tìm đến cô để bàn bạc chuyện hôn sự thật à?”

Bà Cát hít thở: “Con trai ông ta chơi ở chỗ cô từ nhỏ đến lớn, coi như do một tay cô dạy dỗ. Tính cách thẳng óat đó ra sao có hiểu rất rõ. Cô thấy cậu ta không thể, sao có thể để con gái của bà chị cô trúng mình được? Nếu qua được ai của cô thì chỉ cần cô nói tốt mấy câu trước mặt Bà Tạ, kiểu gì hôn sự cũng thành thôi. Nhưng cô cứ không muốn chị ta được hôn đấy.”

Sở Vọng không khỏi nhớ lại khung cảnh khi mới đến Hương Cảng, ở trên lầu nghe thấy bà Cát cả vú lấp miệng em gái họ huân bà Kiều.

Hướng hồ bà Cát vẫn để Kiều Mã Linh tự lựa chọn: bánh mì hay tình yêu, tự cháu chọn đi.

Chẳng qua là bà không ưa gì bà Kiều xưa nay hay khinh người quá đáng mà thôi. Cũng chính vì vậy nên không muốn tốn nước bọt, xin cả bánh mì lẫn tình yêu cho Kiều Mã Linh.

Cô không khỏi nghĩ đến những người và tình cảm trong chuyện này.

Đương nhiên Tạ Bào thái gia biết bà Cát đang bòn rút của mình. Nhưng hai người có giao tình nhiều năm, biết rõ tâm tư của đối phương cùng thủ đoạn hay dùng nên không nổi nóng cũng không buồn bả, trái lại còn rất vui vẻ hợp tác; cháu gái Kiều Mã Linh vốn không có thù oán với bà Cát cầu được ước thấy, dĩ nhiên không kể đến; còn bà Kiều mà bà Cát ghét cay ghét đắng tự cho rằng đã được lợi, thực chất đã bị bà Cát bộp mạnh vào từ huyết; còn bà Cát ư, đối lại được cái tiếng thơm rộng lượng với bên ngoài.

Dù quan hệ tình nghĩa có phức tạp đến đâu thì bà Cát vẫn có thể thành thạo ứng xử, để ý đến cảm xúc trên mọi phương diện và đồng thời còn có thể trả thù ngay cả việc nhỏ.

Thì ra người thông minh sẽ làm như vậy. Có nguyên nhân có kết quả, có mưu có kế, mạch lạc rõ ràng.

Có cảm thán: Thiên đạo luân hồi tốt thật.

Đáng thương cho bạn Tạ Trạch Ích, đang yêu đương yên lành lại vô duyên vô cớ làm búa đỡ đạn.

***

Phòng thí nghiệm nguyên tử ngày càng có nhiều dụng cụ mới: máy phát hạt và máy phát lra quang phổ hoàn toàn mới, thậm chí có thêm buồng sương.

Ngoài máy móc ra, một vài nguyên tố đã được tinh lọc cũng được lểg về liên chuyển đến phòng thí nghiệm, bao gồm Beryllium, Plutonium và một lượng nhỏ Uranium-235 nồng độ cao.

Đương nhiên Sở Vọng biết phòng thí nghiệm muốn làm gì. Cô im lặng không nói năng gì, im lặng đứng cuối đám đông làm việc của mình: tính toán và ghi chép.

Phòng thí nghiệm bên cạnh cũng có kính vision mới. Nghe phong thanh trong trường đồn là hình như muốn lập một phòng thiên văn nhỏ trên núi Thái Bình, để tiện sau này có vốn đầy đủ sẽ phát triển thành đài thiên văn.

Lúc này báo cáo đại lục bắt đầu trắng trợn nêu ra đủ loại thuyết âm mưu: “Vi sao đại học Hương Cảng lại thành lập phòng thiên văn chỉ sau khi dựng đài quan sát núi Từ Kim mấy tháng?”

Sở Vọng thờ dãi: chúng tôi ngồi thuyền đến nghiên cứu, các anh có thanh toán lệ phí và vé thuyền không?

Đây chính là một ngày bình thường ở phòng thí nghiệm

Anh Chandra không dưới một lần gõ cửa tìm Sở Vọng, một mặt ảo não, tay cầm một đồng giấy nháp tính toán, cầu khẩn bằng tiếng Anh giọng Ấn: “Linzy, mau tính lực hấp dẫn và hệ số kéo theo này giùm anh với!”

Còn Lương Chương không dưới một lần vô đầu bít tai la hét: “Vi sao không có cách nào tạo ra được Uranium nặng thế này! Vi sao toàn là chất lượng kém?”

Trong khi tính toán hệ số kéo một bộ của ngôi sao cho Chandra, Sở Vọng bình tĩnh đưa ra đề nghị cũng như xúi giục: “Cố ế anh nên ra ngoài đi dạo với đi Lise thử xem, giải sầu cho khuấy khỏa, biết đâu có thể nghĩ ra vi sao.”

Cũng vì vậy nên Lương Chương không dưới một lần đến trước mặt Từ Thiếu Khiêm tố cáo: “Quân học trò của cậu đi! Suốt ngày con be toán nghĩ nạn quan hệ đồng nghiệp trong sáng giữa tôi và cô Meitner, lại còn muốn gán ghép bọn tôi nữa!”

Sở Vọng cười thầm: tôi chỉ muốn đề nghị hai người ra ngoài đi dạo thôi mà. Vi trước đây, bà Lise Meitner đã nghĩ ra lý thuyết đó trong lúc tản bộ.

Còn chuyện đi dạo có làm tăng tình hữu nghị của hai người hay không thì đó cũng là chuyện tôi không ngăn cản được!

Trong tay Từ Thiếu Khiêm đã có một bản thành cáo luận văn, có điều vẫn đang trong giai đoạn bồi dưỡng tâm để chứng minh. Anh bình tĩnh nghe xong, lại bình tĩnh cười nói: “Vậy kết quả của việc gán ghép thế nào?”

Lương Chương lơn hơn Từ Thiếu Khiêm tuổi*. Nhưng vì chưa lập gia đình và có gương mặt khá non, nên Sở Vọng vẫn chỉ nghĩ anh mới 25, 26 tuổi. Về sau nghe nói Lise Meitner và anh non kém nhau không quá 18 tuổi, Sở Vọng mới yên tâm mạnh dạn đề nghị “tản bộ sau khi ăn”, cũng yên tâm mạnh dạn gán ghép hai người.

(*Qin: Xin lỗi các bạn vì các chương trước đã nhầm xưng hô tôi-cậu giữa Từ Thiếu Khiêm và Lương Chương, từ chương này trở đi sẽ thay đổi. Các chương trước mình sẽ sửa dần ở wordpress, mong các bạn thông cảm.)

Tuy bà Lise hơi lớn tuổi, song ở bà vẫn toát lên khí chất quý tộc độc thân, phong thái nhẹ nhàng tỏa nả, nói năng có giáo dưỡng và có sức hút của một người phụ nữ trưởng thành. Phòng nghiên cứu không thiếu những cô gái trẻ tuổi, nhiều nhất là vùng duyên hải Đông Nam và Ấn Độ, Singapore, chỉ chung đều là các thiếu nữ chưa thành thân. Nhưng nếu đem so với bà thì có vẻ không bằng, thiếu vẻ phụ nữ.

Cũng vì vậy mà Lương Chương từng âm thầm đánh giá: “Phụ nữ da trắng đúng là ‘tay ra tay, chân ra chân’, tưng người cũng cao to hơn con gái Trung Quốc.”

Không biết từ khi nào mà câu đó đã lịp đến tai bác Lise. Cứ tưởng bà sẽ tức giận, không ngờ vào ngày nào đó sau khi làm việc xong, bà đi đến trước mặt Lương Chương, nói: “Hay là ra ngoài đi dạo nhé?”

***

Người đời sau khi làm thí nghiệm bắn phá nguyên tố sẽ mặc đồ chống phóng xạ, song người ở phòng thí nghiệm không mặc.

Sở Vọng từng đưa ra lời đề nghị, nhưng đã bị hai nghiên cứu sinh người Đức lấy lý do “các nhà khoa học làm thí nghiệm bắn phá ở phòng thí nghiệm Leiden và Cavendish không câu nệ tiểu tiết như cô” chặn họng.

Vậy là cô không đề nghị thêm nữa.

Gần đây bà Cát thấy rất nhiều cô gái mặc đồ Chiêu Quân —— mặc áo khóa lỏng trắng bên ngoài sườn xám hoặc áo váy. Đầu mùa Đông có lông cừu ngực trai hoặc lông cừu tim, lấy lông chồn trắng làm lớp lông giữa, còn lớp lông dày được làm từ lông cáo hoặc cáo đen... Hề bà Cát thấy đẹp là đều mua cho có một bộ treo trong tủ quần áo.

Nhưng vì sợ đến phòng thí nghiệm sẽ làm bẩn nên tránh để đau lông, tới gần lễ Giáng Sinh có mới có cơ hội mặc thử lần đầu.

Tuy đã bắt đầu vào Đông, mặc quần áo dày hơn, nhưng vùng da lộ ra ngoài vẫn xuất hiện triệu chứng nhiễm phóng xạ thời kỳ đầu, lúc nào cũng trong tình trạng thiếu ngủ. Một hôm nào đó ở nhà nghỉ trưa, đến khi tỉnh giấc thì nghe thấy dưới lầu có tiếng đàn dương cầm cùng với tiếng cười tiếng hát của các cô gái trẻ. Sở Vọng vô đầu, quên mất tối thứ sáu phải đến biệt thự nhà họ Kiều.

Nếu mặc đồ không thích hợp từ bên này sang bên đó, bị bà Kiều bắt gắp, thế nào cô út cũng bị bà Kiều chế giễu cho xem. Vậy là cô rửa mặt chải tóc, mặc sườn xám gấm cổ tròn, hoa văn giọt nước tối màu.

Dưới lầu đã bắt đầu sôi nổi ồn ào, tụ nạm tụ ba chuyện trò. Lúc cô xuống cầu thang đi ra cửa, tất phải xuyên qua một quãng đường đầy đám đông ồn ào đó, sợ sẽ đụng phải người này người kia.

Đứng ở đầu cầu thang, Sở Vọng thử hít hà, đang nghĩ phải làm gì mới có thể không mất thể thống lại không để người ta chú ý mình ra ngoài, bất chợt nhúc nhích bên dưới có một người đứng thẳng, mặc âu phục tối màu, đứng trong bóng tối nhìn đắm chìm thủ trong đại sảnh. Dường như để ý thấy có người đi xuống, ngừng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau, là một ánh mắt cô chưa từng thấy trước kia.

Tạ Trạch Ích đứng ánh mắt ga lăng tán thưởng thực nữ kiều mị, quan sát Sở Vọng thẳng thừng tới nỗi làm có mất tự nhiên. Cô tựa vào lan can, cười nói: “Tôi cứ tưởng sẽ không gặp lại anh Tạ ở Hương Cảng nữa.”

Tạ Trạch Ích cười, “Cố ế vì có ai đó vô tình nhớ tới, báo tôi nhất định phải quay về một chuyến.”

Sở Vọng biết anh ta đang nói đùa nên không để ý nhiều.

Đúng lúc này, chợt có một vị tiên sinh chú ý đến Từ Thiếu Khiêm. Ông ta đi tới cầm ly rượu sâm panh, ngừng đầu nhìn theo ánh mắt anh, thoáng khựng lại rồi hỏi: “Quý cô đây là...”

Tìm Sở Vọng đáp thực, đang không biết phải tự giới thiệu mình với bạn của cô út thế nào thì Tạ Trạch Ích đã tiếp lời trước, tự nhiên cười nói: “Là bạn nháy tối nay của tôi.”

Người kia gật đầu, vẫy vai Tạ Trạch Ích rồi xoay người rời đi.

Tạ Trạch Ích vươn tay ra với cô, đứng dưới cầu thang ra hiệu cô đi xuống.

Sở Vọng hiểu ý anh, đi xuống cầu thang khoe lấy tay anh. Xoay người lại, hai người sóng vai nhau, một cách tự nhiên đưa có bằng qua đại sảnh đi đến cửa.

Sở Vọng buông tay, thờ ra lần khói trắng: “Cảm ơn anh Tạ rất nhiều.”

Tạ Trạch Ích dứt một tay trong túi áo, đứng trước gương soi, cười nói, “Không cần khách khí.”

Sở Vọng lấy chiếc áo lông cừu trắng treo trên giá mặc vào. Có áo trẻ xuống, để lộ làn da trắng nõn. Trên cổ có mấy chấm đỏ nhỏ nhỏ, trông như hai nốt ruồi son. Nếu là người khác thì khó mà nhận thấy. Nhưng trời sinh da cô trắng bóc, tựa như một miếng bạch ngọc tron láng lại xuất hiện mấy chấm đỏ tí vết, song lại càng toát lên vẻ đẹp tí vết khác biệt.

Sở Vọng biết anh đang đứng sau lưng nhìn cô mình. Cô xoay người lại, ngoài đầu nhìn vào trong gương, lập tức thấy hai chấm đỏ kia.

Cô giơ tay sờ cổ mình, nói, “À, vô mao mạch đấy.”

Nói đoạn, Sở Vọng xoay người bước ra khỏi cửa.

Rất nhiều năm sau, có người hỏi Tạ Trạch Ích: “Bình sinh anh có gặp người phụ nữ nào không hiểu phong tình nhất không? Là kiểu như thế nào?”

Khi ấy anh nhớ lại câu nói kia —— “À, vô mao mạch đấy.”

Vào mùa đông năm 1928, một cô gái cực kỳ lý trí đã bộp chộp chuyển tình ngay từ trong trứng.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Người bệnh (11)

Khi người ở phòng thí nghiệm nguyên tử đang sút đầu mề trán, cảm thấy tiền đồ vô vọng, thì phòng thí nghiệm bên cạnh đã đưa ra tận hai giả thuyết.

Một là thuyết “Duy trì khối lượng của ngôi sao lạnh chống lại lực hấp dẫn của chính nó” của Chandra;

Hai là thuyết “Sao đặc có thể tồn tại” của Từ Thiếu Khiêm.

Khi Từ Thiếu Khiêm đã tiến vào trạng thái sáng tác luận văn, thì từ cơ thể mô tả anh chỉ còn lại hai chữ “đam mê”. Nhìn một giáo sư trẻ tuổi đẹp trai ngày càng tàn tạ, không chỉ các nữ sinh đau lòng mà đến cả Chandra cũng rất lo lắng.

Vì thế mà không dưới một lần anh ta nói bóng gió với Sở Vọng: “Không phải em cũng biết sửa luận văn à? Hay là để anh phụ em phần tính toán, còn em giúp Prof. Tusi sửa bản thảo đi?”

Sở Vọng ngẩng đầu lên từ đồng giấy nháp đầy bàn, nhìn Chandra rồi ngoái đầu nhìn Lương Chương đang vô đầu bút tai, cò khê lặc đầu. Bụng nghĩ: Cùng là người lớn da ngâm mứt to, nhưng anh Chandra đây đã biết phải chăm sóc lĩnh đạo, còn anh thì sao hả! Mỹ nhân ở ngay bên cạnh mà trong mắt anh chỉ biết có mỗi khoa học!

Khác biệt giữa người và người thực quá to lớn!

Vào một buổi chiều ngày thứ 6 nào đó, Từ Thiếu Khiêm cầm một xấp giấy nháp trong tay, gõ cửa phòng nghiên cứu nguyên tử, áy náy nói với Sở Vọng: “Em có thể kiểm tra giúp tôi cái này được không? Gần đây vợ tôi bị bệnh nặng, tối nay phải về với cô ấy.”

Sở Vọng gật đầu, bước nhanh đến nhận lấy xấp giấy, “Cho em gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến cô ạ.”

Từ Thiếu Khiêm mặt mày khoát tay, xoay người đi ra hành lang.

Sở Vọng trái gãi lên bàn. Đọc xong phần tóm tắt, cò không biết cười đầy yên tâm về mặt nào đó mà nói, Từ Thiếu Khiêm cũng là một thiên tài bị vốn quốc gia giới hạn, bị thời đại kìm hãm

Cho đến ngày sau khi dụng cụ thiên văn được đưa vào nước, những giả thuyết và luận chứng của anh sẽ nhanh hơn bất cứ người cùng thời đại nào!

Cò kìm nén kích động đọc tiếp, càng đọc càng muốn cười to.

Lương Chương đứng bên ngác nhiên hỏi: “Có chuyện gì thế? Đọc luận văn mà cũng có thể cười tươi vậy à?”

Anh cũng thò đầu đến xem tiêu đề và nội dung tóm tắt trong bài luận văn. Nhìn một lúc thì bất chợt ơ lên, “Vi sao bài luận văn đầu tiên cậu ta viết lại là sao đặc?”

Sở Vọng nghe thấy anh ta nói thì lấy làm lạ, hỏi ngược lại: “Không phải đã chia ngành rồi à? Không phải vật lý thiên văn thì còn gì nữa?”

Lương Chương cau mày trầm ngâm, sau đó nói, “Thời gian trước cậu ta khóa cửa vũ mình trong phòng tính toán. Lúc tôi sửa bản nháp cho cậu ta, tình có thấy cậu ta đã gần như đưa ra kết luận về vật lý hạt nhân rồi. Tuy cậu ta vô tròn ném vào thùng rác, nhưng tôi thấy tiếc nên lấy về bỏ vào túi tài liệu rồi.”

Sở Vọng nhướn mày: “Nói về gì?”

Dừng một lúc, Lương Chương ngoác tay với Sở Vọng, tỏ ý cò theo mình đến văn phòng của Từ Thiếu Khiêm ở bên cạnh.

Từ Thiếu Khiêm luôn là người về muộn nhất. Chiều thứ 6, các thành viên khác trong phòng thí nghiệm học tập ra về, nay chỉ còn lại mỗi Chandra. Khi Sở Vọng và Lương Chương đến thì anh ta cũng đang dọn dẹp chuẩn bị về.

Ba người mặt đối mặt, Lương Chương đi thẳng đến tủ tài liệu phía sau bàn làm việc của Từ Thiếu Khiêm, lục tìm lấy ra một túi tài liệu.

Sở Vọng: “... Tự tiện tìm đồ của thầy ấy như vậy có ổn không?”

Lương Chương: “Đồ của cậu ta trước giờ đều do tôi sửa soạn, đây cũng là quy định mấy năm nay giữa hai người bọn tôi. Có gì tò mò à?”

Cò E Chandra cũng đã biết thói quen này của Từ Thiếu Khiêm, nên anh ta cũng không thấy lạ, chỉ ném chiếc ví tiền da bỏ cho Lương Chương, nói, “Giáo sư để quên ở văn phòng. Dr. Leung trả lại thầy ấy giúp em.”

Lương Chương kích động lôi một tờ giấy nháp nhún nhún trong túi tài liệu ra, lật từng tờ từng tờ một trong đồng giấy lộn xộn, không chú ý người ngoài nói gì. Sở Vọng cười áy náy với Chandra, Chandra cũng không để bụng, mỉm cười chúc “cuối tuần vui vẻ” rồi khép cửa lại rồi đi.

Lương Chương tìm một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy ra một trang, vỗ trước mặt Sở Vọng, đồng đặc nói: “Em xem đi!”

Trên tờ giấy nháp đó là một dãy các con số lằng tung, cuối tờ giấy để ba chữ chất lượng kém. Mấy con số được vòng lại, bên cạnh chỉ thích: chia thành các phần tử nhẹ hơn thay vì tạo ra các phần tử nặng hơn. Vì *chất lượng* của quá trình phản ứng không được bảo tồn nên luôn cho ra *chất lượng* kém.

Phía sau những câu này được đánh dấu hỏi. Có một mũi tên bên cạnh, ở cuối mũi tên đánh dấu một ký tự: C.

Đầu Sở Vọng nở âm, ngay lập tức cò hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Mấy tháng trước khi khóa cửa nhốt mình trong văn phòng, thì ra Từ Thiếu Khiêm đã nghĩ đến phản ứng phân hạch!

Lương Chương hồ nghi nhìn Sở Vọng, đột nhiên lúc này cánh cửa bị đẩy ra. Lương Chương thấy người đi vào thì chất vấn, “Quên đồ à? Tôi hỏi cậu, vì sao luận văn lại là “*Sao đặc*.” ——”

Anh ta còn chưa nói hết câu thì Từ Thiếu Khiêm đột nhiên nhìn thấy tờ giấy nhún nhún trong tay Sở Vọng, mặt lập tức biến sắc, rảo bước đi tới giật lấy tờ giấy nháp, rồi quay đầu nghiêm nghị quát lớn —— “Lương Chương?!”

Sở Vọng vẫn chưa hoàn hồn từ khiếp sợ của một khắc trước, lúc này lại bị Từ Thiếu Khiêm to tiếng làm run bắn người. Cò ngẩng đầu lên, thấy Từ Thiếu Khiêm sắc mặt âm đạm nhưng biểu cảm vô cùng lạnh Bò, chất vấn Lương Chương.

Lương Chương không hề sợ hãi, đáp mạnh xuống bàn: “Tự Lát! Hôm nay tôi phải hỏi cậu cho ra nhẽ. Cậu đã gần có kết quả rồi đúng không... Một kết quả im lảng hơn mười năm. Nhưng vì sao cậu lại dôi chia ngành, còn bản thân thì theo vật lý thiên văn hả! “Sao đặc” là cái quái gì? Trước giả thuyết này thì nó chứng là cái cớ khó gì cả! Cậu đã có kết luận từ lâu, nhưng suốt ngày lại lằng lằng bọn tôi thất bại về lý thuyết này vô số lần, lần này đến lần khác nghiệm chứng một quan điểm sai lầm. Thái vị làm hả? Vì sao?”

Đầu Sở Vọng kêu ong ong, còn chưa lấy lại bình tĩnh mà nay bên trái một tiếng tức giận, rồi bên phải là một tràng la mắng. Hai người họ một trái một phải đứng thẳng cạnh cò, khí thế mạnh mẽ như muốn ép cò tan vỡ.

Từ Thiếu Khiêm nhìn anh ta chăm chăm, sau đó bình tĩnh hỏi: “Lương Chương. Nói tôi biết, phương trình tương đương khối lượng-năng lượng là gì?”

Lương Chương khó hiểu, nhưng vẫn cân nhắc nói: “Khối lượng vật chất bằng tỷ lệ năng lượng trên bình phương tốc độ ánh sáng”. Cậu hỏi tôi cái đó để làm gì?”

(*Đây là phương trình nổi tiếng E = mc2theo lý thuyết tương đối của Albert Einstein.)

Từ Thiếu Khiêm lúc đầu, nghiêng người cầm lấy quả cầu chân không đặt lên bàn cân.

Cầu chân không đập vào bàn cân kim loại kêu cái *cạch*.

Anh ngoái đầu, lại hỏi: “Tốc độ của neutron nhanh có thể đạt tới một phần tư tốc độ ánh sáng, nếu bẫy giữ ta bản vào Urani 235, thì năng lượng mà mỗi nguyên tử nhận được khi bị bắn sẽ được nhân lên theo cấp số mũ trong phản ứng dây chuyền. Vậy hỏi trong vòng hai giây mức năng lượng đạt được là bao nhiêu? Trả tôi tôi đi.”

Lương Chương nghe đến đoạn “một phần tư tốc độ ánh sáng” thì rơi vào bối rối. Nhanh chóng nhắm tính một hồi, rồi anh ta loạng choạng lui về sau hai bước, suýt đã ngã xuống ghế.

“Là... vũ khí. Nếu cũng có người nghĩ đến chuyện này,” Anh há miệng, ngập ngừng nói, “... Vậy thật sự quá đáng sợ.”

Từ Thiếu Khiêm cười nhạt, nắm ngón tay chơi đùa quả cầu chân không rồi ném nó về lại vị trí cũ. Đúng lúc này anh đột nhiên ngoái đầu, điểm tĩnh nhìn Sở Vọng.

Sở Vọng bị ánh nhìn kìa làm dựng ngược tóc gáy, hai tai tê rần.

Từ Thiếu Khiêm nói tiếp, “Lương Chương, ra ngoài trước đi.”

Lương Chương sững sờ.

“Tạm thời ra ngoài đã. Tôi có lời muốn nói riêng với Linzy.”

Lương Chương đã bị phản ứng dây chuyền do phương trình khối lượng-năng lượng đem lại dọa không nhẹ. Chính anh ta cũng cần có thời gian tiêu hóa kết luận này, bởi vậy không để ý Từ Thiếu Khiêm cò chuyện gì muốn nói riêng với Linzy. Nên khi Từ Thiếu Khiêm yêu cầu, anh suy sụp đứng dậy, đi ra ngoài khắp cửa lại.

Văn phòng trong buổi chiều hôm lại rơi vào yên lặng.

Chỉ có năm ngón tay của Từ Thiếu Khiêm là đang gõ nhẹ lên bàn giấy nháp trên bàn, cạch, cạch, cạch.

“Em đã biết trước rồi,” Từ Thiếu Khiêm nhìn tờ giấy nháp bị anh vứt đi vào mấy tháng trước, ngẩng đầu nhìn Sở Vọng cười nói, “Phản ứng phân hạch Urani. Em đã biết trước kết quả này sẽ bị dùng vào việc gì, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Nhưng em vẫn chọn vật lý hạt nhân chứ không phải vật lý thiên văn. Vì sao?”

Sở Vọng nhìn thẳng anh không chớp mắt, nói: “Sau chiến tranh thế giới thứ nhất, một đoàn thám hiểm Anh đã quan sát nhật thực ở miền Tây châu Phi, chứng minh “độ lệch của ánh sáng” của Einstein là đúng. Câu chuyện này được gán ý nghĩa to lớn “Anh-Đức giao hảo sau chiến tranh”*, nhưng bản thân nó không phải là nguyên nhân chấm dứt chiến tranh.”

(*Năm 1919, độ lệch của ánh sáng do Einstein (người Đức) tiên đoán được xác nhận bởi chính người Anh đã bác bỏ tiên đoán cổ điển bằng phương pháp của Newton. Điều này trở nên đầy kịch tính vì Anh có mối hận thù với Đức sau Thế chiến I vẫn chưa nguôi, và lại là quê hương của Newton.)

Từ Thiếu Khiêm cười.

“Vậy em dựa vào đâu mà tự tin cho rằng, đất nước đây rầy bị ai của chúng ta hôm nay có khả năng đi trước người ngoài về làm nổ và phóng thả?”

“Vi thấy từng hỏi em, ‘một nhà khoa học vật lý thì nên dốc sức vì quốc gia thế nào’. ”

“Vi vậy?”

“Thầy nói: ‘Quốc gia đại sự ngày càng tệ hại, chiến loạn liên miên, giáo dục không được phát triển’. Nên em mới đến tìm thầy. Nói với thầy là em chọn vật lý hạt nhân, muốn đọc luận văn của thầy, cũng nêu lên luận điểm và giải thiết của em với thầy.”

“Giáo dục không được phát triển. Dù không dựa vào vật lý hạt nhân thì cũng có rất nhiều ngôi trường khác để em theo học. Tôi cũng có rất nhiều kế hoạch cho việc này, trong tương lai chúng ta sẽ nhanh chóng làm được điều đó thôi, không phải sao?”

“Không kịp.”

“Vi sao lại không kịp?”

“Xuất phát điểm của thầy là —— giáo dục không được phát triển. Nếu như dựa vào giáo dục đi lên từng chút từng chút một, ít nhất cũng cần đến hai mươi năm. Còn xuất phát điểm của em là —— chiến loạn liên miên.” Con tim Sở Vọng đập thình thịch, lòng bàn tay nóng lên, “Chúng ta không kịp nữa rồi.”

“Chiến loạn liên miên.” Từ Thiếu Khiêm trấn an ngầm, sau đó thấp giọng hỏi, “Là lúc nào?”

Sở Vọng nhắm mắt, mặc niệm nói: “Năm 1931, 1937, 1938, 1939, 1941, 1945, 1950.”(1)

Qua một lúc sau, Từ Thiếu Khiêm lại hỏi, “À?”

“Nhật Bản, nước thua trận, Mỹ.”

Từ Thiếu Khiêm cúi đầu suy tư.

Giọng Sở Vọng run rẩy, “Chúng ta không kịp nữa rồi. Dù chúng ta không nói ra, thì mười năm sau kẻ địch cũng sẽ phát hiện... Không, thậm chí là còn sớm hơn thế. Vậy vì sao ta không chuẩn bị từ sớm?”

Từ Thiếu Khiêm cười, “Dựa vào ai? Năm nay sau vụ án Đông Bắc, hai trăm nghìn đại quân đã quy phục chính phủ Nam Kinh, nhún nhường trước Nhật Bản. Dựa vào tài nguyên bọn chúng cho thì chúng ta có thể nghiên cứu được kỹ xảo làm nổ vào phóng thả, xây dựng nên một đất nước quân đội hùng mạnh ư? Không nói đến chuyện đó, giờ tôi hỏi, nếu thật sự tìm ra kỹ xảo kích nổ và phóng thả trước tiên, vậy với đã tâm của đám quyết sách kìa, em cho rằng bọn chúng sẽ dùng nó vào việc gì trước?”

“Làm vũ khí, weapon. Về mặt nào đó thì nó có thể ngăn cản mối đe dọa chiến tranh. Nhưng về mặt khác, nó càng có thể là chất xúc tác chiến tranh. Đứng ở một phương diện nào đó thì loài người chúng ta chỉ là một con kiến.” Đứng một lúc rồi anh nói tiếp, “Tôi hiểu tâm trạng của em. ‘Chính trị là nhất thời, còn phương trình là vĩnh cửu’. Nhưng chuyện này, một khi liên quan đến chính trị thì rất nguy hiểm cho quốc gia, cá tôi và em khó mà kiểm soát được.”

(*Đây là câu nói nổi tiếng của Albert Einstein.)

“Những điều thầy nói em biết chứ, em cũng nghĩ đến rồi, nhưng...”

Có biết. Hết thấy những điều trên có đã nghĩ tới, thậm chí lúc xe lửa Đông Bắc bị phát nổ*, có mấy lần cô đã không nhận được muốn nói ra hết những lý luận này với Từ Thiếu Khiêm. Có điều cuối cùng cô vẫn kìm nén.

(*Tôi ngày 3 tháng 6 năm 1928, Trương Tác Lâm lên xe lửa rời Bắc Kinh về Phụng Thiên. Đến sáng sớm hôm sau tôi xe lửa bị phát nổ làm Trương trọng thương, về đến được Phụng Thiên thì tử vong. Cái chết của ông đã dẫn đến sự kiện Đông Bắc trở cò do con trai Trương Học Lương dẫn đầu.)

Có nhớ đến trong kế hoạch Manhattan, Charlie đã hỏi Frank rằng: “Nếu nó có thể kết thúc được chiến tranh lần này, vậy lần sau thì sao?”

Nhưng...

Lần mà Sở Vọng run rẩy, môi khô khốc, “Cứ trở mặt nhìn nó xảy ra thế sao? Biết hàng trăm hàng vạn người vô tội phải chết. Thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác xem. Tới năm 1941, nhiều người chúng ta đã cố gắng nỗ lực nhiều như thế ở tại nơi đây, nhưng cuối cùng mọi thứ lại trôi theo dòng nước.”*

(*Năm 1941, Nhật Bản chiếm đóng Hương Cảng, mở ra chiến tranh Thái Bình Dương trong cuộc Thế chiến lần thứ 2.)

Sau một lúc yên tĩnh.

“Hôm nay người biết đến nó chỉ có tôi, em và Lương Chương, tuyệt đối không thể để người từ tư biết được lý thuyết này. Nếu đã biết cái gì đó thì chúng ta phải kín miệng. Bắt đầu từ ngày mai, mọi thí nghiệm liên quan đến nguyên tố nặng tạm thời hoãn vài tuần.” Từ Thiếu Khiêm đan tay vào nhau, thoáng trầm ngâm rồi sau đó hỏi, “Đề canh giữ bí mật này cần bao nhiêu quân lực?”

“Ba ngàn.”

“Sáu ngàn.” Từ Thiếu Khiêm nói tiếp, “Tính toán kích nổ và vận chuyển thì cần bao nhiêu người?”

“Một ngàn người, số người tính toán thì gấp đôi.”

“Ừ.” Anh nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên chân mày giãn ra, ngừng đầu nhìn trên bàn cạnh Sở Vọng, “Đưa cho tôi một tờ giấy viết thư.”

—————
Sở Vọng nhắm mắt, mặc niệm nói: “Năm 1931, 1937, 1938, 1939, 1941, 1945, 1950.”

Các sự kiện theo thứ tự là:

1931: Nhật Bản bắt đầu xâm lược Đông bắc Trung Quốc.

1937: Quân Nhật chiếm Nam Kinh, thảm sát hơn 300.000 người Trung Quốc.

1938: Xảy ra biến cố “Đêm kinh vỡ” – sự khởi đầu của làn sóng diệt chủng người Do Thái ở Đức và Áo dưới thời Đức quốc xã của Adolf Hitler.

1939: Xảy ra chiến tranh thế giới lần thứ 2, thù phạm gây chiến là Đức, Nhật Bản và Italia.

1941: Nhật Bản chiếm đóng Hương Cảng, mở ra chiến tranh Thái Bình Dương trong cuộc Thế chiến lần thứ 2.

1945: Quả bom hạt nhân thứ nhất là Little Boy được ném xuống Hiroshima (Nhật Bản), quả sau có tên là Fat Man và được ném xuống Nagasaki.

1950: Xảy ra Chiến tranh Triều Tiên, Hoa Kỳ ném bom Bắc Triều Tiên. Vốn là cuộc nội chiến giữa Nam-Bắc Hàn, về sau quy mô cuộc chiến đã trở nên lớn khi có sự can thiệp của lực lượng của Liên hiệp quốc được Hoa Kỳ lãnh đạo và sau đó là Chỉ nguyện quân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

(Tác giả chỉ thích sự kiện chính, Qín bỏ sung thêm.)

Bạn đang đọc truyện *Giở Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Người bệnh (12)

“Tuy bây giờ có hơi khó khăn, nhưng không phải là không có cách. Trong tình huống bảo đảm ổn thỏa ở mức tối đa, tôi sẽ cố gắng thử xem sao. Nhưng hiện tại, tôi chỉ nghĩ được một người là có thể giữ được bí mật này.”

Từ Thiếu Khiêm nhận lấy giấy viết thư và bút máy, nhanh chóng viết một dòng tiếng Anh, sau đó ngừng đầu đưa thư cho cô xem.

Hàng tiếng Anh là: “Dear Prof. Rutherford.”

Anh giơ tờ giấy lên, “Người có thể hiểu được sự được mất trong lý luận này, sẽ cần nhắc quyền lợi từ mọi góc nhìn; lại có khả năng đánh động nhiều nhà khoa học đáng tin, cũng có tư cách để thỉnh cầu hoàng gia điều động binh lực, như vậy tôi nghĩ chỉ có một người. Mà phẩm hạnh người này, tôi có thể dùng tính mạng để bảo đảm.”

Cô sững sốt, hỏi ngược lại: “Rutherford này, chính là...”

“Ernest Rutherford, là ân sư của tôi ở Cambridge.”

Rutherford ở Cambridge chính là Rutherford có học trò khắp thiên hạ, trong số họ có đến gần mười người nhận được giải thưởng Nobel vật lý, ông cũng là trưởng khoa phòng thí nghiệm Cavendish và là hội trưởng hội Hoàng gia Luân Đôn.

Ông chính là cây cỏ thụ trong ngành vật lý ở thời đại này. Đồng thời cũng là ân sư của hơn mười cây cỏ thụ khác trong ngành vật lý trong 10 năm nữa.

Thì ra Từ Thiếu Khiêm cũng là một trong các học trò của ông.

Thần phục xong, chuyện đầu tiên Sở Vọng nghĩ đến chính là: dù là ai phát hiện ra sự tồn tại của Notron, thì trên đời này cũng chỉ có một Rutherford, đầu sau cũng không thiếu thôi!

Phản ứng thứ hai chính là quay sang hỏi Từ Thiếu Khiêm: “Vi sao em không nghe thấy thầy nhắc đến?”

Từ Thiếu Khiêm ngừng đầu lên, “Vi em chưa hỏi bao giờ. Chuyện ông ấy là thầy của tôi quan trọng lắm à?”

“Không hẳn...”

Rutherford qua đời vào năm 1937, may mắn tránh được các cuộc chiến tranh, nhưng đồng thời cũng không có cơ hội đáp ứng lời hẹn với rất nhiều học trò về một vùng nước Mỹ chưa ai biết tới và kế hoạch Manhattan.

Không đợi Sở Vọng trả lời, Từ Thiếu Khiêm tiếp tục viết mấy hàng chữ tiếng Anh lên giấy. Viết xong lại đưa cho Sở Vọng.

Sở Vọng cầm lên xem; ngoài chỗ ghi tên người nhận ra, thì dường như tất cả đều là các công thức không liên quan gì tới nhau, chẳng hạn như nguyên lý bất định hay tỉ số bán phóng xạ.

Công thức kết nối tất cả chính là phương trình khối lượng-năng lượng: E = mc².

Ngoài công thức ra thì chỉ lúc đặc vài dòng chữ:

“Chúng em phát hiện được tính nghiêm trọng trong vấn đề này nên viết thư gửi đến Anh, xin thầy tìm cách tăng viện. ——— Khẩn cấp đợi thư hồi âm của thầy; Chân thành kính bái, Từ Lai.”

Sở Vọng hồ nghi hỏi: “Những công thức này nhìn như không có liên hệ với nhau, nhưng nếu rơi vào tay nhân viên tình báo, không phải kiểu gì cũng sẽ có người tìm được cách giải sao?”

Từ Thiếu Khiêm nhìn thẳng vào cô như muốn có tự nhớ lại.

Nhưng một lúc sau, anh chán nản nói đùa, “Trên đời này chỉ có ba người hiểu được thuyết tương đối rộng”

Đi rằng toàn thế giới không biết rất rồi cuộc ba người nọ là ai. Và cách nói ấy cũng khá là khoa trương.

Nhưng dù là thế nào đi nữa thì trong vòng hai mươi năm sau khi lý thuyết đó ra đời, có chọn ra một trăm nhà khoa học đứng đầu ngành vật lý trên toàn thế giới, cũng chưa chắc có bấy một người có thể hiểu được thuyết tương đối rộng.

Mà vừa hay Từ Thiếu Khiêm và Rutherford chính là độc nhất vô nhị trong số hàng vạn người kia.

Sở Vọng gật đầu nói phải; kẻ đến khoa học nên tự tin như thế!

Có điều khi Từ Thiếu Khiêm nhắc đến, cái tên Rutherford tựa ánh đèn soi lối. Trong chớp mắt, như thể có một tia sáng nhật ở cuối con đường昧 mà phía trước.

Sở Vọng chưa hề chứng kiến bậc thầy giới học thuật này lần nào, đời sau truyền tai nhau đều là những truyền kỳ liên quan đến ông và rất nhiều học trò của ông trong lịch sử vật lý thế kỷ 19.

Có câu nhả khoa học là của toàn nhân loại. Có tin rằng, có thể dạy nên nhiều học sinh ưu tú như Niels Bohr hay Frederick, để Từ Thiếu Khiêm “có thể dùng tính mạng đảm bảo”, Rutherford tuyệt sẽ không vì ham muốn cá nhân hay vì độc quyền quốc gia mà đánh đổi an nguy của hơn mười triệu mạng sống.

Từ Thiếu Khiêm gấp tờ giấy lại, nhét vào trong bì thư rồi viết địa chỉ.

Sau đó anh đứng dậy mặc áo khoác vào.

Sở Vọng nhìn theo anh không chớp mắt.

Từ Thiếu Khiêm nhướn mày, nhìn vào mặt cô, “Vẫn chưa yên tâm à?”

“Không phải ạ...”

“Vậy thì?”

Đứng một chút, “Vi sao thấy biết...”

Từ Thiếu Khiêm cười.

“Rất đơn giản. Còn nhớ giải thuyết “phương pháp để đạt đến độ cao cực hạn” không?”

“Có ạ.”

“Ừ. Hồi đầu tôi chỉ hơi nghi ngờ mà thôi. Cách thí nghiệm chứng giải thuyết chính là gửi bài luận văn tiếng Anh đến cho em, bảo em dịch sang tiếng Trung. Kết quả của việc kiểm chứng vừa hay xác nhận đúng phỏng đoán của tôi.”

“Vi sao?”

“Tôi phát hiện em tự tạo ra một vài từ mới trong tiếng Trung. Hiện tại có rất nhiều danh từ tiếng Anh chúng tôi vẫn chưa thống nhất cách dịch. Ví dụ như Violin Hypothesis, bình thường mọi người sẽ dịch là *phỏng đoán vi-ô-lông*, thế nhưng em lại rất quả quyết viết một từ rất thú vị và hoàn toàn mới, chính là: *giải thuyết đàn vi cầm*. Rồi ví dụ như Robert Hutchings Goddard, mọi người hay gọi ông ấy là Rô-bốt Hân-chân, nhưng em lại gọi ông ấy bằng tên phiên âm tiếng Trung trông rất chính thức. Ngày nay không có quá nhiều du học sinh về nước biết tiếng Anh, mà người thành thạo tiếng Anh như tiếng Trung lại càng ít. Mọi người thường tự phiên tiếng Anh sang chữ Hán theo sở thích cá nhân một cách tùy tiện. Còn em lại có hệ thống đặt tên rất thống nhất. Đây không phải là điều một người có thể làm được.”

“Chuyện đó... Cẩn cứ không đi. Có lẽ em chính là một người có suy nghĩ mới mẻ độc đáo vượt trội thị sao?”

“Ừ. Đúng là chỉ mới thế thôi không đủ. Nhưng thú vị hơn là những từ em tạo ra. Ví dụ như em thích gọi nước là water resource chứ không phải là water. Từ khi nào mà water trở nên thiếu thốn tới mức để gọi là tài nguyên? Tôi rất muốn đoán xem sao. Kể từ khi Cách mạng công nghiệp phát triển, có rất nhiều nguồn tài nguyên bị sử dụng một cách vô độ. Trong tương lai không xa, các tài nguyên có hạn đã kiểu gì cũng sẽ ở bờ vực khan hiếm. Tôi không hay nghiên cứu hóa học, nên cũng không tìm hiểu trong thời kỳ công nghệ quá độ phát triển, nước... tài nguyên nước sẽ đem lại tác dụng phụ gì. Thế mà lại em dùng từ đó như một lẽ hiển nhiên, vừa hay đã kiểm chứng phỏng về mặt nào đó. Em có rất nhiều sở hơ. Vì vậy mà các bản thảo trước kia để em kiểm tra, tôi đều phải đòi chiếu lại một lượt từ đầu tới cuối.”

Chỉ từ những năm 1950 trở đi, chủ đề môi nguy lại đến môi trường mới dần xuất hiện.

Hễ là các nhà khoa học lĩnh vực vật lý hóa học thì chỉ cần thấy từ “water resource”, tất sẽ nghi ngờ.

Mình đúng là kinh suất rồi.

Nhưng... Sở Vọng nhướn mày, “Về mặt nào đó?”

“Bằng chứng mạnh nhất cho ‘về mặt nào đó’, chúng ta có thể tóm lại tương tự với “*Notron có thể tồn tại*” hay “*Sao đặc có thể tồn tại*”, đã cách lúc bỏ đi hai chữ ‘có thể’ gần lắm rồi.”

“Như từ “Notron có thể tồn tại” đến “Notron có tồn tại” mất những 18 năm.”

Từ Thiếu Khiêm cười nói “Chính vì bầu nhiệt huyết muốn đóng góp cho đất nước của em mà đã khiến 18 năm đó xảy ra sớm hơn.”

Trầm ngâm một hồi, Sở Vọng hỏi: “Vậy khi thầy hỏi em, ‘một nhà khoa học nên đóng sức vì đất nước như thế nào’, thì về mặt nào đó mà nói, em có thể hiểu là thầy đang giữ em lại không?”

“Đã nhiên rồi.”

“Thầy còn nói, ‘nếu gặp được quái nhân khoa học chuyên soi mói thí hũy phòng bị họ như cách ngày trước em phòng bị tôi’, có hời là vì sợ em để lộ sơ hở, một khi bị phát hiện thì rất có thể sẽ bị các nhà vật lý khao khát muốn biết về thuyết tương đối đem lên bàn thí nghiệm không?”

“Bao gồm cả tôi. Lần đầu tiên khi phát hiện ra em, tôi thật sự đã mừng như điên, không cách nào để nên được. Sau khi biết rõ trình độ học vấn của em của em, dù có là ‘thiên tài’ thì với độ tuổi của em cũng như những điều từng trải, em tuyệt đối không thể đạt đến trình độ đó được. Có đôi khi tôi còn nghĩ ngơ, đề tài tôi với người khác thảo luận nhiều năm lại được em sử dụng làm ‘tên đề’ một cách nhẹ nhàng. Ngay từ ban đầu tôi đã muốn tìm hiểu nhiều thêm từ em tương lai ngành học này sẽ phát triển đến mức nào, nan đề hoàng mang nhiều năm sẽ được giải quyết vào năm nào. Nhưng trong quá trình tìm hiểu, tôi lại phát hiện ra điểm đáng sợ trên mình.” Từ Thiếu Khiêm cười cười, “Tôi coi em như một đối tượng nghiên cứu chỉ vì muốn thỏa mãn ham muốn thám dò của mình với khoa học. Điểm này không phải chỉ mới mình tôi, mà tất cả những người như tôi đều có. Cũng chính vì vậy nên tôi thấy rất may khi mình chỉ là một giáo sư vật lý bình thường, chứ không phải một nhà sinh vật học, bác sĩ, bác sĩ thần kinh hay bác sĩ giải phẫu...”

Sở Vọng thở dài, “Hoặc là một nhà quân sự đầy tài tâm”

“Nên may là tôi đã giữ em lại.” Từ Thiếu Khiêm cười khó, giờ phong thư trong tay, “Cùng chờ tin tốt nào.”

***

Tuy Rutherford – người có thể mang lại nhiều tài nguyên cho bọn họ là một nhà khoa học cực giàu và cực nổi tiếng, hay đóng được lực krong to lớn, phẩm đức ưu tú xuất sắc. Song xét cho cùng, ông cũng chỉ là một nhà khoa học chứ không phải là người quyết định thân ở ngôi cao.

Ông sẽ làm gì để bảo vệ bí mật này, và ông sẽ giúp họ đối phó với nhiều bên trong nước như thế nào?

Lúc này trong đầu nhói nhét quá nhiều thứ. Có chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ, ngay đến chuyện bị Từ Thiếu Khiêm phát hiện ra mình là người tương lai có cũng không dễ tâm, vô tri vô thức xuống xe ngoài nhà họ Cát.

Tuy hôm nay là thứ 6, nhưng vừa đi đến trước cửa thì Mật Thu nói với cô, tối nay với ngày mai bà Cát không có tiệc, nên cuối tuần này có có thể ở lại biệt thự.

Vào cửa coi áo nhung và khăn quàng cổ ra, đang định lên lầu thay đồ, lúc đi ngang qua hành lang thì bất chợt nghe thấy tiếng mặt chatter trong phòng cùng với tiếng cười nói quen thuộc ——

Giọng nam trầm dạt dàng là ngài Tướng, “Hôm nay các quý cô đây may mắn thật đấy.”

Tiếng nữ cười lanh lảnh đầy có mớ là của Di Nhà, “Nhờ phúc của di Cát, chỉ một buổi trưa đã thăng học đến mức đếm mồi cá tụy, không còn sức nữa rồi. Văn sau thua bài, không bằng chơi gì đó thú vị đi.”

Ngài Tướng: “Vi dụ? Sau Giáng Sinh sẽ đánh hỏn, đêm nay vắn nào em cũng là người thắng.”

Di Nhà bật cười: “Tốt xấu gì cũng đợi ngày xuân xong, chính thức tốt nghiệp đã.”

Một giọng nữ trung giọng khỏ: “Bây giờ mà kết hôn ngay thì từ hai người chơi nhậu thành một người chơi mất rồi. Sao hai?” Dừng lại một lúc rồi bà nói tiếp, “Vợ chồng son hai người về vắn hơi quá đấy, ông anh nhà cháu đang lặn lội dân tình trường, cũng không biết đề ý đến cảm xúc cậu ta.”

Di Nhà lại cười tiếp, “Anh ấy? Mọi chuyện tốt trên đời này đều bị anh ấy chiếm hết, làm gì có chuyện anh ấy gặp lận đận.”

Ngài Tướng cũng cười, thần thái hỏi: “Bạn gái lại bỏ nỡ à?”

Vang lên theo sau là giọng Quàng Đông không quá tiêu chuẩn, anh thấp giọng cười nói, “Cũng không biết vì sao mà cứ có bạn gái là lại chia tay ngay, từ nhỏ đã vậy rồi. Có thể cả đời này phải ở không thôi. Mọi người vẫn chưa quen à? Tôi thì quen rồi”

Sở Vọng khựng bước, bất chợt nhớ lại chuyện ngày hôm đó có ít đã nói với cô.

Có lẽ ông Tụ lại nhầm sai người làm chuyện gì đó rồi.

Cầu trời cao phủ hộ cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Người bệnh (13)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bốn người như thế lấy ngày cuối của ngài Tường và Di Nhà cùng với quyền trông coi nhà trọ của bà Cát ở tổ giới công cộng làm tiền cược. Ván mới vẫn chưa bắt đầu, Tuệ Tế đứng hầu bên ngoài, thấy Sở Vọng về thì mỉm cười gọi tên cô.

Bốn người ngồi trong phòng đồng loạt loạt ngoài đầu nhìn ra.

Bà Cát dựa vào ghế, “Về đúng lúc lắm, Sở Vọng lại đẩy chơi thuy cô một ván đi, cô còn có một cuộc gọi quan trọng.”

Sở Vọng đứng ở cửa cười, “Chỉ sợ cháu sẽ thua sạch tiền cô tháng cả đêm mất.”

Di Nhà cũng lắc đầu, “Đừng đi ời, cháu sợ cậu ấy rồi.”

Ngài Tường ngẩng đầu lên, cười với Sở Vọng: “Để cô Cát đi đi, cô ấy có chuyện quan trọng. Yên tâm đừng buồn, vấn sau không đánh bạc.”

Bà Cát nghĩ rồi nói, “Giờ Sở Vọng đã chơi thay tôi, đúng lúc cần nhà ở tổ giới Pháp cũng cần sửa sang lại. Vẫn chưa quen chỗ ở, mà người nước ngoài tuần tra ở tổ giới lại rất quá đáng, tôi đang lo đấy. Trong chung cư ít nhiều cũng mười miệng ăn, vàng thau lẫn lộn, ngày nào cũng mở cửa người ra kẻ vào, thực sự không ổn. Nếu cậu ta thua, thì bao gò cậu ta về thì phải giúp tôi để mất đến.”

Tạ Trạch Ích cười nói: “Tôi vẫn chưa thua đâu nhé. Mọi người bắt nạt tôi quá rồi!”

Ngài Tường cười nói, “Không lẽ cậu thật sự muốn để phụ nữ thua bài?”

Sở Vọng ngồi đối diện Tạ Trạch Ích. Tạ Trạch Ích nhìn cô, nghiêm túc nói, “Có thể. Đã ngồi vào bàn bài thì không giữ phép nữa, đây là quy tắc trong đời tôi.”

Anh vừa dứt lời, đến cả Tuệ Tế và Mật Thu cũng không kìm được phì cười.

Bà Cát nói: “Hừ, làm cảnh sát ở tổ giới còn chưa được bao lâu mà cũng có quy tắc trong đời à.”

Tạ Trạch Ích cười, “Còn không phải thế sao.”

Tuy ngoài miệng Tạ Trạch Ích nói sẽ không giữ phép tắc, nhưng vẫn âm thầm đưa bài cho cô. Sở Vọng chỉ là tay gà mờ, thế mà lần đầu tiên trong đời lại ăn với phỗng* liên tục —— tất cả đều do Tạ Trạch Ích đưa bài.

(*Trong mặt cược, thuật ngữ “ăn” dùng để chỉ ăn quân bài cùng loại cùng hàng khi đối phương đánh ra, 1 ăn 1. Còn “phỗng” là ăn quân bài do đối phương đánh ra khi trong tay có 2 quân cùng loại. Phỗng luôn được ưu tiên hơn ăn.)

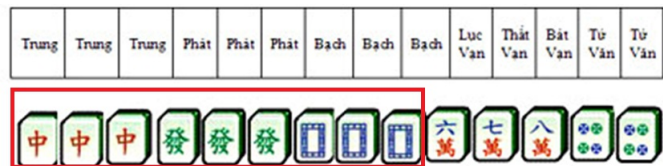
Ngài Tường cười trêu: “Cậu đúng là không giữ lại quân nào cho mình.”

Sở Vọng cũng cảm thấy buồn cười: “Làm tuần tra ở tổ giới công cộng rảnh vậy sao? Anh mau tìm việc để làm đi.”

Tạ Trạch Ích đánh ra một quân, nói, “Cũng không rảnh lắm.”

Sở Vọng đang định bốc bài thì đột nhiên ngài Tường nói: “Có phải cô bà đã được Đại Tam Nguyên* rồi không?”

(*Là ván ù gồm 3 phỗng Trung, Phát, Bạch. Ảnh minh họa.)

Có nhìn bài, đúng là chỉ còn thiếu mỗi quân do Tạ Trạch Ích đánh ra là được Đại Tam Nguyên.

Có bốc quân “Phát” lên, cười nói, “Đội đến lúc về Thượng Hải là anh Tạ hết rảnh rồi!”

Tạ Trạch Ích trung ra về mặt thần nhiên, “Nhờ phúc của cô bà cả.”

Di Nhà vui vẻ, “Anh Zoe, anh nói đi, có phải vì không làm gì được cha nên hôm nay đến chỗ đi Cát kiểm chắc không? Để mất trông coi nhà trọ của đi ấy chỉ là cái danh, thực chất là để đi Cát cho anh một chỗ ở, để anh có cơ chạy ra ngoài.”

Ngài Tường cười nói: “Đến linh tuần Trung Quốc ở tổ giới còn có chỗ ăn chỗ ở, vậy mà chính phủ Anh keo kiệt thế hả?”

Tạ Trạch Ích nói, “Cũng không phải. Chỉ là năm đầu phải đi huấn luyện cho hạ binh với sinh viên nên cần ăn chung ở chung, không tiện ra ngoài.”

Ngài Tường khó hiểu: “Vi sao cậu Tạ lại muốn đến Thượng Hải như vậy?”

Di Nhà nói: “Cũng không biết anh ấy nói điên gì mà cãi mặt trận này kìa với cha, cắt hẳn chu cấp. Nếu không nghèo túng đến mức đó thì đâu tới nỗi thất tình.”

Tạ Trạch Ích cười không đáp.

Sở Vọng nhìn anh, đang định lên tiếng thì đúng lúc này bà Cát đã nghe điện thoại xong đi vào, tức giận nói: “... Cái thằng tư thiếu họ Diệp này!”

“Ai chọc tức đi Cát của chúng ta vậy?” Di Nhà ngừng đầu: “Tư thiếu họ Diệp? Là Diệp Văn Dữ sao?”

Bà Cát tức giận hừ lạnh.

“Là nhà họ Diệp có vườn cao su Triều Sán ở Singapore à? Sao thế, muốn vào thị trường Trung Quốc rồi hả?”

Bà Cát hừ cười: “Bị anh nói trúng rồi!”

Ngài Tường ngạc nhiên: “Hai năm trước đến vườn cao su nhà bọn họ, tôi còn thấy trên cửa còn dán câu đối: ‘hoàng ân mệnh mông, vận tự chói lòa’. Lúc ấy còn nghĩ, không phải dă vào thời kỳ dân quốc hơn mười năm rồi ư, sao lại còn hoàng ân mệnh mông?”

Mọi người cười phá lên.

Bà Cát đang bận tâm đến chuyện khác nên chỉ cười rồi thôi, cau mày đi ra ngoài.

Thấy tâm trạng cô út không được tốt, Sở Vọng cũng đứng ngồi không yên. Xin phép mấy người trên bàn, ba người cũng thông cảm, bảo cô mau đi theo bà Cát.

Thấy Sở Vọng đi ra, bà Cát cũng không giấu giếm tâm sự, hỏi, “Đã lâu lắm rồi con bé Chân Chân không đến đây, rốt cuộc gần đây nó với Diệp Văn Dữ đã có chuyện gì thế?”

“Gần đây cháu cũng bận quá nên không hay sang bên bác cả, cũng không nói chuyện với chị ấy nhiều. Nhà họ Diệp làm sao à?”

Bà Cát cau mày rít một hơi thuốc lá, “Nhà họ Diệp muốn chuyển kinh doanh ở bên ngoài đến trong nước, nên gần đây đang tìm quan hệ, muốn để người con thứ tư nhà mình đính hôn với con gái của phó cục trưởng mới nhậm chức ở cục vận tải biển Thượng Hải. Vừa hợp bát tự lại vừa tìm người quen đến cửa làm mai, khó khăn lắm mới thuyết phục được hai nhà. Giống sinh năm nay trong nhà gọi con trai về Sing, nhưng có vẻ cậu ta nghe được phong thanh gì đó nên không chịu về. Chu nó hỏi thăm thì biết được trước đó nó với bạn hay đến đây, tưởng nó chơi bời ở chỗ cô nên mới gọi điện đến.”

Nội đoạn, bà Cát lại cá giận.

Nhưng Sở Vọng biết không phải bà Cát giận nhà họ Diệp trách tội bà, huống hồ, nhà họ Diệp cũng không đến mức làm ra chuyện ngớ ngẩn như vậy. Nhà họ Diệp gọi điện đến chỉ đơn giản muốn biết cô gái ngang chân con trai nhà họ là ai, trong nhà làm gì.

Tuy nhà họ Tiết có tiền, nhưng tiền là tiền, cùng với chuyện có thể để nhà họ Diệp thuận lợi trong việc vận tải ngoại thương là hai chuyện khác nhau, nếu Diệp Văn Dữ nói rõ ràng với trong nhà chuyện mình và Chân Chân yêu nhau, chưa chắc nhà họ Diệp và nhà họ Tiết đã thành, lại còn làm tổn hại đến thanh danh của Chân Chân, còn nếu không nói, nhà họ Diệp chắc chắn sẽ bắt Diệp Văn Dữ kết hôn.

Mà chính bà cũng sốt ruột thay đời trẻ này. Cũng muốn giúp nhưng thật nhất là không biết hai người họ nghĩ gì, thứ hai là không phải người thân hay bạn bè, cho nên không có quyền để đưa ra quyết định.

Sở Vọng nghĩ ngợi rồi nói, “Có đúng là quá. Tôi lúc đó tìm một buổi lễ nào đấy nghiêm túc đóng người, gọi hai bọn họ tới để người ta tự biết ă ý, không phải là tốt rồi?”

Hầu hết các bữa tiệc ở biệt thự nhà họ Cát đều không nằm trong phạm vi “nghiêm túc”, không phải là sân khấu thích hợp để Chân Chân và Diệp Văn Dữ ra sân. Bà Cát nghĩ rồi nói, “Vi Chân Chân mà tính toán cả hôn lễ của con bé, không sợ nó sẽ giận cháu à?”

Sở Vọng nghĩ rồi đáp: “Xét cho cùng, chuyện này ban đầu cũng do Di Nhà cố ý kết hợp, cũng coi như cậu ấy có tội một phần. Tính toán cậu ấy một chút, chắc cũng không đến mức gần đâu nhỉ?”

Bà Cát vui vẻ trở lại, thôi thì cứ tuý ông trời vậy.

Quay vào nhà, Sở Vọng bảo Tuệ Tế lấy khăn quàng của bà Cát tới. Dặn dò đầu vào đấy, cô vòng vào hành lang dài, lò mò trông thấy một bóng dáng cao gầy đứng giữa hành lang, đang dựa vào cửa hút thuốc. Chắc có lẽ vì cả Sở Vọng và bà Cát đều ra ngoài, Tạ Trạch Ích đang độc thân cũng không muốn ở trong phòng nhìn hai người kìa ầu yếm tình cảm nên đành ra ngoài nhai hút thuốc.

Cảm thấy có người đi tới, Tạ Trạch Ích nghiêng đầu, thấy là Sở Vọng thì đưa tay cầm thuốc ra xa.

Sở Vọng bước đến, hỏi, “Cảm ơn anh Tạ đã nhường bài.”

“Hử?” Tạ Trạch Ích nghiêng đầu, vô như không nghe hiểu, còn nói, “Mới chơi bài, vận may cũng khá đấy.”

Sở Vọng cười, “Vấn sau ngài Tường là nhà cái.”

“Ừ?”

Sở Vọng vẫn cười, “Có lẽ còn phải làm phiên anh Tà thêm.”

“Ồ.” Lần này Tà Trạch Ích đã hiểu, “Vậy em định cầm on tôi thế nào đây?”

Sở Vọng đang nghĩ xem nên cầm on thế nào thì Tà Trạch Ích cười cười ném điều thuốc vào trong thùng rác.

Không đợi có trả lời, anh xoay người kéo cửa hành lang ra, mời Sở Vọng vào nhà.

***

Ngày hôm đó, Sở Vọng và Tà Trạch Ích lên thủ với nhau thắp nhang Tướng ba ván, thành công đẩy lùi ngày đình hôn đến sau Giáng Sinh, vào ngày thứ hai của năm mới. Di Nhà tức giận mắng Sở Vọng và Tà Trạch Ích cấu kết ăn cây táo rào cây sung, còn ngài Tướng chỉ trấn an cảm xúc của cô vợ nhỏ, lại cười hùa sẽ tặng món quà lớn cho Sở Vọng và Tà Trạch Ích.

Vi trước đó ông Tà đã nhận hàm hiệp sĩ, từ Anh quay về Hương Cảng vô cùng vẻ vang, vì muốn có thể diện hơn nhà nên đã quyết cho giáo hội Cơ Đốc mới cận biệt thự có vườn hoa và ruộng đất ở trấn Nguyên Lăng. Ngài Tướng hỏi thăm được chuyện này, vì muốn để cha vợ đại nhân thêm thể diện nên cố ý cử hành lễ đình hôn của hai người ở trấn Nguyên Lăng.

Vi chuyện với Văn Quân và Leon lần trước nên Sở Vọng cứ luôn áy náy với Tà Trạch Ích. Nghe báo tạm thời anh đang từng thiếu đến mức không có chỗ ở, Sở Vọng nghĩ ngợi, sau đó nói với bà Cát: “Nếu chỗ kia đã tu sửa xong rồi thì hay là cho anh Tà ở tạm đi? Dù gì cháu cũng không đến Thượng Hải, không nỡ cho người khác thuê, mà để không thì cũng uống. Không phải vì chuyện này nên anh ta mới đến tìm cô sao? Cô cứ lấy danh nghĩa của mình cho anh ta ở tạm, đừng bảo là cháu nói.”

Bà Cát vừa ngạc nhiên vừa thấy buồn cười: “Cháu còn chưa vào ở mà muốn cho người khác ở trước hả?”

Sở Vọng nghiêm túc suy nghĩ, bổ sung một câu: “Bảo anh ta đừng dẫn bạn gái về là được.”

Ngày kết hôn của Di Nhà đã được ấn định, vì vậy mà cứ hai ba hôm là bà Cát lại gục Sở Vọng: “Còn mấy tháng nữa là cháu cũng cưới làm rồi. Cháu định bao giờ để cô uống rượu mừng đây hả?”

Sở Vọng cười cười: “Cô chó sốt ruột. Huống hồ chuyện này cháu không thể quyết định được.”

Bà Cát nói, “Rốt cuộc bao giờ thì cái cậu Tư kia tốt nghiệp hả, lâu thế rồi mà không thấy tin tức gì, sốt ruột chết đi được. Hay là để cô gọi điện báo đến trường cậu ta hỏi?”

Sở Vọng vui vẻ: “Sao cô không nhờ người đáng tin gục cưới lên báo Thames?”

Bà Cát nhìn cô, “Ý kiến này không tệ, vậy báo Tuệ Tế đi đáng báo đi.”

Thấy bà Cát định làm thật, Sở Vọng vội kéo bà lại, cười to: “Cô tha cho cháu đi! Anh ấy học hai bằng đấy, cháu cũng phải chờ thi xong chính thức tốt nghiệp đã, bây giờ chưa vội!”

Tuy hai cô cháu nói đùa nhưng Sở Vọng cũng biết, đã lâu rồi mà không có thư từ Anh gửi đến, còn câu chuyện trên *Diệp báo* vẫn đăng tải đều đều. Thấy ngoài mặt cô không nói nên bà Cát mới muốn kích cô, để xem cô không sốt ruột thật hay chỉ đang làm dáng.

Nói không sốt ruột thì cũng không đúng. Dù một trăm năm sau khi thông tin phát triển, hai người rành rồi muốn lên lạc với nhau thì vẫn chênh lệch thời gian bảy tám tiếng; còn nếu ai cũng bận thì có khi hai ba tháng cũng không nói chuyện với nhau được mấy lần, huống gì là thời đại này.

Chỉ là lâu quá rồi không có tin tức, muốn biết tình hình gần đây thế nào cũng không được, vì vậy mới bận lòng.

Có điều Sở Vọng cũng có rất nhiều chuyện muốn làm, thỉnh thoảng qua tờ *Diệp Báo* biết được anh vẫn đang hoạt động ở đầu kia trái đất, thế là tốt lắm rồi.

***

Từ Thiếu Khiêm thông báo “trước khi hội trường mới đến Hương Cảng, mọi công việc ở phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân tạm thời trì hoãn”, tuy các thành viên khá bất mãn nhưng cũng bận chuyện nhà nên không nói nhiều, mà cũng vì vậy nên đã hai tuần rồi Sở Vọng chưa gặp Từ Thiếu Khiêm.

Trong hai tuần đó, nhà họ Từ cũng không gọi điện thì gọi có đi đây.

Sở Vọng vào thử xem Cambridge có thư hỏi âm không, vừa rồi đến chuyện Chấn Chấn, nghĩ bụng có lẽ thư hỏi chị Từ xem người nhà Diệp Văn Dữ có ý gì không, thế là tìm thời gian gọi điện đến nhà họ Từ.

Tiếp tuyến viên nghe máy, một lúc lâu sau mới nói máy được.

Đầu dây điện thoại im lặng một lúc rất lâu rồi mới có người nghe máy. Là Từ Văn Quân, vẫn là giọng lạnh lùng lì lợ ý nhiều như thường: “Tốt nhất đợt này cứ đừng đến.”

Giọng của cậu rất nhẹ, nghe lại mơ hồ, như thể đang tay cô ông nghe để nói chuyện. Tuy đã che lại nhưng có vẫn thoáng nghe được tiếng hét và tiếng rên rì của người nữ truyền đến, đi đôi là tiếng khóc sục sùi nặng nề, nghe mà chấn động.

Tuy âm thanh đã bị bóp méo, song Sở Vọng vẫn nhận ra: là chị Từ.

Cô hít sâu, hỏi, “Cô Từ làm sao thế?”

Từ Văn Quân không đáp.

Cô lại hỏi: “Giáo sư Từ đâu rồi?”

“Nghe điện thoại xong thì ra ngoài rồi,” Cậu dừng lại, “Hôm khác chị hãy gọi đến.”

Nói rồi, Từ Văn Quân cúp máy.

Điện thoại ngắt kết nối, bên tai Sở Vọng vẫn quanh quẩn tiếng khóc thê lương và tiếng gào thét.

Cô siết ống nghe, tìm đáp thỉnh thịch.

Đang định nhắc ống nghe lên thì điện thoại lại đổ chuông, con tim cô nháy lên tận cuống họng.

Cô nghe máy, vẫn là Từ Văn Quân.

Chỉ là vừa rồi cậu còn có thể miễn cưỡng giữ bình tĩnh, nhưng lúc này đã khác hẳn lên vì sợ hãi, giọng đứt quãng run run —

“... Chị có thể, có thể đến đây một chuyến ngay được không? Thấm nói đến rồi... Di Văn, di Văn với em không trời được thấm... Em sợ lắm. Em không biết phải tìm ai cả...”

Sở Vọng thấp giọng an ủi cậu. Cúp máy xong, cô chạy nhanh ra tìm chủ Henry, gọi điện báo tài xế của nhà đến.

Ngồi lên xe, gió thổi vù vù. Trong cuộc gọi hai người, tiếng gào thét đã biến thành tiếng mắng chửi, mắng di Văn, mắng Văn Quân, mắng rất khó nghe, khó nghe tới mức đến người ngoài như Sở Vọng cũng không chịu nổi chứ đừng nói gì đến Văn Quân. Những câu nguyên rủa ác độc kết quả đầu, khiến cô cảm thấy ngay cả tiếng gió ngoài xe cũng biến thành tiếng dằn bà gào thét.

Có lẽ con nghiệp đã phát tác.

Có từng thấy tuyến truyền trình xa mà tuy trên tap thì nên cũng thấy con nghiệp trông như thế nào —— nhưng chưa bao giờ tận mắt thấy một người nghiệp lên con bao giờ. Vừa sợ gặp chị Từ, vừa lo không có Từ Thiếu Khiêm ở nhà, Văn Quân và di Văn không làm gì được chị ấy, sợ chị Từ làm bị thương người khác, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Xe chạy đến đường Liên Hoa, tài xế đã được chủ Henry dặn trước, thấy cô vù mặt vào khuỷ tay thì ăn cần hỏi han, “Cô ba cô cần tôi giúp gì không?”

Sở Vọng lắc đầu, cô lấy lại bình tĩnh.

Vi đây là chuyện nhà người khác, tuy được Văn Quân nhờ nhưng đầu gì cô cũng là người ngoài, càng không thể để người khác can thiệp được, chỉ dặn anh ta chờ mình ngoài cửa, nếu thật sự không có cách gì thì sẽ tìm anh ta sau.

Xuống xe nhấn chuông cửa, di Văn quần áo xộc xệch tóc tai rồi bù chạy ra.

Vừa thấy cô thì sốt ruột hô lên: “Sao cô lại đến đây?” Rồi lại khóc thút thít kéo cửa ra cho cô vào, “Cậu chỉ đi vắng không về ngay được, vào với cậu Văn Quân cũng tốt.”

Nhà họ Từ là nhà cũ, phòng liền kề nhau, mỗi một căn phòng đều dẫn thẳng ra sân. Di Văn dẫn Sở Vọng đi băng qua sân đến trước cửa phòng Văn Quân, gõ cửa mời cô vào phòng, đúng lúc này nghe chị Từ mắng di Văn: “Mười tuổi bà đã làm nó bực cho nhà tôi! Giờ tôi đập đầu tự tử ở đây, thì bà phải biết sau này đừng hòng sống yên ổn ——”

Văn Quân đứng trong phòng, mặt gần dụa nước mắt, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm cánh cửa kia, gần đứt hết lời: “Bác sĩ đã nói với thám tử lâu rồi còn gì: nếu giờ thám còn hút nữa thì sẽ chết...”

Lập tức phòng bên gào thét: “... Các người cứ giết tôi đi! Tôi cũng không cần cái mạng này nữa ——”

Chỉ nghe thấy tiếng cửa gỗ đập rầm rầm, không biết là dùng vị trí nào trên cơ thể, di Văn đau lưng khóc rống rã. Cách một bức tường, Sở Vọng cẩn thận trấn an: “Cô à, bọn họ không chịu nói, vậy cô có thể nói cho em biết bọn họ giấu thuốc ở đâu không?”

Cô vừa nói vừa nháy mắt với Sở Vọng.

Bên kia dần yên tĩnh. Sở Vọng lại thấp giọng gùu với nói tiếp: “Cô à, em đang tìm cho cô đây, cô đừng cuống —— đợi em tìm đã.”

Lúc này, ở bên cánh cửa yếu ớt nói “... Vậy... Em tìm nhanh đi...”

Sở Vọng báo di Văn canh giữ cửa, còn mình kéo Văn Quân vào trong góc, nhỏ tiếng hỏi: “Gần đây có hay thế lắm hả?”

Văn Quân lau nước mắt: “Hồi đầu trong nhà lấy dây trói thám, thám lại văng vẩy làm tay chân trầy xước máu me be bét, chú đau lòng nên đóng cửa trông nom thám. Có lúc đỡ hơn, nằm yên trên giường đại tiện tiểu tiện, còn tệ thì, giống như bây giờ... Trước khi ăn tôi thám vẫn bình thường, chủ cho thám uống thuốc, mới nghe điện thoại ra ngoài thì thám lại nổi điên.”

Trong tình huống bình thường, sức mạnh của phái nữ chỉ bằng 30% so với nam giới, nhưng giờ chị Từ lên cơn liều mạng, mà Văn Quân chỉ mới mười tuổi, còn di Văn lại già rồi.

Trước đó cô nghe nói Từ Thiếu Khiêm không thích thuê nhiều người giúp việc; hơn nữa chị Từ vốn khỏe không, mỗi người ngoài đến lại thành nhiều người lấm miệng. Cho nên chị Từ đến Hương Cảng cũng chỉ dẫn theo một mình di Văn.

Thế nên trước nhất, trong nhà cũng chỉ có mỗi Từ Thiếu Khiêm là có thể khống chế được chị, nhưng với điều kiện là chị đang ở trạng thái bình thường.

Sở Vọng trầm ngâm, sau đó thấp giọng hỏi: “Trong phòng em có dây thừng không?”

Vân Quấn gạt đầu, lời một cuộn dây thừng ở trong ngăn kéo ra.

“Lát nữa chị và đi Vân sẽ giữ tay chân cô Từ, còn em trôi cô lại. Chúng ta vừa trông cô, vừa đợi giáo sư về thì cô trôi, em thấy có được không?”

Vân Quấn lắc đầu, “Thăm dần lên là sức lớn lắm, còn đập phá đồ nữa. Có gì đập nấy: lọ hoa, ghế, kéo... Em với đi Vân mà giữ thím là thím sẽ lấy đồ đập người...”

Sở Vọng suy nghĩ, “Tài xế nhà chị đang ở ngoài, đàn ông sức sẽ lớn hơn. Chị mời anh ta vào, đến lúc đó chị cho anh ta thêm tiền, lại dọn mấy cái, chắc chắn anh ta sẽ không tiết lộ chuyện...”

Sở Vọng còn chưa nói hết câu thì đột nhiên, ở bên kia cánh cửa chị Từ dáo giọng hét lên, “Em không tìm thuốc mà làm gì đây hả? Tôi nghe thấy hai đứa nói chuyện rồi!”

Di Vân quát lên: “Hai đứa nó đang tìm ạ!”

Đầu kia im lặng lại, một lúc sau, chị bật cười ha ha khiến tóc gáy Sở Vọng dựng ngược. Cười xong, chị Từ nghiêm nghị quát: “Các người đang lừa tôi! Tôi sắp chết đến nơi rồi, các người cũng đứng hòng chết được từ tế ——”

Cửa lại bị đập mạnh bình bịch, mấy thanh gỗ ghép lại đang dần nứt ra.

Vân Quấn sợ hãi, nép vào Sở Vọng run lên bần bật. Di Vân liên tục thở dài, lầm bầm: “Đằng nào cũng chết! Cùng lắm hút thêm lần này nữa!”

Thấy bà run toan mở cửa, Sở Vọng lao đến chặn đi Vân lại: “Đã cái mấy ngày rồi, giờ đi định hày hoại hết sao?” Không đợi đi Vân mở miệng, cô đã nói tiếp, “Tài xế nhà cháu đang ở ngoài. Đàn ông sức lớn, nhờ anh ta đến giúp thì nhất định có thể trôi cô lại, đợi thầy về.”

“Sao có thể dễ dàng để người ngoài trông thấy bộ dạng đó của cô chứ được...” Di Vân rưng rưng tức đầu, nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắp nứt.

Nhưng sau đó lại dài, nghiêng đầu đi, cuối cùng vẫn thỏa hiệp với Sở Vọng: “Làm phiền cô gọi cậu ta vào.”

Sở Vọng đẩy cửa chạy ra ngoài. Bên ngoài trời tối đen như mực, đèn xe chói lóa ở ngoài sân càng khiến cô không thấy đường. Đem qua có mưa nên trên mặt đất toàn bùn lầy trơn trượt. Sở Vọng vừa chạy ra ngoài vừa gọi tên tài xế, đúng lúc va phải một người ở trong sân, suýt nữa đã ngã xuống.

Người kia nín chặt tay cô, không để Sở Vọng ngã.

Cô vẫn không thấy gì, nhưng người kia đã kéo cô lại, khó hiểu hỏi, “Lâm Trĩ? Sao giờ này em lại đến đây?”

Người kia nhìn cô chăm chăm mấy giây, đột nhiên nhận ra điều gì đấy, vội buông cô ra rồi bước vào nhà. Sở Vọng dụi mắt, chợt nhận ra đó là Từ Thiếu Khiêm, bèn nghiêng đầu theo anh đi vào.

Từ Thiếu Khiêm mở cánh cửa kia ra, chợt một bóng đèn lao về phía cửa, nhưng đã bị anh duỗi tay chặn lại ——

Chị Từ đầu tóc rối bù, con ngươi long sông sọc, quần áo xộc xệch, cắn lên tay anh khiến Từ Thiếu Khiêm phải rên lên, túm lấy tay kia của chị kéo ra. Từ Thiếu Khiêm ngoài đầu nhìn Sở Vọng, mồ hôi trên trán càng sáng lên trong đêm. Anh nghiêng đầu, cắn răng nói: “Vào phòng bên đi, đứng ra ngoài này.”

Sở Vọng đáp vâng, chạy nhanh vào phòng của Vân Quấn.

Cánh cửa bên cạnh đóng lại cái sầm, thành thạo phát ra tiếng khóc ai oán cùng những câu nguyên từ Từ Thiếu Khiêm đầy đắng sợ.

Từ Thiếu Khiêm vẫn dụi dụi an ủi vợ. Còn chị Từ nón khan điên cuồng, tiếng khóc cũng dần ngớt.

Phòng bên này im ắng đến mức đáng sợ, Vân Quấn ôm tay Sở Vọng run lẩy bẩy, con tim Sở Vọng cũng đập thành thịch, không biết rốt cuộc chị Từ đã đỡ hơn hay là ngất xỉu, hay là tái thở rồi.

Chỉ chốc lát sau, mùi bài tiết với mùi nôn mửa chua chua hồi thổi bay đến. Dạy dạy Sở Vọng cuộn trào lên xuống, suýt nữa cũng nôn ọc.

Một lúc trôi qua, phòng bên truyền đến âm thanh nghẹn ngào của chị Từ: “... Em... Em khó chịu lắm, để em chết sớm đi cho rồi...”

Từ Thiếu Khiêm thấp giọng vỗ về: “Chết cái gì chứ? Đừng lo. Không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Đợi cai được thuốc rồi bồi dưỡng khỏe lại, anh sẽ dẫn em ra ngoài đi chơi. Không phải em vẫn muốn đi Mĩ Lai đấy à?”

Chị Từ sịt sịt, “Em... Sao em có thể nói những lời độc địa như thế, em cũng không biết mình đã nói như vậy bao nhiêu lần rồi...”

“Không sao. Nếu em đã ổn rồi thì xin lỗi Vân Quấn và đi Vân là được, bọn họ sẽ không trách em đâu.”

“Em ổn chỗ nào chứ?” Chị Từ nghẹn ngào, “Em ba phần người ba phần quỷ, anh còn giữ em lại làm gì? Nhấn lúc còn sớm để em xuôi tay về trời, để em làm cô hồn đã quý đi!”

“Là ai ngại trước đã thể thoát với tổ tông: ‘Sinh làm người họ Từ, chết cũng làm ma nhà họ Từ’ hả?”

“Đến muộn con cũng không có, tổ tông họ Từ đâu có nhận em?”

Từ Thiếu Khiêm cười chị, “Thế thì phải chớng khóc lên, sinh nhiều đứa cho anh.”

...

Chị Từ đã bình thường trở lại. Sở Vọng cũng yên tâm phần nào. Nhưng vô tình nghe được những lời riêng tư của vợ chồng họ, cô có hơi xấu hổ.

Từ Vân Quấn đứng trong góc, thấp giọng cay nghiệt, “Chết sớm không phải tốt sao?!”

Cậu nói lời này chỉ cho Sở Vọng nghe, ngay đến đi Vân cũng không nghe rõ thì phòng bên kia cũng không thể nào nghe được.

Sở Vọng nghiêng đầu tính giáo huấn cậu, song lại thấy cậu cuộn tròn mình, vội mặt xuống bàn òa khóc.

Cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Còn nhỏ mà đã phải chịu nhiều kích thích như thế, Sở Vọng không khỏi nhói lòng.

Sở Vọng im lặng nhìn cậu khóc, đợi đến khi trong nhà đã ổn, cũng không nghe thấy bên cạnh có động tĩnh gì nữa, cô mới đi Vân lát nữa chuyển lời chào của cô đến thầy cô.

Vừa ra khỏi cửa thì thấy có người đang ngồi dưới mái hiên.

Thấy Sở Vọng đi ra, Từ Thiếu Khiêm ngừng đầu lên, cũng đúng lúc Sở Vọng đang nhìn anh. Chỉ một cái nhìn đã làm cô lập tức giật mình.

Dưới ánh trăng, trên mặt anh lấp lánh, phản chiếu một tầng sáng nhạt.

Từ Thiếu Khiêm đang khóc.

Người đàn ông thường mặc áo sơ mi trắng không vẩy bẩn, nay bên trên lại dính đầy vết bẩn và nước ỏ vàng. Anh ngồi nơi đấy, quần áo thì nhếch nhác, đáng vẻ chân nản suy sụp.

Từ Thiếu Khiêm vẫn cứ ngồi một chỗ, không tránh đi mà chỉ ngồi ngẩn nhìn cô.

Trong ấn tượng của Sở Vọng, Từ Thiếu Khiêm phải là một người tư tưởng nhậy bén sâu sắc, khí chất như nhũ toàn thân sạch sẽ. Nếu là trước kia, Sở Vọng quyết sẽ không tin anh có dính dáng đến mấy chữ như đo bản bốc mùi hay chân nản suy sụp như thế.

Trước ngày hôm nay, nếu có người chụy đến nói với cô rằng: “Từ Thiếu Khiêm đang mặc một bộ đồ bẩn thỉu, dính đầy phân nước tiểu với vật ỏ ứ. Anh ta mặc đồ bẩn ngồi dưới đất khóc.”

Nhất định cô sẽ đã bay người đó.

Nhưng nay chính mắt cô chứng kiến, thế mà vẫn hồ nghi không tìm người đang ngồi dưới hiên chính là Từ Thiếu Khiêm.

Cô chưa thấy một Từ Thiếu Khiêm như vậy bao giờ, Sở Vọng ngẩn ngơ chôn chân tại chỗ, con tim rưng động, thậm chí không biết nên đi thế nào mới phải.

Lúc đang ngờ ngác đứng giữa sân, không hiểu sao cô bất chợt nhớ đến chuyện chị Từ kể, là chuyện lần đầu tiên chị theo Từ Thiếu Khiêm đi thuyền đến Marseilles, Từ Thiếu Khiêm mười sáu tuổi vì con chết yếu vợ ốm yếu mà đã tuyệt vọng tìm kiếm cứu trợ khắp thuyền, có lẽ anh của lúc đó cũng như hôm nay.

Cô nhớ lại lần đầu mình xuất ngoại, dường như cũng đang ở độ tuổi ấy. Có điều chỉ đi máy bay đường dài mười mấy tiếng mà thôi, vẫn bình an khỏe mạnh, dù tạm thời chia xa người nhà mấy tháng thì vẫn có thể gọi video trò chuyện —— nên cô chỉ khóc từ cửa hải quan lên máy bay, lìn mi dính lệ, ngẩ đầu ngủ hơn mười tiếng.

Còn anh lúc ấy chỉ mới là cậu bé chưa lớn, thế mà đã trải qua nghìn cách sinh tử chưa ai trải qua, cầu cứu cũng không được.

Sở Vọng đứng lặng tại chỗ, không biết đã đứng bao lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy một tiếng rất khẽ rất nhẹ ——

“Dọa em rồi à?”

Sở Vọng lắc đầu.

Từ Thiếu Khiêm cười trấn an, “Hôm nay kéo em vào chuyện này, lại để em thấy cảnh đó, tội xin lỗi.”

“Vân Quấn cũng bị dọa sợ nên mới gọi em đến. Chuyện hôm nay em sẽ coi như chưa thấy gì.” Dừng một lúc, Sở Vọng lại hỏi, “Cô đã đỡ chưa à?”

“Đỡ rồi, giờ đang ngủ.”

“Thế thì tốt quá.”

“Người nghiện thuốc đều vậy, sau này em gặp cô ấy... không cần phải sợ.”

“Em không sợ.”

“Chỉ là cô ấy quá đau đớn thôi.”

“Em biết mà.”

Từ Thiếu Khiêm im lặng ngồi tại chỗ, nhưng Sở Vọng lại có cảm giác anh muốn tâm sự với ai đó, thế là đến gần, ngồi xuống cạnh anh.

Đột đến khi ngồi xuống, cô mới thấy anh vuốt phẳng một tấm ảnh trong tay. Vì tiền rơi dưới đất, chắc hẳn tấm ảnh được lấy ra từ đó.

Thấy cô ngồi xuống, Từ Thiếu Khiêm bèn đưa tấm ảnh cho cô xem. Trên ảnh là một cậu chàng nụ cười rạng rỡ, ăn mặc trang diện theo phong cách Văn Thanh, nhưng tóc không cạo mà để kiểu tóc thời nhà Minh, cài một cây trâm trên đầu. Sở Vọng tưởng là Từ Thiếu Khiêm khi còn trẻ, lúc đàn quốc vĩa mới thành lập, nhưng nhìn kỹ lại thì người trên ảnh là nữ giới nam, có gái ấy chứ là chị Từ ngày xưa.

Sở Vọng ò lên, Từ Thiếu Khiêm cười nói, “Tuy có ấy xuất thân từ gia đình kiểu cũ nhưng lại y hệt một đứa con trai. Tôi hay lấy chuyện này đùa cô ấy, bảo, ‘ngày trước khi bà mai đến làm mối với mẹ anh, nói là một khâu tú đệ đang trang nhả, sao giờ lại là em?’”

Sở Vọng bật cười, không biết nên nói gì cho phải.

Cả hai rơi vào im lặng kéo dài.

Một lúc sau, Từ Thiếu Khiêm không chắc chắn hỏi, “Sẽ khá hơn đúng không?”

“Cai được thuốc rồi thì từ từ dưỡng bệnh là ổn.” Bản thân Sở Vọng cũng là người gấu bệnh sợ thầy, càng không quá tin tưởng vào trình độ chữa bệnh ở thời đại này, nên chỉ có thể thuận miệng an ủi.

Từ Thiếu Khiêm gật đầu, “Ừ” một tiếng. Đường như anh đã rất mệt, cúi thấp đầu cái ánh đi, sau đó đưa một bức điện báo cho cô đọc.

“Tôi nay diện báo ở Anh mới đến, trong trường giới điện báo tôi đi lấy. Không ngờ chỉ trong khoảng thời gian đó, cô ấy lại xảy ra chuyện,” Từ Thiếu Khiêm cười gương, “Thuyền của bọn họ sắp tới rồi. Hôm nay đã làm phiền em rồi, tối muộn vậy mà còn đến đây. Về sớm đi, sau này... còn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm.”

—

*Qin: Chương sau còn dài hơn chương này (10k chữ) nên tối nay và mai có thể sẽ không có chương mới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Người bệnh (14)

Trong Từ Thiếu Khiêm bấy giờ không khác gì bình thường.

Ngày thứ hai vào tuần thứ hai sau khi nhận được điện báo, Từ Thiếu Khiêm thông báo với tất cả các thành viên: “Trước khi con thuyền Duant cập bến Hương Cảng, mọi người không được nhúng tay vào công việc ở viện nghiên cứu nữa.” Mà dường như cũng trong khoảng khắc ấy, thống đốc Hương Cảng cũng nhận được điện báo, lập tức điều hai đội binh đến canh gác viện nghiên cứu, nghiêm khắc kiểm tra vật phẩm và tài liệu mọi người mang theo khi ra vào, tất cả thư từ của viện nghiên cứu gửi ra ngoài đều bị giữ lại.

Trước khi con tàu nước Anh đến Hương Cảng, viện nghiên cứu rơi vào tình trạng hỗn loạn nhất từng có.

“Vi sao không cho bọn tôi gửi thư về nhà?” Tiến sĩ người Đức là Carl và Hoffman không dưới một lần phẫn nộ chất vấn lính Anh, “Các người không có quyền làm thế!”

“Thế thì phải hỏi người của các anh.” Lính Anh cười ha ha, “Có người cho bọn này biết: Bất cứ ai từ chối điều tra thì có thể sẽ bị đưa thẳng đến tòa án quốc tế. Nếu không muốn ngồi ghế điện thì đừng có lộn xộn.”

Do các thành viên cảm phần hay khó hiểu thì Từ Thiếu Khiêm vẫn giữ thái độ hòa nhã vạ năm không đổi, mỉm cười khuyên nhủ “Xin mọi người kiên nhẫn chờ thêm một tuần nữa.”

Nhưng Lương Chương lại không có được tu vi như anh. Người ngoài tra hỏi nhiều lần, anh ta còn có thể mặt đỏ tía tai lùi vào góc tường ngậm chặt miệng. Mãi cho đến Lisa khó hiểu hỏi anh: “What are they protect? Protect us, or protect something from us?” (Rốt cuộc bọn họ đang bảo vệ gì thế? Bảo vệ chúng ta hay đang phòng bị chúng ta?)

Lương Chương vò đầu bứt tai, nhưng vẫn giữ kín miệng: “Tôi không biết thật! Đừng hỏi tôi!”

Người Anh ở vùng thuộc địa rất xem thường người da màu. Người Hoa và người Ấn ở Thượng Hải, Hương Cảng hay Singapore đều đã quen rồi, nhưng Carl và Hoffman thân là người da trắng lại chưa bao giờ bị đối xử như vậy, lúc này đang cực kỳ phẫn nộ trước sự ngạo mạn của lính Anh.

Hai tiến sĩ người Đức cũng nhận được nhiều lần bày tỏ bất mãn với lính Anh bằng cách vung tay vung chân. Máy hôm sau, hai gã hù ấy đặt một con chó lùn đen đến, gọi nó là “Prussia!”. Lúc tiến sĩ người Đức đi qua thì cười ha ha nói lớn: “Sức sinh mệnh nghe hiểu tiếng Anh! Nhưng Prussia đứng sù, người thân của máy đến rồi, chắc chắn là bọn chúng muốn nói mấy lời với máy.”

(*Prussia hay còn gọi là Phổ, là một vương quốc trong lịch sử cận đại nước Đức.)

Trong phòng nghiên cứu, mâu thuẫn giữa người da trắng và người da màu đã bùng nổ. Hoffman không chịu nổi sự gậy vò ngày một chồng chất, cuối cùng cầm tài liệu nghiên cứu của mình đập mạnh xuống bàn của Từ Thiếu Khiêm, giận dữ gào lên: “Tôi không làm nữa! Tôi về Đức có được không hai?”

Đổi mặt với gấu xám nước Đức đang xù lông, Từ Thiếu Khiêm vẫn bình tĩnh một cách lạ thường: “Kiên nhẫn chờ chút nữa đi.”

Nhìn Hoffman kêu gào trong văn phòng, Chandra an ủi: “Người Anh ở vùng thuộc địa đều vậy cả mà, các anh cũng phải quen rồi chứ.”

Mọi người ngán thán nhìn Từ Thiếu Khiêm và Lương Chương đã biết chuyện, cũng vì thế mà xếp Sở Vọng vào phạm vi người biết chuyện. Tuy nhiên, xem ra cuộc sống của cô dễ chịu hơn Từ Thiếu Khiêm và Lương Chương nhiều, bởi vì thực chất khi mọi chuyện còn chưa bắt đầu thì trong phòng thí nghiệm đã rạn nứt, Sở Vọng cũng âm thầm thoát nỗi hồi thuy.

May mà không lâu sau, con tàu Daant đã đến Hương Cảng.

Trước khi tàu đến, hai toán binh hạ cấp của quân đội Anh đã canh gác quanh viện nghiên cứu. Tất cả mọi người yên lặng chờ trong văn phòng, tìm dịp thành tịch.

Hoffman ngán Từ Thiếu Khiêm lại, chỉ vào đám người Anh đều vớ gương oai bên dưới, câu kinh hốt: “Định chi công tác dài nhiều ngày, lại còn cấm chúng tôi gửi thư, bày giờ thì cấm tức giam lỏng! Bọn tôi là nhà khoa học chứ không phải tù nhân!”

Từ Thiếu Khiêm chỉ cười không đáp, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Hoffman như đám vào bóng, ngoài đầu tức giận hét lớn: “Tôi muốn từ chức!”

Thống đốc đích thân dẫn cấp dưới ra bến tàu đón người. Lúc Từ Thiếu Khiêm đi xuống nghênh đón thì Sở Vọng cũng đứng ngồi không yên, sốt ruột chạy ra ban công nhìn xuống.

Có hai chiếc xe chậm rãi chạy vào.

Sở Vọng nhìn chằm chặp chiếc xe đã dừng lại —— thống đốc mỉm cười mở cửa xe, một đôi ủng và quần bô chậm rãi xuất hiện từ ghế sau, một người vóc dáng cao to, đeo kính nhỏ, mặt mày nghiêm nghị nuôi râu dài, ông mặc một chiếc áo dài quá thắt lưng.

Trong khoảnh khắc khi Rutherford râu dài mặc áo khoác dài xuống xe, Sở Vọng như biến thành “lân nào tẩn”, kích động tới mức chỉ muốn quỳ rạp xuống đất.

Tiếng ồn ào xung quanh cũng dần lặng đi trong khoảnh khắc ông bước xuống xe. Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng thán phục và tiếng hét lẫn lộn nhiều ngôn ngữ vang lên ——

“Rutherford? Ernest Rutherford! Ôi trời ơi!”

Còn chưa hồi phục từ kích thích mà Rutherford đem đến, thì ngay tiếp theo, bước xuống xe theo sau Rutherford là một người để ria mép hỏi dài cùng một người Do Thái trẻ tuổi.

Lập tức bên tai Sở Vọng lại vang lên tiếng hét ầm ĩ ——

“Có có phải là Wilson trợ lý của Rutherford không?”

Người kìa đến cuồng hét lớn: “Đúng! Chính là ông ấy! Thomson Wilson, người phát minh ra buồng sương đã giành giải thưởng Nobel cùng Compton năm ngoái!”

...

Trong bọn họ, chỉ có Sở Vọng thật sự nhìn kỹ người trẻ tuổi Do Thái đứng đằng sau hai người nọ.

—— Đây có phải là Oppenheimer không?

Là Oppenheimer 24 tuổi rời khỏi Bonn, vừa bước chân ra đời đó sao?

Từ Thiếu Khiêm và Rutherford tiến tới tận mặt chuyện trò, còn chàng thanh niên Do Thái lạnh lùng nhìn hai người chăm chú, trong mắt in hằn ghen tị.

Sở Vọng nghĩ bụng Ô, đúng là anh ta rồi —— bốn năm trước bị Rutherford từ chối ngoài cửa, ba năm sau Rutherford đi đến đâu anh ta cũng leo đến đó thôi, ngoài Oppenheimer ra thì không còn ai khác nữa.

Rutherford ôm Từ Thiếu Khiêm, hàn huyên vài câu rồi đi thẳng vào chính đề, sóng vai cùng lên lầu. Đám đông đứng trên lầu nhìn này giờ nhanh chóng tản đi, quay về bàn làm việc của mình, ngơ ngác ngồi yên. Chỉ có Sở Vọng là đang đắm chìm trong sắc đẹp của Oppenheimer, đến khi sự tỉnh tỉnh chuẩn bị thì bị Từ Thiếu Khiêm bắt quật tạt.

“Lại đây.” Từ Thiếu Khiêm mỉm cười, vẫy tay với cô.

Sở Vọng chạy đến. Đoàn người đi vào văn phòng kín, đóng cửa lại.

Từ Thiếu Khiêm giới thiệu cô với Rutherford, “Giáo sư Rutherford, thầy của tôi; Lâm Trí, học trò của em.”

Sở Vọng khỏ eo nhện nọt: “Chào giáo sư Rutherford, hội trưởng hội Hoàng gia Luân Đôn, em rất sùng bái thầy.”

Sùng bái quá ấy chứ! Mô hình Rutherford của ngài đã đi suốt quãng đời học sinh của tôi đấy!

Rutherford quan sát cô với ánh mắt tán thưởng hậu bối có trên vọng.

Cái nhìn đó suýt làm Sở Vọng ngất xỉu. Rutherford nhìn mình, đời này sống thế là đủ rồi!

Ngay sau đó, ông nói với Từ Thiếu Khiêm “Được đấy. Mới đầu thầy không muốn để em rời khỏi Cambridge, bây giờ nhìn lại, có lẽ lựa chọn của em là chính xác. Chỉ mới bốn năm mà dưới tay em đã xuất hiện lớp lớp nhân tài.”

Sở Vọng nghĩ bụng: Nhưng người có học trò khắp thiên hạ chính là ngài! Không chỉ ngài, mà rất nhiều học trò của ngài cũng sắp có học trò khắp thiên hạ! Ví dụ như trợ lý Wilson đang đứng cạnh ngài lúc này đây, còn cả người học trò xấu tính đang đứng sau lưng ngài, người không được ngài tán thưởng nữa —— anh ta chính là nhân vật chủ chốt của dự án Manhattan, là cha đẻ của bom nguyên tử đấy!

Trong lúc có đang suy nghĩ miên man, thì chàng thanh niên Oppenheimer xấu tính không ai tán thưởng đã khinh thường hừ một tiếng.

Lúc này Rutherford mới giới thiệu Từ Thiếu Khiêm với anh ta: “Robert Oppenheimer, năm cậu rời Cambridge đã gặp cậu ấy.”

Oppenheimer tự động bắt tay với Từ Thiếu Khiêm, lạnh lùng nói: “Tú, tôi đã gặp anh rồi. Năm anh rời trường, tôi muốn làm học trò của thầy nhưng bị thầy từ chối nhiều lần. Mọi người nói vì chuyện này mà tôi ghê hận, nên bắt luận thầy ấy đi đầu, để tôi nghe được là nhất định sẽ bám theo. Ở phòng thí nghiệm châu Âu có một lời đồn thế này: Đối này Oppenheimer không có duyên làm học trò của Rutherford, cho nên rất ghét tất cả học trò của ông. Từ, anh phải cẩn thận đấy.”

Rutherford bật cười: “Thầy cũng không biết vì sao lại dẫn cậu ta đến nữa. Nhưng trước khi xuất phát, thầy có gửi điện báo cho cậu ta, mời cậu ta đi thuyền đến. Vậy mà ngày thứ ba sau khi gửi điện báo, cậu ta đã xuất hiện rồi. Từ lúc nào mà thuyền đi từ Hà Lan đến Anh lại chạy nhanh như vậy?”

Khi mọi người cười phà lên thì Sở Vọng lại gào thét trong lòng: Đáng là đại lão! Giác quan thứ sáu của ngài đúng là chính xác. Ngài không nhìn nhầm người này đâu —— anh ta quả thực khó lường!

Cười xong, Rutherford mới nghiêm mặt nói, “Chờ thêm mấy tuần nữa để tàu của đại sứ Anh đến Hương Cảng, đến lúc đó sau khi làm rõ thỏa thuận với chính phủ nước em, thầy sẽ gửi thư đến đại học Rome, Phòng thí nghiệm Leiden và Đại học Vật lý và Hóa học Paris để mời một vài người quan trọng, lấy danh nghĩa là vài bài phát biểu về “Ngôi sao đặc” của em.”

“Mời Enrico* và vợ chồng nhà Curie?” Từ Thiếu Khiêm hỏi.

(“Enrico Fermi là nhà vật lý lý thuyết và thực nghiệm người Ý.”)

Rutherford gật đầu.

Một lúc sau, ông thờ dài nói, “Thầy vẫn luôn tự hỏi, không biết em ở đây thì có tiền đồ thế nào? Sự sẽ chôn vùi em. Nhưng không ngờ là em đã làm được rồi.”

Từ Thiếu Khiêm cười cười, “Nhưng vẫn cứ gây ra rắc rối thầy ạ. Là một chuyện trọng đại, mừng tính toàn nhân loại.”

Rutherford nói, “Thầy chỉ sợ chuyện em xử lý khó mà giải quyết được. Vì thế nên khi vừa nhận được thư của em, thầy đã lập tức xin nữ hoàng một thân phận không chính thức trong chính phủ, liên lạc với các nhà vật lý và chính quyền Anh, cũng giám sát các đại sứ Anh xuất phát từ Anh. Ngoài ra, thầy còn thường xuyên nghe nói, chính quyền và binh lính Anh ở thuộc địa có tính khí rất xấu. Thế nên thầy lo em mà xử lý thì sẽ khó giải quyết —— vì vậy thầy mới đến đây nhanh nhất có thể.”

Từ Thiếu Khiêm gật đầu, “Mọi người đều đang ở phòng thí nghiệm bên cạnh —— bọn họ đã đợi rất nhiều ngày rồi.”

Rutherford gật đầu. Từ Thiếu Khiêm đẩy cửa ra, đoàn người sải bước đi trên hành lang.

Rutherford nhìn thoáng vào phòng thí nghiệm, Từ Thiếu Khiêm làm tư thế “mời”.

Rutherford bước vào phòng thí nghiệm. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều nhìn ông đi vào, im lặng chờ ông lên tiếng.

Sở Vọng cũng chạy nhanh về chỗ của mình, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đứng một lúc, ông đi thẳng vào chủ đề:

“Có lẽ các anh chỉ rất tò mò không biết vì sao tôi lại đến đây.

Tôi đến đây với một thân phận không chính thức, khẩn cầu các anh chỉ cùng tôi chung tay bảo vệ một bí mật trọng đại. Nhưng rất tiếc, tôi không có quyền nói cho các anh biết rốt cuộc bí mật đó là gì, vì sao chúng ta phải đấu tranh vì nó.

Nhưng tôi tin rằng, một nhóm người trong số chúng ta sẽ nhanh chóng đoán ra bí mật đó là gì. Cũng vì vậy mà chúng ta phải bỏ ra một cái giá tương đương vì nó;

Sau khi trao đổi ổn thỏa với chính quyền, kế hoạch này sẽ chính thức được khởi chạy. Và từ khắc đó trở đi, chúng ta sẽ mất đi một phần tự do cũng như một số quyền lợi về truyền tin và riêng tư: mỗi một phong thư gửi ra ngoài hay một cuộc điện thoại gọi đi đều có thể sẽ bị nghe lén giám sát, kiểm tra nghiêm ngặt thậm chí là thu hồi; hay thậm chí mọi nhất cứ nhất động của chúng ta đều bị theo dõi giám sát; mỗi một quyết định sai lầm của chúng ta đều có thể bị đưa ra xét xử tại tòa án quốc tế.

Khoa học không có biên giới. Khoa học là tài sản thuộc về nhân loại. Nhưng tôi cho rằng, khi nó đẩy tiến mạng con người đến bờ vực nguy hiểm, thì các nhà khoa học nên là những người đứng đầu sóng gió, dốc hết sức mình vì nó.

Nếu trong số các anh có chị cảm thấy khó chịu vì gò bó hay sợ hãi, vậy thì hãy rời đi ngay lúc này, trở về nơi mình muốn về. Như thế, các anh chị sẽ không còn liên quan đến bí mật này nữa.”

Nói xong một tràng dài, ông đưa mắt nhìn sáu mươi người trong phòng thí nghiệm.

Căn phòng vẫn lặng như tờ. Không ít người đưa mắt nhìn nhau, mà điều khiến tất cả kinh ngạc gấp bội đó là:

Không một ai rời đi.

Ông hỏi lại: “Giờ rồi đi vẫn kịp.”

Một giây, hai giây... Thời gian chậm rãi trôi qua.

Tất cả vẫn ngồi yên tại chỗ, không ai nhúc nhích.

Đúng lúc này, Chandra đột nhiên nghiêng đầu hỏi: “Hoffman! Không phải trước đó anh nói muốn từ chức à!”

“Giờ! Tôi nói thế bao giờ?”

Rutherford hỏi: “Vậy bây giờ anh có ý gì?”

Hoffman đó mặt gãi đầu, đứng dậy, xấu hổ hỏi, “Thưa giáo sư Rutherford, tôi chỉ có một câu hỏi.”

“Mời anh.”

“Thư tôi viết gửi về vợ đang Đức cũng sẽ bị kiểm tra ư?”

“Nếu như là nội dung khiến người ngoài phải do mặt thì tôi thành khẩn đề nghị anh, một trong tuần này nên viết nhiều nhiều rồi gửi đi một lần... Nếu như để muộn hơn thì có lẽ chúng tôi sẽ đón vợ anh đến Trung Quốc.”

Trong tiếng cười của đám đông, Sở Vọng lại vò hành rung động.

Khi khoa học dần tiến bộ, gây nguy hiểm cho an nguy của nhân loại, thì những nhà khoa học đã xông pha lên đầu, cống hiến hết mình vì nó.

Thế nên mới không một ai rời đi.

Tốt quá rồi.

***

Trước khi tự do bị hạn chế hoàn toàn, thì buổi lễ đính hôn của Di Nhã đã cho cô một cơ hội tốt để ra ngoài hít thở gió.

Một tuần sau, ở trấn Nguyên Lăng.

Đó là một ngày đẹp trời, giữa những cơn mưa phùn của mùa đông, thì thật hiếm khi có một ngày trời nắng chan hòa như thế.

Tuy nơi thật sự có vườn hoa nằm ở trấn Nguyên Lăng, nhưng thực chất là nằm trên núi sát bên giới trấn. Rất nhiều nhân vật quan trọng không muốn đi bộ nên lái xe thẳng xe đi lên từ sau núi. Những người đến đây lần đầu thì muốn ngắm phong cảnh trước khi đến nơi, nhưng xe chỉ có thể đi đến giữa sườn núi.

Trấn Nguyên Lăng khá là lạc hậu, từ chỗ này lên núi thì có thể ngồi kiệu tre hoặc đi bộ. Vốn là vùng núi vắng bóng người, thế mà khi bước xuống xe,, đột nhiên có một đám phu kiệu hét lớn đi đến xung quanh các bà các cô, dọa mọi người giật mình. Những cô gái da trắng hay từ nước ngoài về đều cảm thấy mới mẻ, thế là chọn ngồi kiệu.

Từ đằng xa, Sở Vọng trông thấy Tiết Chân Chân đi sau bà Kiều, cô ấy mặc một chiếc váy truyền thống màu vàng nhạt, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm cổ kiệu, nom có vẻ chọn vẹn.

Bà Kiều nhận ra tâm tư có ràng, nhưng có lẽ cảm thấy tại buổi lễ đính hôn của nhà “suýt là thống gia”, nên trong nhà có con gái muốn ngồi kiệu thì sẽ mất thể diện, thế là bà tạm mất, để cô nàng bỏ đi suy nghĩ đó.

Bà Cát đi cùng Sở Vọng, thấy có cử nhân về phía bà Kiều thì cũng nhìn sang. Nhìn một lúc lại thấy buồn cười, hai bà bước đi lên khoác vai Chân Chân, cười nói với bà Kiều, “Chị Kiều à, Di Nhã nhớ con bé này lắm rồi, chúng ta là khách cũng đừng để chủ đợi lâu quá; ngồi kiệu sẽ nhanh hơn đi bộ, mà ngài Tạ cũng không phải chờ lâu, thế nào?”

“Cô Cát đây đã đính thân mới thì sao có thể không đi được? Chân Chân, phải học tập thái độ của đi Cát đây.” Bà Kiều nhìn cười tươi tắn, nhưng có lẽ lúc này đang âm thầm nghiền răng nghiền lợi. Sở Vọng cười nhìn bà Kiều, bà Kiều liếc nhìn cô, lại bổ sung: “Nhìn Sở Vọng đi, phóng khoáng nhanh nhẹn, càng ngày càng xuất sắc.”

Sở Vọng chẳng có lý gì phải nhích bà cả. Lễ phép chào hỏi xong thì cùng Tuệ Tế và Mật Thu đi cuối hàng. Dẫn cư thưa thớt, ẩn trong những bụi cây cao thấp mọc san sát nhau là những chòm phượng vĩ, dưới ánh nắng mặt trời, những hạt bụi li ti bay trong không khí trở nên ngào ngạt. Nhìn xuống khe núi, thành thủang lại có tiếng sột sọạt truyền tới, không biết là con thú hay con chim nào, hay là tiếng mưa trong núi đi ngang qua.

Đi thêm một đoạn nữa thì có một căn nhà gỗ màu đen đập vào mắt, bên số nhà rơi xuống, bên ngoài lưới sắt là là mấy người Ân độ khăn che đầu. Sở Vọng tò mò nhìn sang, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người, người đó lên tiếng giải thích, “Đó là đồn cảnh sát.”

Sở Vọng nghiêng người nghiêng đầu nhìn, bất chợt cười, “Ồ, là người cùng nghề với anh Tạ sao?”

“Ừ, cùng ngành. Có điều lính tuần bên này là người Ân.”

Sở Vọng gật đầu, nghĩ bụng: dù gì cũng là các chú cảnh sát đầy kinh trọng. Chậm rãi đi về phía trước, Sở Vọng lại hỏi, “Sao anh không cùng người nhà đi từ sau núi lên?”

Tạ Trạch Ích không đổi sắc đáp, “Vì tôi biết có ba muốn đi lên từ phía trước núi.”

Sở Vọng có không trọn trừng mắt, lại cười đùa, “Chẳng nhẽ ngài Tạ vẫn đang đổi anh à?”

Tạ Trạch Ích lại cười, “Ừ. Trong nhà mới khách mà không hề có lấy một người thông báo với tôi, muốn tôi không mời mà tôi đấy mà.” Chợt anh dừng bước, cho cô nhìn cổ áo âu phục màu xám, “Đến bộ đồ này cũng muốn tự tôi phải đi nhờ người ta may, em xem có thảm không?”

Sở Vọng vui vẻ ghé đầu tới nhìn bộ âu phục kia, thấy phía dưới cổ áo có đường thêu quen thuộc, đột nhiên ơ lên, “Anh biết ngài Saunur hả?”

“Saunur?” Tạ Trạch Ích nhìn thẳng vào cô, suy nghĩ rồi đáp, “Không, nhưng tôi nghe nói là Frank Luca.”

Nghe thấy cái tên này, Sở Vọng chợt mở to mắt. Dừng một lúc, cô hỏi, “Ngài Luca này...”

“Là một thiếu tá lục quân người Anh đây tôn kính, mười năm trước bất hạnh qua đời.”

“Từ trận?”

“Không hề. Thậm chí vẫn còn sống sau trận Verdun*.”

(*Trận Verdun là một trận lớn chính của mặt trận phía Tây trong Chiến tranh thế giới thứ nhất. Đây là trận chiến kéo dài nhất trong Chiến tranh thế giới thứ nhất, và là trận đẫm máu thứ hai sau Trận Somme (1916). Chiến dịch kinh hoàng này cũng được xem là trận đánh lâu dài nhất trong lịch sử, với thời gian kéo dài đến 10 tháng.)

Vẫn còn sống sau cổ máy xay thịt Verdun á?!

“Vây sau đó thì sao?”

“Không kịp hưởng thụ vui sướng thắng lợi, càng không được phong thưởng vì chiến công hiển hách. Lúc đang điều trị ở bệnh viện lục quân, vì ông bị tổ cáo một tội danh mà mang theo cơ thể đầy mình vết lựu đạn rồi đi, cuối cùng chết trên đường bị trục xuất.”

Nghe Tạ Trạch Ích bình tĩnh kể xong, Sở Vọng làm vào im lặng.

Tạ Trạch Ích cũng im lặng đi cạnh cô, không nói nhiều lời.

Qua một lúc sau, cô hỏi, “Là tội danh gì mà lại đối xử tàn nhẫn với một công thần như vậy?”

Tạ Trạch Ích hỏi tương, sau đó nói, “Tuy hai mươi năm trước người Anh đều biết chuyện này. Nhưng, nếu như em thật sự muốn biết thì có lẽ nên đi hỏi... Ừm, người thay mặt nước Pháp kia. Xem ông ta có chịu nói cho em biết không.”

Từ năm 186x trở đi, ở Anh đã bãi bỏ luật treo cổ người đồng tính, đổi thành شکن và trục xuất.

Thật ra dù Tạ Trạch Ích không nói, Sở Vọng cũng đoán được đại khái. Nhưng bởi vì đoán được, rồi lại liên hệ với bức ảnh của ngài Saunur, trong lòng cô càng cảm thấy thế lương, bao phen cảm xúc hòa lẫn vào nhau.

Lại đi lên một đoạn, những nhánh cây ngoài ngõào ở trên cao vươn ra ngoài đường, suýt thì đâm trúng trán Tạ Trạch Ích —— có lẽ công nhân sửa đường cũng không biết sẽ có người cao như Tạ Trạch Ích leo núi. Càng đi lên thì càng xuất hiện nhiều biệt thự. Người ngồi kiệu đã đi lên trước, còn Tuệ Tế và Mặt Thu đi bộ đằng sau cố ý đi chậm vì không muốn làm phiền hai người nói chuyện. Sở Vọng nghĩ bụng, đúng là làm khổ người tay chân dài như anh ta phải đi chậm theo cô.

Đang tính khen đời cầu trước hành động lịch thiệp của anh, thì bất chợt trong một biệt thự gần đó có một con chó đen nhỏ mập mạp lao ra, nhe răng sủa gâu gâu với Sở Vọng. Cô cười vẫy tay với con chó kia nhưng lại khiến nó sủa dữ hơn, có vẻ muốn xông lên. Từ trước đến nay, nếu bạn không sợ chó thì chó sẽ sợ bạn, tuyệt đối đứng đũa với nó.

Cô đang ngạc nhiên thì con chó kia lại nghiêng đầu —— Tạ Trạch Ích vừa này còn đứng cạnh cô, không biết từ lúc nào đã đi nhanh lên trước bà bốn mét. Ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng đã có khuyênh hướng nhắc chân bô chạy.

Lúc này, một bà từ nử tộc bác, trông mặt màu xanh bặt cười chạy ra, nói: “Cậu Tạ đây à, tôi còn đang hỏi ngài Tạ về cậu đấy, sao nghe nói cậu nhận hàm ở Anh về rồi mà không thấy cậu đâu... Louis XVIII, đi ra! Đi ra! Đùng dọa ngài trung úy của chúng ta.” Rồi bà cười nói với Tạ Trạch Ích, “Cậu Tạ đứng sợ, nó không cần đâu.”

Tạ Trạch Ích: “...”

Tạ Trạch Ích: “Tôi không sợ chó.”

Bà ta vịn đuôi chó vào cười nói, “Trước kia khi lính tuần Ân chưa đến, chúng tôi sợ trên núi bắt ồn nên nhà ồn cũng nuôi chó. Hồi trước khi ngài huân tước dẫn cậu lên núi, cậu chẳng khóc từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi còn gì. Cậu bé xinh xắn như thế lại khóc thím đến vậy, nử tu chúng tôi cũng đau lòng lắm. Chắc chắc, đúng là đứa trẻ đáng thương.”

Tạ Trạch Ích: “... Nhờ phúc của sô nên giờ không sợ nữa.”

Sở Vọng đi đằng sau bật cười, tu nử kia nói tiếp, “Đi lên trên núi, nhà Leeds và Cát Mỹ đều nuôi mấy con chó, người nhà đều đến tiếp đình hôn cả rồi, không ai trông nhà đâu. Nếu cậu mời tôi đi cùng thì tôi sẽ dẫn cậu đi đường vòng.”

Sở Vọng cười hỏi, “Thế nào đây anh Tạ? Còn muốn lên núi với tôi nữa không?”

Tạ Trạch Ích nỏ nụ cười lúng túng, ho khẽ hai tiếng, “Vây tôi đành bồi tội với em sau vậy.”

Nay hương Cảng cũng là một vùng lớn, từ thông đốc đến xuống thì đếm đầu tiên là ngài huân tước Tạ, sau đó mới là các tu nử có danh tiếng. Trên núi toàn là người quen, vì vậy chỉ cần yêu đương một hai hôm là toàn Hương Cảng sẽ biết tin liền. Nếu cô là Tạ Trạch Ích thì có lẽ sẽ không dễ dàng dẫn bạn gái về, nếu không, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ thành tin tức lén.

Đưa mắt nhìn Tạ Trạch Ích và tu nử đi xa, Sở Vọng chậm rãi đi dạo lên núi. Leo lên đỉnh núi rồi nhìn về phía sau, trong những lùm cây rậm rạp sum xuê, mờ hồ trông thấy bóng dáng của trấn Nguyên Lăng, lại tiến tới trước rồi nhìn xuống, đường chân trời xanh thắm nổi lên với biển xanh, óm trọn cả tòa thành Hương Cảng màu xám.

Tuệ Tế và bà Cát đã đến nơi trước, Mặt Thu đứng lại chờ cô, ngạc nhiên hỏi, “Cô bà, sao không thấy cậu Tạ đâu?”

Sở Vọng còn chưa kịp cười gằn Tạ Trạch Ích thì Chân Chân từ đằng sau bụi du du đã nháy ra, óm eo cô ép hỏi, “Nói! Em qua lại với cậu Tạ từ bao giờ thế hả?”

“Qua lại cái gì chứ? Cũng không phải là người ở Trường Ba Đường Tử*.”

(*Trường Ba Đường Tử là một dãy các thanh lâu cao cấp ở Thượng Hải trong thời kỳ văn thanh, các cô gái ở trong này có trình độ văn hóa cao và biết cầm kỳ thi họa.)

Chân Chân cười, “Áy, Sở Vọng của chúng ta giờ lại rồi, còn biết cả Trường Ba Đường Tử nữa kìa.”

Mặt Thu thấy hai người cười đùa thì thức thời tránh đi.

Đợi Mặt Thu đi rồi, Sở Vọng mới óm mặt cô nàng, nghiêm nghị hỏi, “Em phải hỏi chị đấy, rốt cuộc chị với Diệp Văn Dữ là sao thế hả?”

“Đi Cát mới mừng chị xong, giờ đến lượt em hỏi!” Chân Chân gào khóc, “Em buông tay ra đi đã!”

Sở Vọng véo hai cái rồi mới miễn cưỡng buông tay, “Thắng thân sẽ được khoan hồng, nếu kháng cự sẽ bị trị nghiêm khắc.”

“Cũng chẳng có gì cả.” Chân Chân xoa mặt, kéo cô ra sau bụi cây du du, nói, “Hồi xưa ấy, cục phó Thẩm của cục vận chuyển hàng hải Thượng Hải cũng chỉ là một vị quan ở Phụng Thiên huyện Khang Bình. Năm ngoái Đông Bắc đầu hàng Nam Kinh, cục phó Thẩm nịnh nọt khắp mới lên được cái chức kia, tự dùng cả họ được nhờ. Có con gái nươt Thẩm Nguyệt Anh đến Thượng Hải, vào trường nữ sinh tu thực Trung Tây, cũng coi như có tiếng trong đám thím kìm tiều thụ. Chẳng qua người ta nể mặt cha nỏ nên mới gọi nó là danh môn khuê tú. Thế mà nó tương thật, đặc chí lém, còn tự cho là mình hơn người. Chẳng qua là một con chó nhà què, ai thèm để mắt đến nó?”

Sở Vọng im lặng một lúc rồi mới nói: “Người nhà Diệp Văn Dữ để mắt rồi đấy, muốn để anh ta cưới cô ấy, không biết anh ta có tính toán gì không nữa.”

“Anh ấy không chịu kết hôn, người nhà anh ấy đảm lảm gì được chứ! Chẳng lẽ còn chạy tới Hương Cảng trời anh ấy về bắt ký tên?”

“Nếu tới thật thì sao?”

“Nếu tới thật...” Chân Chân tức giận, “Ghe gớm lắm là nói ra thôi!”

“Nếu nhà anh ta không chịu?”

“Vị sao lại không chịu? Nhà anh ấy nghĩ mình là ai hả! Cũng chẳng phải hoàng thân quốc thích.”

Sở Vọng thờ dài. Tuy không phải hoàng thân quốc thích nhưng dù gì cũng có khu vực của mình, cũng cần khai cương thức thổ.

Thế là lại hỏi “Có út nói sao rồi?”

“Hôm nay ngài Tướng mời Diệp Văn Dữ đến, đi ấy nói, lát nữa đi ấy sẽ gọi Diệp Văn Dữ tới hỏi. Nếu cảm thấy anh ấy đáng tin thì báo chị không cần lảm gì cả, đi ấy sẽ nghĩ cách.”

Đi nhiên lời bà Cát nói còn nửa về sau; nếu không đáng tin, thì cháu nên buông tay sớm đi.

Nhưng cô nhìn vào mắt Chân Chân, có lẽ Chân Chân đã lọc bỏ luôn về sau rồi.

Chân Chân hừ hai tiếng, “Dù gì tốt nghiệp xong cũng về Thượng Hải, nếu không được nữa thì đi du học với anh ấy thôi. Anh, Mỹ, Bỉ, chân trời góc biển xa như thế, không lẽ người nhà anh ấy sẽ bắt được á?”

Sở Vọng nhìn cô rùng chmacher. Lối đến khỏe mới chỉ biết hóa thành tiếng cười.

Sau đó quay sang nói, “Đi đến buổi lễ bên kia chưa?”

Chân Chân cũng là người không tìm không phải, vừa rồi còn tức giận là thế, vậy mà chớp mắt sau bao phần nỏ đã bị ném ra sau đầu. Cô nàng cười nói, “Vừa rồi Di Nhà mới nói với chị, đến tiệc đình hôn lần này đều là mấy người có vai vế bậc cha chú, phải cúi đầu chào hỏi liên tục, chán muốn chết rồi. Nó báo chúng ta đứng tới, kêu chị dẫn em đến vườn trái cây chờ nỏ —— em đứng nhìn mấy thứ cây quả xấu xí này nữa.”

Sở Vọng còn đang nhìn cây du du chưa chân trước mặt thì Chân Chân đã kéo cô chạy đi. Luot qua những bức tường xanh cùng những căn nhà Tây màu trắng, đi đến một chiếc cầu thang đá cao cao nhiều bậc. Bước lên cầu thang, hóa ra là một vườn trái cây tươi tốt, cây mọc xanh um từng hàng chỉnh tề, ở giữa có một lối đi nhỏ, dẫn thẳng đến một căn nhà màu đen trông khá đồ sộ. Căn nhà đó làm bằng gỗ, phủ đầy dây leo xanh.

Bên ngoài căn nhà trồng những khóm hoa xanh đỏ, một người làm vườn vẻ đáng khỉ lừ, da ngăm đen mặc quần lụa, đang cầm bình đồng tưới nước cho hoa. Bà người giúp mặt, Chân Chân hỏi “Là bác A Kim đấy à? Di Nhà báo bọn tôi đợi cô ấy ở đây.”

A Kim cười một tiếng với hai người, để lộ hàm răng sứt mẻ, vàng khè vì khói thuốc, cầm bình tưới mở cửa cho hai người.

Trong nhà tối đen như mực, A Kim vận sáng mặt ngọn đèn, cả hai ngạc nhiên hồ lên —— Bốn bức tường trong phòng, từ mặt đất cho đến đỉnh đều phủ đầy sách, và ngay dưới ngọn đèn là một sân khấu đơn giản.

Chân Chân ấy* một tiếng, đi hai bước trong phòng, nói, “Bàn này còn nói Đường Ba Trường Tử, sao chưa gì Di Nhà đã dẫn chúng ta đến một nơi như dành cho Thar Ngụ* thế này?”

(*Trước giải phóng, kỹ nữ cao cấp ở Bến Thượng Hải được gọi là Thu Ngụ, cũng là cách gọi chỉ kỹ nữ bậc nhất Trung Quốc xưa.)

A Kim lắc đầu nhìn cô ấy, để hai người lại trong phòng, còn mình xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc bàn đặt bên cạnh kệ sách, bên trên là mấy quần bài nằm lộn xộn. Hai người lại gần, đưa mắt nhìn nhau.

“Em biết không?”

“Sao em biết được?”

Chân Chân bấu môi, đang định sò vào mấy quần bài kia thì bà A Kim cầm bình đựng trái cây đi vào, đặt lên bàn cho hai người ăn, bên trong chứa đầy trái cây nhiệt đới mùa đông: đu đủ, ổi xả lì, chuối tiêu...

Nhưng Chân Chân không chú ý đến trái cây mà chỉ hỏi: “Bác A Kim, trò này chơi thế nào?”

Bác A Kim lật một trái chuối đưa cho Sờ Vọng, sau đó cứa đầu vào bài, xếp bài thành một dãy dài rồi đẩy ngã, làm động tác tay ra hiệu cho Chân Chân cũng làm thế. Chân Chân thấy vui, thế là cũng xếp thành một hàng dài như bác ấy làm. Sau đó, bác A Kim nhắm mắt, chấp hai tay lại, Chân Chân cũng làm theo.

Ông gộp hai chồng bài lại thành một, chắm một nén hương, rút một quân bài ra, trên đó viết: Trung hạ.

Hai người lập lại ba lần. Kết quả của ba lần là: Trung hạ, thượng thượng, hạ hạ.

Chân Chân lập tức gờ sách giải quẻ ra dò, bên trên viết: Thu hoạch được không gì không lợi, nhưng chó mừng, chỉ là lâu dài cát.

Sờ Vọng nghiêng đầu nhìn, hỏi, “Nghĩa là ý gì?”

Chân Chân không đáp. Chỉ nghiêng đầu quàng cuốn sách đi.

Bác A Kim vỗ vào Sờ Vọng, ra hiệu cô thử xem. Cô cười khoát tay, “Tôi không tin trò này.”

Bác A Kim cứ nài nỉ mãi, cô suy nghĩ, muốn cầu tiền đồ quốc gia thì dĩ nhiên phải tin vào khoa học, không thể mê tín, vậy không bằng cầu duyên chơi vậy.

Nghĩ đến đây, cô dựa theo những gì bác A Kim đã làm, lại rút ba quân bài.

Hạ hạ, trung hạ, hạ hạ.

Trừ lần thứ hai được trung hạ ra, cả hai lần kia đều là hạ hạ.

Bác A Kim bực đầu, xáo bộ bài lại. Sờ Vọng cười gờ sách ra, bên trên viết: Quẻ thủy. Phụ thái thừa, trí kẫu chi*.

(*Quẻ 40 trong Kinh Dịch. Giảng: Hào này ăn như, bất chính, bất trung mà ở trên cùng nội quái, tức như kẻ tiểu nhân ở ngôi cao, không khác kẻ vừa mang đội (người nghèo) mà lại ngất ngưỡng ngồi xe (như một người sang trọng), chỉ tổ xuĩ cuội tới cuội đổ của mình thôi.)

Cô hỏi Chân Chân: “Có nghĩa là gì?”

Chân Chân lắc nhìn, “Những hạ hạ hạ mà em còn tra làm gì. Nói chung cũng chẳng phải ý tốt.”

Chân Chân bị quẻ bói làm cho nản chí, dịch sang bên cạnh lật sách chơi. Sờ Vọng nghĩ ngợi cái quẻ này, kể ra thì cũng không biết nên coi là của ai.

Vậy là cô chỉ cười cười, cầm đu đủ ăn. Đu đủ ruột đỏ ngọt bất ngờ.

Vừa ăn xong một quả đu đủ thì từ đằng xa, cô nghe thấy tiếng cười của Di Nhã —— “Bác A Kim, các cậu ấy đã đến chưa?”

Ngay sau đó, Di Nhã bước vào nhà, cô nâng trang điểm đậm đỏ trang sức tinh xảo, khoác áo lông chồn bên ngoài váy lụa màu hồng nhạt, bên dưới là đôi tất trắng và gậy cao gót trắng.

Sờ Vọng cười nói, “Sao cô đầu sắp cưới không ở buổi lễ tiếp đãi khách khứa thế?”

Di Nhã trợn mắt, “Nói là tiệc đính hôn của mình, thế mà tôi đẩy toàn người xã giao, tóm lại cũng chẳng phải là chuyện của mình. Mình ở đó cũng chẳng khác gì bình hoa, trái lại còn làm người ta ghét. Cứ để ngài Tường xã giao với mấy bà tám miệng rộng đó là được rồi, mình không có tâm trạng. Đốt bụng lắm rồi, vì mặc chiếc váy này mà cả sáng nay mình không được ăn gì, gặp ai cũng phải cười, Sờ Vọng, lật giùm mình quả chuối với.”

Ăn chuối xong, cuối cùng cô nâng cốc thờ ra một hơi, nghiêng đầu nhìn đồng bài lộn xộn trên bàn, nói, “Bác A Kim bói bài cho hai người à? Hồi nhỏ mình cũng bói một lần, nói mình nhất định phải tìm một người lớn hơn mình 20 tuổi —— ngài Tường đúng 37, không ngờ bác ấy bói đúng rồi.”

Nghệ xong câu đó, sắc mặt Chân Chân càng đen thêm, ngồi yên một chỗ cầm sách đọc, không nói năng gì.

Sờ Vọng cười nhìn cô ấy, Di Nhã lập tức hiểu ý, cười nói, “Ngày trước người ở đây là di bào tiền triều, bác A Kim là quân gia của ông ấy —— là một người cảm đắc. Sau này di bào qua đời, Bác ấy vẫn giữ khu vườn, trồng đủ loại hoa quả. Ở Hương Cảng nhiều năm như thế rồi, nhưng mình chưa bao giờ thấy hoa quả nơi nào ngon bằng ở đây cả.”

Thấy Chân Chân vẫn đen mặt, cô nâng nói tiếp, “Trong nhà có mấy bà mẹ rất mê tín. Thứ này à, không Trung không Tây, chẳng qua là để thỏa mãn tính thần thôi chứ không tin mấy. Hai người biết không, lúc trước bác A Kim có bói cho anh mình, quẻ kia còn nói anh ấy có mệnh cô độc suốt đời —— giờ anh lớn thế rồi, không biết đã thay bao nhiêu cô bạn gái, thế mà nói cô độc suốt đời, ai mà tin nổi?”

Chân Chân ngồi trong góc cười phì thành tiếng, cuối cốc cũng với trở lại. Bác A Kim cầm đến một bình thủy tinh đựng rượu vang trắng, Chân Chân nhấp thử một hớp, khen, “Ngọt quá.”

Di Nhã lại nói, “Nếu mà hè đến đây, nhò ở trong vườn cũng ngon lắm, nhưng bây giờ tôi chỉ có thể uống nước nhò thôi... Loại rượu này được ủ theo kiểu của Đức, gọi là rượu Federweisser. Hồi hè mới ủ nên vị khá ngọt, không quá say. Ủ thêm mấy tháng, đến giờ mới có thể gọi là rượu.”

Hôm nay là ngày vui của Di Nhã, nên Sờ Vọng cũng uống với cô ấy mấy ly. Tuy hiện tại độ cồn không quá cao, nhưng do tâm trạng Di Nhã đang rất vui nên chưa gì “rượu không say người mà người tự say”, chỉ chốc lát sau hai má đã hấy hấy. Cô thở dài, “Nhanh thật đấy, cũng sắp tới nghiệp rồi.” Rồi cô ấy đi tới với vai Chân Chân, “Nào, hát một bài với mình nào.”

Không đợi Chân Chân kịp phản ứng, cô nâng đôi kèn lên bậc thang sân khấu, dưới ánh đèn tù mù, chiếc váy lụa màu hồng làm nổi bật lên gò má hồng hào của cô, đôi mắt lấp lánh sáng bừng.

Không biết từ lúc nào, bác A Kim đã ôm một chiếc đàn xếp đi ra, ngồi trên bậc thang, chỉ chờ Di Nhã cất giọng.

“Hát gì bây giờ?” Cô nâng đứng tại chỗ, cười nhìn ngồi, “ —— Chỉ có tên chàng là kẻ thù của em, chàng vẫn là chàng, đầu phải người trong họ Montague.”*

(*Trích Thiên tình sử Romeo và Juliet, Phạm Trọng Lê sưu khảo và dịch.)

Tiếng đàn xếp từ từ vang lên, Sờ Vọng vỗ tay theo nhịp.

Chân Chân cười nói, “Vị Romeo Tường đang ở ngoài kia tiếp khách thay cậu đấy, cô cần tôi mời người ta đến hát kịch với cậu không?”

“Không cần. Chân Chân, tôi biết cậu biết hát, cậu hát cùng tôi đi.”

“Tôi chỉ biết hát kịch kịch Quảng Đông, không biết hát kịch của Shakespeare.”

“Nếu đổi tên khác cho Romeo, liệu có phải là Lương Sơn Bá không?” Di Nhã chớp mắt.

Chân Chân lập tức hiểu ý, cô nâng bật cười, chậm rãi đi lên sân khấu, “Tiểu huynh họ Chúc tên Anh Đài, người thôn Chúc gia ở Thượng Ngưu, xin hỏi tiểu thư là...”

Di Nhã hát bằng tiếng Anh: “Em là Juliet nhà Capulet ở Verona. Hãy nói cho em biết, làm sao chúng vào đây được, và sao lại làm vậy? Tường quanh vườn cây vưa cao vưa khó trèo. Chàng là người họ Montague như vậy, ngộ họ hàng em mà biết chàng ở đây thì chàng chỉ có chết.”*

(*Phạm Trọng Lê sưu khảo và dịch.)

...

Hai người hát kịch bằng tiếng Anh xen lẫn tiếng Quảng, đôi hết lời kịch gốc hát chèn lung tung, ấy thế mà vẫn rất hợp, làm người nghe duy nhất là Sờ Vọng vừa ôm bụng cười lần lộn vừa tấm tắc khen, không để ý cô người đi vào nhà, cũng không biết đã đứng sau lưng cô bao lâu, thấp giọng cười nói, “Ồ? Là “Juliet và...”?”

““... Và Chúc Anh Đài!”” Sờ Vọng ngừng đầu nhìn anh, cười nói, “Chào anh Tạ.”

“Chào cô bà.” Tạ Trạch Ich cúi đầu nhìn cuốn sách đặt trên bàn, bất chợt bật cười, “Hạ hạ, trung hạ, hạ hạ. Của ai mà thêm thế?”

“Chính là của kẻ kém cỏi này.” Sờ Vọng cười đáp.

“Xin lỗi em vì lời vừa rồi, có điều quẻ đó vẫn tốt hơn so với quẻ của tôi ngày trước.” Tạ Trạch Ich cảm thán, “Không biết nói như vậy có an ủi được em không?”

“Tôi không để bụng đâu. Cơ mà... nghe nói quẻ của anh Tạ cũng khấn người ta cảm thán thờ dài.”

“Tôi không tin vào trò này. Dù có cô độc suốt đời thì cũng không phải là chuyện xấu.” Tạ Trạch Ich cảm ối lên cần một miếng, nói với về chẳng mấy bận tâm.

Tiếng đàn xếp dừng lại, Di Nhã nhấc váy, mỉm cười chạy xuống, ôm tay Tạ Trạch Ich, “Anh, sao anh lại đến đây!”

“Hát hay lắm.” Anh nói, “Có ý đến tìm cô bà.”

“Ha?” Di Nhã tò mò.

Tạ Trạch Ich nheo mắt, tay sờ túi áo, lấy ra một chiếc bật lửa kiểu cũ. Quẹt mấy lần nhưng không có lửa.

Anh quay sang nói với Sờ Vọng: “Chiếc này đã bị hỏng rồi... Tôi muốn tìm người làm mới chiếc mới, đột nhiên nhớ ngày trước ở trên thuyền tôi dạo xa, tôi có thấy chiếc bật lửa máy của bạn trai em một lần, thực tình rất muốn có nó. Quý ngài người Pháp kia nói với tôi là em có cách. Vì vậy tôi nghĩ, có thể tôi nên đến hỏi em xem đặt làm nó ở đâu thì được.”

“À, cái đó... Không có năm đâu.” Sờ Vọng nở nụ cười ái ngại. “Nhưng nếu anh muốn, tôi có thể cho anh địa chỉ liên lạc với ngài Dupont, có thể sẽ có những chiếc khác mà anh thích.”

“Vậy làm phiền cô bà rồi.” Tạ Trạch Ich chỉ người với Sờ Vọng, lại ăn một lát đu đủ, bình phẩm, “Ồi xì muối năm nay hơi đắng, nhưng đu đủ thì không tệ.”

“Rượu Federweisser năm nay ngọt lắm!” Dĩ Nhĩ cười bảo, “Lát nữa anh ăn cơm ở chỗ bác A Kim hay vẫn là về chỗ tu nữ?”

“Tám giờ rồi tới nay anh phải lên thuyền về Thượng Hải. Đến đây thăm mấy đứa rồi phải xuống núi ngay, có lẽ sẽ không ở lại ăn cơm. Chơi vui về nhé.”

Vừa dứt lời, Tà Trạch Ích xoay người rồi đi như một con gió. Chỉ trong chớp mắt, trong vườn đã không còn bóng dáng ai.

Sở Vọng âm thầm ghi nhớ ra về cũng phóng khoáng thật. Tự mình xuống núi, không sợ bị chó rượt khắp núi à?

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Người bệnh (15)

Tà Trạch Ích vừa rời đi không lâu thì Tuệ Tế và bà Cát đã đến. Tuệ Tế đi vào nhà, đầu tiên là chào Dĩ Nhĩ và Sở Vọng, sau đó nói với Chân Chân, “Dưới hầm rượu có chuyện thú vị, bà Cát bảo tôi dẫn cô xuống đây chơi với bà.”

Chân Chân đi theo Tuệ Tế xuống dưới, sau đó bà Cát mới chậm rãi từ trong vườn cây đi vào nhà cũ.

Vừa thấy bà, Sở Vọng cười nói, “Không ngờ chuyện thú vị bên dưới hầm rượu là cậu Diệp.”

Bà Cát nghe vậy thì cười khẽ, “Đôi chim cu kia muốn tình thời gian địa điểm để gặp riêng nhau cũng không dễ gì.”

Dĩ Nhĩ lấy làm lạ, “Dĩ Cát, Diệp Văn Dữ có đáng tin thật không à?”

“Lúc nhìn Chân Chân, thẳng bẻ không hề có giấu tình cảm trong mắt. Đứng trước mặt ta thể thoắt nếu mình còn ngây nào thì quyết sẽ không để con bé chịu tổn thương. Thái độ cũng khẩn khoản lắm. Hai đứa nói xem thế nào?”

Dĩ Nhĩ cười lắc đầu, “Cháu không nói được.”

“Chuyện đó không liên quan đến việc có thật lòng hay không,” Sở Vọng nghĩ ngợi, “Còn người nhà thì giải quyết thế nào đây?”

“Nên ta mới hỏi cậu ta, ‘cậu định ăn nói với người nhà thế nào?’ thì cậu ta sầm mặt, trả lời là đi bước nào hay bước ấy, bảo nếu cậu ta không chịu, có lẽ người nhà cũng không đến nỗi ép cậu ta quá đáng.” Bà Cát cười nói, “Ai ngờ gia đình người Hoa ở Singapore còn bảo thủ cổ chấp hơn cả gia tộc cổ trong nước. Còn trẻ nên nặng tình, có đây nhiệt huyết muốn bảo vệ người yêu —— rất đáng yêu nhưng không đáng tin, vẫn chỉ là một cậu ấm ngây thơ, chưa thể làm chủ.”

Dĩ Nhĩ cười nói, “Đáng để yêu, nhưng không đáng để gửi gắm.”

Bà Cát nói, “Hai đứa nó nhiệt tình như lửa, khó bỏ khó phân, chẳng lẽ ta lại đi chia rẽ uyên ương? Nên ta mới bảo: Nếu hai đứa muốn vui về thì làm ngay đi. Sống cả đời, ồn ào náo nhiệt chút chút cũng không có gì xấu.”

Sở Vọng chau mày, “Thế sau này thì tính sao?”

“Phải xem lúc bao thì cậu Diệp kia có thể dỗi trời đập đất. Đến lúc ấy, có lẽ chuyện giữa hai đứa nó vừa mới bắt đầu, mà cũng có khi sẽ kết thúc.”

Đang nói đến chuyện của Chân Chân và Diệp Văn Dữ, nhưng tâm trí của bà Cát đã bay xa. Nói thật, nếu hai đứa nhỏ mà thành thì chưa chắc hai nhà Diệp – Tiết đã nhớ đến con làm mai của bà; nhưng nếu không thành, thế nào cũng trách cái biệt thự nhà bà làm lỡ chuyện đời con cháu.

Thế thì việc gì bà phải gấp đây?

Chỉ là dạo này bà hay nghĩ đến con bé này: nếu có một ngày gọi tất cả tiểu thư nhà giàu toàn Hương Cảng lại đây; bất luận là học ở trường Tây hay đi du học về. Luận phong thái giáo dưỡng, luận đối đãi khách khứa, luận sắc đẹp khí chất, thì không mấy ai có thể hơn được bà đứa nó —— đến khi ấy cả bà đứa cũng xuất hiện, nhất định sẽ là học trong bảy gia.

Dĩ Nhĩ chỉ bị ảnh hưởng bởi xuất thân của mẹ mình, còn những mặt khách thì vẫn rất xuất chúng, không cần bàn nhiều; trong ba đứa nó, xuất thân của Chân Chân là cao nhất, nhưng tính cách còn hơi trẻ con, là đại tiểu thư ngày thơ được nuông chiều —— về mặt nào đó mà nói thì giống bà đến bảy tám phần khi được người kìa nuôi, trước khi lấy chồng.

Mà đứa con lại... Vừa rồi còn nghe thông đốc Cảng nói vì một bài luận văn mà làm khinh động đến cả hội trưởng hội Hoàng gia Luân Đôn, khiến người ta dẫn theo trợ lý và học trò từ Anh đến để giúp viện nghiên cứu phát triển —— một ngôi trường ở vùng thực dân lại khiến cả trong và ngoài nước chấn động.

Trước đó thì giáo sư Từ kia đã viết tên con bé vào phần tên tác giả; lúc hội trưởng hội Hoàng gia đến, anh ta cũng cố ý gọi cháu bà tới để giới thiệu. Nên coi như nó cũng có tiếng tăm trong lĩnh vực của mình.

Bà Cát không khỏi buồn cười —— bà vốn định chờ toàn bộ tài huyết để bồi dưỡng Sở Vọng thành có gái số một danh chấn Hương Cảng. Không ngờ đến khi lớn lên lại lệch đường. Một cô gái từ biệt thự họ Cát của bà đi ra lại thành một nhà khoa học có tiền đồ triển vọng.

Nay Hương Cảng nhân tài đông đúc, nhiều người hay qua lại nhà bà, cũng không biết có bao nhiêu người muốn làm thông gia với bà. Nếu có cơ hội, nhất định bà cũng sẽ chọn ra một mối tốt nhất trong tay mình cho cháu gái, chưa chắc đã thua nhà họ Từ.

Nhà họ Từ có tốt không?

Ai ai cũng nói cuộc hôn nhân này quá tốt, nói con bé bà được hồi hôn loạn thế thay đổi tiền triều. Nhưng nhìn thời thế bây giờ, bà cảm thấy chưa chắc đã vậy. Hai năm qua cậu Từ ngày một nổi tiếng ở châu Âu, tên tuổi in khắp trên mọi tờ báo lớn nhỏ, khiến cha cậu ta thêm nọ này nọ mặt. Còn Từ Ứng, nay đã thành lập một ngôi trường, gia đình giờ cũng đầy đủ sung túc, nhưng từ lâu đã có lời đồn nói ông ta là Du Nhật phái, hình như mấy năm trước đã bày mưu tính kế cho vị kìa ở Đông Bắc thì phải?

Mới qua đời năm ngoái, khoan nói đến việc Đông Bắc đã sa cơ lộ vận, sau khi lên nắm chức, cậu con trai có thể khiến người của cha mình tin tưởng được bao nhiêu đây?*

(*)Vị kìa ở Đông Bắc mà tác giả nhắc đến là Trương Tác Lâm, con trai là Trương Học Lương.)

Nghe đến chuyện này, bà Cát lại đau đầu.

Dạy huyết thái dương, bà đưa mắt nhìn cô cháu gái nhà mình —— Sở Vọng vẫn không biết chuyện gì, hồn nhiên chọn du đó, bác cháu tiểu, miệng lầm bầm: “Quả thật trong số này chỉ có du đủ ngọt nhất. Lát nữa chọn ít du đủ, lại lấy thêm hai chai rượu Federweisser rồi để Diệp Văn Dữ đem đến cho cô Từ. Không biết có đã khỏe hơn chưa như?”

***

Từ sau khi Rutherford đến, tuy phòng nghiên cứu vẫn là phòng nghiên cứu, song mọi người đã âm thầm đổi tên, gọi là “Dự án Trê sơ sinh”. Không biết là ai đã đặt cái tên này, nhưng đúng là rất thích hợp.

Mấy ngày mới đến, Rutherford còn vô cùng háng hái. Thế nhưng chỉ mấy tuần sau, sắc mặt ông ngày một kém đi, nghe nói nhân viên ngoại giao của Anh đem phân không thuần sẽ —— tuy ông đã thuyết phục được nước Anh, nhưng lại hiểu biết quá ít về tình hình chính trị Trung Quốc.

Không dưới một lần ông đã nói với Từ Thiếu Khiêm: “Thấy thực sự rất thất vọng về chính phủ của các em.” Lại còn bảo, “Một quốc gia đã đổ vỡ, còn vết sạch quốc khố rót vào quân bị thì nói gì về tiền đồ được nữa?”

Không thương thảo được chuyện ngoại giao thì dự án khó mà tiến hành được.

Mọi người trong phòng nghiên cứu cũng ngơ ngác: từ sau khi đại Bào đến, công việc về nguyên tử hạt nhân vẫn không chút tiến triển. Mọi việc vẫn tập trung vào các ngôi sao quy mô lớn.

Meitner lấy làm khó hiểu: “Việc gì cũng có chuyện môn. Chúng tôi không hứng thú và cũng không có nhiều hiểu biết về sao lùn. Rồi cuộc phải chờ tới khi nào nữa đây?”

Meitner có thể xem là người kiên nhẫn nhất rồi. Thế mà ngay tới bà cũng đứng ngồi không yên, vậy có thể tưởng tượng được những người khác như thế nào.

Hiện giờ, một ngày bình thường trong phòng nghiên cứu sẽ là: một đám lính Anh ăn không ngồi rồi suốt ngày cùng các nhà khoa học cũng ăn không ngồi rồi mất to trộm mất nhỏ.

Nếu bọn họ lịch thiệp tốt tính, đẹp trai hài hước thì thôi không nói. Nhưng đáng này cả ngày phải nhìn bọn họ điếu vớ đương oai, đến Sở Vọng cũng bực mình.

Thế là có một hôm, có cũng đi hỏi Từ Thiếu Khiêm: “Có chuyện này em không rõ lắm, rốt cuộc nước Anh có tác dụng nhiều ít thế nào?”

Từ Thiếu Khiêm khép cửa văn phòng lại, cười nói: “Chính phủ chúng ta không có tiền, cũng không có nhiều nhà khoa học vật lý. Nước Anh đem theo tiền, nhà khoa học và thành ý đến đây, nếu sau này bản bạc thảo luận xong xuôi, thì càng có thể đem binh lực đến, bảo vệ một sách lược vẹn toàn.”

“Sách lược vẹn toàn?”

“Kể sách toàn vẹn nhất, chẳng lẽ không phải là bí mật tạo ra nó trước khi có quốc gia nào đẩy phát hiện ra phản ứng dây chuyền ư? Không xem nó là vũ khí, mà chỉ coi là phòng ngự. *Không chờ địch đến đánh ta, mà phải tập trung vào việc sắp sẵn kế sách đối phó; không đợi địch tấn công ta, mà phải trông vào thành lũy của ta vững chắc, địch không thể hạ được.* Nếu như rơi vào tay một người quyết định bất kỳ, thì nhất định phải trở thành về trước. Còn nếu hai người có quan hệ lại hại độc thuốc lẫn nhau, thì ấy sẽ là về sau —— Là tướng sỹ giỏi thì phải biết cân nhắc thiệt hơn.”

Sở Vọng gật đầu.

“Là chương Cửu Đệ*.” Anh cười, “Xem ra mấy đứa không học Tôn Tử.”

(*Đây là một chương trong Tôn Tử Binh Pháp.)

Sở Vọng lễ lười, “Nhưng bọn em học vật lý.”

“Thầy cũng nghĩ vậy.”

Có lẽ biết được đại vị thần thánh của Rutherford trong lòng có học trò đến từ tương lai, nên hẳn mỗi lần đi gặp Rutherford là Từ Thiếu Khiêm lại dẫn Sở Vọng theo cùng.

“Đây là cô học trò xuất sắc nhất của em, là người chủ chốt trong bài viết *“Sự tồn tại của Natron”*, tin chắc giáo sư cũng biết.” Anh đã khen Sở Vọng với Rutherford như thế.

Rời anh trừu cò: “Tôi nghĩ chắc chắn em cũng muốn gặp thầy ấy thường xuyên.”

Vì được Từ Thiếu Khiêm giới thiệu nhiều lần, Sở Vọng may mắn có được cơ hội lần tiếp trước mặt đại Bào: “Em hy vọng sau này khi làm các thí nghiệm hạt nhân, chúng ta nên chuẩn bị một bộ đồ bảo hộ cho các nhà khoa học. Vì nói cho cùng thì tia X cũng đã được sử dụng để điều trị bức xạ trong thế chiến mà, đúng không?”

Sau lần tranh luận kịch liệt với Từ Thiếu Khiêm đợt trước, cô nghiêm túc nghĩ lại những chỗ sơ hở của mình về cách dùng từ, là “thể chiến” chứ không phải là “thể chiến lần thứ nhất”, không thể phạm phải sai lầm trí mạng này thêm lần nào nữa.

Rutherford nghiêm túc lắng nghe, sau đó bình tĩnh nói: “Thầy nghĩ đề nghị của em rất hợp lý. Và đương nhiên, thầy hy vọng lúc bắt đầu dự án này, chính phủ các em có thể cung cấp một phần vốn cho đồ bảo hộ.”

Sở Vọng cũng rất bình tĩnh đón nhận câu trả lời ấy, cũng rất hy vọng có thể mau chóng được chính phủ nước mình tiếp viện. Nhưng với tình hình trước mắt thì thật sự khá khó khăn, thậm chí khó hơn cả với chính quyền nhà Thanh trong Chiến tranh nha phiến.

Vì điểm này mới có càng thêm khám phục Rutherford. Là hội trưởng Hội hoàng gia được đề quốc bổ nhiệm, trong tay có rất nhiều quyền hành. Nhưng khi nắm giữ cả một kho báu, ông lại không hề nghĩ đến chuyện phải thỏa mãn ham muốn cá nhân của đế quốc, tiến hành mở rộng lãnh thổ; trái lại, ông chỉ mưu cầu phúc lợi cho nhân loại. Tuồng quân giết người hay thầy thuốc cứu mạng, mỗi công việc có sứ mệnh riêng. Ngày trước người ta thường nói vẫn nhân bản chuyện quân sự thì sẽ mất nước. Nhưng giờ có lại cảm thấy, những lời đó không phải như vậy: chuyện gì trên thế gian này cũng đều có thể là cái đẹp, duy chỉ có chiến tranh là không, nhưng nếu chiến tranh rơi vào trong tay nhà quân sự thì ấy lại là mỹ học. Mà bọn họ lại là người lãnh đạo và người quyết định của một quốc gia —— “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, nếu nghĩ kỹ, có lẽ đây thật sự là một chuyện đáng sợ. Chuyện mà ai ai cũng sợ lại là cái đẹp trong mắt họ. Về mặt nào đó thì có bị gọi là biến thái không?

Điều gì sẽ xảy ra nếu thay thế người quyết định bởi một nhà khoa học có tâm hồn khoan hậu, cả đời mưu cầu hòa bình?

Vậy thì chắc chắn người đó sẽ dốc toàn bộ tài sản và học thức của bản thân ra, để người quyết định phải cân nhắc lúc dụng binh; để khi những người quyết định đối mặt với thứ vũ khí mạnh mẽ thì phải cân thận cân trọng.

Nghĩ tới đây, có rất vui vì mình quen Từ Thiếu Khiêm, cũng rất vui khi trở thành học trò của anh.

Rồi sau đó là tin tưởng Từ Thiếu Khiêm, cũng thúc đẩy anh hoàn thành luận văn “Sự tồn tại của neutron”.

Và càng may mắn hơn là, phần ứng phản hạch do anh nghĩ ra đầu tiên.

Một nhà khoa học thông minh lại suy nghĩ chu toàn, vì sao không gọi người ấy là “nhà thông thái”?

Mới đầu khi có nghĩ đến chuyện này, cô cũng hy vọng có một “nhà thông thái” như vậy, có thể trao đổi ý kiến với mình, biết về vật lý, hiểu được thời đại, chu toàn đại cục —— như vậy thì cũng có đường sống để trao đổi.

Cô thực sự đã không nhìn lầm người.

***

Từ sau khi đến biệt thự họ Cát, bà Cát thường xuyên chuẩn bị cho có rất nhiều bộ quần áo hợp mốt, cộng thêm ngài Saumur lấy được mấy bộ trang phục nổi nhất từng mùa ở Paris từ chỗ ngài Dupont, khiến trong một thời gian dài, phong cách ăn mặc của Sở Vọng đều được các nữ sinh trong trường bắt chước. Vì dụ như kính gọng tròn thịnh hành vào đầu năm 1927 đã trở thành phụ kiện điển hình của học sinh một thời gian dài; về sau là áo sơ mi sẫm màu, quần dài trắng và bít tất cao tận đầu gối... Rồi sau đó nữa, những bộ quần áo bà Cát mua cho cô càng trở thành tài liệu nghiên cứu. Nhưng vì giá không rẻ nên số người bắt chước dần vơi đi.

Suy cho cùng, giữa thiếu số và đa số luôn khó mà lý giải cho nhau được. Trong phòng thí nghiệm, phần lớn các nhà khoa học đứng đầu ngành vật lý ở thời đại này đều thừa nhận trình độ học thuật của Sở Vọng; nhưng ở ngoài phòng thí nghiệm, ngày lại có nhiều người bắt đầu này sinh nghĩ ngờ về cô.

“Cô ta mới mười mấy tuổi. Chưa tốt nghiệp đại học và cũng không đi du học. Rốt cuộc là đã làm gì mà khiến giáo sư vật lý đại học thêm tên của cô ta dưới tiêu đề luận văn nổi tiếng thế giới như vậy? Thiên tài? Không đến mức ấy chứ.”

Nói đến đây, có hai sinh viên bày tỏ kinh bị: “Đúng tiền mua luận văn, đúng là làm bản danh tiếng đại học Hương Cảng!”

Cũng có người có suy đoán khác. Hương Cảng không thể so với đại lục, đa số học sinh đều không biết rõ chuyện có đã diễn hơn từ bề. Một thời gian dài có không ít các nam sinh từng theo đuổi cô, nhưng rồi cuối cùng đều bị mấy câu học thuật lời ít ý nhiều của cô đẩy lui.

Lúc này có người chợt nhắc: “Lần trước, cái cậu bên khoa Pháp đại học Cina-sthina đến trao đổi học tập ấy, không phải mới con bề lên núi Thái Bình nhưng bị nó từ chối à? Kết quả tôi hôm đó tới lại thấy nó ở trên núi đấy, cậu đoán thử xem là đi với ai?”

Mà Sở Vọng bị mọi người ả ý suy đoán lại ngày ngờ vào đầu phòng thí nghiệm, không hay biết gì. Có lúc giúp Chandra tính toán lực hấp dẫn, có lúc lại an ủi đồng bào người Đức không thể viết thư cho người nhà. Và nhiều hơn hết là vì Từ Thiếu Khiêm “muốn để có gặp thần tượng nhiều hơn”, nên kể chuyện gì có mặt Rutherford thì anh đều cố gắng dẫn cô đi.

Hai người thường xuyên cùng ra cùng vào nên bị mọi người để ý.

Có lúc những chuyện này lọt vào tai Diệp Văn Dữ, rồi bày đến tai chị Từ. Con trai vốn tính thô lỗ. Nhưng khi Diệp Văn Dữ thuật lại chuyện đó, anh ta cũng chỉ nói với tâm trạng trêu chọc “Vì Sở Vọng đẹp nên bị các bạn nữ trong trường ghen tị”. Bởi vì đại đa số người trong ngành vật lý đều đã lĩnh giáo được bản lĩnh của Sở Vọng.

Từ sau khi cai thuốc, chị Từ chỉ có thể ăn được thức ăn lỏng. Tuy tinh thần đã khá hơn nhưng người lại gầy sọp hẳn đi. Nhưng chị lại miễn ăn cho bằng được mấy quai đu đủ được Sở Vọng nhờ Diệp Văn Dữ đưa đến, thế là để đi Văn ép nước để uống.

Nghê Diệp Văn Dữ nói thế, chị không những không buồn mà trái lại, tinh thần càng thêm dồi dào.

Sau khi Diệp Văn Dữ rời đi, chị bất tri bất giác uống hết nửa phần nước ép ép từ một quả đu đủ, sau đó mới gọi đi Văn đến: “Đu đủ này rất ngọt, cắt một ít đem lên cho Văn Quân đi... Còn phần này, Từ Thiếu Khiêm đã về chưa? Di rửa sạch đu đủ, để lại cho anh ấy một quả.”

Vì hôm nay nhận được từ tuyên dụng của “*Sự tồn tại của sao đen*” nên tâm trạng Từ Thiếu Khiêm rất tốt, vì vậy cũng về nhà sớm hơn. Vừa vào cửa thì thấy vợ đang ngồi đợi hiên hồng gió, xem ra hôm nay tâm trạng rất tốt nên mới báo đi Văn đấy ghé ra đây. Anh vội đi lên, rút thăm lỏng treo ở móc áo chừa cửa, khước thêm cho chị. Suốt cả quai trôi, chị Từ chỉ lo nhìn anh cười.

Tâm trạng Từ Thiếu Khiêm đang rất vui, thấy vợ vui, anh cũng không kìm được cười nói, “Có chuyện gì mà em vui thế?”

Chị Từ không đáp, chỉ đưa mắt nhìn lên trên bàn, “Đu đủ, ăn thử xem có ngọt không.”

Nhìn thấy mắt đu đủ nằm trên bàn, Từ Thiếu Khiêm mỉm cười đi tới, vừa vì chuyện thư tuyên dụng, vừa cảm thấy vợ sắp bình phục nên trong lòng rất vui. Anh ăn hai miếng, nhưng không cảm nhận được vị gì.

“Có ngọt không?” Chị Từ thò đầu đến cười hỏi.

“Ngọt.” Anh thuận miệng đáp.

“Con bé Sở Vọng mua mà lại, đương nhiên phải ngọt rồi.” Chị Từ nói tiếp.

“Ồ.” Anh vẫn thuận miệng đáp, không để tâm lắm.

Chị Từ nhìn Từ Thiếu Khiêm chăm chú, sau đó cười nói:

“Đu đủ ngọt, người cũng đẹp, phải không?”

“Cái gì đẹp cơ?” Từ Thiếu Khiêm ngồi ngời một hồi mới sực tỉnh, “... Ủ, hình như cũng cao lên rồi. Anh không để ý lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 72: Bệnh nhân (16)

Trong lòng chị Từ tính toán đủ đường, song ngoài mặt vẫn dụ hiên nhàn ăn mỉm cười, chính vì vậy mà Từ Thiếu Khiêm không phát hiện được gì. Anh cũng cười, nhưng là cười chuyện khác làm mình vui vẻ.

Từ Thiếu Khiêm nói, “Thời tiết mấy tuần nay không tệ.” Anh nói miệng nói, đầu óc còn xoay chuyển nhanh hơn cả ý nghĩ. Anh chợt nghĩ ra được một cách làm vợ vui, thế là bất giác mỉm cười.

Di Văn cũng cảm thấy lạ, “Có chuyện gì mà cậu chỉ vui thế?”

Từ Thiếu Khiêm muốn làm vợ ngạc nhiên nên chỉ tắc đầu, hưng phần đẩy cửa đi ra ngoài.

Di Văn nhìn chị Từ.

Chị Từ cũng không hỏi rốt cuộc anh vui chuyện gì, mà kể ra cũng đã lâu lắm rồi chị không hỏi chuyện của anh. Nhiều năm qua, chỉ cần đứng trước mặt chị, Từ Thiếu Khiêm luôn cười như thế, dù là chuyện trọng đại cũng không để chị lo lắng.

Nhưng chị lại có cảm nhận khác. Đầu anh nói chưa chắc chị đã hiểu, lại còn trung ra về mặt ngờ ngác làm anh mất hứng; thậm chí đủ lòng anh có đầy sóng thì vẫn bị chuyện đế làm chị vui. Không biết có phải khi anh đang cười là lúc tâm đang đau không, còn chị vẫn chẳng biết anh đang vui hay buồn. Có những lúc, chỉ một chuyện nhỏ như vậy cũng khiến chị cảm thấy mình không phải là một người vợ tốt —— không phải là người có thể lắng nghe, có thể gói sấu, trái lại còn làm anh tổn công đồ chị vui vẻ, thêm một mối vì chị.

Thưa ra trước kia không hề như vậy.

Năm ba tuổi, cả nhà trốn khỏi Bắc Kinh, mười mấy cổ xe ngựa chỉ chở sách vở của cha anh. Một thời gian rất dài ở Quảng Châu, vì các anh trong nhà đều đã đến trường đi học, nên bầu bạn cùng chị chỉ có những cuốn sách kia. Chị không thích đọc sách thánh hiền, chỉ thích nhất một cuốn “*Trung Liet Hiệp Nghĩa truyện*”. Chị là cô con gái duy nhất trong nhà, lại còn là con út nên từ nhỏ đến lớn rất được nuông chiều, không ai bắt ép gì bỏ bỏ chị.

Ngày trước, người dân ở thành Bắc Kinh rất hận người phương Tây, kính trọng Nghĩa Hòa Đoàn, và chị cũng thế. Về sau ở Quảng Châu nghe nói Nghĩa Hòa Đoàn bị tiêu diệt, chị đau lòng suốt một thời gian dài, làm chuyện gì cũng không có hứng thú. Về sau nữa, dân quốc thành lập, dân ông cao đầu sam, từ phố lớn đến hẻm nhỏ ngập tràn là những thứ mới mẻ, chị cũng lại vui vẻ một hồi. Nhưng dân quốc không phải là dân quốc như chị muốn, triều đại cũ như gỗ mục đã sang trang mới, ấy vậy mà vẫn nắm bè bảy mảng rồi rơi như trước.

Sau đó người nhà tìm hôn sự cho chị, đối phương cũng môn đáng hồ đồ, là một chàng trai tuổi tú nhỏ nhà. Nói là “người thông minh tài năng hiếm có, suy nghĩ sắc sảo nhạy bén”, cha anh từng gọi người đó đến nhà một lần, kiểm tra anh về Bách Gia Char Từ và Cửu Nghệ, thậm chí anh trai còn lấy chữ Tây kiểm tra thiên văn dự lý lý hóa lịch sử của anh, nhưng không câu nào có thể làm cho được anh. Mỗi lần đưa cha báo chí rập sao rằm nghe, ý là để tự con gái lựa chọn, cuối cùng lại tự quyết định cho chị ngày giữa đại sảnh.

Vốn ban đầu chị không thích cuộc hôn nhân này lắm. Ý trung nhân của chị phải là một Bạch Ngọc Đường vắn vớ song toàn, cái thế hơn người; mà người trước mặt đây chỉ là một chàng trai lần đầu rời nhà, được mỗi giaong mặt tuần tí. Tồi hơn thánh thần, anh chỉ nói một câu với chị —— “Em đúng là. Sau ngày hôm nay, anh sẽ gánh vợ thay em bảy phần khó khăn đau khổ trong tương lai. Nếu chuyện gì giao đầu mới không được như ý, thì là do sai lầm của anh.”

Lúc ấy chị thậm gien cụt: cậu mới mấy tuổi hà, có thể gánh vác được gì cho tôi chứ?

Nhưng anh nói được làm được.

Mọi khó khăn đau khổ trên thế gian này, thậm chí cả sinh lý tư biệt, anh đều đã gặp và cũng gánh vác cả —— tuy chưa đến mức hoàn mỹ, nhưng anh cũng đã nói được làm được.

Anh không giống những người đàn ông ngoại tình sau lưng vợ, thậm chí còn kết hôn lần hai nữa. Nhưng chính vì không giống nên càng khiến chị tự ti mặc cảm.

Anh càng thận trọng yêu thương chị, chị càng cảm thấy mình không xứng với anh. Không phải là không yêu, cũng không phải tự ái. Mà chỉ quá nhỏ bé, ngày đến tình cũng phải cổ hết sức.

Anh thứ rất nhiều cách làm chị vui vẻ.

Anh chưa bao giờ chê bai chị. Lúc ra ngoài thường hay bị người ta nhìn lầm là mẹ con, nhưng lần nào anh cũng mỉm cười giải thích, “Đây là vợ tôi.” Chưa bao giờ anh cảm thấy chị khiến mình xấu hổ.

Không sinh con cũng không sao. Anh vất hết óc nghĩ cách đón cháu đến để chị nuôi. Nhưng chị thì sao? Gần đây khó khăn lắm Văn Quân mới gần gũi với chị, thế mà từ sau hôn lên con nghiệp, tuy ngoài miệng không nói, nhưng mỗi lần gặp chị, chị có thể cảm nhận được sự sợ hãi và căm ghét từ cậu.

Kể từ đó chị mới biết, chị không xứng với anh.

Sao chị có thể biến mình ra nông nổi này?

Không chỉ biến mình thành bố dạng đó, chị còn chính tay phá hỏng mái ấm tốt đẹp mà mình đã cố gắng duy trì.

Có lúc chị hy vọng anh có thể bỏ tàn nhẫn, như thể chị sẽ dễ chịu hơn. Trong mấy năm anh chưa tốt nghiệp, chị mơ hồ hy vọng anh có thể tìm được một người bạn gái ở Anh đều bầu bạn, nhưng vừa mong ngóng lại vừa ghen tị. Trong mấy năm chia cách hai nơi, chị dành vào nhà phiên —— lúc ấy các phu nhân nhà giàu xung quanh đều hút, chị lại có tiền, không phải không hút được —— thứ này đúng là làm chị sung sướng.

Không phải chị nhìn mình khiêm khuyết và thấp kém, mà là hận anh nói được làm được. Anh nói “anh sẽ giành lấy thay em bảy phần khó khăn đầu khó trong tương lai”, trong bảy phần ấy có ba phần bụi đất mưa mù, hai phần nắng gắt gió mạnh, hai phần đau khổ có đơn; ba phần còn lại chính là nắng xuân ấm áp trắng sáng chiếu rọi, làm chị thêm xấu hổ tự.

Có vẻ kia tôi biết vậy. Từ lần đầu tiên gặp Sở Vọng, chị đã có cảm giác chói mắt như một vầng thái dương nhỏ. Lúc ấy không thể nói là đẹp, nhưng lại có sự thông suốt mà người đồng trang lứa không có. Giống như cái năm lần đầu chị gặp Từ Thiếu Khiêm vậy: tài học xuất chúng, tâm tính bình thản, lúc nhìn người thì mãnh mẽng vô bờ như cách một hoàng đế, thực chất trong lòng lại có một ngọn đèn soi sáng.

Tuy Sở Vọng không hơn Văn Quân bao nhiêu, cũng chỉ là có gái mới lớn. Nhưng lúc chị lên con nghiệp dọa cậu sợ, người thứ nhất cậu cầu cứu chính là cô bé ấy.

Vì em ấy là người thông suốt nên cũng dễ dàng xuôi ám người khác hơn —— em ấy giống Từ Thiếu Khiêm thời còn trẻ quá.

Đương nhiên, cũng chỉ có danh sĩ Nhan Tra Tấn mới xứng kết bạn với anh hùng Bạch Ngọc Đường.

Di Văn biết chị đang nghĩ gì, bà thờ dãi bảo, “Cô cháu à, có đúng nghĩ lung tung nữa. Thân thể có vấn khỏe mà, với cả cậu cháu cũng không có tâm tư với người khác. Đã nhiều năm thế rồi mà bên cạnh cậu đâu có tiểu thư xuất sắc nào, dù đẹp tới mấy cũng chưa bao giờ lọt vào mắt cậu. Tính cách cậu cháu ra sao, có còn không biết ư? Hoàng hồ, cô bé ấy... cũng có hôn ước mà đúng không?”

“Có thể tôi thế nào tôi hiểu rõ nhất.” Chị Từ trả lời, không biết dòng suy nghĩ đã bay đến tận đâu, ngập lấm nhấm “hôn ước” hai lần, rồi chị chợt sực tỉnh, vội gọi di Văn đến, “Có phải cái cậu nhà kia họ Từ không?”

Di Văn đáp phải, lại bổ sung thêm, “Nghe nói cậu nhà kia cũng rất xuất sắc, giờ đang đi học ở Luân Đôn. Tiểu thuyết cậu ấy viết ai ai cũng biết, danh chấn trong và ngoài nước, gần đây tên tuổi còn nổi hơn cả cha mình.”

“Tiểu thuyết gì? Nhà mình có không?”

“Cậu Văn Quân có nhắc đến. Chắc là... cậu ấy có, để tôi đi xin cậu ấy hai cuốn cho cô.”

***

Bên ngoài là sắc xuân rực rỡ, mặt trời trên cao tỏa nắng ấm áp, Từ Thiếu Khiêm hào hứng ra ngoài mua xe. Hồi trước anh đã học lái ở Anh rồi, cũng vì vợ không thích gặp người nên mới lên học lái, tính học xong sẽ dẫn vợ đi chơi rồi đạp thanh tiết Thanh Minh. Lúc ấy đã định mua xe nhưng chưa mua được, bởi vì chị đã nhờ người mua về đi thuyền về nước.

Lần này Từ Thiếu Khiêm đột nhiên muốn mua xe, không hẳn là vì mới vợ. Nhân viên ngoại giao nước Anh gặp vấn đề với chính phủ Nam Kinh nên mọi chuyện vẫn đang giằng co tại chỗ, người ở viện nghiên cứu rảnh đến nỗi không có gì làm, nhất là các nhà nghiên cứu từ châu Âu đến. Lương Chương dùng hết cách mà vẫn không khiến Lise vui vẻ nổi, mà chính Từ Thiếu Khiêm lại không phát hiện ra, Sở Vọng thấy thế mới lên nói cho anh. Anh chợt nghĩ đến chuyện mua xe, thứ nhất là có thể chờ vợ đến bờ biển chơi, thứ hai nếu có rảnh thì cho Lương Chương mượn để đưa các quý cô ra ngoài giải sầu. Đầu gì anh ta cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi, trong nhà thực ịc lên tục, làm Từ Thiếu Khiêm cũng gặp họa ấy. Mỗi lần mẹ anh ta ở quê viết thư gửi đến Hương Cảng thì luôn có một phần của anh. Vui thì gửi cho anh ít bí đưa đưa hầu ở quê, buồn thì viết thư mừng anh xối xả —— mừng anh làm cấp trên không biết quan tâm cấp dưới, suốt ngày chen ếp anh ta, không chịu cho anh ta ra ngoài quen bạn gái.

Lần đầu lái xe đến trường, Sở Vọng vui vẻ đùa: “Hay cho em mượn lái chơi đi?”

Đợt той lúc đưa xe cho cô lái chơi thật, Từ Thiếu Khiêm lại không yên tâm không phải anh lo có không biết lái xe, mà là lo người ngoài thấy có đang lái xe. Đúng lúc trong viện nghiên cứu cũng có người đang bị trầm cảm suốt ngày ăn không ngủi rồi, thế là anh sai Oppenheimer đi giám sát Sở Vọng. Hai người lái xe ra ngoài chơi một ngày rồi mới trở lại, không hiểu sao lúc về thì trên xe lại có thêm một chiếc ra-đi-ô.

Chàng trai Do Thái im lặng rồi đi, Sở Vọng vô vai anh, nờ nua cười giao hoạt, thấp giọng nói “Lái xe lên sườn núi vắng người ở Vịnh Nước Cạn, hóng gió ngắm trăng rồi nghe nhạc, phong hoa tuyết nguyệt như thế, chắc chắn cô sẽ thích thôi, đúng không thầy?”

Sau đó lại nói, “Em vụng về nên không làm được thứ này, ra-đi-ô là do Robert lắp đấy.”

Không đợi Từ Thiếu Khiêm hoàn hồn, cô đã chạy vụt đi như một lần gió.

Nhưng mua xe rồi, anh lại chẳng có máy co hội cùng vợ ra ngoài chơi. Gần đây trông tinh thần chị rất tốt, còn có hứng thú đọc tiểu thuyết. Anh hỏi thì chị cười, “Cuốn tiểu thuyết này do vị hôn phu của con bé Sở Vọng viết. Những người trong sách giống hệt đám bạn của anh ở Anh, càng đọc càng thấy thú vị. Nghe nói cậu Từ kia còn dịch rất nhiều tác phẩm, đúng là thiếu niên anh tuấn. Có được hôn nhân như thế, chắc con bé Sở Vọng cũng biết làm văn từ lục như?”

Từ Thiếu Khiêm cảm tap chí trong tay, đọc câu chuyện được đăng tải nhiều kỳ kia. Đọc một lúc rồi khen, “Có thể kể về một du học sinh bỏ vợ với lời nói hai hước thế này, chắc hẳn cũng là nhân tài hiếm thấy.” Nghĩ một lúc rồi anh cười, “Về môn Văn học, con bé miễn cưỡng lắm mới có thể đạt yêu cầu, xếp hạng bét trong số sinh viên đại học... Nếu báo trao đổi thư từ với cậu ta thì e là làm khó con bé rồi.”

Chị Từ cảm tap chí trong tay, chống cằm nhìn anh cười. Tiếng Trung của Sở Vọng kém, chị đã nghe Diệp Văn Dữ kể rất nhiều lần nên đương nhiên biết rõ chuyện ấy. Có điều lần này nghe chồng mình nói thế thì chị lại càng thêm yên tâm. Chị hỏi lại, “Anh có cảm thấy hai đứa nó xứng đôi không?”

“Anh từng xem anh mới lớn, bản vẽ tướng mạo thì cũng khá xinh. Tuy người gầy Văn bé kém Văn, nhưng đôi gì cũng có sự tương xứng, sau này nhân nhượng nhau, có lẽ cũng có thể cảm sát cùng vạng.” Từ Thiếu Khiêm thoáng nhớ lại rồi cười nói, “Sao bỗng đề tâm đến chuyện này thế? Xem ra tinh thần tốt thật.”

Dù chị Từ đã khá hơn trước nhiều, nhưng chị vẫn không chịu ra ngoài chơi với anh. Cả chiếc xe mới cùng với ra-đi-ô mới đều được Lương Chương chiếm dụng. Lái xe chủ mới nhân đi hóng gió nghe âm nhạc, ngắm trọn cảnh phong hoa tuyết nguyệt trên đèo, mấy ngày gần đây luôn thấy mặt mũi Lương Chương hồng hào —— có vẻ đã thành công ôm mỹ nhân về rồi.

Mọi người trong phòng thí nghiệm thường xuyên lấy chuyện này trêu ghẹo Lương Chương, dần dà mọi người cũng vui vẻ hòa thuận.

Phòng thí nghiệm của hai hòa thì đảm lnh Anh bên ngoài cũng mặt mũi khó ưa, thậm chí đến con chó lùn đen kia cũng người ghét quý ché, suốt ngày thấy người ta là lại nhe răng sủa inh ỏi. Thủ vạ lớn nhất của lính Anh chính là đất chó đi ngang qua nhân viên phòng thí nghiệm, chó thì sủa còn người thì nói, “Prussia, đứng sủa nữa, đó là người nhà mình đây. Ở! Tao quên Prussia không hiểu tiếng Anh, từ tiếng Anh giọng An.”

Rất nhiều chuyện ở Nam Kinh không được tiến hành thuận lợi, Sở Vọng đoán có lẽ chính phủ kiểm tra lại lịch người Anh nhiều lần, muốn biết rõ tình hình họ, hoặc là đòi nhiều tài nguyên họ, hoặc dứt khoát nói rõ: “Chúng tôi không thể chi nhiều binh lực và vốn liếng như các người nói được.” —— Mỗi lần nghe thấy tin này, Sở Vọng không khỏi sợ hãi, rất sợ chỉ một bước sơ sẩy sẽ đẩy hai nước vào tình trạng trở mặt, chiến tranh bùng nổ.

Trong ngoại viện nghiên cứu không hòa thuận, và người gặp họa nhất chính là Từ Thiếu Khiêm. Rutherford sốt ruột, thường xuyên phát tiết với anh.

“Sao người Anh ở thực dân lại xác sục như thế hả! Thầy ở Anh chưa bao giờ thấy cảnh đấy, cũng chưa nghe nói như vậy bao giờ?”

“Một ngày ta còn ở đây không làm gì, thì ngày đó nhân viên của chúng ta sẽ bị lính Anh ăn hiếp. Nhưng chính phủ nước em lại quá ngu xuẩn vô năng! Thầy không thấy bất cứ tý vọng nào cả!”

“Vì sao ngày trước em lại quay về? Em ở lại Anh, tiền đồ rộng mở! Còn đất nước của em tiền đồ xám xịt, khiến người khác vô vọng!”

Từ Thiếu Khiêm trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đột nhiên hỏi, “Nếu để phe thứ ba tham gia vào thì sao? Chia nửa binh lực và giảm nửa tiền vốn thì có được không?”

Rutherford nói, “Chúng ta cần phải minh chứng tiến hành dự án này một cách ôn hòa, hơn nữa phải tiến hành trong bí mật và giữ an toàn. Nếu thêm một nước tham gia thì sẽ thêm một nhân tố không an toàn và không xác định. Thấy nghĩ không thích hợp.”

Từ Thiếu Khiêm cười khó, “Cũng đúng.”

Sở Vọng nghe thế, đột nhiên nảy lên một ý nghĩ.

Có lẽ ệ đi vào văn phòng của Từ Thiếu Khiêm, khép cửa lại, nhỏ giọng nói “Em cảm thấy, phe thứ ba ấy, có lẽ không cần phải là quốc gia nào đó.”

“Vậy thì là gì?”

“Liệu có thể là... một chính đảng khác ở nước ta không?”

Từ Thiếu Khiêm giật mình, nhướn mày hỏi, “Chính đảng nào?”

Sở Vọng thấp giọng đáp: “Giảng Tây.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 73: Bệnh nhân (17)

Vừa dứt lời, Từ Thiếu Khiêm giật mình khắp hải, còn Sở Vọng cũng bị chính mình dọa không nhe.

Lúc bấy giờ Nam Kinh đang thân với Nhật, vậy quố Lương Hồ*; còn Giảng Tây lên Nga** nổ ra cách mạng công nông tại Lưỡng Hồ, đánh cường hào, chia ruộng đất. Đương khi nội chiến lên miền, muốn để hai phe hợp tác thì chỉ khi bên ngoài đánh vào nước ta. Với tình hình hiện tại, có nói muốn phe Giảng Tây gia nhập thì đúng là mơ giữa ban ngày.

(*Chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam, Trung Quốc.)

(**Cách mạng Tháng Mười Nga đã có ảnh hưởng lớn đến thế giới quan của Tôn Trung Sơn, từ đó ông đã đề ra ba chính sách lớn: liên Nga, liên Cộng, phù trợ công nông. Thừa nhận quyền tự quyết của các dân tộc ở nước này; kêu gọi thiết lập những quan hệ thân thiện giữa Trung Quốc với nước Nga Xô viết.)

Cũng không biết nghĩ thế nào nữa.

Nam Kinh ngoài mặt nói mình không có tiền, nhưng còn khoản bồi thường Canh Tý thì sao?

“Để tôi suy nghĩ đã.”

Từ Thiếu Khiêm khoát tay.

Sở Vọng dọn dẹp đồ đạc rồi đi, vừa ra tới cửa thì điện thoại trên bàn đổ chuông. Từ Thiếu Khiêm ngồi xa nên cô chỉ vào điện thoại, Từ Thiếu Khiêm gật đầu đồng ý, cô bèn nghe máy hộ anh.

Vừa alo một tiếng thì đầu dây dừng lại, Văn Quân lạnh lùng nói: “Vi sao lại là chị.”

Sở Vọng cười, “Đang chuẩn bị về đây. Để chị chuyển điện thoại cho...”

“Không cần, phiền hà quá. Nhờ chị chuyển lời tôi chú là thăm báo trên đường về nhớ ghé vào buu cục một chuyến.”

Sở Vọng gật đầu, “Chị sẽ chuyển lời.”

Từ Thiếu Khiêm đang định đứng dậy đi đến nghe máy, nghe thấy vậy thì cười cười ngồi xuống.

Đầu dây mơ hồ vang lên tiếng chị Từ và đi Văn nói chuyện, cô về đang hỏi là ai trả lời điện thoại. Từ Văn Quân che ống nghe đáp: “Không ai cả, chú Lương nghe máy, thăm đừng nghỉ nhiều.”

Một lúc sau, Từ Văn Quân mới thấp giọng nói: “Em khuyên chị sau này tốt nhất nên tránh xa chú em ra, càng xa càng tốt.”

Sở Vọng sững sốt, “Ha?”

Đang ngờ vực khó hiểu thì Từ Văn Quân đã cúp máy.

Chuyển lời đến Từ Thiếu Khiêm xong, anh nhận ra sự khác thường của cô, hỏi, “Sao vậy?”

Sở Vọng lắc đầu, những lời Từ Văn Quân nói ban này cứ văng vọng trong đầu. Cuối cùng, trước khi ra về cô lại bỏ sung một câu: “Nếu gần đây bạn gặp thì thầy có thể san bớt việc cho em và Lương Chương. Nếu cô đã khỏe thì nên ra ngoài đi lui đi tới, trò chuyện với người khác nhiều hơn.”

Từ Thiếu Khiêm cười, “Tôi thuy cô ấy cảm ơn em đã quan tâm.”

Dừng một lúc, Sở Vọng xoa đầu, bảo: “Đạo này Lương Chương đi chơi nhiều thật đấy, chiều hôm nay cũng không thấy anh ấy đến.”

Cũng hiếm có dịp Từ Thiếu Khiêm không thấy anh ta ở trong phòng thí nghiệm, bèn lắc đầu cười, “Cái anh chàng này, để xem mai tôi trị anh ta.”

***

Nhưng ngày hôm sau Lương Chương vẫn không xuất hiện.

Thứ sáu hôm ấy, ngoài Lương Chương ra, đến Meitner cũng nghỉ làm. Hai tiến sĩ người Đức ở văn phòng mà tị không biết gì, cuối cùng đưa ra kết luận: vì bọn họ nghỉ không quá lâu, nên ngay tới cấp trên cũng muốn đình công thị uy.

Chandra nghe thế thì suy nghĩ: “Hình như không phải như thế. Hôm qua Lương và cô Lise ra ngoài hóng gió, có lẽ thuận tiện cùng đi ăn bữa cơm, cùng trải qua một đêm tuyệt vời. Vì đêm đẹp quá nên đã ngủ quên.”

Anh ta vừa dứt lời, cả viện nghiên cứu cười ầm lên.

Không ít người ồn ào muốn đợi Lương Chương đến để đòi anh ta mời khách, cũng nói mấy lời xằng bậy trêu ghẹo hai người. Nhưng bọn họ cũng xuất phát từ ý tốt, thật tâm chúc phúc cho hai người họ.

Sở Vọng ồn ào: “Người đầu tiên nhất định phải cảm ơn là Prof. Tsu đã cung cấp đạo cụ —— một chiếc xe ho! Thứ hai là phải cảm ơn Robert của chúng ta đã tốt bụng lấp ráp ra-đi-ô!”

Mọi người cười hi hi phụ họa: “Cảm ơn Prof. Tsu, cảm ơn thành tựu nghiên cứu của Robert đã tác thành cho đời tình nhân này!”

Từ Thiếu Khiêm đi ngang qua, nghe thấy vậy thì cười bảo, “Chỉ mới có ít phút mỗi thời mà nhao nhao thế. Đợi thêm đi đã, đừng dọa hai người họ.”

Oppenheimer không hề tham gia vào cuộc vui. Anh ta đứng ngoài hút thuốc, ngồi xếp bằng trên bệ của trong bóng tối, song trên mặt một nụ cười hiếm thấy.

Đến buổi chiều, hai người kia vẫn chưa xuất hiện.

Chiều thứ Sáu, Từ Thiếu Khiêm theo lệ phải về nhà sớm với vợ. Rutherford và Wilson đã theo sứ giả đến đại lục, Từ Thiếu Khiêm và Meitner không có ở đây, viện nghiên cứu như bấy rỗng không đầu, rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Một vài người sử dụng đèn cồn để nướng thịt từ phần còn sót lại từ buổi trưa, bất chợt giọng Rutherford tuyệt vời... Vừa diễn thuyết xong, bên dưới có người bỏ sung: “Chúng tôi sẽ không bao giờ từ bỏ vật lý cổ điển! Bởi vì Thứ Hai, Thứ Tư và Thứ Sáu sử dụng lý thuyết lượng tử mới, Thứ Ba, Thứ Năm và Thứ Bảy sử dụng lý thuyết cổ điển! Còn Chủ nhật! Chúng tôi tin vào Chúa!”

Một người khác cũng hưng phấn, giả giọng Rutherford nói to: “Hãy ghi nhớ điều đấy! Sự nghiệp của chúng ta, ngoài hôm nay còn có ngày mai!”

....

Sở Vọng cười cười chen ra khỏi đám đông. Hôm nay là thứ Sáu, cô cần phải về sớm để đến biệt thự bà Kiêu.

Lúc đeo cặp sách đi xuống lầu, bất chợt nghe thấy bên ngoài xôn xáo —— tiếng Anh Anh xen lẫn tiếng Anh Đức. Đi xuống mấy bước, cô thấy đám lính Anh đang chặn một quý bà sắc mặt nhợt nhạt ở cửa. Người ấy khẩn khoản nói: “Xin... xin dẫn tôi đi gặp cấp trên của các anh, thư là của tôi, thư thật sự là của tôi!”

Lính Anh cười khẩy: “Thứ gì? Chúng tôi chỉ phụ trách canh gác người ở đây, không phụ trách kiểm tra thư từ. À... Vừa rồi hình như đồng nghiệp của tôi có nói, một gã người Trung bị bắt ngay trên giường của tình nhân người Đức, ném vào đống cánh sắt tra hỏi, thì ra là nhân tình của cô?”

Một người khác cảm thấy phiền: “Thư của hân ta thì hân ta chết, thư của cô thì cô chết. Cô muốn chết thay hân hà à người Đức kia?”

Người kia nói xong thì lẩn sơ bên hông.

Sở Vọng nhận ra giọng của quý bà người Đức kia, cũng nhìn thấy anh ta sờ thứ gì bên hông, nhất thời trong đầu nổ ầm. Trong tiếng cười của đám lính Anh, cô sai bước xồng lên chắn ngang trước mặt Meitner, không hề khách khí hét lên bằng tiếng Anh: “Đây là cách các anh đối xử với phái nữ đấy ha? Người Anh chết tiệt!”

Lính Anh càng cười phá lên. Người trước mặt xoay mặt sang, cũng càng cười nôi, “Mày nói ai là người Anh chết tiệt?”

Sở Vọng chưa kịp mở miệng thì một thứ lạnh lẽo đã kề lên huyết thái dương của cô. Biết đó là súng lục, trong chớp mắt ấy cô càng thêm bình tĩnh, mỉm cười nhìn thẳng người kia: “Tôi nói anh đấy, đồ người Anh chết tiệt.”

Meitner kéo cô ra, dùng tiếng Đức nói nhỏ: “Linzy, không lên quan đến em, em đứng xa vào.”

Sở Vọng bắt tay bà ra, tiếp tục nói bằng tiếng Anh: “Từ khoảnh khắc các người đến đây giám lỏng chúng tôi, chúng tôi đã bị luật pháp của các người ngăn cấm, nhưng đồng thời cũng được quy định tự pháp của các người bảo vệ. Trong điều kiện tôi không làm sai bất cứ điều gì, nếu anh nỏ súng thì chắc chắn sẽ bị bồi thẩm đoàn xét xử.”

“Biết không ít đấy nhì.” Lính Anh lập tức, nụ cười càng thêm can rở: “Tiếng Anh cũng sành sỏi lắm.”

Gã ta chỉ hòng súng ra sau lưng Sở Vọng: “Mày không làm sai, nhưng không có nghĩa đồng bọn của mày không sai. Mày nên khuyên quý cô này đi, bảo à ta bớt can thiệp vào chuyện của nhân tình mình —— đây là lời khuyên chân thành cuối cùng của tao.”

Gã ta lau súng rồi xoay người rời đi, đám lính Anh tụ tập phía sau cũng giải tán.

Đội người đi hết rồi, Sở Vọng mới nghiêng đầu, dùng tiếng Đức hỏi: “Cô để Lương gửi thư thay mình?!”

Mọi Meitner trắng bệch, bà gật đầu, lời nói lộn xộn, “Mấy giờ trước cậu ta bị đưa đi. Tôi nói là thư của tôi, nhưng bọn họ không tin ——”

Sở Vọng nhìn bà, sau đó xoay người chạy thẳng lên lầu.

Meitner sững sốt, đuổi theo sau bất lực giải thích: “Không biết vì sao... Mọi phong thư tôi viết đều không thể gửi về Đức được. Vì sao cứ phải là thư của tôi? Thậm chí tôi muốn chuyển tiền cho cha cũng không được. Nên tôi qua tôi đã nhờ Lương đến buu điện gửi hộ tôi... Tôi cũng không biết nữa...”

Bà càng nói, Sở Vọng càng thấy chóng váng. Lần đầu mở lấy điện thoại, dạ dày quặn thắt, suýt thì nôn hết ra. Đợi đến khi gọi tới nhà họ Từ, giọng cô đã run run: “Tôi tìm thấy Từ.”

Ở đầu dây, đi Văn sững sốt: “Cậu chủ vẫn chưa về.”

Sở Vọng suýt thì khóc nức lên, “... Vậy bao giờ thấy ấy về, nhờ đi nói thầy ấy gọi điện cho tôi.”

“Được.”

Cúp máy xong, cô lập tức lao vào phòng tắm nồm mửa —— lần đầu tiên bị người ta chĩa súng vào đầu, tuy biết rõ người đó sẽ không nỏ súng; sợ hãi trước những gì Lương Chương sắp gặp phải, và nhiều hơn hết là áy náy và tức giận khi chính cô đã gán ghép Meitner và Lương Chương.

Vì sao lại là Đức, bởi vì cô đã nhắc đến “nước thua cuộc”; vì sao lại là Meitner, cũng bởi vì cô từng nói “Cần, nhưng tạm thời vẫn nghỉ ngơi, có được không?”

Dựa vào đầu cô lại chắc chắn đến thế?

Cô cúi gằm mặt vào chậu rửa mặt bằng đồng, nồn tới mức tai mặt tái mữa, đến khi sờ mặt thì lại thấy nước mắt nhọt nhòa. Cô lau mặt, quay về phòng ngồi đối diện Meitner, chẳng mấy chốc, điện thoại đã đổ chuông.

Vừa nhắc máy, không đợi có mở miệng thì Từ Thiếu Khiêm đã nói: “Tôi đã biết chuyện rồi. Tôi vừa đến phòng tuân bộ một chuyến... Không sao đâu. Tra hỏi mấy ngày, nếm khổ ít bữa rồi sẽ thả ra. Yên tâm, nam tử hán đại trượng phu có thể chịu đựng được.”

Ở đầu dây, giọng của Từ Thiếu Khiêm điềm tĩnh lạ thường, ít nhất là vào lúc này, nó đã nung lại cho cô một cảm giác an toàn khác lạ. Cũng chính là cảm giác ấy khiến sự chầu xót leo lên chân mày. Cô cau mày, giọng cũng biến dạng, quên luôn đổi ngôn ngữ, nghẹn ngào dùng tiếng Anh hỏi: “Bọn họ sẽ làm gì anh ấy... Có bị ngồi ghế điện không?”

Meitner ở gần đấy nghe thấy thế thì hốc mắt đỏ bừng: “Xương sống và đầu gối cậu ấy không tốt. Nếu ngồi lâu quá sẽ không chịu được.”

“... Chỉ người Mỹ mới cho người ghé điện.” Từ Thiếu Khiêm đáp.

“Vậy thì sẽ làm gì? Ghế hãm*, nước tiểu, hay là kẹp tay?”

(*Ghé him: hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, dưới thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đem dằn gạch dưới gót chân, đem cang cao thì càng đau.)

“Đây là thứ của thời phong kiến, xã hội hiện đại không dùng.”

Sở Vọng nhéo mũi, ép mình bình tĩnh lại. Qua một lúc sau, cô thấp giọng nói bằng tiếng Trung, “Chuyện này, có liên quan gì đến... những lời em từng nói không?”

Đầu dây điện thoại chầm vào im lặng.

“Tôi hỏi em. Nếu sớm biết có chuyện như ngày hôm nay, thì hôm đó ở trong văn phòng, em sẽ không nói cho tôi biết kế hoạch của mình đúng không?”

“Em vẫn sẽ nói.”

“Nếu vẫn phải làm thế, thì như vậy, đi bước nào hay bước ấy thôi. Em nên biết chúng ta chỉ là những con kiến. Hôm nay có thể là cậu ta, ngày mai có lẽ chính là tôi với em. Vẫn chưa chuẩn bị ư?”

“Mọi việc đều có cái giá của nó, em biết chứ.” Sở Vọng nghĩ ngợi, nhưng vẫn không qua được cửa ải trong lòng, bèn hỏi: “Luong Chương sẽ không sao thật chứ ạ?”

“Chuyện của anh ta so với kế hoạch của chúng ta, bên nào quan trọng hơn?”

Cô biết đây không phải lúc để mình phát tác bệnh thánh mẫu. Nhưng một người tràn trề năng lượng như Luong Chương, một người độc thân trẻ con như Luong Chương... Ảnh ấy bị thấp khớp, hông cũng không được khỏe. Ở quê nhà Phúc Châu, anh còn có một mẹ già đơn độc chỉ cao một mét nổi, tay lưng còng, nhưng có thể mắng hai người đàn ông cao một mét tám đến long trời lở đất.

Nhưng lúc như thế lại rất dễ nhớ đến những chuyện vụn vặt, nhưng lại là chuyện khiến mắt ta cay cay.

“Nếu hôm nay người bị đưa vào phòng tuần bộ là em, tôi cũng sẽ nói những lời như vậy với Luong Chương. Nếu như người ấy là tôi, tôi hy vọng em có thể giữ được lý trí. Hiện tại chúng ta còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, bên nào nhẹ bên nào nặng, tôi nghĩ ắt em hiểu rõ. Dù gì vẫn phải nhìn về phía trước, có đúng không?”

***

Từ Thiếu Khiêm vừa bước chân vào nhà, nghe di Văn chuyển lời thì lập tức gọi điện đến văn phòng. Vừa cúp máy không được bao lâu, anh vẫn lo lắng cho Luong Chương, nên chưa ăn tối đã lại vội và lái xe đến cảnh sát nghe thông tin tức.

Di Văn thấy thế, lúc bối com lại oán trách: “Mấy tháng nay chẳng ở nhà ăn được mấy bữa cơm. Mỗi lần có điện thoại là lại lật đật đi ngay. Cũng không biết là có chuyện gì nữa.”

Chị Từ nói, “Là ai gọi thế?”

“Còn có thể là ai nữa?” Di bổ sung, “Cuộc gọi đầu tiên gọi đến, nghe giống như đang khóc.”

Chị Từ nhướn mày: “Khóc? Vì sao?”

“Ai mà biết được? Ban này cậu chủ gọi điện thoại đi, vừa dở vừa khuyên, sau đó ra ngoài ngay...” Di Văn càng nói càng quí trớn, biết mình đã lộ lời, lập tức im lặng. “Cò cũng không khuyên gì cậu.”

Từ Văn Quân thấy thế, cười lạnh nói, “Người ta có việc của người ta, bà tưởng ai cũng rành như bà à?”

Di Văn bâu nói, “Tôi có nói gì đâu.”

“Vậy bà làm gì hi? Đột nhiên thích đọc sách, hai ba hôm đọc một cuốn, nhưng vì sao cứ phải là mấy tờ báo của tôi?” Từ Văn Quân liếc xéo di Văn khiến bà chợt dạ, rồi cậu nhìn thẳng vào chị Từ, cười lạnh nói, “Chú đã nói cả rồi, người ta là trai tài gái sắc, hôn sự chi là chuyện sớm muộn. Thăm vào nên bỏ bỏ cơ thể cho khỏe đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Dứt lời, Văn Quân đặt bát com xuống đi thẳng lên lầu.

Chị Từ biết cậu trưởng thành sớm, tâm tư kín đáo. Dù bị cậu nói huýt toẹt ra thì chị cũng không giận. Mà nửa câu sau lọt vào tai, chị nghe lại có ý khác. Nghe xong cả câu, đột nhiên chị nảy ra một kế.

Thoáng trầm ngâm, chị gọi di Văn đến, hỏi lại một lần: “Con bé gọi điện tới khóc thật hi?”

Di Văn chà xát hai tay, “Thật đấy cô. Lúc gọi điện đến, giọng run lên nghe tức tức lắm, chắc chắn là đang khóc rồi.”

Chị Từ suy nghĩ rồi lại hỏi: “Trước kia bà Kiều có gọi điện đến nhà mình. Số điện thoại trong nhà bà ấy, chắc vẫn ghi trong danh bạ đúng không?”

Di Văn lật sổ ra, đáp lại, “Có đấy ạ.”

Chị báo di Văn đã ghi đến cạnh điện thoại. Sua khi nói máy với biệt thự họ Kiều, chị Từ cảm ổng nghe, cười nói: “Là biệt thự bà Kiều đúng không? Tôi muốn tìm bà Kiều... Tôi họ Từ... Ngày trước chị từng gọi điện cho tôi. Đúng thế. Tôi gọi điện tới là muốn nói về chuyện của cô bà Lâm... cùng với anh nhà tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Bệnh nhân (18)

Đây là thời đại không có máy tính, cho nên những công thức lớn đều dựa cả vào sức người. Trong thời gian đợt bàn bạc ôn hòa với trong nước, trước khi các nhiệm vụ chính được giao, thì tất cả nhân viên trong phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân đều là nhân viên tính toán.

Sở Vọng ôm một xấp tài liệu tính toán vì phần từ nhà cô út đi sang nhà bác cả, trong đầu toàn là chuyện của Luong Chương. Đứng dưới bậc thềm, còn chưa thấy bóng dáng biệt thự bà Kiều thì Tiết Chân Chân từ sau rặng hoa màu vàng đã bước ra. Trong đêm đông lạnh lẽo, cô ấy chỉ khoác mỗi áo khoác bên ngoài trang phục ăn tối, đi guốc gỗ, để trần bắp chân, đầu ngón chân lạnh tới nổi đỏ bồng. Chân Chân run rẩy cả hai, vừa thấy cô tới thì lắc cộc chạy đến, ngăn cô lại.

“Chị sao thế?” Vừa thấy là cô, Sở Vọng vùi vè hỏi.

“Em... Em đứng đến. Chị hỏi em trước,” Chân Chân chạy về phía cô, cả người run lên, “Rất cuộc em và Từ Thiếu Khiêm kia có chuyện gì vậy?”

“Em với thầy ấy?” Sở Vọng chỉ vào mình, phả lên cười, “Đang yến tiệc lành, em có chồng chưa cưới, thầy ấy có vợ rồi. Đại bác bản cũng không tới, còn có thể thế nào được?”

“Chị cũng nghĩ thế.” Chân Chân miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, “Nhưng vấn đề là ở vợ thầy ấy, vừa rồi còn gọi điện đến cho mẹ. Mẹ nghe điện thoại xong thì biến sắc, ngồi trong nhà mắng em và di Cát ầm lên.”

Sở Vọng thôi cười, “Cô Từ? Có ấy nói gì?”

“Còn có thể nói gì nữa? Nói em đã có hôn ước mà còn mập mờ với chồng chị ta, truyền khắp trường ai ai cũng biết. Lại nói gì mà nhìn thấy hai người yêu nhau thật lòng, nên mới gọi điện cho mẹ, nói mẹ viết điện báo hỏi ý của cha em thế nào. Nếu cha em chịu thì chị ta chịu lại một bước, nghĩ cách tái thành người có tình với nhau.”

Chân Chân nói rất uyển chuyển, Sở Vọng cẩn thận lắng nghe, nhận ra một hai điều. Cúi đầu nhìn phần đá trên đất, cô cười nói, “Biết rõ danh tiếng của nhà họ Lâm lớn, con gái nhà họ Lâm không dám làm mất mặt, nên mới nói em và thầy Từ kn kết với nhau, làm hỏng danh tiếng. Nói em yêu thầy ấy sâu đậm, nhưng lập gủ gia đình cũng có trước sau. Em đến muộn nên phải làm lễ cho thầy ấy. Nếu em bằng lòng, cha em sẽ hủy bỏ tờ gậy hôn ước kia, rồi cô Từ dần xếp ôn hòa tha thứ cho em và thầy Từ; còn nếu em không chịu thì đứng trách cô ấy không khách khí, lúc này cha em sẽ vì danh tiếng của gia tộc, không thể không đứng bảo vệ mặt em—— trong tình cảnh ấy, em rơi vào được cũng, cũng phải làm lễ cho thầy ấy thôi đúng không?”

Chân Chân gật đầu, gần tới mức cần răng nghiến lại, “Cô Từ này bị gì thế? Trước giờ chỉ có vợ chính xa đuổi phụ nữ bên chồng mình, chẳng có ai chạy đến làm mai cả.”

“Có ấy...” Sở Vọng trầm ngâm, nhìn trời cười nói, “Cô ấy yêu giáo sư Từ từ đấy mà.”

“Vào lúc này rồi mà em còn cười à?” Chân Chân sốt ruột, “Hôm nay em đứng đến biệt thự nữa. Vừa rồi mẹ còn sai người gửi điện báo cho cha em đấy, chị không cần được. Em mau về nhà bên bà tìm di Cát đi.”

“Vâng, chị không cần lo quá đâu, trời lạnh thế này, chị về nhà trước đi. Nếu để bác Kiều phát hiện thì sẽ bị mắng đấy.”

Đôi ba câu khuyên Chân Chân về biệt thự họ Kiều, rồi Sở Vọng chạy về nhà cô út.

Trong biệt thự vang lên tiếng nhạc nhẹ, tiếng nam nữ cười nói ở bên kia văng vọng, vô cùng náo nhiệt. Tuệ Tế cầm chai rượu vang đi ra khỏi hầm rượu, vừa vào vườn hoa thì bất gặp cô, ngạc nhiên hỏi, “Sao hôm nay có ba lại về đấy?”

“Tôi tìm có út, có ấy có ở trong nhà không?”

“Vừa nãy có người mời nên bà đã ra ngoài rồi. Có chuyện gấp lắm sao?”

Hai người đứng trong vườn hoa, Sở Vọng vốn định chờ bà Cát, nhưng đột nhiên đổi chủ ý, “Tuệ Tế, em đang có chuyện rất gấp, bây giờ phải ra ngoài ngay.”

Tuệ Tế gật đầu, “Vậy để tôi đi tìm ngài Henry, bảo chú ấy điều tài xế đến cho cô.”

Lúc đứng dưới hèn chờ xe, nhìn những vì sao sáng điểm trên bầu trời, trong đầu cô yên tĩnh đến lạ thường. Quá rộng lượng cũng được, quá tức giận cũng được, có lẽ hôm nay cô đã chịu quá nhiều kích thích rồi, nên chút chuyện này có không hề bận tâm... Cô cũng không biết là như thế nào nữa. Rõ ràng trời rất lạnh, nhưng khi gió thổi đến cô lại chẳng cảm nhận được gì.

Tới lúc lên xe, quay cửa kính lên, bên trong bỗng ảm áp hẳn, làm cô mờ mịt chớp mắt một lúc. Xe dừng lại ở đường Liên Hoa, tài xế cầm ô, định đưa cô đi vào nhưng bị Sở Vọng từ chối. Nhận lấy chiếc ô đen to tướng nặng nề, nhìn chuông cửa nhà họ Từ, vắn lì đi Văn chạy ra. Vừa thấy cô thì sầm mặt nói, “Sao cô lại đến đấy?”

Giọng chị Từ ở đằng xa truyền đến: “Cậu chủ đã về chưa?”

Di Văn đứng đằng xa đáp: “Là cô bà... nhà họ Lâm.”

Chị Từ: “Ồ, vậy mau mời em ấy vào đi.”

Không đợi di Văn dẫn đường, Sở Vọng sai bước từ trong sân đi vào nhà. Cửa không khóa, chị Từ đang ngồi giữa phòng khách đọc sách, trước mặt là một chiếc lò sưởi ấm. Nghe tiếng bước chân, chị ngừng đầu lên, “Sao giờ này em lại đến đấy?”

Sở Vọng cười, “Nhỏ phúc của cô Từ, nên có lẽ cha em đang cùng bác em bàn bạc làm sao để đuổi em ra khỏi nhà. Em rất muốn biết, rốt cuộc có Từ có ý gì đấy?”

Chị Tư nhìn cô, cảm to Diệc Báo trong tay chỉ vào ghế, “Em ngồi đi đã.” Thấy Sở Vọng không có ý định ngồi, chị thờ dãi, “Em thật sự muốn kết hôn với cậu Tư kia sao?” Chị lại mở tờ Diệc Báo ra, trang đang mở chính là trang nhận xét về tiểu thuyết của Tư Ngón Tang. Chị hỏi “Cần đây cậu Tư này đang rất nổi trong nước. Vẫn chưa về nước và vẫn chưa tham gia trường phái nào, nhưng các trường phái lớn đã bắt đầu phân tích cậu ta, cũng không biết vì sao. Tiểu thuyết của cậu Tư thuộc trường phái gì nhỉ, phái trắng non, phái Ngừ Tì, hay phái Uyên Ương Hồ Điệp?”*

(*Phái Trắng Non là trường phái thơ mới hiện đại (dại diện có Tư Chỉ Mạ); phái Ngừ Tì là phái văn học hiện thực hiện đại (dại diện có Tôn Trung Sơn); phái Uyên Ương Hồ Điệp là trường phái tiểu thuyết lãng mạn cận đại.)

Sở Vọng lạnh lùng nói, “Thì có liên quan gì đến cô Tư?”

Chị Tư đặt tờ Diệc Báo xuống, thờ dãi than, “Giờ còn ương bướng gì nữa? Em không hiểu được cậu ta, cũng như tôi không hiểu chồng mình —— sống cả đời với nhau nhưng lại không hề hiểu nhau, đây là chuyện cô độc đến nhường nào. Còn em, tôi biết em xứng đôi với anh ấy, không như người khác. Một người như anh ấy, nhân phẩm thế nào, những năm qua cả em và tôi đều biết rõ. Nếu không phải gánh nặng là tôi, thì tôi tưởng mạo học văn và xuất thân của anh ấy, kết hôn với ai mà chẳng được? Em không gả cho anh ấy, chưa chắc trên đời này đã có người tốt với em bằng một nửa anh ấy.”

“Em có kết hôn với chồng chưa cưới hay không cũng là chuyện nhà em, không phải cô Tư phải nhúng tay vào. Em có hiểu thầy ấy hay không, có muốn ở bên thầy ấy hay không cũng là chuyện do em quyết định. Nhưng cô Tư à, hiểu lầm của cô về thầy Tư đúng là hết thuốc chữa rồi. Dù có thất bại thì cũng đừng gửi gắm hy vọng gì ở em cả. Đàn ông ưu tú trên đời này không chỉ có một, cô Tư chỉ có một thầy Tư, nhưng vì sao cô có thể chắc chắn ngoài chồng cô ra, em không có được tám chồng tốt?”

Chị Tư sốt ruột, “Tuy tôi nói với bác của em như thế, nhưng đâu báo em làm là của anh ấy thật? Tôi sắp chết rồi, cũng không biết còn sống được mấy hôm. Đến lúc đó em gả cho anh ấy, không phải vẫn là vợ cả cưới hỏi dang hoàng sao? Sau khi tôi chết, không chỉ anh ấy, toàn bộ gia sản của nhà họ Tư, thậm chí là hối mơn của tôi cũng đều thuộc về em hết —— trên đời này làm gì có chuyện tốt nào như vậy nữa? Huống hồ, ngoài cô út của em ra, những người khác trong nhà đối xử với em như vậy, ở lại nhà đó cũng có ích gì?”

“Cô Tư suy nghĩ thấu đáo thật đấy, tâm tư kín đáo vô cùng, còn cần nhắc lại ích lợi một nữa, đúng là thấp toàn thấp nợ. Thậm chí còn biết nên gọi điện cho bác cả của em chứ không phải là cô út, đúng là cũng rất hiểu em.” Sở Vọng cười nhạt, “Vậy thì cô Tư à. Nếu em hỏi có: bây giờ có báo thầy ấy lập tức bỏ mình, để thầy ấy cưới em làm vợ cả nhà họ Tư, có có sẵn lòng không?”

“Tôi...” Chị Tư gằn dừ nhìn cô, gằn quá hóa cười, “Tôi đã gần đất xa trời rồi, em lại còn muốn tranh giành với tôi làm gì?”

“Cô không muốn đứng không?” Sở Vọng cười lạnh, “Cô không muốn, còn không phải là sợ nể mình xuống huyết, sẽ không thể có tên trong gia phả nhà họ Tư sao? Cái danh tiếng mà cô muốn tốt cho em đấy thực chất là phá hủy danh dự của em. Cô Tư, đúng là cô suy nghĩ rất thấu đáo, nhưng chưa hề nghĩ cho em lần nào.”

Chị Tư bị cô nói đúng tim đen, há miệng ra song lại không nói được gì.

“Không cần phải ghen. Nếu cô đã kháng kháng muốn em gì đến, vậy thì cô nghĩ cách đi, đầu tiên là buộc giáo sư Tư phải bỏ cô, sau đó buộc thầy ấy chịu găt đầu cưới em vào cửa. Nếu không, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế.”

Nói xong những lời trên, Sở Vọng chẳng thèm nhìn chị lấy một lần, cứ thế đẩy cửa lao ra ngoài. Chị Tư ở sau gọi có mấy tiếng, muốn đuổi theo nhưng chân không có sức, ngã khuỵu xuống đất. Di Văn định ngăn Sở Vọng lại, nhưng thấy chị Tư ngã thì vội chạy về đỡ chị dậy, đau lòng hỏi to: “Cô chú của tôi ơ, tại gì cô phải tự làm khổ mình như vậy? Cậu ấy đối tốt với cô như thế, cô ba họ Lâm này lòng dạ quá độc...”

Chị Tư không muốn để bà đó, đẩy bà ra, gọi với ra ngoài nhà: “Đứng là trước đó em có rất nhiều lựa chọn, nhưng sau ngày hôm nay, ngoài anh ấy ra, chỉ sợ không ai dám cưới em nữa. Sở Vọng, sao em có thể cứng đầu như thế hả? Mau trở lại đi ——” Gọi mấy tiếng liền nhưng không ai đáp, chị đẩy đi Văn ra: “Đi thôi tôi làm gì? Mau đi ngăn cô ba lại, đừng để con bé làm chuyện điên rồi.”

***

Di Văn sốt ruột thay chị, dù bị chị Tư mắng nhưng cũng không dám bỏ chị lại mà đuổi theo.

Tuy Sở Vọng nói lời độc địa, nhưng cô cũng biết những lời ấy tuyệt đối không thể thành sự thực, chẳng qua là phát tiết cơn giận trong lòng nực mà thôi. Phát tiết rồi, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn. Đi ra giữa sân, đang định băng qua sân tennis thì chợt thấy có bóng người đứng thẳng bên ngoài bụi cây phượng vĩ. Trông có vẻ đã đứng chờ từ lâu, thấy cô đi ra thì đi về phía cô.

Không thấy rõ là ai, nhưng có nhận ra giọng của Tư Văn Quân: “Không phải em đã cảnh cáo chị mà chị em ra rồi sao? Chiều nay chị gọi điện đến tìm chú làm gì? Chị không nghe em khuyên, chuyện xảy ra như thế cũng là do chị tự chuốc lấy.”

Sở Vọng cười khò: “Đứng là em đã nói rồi, chị rất cảm kích. Nhưng chị không thể không tìm thầy ấy.”

Đứng một lúc, Tư Văn Quân lại hỏi: “Vậy chị thích chú em?”

“Chị thích thầy ấy làm gì?”

“Không thích mà suốt ngày ở với thầy ấy? Chị cũng không phải là đứa con nít dốt nát. Chị ở chỗ chú em cũng không đến mức quan trọng, vì sao chuyện gì cũng phải nói riêng với chú ấy vậy?”

“Đổi với chị, chú của em cũng như những thành viên khác trong viện nghiên cứu. Lương Chương, Robert, Chandra... Nếu như chị cũng là đàn ông giống bọn họ, thì em có nói những lời này với chị không?”

“Nhưng chị đâu phải đàn ông.”

“Đúng thế, chị không phải. Nhưng vì chị không phải nên em mới có hiểu lầm ấy sao? Trên đời này, ràng buộc giữa người và người có rất nhiều loại. Vì sao chị dựa vào suy đoán lung tung đã độc đoán quy nó thành suy nghĩ chủ quan đại chúng?”

“Chẳng lẽ còn có quan hệ khác?”

Sở Vọng suy nghĩ, ngừng đầu nhìn trời. Đạo này thời tiết rất đẹp, hiếm khi có một đêm trời lạnh lại thấy được đây sao như lúc này. Thế là cô hỏi, “Em xem, ngôi sao đó là gì?”

“Là sao sáng. Một ngôi sao rất sáng.”

“Đúng thế. Đây là câu trả lời của phần lớn mọi người. Nhưng cũng có một bộ phận sẽ trả lời rằng, đó là sao Thiên Lang, chỉ có thể thấy vào mùa đông và đầu xuân. Nó nằm ở hướng Đông Nam của chòm sao Lạp Hộ, là ngôi sao sáng nhất trên trời.” Sở Vọng nhéo mắt nói, “Còn nếu như em đến viện nghiên cứu hỏi một người bất kỳ, bọn họ cũng sẽ trả lời em rằng đây là sao α của chòm Đại Khuyển, là một ngôi sao có sao đồng hành. Nó có trạng thái cuối cùng, được hỗ trợ bởi lực đẩy giữa neutron và proton, được gọi là sao neutron. Sau khi đạt đến trạng thái cuối cùng này, nó sẽ ngừng co lại và trở thành sao lùn trắng, giống như sao đồng hành của sao Thiên Lang.”

“Chị nói những lời này là có ý gì?”

Tư Văn Quân ngơ ngác, còn Sở Vọng càng nói càng hào hứng. “Nếu em hỏi chị, chị sẽ nói với em nó cũng như mỗi một vì sao trong dải ngân hà, cũng có quang phổ của mình. Nếu nó đến gần chúng ta, quang phổ của nó sẽ sẽ dịch về phổ xanh; còn nếu nó nằm cách xa chúng ta, quang phổ sẽ dịch về phổ đỏ. Mà kết quả này sẽ chứng minh một chuyện...”

“Em không hiểu gì cả.”

“Không hiểu là đúng, em của bây giờ không thể hiểu được những lời chị nói. Đại chú em về, em hỏi chú em những câu vừa rồi, để xem thầy ấy sẽ trả lời thế nào.”

Sở Vọng nói rồi, lập tức quay đầu bước đi. Vì bước chân vội vã, nên lúc đi lướt qua một người khác cũng không phát hiện.

Từ Thiếu Khiêm dừng bước, đang định hỏi có vì sao muốn như thế mà còn đến. Nhưng Sở Vọng lại không thấy anh, chỉ trong chớp mắt đã chạy ra khỏi sân rồi lên xe rồi đi. Anh lắc đầu cười, “Sao lại gấp gáp thế chứ.”

Anh đi vào sân, chưa kịp nói chuyện với Văn Quân thì Di Văn đã đi ra, nghen ngào nói: “Cậu chú, cậu đã về rồi đấy à.”

Thấy sắc mặt bà khác thường, anh vội hỏi, “Cô ấy làm sao hả?” Không đợi bà trả lời, anh đã vội đi nhanh vào phòng. Thấy chị Tư vẫn nằm trên giường, anh thở phào một hơi, ngồi xuống cạnh chị, đưa tay ho trên lên lờ lờ.

Chị Tư vừa thấy anh thì vội hỏi, “Có thấy Sở Vọng không?”

“Anh có thấy em ấy, nhưng em ấy không thấy anh. Sao tôi muộn rồi mà em ấy còn đến đây, có chuyện gì sao?”

“Anh cũng biết tôi muộn mà đến là do nguyên nhân, thì vì sao không ngăn con bé lại?” Chị Tư tức giận, dứt khoát nghiêng người không để ý đến anh.

Từ Thiếu Khiêm đã quen chuyện vạ tay tranh cãi vô lý rồi, nên anh cũng không nổi giận, chỉ đi hỏi Di Văn. Di Văn không quyết định được, hoảng hốt nhìn trái nhìn phải, ngón tay vẫn xoắn tạp dề, cuối cùng thở dài, “Cô ba họ Lâm kia đúng là độc đại!”

Từ Thiếu Khiêm cau mày, “Đi nơi đi.”

Di Văn chưa kịp trả lời, chị Tư đã dứt khoát nói thẳng: “Thấy hai người tình đầu ý hợp nên em tự chủ trương, đợi ngày em xuống huyết thì để anh quanh mình chính đại cưới con bé vào cửa!”

Từ Thiếu Khiêm nghe thế thì cúi đầu suy nghĩ, hỏi, “Em tự chủ trương như thế nào?”

“Còn thiếu gì cách để con bé chỉ có thể gả cho anh.”

Từ Thiếu Khiêm mỉm cười.

Chị Tư loành an, “Vừa rồi con bé mới xa gần lên em. Em lo nó còn trẻ, thả làm ngọc vò còn hơn ngọc lỉnh, sợ làm mấy chuyện điên rồi. Anh không mải lái xe ngăn con bé lại mà khuyên nhủ đi, còn đứng đây cười làm gì?”

“Em thật sự muốn anh lái xe đưa em ấy về?”

Từ Thiếu Khiêm vẫn cúi đầu, bóng mặt bao trùm nên không nhìn rõ vẻ mặt, “Em sống khỏe mạnh trên đời này chính là đã tác thành cho đời ta vẹn toàn rồi. Việc gì phải kéo thêm người khác vào, vừa làm tổn thương mình lại làm tổn thương người khác? Xưa nay anh luôn nhân nhượng em, nhưng lần này, em thật sự... đã sai rồi.”

Chị Tư ngừng đầu không đáp, Từ Thiếu Khiêm cũng không nói chuyện với chị nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, nhưng không phải là lái xe đuổi theo. Văn Quân cứ tưởng trong nhà sẽ cãi nhau nên vẫn đứng ngoài sân, không muốn đi vào thêm phiền. Nào ngờ bên trong gió êm sóng lặng, quả thực khiến cậu thấy lạ, nhưng vẫn gả vò nhìn trời như trước.

Anh đi ra, hai chú cháu cũng ngừng đầu nhìn lên trời. Nhìn theo hướng của Văn Quân, Từ Thiếu Khiêm dừng tay vạch một đường: “Chòm Đại Khuyển. Đây là sao Thủy, sao Procyon, sao Rigel. Còn đó là sao Thiên Lang. Cũng được gọi là sao α của chòm Đại Khuyển.”

Từ Văn Quân ngừng đầu nhìn Từ Thiếu Khiêm

“Em ấy còn nói gì với cháu không?” Từ Thiếu Khiêm hỏi.

“Chị ấy nói nó cũng như mỗi một vì sao trong dải ngân hà, cũng có quang phổ của mình. Nếu nó đến gần chúng ta, quang phổ của nó sẽ sẽ dịch về phổ xanh; còn nếu nó cách xa chúng ta, quang phổ sẽ dịch về phổ đỏ. Mà kết quả này sẽ chứng minh một chuyện...”

“Dịch chuyện đó. Em thấy chúng giống nhau nên nhận định là chúng nằm gần nhau, nhưng thực chất chúng đã nằm cách xa nhau từ lúc hình thành?”*

(*Nhìn bằng mắt thường từ Trái Đất, những ngôi sao mà Từ Thiếu Khiêm kể tên đều có màu xanh.)

Lúc ngừng đầu nhìn bầu trời đầy sao, trong mắt Từ Thiếu Khiêm như có ngôi sao lấp lánh, khiến gương mặt trở nên bừng sáng, giống hệt gương mặt Sở Vọng lúc này. Tư Văn Quân ngạc nhiên, “Chú, hai người nói nhiều như vậy, nhưng cháu vẫn không hiểu gì.”

“Không hiểu cũng không sao. Vấn chủ còn bận lòng, bầy giờ xem ra,” Từ Thiếu Khiêm cười nói, “Thăm của cháu sẽ không được như ý đâu.”

***

Còn chưa xuống xe, Sờ Vọng trông thấy bà Cát và Tuệ Tế đang chờ trên bậc thang ngoài hàng rào ở biệt thự. Vừa thấy xe đến, bà Cát vội đi lên trước hai bước, khăn lụa trên cổ bị gió thổi bay cũng không để ý. Tuệ Tế đi sau lưng cuống ruột khăn lên, nóng lòng đuổi theo, xe còn chưa kịp dừng thì bà Cát đã hăm hực mở cửa xe ra, những khi thấy Sờ Vọng thì bao con giấm lật tức tức tâu tâu, dậu dậu nói, “Cố nghe kể lại rồi. Dừng sự, có có đây rồi. Có có ở đây, để xem người bên cạnh với Lâm Du đảm làm gì cháu.”

“Cháu không sợ.” Sờ Vọng cười với bà.

Thấy cô cười toe toét, bà Cát cũng biết không có việc gì, giờ tay đâm vào trán cô, “Cháu cười như thế, nếu để người khác thấy thì lại nói nhà họ Cát ta không có quý cụ.”

Sờ Vọng lè lưỡi, “Cháu biết rồi ạ.”

“Vừa đi đâu về đấy?”

Sờ Vọng chấp tay đứng trên bậc thềm, nghĩ ngợi rồi đáp, “Oan có đầu nọ có chủ. Tự dưng bị chọc giận nên đi lấy lại công bằng.”

Bà Cát nhìn cô, “Có điều có mấy lời có vắn phải hỏi cháu. Vừa rồi có điện thoại gọi có đến bưu cục lấy thư, đúng lúc ấy chị ta cũng đã gửi điện báo tới Paris. Cháu không muốn tác thành cho cô Từ کیا thì cô ta cũng không làm được gì cháu. Chỉ là, cháu thật sự không muốn làm khuê nữ nhà họ Lâm!”

“Mấy cái danh phận đó cũng không có gì hay ho, được thoát sớm, cháu còn vui về tự do hơn.”

“Nhưng cháu phải biết, nếu không có thân phận này thì cũng không giữ được hôn sự với cậu Tư.”

Không đợi cô trả lời, bà Cát đưa tay rút một phong thư ở trong túi áo ra —— một phong thư nhàn nhúm, bên trên in rất nhiều dấu bưu điện. Bà Cát vừa quan sát về mặt có vừa nói, “Thư của thành một năm ngoài*. Cũng không biết vì sao từ Anh đến mà lại mất những một năm. Nếu không phải có nhờ người để ý ở chỗ cảnh sát nhập cảnh, thì bức thư này sẽ còn bị trì hoãn lâu hơn nữa.”

(*Đồng thời giao hiện tại là tháng 2 năm 1929.)

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đàng Nơi Đầu được* tại miễn phí tại **w**W**w**E**book**F**ull**N**et**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Phong thư từ Anh đến

Thân gửi Sờ Vọng,

Thư đến tay, thấy chữ như thấy người.

Mong em thư hồi cho anh vì đã lâu không viết thư gửi về. Từ tháng 6 khi tạm biệt ở Thượng Hải, anh vẫn luôn nghĩ về câu nói cuối cùng em nói với anh —— “anh phải suy nghĩ, bản thân mình muốn trở thành người như thế nào.” Mỗi nghe qua, lời này thật sự khiến người ta đau lòng. Chỉ vì anh cảm thấy, nếu không có hôn ước trước đó, có lẽ với em anh cũng chỉ hơn một người xa lạ, em cũng chỉ hỏi xin khách khứa. Cũng như những người họ hàng không hay lui tới lại có ra về thân mật xoa đầu hỏi “sau này lớn lên cháu muốn làm gì”; cũng giống như khách khứa nhìn nội cha anh “sau này cậu nhà tôi sẽ thành công”.

Xin em đừng tức giận. Anh muốn nói cho em vài chuyện em không biết —— nếu anh không nói với em, có lẽ em sẽ mãi mãi hiểu nhầm anh.

Trên đoạn đường từ viễn Đông đến châu Âu lần này, thuyền đi qua Việt Nam và Singapore ở Đông Nam Á, đi qua Ấn Độ và Sri Lanka ở Nam Á, đi qua bến tàu ở bờ đông châu Phi, qua biển Đỏ, Địa Trung Hải, cuối cùng mới đến bến tàu Marseilles ở Pháp, cuối cùng đổi đường thủy hoặc đường bộ để đến các nước châu Âu. Một quãng đường dài dằng dặc, mỗi một lần dừng thuyền là một phong cảnh đơn điệu như nhau. Chuyện này đi, tuy có chủ nhà và chị em đi cùng, những gì trên đường đi là mới mẻ với họ, nhưng với anh là thứ cực kỳ nhàm chán, không khác gì ngày thường. Nhưng không ngờ, điều này đã khiến anh có cách hiểu khác về em —— ví dụ như, lần này chỉ Lâm đến Pháp, một vài nguyên nhân là vì muốn gặp lại người mình yêu, có lẽ chính vì nguyên nhân này nên chủ Lâm mới thương cô con gái do mình và người kia sinh ra hơn, thậm chí còn hao tâm tốn sức tạo cơ hội cho con gái đi chơi riêng với anh. Một người suốt ngày chơi bời, không ồm chí lớn như anh quả thực ngạc nhiên, không biết rồi cuộc mình đã có tài đức gì.

Anh nghĩ hẳn em phải chịu thiệt nhiều lắm; nếu sau này có một ngày anh chạm hành động lời nói của chủ và chị gái em, em sẽ không trách anh chứ?

Năm mười lăm tuổi cũng chưa đi đến Thiệu Hưng, ông ấy từng nói với anh rằng: “Tuy hôn ước của con và em bà là do cha và chủ Lâm hứa hôn, nhưng chủ Lâm từng nói, ‘tử nô vì thân thế yếu đuối nên con bé thường cần người khác chăm sóc, chỉ sự sau này không thể trở thành một cô vợ tốt; tôi muốn giữ con bé lại mãi mãi thêm ít năm, như vậy thì sẽ yên tâm hơn. Trong nhà có con hai lớn hơn con bà hai tuổi, tử nô đã thông minh biết tự lập, tôi thấy, có lẽ nó xứng đôi với cậu nhà hơn con bà. Có điều tôi nói thế thôi, mọi sự vẫn dựa vào ý của cậu nhà.” Nhà họ Tư không thể phân bội nhà họ Lâm. Đợi gặp em hai và em bà rồi, con nhất phải suy nghĩ rõ ràng.” Giờ nhớ lại những lời này, anh chỉ thấy rằng mình sợ hãi: nếu ngày hôm đó anh không gặp em, lại ngờ ngác nghe theo ý của chủ Lâm, vậy thì em sẽ ở đâu, sẽ sống như thế nào?

Anh chưa bao giờ nghe em nói những chuyện này, nhưng chỉ dựa vào suy đoán, cũng có thể đoán được những vắn và em phải chịu trong nhiều năm qua. Anh chưa từng nghiêm túc hiểu em, chỉ toàn dùng suy nghĩ của mình ép buộc em; anh chỉ từng nghĩ “sẽ không làm liên lụy đến em”; nhưng chưa bao giờ nghĩ “em muốn làm gì”. Dùng đạo đức của mình để trói buộc em, lại dựa em vào cánh lưỡng lự.

Ngay quyền tự do bình đẳng trong nước ngày càng phát triển, rất nhiều nam sinh được giáo dục sẽ bị điều đó tác động, muốn thoát khỏi ràng buộc, thoát khỏi hôn ước cũ của mình; mà nữ sinh cũng thế. Ở nước ngoài anh nghe tin tức thư vậy rất nhiều, thường cảm thấy rất bất ngờ với giáo dục thâm căn cội rễ của cha, vô hình trung đã sống như một đê lão ở thời xã hội phong kiến. Anh cũng muốn hỏi em một câu, rồi cuộc em có suy nghĩ gì về hôn ước này. Đạo đức đã trói buộc anh nhiều năm, muốn anh trở thành người trong miệng kẻ khác, nhưng chưa bao giờ thật sự nghĩ xem mình muốn làm gì. Mỗi lần giận em ích kỷ, về sau mới hiểu ra, người ích kỷ thực chất là anh —— người chưa từng hiểu rõ mình nhưng lại muốn để người ngoài phải hiểu mình trước, đúng là mực cười.

“Anh phải suy nghĩ xem anh muốn trở thành người như thế nào”, lời tâm huyết cuối cùng là như vậy. Cha theo Nhật phái, sau khi về nước thì theo việc chính trị, nhưng chưa bao giờ ủng hộ anh làm chuyện liên quan tới chính trị. Căn thân suy nghĩ, anh đã quyết định vì cá nhân mình mà làm một vài chuyện trái với đạo hiếu —— đầu tiên phải trở thành một người tự do độc lập, thì mới có thể yêu cầu người khác hiểu và tôn trọng. Lúc này Trung Quốc vẫn chưa yên, mà trên đại lục châu Âu cũng thế. Hơn hai năm sau cuộc đảo chính quân bá*, một chính đảng vô nhân đạo đã khởi động tờ tâu. Sau khi sửa lại công pháp quốc tế, anh và bạn cùng trường rất cảm phiền về các cương lĩnh của bọn họ, thường xuyên biểu tình để phản đối chính đảng đó. Tuy biết rõ hành động này sẽ tạo trở ngại cho việc thư từ giữa hai ta, nhưng anh vẫn quyết định làm như thế —— hy vọng sau khi em biết có thể tha thứ cho sự ích kỷ của anh.

(*Đảo chính quân bá hay Đảo chính Hitler-Ludendorff là cụm từ mà sử gia giới nói có xảy ra ngày 8 tháng 11 năm 1923 do Adolf Hitler điều động Đảng Đức Quốc xã gây ra, nhằm lật đổ chính quyền bang Bayern, từ đó dự định tiếp tục lật đổ chính phủ Cộng hòa Weimar.)

Càng bối vì các lý do trên nên anh đã gửi riêng bản dịch tiếng Anh và lá thư này, chỉ mong có thể đúng lúc đến Hưng Cảng, có thể giúp ích nhiều cho em.

Chúc em những điều tốt lành

Ngôn Tang kính bút

1928, 29 tháng 1.

Đang là đã gửi được một năm

Sờ Vọng tựa lưng ra ghế sofa, mỉm cười đọc hết thư rồi cầm bút viết mấy chữ:

“Anh Ngôn Tang, lúc viết bức thư này, có lẽ em đã mất đi lý do duy nhất để gửi thư cho anh; nhưng trước đó, xin anh tha thứ cho sự mạo muội của em mà viết lá thư này cho anh. Đồng thời, cũng xin anh nhất định phải đọc hết bức thư. Nếu em nói với anh thì có lẽ anh sẽ không tin lắm; nhưng có rất nhiều chuyện của anh, quá thật em đã biết rồi. Ví dụ như những lời cha anh nói với anh trước khi đến Thiệu Hưng, hay ví dụ như anh và bọn bé biểu tình chống đối chính đảng ở châu Âu...”

Cô suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy không thỏa đáng lắm, thế là vô tròn tờ giấy ném đi, ôm chú gấu bông và đầu gối.

***

Hôm sau tỉnh dậy, cô nghe thấy bà Cát đang cảnh cáo người hầu ở dưới nhà, nói là —— “Tôi hôm nay trước khi ta về nhà, cắt hết báo đi không được cho cô bà thấy”, rồi còn nói, “cũng không được để con bé nghe điện thoại”, trước khi ra cửa lại dặn thêm “Đợi nó dậy thì nói với nó: trong tương lai điện cho nó ở nhà nghỉ mấy ngày. Mấy ngày nay đừng để nó đi ra ngoài —— nhất là trước khi ta về.”

Đổi với những chuyện này, Sờ Vọng chỉ nhướng đầu cười: “Có phải mọi người nghĩ mình yếu đuối lắm không?”

Đang cần nghĩ cũng biết, có lẽ người cha “hóa” đã nói theo người cha của cô vợ ỉ của người ở Đồng Bắc کیا*, đăng báo gạch tên cô ra khỏi gia phả. Có chẳng có chút cảm nhận gì về chuyện này cả, khó khăn lắm mới đọc thơ văn hoa mỹ của người cha “hở”, chỉ tiếc báo đã bị giấu nhem đi mất rồi.

(*Tức gia muốn nói đến chuyện Triệu Nhất Dịch vì bỏ nhà theo Trương Học Lương mà khiến cha tức giận, công khai đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con.)

Ở nhà rảnh rồi đảm nhàm chán, chỉ có điện thoại ở Du Ma Địa gọi đến mới có ra nhà.

Hai người ở cửa tiệm may mặc vẫn như trước, không có gì thay đổi, chỉ là trong tiệm thiếu đi vào thứ đồ, khiến nhìn vào trông như lâu không nhà trống.

“Tôi sắp về lại Pháp rồi, dùng tên ‘Luca’ đăng ký công ty phục sức ở Paris. Nếu như mọi chuyện thuận lợi, sau này tôi muốn châu ứng hộ nước hoa và đồ trang điểm của nhãn hiệu Luca, mong cháu đừng từ chối.” Ngải Saumur nói.

“Đương nhiên là sẽ ủng hộ hết mình ạ.”

Ngải Saumur phải về Pháp, hợp đồng của bà Nguyễn với ông cũng đã đến kỳ, cũng phải theo chồng về Việt Nam một thời gian. Bà ấy biết ít tiếng Trung, có lẽ vì đọc báo hai hôm nay nên mới bắt lại cho ngải Saumur. Sau khi nói lời tạm biệt, ông như muốn trấn an Sờ Vọng, dậu dậu nói, “Nếu cháu cảm thấy ở Trung Quốc mệt quá, thì tôi và ngải Dupont hoan nghênh cháu đến Paris bất cứ lúc nào. Tôi nghĩ, với khả năng kinh tế của hai người chúng tôi, có thể đủ để một cô gái thực nữ phương Đông sống an nhàn ở Paris.”

Bà Nguyễn cũng cười nói, “Đi và chồng cũng hoan nghênh cháu đến Sài Gòn bất cứ lúc nào.”

Sờ Vọng lần lượt ôm hai người, “Nhất định sẽ đến ạ.”

Họ đều là những người rất tốt. Nếu như xảy ra chiến tranh thật, ở Paris không hẳn là xấu.

Nhưng tốt nhất là chiến tranh đừng xảy ra.

Xuống xe trước biệt thự họ Cát, cầm lấy tờ báo ở thùng thư trước cổng, có vắn đi vừa đọc.

Nhưng còn chưa tìm được tin tức liên quan tới mình thì đã đến dưới bậc thềm trong nhà. Có một chiếc xe đang đậu ở đấy. Bước lên bậc thềm, đi mấy bước vào vườn hoa, chợt thấy một bóng người cao ráo đứng dựa vào cột cẩm thạch, đang nói chuyện với Tuệ Tế.

Tuệ Tế nhìn thấy cô, “Anh Tư mới đến, tôi muốn mời anh ấy vào nhưng anh ấy lại nói sẽ ở đây chờ cô.”

Sờ Vọng kéo cửa ra, đứng ở cửa nói, “Mời thầy vào nhà nói chuyện.”

“Chỉ cần câu thôi, nhưng gọi điện thì không tiện lắm. Không lâu đâu, không cần vào.”

“Vâng ạ.”

Sau khi cho phép, Tuệ Tế cũng đáp lời rồi đi ra ngoài.

Đợi Tuệ Tế đi rồi, hai người im lặng không nói gì, bầu không khí chưa bao giờ lúng túng như lúc này.

“Lương Chương...”

“Đi đứng không tiện lắm.” Rồi anh bổ sung thêm, “Dù gì cũng là chuyện sớm muộn. Sớm hơn thì có Lệ chăm sóc, em không cần lo lắng.”

“Thế thì tốt rồi.”

“Có muốn nghe tin tốt không?”

“Là gì ạ?”

Từ Thiếu Khiêm cười nói, “Bọn họ đã nhượng bộ rồi. Mới chúng ta cử một nhóm người đến tổ giới công cộng. Dù gì Hương Cảng cũng là nơi của người Anh, nếu đến nơi tay có thể vươn tới thì dĩ nhiên cũng sẽ yên tâm hơn.”

Cò gật đầu, “Đứng là một bước tiến lớn.”

“Ừ. Nên tôi đến đây là muốn hỏi em, có muốn đi Thượng Hải không?”

“Em...”

“Trước đây tôi vẫn cho rằng, chỉ cần che chắn em sau lưng thì nhất định sẽ không có chuyện gì. Nhưng mấy ngày qua tôi vẫn nghĩ, rốt cuộc làm như vậy có đúng không, tôi giấu đi tài năng của em, không ngờ vẫn khiến em gặp chuyện bất công ấy. Suy cho cùng vẫn là tôi sai. Em còn mạnh mẽ kiên cường hơn tôi nghĩ nhiều.” Từ Thiếu Khiêm mỉm cười, ngừng đầu nhìn cò, “Có đi Thượng Hải không? Đi xa một chút, sớm ngày để tôi thấy được ánh sáng của em”

“Thầy không sai... Em nghĩ em cũng không sai. Là do em đặc ý quí, quên đây là năm nào, quên đây là thời đại nào.”

“Nên sau này, em nhớ phải cẩn thận.” Suy nghĩ một lúc, lại cảm thấy vẫn không yên tâm, “Nhất định phải thận trọng”

“Em biết rồi ạ.”

“Bài phát biểu về sao đặc, rất nhiều người em muốn gặp đều gọi tôi mới đến Thượng Hải.” Từ Thiếu Khiêm nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “Có điều ở đó không có Lương Chương, cũng không có tôi, nhưng đối lại em sẽ có nhiều tự do hơn ở đây.”

“Thầy...” Sở Vọng ngừng đầu lên, “Không đi Thượng Hải sao?”

“Ồ Hương Cảng vẫn còn rất nhiều chuyện cần giải quyết. Bạn của Lương Chương đã liên lạc với phía Giang Tây rồi—— tuy khả năng không lớn nhưng nếu cần thiết, thân là nhân viên duy nhất trong dự án giới tiếng Trung, xuất phát từ thành ý, tôi cũng đành phải đi một chuyến.”

“Giang Tây sao này...” Sở Vọng suy nghĩ rồi nuốt lời vào bụng, nhắm mắt nói lạc đề, “Đến Giang Tây thì nên ăn mặc giản dị thôi, cũng đừng nói trong nhà làm gì. Người ta đang đấu nhau với địa chủ, dù gì cũng nên thể hiện thành ý.”

Tuy biết cò đang nói đùa, nhưng anh vẫn gật đầu cười, “Được.”

Nghĩ một lúc, cò lại gật đầu hỏi, “Em đã qua kỳ thi rồi chứ ạ?”

Từ Thiếu Khiêm cười, “Sẽ gửi cho em sớm thôi, không cần phải lo.”

“Vâng ạ.”

Những gì cần dặn gì cũng dặn rồi, cần đưa cũng đưa rồi, giờ đột nhiên im lặng, bầu không khí trở nên lúng túng dị thường.

Từ Thiếu Khiêm nói khẽ, “Tôi thay mặt vợ mình xin lỗi em”

“Không sao, em cũng không giận lắm.”

“Ừm” Suy nghĩ một lúc, không biết vì sao lại nói lại dần ngắt quãng, “Nếu như, giả sử... Tôi nói là, nếu như, em không có lựa chọn tốt hơn, thì ở chỗ tôi, chắc chắn em sẽ được sống ổn.”

“Hả?”

“Không có gì, sẽ không có chuyện như vậy đâu.” Từ Thiếu Khiêm cười giấu, “Em có thể sống tốt hơn so với tôi nghĩ nhiều.”

Không đợi Sở Vọng hoàn hồn, anh đã nhẹ nhàng khép cửa lại. Cách một cánh cửa, Sở Vọng chỉ nghe thấy giọng của Từ Thiếu Khiêm: “Yên tâm đến Thượng Hải đi. Em không cần lo những chuyện khác ngoài Thượng Hải, mọi sự đã có tôi rồi.”

Và một câu nữa, “Tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 76: Quyết định

“Cò con gái thứ ba trong nhà là Sở Vọng bị trời xui xẻo phương Tây ảnh hưởng, dù đã có hôn ước nhưng vẫn không biết kiểm soát tính nết hành động, tất cả là vì không được dạy bảo đến nơi đến chốn. Không có cách dạy con nên người, tự lấy làm xấu hổ, có thẹn với Tư tiên sinh, trước giải trừ hôn ước; nhưng vì còn có chấp nghĩ mình không sai, nay đành báo công khai đoạn tuyệt quan hệ cha con. Chấm hết.”

Vì tương trảng hôn có bại rồi xuống nên bà Cát đã dùng dán giấy dán tường, đủ loại đủ kiểu, có loại chống thấm, in chìm hoa nhò, ánh sáng lấp lánh. Có điều thời tiết Hương Cảng quá ẩm ướt, mới dán giấy không bao lâu đã lại phồng lên. Thế là giấy dán tường chưa tới một quý đã có hoa văn mới.

Sở Vọng dựa vào tường đọc báo, không kìm được bật cười: “Không gì cũng không gạch tên? Nói như vậy, gì cho thấy Từ cũng không tệ.”

Bà Cát đứng cạnh nghe thế, hừ một tiếng, “Còn nói nữa à, cháu làm như có thật.” Rồi lại hỏi “Người khác có không quan tâm, có chỉ muốn hỏi cháu rốt cuộc chuyện này cháu nghĩ như thế nào?”

Sở Vọng biết bà Cát muốn lấy lại công bằng cho cò, nên mới hỏi có có thật sự muốn giữ hôn ước với nhà họ Từ không, để bà áng xem nên làm thế nào. Cò cười nói, “Chuyện này theo lẽ cháu cũng không nói được, bởi đâu phải cháu làm chủ?”

Nghe cò nói thế, bà Cát không nhịn được nhìn cò; bộ sườn xám lụa xanh lá trên người vẫn chưa thay ra, phía sau là giấy dán tường in hoa hồng khảm vàng nạm xanh, đứng gần chỉ có thể nhìn thấy được những sợi tơ, không nhìn ra bóng dáng hoa; bên cạnh chỗ con bé đứng là máy điện thoại bằng đồng treo tường. Trời ngời bóng hoàng hôn, nắng chiều vàng óe bên ngoài hành lang xuyên qua cảnh lá chiếu vào, trong dải sáng hắt bóng lên tường. Sở Vọng mỉm cười tựa lưng vào tường.

Không biết vì sao, bà Cát lại chợt nhớ đến căn nhà cũ mờ nhạt của nhiều năm trước. Trong nhà cao cửa rộng, người chồng suốt ngày ở bên ngoài phòng ngoài, một năm không về nhà mấy lần, dù có về cũng không muốn gặp người ấy mà luôn đi thăm mẹ trước, sau đó mới lấy lý do gặp con trai, nhưng cũng chỉ ngồi trong phòng người ấy một khắc rồi đi ngay. Không lâu sau bà cụ ra đi, thậm chí vì không muốn gặp người ấy mà đến con trai ông ta cũng không gặp. Về sau nữa, ông ta dần phòng ngoài bụng đã lớn quý xuống cạnh người ấy, muốn người ấy nhận nuôi đứa con trong bụng.

Bà chỉ hỏi người ấy một câu: “Vì sao lại gì cho người này?” Lúc đó người ấy cũng nói “Chuyện này, chỉ vốn không làm chủ được.” Lúc mỉm cười, trông người ấy hẳn từ yếu ớt hơn bất cứ ai. Nhưng đến hôm sau, ngày tới bà cả của phó bí thư nghị viện Nam Kinh cũng biết chuyện. Mọi người có thể tìm ở Giang Nam đến nhà làm chứng, khoét cục thịt trong lòng Lâm Du đi, làm xong những chuyện đó, người ấy ngồi trên giường mỉm cười đoan trang rạng rỡ —— người ấy có chỗ khôn khéo lợi hại của mình, có lẽ cũng vì thế nên mới khiến Lâm Du hận sâu như vậy.

Lâm Du là người của tên trêu, năm ấy thi đậu tiến sĩ, đúng lúc chiến tranh Thanh – Nhật vừa kết thúc nên chỉ tiến đến Nhật du học, năm thứ hai học hành trở về thì lại đúng lúc thời thế biến chuyển*. Nếu không phải như thế thì chắc chắn sẽ bị người ta mắng là kẻ phản bội. Rồi nhờ phúc của con bé trước mặt, cũng Từ Ứng cộng sự mười hai năm, sau trận thất sát Nam Kinh lại kịp thời đi châu Âu lánh nạn. Từ Ứng không thoát được, nhưng ông ta thì có thể.

(*Muốn nói đến việc Trung Quốc phong kiến chuyển sang Trung hoa Dân quốc.)

Đang là quần tử phúc mông, tiểu nhân sống dai.

Cuộc sống của ông ta những năm qua vô cùng thoải mái. Trước đó còn nề mặt con bé Sở Vọng nên mà bà mới không làm bản danh tiếng của nhà họ Lâm bọn họ.

Nhưng hôm nay, cũng đã đến lúc để ông ta đi ngã rồi.

Bà Cát nháy mắt.

Trước đó cũng có lời đồn về chuyện với vị họ Từ kia, bà cũng tìm người nghe ngóng; cơ thể có Từ không sống nổi mấy năm, còn họ Từ kia lại rất tốt; hai năm qua đi, dần ông hai mươi bảy tuổi góa vợ luôn có sự phong độ trưởng thành, còn thu hút cả những người chưa thành thân. Cũng vì thế nên bà Cát cũng như những người ngoài kia, tưởng cháu mình thật sự tình đầu ý hợp với anh ta, vì vậy mà mới nhắm mắt mở mở một mắt không vạch trần. Không ngờ tính khí con bé lại rắn rồi như thế, thế nên bà cũng yên tâm vui vẻ.

Còn cậu Từ kia thì sao? Nếu cậu ta thật lòng muốn cưới thì dù không có hôn ước cũng không sao; và cũng như thế, nếu con bé thật lòng thì chắc chắn sẽ cố gắng.

Chỉ là với tình hình hôm nay, bà Cát đã nhìn rõ rồi, nên cũng biết rõ điều đó là không thể.

Nghĩ ngợi một hồi, bà gọi chỉ Henry đến, dùng tiếng Anh dặn dò: “Gửi điện báo đến chỗ luật sư Thẩm ở Thượng Hải, nói với ông ta, tôi có một bản di chúc muốn mời ông ta đứng ra đại diện trao đổi.”

Bà Cát vừa dứt lời thì điện thoại đổ chuông, tiếng chuông ở bên tai cò như gọi hồn vậy. Có nhắc mấy, đầu dây rất ồn ào, Chân Chân nói bằng giọng mũi, sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là thế nào rồi?”

Sở Vọng biết có ấy bị bà Kiều giám sát không được tự do, nên mới mượn điện thoại trong tiệm tạp hóa ở bên ngoài gọi điện. Cò cười nói “Em sẽ đi Thượng Hải.”

“Hả? Cha em làm ra chuyện như vậy ư trên báo, nói không chừng mấy tháng nữa đến du học sinh châu Âu cháu Mỹ cũng sẽ biết, em dù em có chạy đến Java cũng vô ích thôi.” Rồi cò nằng nạt thấp giọng, “Dì Cát không làm gì à?”

Sở Vọng bật cười, nói, “Em còn sợ ông ấy làm ồn chưa đủ đây này. Có út ấy à... có lẽ cũng muốn như vậy.”

Một chuyến xe điện ở đối diện âm ỉm chạy qua, Chân Chân nghe không rõ, “Cả cơ?”

“Không có gì. Em có chuyện thật, phải đến Thượng Hải.”

“Bao giờ đi?”

“Mấy hôm nữa thôi.”

“Thượng Hải cũng tốt. Cái đất Hương Cảng nhỏ bé này, vừa không có gì hay ho cũng chẳng có chuyện mới mẻ.” Dừng một lúc rồi cô ấy nói tiếp, “Ngày mai chị thì rời. Dội hai tuần nữa thì xong, chị nhất định sẽ về tìm em chơi.”

“Thì cho tốt vào, em đợi chị đến.”

Chân Chân bị cảm nên sạt sụt liên tục, ở đầu dây truyền đến tiếng cười kìm nén của Diệp Văn Dữ, ngay lập tức có hai tiếng “bùm bụp” truyền đến, có vẻ Chân Chân đánh anh ta mấy cái, người bên kia la oai oái. Chân Chân vừa đánh vừa nói: “Được rồi, hai bạn chị ra ngoài ăn đồ Quảng Đông, trên người chỉ còn lại ít đồng, thôi không nói chuyện với em nữa. Hẹn gặp lại ở Thượng Hải.”

Cúp máy, Sở Vọng nhớ đến hai người đáng yêu kia thì lại vui vẻ. Cô mỉm cười, không hề phát hiện bà Cát đã dọn đồ xong quay về, đứng trong bóng tối nhìn cô chăm chú: “Định đi Thượng Hải à?”

“Vâng. Cháu đang định nói thì cô đi ra ngoài mất tiêu.”

“Cháu trách cô há?” Bà Cát trừng mắt nhìn cô. Hai cô cháu đứng song song dựa vào tường, mỗi người một tư thế một khí thế, chẳng biết từ lúc nào mà dần giống nhau đến ba phần.

Chi cô điều, cả hai đều không nhận ra.

Trầm ngâm một hồi, cuối cùng bà Cát cũng thỏa hiệp, “Ừ. Thượng Hải đất lớn, quen biết nhiều người cũng tốt.”

Ngày hôm sau, về thuyền và thư mời được gửi đến cùng nhau. Theo lý thì hạng mục của bọn họ vẫn thiếu tiền, tuyệt đối không thể cho có ưu đãi được. Nhưng tấm vé trong tay đây vẫn là khoang hạng nhất.

Bà Cát chẳng nói gì nhiều, chỉ chỉ động thu dọn đồ đạc cho cô.

Di Nhà cũng giống Chân Chân sắp thì, vốn định đến một chuyến nhưng bị ngài Tường ngăn cản, đích thân ông đến biệt thự viếng thăm thụy. Nhưng nói chuyện chưa được mấy câu thì lại có điện thoại gọi đến tìm Sở Vọng.

Là Từ Văn Quân.

“Em gọi điện thoại đến chào tạm biệt chị. Chị ấy định gửi em cho một người bạn ở Anh để học trung học... Cho nên bảo tạm dừng vọng tưởng muốn nhận em làm con thừa tự.” Cậu thấp giọng nói, “Mấy hôm trước chú tức giận trở về, hai hôm nay định đưa em đi, thăm dòi tuyệt thực nhưng chú vẫn làm như không thấy. Còn nói với thám, ‘nếu muốn chết thì không bằng chết sạch sẽ vào, xuống hoàng tuyền làm có hồn đã quý không ràng buộc, không phải còn vui vẻ hơn sao?’, thật sự dọa bọn em sợ hết hồn.”

Cô không đọc Tôn Tử, nhưng vẫn có nghe một câu thế này:

“Tham sống sợ chết có thể bị bắt.”

Cô cười đáp.

***

Sở Vọng đứng bên nãy nghe điện thoại, còn ở bên kia bà Cát và ngài Tường trò chuyện chò chò.

Tuệ Tề và Mật Thu chỉ huy người hầu dọn dẹp hành lý cho cô, chạy tới chạy lui rầm rầm ở ngoài hành lang, bọn tôi nổi quay mòng mòng. Cuối cùng thu dọn được bốn năm chiếc vali đặt ở trên tầng hai, ngài Tường đứng ở cửa thấy thế, hỏi: “Chị Cát không đi cùng à?”

“Con bé đi để trải nghiệm những điều mới, trưởng bối như tôi đi theo thì gò bó nó lắm.”

“Chị yên tâm sao?”

Bà Cát suy nghĩ, cau mày không nói.

“Đã chuẩn bị ổn thỏa cho con bé ở Thượng Hải chưa?” Ngài Tường thấy thế thì cười bảo, “Đội Tiểu Ngũ thì xong, tôi và cô ấy sẽ về Macao một chuyến, mấy tháng sau mới đến Thượng Hải được. Nếu chị Cát bằng lòng, tôi có thể nhờ người chăm sóc cô ba. Hay chị đã có sắp xếp khác rồi?”

Ngài Tường nhắc như vậy, bà rất lo mấy năm nay cháu mình được chiều quen rồi, ăn mặc chỉ tiêu không tiết kiệm, nên gần như muốn điều toàn bộ người hầu đầu bếp cấp cao trong nhà đến Thượng Hải, rồi lại gọi điện đến mấy người bạn làm cảnh sát ở tổ giới Pháp, nhờ người dè mắt giùm. Thế nhưng vẫn chưa yên tâm. Mấy lần bà gọi Mật Thu đến, nhà đầu này được một tay bà dạy dỗ, biết lễ biết điều lại hậu quy củ, bà rất muốn bảo Mật Thu đi theo Sở Vọng đến Thượng Hải.

Ngài Tường vừa nói như vậy, bà lại có ý định đổi. Lại gọi Mật Thu tới, ngài Tường và Mật Thu cùng mỉm cười.

“Bà Cát đúng là hao tâm tốn phí.”

Mật Thu nói: “Bà cứ để em đi theo cô ba đi. Cô ba xưa nay tự do quen rồi, nếu không đồng ý cho những người rảnh rỗi như bọn em tới lui xung quanh thì em sẽ làm nhiều ít nói.”

Bà Cát cứ đầu gối ngồi, bất chợt nghĩ đến điều gì đấy. Bà nghiêng đầu, nhìn ngài Tường bằng ánh mắt trách móc.

Ngài Tường cũng đã nghĩ đến điều đó, chỉ là chuyện này không liên quan tới ông nên khó mà nói được. Vì Bà Cát quá lo lắng nên suy nghĩ rối loạn, ông cũng chỉ chỉ điểm một hai mà thôi.

Bà Cát nhìn ngài Tường mỉm cười, chỉ chốc lát đã sáng tỏ.

Mật Thu xoay người toan đi chuẩn bị, thì bà Cát đã vội gọi cô lại:

“Đội đã... Mật Thu, em không cần đến Thượng Hải nữa.”

Mật Thu do dự, nhưng rồi vẫn đáp: “Vâng thưa bà.”

Bà Cát còn nói, “Em bảo Henry gửi điện báo đến cục cảnh sát ở hội đồng thành phố tổ giới công cộng, tìm cậu Tạ.”

Mật Thu thưa vâng, im lặng chờ tiếp.

“Trên điện báo viết thứ Sáu tuần sau cô ba sẽ đến Thượng Hải, báo cậu ta chăm sóc tốt cho tôi, nếu thiếu một cọng tóc thì cứ liệu đội tôi hỏi tội.”

Ngài Tường ngồi cạnh nghe thế, cười nhỉnh nọt, “Cậu Tạ chuyện ăn nhậu chơi bời, giờ lại có chức vụ tuần tra. Yêu mụ quý quái ở Thượng Hải, bắt kiện là Trung huy Tây thì nhất định cũng không dám làm gì cô ba. Đến Thượng Hải tìm cậu ấy, dù có chuyện cũng hóa thành không. Vẫn là chị Cát thông thái.”

***

Ngày tháng Hai lịch Bọ ở Thượng Hải, một cuộc điện thoại đã đưa Tạ Trạch Ich từ sân huấn luyện về cục cảnh sát ầm áp. Anh hứng gió cả ngày trời, nay vừa được ầm áp là cả người run lên. Cũ chào nhận điện báo từ cảnh sát trưởng, còn chưa kịp đọc thì một đám thanh tra chỉ huy giám sát trong cục đã nhún anh chăm chăm

Anh bật cười: “Điện báo gì quan trọng lắm à?”

Lại cả đầu đọc, bên trên viết: *bé ba thứ Sáu đi thuyền đến Thượng Hải, mời cậu để mắt đến. Nếu gặp chuyện gì thì cứ cẩn thận da cậu.*

Tạ Trạch Ich kiểm tra điện báo, mấy cái đầu to đầu nhỏ trong phòng vẫn nhìn anh chăm chú. Điện báo đến cục không phân biệt công hay tư, mà ở đây lại có không ít người biết tiếng Trung, thế là tờ điện báo này đã truyền khắp tay mọi người.

Anh ho khan, “Trong nhà sai đi làm chuyện không đâu ấy mà.”

“Sai làm chuyện gì?” Trưởng trình thám cười tới mức râu quai nón run lên, vỗ vào vai anh, “Có phải việc gì vất vả không?”

“Này...” Tạ Trạch Ich nghĩ ngợi. Có lẽ vì gót rét bên ngoài đã khiến đầu óc đóng băng, nhất thời không tìm được từ để định nghĩa chuyện không đâu này.

Anh lắc đầu đi ra ngoài, không biết là ai trắng trợn đã dán giấy quang cáo xà phòng ở cửa, bên trên vẽ một chiếc lồng chim nhốt một có gái thực nữ phương Đông.

Tạ Trạch Ich không nhận được bật cười, thầm nghĩ... Hoàng yến số lông u?

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Dâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Khóí bép (1)

Ngài Tường và bà Cát đưa tiễn cô đến bến tàu Queen, đội ngũ đưa tiễn về cùng rầm rộ. Nhưng đến khi thuyền rời bến mà cả buồng hạng nhất chỉ có mỗi một mình cô, ngay tới mấy có gái Nhật Bản hàng xóm cũng rất ngạc nhiên.

Không có nhiều lời từ biệt, cũng không có đau buồn chia ly. Sở Vọng cho rằng vì ngài Tường và bà Cát thường đến Thượng Hải nên mới như vậy, nhưng không ngờ là hai người ấy đã có thu xếp khác ổn thỏa hơn.

Hai người bạn họ chi nói: “Sẽ có người đón cháu ở Thượng hải.” Nhưng không nói rõ cuộc là ai đón.

Lần này đi là thuyền của Nhật, đích tên ra khá văn vẻ, gọi là Tuyết Thương Hoàn. Lần đầu tiên đến Hương Cảng cũng là thuyền Nhật, có điều lúc ấy ở trong phòng kín nên không cảm thấy gì; bây giờ ở phòng đơn, thứ gì cũng be be: trong nhà vệ sinh be be có bốn cầu màu trắng cùng chậu rửa mặt màu đồng bạc, sau chiếc ghế sofa nhỏ sơn đen là một bức tường, kéo ra sẽ là một chiếc giường. Đồ dùng làm bằng gỗ với màu chủ đạo là hai màu đen trắng, khăn trải giường trắng tinh tươm, một đầu que gỗ được đập dập làm thành bàn chải đánh răng, guốc gỗ, quần áo ngủ cũng được chuẩn bị đầu vào đây; tuy nhỏ nhưng rất biết lợi dụng không gian, bởi vậy mà trông không hề chật hẹp chút nào. Nhớ nhưng thôi nài, cùng với âm điệu tiếng Nhật nhỏ nhẹ của có gái phòng bên đã để dáng ru ta vào giấc ngủ.

Thuyền vừa vào xuất phát tức chiều tối, dừng ở Hương Cảng, có rất nhiều người phương Tây lên thuyền. Lúc nhìn viên Đồng Dương đến mới có đi ăn cơm, cô nghe thấy người châu Âu tuần tở phòng bên dùng tiếng Anh nói chuyện với có gái người Nhật, còn có gái kia thì trả lời lại bằng tiếng Nhật. Có cảm thấy lạ, tới khi cẩn thận nghe kỹ thì mới nhận ra, té ra đó là tiếng Anh kiểu Nhật, chứ không có còn nghĩ từ khi nào mà tiếng Anh và tiếng Nhật có thể trao đổi hiểu nhau như vậy.

Trên đường đi ăn về lại đụng người kia, anh ta phở trương đứng trước cửa nói chuyện, tay giơ lên, nhìn là biết người Ý gọi tán tỉnh. Nghe thấy hành lang có tiếng động, anh ta quay người lại, quan sát có một lượt từ đầu tới chân, tưởng có cũng là bạn của mấy người trong phòng kìa nên ra về thân thiện chào “konchiwa”. Sở Vọng vỗ như không hiểu, anh ta lại đổi thành “chào có” bằng tiếng Quảng. Nhưng cô còn chưa trả lời, thì cánh cửa bên cạnh lập tức đóng lại cái rầm, suýt nữa đã làm gãy mũi anh ta. Sở Vọng cảm thấy vui vui, cười khoát tay: “Notte!”* Rồi cũng đóng cửa lại, rửa mặt chải đầu đi ngủ.

(*Notte trong tiếng Ý nghĩa là màn đêm, có lẽ tác giả muốn nói là “buona notte” nghĩa là chúc ngủ ngon.)

Thuyền chòng chành lăm có mớ măng thiếp ngủ, vira như một gác đã đến Thượng Hải. Có chơang tỉnh, mặc kệ đồ đạc đi ăn cơm trước. Trước đó ngài Tường đã nhờ người ở trên thuyền, nên khi thuyền còn chưa cập bờ, các nhân viên phục vụ quan tâm chăm sóc có rất chu đáo nhiệt tình, còn tru tiến chuyển hành lý có xuống. Lúc đứng trên boong lại gặp người Ý kia——thời gần hai ngày đủ để anh ta “thua keo này bày keo khác”, lại ôm ấp một mỹ nhân phương Đông khác, cũng xem như không uổng công chuyến này. Đứng sau vạng lên âm thanh quen thuộc, Sở Vọng ngoài đầu, mấy cô gái Nhật Bản họ cũng nhìn thấy người Ý kia, bỏ qua hằm khách trước, hai người họ nhìn nhau cười đầy hiểu ý. Trong tay cô gái ấy cầm một tấm bản đồ, ái ngại hỏi: “Anh có rành Thượng Hải không?”

“Đi Hồng Khẩu à?”

Trái lại cũng khá rành, “Mùa đông ở Kobe lạnh quá, Singapore ấm áp hơn. Mới được nghỉ nên đi thuyền đến Thượng Hải chơi, cả cha và anh đều đang ở Hồng Khẩu.”

Thì ra là học sinh thời đại mới được nghỉ đông, kết bạn ra ngoài du ngoạn, mọi thứ đều mới mẻ.

Cô gái người Nhật lại hỏi: “Người nhà cô cũng ở Thượng Hải hả, hay là từ Hương Cảng đến Thượng Hải chơi?”

Cô ngạc nhiên, quay đầu cười nói, “Đi công tác.”

Các cô gái kia kinh ngạc: “Nhìn cô nhỏ thế này mà!”

Có vài quan nhân Nhật Bản thuộc đội thời quân lực chiến chưa thay quân phục, đứng cách đó không xa gọi tên con gái và em gái. Cô gái kia chào tạm biệt cô, chen qua đám đông, chạy đến ôm chăm lấy người thân đã lâu không gặp.

Mọi người có đến ngồi đưa tay như mới chiếc đèn kéo quán, như người trong kịch; chỉ mình cô là khách đứng xem. Nhân viên xách vali cho cô không biết ngoại ngữ nên dọc đường đi chỉ toàn im lặng, trung ra gương mặt lạnh băng. Thượng Hải lạnh hơn Hương Cảng nhiều, cô hồi hận vì chỉ mặc mỗi áo khoác dài bên ngoài sườn xám. Gió lạnh thổi qua bắp chân khiến cô thế lạnh cóng, cộc siết chặt quần áo, hà hơi thổi sương mù, đi theo mặt lạnh nhấc bước về trước đầy vô định, cũng không biết có phải như được đám lính quân bài dẫn đến xứ sở diệu kỳ đầy tàn khốc của Alice không.

Suy nghĩ rồi rạc, đầu óc bị đóng băng tới mức không nhìn được gì, không hề phát hiện mấy chiếc vali đã được đặt xuống đất, các nhân viên cũng đã rời đi. Cô nhìn mấy chiếc vali trên đất, ngẩn người ngờ ngác, nhất thời quên mất mình đang ở đâu.

Mỗi lần mới mình đi tới một nơi mới, lăm bộn với cô chỉ có hai chiếc vali to tướng rộng 28 tấc. Xuống máy bay, đẩy hành lý ra cửa quốc tế, những người đồng hành đều có bạn, chỉ một mình cô vẫn lẻ loi——những lúc như ấy cũng thường thường ngẩn ngơ như vậy.

Thậm chí Sở Vọng còn không phát hiện ra có người đã đứng cạnh đợi cô một lúc lâu. Lúc này, người ấy đi tới vỗ nhẹ vào tay cô, cười hỏi: “Đứng đợi ra đây làm gì?”

Nói rồi cũng không đợi cô hoàn hồn, rất tự nhiên xách mấy chiếc vali lên xe.

Tận khi ngồi vào xe thì cô mới hoàn hồn, nhìn chăm chăm người bên ghế lái với vẻ khó tin: “Anh Tạ?”

Tạ Trạch Ích chỉ nhin đường chỉ không nhìn người, nhưng cũng biết có đang nghĩ gì, trong chớp mắt như biến thành người bạn quen biết nhiều năm, thuận miệng hỏi: “Thượng Hải có lạnh không?”

“Lạnh hơn Hương Cảng.” Cô cúi đầu ngẫm nghĩ, “Sao anh Tạ lại tới đây?”

“Không thể không mời mà tới được hả?” Vẫn là phong cách như trước.

Sở Vọng nhớ lại vẻ mặt của hai người khi ở bến tàu Queen, lúc này mới bình tĩnh, cười bảo, “Sao dám làm phiền anh Tạ chứ.”

“Tôi luôn sẵn lòng cống hiến sức lực vì các quý cô.” Anh từ từ lái xe, “Ăn đồ Quảng không?”

“Ăn ở trên thuyền rồi, giờ tôi không đói.”

“Từ Hương Cảng đến Thượng Hải lại đi ăn đồ Quảng, đúng là ngớ ngẩn.” Rồi anh lại hỏi, “Bình thường có ba thích ăn gì?”

Sở Vọng đáp, “Không đói thật mà.”

“Đi đường vất vả, không ngon miệng cũng là chuyện thường. Tôi biết một đầu bếp có thể làm được món Bắc Kinh Quảng Đông Thượng Hải, ăn cũng không tệ. Trước cứ quay về nghỉ ngơi cho lại sức đã, tôi mời anh ta đến, mời loại làm mấy phần, đợi em đấy thì ăn.”

Sở Vọng bắt lại cười, “Thời thì đặc sản đi vậy.”

Thấy cô buồn ngủ, Tạ Trạch Ích không nói gì thêm. Từ Bến Thượng Hải lái xe vào tới giới Pháp, xe chạy êm ru trong im ắng, bên trong xe chỉ có tiếng hô hấp cực nhẹ.

Đợi tới lúc tỉnh dậy, hành lý đã được Tạ Trạch Ích xách lên lầu. Cũng không biết cô đã ngủ bao lâu, lúc này trời đã tối sẫm, chỉ còn lại những ngọn đèn hai bên con đường chật chội mờ nhạt.

Anh đứng ngoài gõ cửa xe, cười nói, “Xuống ăn gì đi.”

Đẩy cửa xe đi ra, Sở Vọng theo Tạ Trạch Ích bước vào cổng nhà trọ. Cô đưa tay sờ bụng, lúc này đã đói thật rồi. Đi đến bên ngoài cánh cửa rào màu cam trước bức tường xanh, nhấn chuông gọi thang máy, nhưng đợi mãi vẫn không thấy thang máy xuống. Sở Vọng không hiểu nổi câu tạo thang máy thời dân quốc, hai người cứ thế đứng đợi dưới ngọn đèn sợi đốt u ám một lúc lâu, đợi mãi làm Tạ Trạch Ích bật cười.

“Đợi thang máy thì dù chụp nát làm một gác luôn rồi.” Đưa ra cốc kết xong, anh xoay người đi ra ngoài, quay đầu lại mời cô đi trước, “Đành phải đi cầu thang bộ vậy.”

Một đường từ sảnh đến cầu thang là những bức tường sơn màu xanh lá cây, thảm vàng đỏ, giống như khách sạn có văn cơ tồn tại trên đồi Montmartre. Mọi thứ đều mới mẻ... Từ cầu thang đi lên, trước mỗi cánh cửa màu nâu vàng đều được dát một tấm kính màu xanh nhạt, mờ hờ hắt ra ánh sáng.

Có tiếng trẻ con khóc ầm ĩ vọng đến từ cánh cửa bên này.

“Là một gia đình người Xô Viết. Một cụ bà cũng mới cặp vợ chồng và ba cậu bé tóc đỏ.” Chỉ hai câu đã tóm tắt gia đình người ta, cũng vô đặc thù trong tòa nhà này——là sinh quyền của một đám đông tiểu tư sản, có khả năng kinh tế cao trong thành phố này.

“Đến ba đứa bé người Xô Viết, chắc hai vợ chồng phải chịu đựng nhiều lắm.” Sở Vọng thì dãi.

Đi lên tầng nữa thì lại nghe thấy tiếng ra-đi-ô, khúc hát kịch như ẩn như hiện truyền tới——“Thấp đây có một mối tình, gây đàn cá tiếng mời người cùng nghe.”

“Ừm. Ở đây đúng là Thượng Hải rồi.”

“Nếu đây không phải là Thượng Hải, thì cô bà nghĩ tôi kira em đến đâu?”

Lúc này là ở thời kỳ người châu Âu sửa nhà xây nhà, giữa tầng và tầng rất cao, bình thường phải trên bốn mét, hoặc thậm chí là năm mét. Nên cầu thang giữa hai tầng có nhau rất cao. Lại lên một tầng nữa, đột nhiên ánh sáng tối hẳn, mỗi một bậc cấp đều chật hẹp, cô đi giày cao gót suýt nữa đạp hụt.

Tạ Trạch Ích đi đằng sau đỡ lấy khuỷu tay cô, đợi cô đứng vững thì im lặng đi lên trước. Sở Vọng nhìn không thấy gì, phải lần sờ từng bậc từng bậc một để đi lên, cầu thang vốn quá dài nay lại như đường lối gạch trải giữa không trung.

Thì thoảng lại nghe thấy tiếng của Tạ Trạch Ích từ xa truyền đến, đi đôi với tiếng kim loại rất nhỏ vang lên: “Đèn ở tầng này hay bật không lên, ngày mai tôi sẽ đi mua bóng đèn mới thay cho em.” Rồi chợt anh mở một cánh cửa ra, bật sáng đèn trong phòng lên để cô đi lên thuận lợi. Tạ Trạch Ích cười nói, “Có phải thấy cầu thang dài lắm không?”

“Phòng ở tầng này đều thế cả à?”

“Ừ.” Anh gật đầu, “Người Pháp xây nhà toàn tỷ tâm, chắc hôm đó tâm trạng tốt nên mới xây tầng này cao như vậy.”

“Cao thì tốt ở đâu?”

“Cũng chẳng có gì. Chỉ là nếu về muộn quá thì đành phải leo cầu thang. Rồi đến bị hư, lúc đi lên sẽ có cảm giác dài đằng đẵng...”

“Thì những lời tâm sự nói ra sẽ thật lòng hơn à?” Sở Vọng đột nhiên nhớ đến “*Tâm Kinh*”.

“Tự mình tâm sự với mình? Như thế thì lạ quá.” Tạ Trạch Ích cười cười, “Chẳng qua là có nhiều chuyện muốn nói hơn thôi.”

Sở Vọng cũng cười, “Tôi tưởng anh Tạ nói chuyện như thế là do bẩm sinh mà ra.”

“Thì ra hình tượng của tôi trong lòng cô bà là thế ư?”

Biết người này hay nói những câu chặn họng người khác nên cô chỉ cười cười, xoay người đi vào phòng.

Lần đầu tiên Sở Vọng kiểm tra nhà mình, có một sự sống mới mẻ. Tạ Trạch Ích đứng ngoài ngẩng rề hành lang, không đi tới mà bật đèn hành lang cho cô lên rồi quay người đi vào bếp.

Ngôi nhà đã được trang hoàng đầu vào đây. Bởi vì được sửa vào mùa hè nên tông màu ngọc lam trông lạnh hơn hẳn vào mùa đông lúc này. Đi qua, đồ gia dụng bằng gỗ đào khiến cô rất bất ngờ, mang lại hơi ấm xa xưa; dây điện và dây đồng đều được sửa sang lại theo ý cô. Bước vào cửa là một căn phòng khách nho nhỏ, đi vào trong là phòng bếp; ở bên kia hành lang dài có ba cánh cửa: một phòng tắm có bồn tắm, đi vào trong là hai căn phòng ngủ.

Tạ Trạch Ích đã ở đây trước có một thời gian, vậy mà vật dụng trong nhà đều mới toanh, không dính một hạt bụi, nhưng không phải là kiểu sạch sẽ lạnh lẽo của nhà mới không có hơi người, mà là sự sạch sẽ tinh tươm có khói kira ấm áp.

Đến lúc đi ra, trên bàn được dọn đầy mấy món thức ăn đã hâm sẵn: thịt kho, thịt viên, sủi cào hấp và rau xanh.

Tạ Trạch Ích đứng ở cửa, đối diện với ánh mắt cô, lập tức cười hỏi, “Nhìn tôi như thế làm gì?”

“Không thể cảm động được sao?”

“Cũng không phải do tôi nẫu, không cần cảm ơn tôi làm gì. Còn tôi lại không biết đây là chỗ của bà, nên phải là tôi cảm ơn em mới đúng.” Nói đoạn, anh đàn dờ, “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Thấy anh sắp đi, cô hỏi, “VẬy còn anh Tạ nghỉ ở đâu?”

“Tạm thời ở ký túc xá trong cục đã. Đợi tìm được nhà trọ, tôi sẽ nhanh chóng chuyển đồ đi.” Nghỉ ngơi một lúc, trước khi đi anh bổ sung thêm một câu, “Gần đây nơi này rất an toàn, em không cần phải lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 78: Khói lửa (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô nhìn hành lung dài và cầu thang chìm trong bóng tối sau lưng Tạ Trạch Ích, không nói năng gì.

Tạ Trạch Ích ngồi đầu nhìn lại theo ánh mắt của cô, “Ban ngày tôi sẽ ở đây.” Ngồi ngồi một lúc, anh lại nói tiếp, “Chưa dùng bữa tối.” Trước khi đi lại bổ sung thêm một câu nữa: “Cũng không có phải nữ ghé đến.”

Bữa tối có ăn rất ngon, đang định khen anh ta mấy lời thì đột nhiên lại nghe thấy ba câu này, cứ như thể cô là bạn gái mới quen chuyên môn ghen tuông vậy. Có mức một thìa cháo dút vào miệng, quả thực bị ghen tuột không trời. Nhưng thực sự đồ ăn trên bàn rất ngon khiến cô ăn không dứt miệng, thế là cứ tro mắt nhìn Tạ Trạch Ích rồi đi mà chẳng nói được gì.

Tắm nước nóng gột rửa khó chịu quanh thân, ngủ một giấc đến tận lúc trời hừng sáng.

Bỗng dưng không còn ai phục vụ ăn mặc, cô vẫn chưa quen lắm. Mơ màng đi vào phòng ăn, trên bàn có một đĩa lập xường gan nướng và một ly trà. Lại gần mới ngửi thấy, thì ra là trà hoa lái ngọt ngào, vẫn còn vương hơi ấm. Còn đang thắc mắc thì bất chợt nghe thấy trong phòng bếp có tiếng nước nhỏ tí tách. Ngoài đầu nhìn lại, không có bóng dáng một ai, chỉ có một chiếc máy pha cà phê tự động đang pha cà phê.

Bên ngoài có giọng nữ đang nói chuyện:

“... Chắc chắn là cha ông muốn ông sống đàn ông hơn. Tôi mà nói gần với ông ấy hà, là ông lại khuyên tôi đừng nói gần, còn đưa trà tới nữa, kiểu này thì gần gì được...”

Tiếp theo sau là giọng nam trung nói tiếng Quảng quen thuộc: “Cô Trịnh tốt tính quá.”

Cô cảm ly trà hoa lái, kéo lê đôi dép đi ra cửa, đập vào mắt đầu tiên là Tạ Trạch Ích toàn thân màu đen. Anh đang đứng trên một chiếc ghế nhỏ cần thận thay bóng đèn, thấy cô đi ra thì cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Ngủ ngon không?”

“Cũng không tệ.”

Đứng dưới cầu thang là một quý cô trông khá trẻ tuổi, mặc áo ngủ to tựa hoa hồng, tuy có thất dai lưng nhưng trông khá lỏng lẻo. Mái tóc uốn xoắn xoà tung, vừa cầm lược chải đầu vừa trò chuyện câu được câu với Tạ Trạch Ích, không có chút nào gọi là giữ ý. Đương là một người phụ nữ xinh đẹp.

Sở Vọng mỉm cười thân thiện với người ta, cô gái kia lập tức đổi sang gương mặt tươi cười xán lạn: “Ái chà, tôi còn thắc mắc sao cậu Tạ lại dậy sớm thế. Thì ra là bạn gái đến Thượng Hải, đàn ông con trai cứ đi chơi với bạn gái đi, đèn không sáng thì cứ bảo anh Trịnh sửa là được.”

Sở Vọng cười nói: “Không phải...”

Tạ Trạch Ích cười đáp: “Cám ơn cô Trịnh quan tâm. Dội lát nữa sửa xong, tôi sẽ dẫn cô ấy đi chơi.”

Cô Trịnh thân thiết hỏi: “Em đến Thượng Hải bao lâu rồi?”

“Mới tới hôm qua.”

Cô Trịnh thấy cô mặc áo lông màu tím với quần lụa màu xám nhạt thì nói: “Em phải đồ hợp lắm, vừa trang nhã lại vừa đẹp. Trai tài gái sắc, trước đây tôi còn muốn giới thiệu bạn gái giúp cậu ấy nữa chứ. Ái chà, nguy hiểm quá nguy hiểm quá.”

Sở Vọng sờ trán, cười khổ gật đầu phụ họa: “Là anh Tạ mới đứng chứ, vừa trang nhã lại vừa đẹp.”

Thường thì khi người ngoài khen các cặp tình lữ, người trong cuộc sẽ tỏ vẻ rất khiêm tốn. Nhưng nghe cô trả lời như vậy thì cô Trịnh thoáng sưng sốt, tương có khác người. Nhưng cần thận ngắm lại thì mới nhận ra có lẽ mình đã hiểu nhầm quan hệ của hai người, vậy là tự an ủi chắc là là nam nữ đang trong giai đoạn mập mờ, nên mới xấu hổ khi người ngoài nói mình đây mà.

Lúc này Tạ Trạch Ích lại mở miệng phi đàm: “Cô tài năng có dụng mạo là cô Lâm mới đúng. Tôi không đáng một đồng, còn kém xa lắm.”

Câu kia của cô là phải sạch quan hệ, nhưng câu này của anh lại biến hai người trở thành cặp đôi sáng sớm trên nhau. Sở Vọng quay sang tròn mắt nhìn anh, nghiêng rằng nói: “Anh Tạ khách khí quá rồi.”

Tóc cô Trịnh rất rối, chải một lúc mà rụng một đồng. Lúc này ở dưới cầu thang toàn là tóc xoắn, trông y hệt lông dê mới cạo.

Có ấy cau mày gọi: “Trịnh Tổng Dì, mẹ đâu rồi?”

Bên trong có giọng nam trầm vọng ra: “Ồ quê có người đến, mời đi ăn rồi.”

“Người Quảng Đông có nhiều họ hàng thật đấy.” Có ấy bừa mòi, “Trịnh Tổng Dì, ra hốt rác đi.”

Một người đàn ông vọc dáng vạm vỡ cầm chổi và hốt rác đi ra, thành thạo quét sạch tóc rụng, suốt cả quá trình cứ cúi gằm đầu mà không hề ngẩng mặt nhìn lên.

Sở Vọng bất đắc dĩ cười, nghĩ bụng: là căn hộ phát bài “Vô Tích cảnh” ở tầng dưới đây mà, tuy người đàn ông này không phải là người Thượng Hải, nhưng trình độ ngoan ngoãn thật sự rất đạt tiêu chuẩn của quý cô Thượng Hải, đúng là thái vị.

Đội cô Trịnh và anh Trịnh vào nhà, người đứng sau mới nói một câu, nghe có vẻ như đã chịu tổn thương: “Quê tôi cũng là Quảng Đông.”

Lúc này Sở Vọng mới sực nhớ ra, một câu vô tình của cô Trịnh đã mắng luôn cả anh. Cô thuận miệng hỏi: “Vậy rồi cuộc nhà anh Tạ có bao nhiêu họ hàng?”

Tạ Trạch Ích nghĩ ngợi, sau đó trả lời đầy chắc nịch: “Nhiều cực kỳ.”

Chợt nhớ tới đám vợ bé trang điểm lộng lẫy của cha anh, không biết vì sao lại khiến cô cảm thấy buồn cười. Sở Vọng không nén cười nổi, suýt nữa đã làm rơi luôn cả ly trà.

“Có lẽ cà phê đã pha xong rồi đấy. Trong tủ có hộp bơ Devonshire, muốn thử không?” Tạ Trạch Ích bật thử công tắc, đèn đã sáng, cuối cùng cũng soi rõ gương mặt tuấn tú trong hành lung tối đen.

Vặng về làm đổ hai ly cà phê, khiến cà phê rơi vãi khắp bề bếp. Do kệ làm từ gỗ nên khi bị dính nước thì có lau mãi cũng chẳng sạch. Tạ Trạch Ích đứng ngoài nhìn, chỉ cười chứ không có ý định giúp.

“Lau không được đâu.” Đội cô nhọc công cả buổi, lúc này anh mới nói ra kinh nghiệm nhiều năm của mình.

“Sao không nói sớm?”

““Đi một ngày đàng học một sàng khôn?””

“Ồ... Mấy năm qua tiếng Trung của anh tiến bộ nhiều đấy.”

“Vì để công hiến hết mình cho các quý cô Trung Quốc, sao có thể không học tiếng Trung được?” Tạ Trạch Ích vỗ cùng khiêm tốn.

Cô cười nói: “Hèn gì anh Tạ lại thành thạo nhiều ngôn ngữ đến vậy.”

“Những thứ tiếng khác là vì kế mưu sinh, chỉ riêng tiếng Trung là nguyện vọng của cả thân tôi.” Anh nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói, “Tôi thường nghe nói con gái phương Đông hấp dẫn nhất là khi ở phòng chính và phòng bếp. Phòng chính thì chứng kiến rồi, còn phòng bếp thì... Hôm nay mới là lần đầu đấy, cũng muốn được thấy nhiều hơn hơn.”

Cô lại không thể tiếp lời nổi, hơn nữa còn suýt ném chiếc khăn dính đầy cà phê vào bán mặt người cười của anh. Nhưng tới khi cẩn thận nghĩ lại, nếu đôi thành một tay gài con mới bước vào tình huống, thì nhất định ngay từ đầu sẽ đi tới giành lấy chiếc khăn trong tay đối phương, thể hiện phong độ lịch lãm “công hiến hết mình vì các quý cô”, nhưng nếu làm như vậy thì sẽ không có chủ đề để nói chuyện tiếp.

Hai người đứng dưới bếp uống hết cà phê, lần này Tạ Trạch Ích lại ra tay rửa sạch bát đĩa, dùng vải bông trắng tinh lau nước đọng rồi xếp vào trong ngăn tủ.

Làm xong xuôi mọi chuyện, anh ngoài đầu hỏi cô, “Lát nữa có muốn đi đâu không?”

“Đến chỗ làm việc xem thế nào, tiện đường thì ghé vào cửa hàng, mua vài thứ đồ dùng hằng ngày.”

“Ừ. Đạp chỉ ở đâu? Tôi đưa em đi, vừa hay dẫn em đi làm quen với bên này.”

“Vậy thì phiền lắm. Thứ Bảy ở cục cũng được nghỉ à?”

“Không.”

“...”

Sở Vọng không hề biết rằng: khi bà Cát vừa gửi điện báo đến cục cảnh sát, anh còn chưa mở miệng thì cấp trên đã ra tay trước, rất chu đáo phê duyệt cho anh được phép nghỉ hai ngày.

Anh không nói nên Sở Vọng tưởng anh có ý xin nghỉ, thế là lại ấy này.

Tạ Trạch Ích vẫn bình tĩnh báo: “Nếu cô ba chế tôi chương mặt thì cứ xem tôi như vật trang trí là được, coi tôi như tài xế khi em đến Thượng Hải. Đạp đạp chỉ, xuống xe rồi đi là xong.”

Hai người đi xuống thang máy, đêm trước không thấy gì, nay trời sáng thì mới thấy rõ: thì ra dưới lầu có một chiếc bàn lến ghế, có một người đàn ông trung niên ngồi canh cửa. Người nọ chỉ thấy Tạ Trạch Ích, vui vẻ gọi: “Cậu Tạ đấy à ——” Rồi chợt nhìn sang bên cạnh anh, miệng há to nhưng không biết xưng hô thế nào.

“Đây là cô Lâm, chủ nhà cho thuê.” Tạ Trạch Ích nói.

“Ồ —— Chào cô Lâm buổi sáng!” Người nọ chào rõ to.

Chỉ một buổi sáng đã bị hai người liên tiếp hầu hạ làm bị cặp đôi, cô cũng chẳng biết giải thích thế nào, chỉ có thể cùng Tạ Trạch Ích lên xe.

Tạ Trạch Ích lại bình tĩnh báo: “Nếu cô ba chế tôi chương mặt thì cứ xem tôi như vật trang trí là được, coi tôi như tài xế khi em đến Thượng Hải. Đạp đạp chỉ, xuống xe rồi đi là xong.”

Bây giờ đang là ban ngày, hai tòa nhà này rất cao, khiến cho con hẻm nằm giữa hai tòa kiến trúc trở nên âm u. Quanh năm không thấy ánh sáng nên rất dễ ẩm thấp, trên vách tường cả hai tòa nhà mọc đầy dịa y màu xanh. Nếu chỉ có hai ngọn đèn thì không biết buổi tối còn âm u thế nào nữa đây.

Cảnh sát hai nước? Có cười thầm. Cảnh sát nước ngoài coi mạng người như cỏ rác, ai chẳng biết có “Quy định phạt bình lính ở Trung Quốc”? Lĩnh Anh hay lính Mỹ phạm tội tại Trung Quốc thì do tòa án nước mình xử. Còn nếu có xảy ra chuyện, chỉ sự chính phủ sẽ bản quốc có đi, giúp chính phủ Anh Mỹ kiểm tiền.

Thế là Tạ Trạch Ích nói tiếp: “Nếu như về trễ thì gọi điện cho tôi, tôi đưa em về.”

Sở Vọng nhìn thẳng vào anh: “Có út thật sự bảo anh phải chăm sóc tôi à?”

“Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu.” Tạ Trạch Ích nói dối đến mức mặt không đổi sắc. Như thể biết cô không tiếp lời được, anh nghiêm túc nói: “Thật Bấy chắc không có chuyện gì làm, làm quen đường đi chỗ ở rồi thì giữa trưa có muốn ăn gì không?”

Sở Vọng cảm thấy buồn cười: “... Mới ăn sáng xong mà.”

“Ồ tuyến đường vượt giới* có một quán ăn Thiên Tân mới mở, đồ cũng được. Canh củ cải luộc vịt, có muốn ăn không?”

(*Đây là những tuyến đường xây dựng thêm bên ngoài khu tổ giới công cộng Thượng Hải, chính phủ thực dân có quyền lực cảnh sát và quyền đánh thuế các dịch vụ trên các con đường này, nhưng quyền hành chính vẫn thuộc về chính phủ Trung Quốc.)

Quả thực cô không muốn ra vào nơi công cộng với anh cho lắm, thế là bảo: “Về nhà ăn đi.”

“Có hài lòng với tay nghề của đầu bếp tôi qua không?”

“Lạp xưởng gan ngỗng sáng nay cũng do anh ta làm hả?”

“Ừ.”

Sở Vọng lấy làm ngạc nhiên, “Tôi cứ tưởng anh Tạ sống ở Thượng Hải phải vất vả lắm chứ.”

Tạ Trạch Ích cười bảo, “Có phải em rất ngạc nhiên không, vì hiện tại tôi nghèo rớt mồng tơi mà vẫn sống xa hoa lãng phí?”

Cô im lặng một lúc, “Anh Tạ à, tôi không...”

“Không muốn thuê đầu bếp phải không?”

“Có lẽ có tôi đã dọn đồ anh rồi, nhưng tôi thực sự không yếu đuối đến thế. Đầu bếp, giúp việc, quản gia, không cần phải thuê ai cả. Chỗ này cũng không lớn, ăn uống sinh hoạt đều do mình thì vẫn thoải mái hơn.”

“Được rồi.” Tạ Trạch Ích đáp đầy sáng khoái, nhưng trong nụ cười đó lại che giấu sự không tin tưởng.

Xe bắt từ bất giác từ đường Ferguson đi đến đường vượt giới. Từ số 63 đến số 67 là tòa kiến trúc sáu tầng không quá khi thế, nhưng bên ngoài lại có cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt, Tạ Trạch Ích đánh phải đậu xe cách đó một trăm mét.

Vì là thứ Bảy nên tòa nhà làm việc không mở cửa, tầng nào cũng khóa cửa sắt, canh phòng nghiêm ngặt. Ở bên ngoài đặt mấy chiếc bàn, có hai người lớn tuổi ngoại quốc ngồi ở đó chờ các nhân viên nghiên cứu từ khắp nơi trên thế giới đến báo cáo.

Thư mời của cô bị cảnh sát kiểm tra nhiều lần, cuối cùng mới đưa cô vào bên trong cửa sắt, đứng trước mặt hai người lớn tuổi kia.

Một người già trong đó có cặp mắt xéch, con người màu xanh nhạt, trong suốt tới mức tưởng chừng ông ta bị đục thủy tinh thể, chớp mắt lại cao đến tận trời xanh, có dáng dấp giống người Do Thái; nếu Pinocchio mà già đi thì có lẽ sẽ trông giống ông ta.

Cách cặp kính nhỏ, ông ta nghiêm túc xem thư mời của cô, sau đó nói “Cô ở tổ I. Chín giờ rưỡi sáng thứ Hai tuần sau, đừng đến trễ.”

Cô nghe vậy thì thán nhĩ: Xem ra phản công cũng rất rõ ràng. Nhưng rốt cuộc tổ I là làm gì?

Muốn để cô tự suy đoán ý nghĩa à?

Cô cúi đầu thấp giọng hỏi “I... Ignore... đúng không?”

“Vẫn chưa quen với chương trình báo mật hả?” Ông ta liếc nhìn cô, đóng dấu lên thư mời rồi xé làm đôi, vứt xuống lỗ lưạ dưới chân tiêu hủy.

Cô thật sự vô cùng tò mò.

Sở Vọng nhìn chiếc lò xì, chìa lưỡi ngửi: cứ tưởng người nước ngoài không thích mấy thứ cũ kĩ như lò sưởi của phương Nam Trung Quốc; nào ngờ cùng một thứ hai công hiệu, còn có thể dùng để tiêu hủy tài liệu.

Báo cáo xong, đến khi quay ra thì cô thấy Tạ Trạch Ích đã xuống xe, đang đứng trò chuyện với mấy người cảnh sát. Trong khoảnh khắc ấy, bầu không khí như thoát khỏi lớp vỏ khách khí lạnh lùng, sĩ quan người Anh tháo vũ trang xuống, đang trò chuyện về người nhà và bạn gái với anh.

Sở Vọng thấy thế thì lắc đầu nguyền nguyền. Tạ Trạch Ích không chỉ là cao thủ tình trường trời sinh, mà còn là cao thủ giao tiếp bẩm sinh nữa. Nếu còn nói tiếp, e là ngay đến chương trình báo mật mà mấy người lính Anh này đang canh giữ sẽ phải bỏ đi toàn bộ.

Thấy cô đi ra, Tạ Trạch Ích sai bước tới gần. Mấy người lính Anh ở phía sau thực sự hiểu lầm, đứng đờng xa huyệt sáo.

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu trong ngày rồi.

Bên cạnh có cửa hàng bách hóa. Ngoài bán chai xà bông khăn lau ra, còn có mấy thứ vật dụng của con gái mà chỉ cửa hàng nhập khẩu mới bán. Lúc này anh cũng không sốt sắng tò về nhiệt tình lịch thiệp, chỉ kiên nhẫn đứng ngoài cửa chờ cô thông thả mua đồ. Vừa thấy cô đi ra, Tạ Trạch Ích lập tức nhận lấy túi đồ trong tay xách lên xe.

Lần nữa khởi động xe, Tạ Trạch Ích nói: nếu không muốn anh đưa đón thì từ nơi này có thể ngồi xe điện đến đường Lemaire, tầm 15 phút, rồi đi bộ khoảng 10 phút là về đường Ferguson. Hoặc là xuống xe ở đường Winling, đứng đoạn cuối đường Ferguson.

Xe dừng lại ở dưới lầu, Tạ Trạch Ích dẫn cô từ cổng nhà xuyên hẻm cũ, rẽ trái rẽ phải đến trạm xe điện rồi vòng về, rồi anh hỏi: “Đã nhớ chưa?”

Ở Hương Cảng đi đâu cũng có xe điện xe buýt đi thẳng tới nơi. Còn thành phố cổ thế này lại quy hoạch rất bất hợp lý, Lâm Trí quen với việc dựa vào Google Maps tìm đường bên lắt đắt: “...”

Tạ Trạch Ích tốt bụng trả lời: “Không sao, đi lại lần nữa là được.”

Đi lần hai xong thì đã quá trưa.

“Đã nhớ chưa?”

“Cũng tạm tạm.”

“Tạm là bao nhiêu?”

“Ba mươi phần trăm.”

“Không sao, đi nhiều lần tự khắc nhớ. Đã đói bụng chưa?”

Cả một buổi sáng bị ép phải hoạt động gần cột – đi đi lại lại trong tổ giới cũ, lúc này có sở bụng, thừa nhận, “Đói rồi.”

“Ăn đồ Thiên Tân không?”

“...”

Nước canh màu trắng thơm lừng, lưỡi vịt béo bở mềm mềm, ngâm vào trong măng rồi rút xương đi, phần thịt lặt tức tan ra. Phai thừa nhận một điều là canh củ cải luộc vịt quá ngon. Không thừa nhận cũng không được, nhìn bề ngoài Tạ Trạch Ích có vẻ “bạn thế nào cũng được, tôi không thành vấn đề”, nhưng thực chất trong đầu đã sắp đặt vô số phương án từ lâu, phương án nào cũng khiến bạn phải tâm phục khẩu phục. Mà một khi đã trúng bẫy của anh rồi, bạn không thể không khen anh một câu: Anh Tạ đúng là cần nhắc chu đáo.

Ở bên cạnh tiệm thức ăn Thiên Tân là một quán cà phê Kiessling do người Thiên Tân mở, lúc đi ngang qua cửa kính, Sở Vọng ngạc nhiên phát hiện: không ngờ ở đây còn có bán loại bánh tam giác hay ăn ở Hương Cảng.

Hai người cùng bước vào tiệm, Tạ Trạch Ích cũng khá kinh ngạc, “Bánh Scone?”

Chủ tiệm cũng lấy làm kinh ngạc: “Đây là lần đầu hai người tới tiệm tôi đứng không, thì ra ở chỗ khác Thượng Hải cũng có bán Scone sao?”

Tạ Trạch Ích cười nói, “Không có, chỉ là hồi trước từng ăn ở bến tàu Thiên Tinh Hương Cảng.”

“Tiệm cà phê Châm Xanh à?” Sở Vọng hỏi.

Tiệm cà phê Châm Xanh tại bến tàu Thiên Tinh là hồi ức của những người trẻ tuổi về Hương Cảng.

Anh nhao mắt: “Đã lâu lắm rồi chưa đến đó.”

Trong khoảnh khắc ấy, cô cũng không biết Tạ Trạch Ích nhớ lại hồi ức gì ở Hương Cảng. Nhưng với cô, trong thời gian năm năm gần gũi, năm chữ cái “scone” đủ gợi lên rất nhiều hứng thú.

Không rõ tình cảm này là gì.

Hương Cảng chưa bao giờ là cố hương của cô, cả nơi này cũng thế. Tuy là lãnh thổ Trung Quốc, song lại như một thế giới xa lạ mọc trên mảnh đất. Năm 1929 đối với cô quá đổi lạ lẫm. Cô có cảm tình với nơi này, nhưng nhiều hơn thế là sợ hãi.

Đây có phải quê hương của mình không? Có rất nhiều lúc, sự xa lạ mặt mũi này đã đẩy cô vào sự hãi, làm cô có cảm giác mình như kẻ tha hương. Tại đất khách quê người, cô không có tri kỷ, cũng không có người hiểu cô.

Bên ngoài đường Ferguson có một khu chợ bán đồ ăn. Tạ Trạch Ích đậu xe dưới lầu để cô đi về nghỉ ngơi, còn mình thì đi bộ đến chợ.

Có hỏi bảo vệ thì mới biết dưới lầu còn có hòm thư. Lúc Sở Vọng kiểm tra hòm thư, Tạ Trạch Ích đã xách đồ đạc lên lầu cho cô.

Bên ngoài mỗi hòm thư đều được đánh dấu bằng họ người ở.

Cô lại mượn bảo vệ giấy bút, viết một chữ “Lâm” bên cạnh chữ “Tạ”.

Cắm chìa khóa mở hòm thư, một đồng thư từ xỏ ra rơi xuống. Đưa mắt nhìn qua, tất cả đều là thiệp mời tiệc cốc-tai, tiệc ăn mừng, hôn lễ Trung Tây, thiệp phàm dạ vũ... Cần gì cũng có, từ năm ngoái cho tới tận năm nay, bức thư nào vẫn còn nguyên xi.

Xem ra, tuy anh ta ở đây đã lâu nhưng không biết ở dưới lầu còn có hòm thư —— cũng không biết đã khiến bao nhiêu người mong chờ rồi thất vọng đây.

Có lẽ chức vụ của anh cũng không quá quan trọng, có thấy anh ta đi xa giao còn nhiều hơn bất cứ ai. Cũng không biết có phải là do thân với bà Cát từ sớm không, hay là do bản tính khéo léo miễn tiếp bẩm sinh của anh. Người Anh không quen đưa đẩy như thế, nhưng đây là địa phận Trung Quốc,

điều người nước ngoài nói không được, đến lượt anh chắc chắn sẽ thành: Trình độ tiếng Trung đột nhiên tăng vọt, nói dù ngôn ngữ ngưu xà quỷ thần nhưng lại chẳng nhận biết được bao nhiêu chữ Trung, nay xem ra cũng không cần thiết.

Còn một lý do khác nữa đó là: anh có một gương mặt không cách gì khiến người khác ghét bỏ được. Có rất nhiều cô gái trẻ dễ dàng si mê một người đàn ông anh tuấn, thêm việc người này cũng khéo léo đưa đẩy, không hề khiến người ta nói ra nói vào. Nhìn như thế, có ai mà không thích?

Đáng là là tâm về thống hành tự do hành tẩu ở tình trường và tình người.

Ngay đến đám trẻ Xô Viết dưới lầu cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của anh.

Vừa cầm thư đi vào tháng máy, còn chưa kịp mở cửa thì cô đã thấy một cậu bé tóc đen đứng trước cửa nhìn quanh. Thấy gương mặt xa lạ là cô, cậu bé lăm bắm gì đó bằng tiếng Nga, cô chỉ nghe hiểu được một câu là “chị Tạ”; dùng tiếng Anh giải thích thì lại sợ con nít nghe không hiểu, đành là nhúc nhúc.

Lời đùa dùng với bạn gái người Mỹ của anh trên đảo xa hai năm trước giờ như báo ứng nơi xuống người cô. Có thờ dài, đột nhiên nhớ ra mấy miếng bánh Scone ở trong túi giấy, thế là lấy ra cho cậu bé đó, lúc này cậu mới chịu đi.

Mỗi một tầng lại có máy giặt công cộng, sáng sớm trước khi ra ngoài cô đã cầm khăn trải giường và vỏ gối đi giặt, lúc này đi lấy đem về nhà phơi nắng, trong chớp mắt đầy cửa ban công ngoài phòng tắm ra, một mùi thơm ngát bay vào mũi.

Bên ngoài có mấy ly sữa xương* màu xám nhạt, dùng để trồng mấy đóa hoa lam trắng đang được nước nhỏ tí tách tưới ướt, mỗi ly chừng năm sáu bông, cả thấy có sáu ly, vị chỉ tổng cộng có hơn ba mươi đóa hoa.

(*Sữa xương là một loại đồ sứ được chế tác chủ yếu từ tro xương động vật trộn với một loại khoáng chất tên là fensfat (hay còn gọi là tràng thạch) và đất sét trắng.)

Cô thực sự bị chấn động ngạc nhiên, không ngờ người có được sự hứng thú nhân nhâ này lại chính là Tạ Trạch Ích.

Phơi chân xong, có người đẩy cửa đi vào. Từ phòng tắm đi ra, cô thấy Tạ Trạch Ích đang xách một con cừu nhỏ đã được làm thịt đi vào cửa.

Bộ quần áo được là thẳng tắp đầy khí chất phóng khoáng, nhưng lại trái ngược hẳn một trời một vực với thứ anh đang cầm trong tay.

Cô đi ra ngoài hành lang, “Không phải đã nói là không mời đâu bếp sao?”

“Nghe theo lời dặn của cô ba, dĩ nhiên không mời.”

“Tức là anh Tạ sẽ xuống bếp?”

Tạ Trạch Ích cười nói, “Cô ba đã ném thứ tay nghề của tôi rồi còn gì.”

Cô ngạc nhiên: “Đầu bếp có thể làm được món Bắc Kinh Quáng Đông Thượng Hải chưa từng xuất hiện chính là anh ư?”

“Cò hợp khẩu vị không?”

“Rất... ngon.” Đột nhiên nhớ ra, cô được hưởng lòng tốt của người ta, không những không đội ơn mà còn chỉ trích anh “xa hoa lãng phí vô độ”. Giờ bị mất mặt, thực sự không dám đối diện. Cô xấu hổ hỏi, “Do ăn ngon quá... nên thật sự không nghĩ tới.”

“Cầu kỳ về thức ăn quen rồi, thì dù là ai cũng sẽ dần trở thành nhà đầu bếp thôi.”

Cô nhìn con cừu trong tay anh, không hiểu sao lại nhớ đến một món ăn nổi tiếng đầy buồn cười của Scotland: “Haggis?”*

(*Haggis là món ăn làm từ nội tạng loài cừu, băm nhỏ với hành tây, bột yến mạch, mỡ ở thận cừu, gia vị, muối, trộn với nhau và theo truyền thống, nhồi trong dạ dày của cừu và luộc trong khoảng ba tiếng đồng hồ..Ảnh.)

Người châu Âu rất có thành kiến về nội tạng. Các cơ quan nội tạng động vật, bất kể là gà vịt, ngỗng, cừu hay bò thì đều moi sạch nội tạng, phần xương làm thành đồ đựng, hoặc hầm hoặc nướng cùng với bột yến mạch trái cây. Vào những dịp ăn tiệc hay năm mới, chủ khách quý quần bên bàn cũng khuyến dao nĩa với thứ cừu, vỏ cừu nào nhiệt vui vẻ.

Tạ Trạch Ích cười nói, “Hình như em có thành kiến gì về quốc tịch của tôi á?”

Rồi anh giơ túi lông cừu trong tay phai lên: “Trong này là thứ người Trung Quốc tham ăn thích.”

Sở Vọng cười thầm. Người tham ăn chưa chắc là người Trung Quốc, nhưng nấu đồ ngon thì chắc chắn không phải là người Anh.

Súp lòng được hầm len, thì là hẹ xanh hấp chung với thịt dê, hương thơm ngát ngậy bay đầy nhà, dù cho không đói thì thực sự vẫn có thể “thơm chết người”.

Ăn uống xong xuôi, Tạ Trạch Ích dựa vào cửa nhìn cô đem mấy tấm thiệp mời cũ kỹ ra, không chút do dự ném vào giỏ tre.

Cô tựa vào vách tường ngoài hành lang, gọi hỏi: “Anh Tạ?”

“Ừ?”

“Tìm được nhà trọ mới chưa?”

Tạ Trạch Ích vỗ như chân nân, “Tôi khiến cô ba ghét đến thế sao?”

“Anh biết tôi không có ý này mà.”

Tạ Trạch Ích mỉm cười, “Đi Cát cố ý gán ghép tôi với em.”

“Tôi biết.”

Hai người rơi vào một khoảng im lặng. Một lúc sau, Sở Vọng lên tiếng, “Có út thì tôi biết rồi. Nhưng còn ngài Tướng, vì lý do gì?”

“Tôi nghĩ chắc là em gái tôi nhờ ông ấy làm phiền đi Cát.”

Cô thực sự không hiểu.

Tạ Trạch Ích nghĩ ngợi rồi nói, “Tôi và cha bất hòa đã lâu. Ông ấy muốn tôi về Anh sống yên ổn qua ngày, còn tôi không thích làm theo ý ông ấy, nên ông ấy cũng không muốn tôi được như ý. Tôi là con trai duy nhất của ông, người trong nhà còn sót ruột hơ mà tôi với cha. Nếu như đi Cát có thể khuyên bảo tôi thành công chuyện đó, thì chắc đây sẽ là cách duy nhất trên đời này có thể khiến quan hệ cha con dịu lại.” Anh quay đầu nhìn vào mặt cô, “Cô ba không biết ư, em chính là quán át của đi Cát.”

Nghe anh nói xong, cô lập tức hiểu rõ ý đồ của ngài Tướng. Có điều về phần Tạ Trạch Ích, cô vẫn khó hiểu như cũ, vì theo như quốc tịch và lịch sử... Có cần thật bởi: “Nếu tôi nhớ không nhầm, nếu sinh ra trong bệnh viện công ở Anh thì nhất định sẽ có thân phận công dân Anh, đúng không?”

Tạ Trạch Ích biết cô muốn hỏi gì, cười nói: “Vi sao lại muốn đến Thượng Hải, đúng không?”

Không đợi cô trả lời, anh đã nói tiếp: “Chỉ đổi ba câu thì khó mà khiến người ta tin được, thậm chí đến bản thân tôi còn không tin mà. Nếu có cơ hội, tôi sẽ từ từ kể cho em biết vì sao.”

Cô gật đầu.

Anh không nói chuyện, cô lại chìm vào im lặng, sự im lặng tới từ lịch sử mà cô biết.

Nếu anh về Hương Cảng thì hơn 10 năm sau, chắc chắn sẽ bị quân Nhật bắt làm tù binh cùng với một trăm ngàn lính Anh khác; Nếu ở lại Thượng Hải, thế thì 8 năm sau sẽ bị quân Nhật đưa vào trại tập trung; Còn nếu về Anh, thì thứ đợi anh chính là chiến trường Pháp hoặc Bắc Phi. Cơ hội sống tiếp của Tạ Trạch Ích chưa đến nổi 30 là rất thấp. Dù có dứt tay cắt chân thì cũng đã là may mắn lắm rồi. Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ tới quê quê bởi nói anh cô đọc suốt đời ở trấn Nguyên Lăng hôm đó, xem chừng cũng có vẻ đáng tin.

Cô biết bà Cát muốn kết hợp cô với Tạ Trạch Ích, cũng biết bà xuất quân có này thực sự lợi hại. Nếu người khác không biết, thì sẽ cho rằng trung tâm tài chính số một Viễn Đông sầm uất thái bình vô cùng. Nhưng không phải có chưa từng xem vở kịch “Trà quân” hay đọc bộ truyện “Lạc đà Tướng Tử”(1), cũng không phải chưa từng nghe về Thâm Sừng Minh và sự kiện lâu Cảnh Minh(2). Giao toàn bộ tính mạng của mình cho cảnh sát tổ giới luôn coi thường luật pháp Trung Hoa ư? Trừ khi cô là kẻ điên.

Nhưng bây giờ, cô lại là kẻ tử cô vô thân không nơi nương tựa, mà Tạ Trạch Ích đầy lý đáp ứng toàn bộ yêu cầu của cô: ăn uống sinh hoạt lần sự an toàn đều có anh chăm lo, vô cùng đáng tin.

Vì vậy, dù cô không muốn cũng không sao; Tạ Trạch Ích biết kết quả của việc một cô gái trẻ tuổi độc thân ra vào hẻm tối là như thế nào, nên anh sẽ không để mặc cô.

Cô phải thừa nhận một điều, vào lúc này, cô thực sự rất cần Tạ Trạch Ích.

Cô thích kiểu người như Tạ Trạch Ích, giống như cô thích bà Cát vậy, không hề liên quan tới tình yêu. Nghĩa là bỏ đi thân phận khác phái, tình cảm tán thưởng xuất phát từ nội tâm. Khi người khác phải nhìn khác phái thì thường dùng đôi mắt mang chữ “sắc” để nhìn.

Đúng như con người Tạ Trạch Ích. Anh có điểm ưu tú của mình, nên thái độ của cảnh phụ nữ nhìn anh luôn là hai mặt mừng chữ “sắc”: hoặc là mê như điên đó, hoặc là cực kỳ ghét anh miệt lười tron tru. Thế nhưng liệu có ai từng để tâm đến mặt tốt khác của anh không? Thực ra kiểu người như anh, cũng có lúc rảnh rồi mới trông hơn ba mươi đóa lan trắng ở ngoài ban công.

Anh đúng là thú vị, còn có thật vô vị. Giống như rất nhiều người châu Âu khác, tiêu chuẩn chọn bạn đời không nằm ở chỗ xấu đẹp mà là người ấy có thú vị hay không.

Cô thích người này, mà hiện tại cũng cần anh. Danh tiếng ư? Có thì cũng bị người cha “hở” kia hủy hoại cả rồi. Mà dù chưa bị hủy, thì hai ngày qua hàng xóm láng giềng cũng đã hầu hể hết rồi còn gì. Những việc khác, dù thành hay không thành thì chắc chắn bà Cát cũng sẽ xử lý cho cô.

Cô cần gì phải kiểu cách bắt người ta dọn đi, rồi sau đó một ngày ba chuyến đến hầu hạ cô?

“Vậy tức là tôi có khả năng làm lành với cha sao?” Tạ Trạch Ích vô tình trêu cô.

Tuyết biết rõ anh đang nói chuyện cười, nhưng cô vẫn nghiêm túc nhìn Tạ Trạch Ích, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tôi không hiểu gì về tình yêu, cũng không định tìm hiểu xem nam nữ yêu nhau nghĩ gì.”

“Ừ. Điều này thì tôi rất hiểu.”

“Nhưng anh Tạ, với sự hiểu biết của tôi về anh —— anh là một cao thủ tình trường bẩm sinh, có lẽ anh cần một người bạn gái xinh đẹp hiểu phong tình hơn, có thể không nhất định phải là phụ nữ người Anh làm huân tước Tạ hải long, đồng thời bằng lòng ở lại Thượng Hải, vậy thì khó tìm quá. Nhưng tôi nghĩ, như thế lại không phù hợp với anh.”

Tạ Trạch Ích cẩn thận lắng nghe, bất chợt hỏi: “Giữa sir hai ta dính hôn thì sao?”

Cô lắc đầu, cười hỏi, “Thế thì anh được lợi gì?”

Tạ Trạch Ích vẫn nói, “Lợi ích một khác?”

“Anh cần tình yêu.” Cô quay đầu, nhìn anh nghiêm túc hỏi, “Mà anh cũng nghĩ như vậy, đúng không?”

Tạ Trạch Ích thấy có nhìn mình như thế thì bật cười, “Chưa từng có ai nghiêm túc hỏi tôi câu như vậy cả. Sau hôm nay thì tôi mới biết, thì ra câu hỏi như thế còn có thể khiến người ta phải suy nghĩ kỹ càng.”

Sở Vọng nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Tôi nghĩ có lẽ chúng ta sẽ không yêu nhau đâu. Nên là, dù anh Tạ cảm thấy chúng ta có hợp hay không, tôi vẫn hoan nghênh anh tiếp tục ở lại nhà trọ đường Ferguson. Dù không biết có tới căn nhắc thế nào mà trôi chân anh bằng sự an toàn của tôi, thì tôi nghĩ, có lẽ bà ấy cũng sẽ không làm hại tôi. Nhưng đó là tôi để nghị thôi, còn việc rốt cuộc có muốn ở lại hay không thì vẫn theo ý của anh Tạ.”

Tạ Trạch Ích cười thầm chơi lớn như thế, thì ra là do sau khi cân nhắc kỹ càng, cho rằng anh không chuyển nhà thì sẽ có lợi cho mình nên mới khuyên anh ở lại.

Nói là mới ở lại, thực ra giữa vài ba câu đã vạch rõ giới hạn rồi. Em quá lý trí, còn tôi cần tình yêu. Hai chúng ta vốn không chung đường, nên tốt nhất là tôi đừng có suy nghĩ không an phận gì với em —— hơn nữa em cũng cho rằng tôi sẽ không có suy nghĩ không an phận.

Sau khi nhận rõ điểm này, em thừa nhận em vẫn cần tôi.

Cái đầu lý trí đến đâu mới có thể đưa ra kết luận này?

Đột nhiên dưới lầu có người bấm chuông, báo vệ đến nói là có người ở đường vượt giới mời cô Lâm.

Báo vệ vừa dứt lời, cô lập tức cầm áo khoác đẩy cửa đi ra, vừa đi vừa mặc áo, cổ áo cao ráo che khuất hẳn cổ trắng nõn.

Hai nốt ruồi đỏ kìa đã biến mất.

Anh còn định yêu chuyện từ chối ý tốt của cô như thường, nói mấy câu êm tai ví dụ như: “tôi ở tạm cục cũng được, tìm được nhà trọ mới rồi sẽ chuyển đi. Dù chuyện có bận tới mấy thì với tôi, chuyện của cô ba vẫn là chuyện quan trọng nhất.” Hoặc là, “Không vì lý do gì cả, chỉ vì giáo dục dân ông từ nhà đã nói với tôi là phải luôn ăn cần phải với nữ, thế đã được chưa?”

Nhưng đột nhiên anh đổi ý.

Trước kia không có cảm giác gì, nhưng sau khoản khác trên, đột nhiên anh có một suy nghĩ mà trước đó không hề có —— anh muốn xem xem, nếu có một ngày cô thật sự biết yêu thì sẽ như thế nào.

—

Chú thích:

(1): *Trà quán* và *Lạc đà Tường Từ* là tác phẩm của Lão Xá. Nội dung chính của kịch nói “Trà quán” là thông qua quán trà của nhân vật Dạ Thái, phỏ bày ra một u ám thời nát cùng xã hội rối ren của xã hội nửa thuộc địa, nửa phong kiến Trung Hoa trong giai đoạn cải cách năm Mậu Tuất, quân phiệt hỗn chiến.

Còn “Lạc đà Tường Từ” là truyện dài kể về một người nông dân tên Tường Từ mồ côi cha mẹ lên Bắc Kinh kiếm sống. Y chỉ ập ù được một mơ ước “lên lao” là chất chầu đủ tiền để mua một cái xe kéo, trở thành một phu kéo xe “tao cấp”. Nhưng mua xe lần đầu thì bị lính cướp, mua xe lần hai thì phải bán trả nợ. Cuối cùng vì thất vọng, Tường Từ trở nên bê tha và chết trên con đường phủ đầy tuyết. Thông điệp của truyện là, trong một xã hội đã thối nát thì mọi nỗ lực cá nhân để cải thiện đời sống chỉ như đã trắng xe cát mà thôi!

(2) Sự kiện lầu Cảnh Minh: vào năm 1948, hơn 20 lính không quân Mỹ đã cưỡng hiếp tập thể các cô gái quý tộc Trung Quốc. Sau khi xảy ra sự kiện đó, chính phủ dân quốc lập tức hạ lệnh phong tỏa tin tức, không hề ra lệnh bắt giữ tội phạm, trái lại còn lấy lý do xử lý hoạt động dâm ô mà thăm vấn phụ nữ Trung Quốc, tất cả là vì sợ “ảnh hưởng đến bang giao hai nước Mỹ – Trung”.

Về Thẩm Sùng Minh: Tiểu nữ bất tài, không tìm được thông tin sự kiện có liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu được* tại miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Khóis bếp (3)

Trời mùa đông thường hay tối sớm. Chỉ mới đến giờ ăn cơm thôi, đứng đầu con ngõ đã không thấy gì ngoài phạm vi năm mét. May mà còn có hai ngọn đèn đường “cò cò hơn không”, đủ để cô nhìn thấy người thanh niên Do Thái đang đứng hút thuốc trong bóng đêm.

Thấy cô đi ra đứng trước cổng, anh ta chậm rãi dập thuốc, cầm hai bức thư đi về phía cô.

Trong chớp mắt, Sở Vọng lập tức vui vẻ, cười nói: “Robert, ai mời anh đến thế?”

Anh ta đưa cho cô một bức thư.

Mở bức thư giấy da bỏ ra, trong đó là một bản hợp đồng của phòng nghiên cứu Thượng Hải. Bên trên ghi rõ: tiền lương 220 đồng.

Cô nhớ mừng mừng, hình như tiền lương của Hồ Thích – con rùa biển nổi danh kiếm giáo sư đại học Bắc Kinh lúc bấy giờ cũng chỉ mới 240.

Cô khoanh tiền lương này thì tức là quý tộc không mà miễn rồi. Cô vội cất thư đi, cười hỏi: “Ai trả lương cho chúng ta vậy?”

“Cố đại Bảo đang ngành ở đâu, chẳng lẽ còn không xin được quỹ nghiên cứu Cavendish? George đệ ngừ hoặc Baldwin, ai mà biết? Chung quy cũng không phải là chính phủ của các cô.”

“Tiêu băng Anh ở Trung Quốc thì không thấy xốt đúng không?”

“Chúng tôi vẫn chờ áo bảo hộ từ các cô đấy.”

Cô thở dài.

Cô đứng trước cổng tòa nhà, xoay lưng về phía báo vệ nói chuyện cùng Oppenheimer, đột nhiên Oppenheimer giơ ngón tay kẹp thuốc lá lên, chỉ về phía sau lưng cô, nói: “Tôi e là mình đã trở thành đối tượng tin đồn tiếp theo của cô.”

Báo vệ đang thò đầu nghe trộm hai người nói chuyện. Vừa thấy cô ngồi đầu thì lập tức xoay đi chỗ khác, giả vờ như không có chuyện gì cầm báo đọc.

“Định ra ngoài hả?”

“Ông nước nóng bị đóng nên tôi đang tính đi mua ống tưới nước.” Cô nói.

“Lúc đến đây, tôi thấy ở cạnh trạm xe điện có tiệm tạp hóa.”

Cô nhét hai tay đó bùng vì lạnh vào túi áo, hai người cùng băng qua con hẻm tối đen.

Oppenheimer mỉm cười, lấy ra bức thư thứ hai ở trong áo khoác đưa cô.

Bức thư này vừa dày vừa nặng, chưa mở cũng biết là mấy tờ tiền mệnh giá năm đồng.

“Tổng cộng là 1160, Từ báo tôi đưa cho cô, nghe nói đây là tiền lương một năm qua của cô.” Oppenheimer chậm rãi cười nói, “Hình như còn cao hơn cả tiền lương của tôi?”

Đáng là rất cao. Theo như cô biết được, tiền lương mỗi tháng của Lương Chương cũng mới một trăm đồng.

Có hai lính người Pháp đang đi tuần đi lướt qua hai người.

Oppenheimer nhìn hai người kia, nói, “Từ báo tôi cũng đến Thượng Hải đi. Tôi hỏi anh ta vì sao? Anh ta nói bởi vì tôi và cô có quen biết, báo tôi làm việc nhỏ để ý đến cô. Sao nào, đến Thượng Hải thì sẽ gặp chuyện gì nguy hiểm hả?”

Chính cô cũng không rõ nữa. Tô giới không thân thiện với người Trung, nhất là con gái Trung Quốc sống một mình. Điều may mắn duy nhất là cô có một căn nhà nhỏ, mỗi tháng còn có 220 đồng, không đến nỗi phải lưu lạc sống tạm trong “căn nhà” dựng từ thùng dầu hỏa.

“Nghe nói cô bị cuốn vào bất hòa hôn nhân của Từ, sao thế, anh ta muốn cưới cô làm vợ hai hả?” Đột nhiên anh ta cười hỏi.

“Anh có tin không?”

“Không tin. Nếu Lương là nữ, nói không chừng bọn họ sẽ nghĩ anh ta sẽ lấy Lương. Còn nếu tôi cũng là nữ, sợ là cũng phải trai qua những chuyện cổ đã gặp. Nhưng gia đình Do Thái chúng tôi rất căm ghét hôn nhân ngoại tộc, nên xin lỗi, tôi rất vui khi mình không phải là nữ, nếu không thì e còn bất hạnh hơn cả cô.”

“Cảm ơn anh không phải là nữ.”

Đi ra khỏi con hẻm là tới tiệm tạp hóa nằm sau lưng trạm xe điện. Trên cửa gỗ ngoài tiệm tạp hóa dán cả chữ những tấm thẻ nhỏ, bên trên dùng bút lông viết chữ. Trên thẻ viết tên vật phẩm mà trong tiệm bán, ví dụ như cò tương, cặp thuốc, rồi đồ dùng cổ như bút lông, mực, nghiền mực, cũng có khăn lông, dầu ngựa, sáp chài tóc và dép, thậm chí còn có cả kem bôi mặt Bạch Tuyết Linh.

Cô chọn mua khăn lông để lau chùi kệ bếp, bồn tắm và chậu rửa mà lúc sáng mua thiếu, cùng với một đôi dép và ống tưới nước.

Oppenheimer chỉ vào đèn cây đang thấp trong庭, đứng tiếng Trung trực trắc hỏi chủ tiệm: “Tổ giới có cung cấp điện, có đèn điện, anh, không bật?”

Ông chủ nói: “Một lần dùng điện là tốn ba hào năm xu, một tháng mất năm sáu đồng, ngoài người phương Tây và người giàu ra thì ai mà dùng cho nổi?”

Oppenheimer nghe hiểu được đại ý, bèn mời xem thường.

Có nghĩ bụng: May mà bây giờ không có máy thí công suất điện lớn như lò nung lò vì sóng máy điều hòa từ lạnh, nếu không một tháng chắc phải trả đến ba mươi năm mười đồng.

Rồi sau đó có lại nghĩ, nếu không có chiến tranh, vậy thì thành quả nghiên cứu của bọn họ cũng có thể chuyển sang không chế lò phản ứng chậm. Đến lúc đấy, có lẽ việc nhà dùng điện ở Trung Quốc sẽ xây ra sớm 50 năm.

Có ồm một bầu nhiệt huyết mong chờ vào tương lai, xách mấy thí mớ mua tiền Oppenheimer đến trạm xe điện, đúng lúc này lại nghe thấy chủ tiệm vừa rồi còn xun xoe hừ hừ: “Nửa đêm canh ba ăn mặc đẹp đẽ như thế, trắng trợn ra ngoài với thằng Tây kìa, chắc chắn là gái tiếp rượu do chính phủ phái hầu hạ bọn Tây kông. Hầu thằng Tây ngu đã quá nhì, được chu cấp cho ở nhà trọ có điện có hệ thống nước, nó tương minh hơn người chắc? Hừ!”

Ông chủ không nói giọng Thượng Hải, không biết là phương ngữ vùng nào. Nhưng có vẫn hiểu được đại khái.

Có người đầu tiên chủ tiệm. Có lẽ ông ta cũng không ngờ có làm như thế, thậm chí trên mặt còn có vẻ thương hại bị ai. Cái nhìn của cô khiến ông ta kính hãi gật mình. Oppenheimer thấy có quay đầu thì cũng ngoái đầu theo ánh mắt cô, nhìn ông chủ tiệm đang nom nớp lo sợ ở phía sau. Ánh mắt anh ta vẫn âm trầm, nên lần này đã dọa ông ta sợ hãi trốn vào nhà.

“Ông ta làm gì à?” Oppenheimer hỏi.

“Không có gì, chỉ là kẻ đáng thương thôi.”

Cô không biết chủ tiệm và gái tiếp rượu từng có va chạm gì, nhưng nghe những lời kia vẫn khiến cô xót xa. Không phải vì mình, mà là vì những cô gái tiếp rượu bị Thượng Hải phái đi hầu người phương Tây tìm vui mới bị chửi kìa. Cùng là người đáng thương, có người lại vất vả cực khổ, nhưng có người lại một bước lên mây. Tới mức đã do thí Thượng Hải mưu cầu kế sinh nhai, chẳng ai sống dễ dàng cả. Chính phủ và người phương Tây mới là kẻ có tội, nhưng vì sao người bị mắng chửi lại là các cô?

Trạm xe điện cách nhà trọ con hẻm tới tám khoảng năm phút đi bộ. Oppenheimer không bao giờ nghĩ tại mình đất sấm uất này, một cô gái đi bộ về nhà chỉ mất năm phút thì sẽ gặp chuyện gì, mà với lộ trình năm phút đi bộ, dĩ nhiên có cũng sẽ không bắt anh đưa tiễn.

Từ trạm xe điện đến đầu hẻm chỉ cách hơn mười mét, nhưng đối nhiên có người bám đuôi.

Càng đi về phía trước thì ánh sáng càng tối, có càng rảo bước nhanh hơn, nhưng bước chân phía sau cũng ngày một nhanh lên. Chợt đối diện có hai lính tuần người Pháp đi tới, vừa lúc đi ngang qua cột đèn đường, thấy sắc mặt hoảng hốt của cô thì quát to: “Mấy đi theo quý cô đây làm gì hi?”

Một người trong đó túm tay cô kéo ra sau lưng, nương theo ánh đèn, có thấy rõ người kìa là một người đeo kính tròn, không quá cao.

Người kìa dùng tiếng Anh bập bẹ nói: “Tôi là nhân sự của công ty quảng cáo. Vừa rồi tình cờ trông thấy ở trạm xe điện, cảm thấy quý cô đây rất hợp làm người mẫu cho quảng cáo thuốc lá của công ty chúng tôi...”

Nhìn cách ăn mặc của người nữ thì có vẻ là sần đàu người thật. Chỉ thiếu người Pháp không nghe người ta nói tiếng Anh, lập tức tát một phát trời giáng, tiếng “bốp” vọng thấu mấy xanh rồi dội về lại trong ngõ nhỏ tối đen, tang người nhỏ bé như vậy thì chịu sao nổi?

Đầu bị tát lệch hẳn sang một bên, kẻ anh ta quay lại, hai lỗ mũi đang chảy máu ròng ròng. Anh ta lật đật rút danh thiếp trong túi áo ra, cúi người đưa đến: “Các anh xem! Thuốc lá Hatamen, tôi họ Lạc! Tôi thật sự đang tìm người mẫu cho công ty thuốc lá này...”

Sờ Vọng còn chưa kịp trả lời thì người Pháp kìa lại giơ tay tát cái “bốp”, cái tát này còn nặng hơn trước đó, khiến anh ta ngã người, quỵ sụp xuống đất.

Lính Pháp nói: “Nửa đêm nửa hôm đi theo con gái trẻ tuổi, còn dám tự xưng là chụp quảng cáo? Hai cái tát này là để mày nhớ cho kị, cút xéo!”

Sờ Vọng vội dịch lui cho người kìa: “Tôi tưởng anh là côn đồ, thực sự rất xin lỗi. Tôi không chụp quảng cáo gì cả, anh cũng đi nhanh đi, bọn họ không nghe anh nói tiếng Anh đâu.”

Người nữ thoát chết từ đường to kẻ tóc, có căng chạy như điên, không còn nghĩ gì về nghiệp vụ của mình nữa.

Hai người lính Pháp khá tuần tị, lại còn cao hơn có một cái đầu. Dưới áp lực chiều cao, cô lùi về sau hai bước, thấp giọng dùng tiếng Pháp nói: “Chân thành cảm ơn các anh.”

Nói rồi, có không chút do dự xoay người sải bước đi về nhà, lúc đến gần ngõ đèn thứ hai thì bóng đèn cao to phía sau gần như bao trùm cả người cô. Tiếp đó, một cánh tay nặng nề khoắc lên vai Sờ Vọng, gần như đè có vỡ nát.

Hồ hập nặng nề gần bên tai, từng chữ từng chữ phả vào tai cô. Gã lính dùng tiếng Pháp mở lời nói với cô: “Đêm hôm ở tò giới rất loạn, quý cô xinh đẹp như em ban đêm ra ngoài một mình, sao có thể thiếu người bảo vệ được?”

Cô dùng sức gạt cánh tay trên vai ra, nhưng gạt mấy lần cũng không được. Tránh chọc giận gã ta, cô cười từ chối: “Nhà tôi ở ngay đằng trước rồi, tôi ra ngoài tản bộ thôi không cần người bảo vệ.”

“Ồ? Ở gần đây hả? Vậy liệu có thể về một chỗ phép tôi mời em một ly không? Không xa đâu, ở quán rượu ngay trên đường Ferguson đây thôi.” Lính Pháp cười ợt, “Chỉ một yêu cầu nhỏ thôi, tôi nghĩ em sẽ không từ chối đâu nhì?”

Đi trong thế giới hóa bình ở thế kỷ 21, người ta lần đầu gặp mặt mà mời bạn uống rượu hay cả phê thì rõ ràng là ám hiệu tình dục. Không từ chối? Có quý mới tin!

Cô nhanh chóng suy nghĩ phương án đối phó.

Cô đứng đợi gọi to tên Tạ Trạch Ich, thì sau khi chọc giận cảnh sát Pháp, thì trước khi anh chạy xuống lầu, tỷ lệ sống sót của cô là bao nhiêu đây?

Hoặc đi ngang qua cổng nhà trọ cầu cứu bảo vệ, vậy tỷ lệ anh ta đến giúp đỡ, hơn nữa còn không bị lính Pháp bắn chết là bao nhiêu?

Vất có nghĩ hết các cách, có chưa bao giờ cảm thấy quãng đường 5 phút lại dài bằng như thế. Căn nhắc ba lần, có lại hỏi bằng tiếng Pháp: “Trước khi đến Trung Quốc, các anh có biết mình phải tuân thủ “quy định trừng phạt quân nhân Pháp phạm tội ở Trung Quốc” không?”

Hai người kìa sững sờ, sau đó đảo mắt, “Ồ. Thì sao?”

Thấy bọn họ trả lời như thế, trong lòng có càng thêm chắc chắn. Bình thường lúc ký hợp đồng, sẽ có một dòng “đã đọc và tuân thủ luật pháp và quy định liên quan”.

Nhưng chẳng mấy ai đọc nó cả, thậm chí có rất nhiều người còn không biết được tên của quy định điều luật, càng đừng nói gì đến việc cần thận ghi nhớ.

Cô nhắm mắt, có gắng vất có thù dệt nên mấy quy định. Nhưng đúng lúc này, bất chợt ở phía sau vang lên giọng nam quen thuộc nói tiếng Pháp ——

“Lính Pháp phạm tội ở trung Quốc sẽ do tòa án quân sự nước Pháp xử phạt. Nhưng nếu đối tượng các anh xâm hại được luật pháp Anh bảo vệ, thì thứ đoán xem các anh sẽ gặp chuyện gì?”

Anh vừa dứt lời, chủ nhân của cánh tay khoắc trên vai cô cứng đờ. Lính Pháp thấy người đến có gương mặt phương Đông thì lại quay sang hỏi ngược: “Vậy tôi biết, luật pháp Anh sẽ khiến chúng tôi gặp chuyện gì đây?”

“Tôi cũng không biết.” Sắc mặt hai gã lính Pháp trở nên lúng túng, còn Tạ Trạch Ich vẫn cười rất tươi, giọng nói nhẹ nhàng, so ra rất đối lập: “Tuy tôi cũng rất muốn biết, nhưng coi như là đồng nghiệp khác quốc tịch, tôi vẫn muốn khuyên các anh một câu chân thành: đừng có đụng vào quý cô đây.”

Đột nhiên tay cô bị người ta nắm lấy kéo mạnh, kéo đến cạnh Tạ Trạch Ich.

“Au revoir.” (Tiếng Pháp: tạm biệt.)

Tạ Trạch Ich ngừng nghênh vẩy tay tạm biệt với hai gã nọ, rồi kéo cô đi vào nhà trọ.

Tới trước cổng nhà, Tạ Trạch Ich buông cô ra. Bảo vệ nhìn bọn họ với vẻ mặt không chế lớn chuyện, hai người không nói không rằng, một trước một sau đi vào thang máy.

Tạ Trạch Ich lên tiếng phả vào im lặng trước: “Bảo vệ gọi điện rồi, anh ta có một mặt báo lên quan đến có Lâm. Tôi cho anh ta vài thứ tốt nên anh ta nói cho tôi biết chuyện.”

“...”

“Cũng coi như trong họa có phúc. Nếu không nhờ anh ta thì tôi đã không xuống nhà, cũng sẽ không thấy em bị hai gã người Pháp bắt cóc trắng trợn. Cũng nhờ em thuận miệng thù dệt quy định lính Pháp ở Trung Hoa gì gì đó mà ngay cả tôi cũng không biết, nếu không, tôi cũng không biết sẽ có bao nhiêu phần thắng, bảo vệ em chu toàn khi đối mặt với hai gã lính Pháp.”

“Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn là được rồi, nhưng sao trông sắc mặt khó coi thế?”

“Tôi không biết nữa. Bây giờ chỉ mới sáu giờ tối, rồi khỏi nhà cũng chỉ năm phút. Tôi biết đến Thượng Hải có thể sẽ gặp một vài nguy hiểm không lường được, nhưng không chắc rằng, mới một mình ra khỏi nhà lần đầu đã gặp... Là tôi sơ suất.”

“Coi như bài học, lần sau chú ý là được rồi.”

Ra khỏi thang máy, có dừng bước, đột nhiên nghĩ đến luật pháp ba nước. Có còn có Tạ Trạch Ich, có điều luật của viện nghiên cứu Anh bảo vệ. Vậy những người Trung khác thì sao? Bất luận là các quý ông quý bà giàu có trong tò giới, hay những người nóng dân sống trong túp lều đơn sơ bên ngoài tò giới, nếu hôm nay người gặp chuyện này không phải có mà là bọn họ thì sẽ ra sao?

Tạ Trạch Ich đứng trước, thấy vẻ mặt áo náo của cô thì cười bảo, “Đấy chính là Thượng Hải. Ban đêm xá hội đen đâu cũng đứng bắn nhau, ban ngày người phương Tây đều vô gương soi, lính ngoại quốc đánh chết người cũng không phải chuyện hệ trọng. Tiền lương của dân nơi khác tuyệt không quá 20 đồng một tháng, mà ở tò giới tác đất tác vàng, dù là trong một hành lang chật hẹp, mỗi tháng cũng phải trả 15 đồng tiền thuê phòng. Mà bên ngoài tò giới là Thượng Hải còn rộng lớn hơn thế, ở đó không có đến cũng không có nước, mấy trăm người trong lầu lần dùng chung một vòi nước, mỗi tháng cầm được 8 đồng ít ỏi, nếu vào tò giới công công không may đặc tới với lính Tây, nhẹ thì bị đánh đập, nặng thì sao? Chạy sẽ đi tong cái mạng, ném xuống sông Tô Châu sông Hoàng Phố. Ở đó mới là Trung Quốc hiện nay. Sự phồn thịnh này chỉ tồn tại ở ở rất ít các thành phố có cảng thương mại mới, là một hòn đảo biệt lập phồn thịnh trong hoang tàn.” Anh đứng lại, sau đó hỏi, “Em đã hiểu chưa?”

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu.

Thời đại này lần thành phố này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Có đã đọc tiểu thuyết dân quốc, nam nữ chính đều là thiếu già tiểu thư nhà giàu, ai ai cũng có xe hơi đưa đón ra vào những nơi phố xá sầm uất, không ai là không ở tò giới công công. Nhưng những bộ tiểu thuyết ấy chưa bao giờ nói cho cô biết: bên ngoài thế giới bình yên phồn hoa này lại là một thế giới thâm thương đến vậy. Có đã phòng bị trước, song vẫn không đủ. Và hậu quả của việc không phòng bị kỹ chính là: mới ra ngoài một chuyến, chỉ là quãng đường năm phút đi bộ thôi mà thời đại trước mắt đã đánh phủ đầu cô rồi.

Đẩy cửa phòng ra, Tạ Trạch Ich nhận lấy ống nước trong tay cô, đổ nước nóng vừa đun vào đó, nước chảy vào đường ống dẫn nước, băng lập tức tan ra, nước chảy róc rách.

Cô dựa vào cửa phòng tắm, cảm khái gọi, “Anh Tạ.”

“Ừ?”

“Sau này... làm phiền anh vậy.” Ở đời sau, dù có có gặp chuyện gì cũng chưa bao giờ lệ thuộc vào người ngoài. Có cho rằng, thừa nhận với người ngoài “tôi cần anh” chứng tỏ năng lực của mình không đủ, là chuyện vô cùng xấu hổ. Nhưng ở thế đạo này, có rất cần có một người như Tạ Trạch Ich ở bên. Viện nghiên cứu cần có, có đang ốm trong mình cả một bầu tâm, không muốn cứ thế biến mất một cách không rõ ràng.

Còn có gì đáng gọi hơn hơn so với việc sống tốt, tận mắt chứng kiến đất nước Viễn Đông từ nơi tan hoang trở nên hùng mạnh, nhà nhà yên vui?

Tựa hồ như đang là kị, một lúc sau, Tạ Trạch Ich mới nói: “Lúc đi Cát giao em cho tôi, vẻ mặt nào đó mà nói thì coi như em đã lầm nạn rồi. Tuy được bề trên ngầm cho phép, tôi cũng rất mong có thể có tương lai với một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Nhưng nếu em đã từ chối tôi, vậy thì tôi sẽ chỉ phụ trách sự an toàn chứ không có quyền can thiệp vào tương lai của em. Cho nên, tôi sẽ không lệ dụng lệ em gặp khó khăn.”

Đường ống nước nóng đã thông, anh vận vòi nước, cho nước nóng chảy vào bồn tắm sạch sẽ. Khép cửa phòng tắm rồi lui ra, lại dọn đồ thêm một cái, “Tắm nước nóng đi, trong phòng bếp có canh nóng đấy. Mãi mà em không về nên tôi đánh phải ăn trước. Nhớ khóa trái cửa sổ, ở đây rất an toàn, không cần phải lo. Nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai tôi... Sáng sớm mỗi ngày tôi đều sẽ đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Khói bếp (4)

Hai ngày liền không có nổi một giọt ngon lành. Xe điện ngoài cửa sổ chạy âm ầm, thậm chí tới tiếng gió thổi lá rụng đập vào chấn song cũng khiến cô trở nên thần hồn nát thần tính. Tuy sau nửa đêm đã có thể chìm vào giấc ngủ, song vẫn không được ngủ ngon. Trời vừa hừng sáng là lại nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, cô giật mình hoảng hốt, chưa kịp thay đồ đã đẩy cửa đi ra.

Tạ Trạch Ích vẫn như trước: cứ mỗi sáng là lại đến đây, dọn dẹp bếp núc hay thu dọn mấy thứ đồ lặt vặt có để lung tung.

Sáng sớm ngày thứ Hai anh xuất hiện rất đúng giờ, lái xe ra đường mua bánh rán nhân thịt cho cô —— cô cũng không biết gọi tên là gì.

Hiếm khi thấy Tạ Trạch Ích mặc quần phục. Bộ quần phục của lính Anh trông còn đen hơn cả áo phục của người bình thường, đen tới nỗi tường chừng như có thể trích ra mực. Đó là cái màu đen tối tăm tựa màn đêm buổi giá, và các áo sáng bóng lấp lánh trên đó lại trông như chòm sao Sư Tử khuyết ngôi sao Denebola*, càng tôn lên nước da trắng bóc lẫn khí chất uy nghiêm. Anh có vóc dáng như người mẫu, nay mặc quần trang và thắt thêm thắt lưng, sự nghiêm túc đó đã sinh ra khí thế áp đảo.

(*Sao Denebola là ngôi sao sáng thứ hai của chòm Sư Tử.)

“Pierog* đấy, có hợp khẩu vị không?” Còn chưa kịp khi thì Tạ Trạch Ích đã chỉ vào tên nhãn hiệu trên túi giấy, “Ba chữ này đọc là... Xương Đại Lão, hay Lão Đại Xương?”

(*Pierogi là một loại hoành thành của vùng Bắc Âu, có vỏ không có men và nhân thịt hay nhân ngọt.)

Cô cảm nín. Dạo này các cửa hàng ở Thượng Hải có rất nhiều bánh hiệu được đọc từ trái sang phải, nhưng cũng có không ít bánh hiệu vẫn đọc từ phải qua trái như cũ.

“Là Lão Đại Xương chứ chứ?” Cô ngồi ngồi rồi nói với vẻ cũng không mấy chắc chắn, “Xương Đại Lão thì nghe nghe quái, giống như cửa tiệm do người Quảng Đông mở vậy.”

Tạ Trạch Ích chậm rãi lái xe, trên mặt nở nụ cười “xem ra em cũng không hiểu, vậy thì tôi yên tâm rồi”.

Cũng vì thế mà bánh rán nhân thịt vỏ vàng rộm không dầu mỡ cũng không thể lấp được miệng cô: “Làm tuần cảnh rảnh rồi thế hả? Anh ở Mỹ học tập xuất sắc tới mức nhận được chìa khóa vàng của Phi Beta Kappa, thế mà quay về tò gói lại có thể rảnh đến độ đi mua đồ ăn sáng đem tới cho tôi, lại còn làm túi xé riêng, đúng là đặt sai chỗ rồi... Chẳng trách ngài Tạ lại gần đến vậy.”

“Nếu không thì làm gì, tôi chỉ có cái mạng rách này là đáng giá vài đồng, báo tôi bán mình cho người Anh ư? Gặp người Anh ở xứ Cảng rồi mà em vẫn muốn à?”

“Nhưng người anh gặp là người Anh ở nước Anh.”

“Thì có gì khác nhau? Không ít tuần cảnh bảy giờ đều là người tôi quen hỏi ở Anh, có ai mà không ra về chính nhân quân tử? Đến tôi giới bầu khà xâm phạm mà vẫn vô có đánh phu xe, giờ trò tán tỉnh đây thôi...” Dừng một lúc, anh đổi lời: “Cả Thượng Hải có ba triệu năm trăm bảy mươi ngàn người, mà người phương Tây lại chưa đến một trăm ngàn. Người Anh hả? Còn ít hơn nữa. Vậy thì đường nhân tuần cảnh phải rảnh rồi rồi”

Cô nghe anh nói vậy thì chỉ biết cười khổ. Với tình hình trước mắt, mình đất này làm gì có tiền đó.

Xe rẽ vào đường vượt giới rồi dừng lại, người thanh niên Do Thái sai bước đi đến gõ cửa kính. Cô mỉm cười với người ngoài xe, sau đó quay sang hỏi: “Hôm nay gặp nhau mấy giờ đây?”

Tạ Trạch Ích không đo dự nói: “Năm giờ mười lăm phút chiều.”

Cô nghĩ hoặc. Câu đầu tiên cô hỏi Oppenheimer khi xuống xe là: “Chúng ta tan làm vào lúc mấy giờ?”

“Năm giờ mười lăm phút.”

Rồi sau đó, mấy người lính Anh hạ cấp nhiệt tình đi tới chào hỏi Tạ Trạch Ích. Thấy cảnh ấy, cô cũng không còn ngạc nhiên khi anh nắm rõ thời gian làm việc còn trước cả cô.

Robert nhiều chuyện nói: “Bạn trai cô đẹp trai đấy.”

“Không phải bạn trai.”

“Ồ.” Anh ta nghĩ ngợi, cuối cùng tổng kết một câu: “Là bạn trai tin đồn.”

“...”

Hai người rẽ vào tòa nhà thí nghiệm, dưới tầng ghi bốn ký tự Latinh INFT to tướng. Lúc đi lên cầu thang tới tở I ở tầng năm, hai người không kìm được xi và tên của dự án này. Có nhiều gương mặt lạ đi lướt qua bọn họ, trong đó có người nói: “Nghe đầu báo hôm nay có nhân vật quan trọng đến. Các anh đoán xem là ai?”

Người khác báo: “Tôi nghe nói có thư gửi đến Học viện Vật lý và Hóa học ở Paris, cả Học viện Khoa học Hoàng gia ở Ý nữa.”

“Không phải còn có Copenhagen nữa à?”

“Ồi không! Tôi nghe nói Bohr là một nhà toán học hoang tưởng không biết chơi bóng đá! Tôi hy vọng sẽ là Aeron với vợ, xin đừng là Bohr!”

Anh ta vừa dứt lời, thì từ sau lưng Sở Vọng và Robert xuất hiện một người đàn ông mặc áo phục, sắc mặt lạnh lùng, mắt to mũi cao. Bộ áo phục càng khiến ông thêm cao ráo, im lững đi tới trước mọi người, hỏi họ tên lướt qua những gương mặt lạ hoặc kia.

Trong chớp mắt, cả thế giới chìm vào tĩnh lặng.

Bohr bình thản nói: “Các cậu thuộc tổ nào?”

“Tổ G ạ!” Bọn họ lập tức nịnh nọt.

“Ồ, tổ bộ đếm Geiger*. Nếu các cậu muốn đến tở I làm tính toán vì phần thì tôi luôn mở cửa chào đón. Có điều hiện tại, tở I là tổ tính anh nhất tòa nhà này, và rất rõ ràng, các anh không đủ năng lực —— thậm chí còn thua xa một nhà toán học hoang tưởng.”

(*Bộ đếm Geiger-Müller, hay còn được gọi là Bộ đếm Geiger là một thiết bị rất hữu ích, giúp các nhà khoa học phát hiện ra tia gamma, hạt alpha, hạt beta và các dạng khác của bức xạ ion hóa.)

Tình cảnh này giống hệt ngày cậu bộ nhà Gryffindor gặp Snape lần đầu ở Hogwarts, bị gấu cọt công khai vì sự kiêu ngạo tự phụ của mình*.

(*Đây là cảnh Harry Potter bị Snape đánh phủ đầu trong lần đầu gặp mặt. Video cắt từ phimmoi.com: <https://vimeo.com/383285012>)

Oppenheimer phì cười. Sở Vọng nhéo anh ta, nhưng vẫn đã muốn.

Bohr quay đầu nhìn hai người: “Tổ nào?”

“I.” Oppenheimer lời ít ý nhiều, “Tôi không ngại thí tính vì phần với ngài đầu, hoặc là đá bóng.”

Sở Vọng cũng không nhận được bật cười.

Đám người trẻ tuổi sau lưng vội tản đi. Bohr lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, “Từng có bài luận văn nào rồi?”

“Nature, tần suất và cường độ của phân tử có quang phổ; Physica, phép gần đúng Born-Oppenheimer.”

“Ồ.” Bohr kéo dài âm đuôi, “Thật đáng tiếc, tôi chưa từng trích dẫn luận văn của cậu.”

Oppenheimer mỉm cười, “Không vội. Tôi hy vọng là ngày đó sẽ đến.”

Bohr xem thường nụ cười kiểu ngo kia, quay sang hỏi Sở Vọng: “Còn có?”

“Tên của em không được ghi ạ.”

Oppenheimer bổ sung: “Luận văn có ấy viết năm nay rất có thể sẽ đạt giải thưởng Nobel lần thứ 20.”

“Linz.” Ông khẽ cười, “Tác giả thứ ba.”

“Không phân địa vị”

Sau khi so chiếu ba hiệp, Bohr miễn cưỡng bỏ qua cho hai người, “Lên lầu làm quen trước đi rồi bắt đầu làm việc.”

Văn phòng của tở I nằm ở tầng năm. Ba lớp chống trộm cộng thêm nhiều lớp cách âm giữa vách tường dày. Trong phòng thí nghiệm, ngoài ba chiếc máy tính cầm tay và hai chiếc máy nhiễu sóng ra thì chỉ có tài liệu và giấy tính.

Tở I tổng cộng có mười người. Trong đó có năm tiến sĩ toán học, bốn tiến sĩ vật lý, chỉ có mình cô là sinh viên chưa có văn bằng. Cô không biết quá nhiều về các nhà toán học nổi tiếng trong lịch sử cận đại, nên quét mắt nhìn quanh cũng không thấy ai quen. Mà trong số các nhà vật lý có một người rất thanh tú, tóc cười khõe mới cứng cong lên, nhìn rất hiền từ, khiến cô không kìm được nhìn theo mấy lần.

Khép cửa lại, Bohr đi thẳng vào chủ đề: “Ignite là gì?”

Bên dưới có người trả lời: “Boom!”

Mọi người phá lên cười. Bohr vẫn sầm mặt nói: “Cho nên, ở nơi này, dù là nhà vật lý hay nhà toán học thì trong tương lai, tất cả chúng ta chỉ dừng lại ở giai đoạn suy nghĩ và tính toán. Vì đây là thành phố, chúng ta có sân bãi, chính là sân đá bóng ở bên dưới mà mọi người thấy đấy —— chắc chắn rằng trong lần thí nghiệm đầu tiên phải cần thận hết sức có thể, tránh dẫn đến những cái nhìn không cần thiết.”

Nhà vật lý hiện từ kia nói: “Nhưng lý thuyết và thực hành luôn có sai số rất lớn. Dù chúng ta có tính chuẩn tới mấy thì vẫn sẽ có sai lệch.”

“Vậy thì hạ trị số sai lệch xuống.” Bohr nói như đinh đóng cột, rồi phát tài liệu từ viện nghiên cứu đại học Hương Cảng cho mọi người.

Trong bốn nhà vật lý thì ngoài Bohr và Sô Vọng ra, những người còn lại đều không biết gì. Chiều hôm ấy, có nhúm chân người nép nép xuống trong tiếng la hét của các nhà vật lý, tiếng bấm bàn phím và ghi sột soạn ra nháp của các nhà toán học.

Thời gian một buổi không đủ để mọi người thông qua câu “boom” kia, từ phương thức bom phát nổ mà động năng ngửi đến vấn đề ngăn các neutron thoát ra lúc phân hạch. Chỉ có anh chàng đẹp trai kia là về với gì đấy trong lý tính toán —— bộ lọc cà phê dạng piston-tông. Vì thế mà khi nộp báo cáo kết quả công việc ngày hôm nay, anh ta đã bị Bohr trách mắng ngay trước mặt mọi người: “Tôi ngờ là Từ mới nhầm họa sĩ đến đây. Nếu ngày mai cậu không chịu làm việc gấp đôi cho tôi thì không cần đến đây nữa.”

Sô Vọng rất sự đều đo sẽ khiến anh ta từ bỏ nghĩ cách tìm ra kích nổ dạng súng, thế là hốt hoảng đi tới trần an: “Tôi hiểu suy nghĩ của anh mà: Trong trạng thái áp lực cao thì mật độ sẽ tăng lên rất nhanh. Có đúng vậy không?”

Oppenheimer nhìn cả vào mắt, “Cò không cần phải an ủi anh ta. Giáo sư Fermi là đàn anh của tôi, tự anh ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Chẳng qua anh ta không thích Bohr mà thôi.”

Sô Vọng biến sắc, “Giáo sư gì cơ?”

Giáo sư hiện từ thần thiện bất tay với cò, “Enrico Fermi. Lâm Trí, tôi đã đọc qua luận văn của em.”

Sô Vọng lại suyt nữa không kìm nén được tâm trạng mừng hớn, cảm tay anh ta lắc lên lắc xuống không buông. “Chỉ là tác giả thứ ba mà thôi. Việc si Fermi! Ngưỡng mộ đại danh của anh đã lâu! Nghe nói thí nghiệm của anh toàn là hạn nhất, quả đúng là lợi hại!”

Oppenheimer đứng cạnh nhìn bàn tay háo sắc của cò: “Đối tượng tin đồn thứ tư.”

Fermi vẫn thần thiện mỉm cười, nhưng e rằng đã bị nhiệt tình của cò gái phương Đông này dọa sợ.

Cò lo trạng thái fan cuồng của mình sẽ ảnh hưởng đến hình tượng vốn đã không tốt đẹp của quốc gia, thế là vội và kìm nén cánh tay kỳ lân của mình.

Ba người họ là ba người rời khỏi phòng thí nghiệm muộn nhất. Lúc xuống đến tầng hai, một cò gái xinh đẹp mặc sườn xám màu trắng dây cầu bước ra, bên trong có hơn mười cò gái ngồi trước thiết bị vô tuyến giám sát, đeo tai nghe tiến hành công việc giám sát.

“Bọn họ đang nghe ai vậy?” Cò tò mò hỏi.

“Ai mà biết? Nhất định có chúng ta đang giữ chương trình bí mật.” Oppenheimer bầu môi.

“Mọi lúc mọi nơi?” Fermi hỏi.

“Mọi lúc mọi nơi. Dù không bao trùm toàn không gian nhưng lại bao trùm tâm lý toàn dân.” Oppenheimer nói.

Cò cười bảo: “Vậy em đoán, vừa này bọn họ cố ý mở cửa cho chúng ta nhìn là vì để dọa chúng ta.”

“Tôi cho rằng việc đó thật sự quá ngu ngốc. Không được phép mang bất cứ tài liệu nào rời khỏi phòng thí nghiệm, vậy cái đầu này thì sao? Nghe thì nghe, chẳng lẽ tôi không biết dùng bút viết?” Oppenheimer nói.

Anh ta vừa dứt lời thì từ đằng sau xuất hiện một người lính đội mũ đen áo đen. Người lính mặc đồ đen để dâng tờ ngược đề Oppenheimer xuống đất. Mọi người xung quanh kêu lên đầy sợ hãi, lập tức giải tán.

Oppenheimer như đã biết có người đi theo, lập tức la lớn: “Dĩ nhiên tôi biết còn có người theo dõi, tôi không phải là đồ ngốc ——”

Người lính kia chẳng hề nề nang, đề đầu gối lên lưng anh.

Oppenheimer bị đề nằm trên đất, la oai oái: “Lần sau tôi không nói lung tung nữa, tôi thề.”

Cuối cùng người áo đen cũng buông anh ta, chỉ hai ba bước đã lẩn vào đám đông biến mất.

Sô Vọng gật mình. Thì ra ngoài việc nghe giám sát dự án theo thời gian thực, còn có cả người giám sát đối tượng theo thời gian thực.

Fermi vỗ vai anh, thuật lại nguyên văn câu nói của Bohr: “ “ chắc chắn rằng trong lần thí nghiệm đầu tiên phải cần thận hết sức có thể, tránh dẫn đến những cái nhìn không cần thiết’.”

***

Tuần đầu tiên ở viện nghiên cứu chỉ có việc ngồi xem và tham gia vào cuộc cãi nhau của hai đại lão bom nguyên tử của thế hệ sau. Trong một tuần đó, thành qui duy nhất của tổ I là: Đưa ra khái niệm hạt nhân uranium mật độ cao mang tính tức thời thông qua sự thoát neutron.

Tuy tiến triển chỉ đi từng bước nhỏ, nhưng lại là một bước dài trong lịch sử nhân loại.

Cò vô cùng thỏa mãn.

Sáng sớm mỗi ngày Tạ Trạch Ích đều lái xe chở cò đến viện nghiên cứu, đến năm giờ mười lăm phút lại đón cò về nhà ăn tối hoặc ăn tối rồi về nhà, chưa bao giờ trễ dù chỉ một lần. Mới đầu Tạ Trạch Ích còn hỏi khẩu vị của cò, nhưng chi trong thời gian một tuần, anh gần như đã nhàn rỗi thói quen ăn uống sinh hoạt của cò, lần nào đặt bàn gọi món cũng toàn là những món hợp khẩu vị của cò.

Cò một lần cò tự chối ăn hải sản. Mới đầu Tạ Trạch Ích tưởng cò bị dị ứng, hoặc đơn giản chỉ là không thích hải sản. Nhưng sau khi phát hiện cò thích trái cây nhiệt đới, không thích nươ, lựu và táo, thì trên bàn ăn tối lại xuất hiện cá, tôm và cua —— đã được bóc vỏ hoặc nghiền nát.

Thật ra cò chỉ loài tiêu hao tính lực về phương diện ăn uống cả kỳ mà thôi. Tuy thích ăn, nhưng cò chưa bao giờ làm phiền người khác, cũng không muốn phí thời gian sức lực ra tay, cho nên đã tự động quy chúng thành đồ không thích ăn. Nhưng nếu trước mặt cò táo đã gọt, nho đã lột vỏ, tôm đã bóc vỏ, cua đã tách thịt, thì cò vẫn rất thích thú tận hưởng chủ —— chuyên cũng vậy mà cũng sống cũng thế. Cò chưa bao giờ để ý đến đặc điểm này của mình, nhưng chi trong một tuần lại bị Tạ Trạch Ích nhìn thấu.

Tuy không có người hầu giúp việc cũng các đầu bếp từ danh ở biệt thự bà Cát, chất lượng cuộc sống ở đường Ferguson vẫn không hề kém chút nào. Cò rất ngại ngủ cò ở con người Tạ Trạch Ích từ nhỏ đến lớn chưa từng thiếu thốn thứ gì. Nhưng nay mọi thứ đã bị luân tước Tạ triệt tiêu, vậy mà một tay anh vẫn đảm đương nhiều việc: tài xế đưa đón đúng giờ, người giúp việc sạch sẽ, đầu bếp nấu ăn ngon đều là anh. Mà cậu ấm ưu nhĩ cầu kỳ kia vẫn là Tạ đại thiếu gia anh.

Đột nhiên rơi vào cảnh sa sút không có gì, cò từng định nhìn hiện cuộc sống của anh phải tệ lắm, cũng vì áy náy và đồng cảm với anh nên mới mời anh vào ở đường Ferguson. Nhưng sau đó cò lại đột nhiên phát hiện, con người này vẫn sống như một quý tộc, không hề có vẻ nghèo nàn. Cò từng hỏi thăm, anh rất sáng khoái tiết lộ: “Lương của tuần cánh ở cực là ba trăm đồng một tháng, mà tôi có thể lấy nhiều hơn họ.”

Cò xấu hổ toát cả mồ hôi. Tuy sống trên cùng một mảnh đất, nhưng tiêu chuẩn tiền lương theo bảng Anh và theo đồng bạc vẫn quá khác biệt.

Anh là người mang đến cảm giác tồn tại rất mạnh, cò anh ở đây thì chẳng lo thiếu chuyện ăn ngủ. Bao giờ cũng vui vẻ trò chuyện, đến lúc chuyện trò xong thì bạn lại chẳng nhớ đã nói những gì, những lúc cần biến mất thì đến và đi như một con gió, không hề nán lại dù chỉ một giây, thậm chí khiến bạn phải nghĩ ngờ không biết người này có từng đến đây không.

Chăm sóc cò chu toàn như thể đây là chuyện quan trọng nhất của anh. Mà anh lại cực kỳ chu đáo, khiến người ta có cảm giác như anh thật sự một lòng một dạ theo đuổi cò, thậm chí ngoài đương sự ra thì chẳng ai nhận ra sự hờ.

Cò có thể cảm nhận được Tạ Trạch Ích cò hào cảm với cò. Ở cái chốn này, bất cứ người đàn ông nào gặp một người phụ nữ có sắc đẹp lại ở độ tuổi thích hợp, thì cũng sẽ có sự hào cảm như anh dành cho cò mà thôi. Đầu sao điều kiện tiên quyết để cảnh đàn ông yêu từ cái nhìn đầu tiên là đối phương phải đẹp, chăm hết. “Chẳng có gì phải ngại ngần cả, nếu ngại ngần thì ầu cũng do cả hai đều quá đẹp”, nhưng chút ngại ngần ấy không đủ để hai người này sinh ham muốn bước vào sinh hoạt của đối phương.

Với Tạ Trạch Ích, ngoài lý do quá phổ thông là “yếu điệu thực nữ quên từ hào cầu” ra, thì hành động của anh phần nhiều xuất phát từ việc giữ chữ tín, anh xem trọng lời bà Cát, coi một lời đáng giá nghìn vàng, nên mới cung cúc đi theo làm tùy tùng, không để cò gặp chút bất trắc, bởi vậy nên rất dễ tâm, cũng rất cần thận.

Cò đã cho anh lựa chọn rồi. Nhưng anh vẫn lựa chọn làm một quý ngài lịch lãm vát và, thế thì việc gì cò phải áy náy. Hơn nữa, cò cảm thấy quan hệ như hiện tại rất tốt.

Sự cò một của Tạ Trạch Ích khiến cuộc sống của cò ở đây càng thêm an toàn, nhưng đồng thời cũng có bất an. Cò tự nhận mình giờ quan sát, vậy mà tới nay những gì cò biết về Tạ Trạch Ích vẫn chỉ dừng ở ngoài mặt: con người anh cò bản năng động vật. Có khi chất riêng, biết tiến biết lùi, biết cách giấu mình vào những lúc cần thiết. Khi bạn không hay biết gì thì anh đã sớm nhìn rõ bản tính và tính cách của bạn. Hai phần hững thì còn lại, anh giữ cho mình từ từ thương thức, coi như thú vậ tiêu khiển. Anh thuận theo tính bạn, dĩ nhiên cũng làm bạn vui vẻ.

Hoặc nên nói là anh giấu bản chất thật của mình quá kỹ, chỉ cho người ta nhìn thấy tính cách anh biểu hiện ra ngoài, khiến bạn không tài nào đoán được anh. Nhưng bạn cũng không cần phải áy náy, bởi vì anh quá chu đáo tính tế, không lúc nào là không thể hiện với bạn rằng em không hiểu tôi cũng không sao, em không cần hiểu tôi.

Cho nên không cần phải phòng bị.

Cò ể “vào đêm nương cánh gió” là điểm đáng sợ nhất của người này.

Điều đáng ăn mừng là cò không phải con ech bị đùn sỏi*.

(*Nước nóng nấu ech là cách nói ám chỉ mưa dầm thấm dần.)

***

Cuộc sống ở đường Ferguson cứ trôi qua trong yên lặng, tới chiều ngày thứ Sáu thì Chân Chân đến đã mang não nhiệt đến.

Hôm đó Tạ Trạch Ích định dẫn cò đi ăn gần ngưỡng vóp cam ở nhà hàng Hungary, bụng kêu ròn rột đi vào cửa nhà hàng, đầu giờ đêm hôm qua cò hai thế lực đầu đã khiến mặt tiền nhà hàng bị hủy, ăn không nổi. Hai người đối ý về nhà nấu thật kho, khi vừa mua đồ xong đến dưới nhà trợ thì vừa vội gấp Chân Chân và Lâm Tử Đồng đang hỏi báo vệ về cò.

Lâm Tử Đồng ngày càng khôn ngoan tự phụ, đi theo sau là Tiết Chân Chân là sườn xám trắng đính lông chồn, vừa trắng vừa đẹp. Còn cò thì mặc áo khoác màu vàng nghệ bên ngoài váy len dài màu xám, đi theo sau Tạ Trạch Ích quần trang màu đen từ đầu đến chân, tay cầm thước ăn. Bốn người bắt ngờ mặt đối mặt. Sô Vọng và Tạ Trạch Ích vô cùng bình tĩnh, nhưng hai người đối diện lại gật mình khiếp hãi.

Bốn người im lặng nhìn nhau trong phút chốc, cuối cùng Tạ Trạch Ích lên tiếng trước, “Mọi người cứ trò chuyện đi, tôi lên nấu cơm trước.”

Giờ gà vịt cá trong tay ra cho bọn họ xem, rồi anh xoay người nghiêng ngang rồi đi, để lại ba người á khẩu không biết nói gì.

“Sao lại đến đây?”

Cò vốn hỏi vì sao Chân Chân lại đến Thượng Hải sớm thế, nhưng Lâm Tử Đồng đã vội và giải thích với cò lý do mình tới đây: “Em bà à, lần trước thì bất vướng vào nhiều chuyện quá, với thân phận của anh mà đến Hương Cảng thì phải bị giữ lại kiểm tra rất phiền toái. . . Mấy hôm trước mới tới thì cò Cát lại nói em đến đến Thượng Hải. Có ảy không chịu cho anh biết em đang ở đâu, mà em lại không có chỗ ở tại Thượng Hải, nên anh mới nhờ cò Tiết dẫn anh đến đây.”

“Cám ơn.”

“Anh đã đọc tin cha đăng trên báo rồi...”

Chân Chân thấy hai người cò về xa lạ xấu hổ thì vội hòa giải: “Trong hai năm qua chính phải ta làm nhiều chuyện đại sự, trên dưới cả nước có ai không biết? Thêm năm trước trong quân đội giám biến chế, trung úy Lâm bận rộn nhiều chuyện, về tình ái cũng có thể tha thứ.”

Hai năm trước cò cuộc can quét ở Quốc quân, cắt giảm biến chế 380 ngàn người, ấy thế mà Lâm Tử Đồng vẫn có thể ở lại, thậm chí quân hàm còn tăng cao, e rằng cũng rất bất thật.

Cô không muốn nghe chuyện của Lâm Tử Đồng, chỉ quay sang hỏi Chấn Chấn: “Chỉ đây, sao lại về sớm vậy?”

“Mới thì song đã chạy tới đây ngay. Đẹp thì rút một món năm sau thì lại, nếu không phải có trung úy Lâm đây hộ tống dọc đường, thì chưa chắc chị đã có thể gặp em sớm thế này đâu.” Cô nàng vừa nói vừa đi vào nhà, nhìn quanh đánh giá, “Hơi cũ, cũng không sang lắm, may mà còn có thang máy.” Thấy bảo vệ cứ nhìn bà người sâm soi, Chấn Chấn hùng hổ bước tới, quát mắt nhìn bảo vệ một lượt từ đầu tới chân, tới nỗi làm ông ta lúng túng không biết đặt tay vào đâu, thì cô nàng mới tổng kết một câu, “. . . Bao vệ ở đây sao nhìn keo kiệt thế, trà bao nhiêu tiền vậy? Đói đi đói đi! Không thể phá hủy diện mạo nhà của ở đây được.”

Đứt lời, cô nàng lập tức bấm chuông thang máy, vừa nói vừa ngoái đầu hỏi Sớ Vọng: “Tầng mấy?”

“Tầng ba.”

Đi vào thang máy, buồng thang máy im ắng chờ bà người lên tầng ba. Ra khỏi thang máy, Chấn Chấn cười hỏi: “Im lặng thế làm gì?”

Sớ Vọng mở cửa, Chấn Chấn nhanh như chớp lén vào nhà, câu đầu tiên là: “Thật khó kìa, thơm quá đi!” Rồi cô nàng rất tự nhiên đi một vòng quanh nhà: “Có cả bơ Devonshire nữa à! Anh Tậ đúng là biết thưởng thức.”

Sớ Vọng chỉ vào mình, cười bắt đắc đề: “Sao chị biết không phải em?”

Chấn Chấn đẩy cô: “Em biến lẹ đi! Em là ai hả?”

Lâm Tử Đồng vẫn ngai ngàng đứng trước cửa. Không được Sớ Vọng cho phép, anh tiến không được mà lùi cũng không xong.

Tạ Trạch Ích vận nhò bếp, vừa rửa tay đi ra thì bắt gặp Tiết Chấn Chấn.

“Chào cô Tiết, đã lâu không gặp.” Không đợi cô khách sáo hàn huyên, câu tiếp theo của anh đã khiến mọi người ngạc nhiên: “Dưới lầu mới mở cửa tiệm bánh Muffin, mẻ bánh mới ra lò vào 7 giờ kém 15 phút mỗi ngày cứ như thế hồi chuông báo động vang giữa trời. Có muốn đi xem không?”

Chấn Chấn ngửi mùi trong không khí: “Đầu chỉ mới mùi bánh Muffin? Tôi còn ngửi thấy mùi lan trắng nữa.”

Tạ Trạch Ích người cao tay dài, im lặng dẫn cô nàng đi ra ngoài, nhưng lại không gian riêng cho hai anh em đang lẳng lặng.

“Ngồi đi.” Cô ngồi vào bàn ăn, cũng mời Lâm Tử Đồng ngồi xuống đối diện.

“Ba à, gần đây em có xem “*Trăng non*” và “*Ngữ ti*” không?” Anh gọi có không quen, đối mặt với cô cũng hơi lúng túng.

“Anh cả.” Khó có dịp có thể thoải mái học bạch với anh, “Em làm một bài thơ không ra gì, anh lại nể mặt khen ngợi em. Em không biết thi từ ca phú, nên cũng không đọc tiểu thuyết.”

Nghe cô nhắc lại lần làm thơ, Lâm Tử Đồng chợt mỉm cười “. . . Gần đây đang có cuộc thanh trừng quy mô lớn, tuy anh không đến Lương Hồ nhưng lại được phải đi ‘thanh trừng’ Trăng non và Hồ Thích, nên cũng biết được một thứ.”

“À... Thế thì cũng không vất vả mấy.”

“Vấn nhân hai phái Trăng non và Ngữ ti không hợp nhau, lại không xem trọng Ngón Tang, nói cậu ta ‘rời cổ quốc quá lâu, đã thấm đẫm tiếng Anh thì khó mà sánh sõi tiếng mẹ đẻ’.”

“Anh nói chuyện này với em làm gì?”

“Anh nghe nói Ngón Tang tham gia biểu tình chống Phát xít nên đang gặp nhiều khó khăn ở nước ngoài. Mà hiện tại vấn nhân trong nước lại do Trăng non và Ngữ ti cầm đầu, nếu cậu ta về nước, chỉ sợ con đường tương lai khó mà thuận buồm xuôi gió. Năm nay bác Tư càng không được lực thiếu trọng dụng, không có cuộc hôn nhân này, e là em cũng không được lợi...”

Sớ Vọng mỉm cười, “Anh đến làm thuyết khách cho Lâm Du đấy hả? Anh đã đọc mẩu tin trên báo thì nên biết rồi, dù ông ta đáng báo với mục đích gì đi chăng nữa, thì đều đã tuyệt đường lui của em rồi, để cả nước biết cô con gái bà nhà ông vô liêm sỉ đến đâu. Vậy thì em được lợi gì?”

“Anh đến đây không phải là làm thuyết khách của ông ấy. Anh chỉ muốn khuyên em nên suy nghĩ kỹ về hôn sự với nhà họ Tư, chứ không phải xin em tha thứ.”

Nghe thấy anh nói lời bất kính với Lâm Du, đột nhiên cô hỏi, “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Mấy hôm trước anh vừa nhận được điện báo, bọn họ sắp đi thuyền về Thượng Hải, ngày 27 tháng 3 sẽ đến.”

“Ừm, nên là?”

“Ông ấy dẫn Chu thị về.”

“Ồ. Một nhà đoàn tụ, cũng tốt còn gì.”

Lâm Tử Đồng cụp mắt, “Dù các em muốn làm gì với người nhà này thì cứ việc này. Đó là điều họ nên gánh chịu.” Dừng lại một lúc, anh nói tiếp, “Anh cũng không phải cầu tình cho Đoàn Yên.”

Sớ Vọng ngạc nhiên.

“Nợ cha, con trả.” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Dạng Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 81: Khó bếp (5)

(ĐINH CHÍNH: nơi làm việc của Tạ Trạch Ích chính xác là “đồn cảnh sát tại hội đồng khu tự quản Thượng Hải” được nhắc đến ở các chương mà trước đó mình chỉ để là “cục cảnh sát”. Rất xin lỗi các bạn vì sai sót của mình. Về sau thống nhất gọi hội đồng tức ngầm hiểu là “hội đồng khu tự quản”.)

***

Trời tối rất nhanh. Dưới bếp đang ninh canh, lửa than cháy âm i trên lò bếp bùn trắng, tiếng sôi ùng ục như thể có người nào đó đang niệm kinh.

Thang máy ở bên ngoài chạy lên chạy xuống âm âm, một lúc sau lại biến thành tiếng chuông cửa. Lúc mở cửa thuận tiện bật đèn lên, Chấn Chấn vừa vào nhà đã chạy thẳng đến cuối hành lang, gọi về nhà họ Tiết báo cho người tới nay đến đường Ferguson đón cô về.

Cúp máy, cô nàng bắt đầu nhìn Sớ Vọng một lượt từ trên xuống dưới, hỏi như tra khảo phạm nhân: “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

“Thẳng thắn gì chứ?” Cô bật đèn hành lang lên, “Anh Tậ đâu rồi?”

“Lúc ở dưới lầu đúng lúc gặp Lâm đại thiếu, nói gì mà có chuyện quan trọng muốn hỏi anh ta. Hai người thần bí cái gì đó nên chị về một mình.” Chấn Chấn oán trách đối câu, song vẫn không quên đề tài chính, “Nói nhanh, em và cậu Tậ là sao thế hả?”

Cô cười, “Cô à gửi em cho anh ta.”

“Đi Cát tính làm mới à?” Chấn Chấn gật đầu, “Vừa rồi chị đã tra khảo Tạ Trạch Ích, anh ta nói em đã từ chối anh ta, nên bây giờ là anh ta đơn phương theo đuổi...”

“Chỉ tin anh ta nói cần à. Em thì có tài đức gì?”

“Em? Em là một đóa đầu gối chính hiệu.”

“Đúng thế, nên xin Tiết tiểu thư tha cho em.”

“Đi Nhũ cũng nói đi Cát mà làm mới thì kiểu gì cũng thành. Em không phải là kẻ đầu gối thì là gì nữa, chẳng lẽ còn hy vọng đại tài tử họ Tư một bụng kinh thư, tài học đầy mình quay về cưới em?”

Cô ngẩng đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc hỏi: “Chấn Chấn, chị thích gì ở Diệp Văn Dữ?”

“Anh ấy...” Chấn Chấn cũng nghiêm túc suy nghĩ. “Anh ấy rất tốt, chị không thể thiếu anh ấy được.”

“Ừ.”

“Ừ ừ?”

“Em vẫn có thể sống tốt mà không cần ai cả. Em không trông mong có người chờ đợi em, cũng không mong người khác cứ phải sống có em.” Nếu như cô có khả năng sống yên ổn ở Thượng Hải, thì cô cũng không cần làm phiền đến Tạ Trạch Ích.

Chấn Chấn nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cười thành tiếng. “Biết vì sao chị cười không? Mấy hôm trước có một tờ báo nói, con người sinh ra đã không trọn vẹn, luôn tìm kiếm nửa kia của mình. Còn em có lẽ là sai lầm của tạo hóa, sinh ra đã là một cá thể hoàn chỉnh.”

“Không ai sinh ra đã hoàn chỉnh cả.”

“Nên em mới ép mình bỏ qua một không hoàn chỉnh của bản thân.”

“Không phải bỏ qua, mà là đã quen rồi.”

“Thôi, không muốn quăn em nữa, em vui là được rồi.” Dừng một lúc, Chấn Chấn lại hỏi, “Lâm Tử Đồng đến xin tha à?”

Cô lắc đầu, “Anh ấy nói nhiều lắm, làm em phải suy nghĩ.”

“Tư nhò cha em đã thiên vị Đoàn Yên, ngày đến chị cũng nhìn ra được. Về sau nghe nói đến hôn sự của em, chị cứ tưởng ông ấy thực sự yêu thương em, chỉ là cách nuôi dạy có vẻ nghiêm khắc mà thôi.” Chấn Chấn nói đến đây thì đột nhiên tức giận, “Bây giờ lại khiến em chịu thiệt như thế, đầu có xem em là con gái ông ta?”

“Cha em à...” Cô nhớ lại mấy câu bình luận trong sách sử, không khỏi nhủ nụ cười mỉa mai. Để xem, rồi ông ta sẽ phải mất mặt thôi.

“Sao thế?”

“Không có gì ạ.” Cô chớp mắt, “Đừng nói em nữa, nói chuyện của chị đi. Thì thế nào rồi?”

“Tiết tiểu thư chị đây trời sinh thông minh, đương nhiên làm bài rất tốt!” Nói rồi, cô lại hăm hực báo: “Điệp Văn Dữ rớt môn lên tục, không dám đến Thượng Hải cùng chị, uống phí một tờ vé tàu. Sao anh ta không theo chị gì hết vậy? Chị phát điên lên mất.”

Cô cười đầu bưng, “Chị đâu phải là mẹ của anh ta! Từ khi gái cho anh ta thì mới có thể nói người ta ‘đi theo vợ’ được.”

“Đừng có nhắc đến mẹ anh ấy nữa, chị đủ phiền lắm rồi.” Chân Chân sai bước đi ra hành lang, ngồi phịch xuống ghế mây, “Cha mẹ anh ấy giục anh ấy đến Thượng Hải, ra lệnh nếu trước cuối tháng này không đến thì sẽ ký tên anh ấy vào giấy đăng ký kết hôn. Đây là thời đại yêu đương tự do, ai còn nghe theo cha mẹ bà mai nữa?”

“Đọc đoán thế à?”

“Chị ngờ là vì muốn trốn cha mẹ nên anh ấy mới có tình thì rớt, lý lý do ở lại Hương Cảng.”

“Làm gì có ai lấy tiền đồ của mình ra làm lý do?”

“Anh ấy là người vậy mà.” Chân Chân bủi mồm, nhưng ngoài mặt vẫn toát lên sự đắc ý kiêu ngạo, “Vẫn cứ có người thích anh ấy đấy.”

“Ai thế chứ?” Cô háp mắt cười hỏi.

“Là Thẩm tiểu thư kia kìa. Nếu không phải biết cô ta nghe ngóng về chị, thì việc gì chị phải vội vã về Thượng Hải thế này.” Vừa thấy Sở Vọng đưa mắt nhìn, cô lại nói tiếp, “Cô ta không cho người trong nhà biết anh ấy đã có bạn gái, nếu không chắc chắn cha mẹ cô ta sẽ không đồng ý. Nên cô ta ngầm nhờ người nghe ngóng xung quanh, nghe nói có một người là chị, coi như cô ta cũng có thủ đoạn đấy. Muốn chị tuyệt vọng? Xem Tiết Chân Chân chị là ai hả, cô ta không có cửa đâu.”

“Vậy chị định làm gì?”

“Muốn ăn thâm giải quyết, há chẳng phải rất đúng dịp à?” Chân Chân nhướn mày, cô về nắm chắc phần thắng. Rồi cô nâng từ tốn mỉm cười, khoắc tay Sở Vọng nói, “Tiết Chân Chân muốn cầu tam tiểu thư đây giúp một chuyện, có được không?”

“Có chuyện gì thì nói đi, đừng làm điệu bộ nữa.”

Chân Chân ra sức nháy mắt, “Sáng thứ Sáu tuần sau, Diệp Văn Dữ sẽ đến Thượng Hải. Trước khi anh ấy đến, Thẩm tiểu thư muốn rạch rời mọi chuyện với chị.”

“Vậy thì sao? Thế xong việc rồi thì em làm người chứng giám cho hai người à?”

“Tôi thứ Sáu, rạp hát Hồng Khẩu có chiếu *Ba cô gái phản nghịch*.”

“Hai người đi chơi, tìm em làm bóng đèn làm gì?”

“Cô ta đi cùng bạn mình, còn chị đi cùng bạn chị. Xem phim xong sẽ đến vũ trường Lộc Tước, để xem ai không dám đi.”

Sở Vọng cười phì, “Sao cứ như thế mọi người tụ tập nhau vậy. Đầu tiên là thì xem bên nào khí thế nhất, sau đó là chém tay chặt chân rồi tự chọc mắt, cuối cùng nháy vào chào đầu, nếu ai không có gan chơi tới cùng thì phải chịu thua?”

“Có phải em đọc truyện kinh dị nhiều quá rồi không? Một câu thôi, có đi không?”

Cô ngáp, “Để em nghĩ đã.”

“Rốt cuộc là có đi không——”

Chân Chân cù lét Sở Vọng, cả hai ngả ra ghế khác khách cười đùa. Đứng lúc này điện thoại ở cuối hành lang đổ chuông, thì ra tài xế nhà họ Tiết đã đến, lúc này cô mới được giải cứu.

“Nhất định phải đến đấy nha.” Chân Chân trịnh trọng bỏ lại một câu rồi sai bước đầy của đi vào thang máy.

Cô mở cửa sổ phòng ngủ, nhìn ra ngoài chỉ thấy đèn xe của nhà họ Tiết chiếu sáng trong con ngõ chật hẹp, không thấy bóng dáng Tạ Trạch Ích và Lâm Từ Đồng đâu, cũng không thấy ai về. Một tiếng sau mới có người điện thoại đến dặn cô ăn trước đi, cậu Tạ có chuyện phải làm, báo cô nhớ chốt kỹ cửa nẻo rồi đi ngủ sớm, không cần phải chờ anh.

***

Ngày hôm ấy sau khi Chân Chân và Lâm Từ Đồng đến, Tạ Trạch Ích đột nhiên trở nên bận rộn. Suốt một tuần liền không hề thấy anh về, nhưng cứ đến giờ cơm là lại có một người thám Quáng Đông đến đưa đồ ăn cho cô.

Đồ Quáng thám ấy làm ăn cũng khá ngon. Nhưng theo cô thấy, bữa bữa này rồi đưa bữa tiếp trông cứ như cơm thừa thãi vậy.

May mà tới sáng thứ Hai, tình hình đã có tiến triển.

Mấy pha cà phê không pha ra cà phê mà chỉ có mỗi nước lọc, lại còn phát ra âm thanh như băng cát-xét khiến người ta sợ hãi, thậm chí có rất nghi ngờ không biết có phải mình đã làm hỏng máy pha cà phê hay không. Còn bộ Devonshire cũng bị cô làm vương vãi khắp bàn. Tay chân lỏng lẻo ăn cháo cháo gò của thám người Quáng rồi vội vã đi thang máy xuống lầu, dù thở phào nhưng vẫn thấy khó chịu bức bối.

Vẫn là chiếc xe quen thuộc ấy, nhưng người ngồi ở ghế lái lại chẳng phải là Tạ Trạch Ích, thay vào đó là một thiếu úy người Anh mặt nhỏ, tóc nâu mắt nâu.

“Hi. Gần đây Tạ đang bận chuyện thăng cấp nên báo tôi đến đưa đón cô gái phương Đông đáng yêu giúp mình.”

Gần đây “người phương Tây” ở Thượng Hải đã bị yêu hóa* rất nhiều. Đột nhiên có một người Tây đến làm tài xế, khiến cô không ít thì nhiều cảm thấy quá đổi thần kỳ. Có điều chiếc xe màu đen và gương mặt người Anh đem lại cho cô cảm giác quen thuộc như khi thuê xe ở Luân Đôn, coi như là có chút an ủi.

(*Yêu hóa: là cách nói chỉ hành động gieo rắc vào đầu người dân rằng kẻ thù (thường là chính trị) là những kẻ xấu xa đến xâm lược phá hoại.)

“Linzey,” Người Anh lịch thiệp tự giới thiệu mình, và cô cũng không thể làm mất phép tắc Trung Hoa. Nhưng cô thực sự rất tò mò, lại hỏi, “Tạ cho anh lợi lộc gì vậy?”

Câu trả lời của thiếu úy như Tạ Trạch Ích phần nào khác vậy. Cô lẽ do suốt ngày đi theo anh quen rồi, nên đến giọng Anh nghe cũng rất quen tai: “Nguyện cống hiến hết mình vì các quý cô, nhất là cô gái đáng yêu như cô đây. Cứ gọi tôi là Benjamin.”

“...”

“Có phải nghe rất giống tên Do Thái không?”

“Giống tên Mỹ hơn.”

“Ồi đừng nói như thế! Bọn họ nói tiếng Anh quá tệ, cô nói với tôi sẽ gần đấy.” Ông anh kia ông ọo khiến cô có cảm giác anh ta khá “gay”.

“Vậy người Do Thái thì sao?” Cô cũng rất muốn xem xem người Do Thái như thế nào trong mắt người châu Âu trước khi xảy ra chiến tranh thế giới thứ hai.

“Là thương nhân tham lam.” Anh ta vất lét óc nghĩ ngợi, nhưng cũng không tìm được từ gì thích hợp, thế là chán nản nói “Có điều không có xung đột lợi ích lớn với chúng tôi. Người Mỹ cũng nói tiếng Anh như bọn tôi nhưng lại cứ tò vè thượng đẳng, tôi ghét người Mỹ.”

“...” Thì ra là kẻ nhỏ mọn tức giận vì bọn họ đã thắng cuộc nội chiến Hoa Kỳ.

Nếu so về tài ăn nói thì rõ ràng Benjamin không bằng cấp trên của anh ta. Miễn cưỡng trò chuyện mấy câu, Benjamin rơi vào thế xấu hổ, cố gắng tìm nhiều đề tài, còn cô chỉ muốn đánh một giấc, nhưng chỉ có thể lúng túng và cố giữ lễ phép trò chuyện với anh ta.

Sau khi người thám Quáng Đông và thiếu úy Benjamin xuất hiện, trên đường từ đường vượt giới đi đến phòng thí nghiệm, cô luôn có cảm giác có lẽ sẽ có vài người kỳ quái đột nhiên nhảy ra, ví dụ như nhân viên đưa đồ ăn trưa hoặc người tiếp năng lượng, rồi cũng nói với cô: “Tạ Trạch Ích bảo tôi đến chấm sóc cô. Có nghe nhiên không?”

Xét về mức độ nào đó mà nói, Tạ Trạch Ích đúng là có thể lấy một địch năm, là một nhân tài hiếm có.

Có tới sớm 15 phút. Vừa bước vào cửa phòng thí nghiệm thì trông thấy mấy thành viên của tổ G hóm đó gấu cọt Bohr cũng có mặt, đang trò chuyện với mấy nhà toán học. Cô mỉm cười chào buổi sáng, đúng lúc này chợt có thành viên tổ G quay sang nhìn cô, về mặt mặt nhìn cảm cứ đầu xi xạo bàn tán.

Cô nghe được lém bồm vài từ làm nhục quốc tịch, thế là lập tức bước đến, không chút khách khí hỏi: “Sao không nói thẳng trước mặt tôi?”

Bọn họ tức giận, cũng chẳng mấy may kiếng né gì nữa: “Quốc gia của cô, ngoài nha phiến, giang mai và quân đội thời nát ra thì chẳng có cái quái gì cả.”

Người nói câu trên là một người Áo. Cô lập tức dùng tiếng Đức phản bác: “Vậy thì điều gì đã thu hút anh đến đây? Chẳng lẽ là nha phiến? Hay là giang mai? Không lẽ là quân đội thời nát?”

Người nọ trợn mắt nhìn cô, cảm một tờ báo Thượng Hải tiếng Anh đập mạnh xuống bàn trước mặt cô.

Cô cầm lên đọc, trên đó viết

Vào ngày mùng 3 tháng 2 sau khi đại sứ quán Anh tại Trung Quốc yêu cầu thành lập trạm tiếp nhận và truyền phát sóng dài điều khiển tự động ở Thượng Hải, yêu cầu tăng thêm 3.000 cảnh sát Anh ở tổ giới, thì Nhật Bản cũng đã nộp đơn xin thành lập một trạm vô tuyến sóng dài độc lập, đồng thời cũng yêu cầu tăng thêm hạm đội chung ở Thượng Hải.

Không có lý do vì sao.

Cô kiểm tra đi kiểm tra lại, bỗng nhiên cảm thấy xâm xướng.

Oppenheimer đồng ý của cách ám lại cái “săm ——”, đi tới giật lấy tờ báo trong tay cô, sau đó không chút khách khí xách cổ áo người Áo, giết mạnh nói: “Các người có bản lĩnh thì tự đi mà làm ra mý do Uranium đi, còn cần xây dựng dài vô tuyến sóng dài cấp cao, cầu cứu trường Vật lý Hóa học Paris giúp đỡ làm gì há? Nói đi!”

Người kia bị anh tóm chặt tới mức mặt đỏ tía tai, hai người ở phía sau muốn đẩy Oppenheimer ra, nhưng lại bị Fermi ngăn cản.

Người Áo cũng tức giận hết lực: “Đừng thế! Nhưng tôi không có bản lĩnh đấy, không bao giờ có tiền đồ được như đất nước này ——”

“Anh không có bản lĩnh thì còn đến làm gì?”

“Thế thì các người có bản lĩnh gì há? Chém cừ tài nguyên tốt nhất, nhưng các người đã làm gì?”

...

Tại trái là tiếng Đức giọng Áo, tại phải là tiếng Đức tiêu chuẩn, hai bên cãi nhau khiến đầu cô như muốn nứt toác.

“Đừng ồn nữa.” Có koe Oppenheimer lại, nhưng bị anh đẩy ra dựng trướng bản. Mặc kệ vết thương, cô cố kéo bàn tay Oppenheimer đang nắm lấy cổ áo người Áo, nhưng bắt chợt lại bị hất ra.

Trong phòng thí nghiệm loạn cảo, cô dứt khoát ôm lấy máy tính cầm tay rồi leo lên trên bàn thí nghiệm, giơ cao thứ trong tay: “Tôi cảnh cáo các anh một lần cuối cùng, nếu còn làm ồn nữa thì tôi sẽ ném máy tính.”

Cô không định ném thật. Cô biết để có được hai chiếc máy này không dễ, cô còn xót hơn tất cả mọi người đang có mặt ở đây, cũng biết rõ hơn ai hết: tầm quan trọng của việc mọi người hòa thuận còn lâu mới bằng chiếc máy tính này.

Nhưng bọn họ không thềm nản cô, vẫn cãi cò xàm vào đánh nhau. Hon nữa còn có một chiếc giầy không biết từ đâu bay tới, đập trúng vào bắp chân cô.

Cô không để phồng nồn lập tức ngã dúi tới trước, té xuống khỏi mặt bàn, máy tính cũng theo đó trượt khỏi tay cô ——

Trong thời khắc mấu chốt là người và máy cùng rơi tự do, mà máy tính cô xu hướng rơi trước cả cô, thả tất cả mọi người không chút do dự lao về phía máy tính, cuối cùng cũng xà thân bảo vệ được nó.

Lâm Trí bị mọi người lựa chọn vớt bỏ lập tức té ngã. Trước khi rơi xuống đất, cô mở to hai mắt nhìn chăm chăm máy tính, sau khi thấy có người giơ tay ôm nó thì mới thờ phào một hơi, để mặc đầu mình đập vào cạnh bàn.

Trán lập tức bị trầy xước sưng đỏ. Xoa eo và cánh tay, cô cố gắng bò dậy. Lúc này mọi người mới hoàn hồn, lập tức đi tới hỏi an có “có đau không” “có cần đi bệnh viện không” “băng bó lại đi” vân vân.

Phòng thí nghiệm từ trạng thái lộn xộn thứ nhất tiến vào trạng thái lộn xộn thứ hai. Cô ôm trán hét to mới có thể làm cả phòng yên ắng lại. Ngay sau đó, cô nắm cổ tay của người Áo kéo anh ta lại gần, chỉ vào đồng hồ thủy tinh trên cổ tay anh ta: “Nếu tức tới gị thì cho anh thời gian ba phút sắp xếp lời nói. Nhân lúc Bohr chưa tới, nhanh lên ——”

Người bị bệnh lòn có được một vài đặc quyền đặc biệt.

Tổ G vốn ôm bụng oán hận không thể phát tiết, nhưng sau trận oanh lộn suốt nửa làm hồng dung cụ quý giá và làm nữ đồng nghiệp bị thương, cuối cùng anh ta cũng bộc phát: “Cuối tuần trước có người làm thí nghiệm phóng nổ ở sân bóng, bị bên ngoài biết được. Nên chúng tôi muốn sớm tìm ra nguồn Uranium ổn định hơn, dựng một nhà máy tính luyện gần đó, như thế thì toàn bộ phòng thí nghiệm của chúng ta có thể chuyển đến nơi khác khuất hơn!” Hai mắt anh ta đỏ ngầu, ngẩng đầu lên nhìn mọi người trong tổ I: “Đến lúc đó, các người muốn cho nó thế nào thì cứ nó, không lo bị hạn chế ——”

Nghe xong lời ấy, tất cả mọi người ở tổ I như bảy sói đói thấy được mồi ngon trước mắt, hai mắt lập tức sáng bùng.

Anh ta vừa dứt lời thì có người đứng ở cửa vỗ tay.

Ngồi đầu lại, không biết Bohr đã mở cửa đi vào từ bao giờ, cũng rất nhẹ nhàng khép cửa lại, vô cùng chu đáo không làm ảnh hưởng đến bất cứ ai, vẫn cứ im lặng dựa vào cửa cách âm dự thánh.

Ông ấy đứng trong bóng tối nên khó mà nhận ra biểu cảm lúc này. Nhưng giọng của ông lại vô cùng điềm tĩnh: “Phát ngôn của cậu rất xuất sắc.”

Tất cả rùng mình.

Ông nhìn Sô Vọng: “Có lúc Bohr thích đến sớm năm phút. Xem ra em cũng không giỏi môn xác suất lắm”

Cô ôm đầu nhìn thẳng vào ông, một luồng khí lạnh từ gan bàn chân chạy thẳng lên trên.

Rồi ông nói tiếp: “Oppenheimer và Fermi tụ tập đám đông đánh nhau, trừ nửa lương tháng này. Còn những người khác ở tổ I, trừ 40 đồng.”

Fermi không phản bác. Oppenheimer sau khi nhảm tính thì nói: “Tiền thuê nhà một tháng của tôi là 110 đồng. Trừ nửa lương thì tháng sau tôi biết ăn gì?”

“Cải lại tổ trưởng, trừ 10 đồng nữa. Tôi kiến nghị tháng sau cậu nên chuyển đến Hạp Bắc, như thế còn có thể tiết kiệm được 90 đồng để tiền ăn cơm uống rượu.”

Mọi người cười phá lên, chỉ có Sô Vọng là cảm thấy tức ngực.

“Linzy suýt làm hồng dung cụ quý giá, cũng tính thêm đó tiền triển của thí nghiệm của tổ G, trừ hết lương tháng này. Em có thể chuyển đến Hạp Bắc với Oppenheimer, coi như có bạn đi cùng.”

Cô người ở tổ G cười nói: “Linzy thì cần gì lo, cô ấy có bạn trai người Anh giàu lắm.”

Cô ngoai đầu tròn mắt với người kia.

Bohr lại nói tiếp: “Tổ G, tụ tập đám đông khuấy khích tổ I, toàn bộ trừ 50 đồng tiền lương tháng này.”

Người ở tổ G rên rĩ: “Anh đầu phải là tổ trưởng của bọn tôi, không có quyền can thiệp vào tổ G chúng tôi!”

Bohr cười gạt đầu: “Tôi sẽ báo cáo lại với tổ trưởng của các anh chị. Có điều tôi đây rất đắt, phí báo lại mỗi người trừ 10 đồng.”

Tổ G dùng công kích, lập tức tàn di.

Đợi người ở tổ G rồi đi hết, Bohr mới bước ra từ trong góc tối, nhìn xoay vào Fermi, mang theo khí thế áp đảo đi tới trước mặt anh ta, gần như mũi dán mũi, từng âm tiết như thối ra từ mũi: “Tôi hy vọng cậu có thể nói cho tôi biết, cuối tuần trước cậu đã làm gì ở sân bóng?”

“À, tôi cũng muốn báo cáo sớm với anh đây, đáng tiếc người Đan Mạch không đi làm cuối tuần.” Fermi cũng mỉm cười, không chút yếu thế nói: “Tôi đã thử sửa đổi phương pháp kích nổ của thuốc nổ thông thường, tôi nghĩ rằng phương án này có vẻ khả thi.”

“Về tôi xem”

Anh ta lập tức đi đến trước bảng đen, vẽ một khuôn thuốc nổ bình thường: nguồn kích lửa nằm ở bên trong, vô thuốc nổ nằm bên ngoài, cũng đưa ra một phép tính chịu lực đơn giản, rồi anh ta nói: “Đây là kiểu bình thường.”

Rồi sau đó anh ta thay đổi kết cấu, đưa vô thuốc nổ vào trong, bên ngoài lại vẽ một vòng quanh vô thuốc nổ, tay chỉ vào giữa, nói, “Nếu thứ chúng ta cần là mật độ tăng nhanh tức thời, thì điều đó có thể đạt được bằng cách ưu tiên kích nổ bên ngoài.”

Sô Vọng khẽ nhai mày. Nếu đã nghĩ đến được phương pháp này thì còn phải nói tới một lý thuyết khác: mặt trời bắn ra neutron trên bề mặt trái đất, và neutron tồn tại mọi nơi trên bề mặt trái đất. Nhưng nếu như vậy thì sẽ kéo dài thời gian đi từ lý thuyết đến thí nghiệm. Cô lắc đầu: “Tôi nghĩ bây giờ không nên bỏ qua mô hình kiểu súng.”

“Chắc chắn có đủ neutron trên bề mặt để phân hạch.” Anh ta nghiêng rắng.

“Cậu chắc chắn một trăm phần trăm, huy mới chỉ là suy nghĩ?” Bohr hỏi.

“Nếu chúng ta có thể có chấy thí nghiệm toàn diện một lần thì nhất định có thể chứng minh được.”

“Vi vậy cậu đã đem tiền đồ cả mọi người ra làm thí nghiệm?” Bohr cười nhợt, “Vậy cậu có thành công không, đã xác nhận được chưa?”

“Sắp xác nhận được rồi.”

“Cậu có biết là chúng ta chỉ có một cơ hội cho một vụ nổ thử nghiệm ở Thượng Hải không? Và nó chỉ có thể được thực hiện sau khi tổ G thêm dò thành công?”

“Tôi biết. Nhưng nếu không có lần nổ thử đầu tiên, thì làm sao có thể thúc đẩy đám vô năng không cầu tiến của tổ G tìm kiếm nhanh hơn?”

Bohr tức giận, lồng ngực phập phồng: “Enrico Fermi!”

Anh ta tự biết mình đã sai nên ngoan ngoãn đứng im.

“Bắt đầu từ ngày mai, cậu tạm thời rời khỏi phòng thí nghiệm, làm giám sát viên hai tháng. Tôi muốn cậu hiểu rõ tầm quan trọng của việc giữ bí mật hiệp thương.”

Sô Vọng đi tới trước, đang định lên tiếng thì bị Oppenheimer nắm cổ áo kéo lui sau.

“Rồi các người sẽ sớm hối hận vì không nghe theo ý kiến của tôi.” Fermi mỉm cười xoay người lại, bước nhanh đẩy cửa đi ra ngoài, xuống tầng hai báo danh.

***

Vì tin dữ của sáng ngày thứ Hai, nên trong tuần đó cả phòng thí nghiệm sống trong bầu không khí nặng nề. Còn có lại chịu một sự hành hạ đau khổ khác: Cô có thể xác nhận lý thuyết mà Fermi nói là chính xác, cũng như tính khả thi của thí nghiệm, nhưng dù ở đời sau khi đã xác nhận bề mặt trái đất có đủ neutron để dẫn đến phản ứng dây chuyền, thì bom nguyên tử loại nỏ và bom hydro vẫn chưa chắc đã phát nổ.

Nên tất thay chỉ có thể làm từng bước một. Cô không thể gánh vác được nguy hiểm nếu bom không nổ.

Khi mọi người ở trong phòng thí nghiệm đang chịu giầy vô cả đầu óc lẫn tinh thần, thì tình hình bên ngoài phòng thí nghiệm cũng trở nên ngày càng tệ hại. Nhiều nhà báo Thượng Hải trắng trợn tuyên truyền: chính phủ Nam Kinh muốn phê duyệt yêu cầu xây đài vô tuyến sóng dài và tăng thêm hạm đội chung của Nhật Bản.

Nam Kinh mãi không thể đổi đầu trước sự hùng mạnh của Nhật.

Suốt một tuần liền có cứ lo khi người Anh đàm phán với Nam Kinh, liệu có vì thế mà trở mặt với Nam Kinh, hạ quyết tâm bán một quả pháo, biến cả Trung Quốc thành Hương Cảng thứ hai không.

Có quá bé nhỏ, chuyện có thể làm được lại quá ít. Đời trước việc học của cô thuận buồm xuôi gió, ngoài việc đến Mỹ học nghiên cứu, bị giáo sư chỉ thẳng mặt mắng mấy tháng vì bài luận văn đầu tiên, thì cô chưa bao giờ tuyệt vọng đến mức này.

Là tuyệt vọng hơn cả việc trời sập.

Kết thúc lần bản thứ cuối tuần trước, ngoài Nhật Bản ra, chắc chắn có rất nhiều người đang theo dõi viện nghiên cứu. Bọn họ không có nhiều thời gian, mà đất nước của cô vẫn cứ như một viên đá thô, dù nước cháy đá mòn thì cũng không có hy vọng.

Nhất định phải có một thời cơ.

Là thời cơ khiến mọi người bùng nổ gioia tiết; để nhận diện đang mơ màng trở thành mục tiêu công kích, để bọn họ biết tên đã vào cung.

Cũng không biết có phải bây giờ có đang bị thần kinh hay không, mà dạo gần đây khi đi trên đường, cô luôn cảm thấy có vô số cặp mắt nấp trong bóng tối theo dõi nhất cử nhất động của mình. Thậm chí cả lúc ngủ cũng vậy: có lẽ trong phòng có một lỗ trống nào đó, có người xuyên qua lỗ nhìn cô chăm chú. Dù là lúc tắm, lúc ăn hay lúc ngủ. ... không lúc nào là có lợi là cảnh giác.

Có đến hội đồng gọi điện thoại một lần, nhưng bên kia chỉ báo Tạ Trạch Ích vẫn chưa đi công tác về.

Mỗi ngày ra vào đường Ferguson vẫn là người thăm Quảng Đông kia, đưa đón có vẻ là thiếu ủy trề tuổi nọ.

Tạ Trạch Ích từng gọi điện cho có một lần, là vào chiều thứ Năm khi có đến hội đồng gọi điện. Ở đầu dây anh vẫn nói chuyện cởi mở như thường, thế là có kết luận người này chỉ đang hỏi thăm có khỏe không, nên dùng tốc độ ánh sáng chào tạm biệt anh.

Trước khi cúp máy, Tạ Trạch Ích đột nhiên hỏi: “Em gọi điện tìm tôi à? Có chuyện gì hả?”

Có suy nghĩ rồi đáp: “Tôi mai tôi có chuyện phải ra ngoài với bạn.”

“Về trễ lắm sao?”

“Cũng không hẳn. Nên tôi muốn hỏi là, buổi tối người thiếu ủy kia có thể đến đón tôi về được không?”

“Nếu trước mười giờ thì chắc là được. Còn nếu trễ hơn nữa, thì bốn giờ sáng mới tôi sẽ có mặt ở Thượng Hải.”

“Mười giờ.” Có nắm ống nghe, nói, “Nhất định có thể về trước mười giờ.”

Anh ở đầu dây cười khê, “Vây thì đề tôi gọi điện nói câu ta.”

“Cám ơn anh, tạm biệt.”

“Đi chơi với bạn vui về.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 82: Khói bếp (6)

Tối thứ Năm, Chân Chân liên tục gọi điện đến chỉ để dặn rằng: “Tốt nhất em phải mặc đồ đẹp cực đẹp cho chị, đeo khuyên tai vòng có đất đỏ nhất em có, đi đôi giày có gót cao nhất, nếu không thì đừng có đến gặp chị nữa.” Rồi trong cuộc điện thoại cuối cùng đến từ nhà họ Tiết, cô nằng lại nhấn mạnh thêm: “Người đến đều là các cô tiểu thư không giàu cũng sang ở Thượng Hải.” Cuối cùng còn bỏ sung một câu: “Ngoài con nhà quý kia ra.”

Di nhiên “con nhà quý” là chỉ tiểu thư Thẩm Nguyệt Anh – tình địch số một của cô nàng Chân Chân.

Cô đang đoán, không biết các tiểu thư có vẫn hóa giáo đường, lại rất chúmg mắt đối phương sẽ giành đua thế nào để vừa tao nhã mà không mất đi khí thế. Váy vóc và phụ kiện đẹp chắc chắn là phải có, rồi so xem giáo đường cao thấp thế nào, hoặc cha ai quyền cao chức trọng giàu có hơn. Nếu vẫn chưa phân được thắng thua thì sẽ so số người theo đuổi. Bởi dù gì thì từ xưa đến nay, trong các cuộc chiến của phụ nữ luôn không hề thiếu đàn ông.

Trang phục đẹp để độc đáo mà bà Cát chuẩn bị cho cô thực sự không hề ít, nhưng bây giờ không có xe hơi đưa đón, nếu mặc lễ phục, đi giày cao gót và đeo trang sức sặc sỡ đi bộ trên đường thì e là hơi khó. Còn nếu cạnh tranh nhau về mặt giáo đường, có bất giác nhớ đến con ác mộng làm cho bị quá hoá liễu ở căn nhà cũ Thiệu Hưng, còn nếu so sánh cha thì... thôi bỏ đi thôi hơn.

Có thật sự không hiểu nổi, có mình góp mặt thì sẽ trợ uy được gì cho Chân Chân, nhưng Chân Chân cứ khẳng khẳng bắt có phải tới.

“Có được một tấm vé kịch “*Vương Chiêu Quân*” không hề đâu. Chị chạy quan hệ khó lắm mới có được mấy tờ, em không thể không đến được.”

(“Vương Chiêu Quân là phần mở đầu của vở kịch “Ba cô gái phản nghịch” được nhắc đến ở chương trước.)

Cuối cùng có cũng dành nhân từ. Có điều không có lễ phục tuyệt đẹp làm chấn động mọi người, cũng không có trang sức sặc sỡ. Về trước là vì không hợp để mặc đến phòng thí nghiệm khi không có xe đưa đón, về sau thì, mấy thứ đắt tiền đều đã được bà Cát gửi vào quỹ bảo hiểm ở ngân hàng Thượng Hải rồi, đi rút còn không bằng khi đi dạo. Có chi mức váy dài nhưng to trắng thêu hoa văn màu xanh đậm, khoác bên ngoài áo không tay màu xanh nhưng cùng một chiếc túi gối, lót trong túi cũng là lông nhung trắng. Có nhét áo khoác vào trong túi, mặc áo khoác lông màu xám đến phòng thí nghiệm, đợi tan làm rồi mới thay đồ.

Màu xanh làm hợp với cô gái nước ngoài tóc vàng mắt xanh. Bản thân cô không quá thích màu xanh lục, chẳng qua là do cô lần bà Cát từng thấy cô mặc màu đó, thế là lập tức chuẩn bị cho cô nửa túi đồ toàn áo dài lông ngỗng màu xanh đậm. Đỡ ra khỏi tòa nhà ở đường Ferguson, Benjamin cứ đánh mắt nhìn có hoài, chợt rất lịch thiệp vươn mồm của xe mới có ngồi vào ghế sau, cũng lại gần nói: “Tôi nghe sắp báo buổi tối có có tiệc?”

“Đứng vậy.”

“Anh ấy bảo tôi mười giờ đến đón cô về?”

Cô gật đầu.

“Mười giờ mười lăm tôi nay tôi phải đến ngõ Pike, nên nếu sau mười giờ thì không thể đến đón cô được.”

Ở ngõ Pike tập trung trường đua ngựa nổi tiếng nhất bên Thượng Hải, là nơi tuyệt vời để phủ thương nước ngoài cùng các cậu ấm người Hoa so gầu trước mặt bạn gái. Có bất chợt giọng Tạ Trạch Ích: “Đi chơi vui về.”

Anh ta cười khà khà, lại nói: “Nếu muộn nữa thì cứ chơi đến sáng đi, sẵn tôi đưa người ta về thì cũng có thể đến đón cô.”

“Không cần phải phiền như thế, mười giờ đúng, không chậm trễ về của anh đâu.” Có cười nói.

“Trẻ quá cũng không sao, tôi không nói lại với sắp đâu.”

Cô bất đắc dĩ đáp: “Anh cứ nói với anh ta đi!”

Anh cười hỏi, “Là rap hát Hồng Khẩu à?”

“Đứng vậy.”

Anh ta cau mày suy nghĩ, “Nghe nói gần đây ở gần Hồng Khẩu đang bắt ớn. Đường Tạ Phổ thì được, nhưng đừng đến gần khu Sa An.”

“Ừm. Hồng Khẩu có chuyện gì à?”

“Tôi cũng không rõ, hình như gần đây sắp cũng vì việc này nên mới ra ngoài, có lẽ anh ấy biết đấy.”

Gần đây thường xuyên nghe thấy chuyện có liên quan đến Nhật Bản, tìm có bất giác đập mạnh. Xác nhận thời gian địa điểm với thiếu ủy xong, Sở Vọng đẩy cửa xe ra, đi thẳng đến phòng thí nghiệm.

***

Vì chuyện dài vô tuyến sóng dài hôm thứ Hai, nên mọi người ở phòng nghiên cứu cứ thấp thỏm sợ hãi.

Tòa kiến trúc được xây trên đường vượt giới ở tổ giới công cộng được xem là viện khoa học của viện nghiên cứu, trước mặt vốn trực thuộc hội Hoàng gia, nay được dùng để làm trụ sở trang cho phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân Cavendish và đại học Hương Cảng cùng tiến hành vật lý nguyên tử mới mở, nhưng thực chất là lấy tổ I làm trung tâm – tiến hành nghiên cứu khoa học cho thí nghiệm vũ khí siêu cấp giai đoạn đầu. Ngoại trừ mười người thuộc tổ I ra, đa số mọi người đều không biết mình đang làm gì.

Người Anh, Mỹ, Nhật, Pháp được hưởng quyền bất khả xâm phạm ở tổ giới. Năm gần đường vượt biên nhất là lĩnh sự quán Mỹ và lĩnh sự quán Nhật. Mà một khi Anh đã yêu cầu thành lập đài vô tuyến sóng dài, thì kiểu gì ba nước còn lại cũng làm theo. Nhưng nếu yêu cầu của bên nào cũng đồng ý thì chắc chắn rồi sẽ có những yêu cầu bất hợp lý. Mục đích của Mỹ và Pháp ở Thượng Hải vẫn rất đơn giản, song đã tâm của Nhật Bản đã thể hiện quá rõ ràng từ năm ngoái.

Bấy giờ tên đã vào cung, dù chính phủ Nam Kinh có chấp nhận yêu cầu của Nhật hay không thì cả viện nghiên cứu cũng đã bị nghi ngờ. Lực lượng cảnh sát Anh ở tổ giới có thể phân sang viện nghiên cứu vốn đã có hạn, bấy giờ khi không lại cho tăng thêm cảnh sát Anh đến tổ giới, như vậy càng khiến người ta cảm thấy gấu đầu hổ đuôi. Dù có dụng đài vô tuyến sóng dài hay không thì chắc chắn bọn họ cũng đã nghỉ ngơi, đã có hành động.

Bản chất thực sự của công việc nghiên cứu đã bị bại lộ, bấy giờ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Không có đài vô tuyến sóng dài, dữ liệu của Pháp về việc thám trắc Uranium không thể được gửi đến kịp thời và an toàn, và viện nghiên cứu vẫn không có lý do gì để di chuyển.

Đó tiến triển của tổ I có nhanh đến mấy thì các tổ khác vẫn trong tình trạng bế tắc, ai ai cũng chán nản thất vọng.

Gần như mọi người đều cho rằng, nghiên cứu này rồi sẽ nhanh chóng kết thúc trong thất bại, bọn họ sẽ bị trục xuất trở về nơi cũ. Cũng vì lý do đó mà người ở tổ I bất đầu thoái chí, không còn tinh thần hứng thú với việc thí nghiệm.

Hiếm khi thấy Bohr để ý đến cách ăn vận của cô. Sau vài lần đánh giá, ông không những không thể giấu mà còn lý do có ra để khuyên nhủ người của tổ mình: “Chỉ nhất tới, mọi người hãy ra ngoài chơi bởi thả lỏng tâm trạng đi. Nhưng dù có uống rượu thì vẫn phải nhớ rõ, trước mặt người bên ngoài, chúng ta chỉ là một phòng thí nghiệm vật lý bình thường nhỏ bé.”

Quả đúng là nên thả lỏng rồi.

Người của các tổ khác đều tận hưởng Chủ nhật vui vẻ. Nếu chỉ có tổ I không đi thì sẽ rất đáng nghi. Bọn họ cũng không phải là nhân viên tình báo được huấn luyện bài bản, mà bọn họ chỉ là được mời đến đây, tiến hành công việc mình am hiểu nhất, chấm hết.

Đúng năm giờ chiều Benjamin lái xe đến. Anh ta vẫn mặc bộ quần trang màu đen, chắc là còn có việc phải làm trước giờ hẹn mười giờ mười lăm phút.

Lúc sắp tới Hồng Khẩu, đột nhiên anh ta hỏi: “Tôi muốn mua son mới cho cô ấy. Tôi thấy màu son của cô hôm nay rất đẹp, cho hỏi mua nó ở đâu vậy?”

Màu son hôm nay có đánh là hồng san hô, giống như màu thạch hoa quý, không ngờ thế mà lại hợp mắt si quan người Anh. Nghe anh ta nói như thế, cô thoáng giật mình, lại có hơi tức nước “Chỉ sợ thời son này không còn được bán nữa.”

“Tiếc thế.”

Cô bên giới thiệu cho anh ta mấy màu son Chanel mà hiện nay có thể mua được ở các cửa hàng Tây tại bên Thượng Hải.

Benjamin xâu hổ cảm ơn xỏ. Xe dừng lại ở ven đường, ngừng đầu lên là có thể thấy được rạp hát Hồng Khẩu. Hơn mười chiếc xe hơi dừng ở bên ngoài, các cô gái trẻ tuổi ăn vận xinh đẹp trang điểm hợp mắt đứng bên cạnh xe nhà mình, đua tài đua sắc khiến người qua đường cứ đưa mắt nhìn, chính là mấy người Chân Chân rồi.

Benjamin nhìn ra ngoài cửa xe, thấy thế thì ngoài đầu lại nói với cô: “Bọn họ không đẹp bằng cô.”

Anh ta nói cứ như thể đã thông đồng với người ta trước rồi vậy, nói rất có bài bản.

Cô phá lên cười: “Tạ dạy anh nói vậy há?”

“Tôi nói thật lòng mà!” Rõ ràng anh ta không biết nói dối, cười ha ha vô đầu.

Chân Chân đột nhiên để ý thấy cô ngồi trong xe, theo ánh mắt của cô rằng, những người khác cũng nhìn sang.

Cô vội chào tạm biệt Benjamin. Nhưng dĩ chưa được mấy bước, Benjamin đã quay đầu xe, đỗ vô lăng ló đầu ra khỏi cửa, hét lớn bằng tiếng Anh: “Cô Lâm, cả hội đồng chúng tôi đều đang chờ đến ngày có thể gọi cô là Madam Tse ——”

Madam là vợ của người thuộc tầng lớp cao quý; chỉ có phu nhân của quý tộc cùng người quyền cao chức trọng trong giới chính trị mới có được xưng hô cao quý này.

Hành động đó của Benjamin đã khiến người qua đường ghé mắt nhìn lại, ánh mắt của các cô gái ở cửa rạp hát cũng lập tức thay đổi. Định đầu cô đẩy vạch đen, bàn chân như đeo chì đi về các quý cô thượng lưu Thượng Hải. Chân Chân cau mày cao giọng quát vắn: “Em mới đến Hạp Bắc cứu tế dân bị nạn đây há ——” Trong tiếng cười đùa của đám đông, cô sải bước đi đến nơi nhô vào tai cô: “Mấy người ở đây có mơ cũng muốn được tiếp xúc với người Tây giới thượng lưu, em đã làm chị nó mày nó mặt rồi đấy.”

Sau đó là giới thiệu có với mọi người. Nghe xong một lượt, cô vui vẻ ngả bụng: chẳng lẽ hôm nay hội học sinh của trường nữ thực Trung Tây đều đến cả ư?

Quan sát một hồi, cuối cùng cô đưa ra kết luận: phía Chân Chân tính cả cô có 5 người, còn Thẩm tiểu thư chỉ dẫn theo 4 người đến. Nếu bàn về số người thì Chân Chân thắng chắc. Có điều nhìn nét mặt Thẩm tiểu thư thì có vẻ như đang nắm chắc phần thắng trong tay.

Mỗi người ở đây đều có vẻ đẹp riêng, nhưng đẹp thì đẹp, chẳng mấy ai làm có nhớ kỹ. Cũng có thể do có quá chú ý đến Thẩm tiểu thư, muốn xem đứa nhà quê trong miệng Chân Chân trông như thế nào, nên mới không để ý tới người nào khác.

Thẩm tiểu thư có gương mặt trái xoan, ngũ quan hơi giống Đoàn Yên, bộ phận gì cũng nhỏ, nhìn sơ qua thì khó khiến người ta nhớ kỹ, nhưng đến khi nhìn rõ thì lại chính là một cô gái phương Đông nho nhã điển hình. Hành động cử chỉ của Chân Chân rất linh hoạt, có sự tự do không gò bó, đáng yêu ở chỗ chỉ cần nhìn lướt qua cũng khiến người ta nhớ rõ.

Thẩm tiểu thư mặc sườn xám lụa xanh, ngoài mặc áo khoác dài, lượt thời trang lượt may mặc thì cũng được xem là hàng cao cấp ở Thượng Hải. Còn Chân Chân mặc váy dài lụa trắng, ngoài khoác thêm áo khoác thêu gấm, thoát nhìn không quá để ý, nhưng tới khi nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, dù là áo khoác hay váy dài thì đều được làm vải vóc vô nhị độc nhất, từng qua tay những người thợ may nổi tiếng ở Thượng Hải Hương Cảng, dù đi đến đâu cũng đủ gây ra náo động ồn ào.

Nếu không phải từng được rèn giữa ở chỗ ngài Saunur vài năm, thì chưa chắc cô đã có được đôi mắt tinh tường đó. So với Chân Chân từ trong ra ngoài, có thể nói phong cách của Thẩm tiểu thư khá bình thường, hèn gì tay cô ấy ở Thượng Hải, là con gái của phó cục trưởng đang lên ở nhưng vẫn bị gọi là “đứa nhà quê”.

Chỉ xét về nguyên vật liệu thì Thẩm tiểu thư thật sự thua thâm

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Khôi bếp (7)

Vừa bước vào rạp hát là mọi người không còn phân biệt địch ta gì nữa, tất cả đều tò vò rất thú với cô.

Cô người hỏi: “Cô Lâm đang học ở trường nào thế?”

Cô nói: “Tôi tốt nghiệp rồi, giờ đang đi làm.”

Cô vừa dứt câu, sự nhiệt tình của mọi người giảm đi ba phần. Thậm chí cô có thể hình dung được giọng điệu mỉa mai của bọn họ: đã không đi học thì thôi, đằng này người nhà còn muốn cô ta kiếm tiền nuôi gia đình nữa ư?

“Đồ làm ở đâu vậy?”

“Đường vượt giới.”

“Công ty Mỹ hay công ty Nhật Bản?”

“Viện nghiên cứu Anh.”

Lúc này trong nước vẫn còn trọng Văn minh Lý. Nữ sinh đại học vốn đã ít, mà người học Lý lại càng ít hơn. Thế nhưng người tốt nghiệp học viện Vật lý đều là các kỹ sư được hưởng lương cao vào các của hiệu Tây Dương, nên trừ khi gia cảnh không tốt hoặc thật lười say mê môn học này, thì có ai lại cho con gái nhà mình đi học Lý?

Đang lúc các quý cô chán nản thì trong ánh đèn mờ, một cô gái xinh đẹp bước xuống từ trên bệ thang lớt thắm đỏ. Sự thanh tao nhã nhặn tỏa lên qua bước đi cử chỉ của cô gái ấy, cộng thêm dáng người và diện mạo bề ngoài thực khiến người ta khó lòng quên được.

Vừa thấy cô đi xuống, Chân Chân và Thẩm Nguyệt Anh cũng mỉm cười bước tới. Có điều Thẩm Nguyệt Anh nhanh chân hơn Chân Chân, lời kéo tay cô gái đó trước, rất thân thiết nói: “Chị tư Hứa!”

Cô tư Hứa cũng mỉm cười kéo tay cô ấy, “Nguyệt Anh, chờ em lâu lắm rồi.”

Chân Chân đứng bước, cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói vào tai Sơ Vọng: “Đúng là thứ nô tỳ trời sinh thấp kém.”

Cô tư Hứa kéo tay Cô Thẩm, đi nhanh về phía trước: “Lần đầu đến đúng không? Mời đi bên này.” Dứt lời, mọi người theo cô ấy đi về phía cánh cửa gỗ không quá bắt mắt, bằng qua hành lang dài đen kịt, đến khi đẩy cửa ra, bên trong lại là đại sảnh thoáng đãng sáng chóiang, có sân khấu rộng rãi được phủ vải đỏ, bên dưới có ba mươi bốn mươi ghế ngồi.

Mọi người ồ ồa: “Đúng là chỗ tốt để ăn nhậu!”

Cô tư Hứa đắc ý cười bảo: “Nghe nói bạn tôi đại gia đến chơi, nên hôm nay đã chuẩn bị riêng cho chúng ta đấy!”

Thẩm Nguyệt Anh cũng bắt chuyện: “Bảo rap há?”

“Bảo rap.” Cô ấy nháy mắt, mời mọi người ngồi vào ghế.

Sơ Vọng vốn dĩ bên cạnh Chân Chân, nhưng lúc sắp xuống khán đài thì bỗng dưng cô Hứa kéo tay cô lại, thấp giọng hỏi: “Em là em bà nhà họ Lâm đúng không?”

Cô sững sốt: “Là em.”

Cô tư Hứa gật đầu. Mọi người ngồi xuống, cô mời Sơ Vọng ngồi vào ghế rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, sau đó tự giới thiệu mình: “Chị là... hôn thê cũ của anh trai em.”

Cô nghĩ một lúc mới sực nhớ ra. Sau khi nhớ lại thì không khỏi ngạc nhiên: “Vĩ sao lại là ‘cũ’?”

“Không cùng chí hướng.” Cô thấp giọng cười bảo, “Chị và anh ấy đã thỏa thuận rồi, chỉ chờ bác trai tháng 3 này về nước, người hôn hai nhà sẽ hủy bỏ hôn ước.”

Nghe thấy hai chữ “bác trai”, Sơ Vọng cúi đầu cười nhạt, sau đó lại hỏi, “Không cùng chí hướng là sao?”

Đến sân khấu dần sáng lên, còn chưa thấy người mà đã nghe thấy giọng nữ linh linh đọc sách.

Cô tư Hứa đưa mắt nhìn sân khấu: “Mấy năm trước chị theo cha đến Nhật Bản, may mắn có quen tác giả của vở kịch này, chính là thầy Quách Mạt Nhược của tổ chức sáng tạo. Ngay từ nhỏ chị đã bị ảnh hưởng rất lớn bởi thầy ấy. Trước tháng 4 năm ngoái, chị và anh cả em còn thường xuyên thư từ qua lại, nhưng vào một đêm trước tháng 4 thì bắt đầu có xích mích, từ đó mới phát hiện hoai bại lý tưởng của cả hai trái ngược hẳn nhau, không có hy vọng nắm tay đi chung đường. Sau khi bình tĩnh, anh ấy quyết định tôn trọng ý kiến cả chị, thế nên đã chọn hủy bỏ hôn ước trong hòa bình.”

Nửa lời trước của cô Hứa nghe như thiên trụ vậy. Khi vở kịch “Vương Chiêu Quân” bắt đầu diễn, cô cũng dần nhận ra điểm khác biệt của vở kịch. Kết hợp với câu “hoài bại lý tưởng trái ngược nhau” của cô ấy thì mới chợt hiểu ra: cô Hứa chính là thành viên của đảng vinh quang vĩ đại.

Lời nói của cô ấy cộng thêm vở kịch thực sự khiến Sơ Vọng xấu hổ.

Nếu không phải học dở văn, thì cô rất muốn ngâm mấy câu thơ của Mã Nguyên hoặc Mao Khái, ra vẻ mình cũng rất có học thức tiến bộ.

Nhưng cô chỉ biết khiêm tốn nắm tay cô Hứa: “Thật kinh thật kinh.”

Cô Hứa cũng tò vò khiêm nhường, thấp giọng nói: “Từ xưa đến nay chỉ nhìn người khác chính xác. Em vừa đến, chị đã nhận ra em có điểm khác với mọi người; em không giống bọn họ.”

Cô cười ha ha, báy tỏ húng thú: “Không giống ở đâu?”

Cô Hứa thoáng lặng im, sau đó hắt càm chỉ lên sân khấu: “Em khá giống Vương Chiêu Quân trong vở kịch này.”

Vương Chiêu Quân trong lịch sử là từ đại mỹ nhân, còn Vương Chiêu Quân trong kịch của Quách Mạt Nhược lại là thiếu nữ phản nghịch chống lại chế độ phong kiến, cho dù là hình tượng nhân vật nào thì có cũng không xứng để được ví von. Thế là cô lắc đầu, cười bảo: “Chị Hứa quá khen rồi.”

“Chị biết được vài chuyện nhà em, cũng biết một số chuyện về em, đừng bao giờ tự coi nhẹ mình.” Cô ấy nói, “Hôn ước là chuyện của hai nhà. Ngày trước chị hay nghe nói bác trai là người giữ chữ tín. Nhưng trước đó bác trai không hề bàn bạc với bác Tư mà đã đáng báo tự ý hủy hôn, dù có tự trách mình không biết dạy con thế nào đi nữa, thì trong mắt người ngoài thật sự không hề thỏa đáng, còn chưa nói tới chuyện không tôn trọng bác Tư. Thật là như vậy là muốn bị người ta chỉ trích? Cũng vì chuyện này, chị thật sự rất nghi ngờ cái danh “giữ chữ tín” của bác trai.”

Sơ Vọng nghe thế thì mỉm cười. Cô Hứa tự xưng là “nhân người khá chính xác”, chỉ với đức hạnh của Lâm Du thôi cũng đã đưa ra lời nhận xét vượt trên thời đại, quả thật rất chuẩn.

Một lúc sau, cô Hứa lại hỏi, “Tse đó là ai vậy?”

“Hà?”

“Vừa nãy chị nghe sĩ quan người Anh đưa em đến nói thế. Phó trương tới mức ấy, e là cả con phố đều nghe hết.”

“Là con trai của bạn của cô em, làm sĩ quan tuần tra ở tổ giới, anh ấy được mời chăm sóc em mà thôi.”

“Là Tạ Trạch Ích ấy há?”

“Đúng là anh ấy.” Người này nói tiếng thể cơ à?

“Trong giới người Hoa ở Thượng Hải, anh ta là nhà Anh Quốc học khá nổi tiếng đấy.” Cô Hứa nghĩ ngợi rồi cười nói, “Chắc anh ta cũng là một nhà ‘Trung Quốc học’ với người phương Tây.”

“Đúng thế.”

Trong lúc xem kịch, thành thạo cô Hứa lại trò chuyện với cô. Có lúc hỏi và chuyện ở nhà, có lúc lại hỏi về Tạ Trạch Ích. Điều khiến cô cảm thấy khó chịu là khi cô Hứa như như băng quơ hỏi cô: “Em đang làm việc ở đâu tại đường vượt giới thế?”

May mà vở kịch đã kết thúc, diễn viên cũ người đón nhận trạng phảo tay. Diễn viên chính có quen biết với cô Hứa nên đi thẳng xuống khán đài, mời cô ấy lên sân khấu đứng chào chung. Trong tiếng cười của các cô gái, Chân Chân lại gần hỏi: “Cô ta nói gì với em vậy?”

Cô cười nói: “Cô ấy là vị hôn thê của anh trai em, cho nên cũng hỏi khá nhiều.”

“Ồ.” Chân Chân vừa nói vừa kéo cô đi ra ngoài, “Kịch hiện đại chán bỏ xừ, khiếu vũ vui hơn nhiều.”

“Em...” Cô giờ tay lên nhìn đồng hồ, “Em không đi đâu.”

“Vì sao?”

“Muộn quá rồi. Sau mười giờ không có xe đón em.”

“Chị bảo tài xế nhà chị đưa em về trước rồi đưa chị về sau, được chưa?” Chân Chân sốt ruột, “Lộc Tước là vũ trường rất rất cao cấp ở Thượng Hải, người đến toàn là các quý ông quý ngài nói tiếng Pháp tiếng Anh cả. Họ Thẩm kia nói tiếng Anh bởi mà còn muốn làm đại tiểu thư à, đi rồi xem, lộ ngay ấy mà. Kịch hay chỉ mới bắt đầu, về sớm làm gì?”

Mấy người khác cũng đến gần, vở cười bảo: “Chân Chân, cô Lâm muốn đi đâu vậy?”

Chân Chân nói: “Các cô mau cân lại đi, con bé cứ đòi về nhà.”

Một người thuộc phe của Cô Thẩm cười giễu: “Về sớm thế làm gì, chẳng lẽ Tạ trung úy còn cấm cửa hả?”

Cô rất không thích kiểu trừu chọc như vậy, thế là lạnh lùng đáp trả: “Chẳng lẽ người lớn trong nhà các cô cho phép các cô tự ra vào vũ trường, không bị cấm cửa hả?”

Một người khác trong phe Cô Thẩm phản bác: “Hồi trước có nghe nói người Hương Cảng từ nhỏ đã bắt chước người Anh bảo thủ, mong manh thận trọng như vậy, đương nhiên không giống với người Thượng Hải chúng ta.”

Một người trong phe Chân Chân cười khẩy phản kích: “Ồ Hương Cảng có nhiều người Quảng Châu. Mà Quảng Châu còn mở cửa cảng sớm hơn Thượng Hải, người Quảng có sự mong manh thận trọng của đất Quảng, đương nhiên không giống Thượng Hải. Nếu không thì vì sao mấy năm nay, người phương Tây ở Quảng Châu cứ hốt hải đến Thượng Hải làm gì? Vì người dân và con gái Thượng Hải luôn mở rộng vòng tay chào đón bọn họ. Học người Quảng Châu thận trọng cũng tốt lắm chứ.”

Mọi người có một câu tôi một câu từ trong rạp hát đi ra tận cửa. Cô Hứa cũng đuổi theo, đi tới kéo tay Sở Vọng: “Em có xe đưa đón không? Hay là ngồi xe nhà chị đến Lộc Tước đi.”

Cô vỗ nhẹ vào cô Hứa, lễ phép từ chối: “Em phải về nhà.”

Cô Hứa cứ giữ lại, “Em chỉ mới đến thôi mà, đừng làm mọi người cụt hứng.”

Chân Chân cũng phụ họa: “Hiếm khi cô Hứa đây làm chủ mời khách, ở lại chơi một lát đi.”

Nhưng thái độ từ chối của cô rất cương quyết. Tài xế các nhà đã đến, từ đằng xa có đã trông thấy xe của Benjamin, thế là vội khoát tay với anh rồi quay sang nói với Chân Chân: “Chị cũng nên về sớm đi.”

Đi được hai bước, cô Hứa đuổi theo: “Chị có thể xin số điện thoại được không?”

Sở Vọng tưởng cô ấy muốn xin số điện thoại của Tạ Trạch Ích, “Em chỉ biết số điện thoại ở hội đồng khu tự quản thôi.”

“Không phải của anh ta, chị xin số em kìa.” Cô Hứa phì cười, sau đó lấy giấy bút ở trong túi xách ra rồi đưa cho cô, “Chị và em nói chuyện hợp nhau, hôm nay chưa chơi đủ, hôm khác gọi điện đến mời, em sẽ không từ chối chứ?”

Sở Vọng vội viết số điện thoại ra giấy rồi lên xe của Benjamin rồi đi, Chân Chân và mọi người cũng lên xe nhà mình đi trước.

Một có họ Ngụy theo phe Cô Thẩm lập tức chế giễu: “Ngày trước thì thông đồng với người có vợ khiến cha gạch tên đuổi ra khỏi nhà, nay đến từ giới lại dụ dỗ người Tây. Gì mà gài giáo Hương Cảng, phong thái nước Anh chứ. Mở rộng vòng tay chào đón người Anh không phải là nói nò à? Có sĩ quan người Anh cấp cao chịu cưới người da vàng mà chưa vui đùa với nó. nếu ngày nào đó Tạ trung úy mà cưới nó thì tôi sẽ nhảy xuống sông Tô Châu đồng bằng.”

Lời này chỉ nói đi để Cô Thẩm nghe thấy. Cô Thẩm biết cô Ngụy thấy Sở Vọng có bề ngoài xinh xắn, lại còn có sĩ quan người Anh đưa đi đón về thì không khỏi ghen ghét. Những lời căm ghét đó dần ăn sâu vào tim cô ta, thế là đuổi theo cô Hứa hỏi, “Chị xin số điện thoại của nó làm gì vậy?”

Cô Hứa nắm chặt tờ giấy trong tay, mỉm cười với cô ta: “Không có gì. Nào, lên xe đến Lộc Tước thôi.”

***

Benjamin đậu xe dưới lầu, đợi đến nhà cô sáng thì mới rời đi.

Nhìn xe Benjamin chạy ra khỏi con ngõ, nhớ lại chuyện trong rạp hát tối nay, chợt một nỗi bất an bao trùm lấy cô. Khóa kỹ cửa phòng, vừa cởi giày cao gót ra thì điện thoại ở cuối hành lang đổ chuông.

Cô đi chân trần chạy đến nghe điện thoại.

“A lô?”

“Ừ. Tôi đây, Tạ Trạch Ích.”

“Sao vậy?”

“Xác nhận xem em đã về chưa thôi. Không có gì cả.”

Cô cười đùa: “Benjamin đã nói sáng mai có thể đến đón tôi về.”

Đầu dây im lặng một lúc, sau đó lạnh lùng hỏi: “Em có biết hôm nay Hồng Khẩu giới nghiêm không?”

“Vì sao lại giới nghiêm?”

“Tóm lại em đứng ra ngoài nữa.”

“... Ừm.” Cô nắm chặt ống nghe, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

“Sao vậy?”

“Bọn tôi đang ở bên kia.”

“Ở đâu?”

“Lộc Tước.”

“...” Một lúc sau, anh mới nói: “Bồn giờ tôi sẽ về đến nhà. Nếu có chuyện thì cứ gọi đến hội đồng. Em đừng chạy lung tung.”

Cô đáp được.

Cúp điện thoại, nhớ lại các cô gái tìm tậm trước cửa rạp hát, không biết vì sao cô lại thấy hoảng hốt. Nhìn chăm chú máy điện thoại, Sở Vọng chỉ hận thời đại này không có điện thoại di động ai ai cũng mang theo, nếu không thì đã không vừa sợ có người gọi đến, vừa sợ không ai gọi.

Lộc Tước là vũ trường cao cấp, những người đến đó đều là người đứng đắn. Bọn họ có tài xế đưa đón, có lẽ sẽ không sao đâu nhỉ?

Vì để tìm chuyện cho mình khuấy khỏa mà cô đi quanh phòng bếp một lượt. Anh Trịnh dưới lầu là nhân viên chào bán tù lạnh, lúc Tạ Trạch Ích mới vào ở có ghé thăm một lần. Vừa hay gặp Tạ Trạch Ích cũng phóng khoáng, chẳng mấy hôm tù lạnh đã được giao đến nhà. Trước khi cô đến, tù lạnh không hề được trưng dụng. Sau khi cô tới, thím Quảng Đồng tình thạo lại đặt trái cây đã bóc vỏ cắt nhỏ cho cô vào trong tù lạnh – được đặt trong từng ly thủy tinh nhỏ, chẳng mấy chốc đã ăn hết.

Cầm ly đi ra ngoài, bên trong là đầu tây xất lát. Bầy giờ đang là mùa ăn đầu tây nhưng ở trong nước không thấy nhiều, ở Hương Cảng thì nhiều hơn, nhưng không gọi nó là đầu tây mà gọi là “Strawberry”. Chợt cô vô thức nhớ lại từ đơn này từng được Tạ Trạch Ích nhắc tới, “Cho cô ấy một ly sữa bò Strawberry”, bỗng cảm thấy vui vui. Nghĩ đến đây, đột nhiên lòng bình yên hẳn.

Bất tài bất giác ăn hết một ly đầu tây, đúng lúc này đồng hồ ở công viên ngoài bến Thượng Hải đổ chuông. Cô đóng tai lắng nghe, mười hai giờ. Dư âm còn chưa biến mất thì điện thoại reo vang. Một cao một thấp cứ như bản nhạc đôi.

Cô tưởng là Tạ Trạch Ích, nhưng đến khi nhắc máy thì lại nghe thấy giọng nữ nức nở. Sở Vọng nghe kỹ mới nhận ra là Chân Chân:

“Sở Vọng! Sở Vọng em nghĩ cách giúp chị với, chị thật sự không biết phải làm gì hết...” Thẩm với chị... Thẩm với mấy người họ...” Câu nói đứt quãng không rõ ràng, rồi bất chợt cô ấy òa khóc.

Cô hét hoảng hốt: “Ở đâu?”

Chân Chân khóc nức lên, đột nhiên có người khác nghe máy. “Đề tôi.” Sau đó là giọng của cô Hứa: “Bọn chị gặp rắc rối tại đường Phúc Châu. Nguyệt Anh và Chân Chân gặp phải quân tự vệ Nhật Bản ở ở hẻm Phong Nguyên bên ngoài Lộc Tước. Chân Chân chạy đến tìm được chị, nhưng Nguyệt Anh thì không. Bọn chị chỉ biết mỗi em là quen với người ở hội đồng nên gọi điện cho em, muốn nhờ em ra mặt giúp.”

Con tim cô rơi thẳng xuống vực sâu, sau khi nghe thấy “Chân Chân chạy đến” thì mới thoáng thở phào. Rồi lại hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?”

Cô Hứa ù một tiếng. “Cảnh sát sắp đến rồi. Chị đi gọi tài xế nhà chị đến đón em, lát nữa đợi em và cảnh sát cùng đến, bọn chị sẽ vào tìm người.”

“Vâng.” Dừng một lúc, cô lại hỏi: “Chị có số điện thoại của Lâm Tử Đồng không?”

“Có. Để chị gọi điện cho anh ấy.”

Ghi nhớ địa chỉ cô Hứa nói, sau khi cúp máy, cô lập tức gọi điện đến đồn cảnh sát ở hội đồng khu tự quản. Điện thoại vừa được nối máy thì một giọng Anh du dương vang lên: “Tìm ai đó?”

“Bảo cảnh sát.”

Nghe thấy khẩu âm tiếng Anh của cô, người kia mới xúc lại tinh thần, “Ồ. Ở đâu?”

“Đường Phúc Châu, hẻm Phong Nguyên.”

“Có chuyện gì?”

“Có hai người Nhật bắt bạn tôi.”

“Người Nhật? Bạn cô là người Anh à?”

“Người Trung.”

Người nọ bật cười, giọng nói lại trở về với vẻ mỉa mai krời biếng: “Xin lỗi nhé quý cô. Ở chỗ tôi chỉ thụ lý các án liên quan đến người Anh Mỹ hoặc không có quốc tịch.”

“Này ——”

Còn chưa nói hết câu thì điện thoại đã bị dập.

Cô tức giận nắm chặt ống nghe, lại quay số thêm lần nữa.

Vẫn là giọng điệu bằng bằng đó: “A lô?”

“Tôi tìm Tạ Trạch Ich.”

Người nọ lấy lại tinh thần, “Anh ấy không có ở đây.”

“Tôi biết anh ta không có ở đó. Bao giờ anh ta về thì báo anh ta đến hẻm Phong Nguyên ở đường Phúc Châu.”

Không đợi người kia nói hết câu, cô đã quai quyết dập máy trước, coi như trả thù vụ ban nãy. Bên ngoài xe đã tới, bảo vệ bấm chuông, cô không thay đồ mà chỉ đòi giày bệt rồi đi thang máy xuống lầu.

Vừa lên xe, cô lập tức cảm thấy đau đầu.

Lần nào cũng thế. Cô cũng đau phải cảnh sát, vì sao chuyện gì cũng tìm đến cô vậy? Trông cô có cảm giác an toàn lắm à.

Ngay đến tài xế nhà họ Hứa cũng ngạc nhiên: “Tôi thấy tiểu thư nhà mình hơn nửa đêm còn cuống cuống báo tôi đi đón người, cứ tưởng là mời tiền sinh thiếu gia nào đó có chủ ý ra mặt chứ.”

***

Tại tiệm tạp hóa bên ngoài hẻm Phong Nguyên, đường Phúc Châu.

Đứng chờ đợi dưới ngọn đèn le lói bên đường chính là Chân Chân. Cô bước xuống xe, chạy đến hỏi, “Chị Hứa đâu?”

Chân Chân lau nước mắt, “Cô ấy và cảnh sát đi vào tìm người rồi.” Nói rồi lập tức nắm tay cô – bàn tay cô ấy lạnh như băng – kéo cô đi vào trong, “Đi thôi.”

Tổ giới Nhật không giống tổ giới Anh Pháp Mỹ, không có cao ốc phát triển mà chỉ có nhà gạch lùn tịt cùng các con ngõ nhỏ hẹp. Trời tối đến như mực, chỉ có mỗi cửa tiệm kia là còn sáng đèn. Càng đi vào trong thì chỉ có lác đác vài ba ánh đèn từ hộ gia đình hắt ra, thậm chí còn không thể soi rõ đường đi.

Tinh từ lúc Chân Chân chạy đến đây, tìm được cô Hứa rồi gọi điện báo cảnh sát, sau đó lại đi vào tìm người, không biết trong quãng thời gian đó, cô Thẩm đã gặp phải chuyện gì rồi.

Càng đi cô càng tức giận: “Nửa đêm nửa hôm, chị với hai người họ đến chỗ như này làm gì?”

“Cô ta cứ khăng khăng bắt chị đến đây.” Chân Chân run rẩy, “Cô ta bỏ người ở vũ trường nên gọi chị đi cùng, bảo hôm nay muốn phản rõ thẳng thau với chị. Cô ta kích chị, nói nếu không dám đến thì cô ta sẽ không bỏ qua. Chị giận quá nên mới đi cùng. Tối khi vào, chị chợt nhớ cha cô ta đang làm ăn vận tải biển với người Nhật, chắc chắn quen rất nhiều người Nhật, nói không chừng còn xúi ai đó mai phục chờ chị. Nên khi vừa thấy có hai gã lính Nhật ở đằng trước, chị lập tức bỏ chạy. ... Chị thật sự không biết cô ta mới đến Thượng Hải, nên không hiểu chỗ lọi lại của người nước ngoài. Chị chỉ nghe thấy cô ta hét lên kêu cứu, nhưng không dám quay về.” Cô ấy ôm mặt, “Trong hai người, ít nhất cũng phải có một chạy thoát được.”

Cô Thẩm chỉ mới tới Thượng Hải không lâu, làm thực nữ khuê phòng đã lâu, dĩ nhiên không biết Thượng Hải là nơi vàng thau lẫn lộn, yêu ma quỷ quái nhiều vô số.

Đầu cô đau như búa bổ, thờ dãi đi về phía trước.

Chân Chân đi theo sau cô, càng lúc càng khốc nắc. Không biết đã đi được bao lâu, chợt thấy có năm người đứng bên ngoài một tiệm ăn sáng đèn. Cô Hứa đang đỡ Cô Thẩm sắc mặt âm đạm, quần áo nhóp nhúa đi ra, bên cạnh là cảnh sát tuần tra Trung Quốc cao to. Ba người đang đối chất với một tự vệ Nhật Bản.

Thấy Sớ Vọng và Chân Chân đến, hai gã kia nhìn thẳng vào hai người bọn cô cười cợt, nói gì đó bằng tiếng Nhật.

Dù cô nghe không hiểu, song vẫn biết không phải lời tốt đẹp.

Cảnh sát Trung Quốc hỏi: “Bọn chúng nói gì thế?”

Cô Hứa cau mày, không định dịch lại những lời đó. Chân Chân nghe hiểu, hung dữ mắng: “Mở to mắt chó của bọn mày ra, nói ai là vũ nữ đấy hả?”

Lính Nhật cười khà khà dùng tiếng Trung đáp trả: “Hì? Không hiểu không hiểu, nói tiếng Nhật đi.”

Trên môi cô Thẩm nởm mếu, đó là sắc đỏ duy nhất trên gương mặt trắng bệch, thế nhưng trên mặt lại toát lên sự dút khoát. Cô Hứa ôm vai cô khích lệ, “Nói với bọn chúng, cha cô là cục phó cục vận tải hàng hải Thượng Hải, bảo bọn họ mời cấp trên đến, nếu không thì đừng mơ được chết từ tế.”

Sĩ quan Trung Quốc đột nhiên đổi sắc, “Đừng nói thế.”

“Vì sao lại không?” Cô Hứa trợn mắt với anh ta, chợt nói với lính Nhật Bản: “Mời cấp trên của các người ——”

Cô ấy còn chưa dứt lời thì rèm cửa tiệm ăn được vén lên, một người thiếu nữ Nhật Bản bước ra. Chiều cao tương đương Sớ Vọng, mi thanh mục tú, vẻ mặt âm trầm. Hần bật cười, dùng tiếng Anh kiểu Mỹ nói: “Tôi là cấp trên của bọn họ, tôi ở đây.” Sau đó quay sang nháy mắt với Chân Chân, “Sao nào, tìm tôi có chuyện gì?”

Sớ Vọng nói: “Lính của anh phạm tội.”

Thiếu tá quay đầu hỏi hai người kia: “Ồ, các cậu làm gì vậy?”

Lính Nhật siết dài lưng, nói: “Bọn tôi gặp một cô gái người Trung Quốc ở đây. Bình thường bọn tôi gặp vũ nữ Lộc Tước thì đưa họ về ngủ rồi cho tiền, ai cũng vui cả mà.”

Cô Hứa nghe thế thì nói đùa: “Vũ nữ cái gì? Cha cô ấy là phó cục trưởng cục vận tải!”

“À?” Gã thiếu tá ngẩng đầu quét mắt nhìn các cô, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người cô Thẩm “Xin rửa tai lắng nghe.”

Cô Thẩm không dám nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt né tránh, cẩn thận lựa lời: “Tôi và bạn lần đầu tiên tới đây. Tôi và cô ấy có xích mích nên mới báo cô ấy đến đây một mình, vô tình gặp hai sĩ quan này. Bọn họ kéo tôi vào bụi cỏ bên ngoài tiệm mà...”

Cô nàng thứ ba thì, “Dù tôi đã nói mình không phải là vũ nữ ——”

Thiếu tá nghe thế thì đưa mắt nhìn hai sĩ quan người Nhật.

Một người trong đó dùng thứ tiếng Anh bồi phản bác: “Chúng tôi là bạn của cô, bạn bè với nhau đùa vui thôi mà, thật đấy.”

Thiếu tá lại nhìn sang cảnh sát Trung Quốc, như đang mong đợi anh ta nói gì đó.

Cảnh sát Trung lại hỏi: “Bọn chúng nói gì thế?”

Chân Chân dịch lại: “Bọn họ nói mình là bạn của Thẩm Nguyệt Anh.”

Cảnh sát Trung vào nghe vậy thì đột nhiên vung tay tát mạnh vào mặt Chân Chân, làm cô nàng ngã phịch xuống đất. Gã tức giận mắng chửi: “Bọn mày là bạn của chúng thì tìm tui tao làm gì nữa?”

Hai mắt cô Thẩm đỏ lên: “Cô ấy chỉ dịch lại lời của chúng mà thôi!”

Gã ta lại chỉ vào mũi cô Thẩm mắng: “Rốt cuộc chúng đã cho mày bao nhiêu tiền, khiến mày ban ngày ban mặt lại làm ra cái trò vô lễm si ngery giữa phố thế hả?”

Thiếu tá “ồ ——” một tiếng ra chiều nổi tức, hai sĩ quan kia thì cười ha ha.

Sớ Vọng ngăn ra, sau đó vươn tay tóm lấy cổ áo cảnh sát Trung: “Anh biết mình đang làm gì không hả?! Người Nhật cường hiếp con gái cục phó cục vận tải Trung Quốc, còn anh lại đi giúp bọn chúng đánh người mình!?”

Cảnh sát Trung Quốc bị cô tóm cổ áo giờ tay đầy cô ra, nhắc chân toan đạp thì lại bị Chân Chân ôm chặt, cản mạnh một phút.

Cô Hứa phải đỡ cô Thẩm nên không thể giúp được. Thẩm Nguyệt Anh thấy tình cảnh đó thì nước mắt trào ra, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Cảnh sát Trung bị đau chân, lập tức la to một tiếng, gọi giờ tay định tát Chân Chân. Nhưng Sớ Vọng đã nhanh chân bước tới, tát thẳng vào mặt gã trước:

“Bốp ——”

Thế gỏi chìm vào tĩnh lặng.

Cảnh sát Trung Quốc sờ mặt, nhìn cô chăm chăm khó tin: “Cục phó cục phước cái gì, không phải cũng làm trâu làm ngựa cho tui Nhật thôi sao! Có ngon thì mày đi mà chống đối người Nhật, chống đối tao làm gì?”

Thiếu tá vỗ tay, cười hỏi: “Có phải tát nhầm rồi không? Nên tát tôi mới đúng chứ?”

Hắn ta sai bước đi lên, kéo tay Sờ Vọng vỗ vào mặt mình. Có tức tôi rút tay về, nghiêng rặng tóc lên một câu tiếng Anh: “Tôi sợ bản tay.”

Thiếu tá cười hai tiếng ra chiều hưởng thụ, sau đó áp sát tới, dùng tiếng Anh thấp giọng nói vào tai cô: “Biết gì không? Nếu như người ‘cường hiếp’ bạn cô còn có tôi, thì chắc chắn cô ta không dám nói gì đâu.”

Cô thầm cười lạnh, nhỏ nước bọt vào mặt hắn.

Thiếu tá sờ thấy chất lỏng nhầy nhụa trên mặt thì biến sắc, giờ tay túm chặt cảm cô ép cô nhìn thẳng vào mình, một tay khác lôi súng ra kê lên án đường cô.

Cô Hứa hít một ngụm khí lạnh, gào thét bằng tiếng Nhật: “Cô ấy là nhà khoa học, được quyền bất khả xâm phạm của Anh bảo vệ!”

Thiếu tá nghe thế thì cười to: “Người Hoa? Nhà khoa học? Vẫn chỉ là con chó hoang mà thôi!” Dứt lời, hắn ta mở chốt an toàn, dùng họng súng chỉ vào đầu cô, cười toét: “Cô có biết không? Mấy tháng trước, không phải có một gã xưng là ‘nhà khoa học người Hoa’ cũng bị thẩm tra đến mức bán thân bất tòng phụ ư?” Ngồi một lúc, hắn ta lại dùng súng đập vào huỷet thái dương của cô, cười cợt: “Cô muốn làm người kế tiếp không?”

Không hiểu vì sao lúc này Sờ Vọng lại nhớ đến một câu tiếng Đức, thế là nhìn thẳng vào hắn mà nói: “Du Bloedkopp! Hau ab!”

Hắn ta nghiêng đầu: “Nói gì đấy?”

Cô trả lời bằng tiếng Anh: “Muốn biết à? Cút về nhà mà hỏi mẹ mày đi.”

Nói rồi, cô lập tức cười mỉa.

Không biết nụ cười này đã chọc giận thiếu tá hay khiến hắn nhớ lại cô được “quyền bất khả xâm phạm” bảo vệ, hoặc có thể khiến hắn ta thấy hứng thú gì đó. Sau một hồi suy nghĩ, hắn buông tay cười bảo: “Để lần sau đi vậy, cho có sống lâu thì mới vui.”

Cô đứng yên không nhúc nhích, thốt lên từng chữ từng chữ một: “Lần sau, chắc chắn sẽ gặp anh trên tòa án.”

Súng rút vào bao, hắn dùng thân súng vỗ vào móng cánh sát Trung Quốc, nói, “Đúng là chó ngoan, ngày khác sẽ viết công văn báo sếp thăng chức cho mày.”

Nói đoạn, hắn ta khoát tay gọi người đi theo rồi xoay đầu đi thẳng ra ngoài.

Nhân lúc cánh sát Trung còn đang nhìn lính Nhật rời đi, Chân Chân bắt chấp vết thương trên mặt, cầm ly bình rượu sứt mẻ ở ngoài cửa tiệm mì, đập mạnh vào đầu gã.

Đương khi gã ta ôm đầu rên rĩ, cô Hứa đỏ cổ Thảm đi tới trước, dùng gậy cao gốt giẫm mạnh lên bắp chân gã.

...

Trong tiếng thét gào của cánh sát Trung Quốc, Sờ Vọng hét lớn nói với đám lính Nhật đã rời đi xa: “Cứ chờ đấy. Một ngày nào đó, con cái đời sau của các người sẽ phải đích thân quỳ xuống trước mặt bọn tôi, cúi đầu nhận lỗi với bọn tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Khói bếp (8)

Cô Hứa đề nghị hai người các cô nên đưa Thẩm Nguyệt Anh đi bệnh viện trước. Sờ Vọng chợt nhớ trước đó cô gọi Tạ Trạch Ích đến đường Phúc Châu, vì vậy cũng ở lại đi cùng cô Hứa.

Hôm nay mọi người xăng xăn ăn mặc mà đến, vô cùng hoành tráng, thế nhưng lúc tiệc tàn thì lại bị tổng vào lĩnh cung, ai cũng bản như ai. Và trong số họ, Chân Chân và Thẩm Nguyệt Anh cạnh tranh nhau là thảm nhất: một người má sưng đỏ, môi nứt toác; người còn lại thì sườn xám cao cấp bị xé rách, tay cô áo khoác che đi nhưng vẫn không che được vết máu loang lổ trên bắp đùi.

Dù có nói gì cô ấy cũng không chịu đi. Trong gió rét, Thẩm Nguyệt Anh khóc khóc nức nỏ đòi gọi cha mình đến đón về, không ai khuyên được. Trước tối hôm nay, Chân Chân chỉ ghét cô ta; nhưng sau tối nay, cô vừa áy náy lại xót xa, dõ đành khuyên Thẩm Nguyệt Anh lên xe đến bệnh viện.

Tiệm tạp hóa vẫn mở cửa, tài xế nhà họ Hứa đang đứng chờ gần đó.

Hai người đứng dưới cột đèn. Sờ Vọng hỏi: “Sao chị không đi?”

Cô Hứa ngich mừng tay. Móng tay sáng bóng không sơn màu, được mài giữa gọn gàng, “Chị đã báo cảnh sát rồi.”

“Có ích gì không?”

“Không, nhưng chị muốn mọi người biết bọn họ vô dụng như thế đấy.” Cô ấy vừa nói vừa mỉm cười với cô, “Nên chị cũng đã gọi điện cho bạn ở tòa soạn.”

Sờ Vọng ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh mỉm cười: “Chị đã sớm biết ở Lộ Tước bắt ổn.”

“Em có biết con ngõ cạnh Lộ Tước có bao nhiêu chuyện không? Không chỉ có một mình Thẩm Nguyệt Anh. Trong đó có không ít những cô vụ lì của các vị quan chức.” Cô ấy ngừng đầu lên, mỉm cười với Sờ Vọng. “Chị muốn phơi bày chuyện này, để mọi người thấy rõ Nam Kinh nháy họ người Nhật đến mức nào, làm ra những chuyện hèn hạ ra sao. Nếu không nhờ bạn ngày trang thì cha sẽ không tha cho chị. Không ngờ trùng hợp thế nào mà hai người đó lại tự đến đây. Thẩm Nguyệt Anh cho người chờ trong ngõ, gọi Chân Chân ra hồng muốn dạy cô ấy một bài học. Ai ngờ Chân Chân lại nháy bên, Thẩm Nguyệt Anh khéo quá thành vụ, tự làm bẩn sự trong sạch của mình.” Cô Hứa nhìn thẳng vào cô mà nói: “Chị thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện giết hai người họ.”

Sờ Vọng nhìn cô ấy chăm chăm, “Nhưng chị đã nghĩ đến chuyện giết tôi?”

“Làm tiểu thư, chị quý em.” Cô Hứa cụp mắt, “Nhưng em là người thích hợp nhất.”

Sờ Vọng cười nhạt, “Cảm ơn chị đã yêu quý.”

“Nếu em đến thì chị sẽ cho người canh chừng từ xa, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như thế này.”

Cô cười phỉ lên, “Nghĩa là chị đang trách tôi?”

“Không dám.”

Không hài lòng hơn phàn nàn câu.

Phòng viên của tòa soạn và Lâm Tử Đồng gần như đồng thời chạy đến. Anh vừa xuống xe đã bước nhanh đi tới, làm mất roi lên đầu tay trên mặt Sờ Vọng: “Là ai làm chuyện này?”

“Người gặp chuyện nhập viện rồi.” Thấy sắc mặt mệt nhọc của Lâm Tử Đồng, cô hát cầm chỉ vào cô Hứa ở bên kia, “Người ta đến là để chế nhạo anh, không cần phải sang đó.”

Cô Hứa sầm mặt, quay mặt đi chỗ khác.

Lâm Tử Đồng lại cười xòa, “Trong mắt cô ấy anh là tay tiêu tư sần thối nát thích chơi đĩa hát, là một sĩ quan vô năng có đam mê với nịt da.”

Cô Hứa hỏi ngược lại: “Chẳng nhẽ không phải?”

Anh chỉ cười không đáp, nghiêm túc chỉ huy sĩ quan vào trong ngõ kiểm tra hiện trường.

Một lúc sau, xe của hội đồng khu tự quản cũng đã đến. Từ đằng xa, Sờ Vọng nhìn thấy chiếc xe đó chạy như bay tiến vào đường Phúc Châu như chơi đùa xe trên núi Harum*, chợt xe thẳng cái kìa khiến người bên ngoài tiệm tạp hóa giật mình, tưởng có người say lái xe làm liều.

(*Núi Haruna là ngọn núi có địa hình vô cùng ngoạn ngoào trong game đua xe.)

Cửa xe đóng cái ‘sầm!’, Tạ Trạch Ích bước xuống với khí thế mạnh mẽ. Anh mặc quân trang màu đen trong khi da lại trắng bệch, khiến anh trông như ác quỷ ở vực sâu, dù đứng cách xa bảy tám mét cũng khiến người ta thấy ớn lạnh.

Bước đến gần, không đợi có mở miệng, anh đã kìm nén lửa giận trách móc: “Có phải tôi đã dặn em, trước khi tôi về thì không được ra ngoài không?”

“Có.” Rồi bỏ sang một câu: “Nhưng chuyện liên quan đến mạng sống lại không đợi anh về kịp.”

Cô bước bình ngẩng đầu đối mặt với anh, dưới ánh đèn, hai đầu tay tím bầm trên gương mặt bé nhỏ trắng nõn trở nên vô cùng đáng sợ.

Tạ Trạch Ích đưa tay nâng cằm cô lên, “Ai làm?”

Cô bị đau, gạt tay anh ra, tức tối nói, “Còn có thể là ai nữa? Cảnh sát tổ giới công cộng các anh đấy.” Sau đó thì ngoảnh mặt đi, “Lo cái gì? Người bị hại cũng không phải là tôi. Vài hôm nữa vết bầm sẽ tự biến mất, có Cát sẽ không trách anh đâu.”

Hiếm khi Tạ Trạch Ích bị làm cho á khẩu đến vậy, nhất thời vừa bực lại vừa buồn cười. Biết có không gặp chuyện gì nghiêm trọng, con tức giận tiêu biến, chợt lúc này mới nhận ra cả giọng điệu lẫn thái độ của mình đã quá gắt gỏng.

Thấy có người đứng trong ngõ chụp ảnh, anh quay sang hỏi: “Là sĩ quan tuần tra nào?”

“Một thiếu tá.”

Anh suy nghĩ rồi nói, “Đã gọi điện báo với hội đồng chưa?”

Cô cười mỉa: “Các anh chỉ thụ lý án liên quan đến quốc tịch Anh Mỹ hoặc người không quốc tịch.”

Anh khoan lưng nhìn thẳng vào cô, nhẹ môi nói, “Em nên hưởng thụ quyền bất khả xâm phạm đi, thân là một trong những người bị hại, dù bị thương nhẹ thì vẫn có quyền trình bày vụ án.” Dừng một lúc rồi anh nói tiếp, “Tôi thì chưa thử bao giờ, nên cũng không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu. Nhưng em có muốn thử một lần không?”

Hai mắt cô sáng lên, nhanh chóng gật đầu.

Anh nghiêng đầu chỉ vào chỗ đậu xe, “Đi?”

“Đù”

***

Đến hội đồng khu tự quản làm thủ tục từng bước một, có mới biết lúc bấy giờ chủ nghĩa quan liêu phúc tạp đã mạnh nũa ở phương Tây. Người thẩm tra án hình sự cảm “hòa ước Thiên Tân” và “điều lệ hội thẩm dành cho nhân viên sĩ quán tại Thượng Hải” trong tay, kiểm tra hì tới bản tóm tắt vụ án được có vết bằng tiếng Anh, cuối cùng lúc đầu, “Xin lỗi quý cô. Chưa đủ để cấu thành án hình sự.”

Sở Vọng gợn tay chỉ vào vết bầm trên mặt mình, thêm mắm thêm muối: “Anh ta đánh tôi! Đồ độc ác! Một cô gái phải chịu bị đối xử như thế này hả?”

Nhân viên vẫn chỉ bày tỏ tức nuối trước sự bất bình vì vết thương: “Vẫn trong phạm vi xích mích cãi vã, chỉ có thể xem là dân sự.”

Tạ Trạch Ích chau mày, “Vi sao chỉ có thể xem là dân sự?”

Nhân viên có quán hàm thấp hơn Tạ Trạch Ích, dành phải chỉ vào điều thứ mười sáu trong “Hòa ước Thiên Tân” giải thích: “Án hình sự Trung Anh sẽ do nhân viên lãnh sự và phía Trung Quốc cùng quyết định một cách công bằng, trong trường hợp là vụ án chỉ của người Trung thì sẽ do phía Trung Quốc xử lý một mình. Người bị hại là người Trung thì không thuộc thẩm quyền của hội đồng khu tự quản.”

Tạ Trạch Ích đập mạnh xuống bàn, trợn mắt nhìn anh ta.

Sau đó lại cười nói: “Quý cô đây rất quan trọng, mong anh xem xét.”

Nhân viên thẩm tra nhìn Tạ Trạch Ích rồi lại nhìn Sở Vọng, nhiều chuyện hỏi: “Quan trọng thế nào?”

Sở Vọng ngạc nhiên: “Tôi chuyện này mà cũng muốn hỏi?”

Nhân viên nghiêm túc: “Đương nhiên rồi. Điều này liên quan tới mức độ nghiêm trọng của vụ án.”

Phụ tá ngồi cạnh nhân viên thẩm tra là một anh chàng trẻ tuổi, tốt bụng nhắc nhở vì sắp đầu gối của mình: “Hình như trung úy đang theo đuôi quý cô đây, chuyện này toàn hội đồng đều biết.”

Nhân viên thẩm tra sờ đầu, hỏi Tạ Trạch Ích: “Thật à?”

Tạ Trạch Ích gật đầu, rất thành khẩn hỏi: “Anh xem xét lại thứ?”

Nhân viên thẩm tra búng tỉnh, “Nếu đã thế thì nhất định phải xem xét lại vụ án này rồi.” Ông ta lập tức đóng dấu vào cột thẩm tra, sau đó đứng dậy báo: “Tôi sẽ đưa đơn cho người quản lý ngay. Trung úy, cô Lâm, mời hai người chờ ở bên ngoài.”

Đầu Sở Vọng đầy vạch đen.

Trước mặt cô còn có hai vụ án. Một vụ là công nhân dột người Trung vào phòng ăn trộm trang sức của thương nhân người Anh; vụ án khác là một phu nhân người Anh phát hiện chồng mình có tình nhân ở Trung Quốc, dẫn người đến cửa đánh chết quái phụ Trung.

Vừa bước vào cửa phòng chờ, cô lập tức thấy người nhà của công nhân dột cùng với mẹ và con của người quái phụ đang ngồi bên trong – đáng vẻ vô cùng cô độc, ánh đèn đàng ấy mờ mờ, nhân lướt qua còn tưởng dân tự nạn đến. Vừa thấy hai gương mặt phương Đông đi vào, mà một người trong đó mặc quân phục Anh, bọn họ lập tức cùng nhìn sang với ánh mắt khao khát cầu cứu.

Ở phía bên kia, khác với người Trung Quốc bề ngoài gầy gò, quý bà trang sức đầy người ngoại cao mông lớn và người vợ đã đánh chết tình nhân của chồng như cô cùng chung mối thù, quáic mắt nhìn cô hằm hè, có lẽ bọn họ rất cảm hận người Trung dính tới vụ án cho nên cũng hận lấy toàn bộ người Trung.

Bầu không khí trong phòng chờ sượng sùng, nồng nặc mùi thuốc súng. Tạ Trạch Ích đề nghị, “Thời gian còn sớm, có muốn ra ngoài hội đồng đi tới đi lui không?”

Cô nghĩ ngợi rồi gật đầu, xoay người đi ra ngoài với anh.

Đi ra tới cửa hội đồng, cô đột nhiên hỏi: “Vụ án người Trung ăn trộm sẽ có kết quả thế nào?”

“Muốn nghe thật à?”

“Nếu không thì còn hỏi làm gì?”

Tạ Trạch Ích đáp, “Tệ nhất thì sẽ làm lao dịch cho người Anh từ 10 năm đến hết đời.”

“Ừ.” Thế thì vẫn còn tốt chút.

Dừng một lúc rồi anh nói tiếp, “Nhưng hầu như không ai sống quá 10 năm cả.”

Cô không nói mình có suy nghĩ thế nào, một lúc sau lại hỏi: “Vậy còn vụ thứ hai?”

Tạ Trạch Ích thờ dãi.

“Anh nói đi.”

“Người Anh ghét người Trung, dù là nguyên nhân gì thì gần như người Anh đều vô tội, bởi vì “Hiệp ước Bogue” cho phép lãnh sự Anh toàn quyền xét xử, người của mình thì dĩ nhiên sẽ bênh vực. Người Trung ghét người Anh thì chắc chắn là người Trung sai, có lúc quan chức địa phương còn phải nhờ người đến lãnh sự quán xin lỗi. Nếu không nịnh nọt như vậy, vụ này chồng chất vụ kia, đến lúc đó lãnh sự Anh sẽ đòi rất nhiều lợi ích bất bình đẳng từ chính phủ Trung Quốc.”

Nghe đến đây, bao âm ưc cô đã nghe đã thấy ngày hôm đó chồng chất lại, chỉ chốc lát đã bên bờ sụp đổ, trong chớp mắt nước mắt tuôn trào.

Tạ Trạch Ích đứng yên, nhìn cô cười hỏi, “Khóc cái gì?”

Cô càng lúc càng khóc to: “Anh không hiểu đâu.”

“Liên quan đến điều gì?”

Cô chỉ xuống đất, “Chính là quốc gia của chúng tôi.” Đi được hai bước, cô ngoái đầu lại, nước mắt xối xả tuôn rơi: “Chính là quốc gia của chúng tôi!”

Cảm giác này hết lúc lúc nhỏ, cô đũa thức xống vào nhà bạn giành đồ chơi của bạn, rồi còn đánh đập bạn. Bạn khác lúc cầu cứu cha mẹ, nhưng bọn họ lại không thể bảo vệ được bạn. Thậm chí bọn họ còn thấp giọng lấy lòng người gây sự ngay trước mặt bạn, nói rằng bọn họ không biết cách dạy con, là con họ sai, còn bắt bạn phải cúi đầu xin lỗi người ta.

Cô vừa khóc vừa thể hiện vẻ mặt căm biếm khó tin. Ánh mắt ấy như thể đang hỏi: “Câu chuyện này quá hoang đường, tôi không tin. Anh có tin không?”

Tạ Trạch Ích dứt tay vào túi, đứng cạnh cô yên lặng lắng nghe.

“Người phương Tây tất chúng tôi một túi, mà đến cả cảnh sát Trung còn giúp họ đánh người mình, ngay tại trên đất nước mình! Vi sao?!” Hai mắt cô đỏ bừng, giọng nức nở nghẹn ngào, nghiêng đầu nhìn thẳng vào anh, nói “Sau lưng các anh có nguyên một quốc gia bảo vệ các anh. Còn sau lưng chúng tôi... không có gì cả.”

Ngồi đến cảnh sát Trung như tay sai, nghĩ đến ý thiếu tá kia, nghĩ đến “quyền bất khả xâm phạm” đầy cảm phẫn. Thế mà hôm nay vì để lấy lại công bằng, cô ngay trên đất nước mình, cô phải nhờ đến “Hòa ước Thiên Tân” – cái thứ hòa ước thể hiện rõ sự áp bức làm nhục trong trăm năm lịch sử Trung Quốc.

Có cực kỳ phản nộ. Hận lì cường quốc hùng mạnh trên mình đất này, hận quốc gia vô năng lơn ép dạ cầu toàn, hận mình không có được bàn tay vàng, không có hệ Chakra* mạnh mẽ để bùng nổ năng lượng, càng không có cú đấm Thiên Mã Lưu Tinh quyền** có thể để mình đấm đá tay cảnh sát đó, rồi đứng tay xé nát mây trời hiệp ước bất bình đẳng, cuối cùng là găm bằng đất tồ gời, đuổi hết người phương Tây chiếm đoạt Trung Quốc phải cuốn xéo.

(**Chakra trong thế giới Naruto là một dạng năng lượng được tạo ra bởi cơ thể nhân giả và được sử dụng để triển khai các nhẫn thuật, ảo thuật.Nói dễ hiểu là khí công.)

(**Thiên Mã Lưu Tinh Quyền là một trong các tuyệt chiêu tấn công đặc trưng thường dùng của các Pegasus Saint trong anime Saint Seiya.)

Cô quá yếu đuối, những chuyện có thể làm được lại quá ít, thế nên lúc này chỉ biết đứng bên vệ đường, âm ưc khóc lóc.

Tạ Trạch Ích vẫn cứ nhìn cô. Một lúc sau, vẻ mặt cô lập tức thay đổi, anh không nhịn được cười phì, “Nhìn em đi, có giống tiểu thư khác các chút nào không hả?”

Nói đoạn, anh cũng chẳng hề có khóc khó coi, vơn tay ra, rất tự nhiên vén phần tóc rối xỏa xuống ra sau tai cô.

Cô chỉ mũi khóc nên không ý thức được động tác mờ ám của anh, “Thì vốn cũng đau phải.”

Tạ Trạch Ích rút thuốc ra đang định châm, nghe cô trả lời như vậy thì khựng lại, gật đầu nói, “Tốt lắm. Vừa hay tôi cũng không thích kiểu như vậy.”

Sở Vọng khóc rất xấu, sụa sệ mũi, đột nhiên nhìn chăm chăm đầu thuốc trong tay anh.

Tạ Trạch Ích hiểu ý, đưa đầu thuốc mới châm kia đến cho cô, nhìn cô ngậm lấy đầu lọc; nhưng không đợi cô hút thì anh đã gờ tay ra, nhanh chóng rút đầu thuốc về.

“Được rồi.” Anh nói, “Thứ này hút nhiều không tốt.”

Sở Vọng vẫn cứ nhìn đầu thuốc kia. Anh chẳng hề để ý đến cô, ngậm thuốc trong miệng rồi xoay người rời đi.

Cô ù rũ đứng bên vệ đường, ù rũ cúi gằm đầu như người nông dân gùi cấp vó sản khởi nghĩa thất bại.

Bất chợt, một chai Coca Cola Watsons áp vào má cô.

Cô ngừng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Tạ Trạch Ích.

Tạ Trạch Ích cười nói, “Uống thứ này tốt hơn hút thuốc.”

Thấy cô vẫn nhìn mình, anh lại nói, “Chỉ có Coca, ở Thượng Hải không mua được xá xì, dù muốn uống cũng không có.”

Rồi anh ngồi xổm xuống bên đường cùng cô, mở nắp Coca cho cô, lúc đưa còn cười nói: “Có muốn nghe chuyện của tôi không?”

Không đợi có trả lời, anh tự nói tiếp, “Hồi còn học trung học ở Luân Đôn, tôi từng trải qua một thời gian rất khó khăn. Tôi sinh ở Anh sống ở Anh, đến 14 tuổi cũng không xem mình là người Trung. Nhưng sau khi lên trung học, đột nhiên trong trường có rất nhiều người có màu da và tên giống tôi, hầu hết đều là du học sinh Trung Quốc đến Anh. Bọn họ ai ai cũng gây gổ bẻ nhò, không hiểu quy tắc Anh, lại ăn tiếng nói cũng không được giáo dường như tôi, nên trong giờ học, bọn họ luôn là đối tượng bị ức hiếp mua vui của đám bạn người Anh của tôi. Có một lần, bọn họ từng đẩy một học sinh Trung có biệt danh là “Looty” vào vũng bùn, còn chế giễu cậu ta: “biết vì sao không, trước kia bọn mày đã bị đánh bại, lính Anh tự tao đến vườn Minh Viên của bọn mày, bắt con chó cưng của hoàng đế bọn mày về Luân Đôn, tặng cho nữ hoàng Victoria, đặt tên nó là Looty*.”

(“Looty nghĩa là của cướp được, con chó được nữ hoàng Anh gọi dùng như cách có được nó.)

“Cha mẹ là người Trung nhưng lại giỏi tiếng Anh; dù là Anh hay Trung, tôi chưa bao giờ thấy mình thuộc về bên nào. Tôi không cho rằng mình là một người Anh, cũng không muốn trở thành người Trung. Nhưng không biết vì sao lúc nghe thấy câu nói trên, tôi vừa nghĩ hoặc lại tức giận. Nghĩ hoặc là, vì sao kết quả của cuộc chiến nha phiên là nữ hoàng Victoria có được một con chó, chứ không phải tinh thần của nữ hoàng là John Brown trở thành thứ giám hầu cận Tử Hỉ thái hậu?” Giáo viên lịch sử ở Anh luôn nói: “Người Anh chính thực đại gia dựa vào súng pháo, mìn độc và vi khuẩn.” Nhưng không lẽ ở Trung Quốc không có vi khuẩn và sắt thép ư? Vì sao lại là người Anh chinh phục thế giới?”

(“Ý Tà Trạch luôn muốn nói vì sao lịch sử chỉ ghi chép lại kết quả sự kiện theo hướng làm nhục người Trung chứ không phải ngược lại.)

“Mà hậu quả của sự tức giận là tôi đã đánh nhau ở trường. Giúp người Trung đánh người Anh. Bọn họ hỏi tôi vì sao lại làm vậy. Tôi nói, cậu nhìn tôi có giống bọn họ không? Cha mẹ ruột của tôi cũng là người Trung. Bọn họ gọi tên tiếng Anh của tôi là Zoe, nói, “Zoe, bọn chúng thấp bé thô tục, cậu hoàn toàn không giống chúng, vì sao cậu phải giúp chúng?””

“Vì sao tôi phải giúp họ ư? Tôi không biết con tức giận ấy đến từ đâu, đã nhiều năm rồi vẫn chưa hiểu nổi. Thậm chí còn rất ngại ngùng bản thân: Rốt cuộc tôi thuộc về quốc gia nào? Rốt cuộc nên giúp ai đây? Người như mình vì sao phải tồn tại?”

“Trận ấy đánh rất dữ, tôi sứt đầu chảy máu, còn bọn họ thì bị nặng hơn tôi. Tôi tưởng, nhưng kết quả của việc thắng là: bị đuổi học.”

“Quay về Hương Cảng thì mới dần dần học tiếng Trung, cũng muốn hiểu rõ vài chuyện. Ông nội tôi là một thương nhân giàu xáo, giúp người Anh buôn nha phiên vào Trung Quốc, thu mua đồ sứ và là trà Trung Quốc với giá rẻ để bán đến Anh, hai bên cùng có lợi. Ông ấy còn làm phiên dịch cho Balour và quan viên Trung Quốc, mau vung đầm đầm lấy muối mình có gần 17.000, từ đó Thượng Hải mới bên cảng, hơn sáu mươi năm sau lại có được đô thị sầm uất này, thực sự cũng có công của ông ấy. Hai đời nhà họ Tà đều bán mạng cho người Anh, thế mà cha tôi còn muốn tôi tiếp tục làm chó cho họ.”

“Tôi cũng không thích bị gọi là người Anh. Có lúc tôi nghĩ, mình cũng giống Hương Cảng bị chính phủ nhà Thanh vứt bỏ; dựa lưng vào đại lục, nhưng lại quá đối lể lẫn vào Trung Quốc, một mình đối mặt với toàn thế giới. Hận mình mang huyết thống Trung Quốc, hận Trung Quốc yếu đuối không có được binh lực hùng mạnh, đã vậy lại còn nhục nát thời nhà. Tôi là người xem thường Trung Quốc nhất, thế nhưng lại là người hy vọng đất nước sẽ trở nên hùng mạnh nhất.”

“Tôi vẫn luôn nhớ mình có tên tiếng Trung trước, sau đó mới có tên tiếng Anh. Cha tôi có nhiều vợ lẽ sinh cho ông ấy rất nhiều người con, nhưng chỉ có tôi là có tên tiếng Trung. Trạch Ích, đây là cái tên mẹ tôi nghĩ ra khi ở trong bệnh viện công tại Luân Đôn, dịch âm sang tiếng Anh thì chi khớp với một cái tên nữ, Zoe. Cho nên từ nhỏ đến lớn, tôi rất ghét tên tiếng Anh của mình, về sau mới nghiệm ra, có lẽ đây là sự sáng suốt của một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống. Vì sao lại là Trạch Ich chứ không phải là Trạch Dịch? Có lẽ ngày từ đầu bà đã biết, cuộc đời tôi sau này sẽ trắc trở nên mới chọn tên là Trạch Ich, chứ không phải Trạch Dịch*. Có phải là ý này không?”

(“Hiểu rộng ra, Trạch Dịch có nghĩa là chọn cuộc sống an nhàn, Trạch Ích là chọn điều lợi lộc, muốn có lợi thì phải trải qua chống gài. Cảm ơn chị Whitenavy đã giúp đỡ đoạn này.)

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí truyện hơn ở **[EbookFull.Net](#)**.

Quyển 1 - Chương 85: Đêm (1)

Nước đọng trên hiên nhà nhỏ xuống, đọng thành những dải nước dài, dưới ánh đèn në ông trông nó như hình bóng con sột lại của ánh đèn thay tình trong tù trung bày. Một cô gái trẻ mặc áo khoác lông trắng xù xi cùng người quản nhân đi đến ngồi xổm bên vệ đường, thỉnh thoảng có vài chiếc xe hơi chạy ngang qua, đến xe hết đến chiếc ca hai nhai bóng ma lúc sáng lúc tối. Y cười thỉnh thoảng trên mặt anh, như đang kể chuyện cười an ủi cô. Có người lái xe tạt qua không kịp được ghé nhìn. Hai người như thế không nên xuất hiện ở đây trong bộ dạng đó, nhưng lại thật sự đang ngồi xổm bên đường như chuyện rồi cuộc là vì sao?

Có điều, chẳng ai quan tâm cả.

Vừa nhận được thông báo, lính sự Anh vừa mở rộng thêm đường xây dựng và công xưởng ở phía Tây Bắc, giám đốc điều hành Nhật Bản đã đàm phán với Công ty Điện lực Hoa Thương ở tổ giới Pháp, yêu cầu chuyển 5.000 kilowatt điện xoay chiều đến phía bắc Thượng Hải. Phải đến một tháng sau mới có thể bổ sung các tuabin hơi máy phát điện mới cho nhà máy, cho nên trong tháng này, từ 1 giờ sáng đến 6 giờ sáng sẽ cấp điện dân dụng ở tổ giới Pháp và một phần tổ giới công cộng.

Thông báo được đưa ra vào lúc 4 giờ và được thực thi ngay lập tức. Người đi đường và cười xe đạp đều là công nhân làm thêm giờ ở nhà máy gần đó, sau khi cúp điện, bọn họ tạm tạm lại đi với nhau, hàng này nối hàng kia ồn ào đi ngang qua trước mặt hai người, tò mò nhìn sang.

Chỉ có khu hội đồng là vẫn không bị cúp điện.

Vì đã gặp quá nhiều vụ an trộm cắp và đánh nhau nên chương trình thám án cũng được thủ tục hóa, chẳng mấy chốc đã xong. Một lúc sau nhân viên trợ lý đã đi ra mời cô Lâm vào, Tà Trạch Ích vẫn ngồi xổm bên đường, khoát tay ý bảo tôi không vào, ở đây chờ em.

Một người vốn thường nói chuyện đùa với bạn đồng dung trở nên nghiêm túc, thật sự khiến người ta không biết anh ta đang nghiêm túc thật hay nghiêm túc đùa bỡn, hay là bịa ra vài lời nói dối tốt bụng để an ủi bạn, nói với bạn rằng: có phải em thấy tôi sống không ra gì thì dễ chịu hơn không?

Lời khắc sâu xuất phát từ tận đáy lòng, hay những câu đùa cợt ty bốc trăn vết sọc... Cả cuộc đời này chưa từng cầu mong sự thương cảm ở ai, cũng không trông chờ ai có thể hiểu mình. Tóm lại là “tôi không có vấn đề gì, anh thoải mái là được rồi”.

Tà Trạch Ích ngồi xổm bên đường, hút hết thuốc này tới thuốc khác, đến khi Sờ Vọng đi ra thì chỉ thấy tàn thuốc đầy đất.

Đang là đầu xuân, để đề phòng dịch tả và đậu mùa sắp đến nên cục vệ sinh ở hội đồng dân rất nhiều quảng cáo phòng ngừa dịch tả, đậu mùa và đột muỗi xung quanh, phòng có người Trung phóng uế bậy bạ. Thế mà anh mới sáng sớm đã xả thuốc ở ngay trước cửa hội đồng, đúng là không nề mặt à. Cho nên lúc Sờ Vọng đi ra, hội đồng vội báo cục vệ sinh phái người xách xi hốt rác và chổi nấp trong bóng tối, đợi trung úy đại nhân đi là lập tức quét dọn.

Thấy cô đi ra, anh cũng không nói gì nhiều, đứng dậy mở cửa mời cô lên xe, tới khi ngồi vào xe thì mới hỏi: “Sao rồi?”

Nhưng xe đã chạy một quãng mà cô vẫn không trả lời. Trong chớp mắt nào đó quay đầu sang, chợt thấy người ngồi bên ghế phụ bình tĩnh nhìn mình, không biết đã nhìn như thế bao lâu. Anh mất thăng thăng chẳng chút che giấu, sự nghiêm nghị thường thức trên mặt không lên quan gì đến tình yêu, trái lại còn có sự thương hại và mơ mộng mà đến bản thân cũng không biết đang nghĩ gì. Anh đã từng thấy ánh mắt như vậy rồi: trong viện bảo tàng, là ánh mắt của vị khách không có nhiều lễ bào nghệ thuật đang nhìn thấy tác phẩm điêu khắc của người thợ đã qua đời, tuy không có tài giám định, nhưng cũng may trước đó đã đọc thuộc vài câu từ tẩn tượng dùng để tham khảo.

Có điều có đúng là đang nhìn tượng thật. Trong ánh đèn ở đối diện, người bên ghế lái có vóc dáng như một pho tượng Hy Lạp làm từ thạch cao trắng được điêu khắc tỉ mỉ, nhưng không phải có đang ngắm mà là đang lục tìm trong hồi ức —— nghe xong lời bối bạch xuất phát từ nỗi tâm nửa thật nửa giả của anh, có cứ cảm thấy dường như mình đã gặp người như vậy ở đâu đó.

Hội đồng không thể lập tức cho anh có, có lẽ là vì kỷ thị người Hoa, hoặc có lẽ là do kiêng dè người Nhật... Tóm lại có cũng đã sớm chấp nhận kết quả này rồi, không quá khó chịu và cũng không định tranh cãi gì cho mình, thay vào đó chỉ nhớ đến câu nói có gì rồi trong Hiệp ước Bogue Trung-Anh mà người quản lý kìa nhân phẩm lại tốt: “Nếu kiểu báo Anh và người Trung” có can thiệp kiện tụng... Dù người Anh bị xét xử thế nào thì cũng phải đi theo quy trình của Anh, sau đó mới chuyển giao cho nhân viên quản lý lo liệu.” Có thực sự hiểu rất rõ chuyện này.

Chỉ là khi vừa bước ra khỏi cửa hội đồng, có lập tức hiểu ra lời của Tà Trạch Ich, không biết sao lại nhớ đến một chuyện khác —— “*Trong tá lục quân người Trung mang quốc tịch Anh, là thương nhân trên chiến trường Bắc Phi, cả đời không thành thân*”. Dường như có đã đọc ở đâu đó câu này rồi, có lẽ là từ Biadu hoặc cuốn sách nào đó, hoặc là ở trong tình hình thể chiến thứ hai tại viện bảo tàng hay thư viện trường học nào đó. Có lẽ câu nói ấy không phải nói Tà Trạch Ich, có lẽ chỉ là người khác... Nhưng lại làm có bất chợt nhớ đến. Người như anh, dù đã kết hôn hay chưa thành thân thì vẫn sẽ chết thật, hoặc ngược ngạo sống với cơ thể thân tàn ma dại đến tận thế kỷ 21, rồi có về Hương Cảng không, mười năm hoặc hai mươi năm cũng được... Tình cảm không nơi gửi gắm, sinh không biết chiến đấu vì ai hy sinh vì ai, chết cũng không biết hồn về nơi đâu. Không ai thấu hiểu, và cũng không ai hiểu được.

Dù được Anh hay Trung Quốc tiếp nhận cũng như nhau, vì dù là quốc gia nào thì khi đứng trên mảnh đất ấy, đất khách cũng khó mà thành đất ta.

Mãi là kẻ dị tộc, luôn mới mình có đơn.

Không ngờ có lại nói với người như vậy là “Sau lưng các anh có nguyên một quốc gia”, chỉ xuống đất mới nói “chính quốc gia của chúng tôi”.

Có trời mới biết có lẽ anh cũng muốn được khóc như cô, muốn chỉ xuống mảnh đất mà chỉ mình được nhục mệ còn người khác không được chà đạp, vùi khóc vừa hét: “Chính quốc gia của chúng ta!”

Vậy mà sau đó, người như thế lại còn dễ lệ vệt sọc để nói với cô: em nhân đi, em còn có thể khóc được. Vẫn tốt hơn tôi nhiều, dù tôi muốn khóc cũng không khóc nổi. So sánh như vậy, em đã vui hơn chưa?

“Em nhìn tôi như vậy khiến tôi có cảm giác...” Cuối cùng cũng không nhận được, Tà Trạch Ich mở miệng, “Làm tôi rất sợ.”

Có nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Vậy anh yêu Hương Cảng à?”

Tuy không biết “vậy” của cô là từ đâu mà suy ra, nhưng anh vẫn nghiêm túc đáp: “Hiện tại thì không hẳn là yêu.”

Rồi lại hỏi: “Vậy khi anh thấy ám ức thì sẽ muốn đi đâu trước?”

“Ám ức gì? Chà ám ức gì cả.” Cần thật sự nghiêm câu hỏi khó hiểu, anh đáp, “Nhưng ngày trước mỗi lần nghĩ đến chuyện phải về Hương Cảng, kẹt trong mấy bà mẹ kia là lại thấy mệt rồi.”

Có gãi đầu tò tò đã hiểu. Không có quốc gia để yêu, lại không có mái nhà để thương. Tình cảm không biết phải gửi gắm ở đâu, thế thì cũng hiểu vì sao anh lại đa tình.

Xe chạy về đường Ferguson, có bước lên lầu trong ánh đèn phát ra từ chiếc đèn pin Tà Trạch Ich đang cầm. Rõa mặt rồi thay quần áo, vẫn đang bị cúp điện, không hiểu có phải Tà Trạch Ich tiến ti trực không mà đã nhờ người thám kìa mua một ít đèn cầy. Anh Trính ở dưới lầu nghe thấy động tĩnh thì mở mắt đi ra, hỏi xin hai người hai cây đèn cầy để về thắp, nói thẳng: “Tôi không ngủ sẽ bị mất điện, đây cũng là lần đầu tiên bị như vậy nên không chuẩn bị trước.” Còn nói chỉ Trính sự tốt, không ngủ được, mà cửa hàng thì đều đóng cửa cả rồi, đành anh Trính suốt cả đêm. Vì thế mà anh ta khen không dứt miệng: “Vấn may có anh Tà chu đáo.”

Tà Trạch Ich được khen, hiếm khi thấy mình cười không nói nhiều.

Hai người lại tục chạy đến bệnh viện Chữ thập đỏ. Trời mùa Đông sáng muộn, lúc này chỉ mới tờ mờ sáng, bệnh viện dùng đường dây riêng nên không bị cúp điện, là tòa nhà sáng nhất trong khu vực. Ở công chính có tập nấp cánh nhà báo, xe vừa đến gần thì bọn họ lập tức xúm tới, nghe nói Sờ Vọng cũng là một trong người bị hại bị chuyện, thế là vội gọi người tới đưa Sờ Vọng vào, nhưng Tà Trạch Ich thì không thể vào nên đành bảo anh chờ ở bên ngoài.

Lúc được y tá dẫn vào bệnh viện từ cửa hông, lời xì xào bàn tán của cánh phóng viên bay đến: “Nghe nói người gặp chuyện hồi tôi là một cô gái nhà giàu ở Thượng Hải, vì vậy mới bỏ ra số tiền lớn chuyển bệnh nhân đến bệnh viện khác; nhưng nghe báo vào bệnh viện có ba cô là Tiết, Thẩm, Hứa, rốt cuộc là ai đây?”

Có phóng viên tình mắt thấy y tá dẫn một cô gái quần áo sang trọng đi từ cửa hông vào, không khỏi hỏi thêm một câu: “Bây giờ là bốn người rồi. Có này là?”

Sờ Vọng vừa đi vừa nghĩ, nhà họ Thẩm Không chỉ sở tàn thanh gọn mà còn biết dùng cách che mắt, để đám phóng nghiệp không ngại đưa ra đề lựa chọn: Trong này có bốn quý cô ABCD, xin hỏi câu trả lời chính xác là gì?

Giáo viên tiếng Anh đã nói trước khi thi vào đại học thế này: nếu không biết chọn gì thì cứ khoanh C đi.

Còn giáo viên IELTS thì nói: Chọn câu trả lời dài nhất.

***

Phòng bệnh của cô Thẩm được chia làm đôi: bên trong là phòng bệnh và phòng tắm, bên ngoài là phòng khách, ở giữa cách một tấm rèm.

Trong khoảng thời gần có đến hội đồng khu tự quản, người cần thăm bệnh đều đã đến thăm, bệnh nhân cần đuổi cũng đã được đuổi đi, người không phận sự thì càng miễn. Nay ở bên kia rèm là cô Thẩm và bà Thẩm, bên ngoài là cục phó Thẩm, Chân Chân và cô Hứa. Vừa thấy có đi vào, hai

mắt cô Hứa lập tức bùng lên tia sáng khát vọng, nhìn thẳng vào cô.

Ngay sau đó, bên trong tấm rèm vang lên tiếng rất nhỏ: “Cô Lâm?” Sau đó là một câu bí hiểm: “Cô báo án rồi à?”

“Báo rồi.” Cô nhìn thẳng vào cô Hứa, “Nhưng không được thụ lý.”

Bên trong truyền ra một câu: “Ồ.” Bà Thẩm tiếp lời: “Thế cũng tốt. Anh Anh và chúng tôi đều không muốn làm lớn chuyện này, dù gì danh tiếng của con gái chưa chồng vẫn rất quan trọng.”

Cô Hứa há miệng, còn chưa nói gì thì cục phó Thẩm đã ho khan hai tiếng: “Danh tiếng chỉ là chuyện nhỏ, mạng sống mới là điều quan trọng. Người trẻ tuổi như mấy đứa, coi như sau này phải nhớ kỹ.” Giọng ông khá mềm mỏng, nhưng không biết là đang khuyên nhủ hay uy hiếp.

Sở Vọng mỉm cười: “Tôi chỉ đến thăm bạn thôi. Cô Thẩm đã gặp chuyện gì vậy? Chúng tôi không biết gì cả.”

Cục phó Thẩm nhìn cô chăm chăm, cuối cùng gật đầu mà không nói gì. Nhưng cô Thẩm lại mếu máo, “Mẹ, mẹ nói đi, con không muốn làm lớn chuyện, nhưng cha mẹ không định làm thế sao? Là lo cho con hay là vì sợ?” Bà Thẩm thờ dãi, “Đã lúc này rồi, con hỏi chuyện này làm gì?” Cục phó Thẩm nói: “Con là con một của chúng ta. Làm cha mẹ mà không quan tâm con thì quan tâm ai?”

Cô Hứa cười nhạt, ngoảnh mặt đi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng xô xao, giọng tiếng ồn ở bên ngoài bệnh viện vừa rồi. Có người đập mạnh cửa phòng bệnh, cục phó Thẩm nhướn mày, gọi người kia vào hỏi: “Ai ở ngoài đấy?”

Người hầu lão đạo chạy vào, thờ không ra hơi: “Ông chủ, là Diệp thiếu gia ——”

Cục phó Thẩm giật mình ngạc nhiên: “Cậu nói ai?/ Cậu ta... sao cậu ta biết?”

Chấn Chân vẫn đứng trong góc không nói gì, nay vì nghe thế thì chợt ngừng phất đầu lên, trên mặt quần băng nửa bên sưng vù, nửa gương mặt còn lại thì trắng bệch.

Người hầu nói: “Làm sao chúng tôi biết được? Không biết vì sao cậu ấy lại tìm đến đây, người ngom nhàn thiu, không biết chạy từ đâu tới mà cứ nằng nặc đòi xông vào, bảy tám người chúng tôi cũng không ngăn được!”

Trong phòng vang lên tiếng ghen ngào tuyệt vọng.

Thẩm Nguyệt Anh hét lớn: “Tiết Chân Chân! Tiết Chân Chân! Có muốn tôi chết thật ư? Rốt cuộc cô còn lương tâm không ——”

Giường bệnh vang lên tiếng cọt kẹt, hình như cô ta muốn xông ra nhưng bị bà Thẩm giữ lại, thờ dãi báo: “Con đang làm gì thế hả?”

Nhưng người bên trong lại khóc rất thảm thiết, cô Thẩm sực sật nói: “Mẹ! Nếu có ngày con gái mẹ chết thì kè lại chết ở ngay bên ngoài! Nó họ Tiết ——”

Cô Hứa và Sở Vọng đồng thời xoay sang nhìn cô. Chấn Chân ôm mặt, tuyệt vọng lắc đầu: “Chỉ không biết, chỉ không hề nói với anh ấy. Toàn Thượng Hải mất điện, chị đi đâu gọi anh ấy đến?” Cô kéo tay áo Sở Vọng, thấp giọng van nài: “Hai giờ anh ấy đến bên, vốn đã hẹn là chị sẽ đi đón anh ấy, nhưng vì gặp chuyện nên chị đi thẳng đến đây, không hề liên lạc với anh ấy, cũng không báo ai đi đón cả.”

Tuy chỉ nói một câu ngắn gọn, nhưng ai cũng hiểu được hai ba phần chân tướng.

Cục phó Thẩm bình tĩnh uống trà, hỏi: “Cô Tiết, ‘anh ấy’ mà cháu nói là ai?”

Tiếng ồn đã đến gần cửa. Trong chớp mắt cục phó Thẩm đặt tách trà xuống thì cửa bị đập mở cái *rầm*, người ở bên ngoài xông vào.

Người kia da đỏ tím tái, cao lùn đứng ngay cửa, trên ngực đầy vết thương, mồ hôi đầm đìa làm áo sơ mi và áo len của anh ta ướt đầm, mồ hôi chảy qua mắt và vết thương. Quần áo dính đầy vết bẩn, áo mũ không chỉnh tề, thậm chí còn bị mất một chiếc gậy.

Anh ta cố gắng từ dưới lầu xông vào chẳng khác gì Quan Công chém sáu tướng Tào để vượt qua năm cửa ải, khi cửa mở ra còn có hai ba người đang ngăn cản, anh ta như con sư tử nổi điên hất mọi người ra, gần như ngã nhào vào phòng bệnh. Lúc ngã xuống anh cũng chẳng ôm đầu, cũng không che chở bất cứ bộ phận nào trên người, mà chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp nhỏ rơi ra từ trong túi quần, lần lúc đến cạnh cục phó Thẩm.

Diệp Văn Dữ chẳng màng cơn đau, vừa ngã xuống là lập tức gạt mình lao tiến lên trước, chụp lấy chiếc hộp rồi bỏ chạy.

Cô Hứa ngạc nhiên: “Người này mà là thiếu gia ư?”

Cục phó Thẩm không để ý đến sự thất thủ của anh, chỉ hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Anh ta há to miệng thờ hồn hèn, mồ hôi chảy xuống như nước mắt, ánh mắt cũng nhạt nhòa: “Tôi...” Lấy lại bình tĩnh, tầm mắt quét qua gương mặt bị thương của Chấn Chân, “Tôi tình cờ đi ngang qua bệnh viện, nghe phóng viên nói có một cô gái bị thương.”

Toàn thân bản thiu như thế, tìm từ bên tàu đến đây, trong sáu bảy tiếng đồng hồ không biết đã đến bao nhiêu nơi, chạy qua bao nhiêu con đường, ai mà tin được là tình cờ?

Cục phó Thẩm không nói gì.

Sở Vọng nhắm mắt, nói “Cô Thẩm đang ở trong đó.” Ngay khi cô thốt ra lời này, cô thấy rõ Diệp Văn Dữ thờ phào một hơi, cả người như được thả lỏng.

Anh ta không nhìn Chấn Chân nữa, chỉ nhắm mắt nói với cục phó Thẩm: “Tôi... Tôi đến muộn, xin lỗi.”

Cục phó Thẩm vẫn im lặng.

Anh ta hít sâu một hơi, nói về phía rèm: “Cô Thẩm, tôi đến muộn.”

Lấy bảy mở chiếc hộp nắm chặt trong lòng bàn tay ra, anh ta quay đầu đi, quỳ một chân xuống, lặp lại câu ban nãy: “Xin lỗi vì đã đến muộn.”

Trong hộp là một cặp nhẫn kim cương Tiffany.

...

Sắc mặt trang nghiêm của cục phó Thẩm thoáng giãn ra, từ từ nở nụ cười thỏa mãn, tiếp tục uống trà.

Sở Vọng vội lên tiếng: “Chúc mừng ông Thẩm bà Thẩm, chúc mừng cô Thẩm, hôm nay là ngày vui, mọi người cứ vui vẻ trò chuyện đi, người ngoài chúng tôi xin phép không làm phiền nữa.”

Nói đoạn, Sở Vọng huých tay vào cô Hứa, cùng cô ta kéo Chấn Chân như đờ hồn ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại đi xuống tầng hai, rồi đứng ở ngã rẽ hành lang.

Giờ lịnh bên ngoài thối qua. Ba người im lặng run rẩy trong góc.

Chấn Chân hai mắt hoen đỏ, cơ thể run lẩy, thấy hai người kia nhìn mình thì lại cười nói: “Nhìn tôi làm gì.” Còn báo, “Đừng nhìn tôi nữa. Hai người đừng nhìn nữa, đừng nhìn tôi như vậy... Tôi không biết phải nghĩ gì cả.” Âm thanh nức nở, lại lịnh Bo: “Tôi không biết bây giờ phải nghĩ gì hết.”

Thấy Sở Vọng vẫn cứ nhìn mình, “Sở Vọng...” Có ngày thơ bật cười, hỏi: “Có phải chị đã sai rồi không? Có phải lúc đó chị không nên bỏ chạy, không nên chỉ chăm chăm bảo vệ tính mạng mình không?”

Sở Vọng nhìn thẳng vào cô ấy: “Chỉ không chạy? Gái Thượng Hải nhũn lâu đại họ gái, một người còn chưa đủ, hai người định để bọn Nhật mua một tặng một?”

Chấn Chân nhàu mày, lúc thì như đang nín khóc, lúc lại như đang nhận cút.

Sở Vọng khẽ ôm lấy Chấn Chân, một tay che mắt cô ấy lại, thấp giọng nói: “Khóc đi”

Gần như trong nháy mắt thốt ra lời này, lòng bàn tay cô trở nên ẩm ướt nóng hổi, nước mắt Chấn Chân thì nhau rơi xuống, không hề kìm nén nữa.

Cô Hứa có vẻ xúc động, đi tới định an ủi Chấn Chân. Nhưng Sở Vọng đã kéo Chấn Chân cách xa cô ta, “Biết khóc là tốt rồi.” Sau đó nói, “Nếu không còn chuyện gì nữa thì xin cô Hứa về cho.”

Cô Hứa cũng không nói gì, xoay người đi xuống lầu.

Phải nghĩ gì đây?

Chàng hoàng từ sống trong nhưng lựa một đời, vì muốn cưới bạn làm công chúa nên chẳng sợ con đường phía trước, vượt mọi chông gai, chém giết yêu ma, tự tay giết rồng vì bạn... Thế nhưng khi đến dưới lầu dài, chàng ta lại trở thành ký sĩ của người khác.

Không biết là ai đáng thương hơn ai đây.

Chẳng rõ đã ở bên Chấn Chân bao lâu, cho tới khi màn trời rực sáng. Bên ngoài điện đã về, tiếng rân hoành thánh, bánh chèo và đậu hũ thổi cùng nhau vang lên —— là dấu hiệu báo rằng trời đã sáng, đã đến lúc thức dậy.

Đột tới khi Chấn Chân đã khóc đủ, Sở Vọng mới kéo tay cô ấy đi ra khỏi bệnh viện từ cửa sau. Ngoài xe hơi màu đen của hội đồng đang chờ ở chỗ cũ ra, không biết vì sao Lâm Tử Đồng cũng đến đây. Chấn Chân vừa thấy anh thì nước mắt lại tuôn trào, không hề do dự nhắc chân đạp đá, tức tới mưng chửi: “Cái anh đi đồ sĩ quan chó má khốn nạn ——”

Lâm Tử Đồng giờ hai tay lên, làm tư thế đầu hàng lùi về sau. Đến khi không thể lùi được nữa, anh đành hứng chịu cú đá do giày cao gót gây ra. Anh vừa nhận đau vừa chỉ vào cô ấy, muốn hỏi Sở Vọng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sở Vọng chỉ gửi lại ánh mắt thông cảm.

Tài xế nhà họ Tiết đang đứng chờ ở gần đó. Có không khuyến cô ấy nên về nhà, chỉ để mặc cô ấy đánh Lâm Tử Đồng cho hả giận.

Rồi cô xoay người, mở cửa ghế phụ xe của hội đồng.

Đóng cửa lại, Tạ Trạch Ich mỉm cười nở mày, về nhà.

Còn sức đánh người tức là ổn rồi.

Lời của tác giả: Không phải Diệp Văn Dữ thay đổi, Câu ấy cảm nhận đến là muốn cầu hôn với Chấn Chân, Chấn Chân mất tích cả đêm, lại nghe tin dữ nên mới hỏi hoàng đến tìm. Đến lúc tới thì mới biết người bị cưỡng hiếp là Thẩm Nguyệt Anh. Có cha cô ấy ở đó, cả Chấn Chân cũng ở đó! Hơn nữa cục phó Thẩm đã thấy hộp nhẫn. Cảm nhận mà không cầu hôn, sau này Chấn Chân biết phải làm sao?/?

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 86: Đêm (2)

Xe chạy được một quãng thì Tạ Trạch Ích mới hò hững nói: “Thật ra cũng không thể trách cậu ta được, cậu ta phóng xe còn nhanh hơn tôi.”

Sở Vọng nhìn anh, “Ồ, thì ra hai người về cùng nhau.”

“Không phải. Ai việc này thôi. Có điều không may là cậu ta ở phe đối diện tôi.”

“Anh đang bảo chữa cho việc mình về Thượng Hải quá muộn?”

“Không, tôi đang bảo chữa cho Lâm sĩ quan.”

Qua đôi ba lời trên, tuy người ngoài có thể không hiểu nhưng có thể suy đoán được một hai. Nếu Lâm Từ Đồng đến kịp để ngăn cản, như vậy rất có thể đối phương có liên quan tới Giang Tây; anh ta lại còn ở phe đối diện Tạ Trạch Ích, chắc hẳn Giang Tây đã có tiến triển, vì thế mà phía Nam Kinh mới căng thẳng, cho nên hai người bọn họ một người hộ tống, một người đề phòng.

Nếu đã vừa có quan hệ với Giang Tây và chính phủ Anh, hay hiểu đơn giản là nhiệm vụ gần đây của Tạ Trạch Ích rất có thể là dốc sức vì viện nghiên cứu. Nên có thể hiểu câu anh nói thành: “Bây giờ tôi và em đã là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng.”

Về đến nhà, Tạ Trạch Ích đưa cô lên lầu, đợi cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi mới ra bên ngoài bật máy hát lên. Trong tiếng nước chảy ào ào và tiếng nhạc Waltz nhẹ nhàng, anh mở hé cửa phòng tắm ra, thấp giọng bỏ sung: “Sẽ còn có hành động nữa. Em chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Nghe thấy câu này, Sở Vọng chợt giật mình. Cô muốn hỏi kỹ nữa, nhưng khi quần khăn ú túc, mặc dù ngồi đây của phòng tắm đi ra thì chẳng thấy ai. Cửa phòng anh vẫn mở, giai điệu âm nhạc nhẹ nhàng truyền đến, gió thổi bay tấm rèm cửa sổ, đồng thời đưa đến mùi hương hoa lan. Tạ Trạch Ích đã đi rồi. Có nhắc cây kìm trên tay hát ra, khắp cửa sổ lại cho anh, mang theo nhàn nhàn đi vào giấc ngủ trong một ngày cuối năm còn lại.

Qua sự đề dặt của Tạ Trạch Ích cùng với lời áp úng về chương trình giữ bí mật, đại khái có cũng suy đoán được bảy tám phần, cũng nhanh chóng có được giải đáp cho những thắc mắc còn ngờ vực.

Lúc có thức giấc, trên bàn đã có sẵn một đĩa trái cây được cắt tỉa, sữa chua Musli, máy pha cà phê cũng đã được sửa, trên máy có dán giấy ghi chú viết tóm tắt cách sử dụng, chữ viết xiên xọ càng viết càng to, trông như học sinh tiểu học tập viết.

Ấn sáng song, có bụi tóc len, mặc áo khoác bên ngoài sườn xám rồi đi ra ngoài. Xe của Tạ Trạch Ích đang đậu bên dưới, nhưng người ngồi trên ghế lái lại là Benjamin. Vừa lên xe, anh đã nhìn thẳng vào mắt cô: “Có phải có muốn hỏi sắp đang ở đâu không?” Rồi lập tức cười hi hi trêu: “Lát nữa sẽ gặp ngay thôi, anh sẽ bảo có không cần phải thương nhớ anh ấy nhiều lắm gì.”

Có vốn chẳng bao giờ phân tng trước mấy câu đùa mà Tạ Trạch Ích nhờ người chuyển lời. Có điều nghe nói sẽ gặp lại ngay, Sở Vọng không khỏi ngạc nhiên.

Con hẻm bên ngoài INFT ở đường vượt giới đang bị canh giữ, phong tỏa cả một khu vực. Xe chậm rãi chạy vào, được đường toàn là lính Anh xì xỏ và xô rất ồn ào, đồng thời có rất nhiều gương mặt lạ. Xem ra bọn họ đã có trọng viện nghiên cứu hơn, chịu đưa nhân lực đến.

Bước vào viện nghiên cứu, mọi thứ vẫn như thường ngày, song không khí vô cùng căng thẳng: những gương mặt thân quen trở nên mờ hồ, như thể chưa bao giờ gặp cô và cô cũng chưa gặp họ lần nào; bọn họ vội đi lướt qua cô, vừa vào phòng là lập tức cảnh giác khóa chặt cửa.

Cảm giác này như thể tòa thành bị vây hãm đẩy mọi người vào cảnh lìm ngụy, binh lính cổ thủ thành trì, lấp mìn tên bắt lửa vào dây cung.

Có bước nhanh đi lên tầng năm. Bohr đang đứng chờ ngoài cửa phòng thí nghiệm của tổ I, vừa thấy cô đến, ông cau mày vội tay ra hiệu có nhanh lên. Cô đi theo sau Bohr, vừa vào phòng, ông lập tức khóa chặt cửa lại.

Thấy cô đi vào, không ít người ngẩng đầu nhìn cô với vẻ khó chịu, sau đó lại cúi đầu sửa soạn tài liệu của mình.

Nụ cười “chào buổi sáng” đông cứng trên mặt, Sở Vọng ngoái đầu hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bohr mở khóa kết sắt, lấy ra sắp bàn thao bản thành quả của cô, “Còn nhớ kết quả không? Nếu không nhớ thì cho năm phút để đọc thuộc, rồi tiêu hủy đi.”

Cô lập tức gật đầu, sau đó ngoái đầu nhìn mọi người trong phòng thí nghiệm ai ai cũng đang cố ghi nhớ kết quả tính toán của mình trong mấy tuần qua, bao gồm cả mấy người Oppenheimer đang dùng mấy cắt giấy hủy bỏ kết quả số liệu. Anh ta tiêu hủy đồng giấy nháp nhàu nhĩ của mình rồi đưa mấy đến cho cô; Bohr lại hỏi một câu trước khi cho giấy vào máy: “Đã nhớ chưa?”

Cô gạt tay ngăn cản, khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Bohr ấy ra một tờ giấy nháp nhum ở trong ngực, mở ra đặt xuống trước mặt cô. Chỉ có mấy hàng chữ đơn giản viết bằng tiếng Nhật và tiếng Anh, nội dung như nhau.

Bản dịch tiếng Anh là:

Kính gửi tiến sĩ Bohr. Gần đây, gần đây được biết anh cùng nhiều nhà vật lý và hóa học nổi tiếng thế giới được mời đến Thượng Hải. Trung Quốc đề tiến hành nghiên cứu lý thuyết và thí nghiệm về vật lý nguyên tử. Từ xưa đến nay, các Thiên hoàng luôn coi trọng việc học, nghe giám đốc trụ tại Thượng Hải nói anh bị hạn chế tài trợ, chính sách gặp phải nhiều điều kiện có hạn, thậm chí còn phải làm việc với nhân viên nữ chủ motif tốt nghiệp cử nhân, tôi nghe mà phải thờ dài. Cũng nghe nói Yoshio Nishina* từng là đàn anh ở đại học Cambridge và là bạn học ở đại học Göttingen, vừa là đồng nghiệp vừa là bạn. Thế nên tôi đã mời Yoshio Nishina cùng dñhoms nghiên cứu khoa học xuất sắc nhất của ông ấy đến Thượng Hải, hy vọng sẽ giúp ích trong tiến triển nghiên cứu của anh. Vì để nghiên cứu có thể an toàn tiến hành thuận lợi, giám đốc đặc sứ đã cử thiếu tá Sakuma Ichiro cùng một chục người sĩ quan đến đường vượt giới, tất không ngại vất vả mệt nhọc, ngày đêm phòng thủ, xin hãy để chúng tôi được giúp sức.

Gửi lời kính trọng cao quý nhất.

Dại sứ Nhật Bản toàn quyền đặc mệnh tại Thượng Hải – Takagi Esaki (Dã ký)

(*Yoshio Nishina là nhà vật lý người Nhật Bản, được gọi là “cha đẻ của nghiên cứu vật lý hiện đại Nhật Bản”, phụ trách kế hoạch nghiên cứu bom nguyên tử của Nhật Bản trong Thế chiến II.)

Càng đọc thư có càng thấy khó chịu. Phải giám điệp đến viện nghiên cứu là chuyện sớm muộn, đáng tiếc vì nhiều nguyên nhân nên không biết bắt tay từ đâu. Tối thứ sáu, phải già thiếu tá Sakuma Ichiro cùng tay chân của hắn ở Thượng Hải để mặt đến cô: Từ viện nghiên cứu ban đầu ở Hương Cảng đến Thượng Hải, cô luôn là người có trình độ học vấn thấp nhất trong số các nhà nghiên cứu. Lần này yếu điểm và cái chết của viện nghiên cứu đã bị nắm, Nhật Bản cũng tìm được chỗ xâm nhập: Nếu Bohr không chấp nhận Yoshio Nishina tiếng tăm lừng lẫy của từng là cộng sự, thì vì sao lại đón nhận một cô gái không tên không tuổi, lại không có địa vị nghiên cứu?

Cũng không thể nhận ý tốt của Nhật Bản được, nhưng lại không thể từ chối tiến sĩ Yoshio Nishina cùng đội ngũ u tú của ông, để ông ấy trở về Nhật Bản.

Ông có năng lực nghiên cứu khoa học, lại từng là cộng sự với Bohr; hơn nữa, mới sáng thứ hai mà già thiếu tá đã dẫn theo đám sĩ quan lâu la đến tập kích. Đến cùng đến rồi, sao bảo người ta về được?

Trước kia cũng có người ở tổ I tò vò khó hiểu và bất mãn trước trình độ học vấn của cô. Bình thường bọn họ cũng thường xuyên bàn tán ra vào, rồi hôm nay cuối cùng cũng tìm được điểm phát tiết: có không có ích lợi gì thì cũng thôi, nhưng vì sao lại còn lăm lăm sâu làm rầu nòi canh, khiến bao tâm huyết của chúng tôi bị phí hủy?

Hèn gì đi từ dưới lầu lên, ai ai nhìn cô cũng có vẻ chị hèn không thể xé xác cô.

Ngay tới tổ I bình thường khá hòa thuận là thế, mà nay cũng có người không kìm được hỏi: “Không tiêu hủy tài liệu nghiên cứu đi mà còn đứng đó hỏi làm gì?”

Một nhà vật lý Đan Mạch cười nói: “Tài liệu nghiên cứu của con bé không hữu ích, trừ những phần liên quan đến từ ngữ nhay cảm ra thì có hấy hay không cũng vậy.”

Bohr cầm tài liệu của cô, quay sang nghiêm túc hỏi: “Làm xong chuyện của mình nên bắt đầu quản chuyện người khác rồi phải không?”

Oppenheimer thấy sắc mặt có gì đó không đúng, đi tới thấp giọng hỏi: “Nhớ ra gì rồi đúng không?”

Có ngờ ngic nhìn người trước mặt, chậm rãi mỉm cười, lẩm bẩm đáp: “Đến cũng đã đến rồi...”

“Đến cũng đã đến rồi cái gì cơ?”

Chuông của vang lên, mọi người đều tưởng là người Nhật đến nên không khỏi tăng tốc.

Bohr đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại, mặt không đổi sắc đi ra mở cửa.

Cửa bật mở, nhưng đứng bên ngoài lại là Tạ Trạch Ích.

Thứ hai tuần trước Tạ Trạch Ích đã từng gặp Bohr, vì lo Nhật Bản muốn đòi tăng quân lực nên chính phủ Anh cần phải đánh đòn phủ đầu, cho nên đã điều anh đến đây. Vì vậy nên mới nằng nặc cho anh, hai sọc một to một nhỏ trên vai đã biến thành hai sọc to. Ngồi thượng úy lo lắng chạy đến cũng không phải vì chuyện gì khác, chỉ ngược tay gọi Sở Vọng ra ngoài.

Vì lúc sáng Benjamin đã có lời nhắc nên giờ gặp anh ở đây, có cũng không thấy lạ. Có điều đột nhiên gọi cô ra ngoài trước mặt nhiều người như vậy, khiến có không khỏi nghi ngờ.

Tạ Trạch Ích đứng trên hành lang đợi cô. Trong chớp mắt có đi ra ngoài, trước khi cửa cách âm khép lại, có nghe thấy một câu mà mai: “Ồ, đó chắc phải là tình nhân người Anh của nó sao?”

Nhưng lúc này Sở Vọng không rành quan tâm đến lời ấy. Bước đến trước mặt Tạ Trạch Ích, Tạ Trạch Ích cũng chẳng nhìn cô, hất cằm ý chỉ có nhìn xuống bên dưới. Nói này có tâm nhân rất thoáng, vừa hay trùng thấy năm sáu chiếc xe của Đức đậu trước cửa viện nghiên cứu. Lính Nhật đi đầu, ngai giám đốc ở phía sau tự mình mở cửa một nhà khoa học đeo kính mắt xuống xe – người này chính là Yoshio Nishina. Viện trưởng trên danh nghĩa của INFT là ông già người Do Thái nhân như Pinocchio phiên bản già đi đến nghênh đón, sau đó còn mời mọi người đi vào viện nghiên cứu.

Một đám lính Nhật khác cầm ở phía sau, tay thiếu tá dẫn đầu ngừng mặt nhìn lên. Gương mặt đỏ, đủ hóa thành cái bụi có vẫn nhận ra.

“Em nói thiếu tá, là hẳn đúng không?”

“Đúng thế.”

“Xem ra em đã thu hút sự chú ý của hắn rồi, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy được.”

“Hắn không chú ý đến tôi, mà là viện nghiên cứu sau lưng tôi.”

“Em nghĩ thế nào?”

“Nghĩ cái gì?”

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

Hiếm khi thấy giọng Tạ Trạch Ích có vẻ gấp gáp như vậy. Trước đây ai ai cũng nói canh gác viện nghiên cứu là công việc rảnh rỗi, vì dễ tiếp cận nhiệm vụ mà bà Cát giao cho nên anh cũng từng đề đơn xin được chuyển tới đây, có điều vẫn chưa được phê chuẩn. Nhưng đến cuối tuần trước đột nhiên được phê duyệt, không ngờ sau khi được duyệt, công việc rảnh rỗi vào tay anh lại biến thành củ khoai nóng không ai muốn cầm. Rutherford xin George VI tài trợ một khoản lớn, ngoài ra, ông còn tự đầu tư một lượng lớn quỹ nghiên cứu và một những nhà vật lý nổi danh từ khắp nơi trên thế giới đến thành phố đầu tiên ở Viễn Đông này. Ông còn tự đầu tư một khoản tiền lớn vào nghiên cứu, một những nhà vật lý nổi danh từ khắp nơi trên thế giới đến thành phố bậc nhất vùng Viễn Đông. Nhưng ngoài một vài người ít ỏi trong tòa nhà này ra, thì chẳng ai biết rõ cuộc đang nghiên cứu gì.

Nhưng giá trị của thứ này, ngày lúc bọn họ đặt chân đến đây trong sáng hôm nay thì đã bị bóc trần rồi.

Nay người Nhật đã tới, rồi cuộc phải báo về thế nào đây? Phải tiếp nhận, chấp nhận, hay chống lại, từ bỏ đây?

Đối với anh, dù là gì thì cũng rất khó giải quyết.

Nhưng có chẳng có chút gì căng thẳng, cười nói: “Anh biết lúc vụ án đêm hôm đó không được thông qua, nhân viên thẩm tra đã nói gì với tôi không?”

Anh hỏi, “Nói gì?”

“Anh ta nói: ‘Nhưng quý cô à, bản thân cô nằm trong phạm vi được lật phấp chứng tội báo hộ’. ” Hai mắt cô kíc lên vì hưng phấn, “Anh ta nói: ‘Nếu là cô, nhất định bọn họ sẽ truy cứu’. ”

Giọng Tạ Trạch Ích trở nên lạnh lẽo, nhân thẳng vào cô, hỏi: “Em muốn làm gì?”

Có mai đảm chôn trong thế giới của mình, không hề hay rằng giọng người đối diện đã chìm xuống đáy cốc, chỉ cười nói: “Anh còn nhớ ngài Saumur không, là người yêu của Luca đấy. Lúc ông ấy quay về Paris, tôi có hỏi ông ấy: ‘Nếu có một cuộc chiến khác xảy ra, ông còn sẵn sàng cống hiến hết sức cho đất nước đã làm tổn thương mình không?’ Anh có biết ông ấy trả lời thế nào không? Ông ấy nói ‘Dù bao nhiêu lần, dù bất cứ lúc nào, dù ông ấy chết vạn lần cũng không từ nản, chết sẽ thành sống, xương rồi cũng hóa thịt.’ ”

Anh không hiểu được ngọn nguồn của sự kích động và đam mê nhiệt huyết trong cô. Lúc này anh chỉ muốn nói một câu nước lạnh xuống đầu cô, để cô giải rã tình tảo lụi, tìm về lý trí, nghỉ kỹ hậu quả. Anh luôn cho rằng cô ba nhà họ Lâm là một người thông minh, nào ngờ chỉ vì hoải bảo và lý tưởng không thiết thực của mình mà liên tục có hành vi ngớ ngẩn bất chấp hậu quả.

Anh nhìn cô nói, “Em biết không, bây giờ tôi hơi hơi hận rồi.”

Cô cũng nhìn anh cười nói: “Hối hận vì đã đồng ý với cô út là chăm sóc tôi đúng không?”

“Đúng thế. Cực kỳ hối hận.”

Anh cứ tưởng cô có thể an phận thủ thường, thông minh khéo léo như các “tiểu thư khuê các” kiểu Trung Quốc khác, còn có thể nghe theo vài đề nghị thiện ý và lời khuyên chân thành... Như thế, vào những lúc rảnh rỗi, anh chỉ cần xách theo chiếc lồng ra ngoài cho cô hít thở không khí mới mẻ, ngắm nhìn phong cảnh người vật đại phương, cũng lắm là mở cửa lồng vào những lúc an toàn, để cô có thể bay lượn trong phạm vi anh thấy được, như vậy cũng không khó gì.

Đầu ngón đi Cát không phải giao cho anh chỉ chín tước trong lòng, mà là một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tùy vào tâm ý của cô, khiến người khác không thể đề phòng.

Anh vô cùng hối hận, giờ chỉ muốn buông tay mới kẹ, đưa cô trở về nơi cũ.

Hai người đứng trên cầu thang. Cách đó không xa, một đám người Nhật đang đi tới. Nhưng cả hai lại như không thấy gì, chỉ nhìn đối phương. Tạ Trạch Ích chậm rãi hỏi: “Xem ra em đã có kế hoạch rồi, cũng biết sẽ phải trả giá thế nào đúng không?”

“Đúng thế.” Cô đáp.

“Vây chắc em may mắn.” Anh cười lạnh, “Cũng cho phép tôi nói lại với đi Cát, bắt đầu từ giờ trở đi, tôi không quản chuyện của em nữa, cũng không quản được. Tạ Trạch Ích không chịu nổi trách nhiệm lớn như vậy.”

—

*Qin: Chương này dài quá, mà phần sau liên quan đến vật lý chuyên ngành nhiều nên edit mãi chưa xong, cũng đã mấy hôm rồi không đăng nên mình chia nhỏ ra đăng trước. Hic. Thế nhất bận rộn thì chờ, nguyên tối qua lại còn phải vật vờ ở sân bay mấy tiếng vì delay. T__T

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 86-2: Đêm (2) [2]

Cô còn chưa kịp trả lời thì một giọng nói tiếng Anh kiểu Mỹ kỳ quái vang lên: “Tạ trung... Ồ không, thượng úy, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Sắc mặt vốn nặng nề của Tạ Trạch Ích lập tức biến mất khi anh nghiêng đầu, thay vào đó là gương mặt tươi cười vui vẻ: “Anh quá lời rồi... Ồ, xin lỗi?”

Gã thiếu tá bình tĩnh đáp: “Sakuma Ichiro.”

“Thiếu tá Sakuma, ngưỡng mộ đã lâu.” Anh ra vẻ bùng hiều, sau đó lại nói, “Xin lỗi, Sakuma Shozan* là ai?”

(*Sakuma Shozan là nhà tư tưởng, nhà binh pháp cuối thời kỳ Edo, là người có tư tưởng thân phương Tây nổi tiếng thời đó.)

“Là ông cố của tôi.”

“Ồ.” Tạ Trạch Ích bắt chước giọng điệu của Sớ Vọng, nhìn gã ta cười nói: “Anh không giống ông ấy lắm.”

“Thế ư?” Vì chính lịch chiều cao nên gã thiếu tá không thể không ngước đầu lên, cười nói, “Nhưng từ nhỏ cho đến lớn, ở Nhật Bản ai ai cũng bảo tôi giống ông ấy nhất.”

Tạ Trạch Ích vẫn nộ nộ cười như cở: “Vây tôi đề nghị bọn họ nên đến những nơi ngoài Nhật Bản xem sao. Ví dụ như Thượng Hải, đường Phúc Châu, có lẽ bọn họ sẽ đổi ý đấy.”

Gã thiếu tá sầm mặt, nhưng sau đó lại nhếch môi cười: “Ồ, xem ra Tạ trung... thượng úy đã có va chạm đáng tiếc ở những nơi đó nhì.”

Lúc này Sớ Vọng không có tâm trạng so đo chuyện này với gã. Có đang nghĩ đến chuyện khác nên định nhắc chân rồi đi, nhưng lại hiện trường nồng nặc mùi thuốc súng cho hai người bọn họ, nhưng bất chợt đúng lúc này, gã thiếu tá đi đến chặn đường cô lại.

Gã ta nói: “Đội đã.”

Rồi nắm vai cô xoay người lại, bắt cô đối mặt với Tạ Trạch Ích.

Gã nhìn Tạ Trạch Ích, chợt cười bảo: “Hèn gì. Thượng Hải này dầm rông hang hổ, muốn ở lại làm ăn hay có quan hệ tốt, dựa vào chút bản lĩnh đó của người Trung thì sao có thể không cần mỵ nhân kẻ? Nếu không, vì sao một nữ nghiên cứu sinh chưa từng đi du học lại có thể xuất hiện ở đây. Đương không, Tạ... thượng úy?”

Tạ Trạch Ích bực bội nhìn cô, nhưng trong mắt lại toát lên ý cười giễu cợt, nụ cười ấy như muốn nói: Em thật sự đã sẵn sàng muốn tự chuốc khổ?

Gã thiếu tá lục quần cùng một thiếu tá khác dẫn giám đốc và các nhà khoa học Nhật Bản lên lầu năm. Tạ Trạch Ích thấp giọng nói: “Tôi chân thành khuyên anh: ngoài nào chuyện việc đó. Chuyện không nên quản thì đừng có nhúng tay vào, thứ không biết thì đừng có vọng động phản xét, nếu không sẽ biến thành trò cười.”

Nói đoạn anh quay đầu đi, cung kính cúi chào gã thiếu tá.

Đột nhiên giám đốc hỏi: “Cô gái này là?”

Của tổ I bật mớ, Oppenheimer cau mày gọi: “Linzy, cô còn đứng đó làm gì?”

“Nhà khoa học nữ này chính là người mà tôi đã nhắc đến với giám đốc...”

Bỗng gã thiếu tá cúi tay ra, định kéo cô đến giới thiệu với mọi người, song hành động không nhanh bằng Tạ Trạch Ích và tay cũng không dài bằng.

Rất rõ ràng, nhờ vào ưu thế nên Tạ Trạch Ích dễ dàng đẩy cô về phía phòng thí nghiệm, khiến gã thiếu tá chấp hụt.

Nhìn cô sai bước đi vào phòng thí nghiệm, khép cửa lại, Tạ Trạch Ích mới chậm rãi dùng tiếng Anh lễ phép giới thiệu: “Đây là tổ I. Vì đây là chuyện bí mật cấp cao của hội Hoàng gia nên đến chúng tôi cũng không biết công việc chính của bọn họ là gì, cũng hy vọng những người không liên quan chỉ làm phiền.”

Phiên dịch viên người Trung nhanh chóng dịch sang tiếng Nhật.

Tên thiếu tá rất gọi tiếng Anh, gã ta cười nói: “Nếu chúng tôi nghe không hiểu thì nghe cũng vô ích còn gì.” Sau đó lại nhường chỗ cho đám người Yoshio Nishina, “Vây tiến sĩ Yoshio của chúng tôi có thể được xem là người có liên quan không?”

Bất chợt vị giám đốc nghiêm túc nói một câu bằng tiếng Nhật. Phiên dịch viên dịch lại: “Còn nếu là không, vậy xin gửi thích cho chúng tôi biết lý do nhận một người vô danh nhưng lại từ chối giáo sư tiếng tăm lừng lẫy.”

Tạ Trạch Ích đang định mở lời thì gã thiếu tá trùng mắt với anh, ngắt lời: “Có lẽ tiến sĩ Bohr có thể cho chúng ta câu trả lời.”

...

Mọi người ở tổ I chỉ khép hờ cửa nên đã nghe thấy hết. Vẫn còn sót lại rất nhiều bản thảo chưa kịp hủy, vẫn còn rất nhiều số liệu chưa kịp ghi nhớ.

Bohr không tìm được lý do gì để từ chối Yoshio Nishina.

Thậm chí còn có người vọng nghị cở: Con nhãi phương Đông này không chỉ vô dụng mà còn gây chuyện nữa.

Sớ Vọng ngẩng đầu nhìn Oppenheimer, thấp giọng nói: “Bọn họ đến cũng đã đến rồi.”

Anh ta vẫn không hiểu: “Ý cở là?”

Thí nghiệm được tiến hành đến ngày hôm nay, cô chỉ đếm đến mức độ này, nếu ngay cả Oppenheimer cũng không nghĩ ra, vậy thì trên đời này tuyệt đối không có người nào khác có thể hiểu được.

Không cần hủy tài liệu, chỉ cần có sửa đổi một ít, tra soát thêm vài câu, như vậy cuộc thí nghiệm sẽ lập tức sẽ sang hướng khác.

Chỉ có cô là có thể cứu được tất cả đồng tài liệu trong mấy phút ngắn ngủi này, chỉ có mình cô!

Nếu đưa bất kỳ một học sinh vật lý xuất sắc ở thế kỷ 21 về đầu thế kỷ 20, thì bọn họ sẽ trở thành những ai?

Mỗi người bọn họ đều là thứ vũ khí mạnh mẽ, là tuyệt thế thần công, ôm theo kho báu độc nhất vô nhị.

Những thứ kho báu này còn có uy lực lớn hơn cả “Cửu Âm chân kinh” hay “Quy Hoa bảo điển”; tư tưởng của bọn họ là bảo đao với lưỡi dao sắc bén, mà một khi gươm đã tuốt vỏ, chắc chắn sẽ xung hùng xung bá.

Không ai có thể biết cách sử dụng thứ vũ khí này hơn họ.

Cô cười nói: “Đến cùng đã đến rồi, không thể để bọn họ tay không quay về được.”

Cô thấp giọng, chậm rãi thốt lên với Bohr đang lắng nghe: “Notron chậm. Hướng nghiên cứu của chúng ta là lò phản ứng chậm, có phải là thế không?”

Cô nhìn thấy rất rõ, con người màu hồ phách của Bohr từ không hiểu chậm rãi biến thành ngạc nhiên, sau đó dần bình tĩnh, cuối cùng là chần chờ!

Ngày sau đó, ông ta mở cửa đi ra ngoài, khẽ ho hai tiếng, rất bình tĩnh nói: “Tổ I hoan nghênh giám đốc Nhật Bản và tiến sĩ Yoshio đến đây. Nếu các anh đồng ý thì tôi xin mời thành viên ưu tú nhất của chúng tôi thuật lại sơ lược thành quả nghiên cứu gần đây. Có điều vẫn đang ở giai đoạn đầu của lý thuyết, còn rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện.”

Thấy ông thần nhiên như thế, mọi người ở ngoài hành lang lấy làm ngạc nhiên.

Bohr làm động tác mời, đưa các nhà khoa học Nhật Bản đi vào.

Trung úy và thiếu tá Anh, thiếu tá và giám đốc Nhật vẫn còn đang gặng co nhau ở bên ngoài. Bohr vẫn giữ nguyên tư thế mời, giám đốc và thiếu tá cùng mời nhau, gã thiếu tá lại mời Tạ Trạch Ích một lần, rồi lúc này bốn người mới đi theo sau tổ I đi vào.

Cửa cách âm khép lại, phòng thí nghiệm thường ngày trống trải nay lại chật ních người. Người quen và người không quen, người được bảo vệ cùng khách không mời... Lang soi hồ bảo tể tự lại, thành viên tổ I cảm nhận hẳn.

Bohr đưa mắt nhìn Sở Vọng.

Cô đón nhận ánh mắt của ông, gật đầu rồi cầm sổ liệu thí nghiệm của mình đi tới trước tấm bảng đen, giống như lúc cô làm giảng viên dạy thay khi vừa học lên tiến sĩ vậy, lần đầu tiên đứng trước mặt các sinh viên đại học.

Cô nhìn Yoshio Nishina: “Hai mươi năm trước, Einstein từng dự đoán rằng ‘trong hạt nhân tồn tại năng lượng rất lớn’. Mười năm trước, một nhà vật lý khác cũng nói: ‘Con người đang đứng trên một nguồn năng lượng khổng lồ, chỉ là đáng tiếc, con người không thể tìm được cách sử dụng nó’. Vài năm trước, người thầy Từ Lai của tôi đã phát hiện ra điều này, viết thư gửi cho giáo sư Rutherford, trong thư nói rõ chuyện đó, và cũng làm phiên ông mới nhiều nhà vật lý, hóa học và toán học nổi tiếng trên thế giới đến Thượng Hải. Tôi may mắn được thầy ấy chỉ điểm, trở thành một phần trong dự án vĩ đại này.”

Ngày sau đó, cô vẽ một vòng tròn trên bảng đen rồi nói: “Có một thứ sẽ tạo ra một năng lượng cực lớn khi có phản ứng nhất định xảy ra. Nếu năng lượng này được sử dụng hiệu quả, thì chỉ cần một gram thời cũng có thể sánh với ba tấn than đá chất lượng tốt, hoặc hai trăm kilogram dầu hỏa hàng không.”

Cô nhìn chăm chăm vào vị giám đốc, nói bằng tiếng Anh: “Chỉ một gram đã tương đương với sáu bộ máy phát điện của Công ty Điện lực Hoa Thương ở tổ giới Pháp, đủ để biến cả Thượng Hải thành một thành phố không bao giờ ngủ!”

Cô chỉ sıra đôi một chút, và sau khi cộng thêm từ lực vào neutron nhanh được tính toán trong những tuần qua, thì mọi số liệu đều được chuyển từ phản ứng không thể kiểm soát sang phản ứng hợp nhân có thể kiểm soát được. Không phải bọn họ đang tính toán chế tạo vũ khí, mà là đang cố gắng thúc đẩy cách sử dụng nguồn tài nguyên năng lượng khổng lồ, biến nó thành điện năng cung cấp cho loài người. Chỉ cần có thẩm tính nhất một lượt, sau đó lại xoay quyết tâm tất lại quá trình thiết kế xây dựng lò phản ứng Chicago Pile-1, thì không cần phải hủy số liệu làm gì!

Sau khi nghe phiên dịch viên dịch lại, hai mắt giám đốc sáng lên, dùng tiếng Nhật hỏi Yoshio Nishina trước: “Đó là thứ gì?”

Cô nghe hiểu câu này.

Cô sớm biết tổng, toàn thế giới không ai có nhu cầu cấp thiết cũng như có hứng thú với những lời nói bên trên hơn người Nhật. Cô khẽ nheo mắt, nói tiếp: “Đây là nguyên lý mà thầy của tôi và Hội Hoàng gia đã đạt được, là tài sản thuộc về Trung Quốc. Bất cứ giao dịch nào cũng công bằng, trước mặt Anh Quốc đang đàm phán đều kiện thích hợp với chính phủ quốc gia của chúng tôi. Vậy tôi muốn hỏi quý giám đốc tôn kính đây một câu, các ngài có thể đưa ra thành ý và cung cấp điều kiện gì cho chúng tôi?”

Đột nhiên vị giám đốc gằn nói: “Khoa học không có biên giới!”

Cô mỉm cười: “Nhưng xâm lăng và cướp đoạt không phải là biên giới giữa quốc gia và quốc gia sao? Xin hỏi hôm nay các ngài đến là để thương lượng hay cướp đoạt?” Cô nhìn sang Tạ Trạch Ích và gã thiếu tá kia: “Anh Quốc biết điểm lợi hại của bí mật này. Thế nên bọn họ đã đưa ra thành ý của bọn họ, thể hiện sự lễ độ bằng giao hai nước với chúng tôi, còn các ngài thì sao?”

Giám đốc và Yoshio Nishina thấp giọng bàn bạc một hồi, sau đó Yoshio háng hớn ngắc ngứ nói mấy câu tiếng Anh, cô lập tức nói: “Ngài có thể nói tiếng Đức, tôi hiểu.”

Yoshio Nishina thở phào, hiển nhiên với ông nói tiếng Đức sẽ dễ biểu đạt hơn. Sau đó ông nói bằng tiếng Đức: “Tôi đề nghị có chỉ cho tôi một vài dữ liệu để chứng minh các người thực sự đang tiến hành nghiên cứu có liên quan. Không cần phải quá nhiều.”

Cô gật đầu, đưa tay giấy nháp của mình cho Yoshio Nishina, cũng nói với ông ta: “Chúng tôi dự định xây dựng một ‘nồi hơi’ trong sân cỏ phía sau tòa nhà này, nó có một thể tích tối hạn, gọi là ‘thể tích tối hạn’.”

Cô lặp lại biến siêu tối hạn của vũ khí thành siêu tối hạn của nồi hơi, những số liệu quá quen thuộc nhanh chóng được thốt lên từ miệng cô, cứ như cô thật sự đã tham gia tiến hành nghiên cứu về ‘nồi hơi’ trong mấy tuần qua vậy, không ai có thể tìm được sơ hở. Hai mắt Yoshio Nishina ngày càng sáng rực, bàn tay cầm giấy cũng bắt đầu run lên. Mà không chỉ ông ta, mọi người ở tổ I bao gồm cả Bohr và Oppenheimer cũng ngày người. Có thực sự đang nghiên cứu về siêu vũ khí như chúng ta đang không? Hay là ngày từ đầu, cô đã bắt đầu nghiên cứu về trạm năng lượng khổng lồ?

Đợi cô nói xong, Yoshio Nishina mới lên tiếng: “Số liệu của cô khá phiến diện. Tôi muốn nghe về nội dung khác.”

Oppenheimer nhìn cô rồi cắt bước đi tới trước bảng đen, ghi ra một dãy các số liệu rồi quay sang nói với Yoshio Nishina: “Chất giảm tốc so với than chì và nước nặng, tôi so sánh hai bên, cuối cùng kết luận cái trước cao hơn.”

Anh vừa dứt lời, Sở Vọng cũng lấy làm ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn thẳng anh ta hỏi bằng ánh mắt: “Anh bắt đầu nghiên cứu chất giảm tốc từ bao giờ đấy?”

Rồi cô nhìn xuống mấy chữ trong giấy nháp: Thì ra là của Fermi.

Hóa ra kể từ vụ nổ đầu tiên trong sân cỏ, anh ta đã cố gắng xây dựng thành công lò phản ứng!

Yoshio Nishina run run bàn bạc với giám đốc một lúc lâu, sau đó giám đốc để ông ta dịch lại: “Vĩ dụ điều kiện gì?”

Cô nói: “Đây là thứ mà nhà ngoại giao của các ngài đạt được với chính phủ chúng tôi.”

Vị giám đốc cười cười rồi đột nhiên hỏi: “Cô có thể nói thứ xem sao, để xem chúng tôi có chỉ nói không.”

Hàng mi cô bỗng run lên, đi đến trước mặt vị giám đốc và thiếu tá, viết ra giấy chữ Trung: *“Cung cấp mọi nguyên liệu dụng cụ của chất giảm tốc và phóng xạ nguyên tử cho nghiên cứu của chúng tôi...”*

Vị giám đốc và thiếu tá có thể đọc hiểu tiếng Trung, không kim được phải lớn, đang định kéo tới truyền tay nhau thì cô đã nhanh tay hơn, viết tiếp:

“Trà lại Lữ Thuận, Đại Liên và cả đường sắt Mãn Châu, xin lỗi về hành vi của các người và những người từ nạn mà các người đã tàn sát ở Lữ Thuận và Tế Nam, mọi đội thủy quân lục chiến phải rút khỏi tổ giới Thượng Hải...”

Trong sự há hốc mồm của giám đốc và thiếu tá, cô viết tiếp: *“Phải thế suốt đời tuyệt đối không xâm lược Trung Hoa!”*

Thiếu tá cười phá lên: “Cô em ngày thơ quá rồi đấy.”

Cô mở giấy ra, từng cơn chữ tiếng Trung nắn nót thẳng thớm dần xuất hiện trước mặt mọi người. Cô chỉ vào mười một chữ cuối cùng mà nói: “Đây chỉ là điều cơ bản thôi. Đơn giản thế mà cũng không làm được à?”

Gã thiếu tá đang định chầm chọc cô thì vị giám đốc đã đưa tay ra, ngăn hẳn lại, sau đó hỏi bằng tiếng Nhật: “Nếu tôi đồng ý với tất cả điều kiện của cô, vậy thì cần bao nhiêu thời gian từ khi nhà khoa học của chúng tôi tham gia cùng các cô, cung cấp nguyên liệu cần thiết cho các cô, đến lúc thứ gọi là ‘nồi hơi’ được hoàn thiện?”

“Sáu năm.” Cô khẽ thốt ra, tự giác bỏ qua ánh mắt muốn giết người của mọi người trong tổ I, nói: “Nếu nguyên liệu của các ông không có vấn đề gì, vậy chúng tôi cũng sẽ không có vấn đề!”

Vị giám đốc hít sâu một hơi, mắt sáng như đuốc nhìn cô một hồi, sau đó thấp giọng hỏi Yoshio Nishina.

Yoshio Nishina gật đầu.

Gã thiếu tá đứng dậy, sai bước đi tới cầm lấy tờ giấy kia, đặt xuống trước mặt giám đốc.

Giám đốc cầm tờ giấy lên, nói “chúng tôi sẽ lập tức cử đại sứ đi đàm phán với chính phủ của các cô, lấy nội dung trên tờ giấy này làm tiêu chuẩn, chỉ tăng không giảm.”

Phiên dịch viên Trung Quốc chần động, một lúc sau mới dịch lại.

Cô nghe xong, nhìn thẳng vào ông ta hỏi: “Không nói dối?”

Giám đốc dùng tiếng Trung bập bẹ trả lời: “Không nói dối.”

Đó có lần tôi vào lúc này thì cũng có sao? Đây là phản ứng chậm, nó đòi hỏi hệ thống lý thuyết phức tạp thì mới có thể hoàn thành;

Nó không giống phản ứng nhanh, có thể trong nháy mắt biến mọi thứ thành mây khói như Hiroshima và Nagasaki, đó là cái chết, và cũng là khoai cảm mổ bụng tự sát khi lính Nhật các người chiến bại;

Nó như Fukushima*, là thứ ung nhọt dần dần ăn mòn các người, khiến các người thối rữa; muốn chết cũng không chết được, mà muốn sống cũng không sống được.

(*Tác giả đang nhắc đến Sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima, Cơ quan năng lượng hạt nhân Nhật Bản xét mức khắc hoảng sơ sơ nhà máy điện Fukushima I vào mức 7, mức cao nhất trong thang sự cố hạt nhân quốc tế.)

Đây cũng là vũ khí mà mấy chục năm sau này, hai mươi năm hay thậm chí ba mươi năm cũng không có ai biết cách sử dụng nó bằng cô.

Ấu Dương Phong ông muốn Cửu Âm chân kinh đúng không? Vậy thì cứ lấy đi. Tôi xào xào lại, lặp lại nội dung lung tung theo ý tôi muốn; gieo vào bên trong cơ thể ông những khối u nhọt, khiến kinh mạch trở nên bất thường; một khi ông có ý đồ xấu thì sẽ khiến ông tẩu hỏa nhập ma.*

(*Trong Anh hùng xạ điêu, Ấu Dương Phong bị Quách Tĩnh đưa cho một bản Cửu Âm chân kinh giả, lại bị Hoàng Dung giải thích sai lệch khiến cho y huyện vô công sai, tẩu hỏa nhập ma.)

Thuốc giải nằm ngay trong tay tôi, nhưng tôi không đưa nó cho ông.

Tôi khi vết thương thối rữa hoàn toàn, chẳng lẽ ông còn muốn giết con tôi, toàn dân ngọc nữ?

“Tôi không hy vọng sẽ có ngày các ông nuốt lời.”

Cô nhìn thẳng vào vị giám đốc, đứng trước tất cả mọi người, hai mắt trong veo, đột nhiên mỉm cười.

Không ít người có mặt ở đó đều chần động trước nụ cười ấy.

Mọi thành viên từng nghỉ ngơi về khả năng của cô giờ chẳng có mặt mũi nào đối diện với nụ cười đó.

Gã thiếu tá nói cô “chưa từng đi du học” “là người không có liên quan”, trong khoảnh khắc ấy như thể bị tát mạnh một phát.

Tạ Trạch Ích cũng gạt mình trước nụ cười kia.

Anh chưa bao giờ thấy ánh mắt như vậy, là ánh mắt đầy tham vọng nhưng lại dịu dàng khi say mê một thứ gì đó.

Nếu bắt buộc phải hình dung thì anh muốn nói, cứ như thể trong khoảnh khắc ấy, thứ đang chảy trong cơ thể cô không phải là máu mà là dòng điện cao thế triệu vôn. Chỉ một cái nhìn của cô đủ khiến người đối diện có cảm giác như bị sét đánh.

Vạn vật tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Đêm (3)

“Có phải cảm thấy rất đẹp, đẹp tới mức rung động không?”

Cho đến khi phủ lãnh sự ở Thượng Hải, thiếu tá họ quân Chu Nhĩ Tra hỏi ra câu trên, Tạ Trạch Ích mới hoàn hồn, khi lấy lại tinh thần thì con người cơ lại, bất giác nhìn sang Chu Nhĩ Tra: “Hà... Cái gì?”

Chu Nhĩ Tra nghiêng đầu chỉ ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười khó hiểu.

Đây là vùng bầy ở cuối tổ giới Anh ngày trước, nay trở thành biên giới của tổ giới cộng cộng. Xa xa nhìn sang là tòa nhà lãnh sự quán Anh Quốc, ấy mà xung quanh đã dần mọc lên những tòa cao ốc của người Nhật. Nước sông trôi lững lờ, soi hình bóng ngược từ ánh đèn sáng rực trong thành phố: rõ phù hoa nhưng không chân thật.

“Đứng là Thượng Hải.” Chu Nhĩ Tra theo mắt, “Trời vừa tối, đến đến ở tổ giới sáng thâu đêm, nhưng ở bờ Hà Bắc Tô Châu lại có quang cảnh khác. Đây là thế giới lần giữa thiên đường và địa ngục, một bên là chong ngợp trong điệu múa xoay tròn của vũ nữ ở cao ốc, còn một bên là khu dân nghèo chật chội lụp xụp.”

Tạ Trạch Ích chợt dạ xoay mặt đi, thuận miệng phụ họa: “À, đúng thế. Đường nhiên là rung động rồi.”

Chu Nhĩ Tra biết anh không để tâm. Giám đốc đã rời đi, thiếu tá cũng dần theo đội sĩ quan rời khỏi viện nghiên cứu, để chưa đến hai mươi nhà vật lý hàng đầu ở lại nói chuyện. Mãn đêm đã buông, nhưng người này vẫn chưa bình tĩnh lại. Nếu bây giờ hỏi gì thì chắc chắn anh cũng không trả lời được.

Chu Nhĩ Tra đến Thượng Hải đã gần mười năm, từ khi còn là phụ tá của Dewyman cho đến khi trở thành phó lãnh sự ngày hôm nay, trước đây tên là Charles Jules, sau này thì tự đặt cho mình tên tiếng Trung là “Chu Nhĩ Tra”*, coi như cũng là nửa người Trung Quốc. Về mặt nào đó mà nói, ông ta tự cho rằng mình càng hiểu rõ mảnh đất này hơn cả Tạ Trạch.

(“Charles Jules dịch sang tiếng Trung là Tra Nhĩ Tư – Chu Nhĩ.)

Ông ta chấp tay đứng trước cửa sổ nhìn cảnh đêm, cười hỏi Tạ Trạch Ích: “Ngày đầu tiên đến đây, cậu cảm thấy công việc nhân hạ này thế nào?”

“Trước khi đến đây, ai cũng nói đây là công việc nhân hạ.” Nhưng anh đến đây thì người Nhật cũng đến, chuyện nan giải rơi xuống khiến anh không kịp đối phó.

“Không. Đây chính là công việc nhân hạ.” Chu Nhĩ Tra nhìn anh, “Ngày trước cũng thế mà bây giờ vẫn vậy.”

Tạ Trạch Ích nhướn mày hỏi, “Là sao?”

“Hội trường hội Hoàng gia xin chỉ thị ba lần, nghe nói phải đến ba bức thư cầu từ khiến thất mới miễn cưỡng đánh động Nữ hoàng. Nữ hoàng không quá coi trọng đoàn đội này, nếu không vì sao ngăn phí lại ít như thế, còn cần ông ấy dùng hơn nửa số vốn của hội Hoàng gia bù vào? Gắn như không ai ở Anh có thể hiểu được, nếu quan trọng thì vì sao không thể thuộc về sở hữu của Anh, mà phải chuyển đến vùng thuộc địa và còn phải uốn gòu yêu cầu hợp tác với chính phủ Trung Quốc? Nhiều lần sai đại sứ liên hệ hợp tác, kết quả lại đem hơn nửa hạng mục chuyển từ vùng thực dân chuyển đến... ừ giới cộng cộng?”

“Thượng Hải là nơi nào?” Chu Nhĩ Tra chỉ ra ngoài cửa sổ mà nói: “Là một nơi lung giập. Trường Giang và cửa biển, vốn dĩ không hợp trở thành thủ phủ, nhưng lại là mảnh đất rất thích hợp để giao lưu ngoại thương. Có điều, thành phố phồn vinh cũng không bằng hành thành trật tự đô thị. Mấy chục năm trước, Người Mỹ cũng mở cửa với quốc đảo nằm ở phía đông nam Trung Quốc: đến nhiều thập kỷ sau, quốc đảo ấy đã có thể bật lên, cũng chứng ta đổ bộ vào Trung Quốc, trở thành một trong các cường quốc. Còn đất nước này thì không làm được gì. Dù là sự kiện Thanh Phổ, đại quân tòa án, thậm chí 30 tháng 5 hay biến cố ngày 12 tháng 4. Trong vòng trăm năm, quyền lợi ở tổ giới là bán có nằm trong tay bốn nước Anh Mỹ Pháp Nhật, người Trung chưa bao giờ được hưởng chút lợi lộc. Nếu ở tổ giới xảy ra ân hận giữa người Trung và người của ta thì Trung Quốc chưa bao giờ thắng, một lần cũng không. Cậu có biết vì sao không?”

“Quan chức chính phủ bọn họ sợ kín chuyện nên mới khảm nầm những nhận. Ngày trước nhà Thanh để dài với ta ra sao thì nay lại để dài với người Nhật như thế. Đã thế thì ta cần gì phải nhúng tay vào tàn cuộc?” Chu Nhĩ Tra khom người đến gần, cười giễu: “Cậu tưởng chỉ vài ba câu hùng hồn của cô bé ngoài kia là người Nhật sẽ động ý thật sao? Đồ trẻ con thôi!”

“Ừm... Thì sao?” Tạ Trạch Ích cười giọng.

Chu Nhĩ Tra vỗ vào anh, khuyên nhủ: “Nên cứ thả lỏng đi, nếu người Nhật đã coi trọng nghiên cứu này như thế thì cứ mở mắt một nhắm một mắt là được. Nếu thành quả sau sáu tuần nữa được cấp trên coi trọng, đến lúc đó chúng ta cũng có thể được chia một miếng bánh ngọt mà không sợ có chuyện mất mặt.”

“Xinh đẹp, yếu đuối, tuy tôi gì không chặt, quyền rồi không thước từ một ai, chỉ cần ta muốn thì ai cũng có thể lên giường à được”. Trước khi đến Trung Quốc, tôi cho rằng câu trên là để nói về phụ nữ Trung Quốc, nhưng đến rồi mới hay, thì ra đây chính là Trung Quốc.” Dừng một lát, Chu Nhĩ Tra nói tiếp: “Cậu mãi không chịu về Anh, còn vì thế mà cãi nhau với cha, chuyện này tôi cũng đã nghe nói rồi.”

Chu Nhĩ Tra chỉ vào chiếc chìa khóa màu vàng trên ngực anh: “Vì sao lại thế? Cậu là sinh viên xuất sắc của Phi Beta. Nếu về Anh, chắc chắn con đường tương lai sẽ rộng mở.”

Tạ Trạch Ích đứng trong bóng tối, có vẻ mất hồn, “Xin lỗi sếp, tôi không muốn trả lời câu hỏi này.”

“Vị Trung Quốc, hay là vị phụ nữ?” Trông mặt xanh da trời due ngầu của Chu Nhĩ Tra nhìn thẳng vào đôi mắt đen lity của anh, vẫn cứ khuyên nhủ: “Dù là về nào thì tôi khuyên cậu đứng thì, cũng đứng ôm ấp hay vọng. Vì kết quả cuối cùng đều như nhau thôi Zoe à. Không k cậu chưa từng nghe nói câu này sao? ‘Trung Quốc là thiên đường của đàn ông phương Tây, là bản tiệc đầy ắp mỹ thực mỹ sắc’, phụ nữ có cao quý đến đâu, chỉ cần chúng ta muốn thì rồi cũng sẽ trở thành thức ăn được đưa lên bàn đợi làm thịt. Có thể cậu chỉ nhất thời chìm đắm trong vẻ đẹp của bọn họ, nhưng ngoài cậu ra, vẫn còn có rất nhiều người muốn hơn cậu để mê đắm. Cậu phải nhỏ thần phận của mình đây Zoe, phải biết chính phủ Trung Quốc vì muốn lung lay chúng ta mà dùng các cô à xinh đẹp đại diện đến tận miệng... Dù có ăn mặc trang điểm thế nào thì cũng chỉ là một à kỹ nữ phương Đông cao cấp, hôm nay cậu lo lên giường có ta, ngày khác cũng sẽ có người khác lo lên được giường à Zoe, cậu phải hiểu, có ta không phải nhà kia của cậu. Nếu có một ngày cậu phải về Anh, với thân phận của cậu, xã hội nước Anh có cho phép cậu lấy một người vợ Trung Quốc không hả Zoe? Bấy giờ cậu chỉ nói hững hờ nhất thời, không nên vì điều đó mà tự tay phá hủy tương lai.”

Zoe, bọn chúng thấp bé thô tục, cậu hoàn toàn không giống chúng, vì sao cậu phải giúp chúng?

Zoe, cậu bây giờ chỉ nổi hứng nhất thời thôi, vì sao cậu phải tự tay phá hủy tương lai?

Nghe những lời giáo huấn của cấp trên, trong đầu anh liên tục xuất hiện câu chất vấn của nhiều năm về trước.

Vì sao có phải giúp bọn họ?

Tạ Trạch Ích mỉm cười.

“Tôi không phải nổi hứng nhất thời, thưa sếp.” Anh động đây, bước ra từ trong bóng tối, có một thoáng chìm trong ánh đèn từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, thấp giọng nói, “Không có gì là khó hiểu cả.”

Chu Nhĩ Tra gật đầu tán dương, “Tôi tin cậu sẽ không để mình mê muội.”

Lúc này sĩ quan phụ tá của Chu Nhĩ Tra đi vào, đưa cho ông ta một chiếc hộp nhỏ tinh xảo. Chu Nhĩ Tra cầm trong tay nhàn, đặt lên bàn rồi đẩy sang Tạ Trạch Ích, chiếc hộp trượt đến trước mặt anh.

Anh vươn tay nhận lấy, mở ra xem, thì ra là một khẩu súng Enfield No. 2 MK1 mới toanh.

“Vị sao?” Anh cầm súng lên nhìn kĩ nhìn tới. Theo lý thì trên mỗi khẩu súng đều phải có số thứ tự, hoặc thậm chí là khắc tên người, ví dụ như khẩu súng anh nhận được lúc vừa lên làm Trung úy, 5 in MK4, bên trái báng súng có khắc chữ WAR FINISH, bên phải là chữ Zoe Tse.

Có một quãng thời gian súng của lính Anh đều là súng lục, vì nó được sản xuất trong chiến tranh nên bên trên đều được khắc chữ WAR FINISH. Nhưng nó rất khó sử dụng nên người ta thường đùa rằng nó không phải là thứ kết thúc chiến tranh, mà là “thứ thô ráp trong thời chiến”.

Anh cầm lấy khẩu Enfield, hít một nhún kỹ, “Ồ Thượng Hải, ngoài trấn áp các cuộc khởi nghĩa ra thì còn có dịp nào dùng đến súng sao?”

“Vũ khí là biểu tượng cho thân phận của người lính. Nếu cậu đã được nâng hàm thì dĩ nhiên súng cũng phải được thăng cấp.” Chu Nhĩ Tra đưa một tờ điện báo cho anh, “Cậu còn có nhiệm vụ quan trọng, giờ dùng tạm khẩu này đã. Đợi lượt súng khác đến thì lại đổi sau.”

Bức điện báo tiếng Anh kia đã được mở ra, dịch sang là:

Sinh viên chống phát xít ở Anh đã liên hiệp với Pháp liên lạc với Vật lý và Hóa học Paris, cử một đội ngũ giáo viên học sinh ngồi tàu Bruno đến Trung Quốc qua đường biển Đông, nhưng lúc này đang bị tàu Nhật chặn lại, giờ đang quanh quẩn ở Penang xin được tăng viện.

Kính trọng,

Tuần trước anh cũng nhận được chỉ thị giống vậy. Anh đã đã mời hai đội ngư dân Quảng Đông làm hòa tiêu cho con thuyền của nhà hóa học người Pháp, lên bờ ở bến tàu ngư dân gần Sân Đầu, sau đó đi bộ thẳng đến điểm đích. Vì núi Thái Bình nhận được tin hiệu từ rất sớm nên thuyền ở Anh cũng đi rất nhanh, khiến Nhật Bản và chính phủ quốc dân đến chậm, xối xoàng bồng không. Khi lực quân và hải quân Hoàng gia vừa khởi hành đi bộ vào uống nước đưa nhai trâu nói chuyện về đàn bà thì hai chiến hạm của hai nước kia mới lững lờ đến.

Lâm Từ Đồng tự biết mình đến chậm, có lẽ soát tiếp cũng vô ích nên cũng nhanh chóng rời đi.

Có bài học trước đó, cả Nam Kinh lẫn quân Nhật đều có thái nghiêm ngặt, sợ nhầm nhà khoa học địa chất lần này khó mà đặt chân được lên địa địa. Ngày đêm lòng vòng giữa Biển Đông và các thuộc địa của Anh ở Đông Nam Á, chỉ chờ có người nghĩ cách đến dần đường.

Anh đốt tờ điện báo kia, nở nụ cười đáng chết.

Đốt xong, sĩ quan phụ tá tắt nến, cầm vải ướt lau sạch tro giấy.

“Mệt à? Hay là đang lo cho tiểu mỹ nhân của cậu?”

Chu Nhĩ Tra vỗ Tạ Trạch Ích khích lệ, sau đó khóa vai anh, hai người cùng nhau ra cửa. Định nghỉ xe đi đến bến tàu thì bất chợt trong màn đêm, dưới đèn đường, anh nhận thấy một chiếc bóng màu xanh lá xù xì mở mình tro trọi len qua giữa hai hàng quân Nhật xung quanh trong tiếng cười bồn chột và ánh mắt theo gấu, người đó thận trọng đi ra khỏi con ngõ.

Đang kiến thức học thuật của bảy mươi năm sau nói cả một ngày, tôi khi bàn bạc xong xuôi với tổ I và Yoshio Nishina thì một trời đã ngai về tây, màn đêm bao trùm thành phố, và con tim có vẫn còn đập mạnh thành thịch.

Nếu hỏi khi này có muốn làm gì nhất, thì đó chính là được gọi cho Từ Thiếu Khiêm, với sự tị mị chấu đau của anh, hai người có thể cùng nhau trao thâu thật kỹ về vấn đề đại địa chấn và rò rỉ hạt nhân một lần. Có đang hường nằm vui khi ôm kho báu trong người, nằm vui này lên quan đến tương lai, ngoài Từ Thiếu Khiêm ra, không còn người thứ hai có thể chia sẻ cùng cô.

Tuy có phần trống vắng nhưng bước chân có vẫn thoăn thoắt. Chỉ ít là, anh sẽ nhanh chóng biết được thời.

Những người khác trong tổ I đã rời đi, Bohr giữ cô và Oppenheimer ở lại rồi rồ kế hoạch. Đến khi xong việc, vì hai người còn có án oán với Fermi cần phải giải quyết nên cho cô rời đi trước.

Sự hưng phấn của cô chỉ kéo dài khi đi ra khỏi tòa nhà cao ốc, lúc nhìn thấy lính Nhật ở cửa thì có bỗng rừng mình. Nhớ lại cả ngày hôm nay, lại nhớ đến cuộc nói chuyện không mấy thoải mái với Tạ Trạch Ích lúc sáng, có đúng chờ ngoài cửa, quần chật áo khoác run rẩy nghĩ anh ta sẽ không thật sự mặc kệ mình đấy chứ?

Tìm hết tầng này xuống tầng khác, lính Anh có gặp dọc đường đều nói không thấy anh đâu. Có ú rừ nghĩ Nếu anh ta thật sự mặc kệ mình thì mình nên làm gì đây? Quay về gọi điện cho cô út, nói với bà là: Tiểu Tà đã bị cháu chọc giận rồi, hay là cho cháu đổi một người khác biết nhẫn nại hơn?

Cô ã không có đâu...

Có thờ dài dầy bất lực, siết chặt áo khoác bước xuống cầu thang. Có về lính Nhật vừa đổi ca, lại vào đêm đương lúc nhảm chán, nhàn gì cũng mới mẻ nên tự ba tụ nảm lại với nhau, khiến con ngõ đủ để hai chiếc xe nhỏ chạy qua bị kẹt đường, chỉ có thể đi cho hai người đi. Cô vừa tới là bọn chúng lập tức huyệt gõ dầy khoai trà, từng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chòng chọc, như thể trong chớp mắt cả áo khoác lẫn sườn xám của cô đều bị lột sạch bách, không mảnh vải che thân đi trong đám đông.

Có cúi đầu bước đi, mặt đỏ bừng, không hề chú ý có bóng người cao lớn đang áp sát tới từ sau lưng, một tay vòng qua eo có kéo có lại gần mình, cúi đầu xuống, thấp giọng nói vào bên tai cô: “Tay tôi hơi lạnh, em ù giúp tôi có được không?”

Không đợi có hoàn hồn, người đó đã rất tự nhiên ôm lấy cô, nhân tiện nhét tay vào trong túi áo bên phải.

Đám người Nhật sau lưng lại huyệt sáo với hai người, đứng tách ra nhường đường.

Tạ Trạch Ích chỉ thờ tay vào túi áo có một khắc rồi lập tức rút ra, không có động tác dư thừa.

Túi áo có nặng xuống, đưa tay vào thì lại chạm phải một thứ lạnh lẽo.

Tạ Trạch Ích vẫn ôm cô, hai người sóng vai bước về phía trước, để lại đám lính Anh Nhật ở sau lưng. Anh vẫn thấp giọng nói: “Lạnh lắm đúng không?”

Có bị thứ kia làm chấn động, cổ họng khô khốc, chỉ biết ngo ngoác gật đầu.

Tạ Trạch Ích mỉm cười, dịu dàng nói: “Bây giờ nó thuộc về em. Sở thử xem bên trên có gì?”

Ngón tay có lướt qua nòng súng, hộp đạn, có súng... cho đến băng súng. Ở ổ băng vẫn còn vương hơi ẩm, hai bên trái phải cũng có khóa chữ. Nhìn ra sau chữ ở bên phải, có giật mình định đặt câu hỏi, nhưng lúc ngẩng đầu lên thì lại đối diện với ánh mắt nóng bỏng sáng ngời của Tạ Trạch Ích.

“Gần đây tôi không mấy khi ở Thượng Hải, giao em cho nó chăm sóc vậy. Tổng cộng có sáu viên đạn, dù có bắn được bao nhiêu viên thì dùng xong nhớ lau sạch vân tay rồi vứt đi, biết chưa?”

Giọng anh rất êm tai, dù là nói tiếng Quảng, tiếng Anh hay tiếng Đức, thậm chí là khi nói tiếng Trung pha lẫn khẩu âm Quảng Đông.

Giờ khóa này ở trong màn đêm vắng bóng người, âm thanh ấy tựa như có ma lực, khiến có buột miệng hỏi, “Nhưng vì sao?”

Anh định đáp với về bóng dũa như bình thường: “Tôi không mời mà đến mà, đúng không?”

Nhưng lời đến khóa miệng, ma xui quỷ khiến lại thành: “Đi Cát đã bảo tôi chăm sóc em mà.”

Đứng là..., không dễ nói đùa.

Anh lắc đầu, cười tự giễu.

Nhưng có không để ý đến chi tiết đó, bản tay tiếp tục mở mồm mặt bên kia của băng súng. Khi thì sờ đến mấy chữ bên phải, lúc lại sờ mấy chữ bên trái, hai từ đơn khiến có mơ màng, làm có không thể buông tay.

Đến khi ra khỏi con ngõ, Tạ Trạch Ích bước có ra, chìa xít hai bàn tay lạnh lẽo, thờ hất ra lần sương trắng.

Anh đứng cạnh có, cười nói: “Cô ba, mạng của Zoe Tse giao cả cho em”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Quyển 1 - Chương 88: Đêm (4)

Sự thật đã chứng minh, năng suất của đại sứ Nhật Bản còn nhanh hơn cả tàu tuần dương của bọn họ. Ngày thứ hai sau khi Tạ Trạch Ích rời đi, có bắt đầu làm hướng dẫn mô tả bản vẽ “bãi hồ”, nhất mình ở viện nghiên cứu suốt một đêm, đến ngày thứ ba thì bản vẽ nháp đã được hoàn thành sơ bộ. Lúc mọi người đang kiểm tra trình toán giá trị bức xạ và khối lượng tối thiểu thì đến ngày thứ năm, than chì tinh khiết cần có đã được vận chuyển đến Thượng Hải qua đường biển, đưa tới nhà máy hóa chất tạm thời ở phía bắc lĩnh sự quản đốc xử lý gạch than chì. Rồi đến ngày tiếp theo, cadmiu lóng, que cadmiu và máy tính toán lượng chiếu xạ cũng được một nhóm vệ binh Nhật Bản, đại diện chính phủ Nam Kinh bị một đưa đến.

Cuối cùng “bãi hồ” được quyết định sẽ xây dựng ở giữa sân cỏ. Vào một tuần trước khi dựng nơi hội, giữa sân nhanh chóng dựng lên lầu thí nghiệm đơn sơ, còn sân thí nghiệm được lắp ráp trong lầu thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm INFT vốn là trường Công giáo được giáo hội Anh chuẩn bị từ năm ngoái. Đến cuối năm 1928 khi trường học sắp xây xong thì đột nhiên lại nhận được tin dữ: bắt đầu từ năm 1929 trở đi, hiệu trưởng và phó hiệu trưởng của tất cả các trường đại học không được là người phương Tây.

Trường nhà xây xong, cha xứ lại không tìm được người Trung Quốc đảm nhiệm chức hiệu trưởng. Cũng không thể chấp tay những tâm huyết chuẩn bị nhiều năm cho người khác được, đáng tiếc này hội Hoàng gia cũng bỏ trường bỏ giáo để thỏa thuận xây dựng viện nghiên cứu vật lý hóa học ở tổ giới công cộng. Sau khi bàn bạc, bọn họ quyết định lấy danh nghĩa của giáo hội thiên chúa Anh nửa tiếng nửa bán cho hội Hoàng gia. Về sau thì tòa nhà dạy học trở thành nhà nghiên cứu, còn sân cỏ trở thành nơi xây dựng lò phản ứng.

Việc chuyển từ trường Công giáo sang viện nghiên cứu diễn ra khá suôn sẻ, cũng vì thế nên việc mời một số giáo sư nổi tiếng thế giới đến tổ giới không làm người khác quá chú ý. Có lẽ đất nước ông ta từng có tham vọng, nhưng ngai tổ giới công cộng thuộc về “không gian quyền lợi cường quốc” nên cũng không dám tranh trợn làm le như Nhật Bản.

Một thời gian dài trước khi người Nhật đến, tuy viện nghiên cứu “bị ngập nghề” nhưng vẫn ở trong “vùng an toàn”, và cũng có một vị hội trưởng hội Hoàng gia đang tích cực đấu tranh dành nhiều lợi ích hơn cho viện nghiên cứu. Anh và Nam Kinh vẫn đang trong giai đoạn đàm phán lợi ích, nhưng giờ đột nhiên Nhật Bản chen một chân vào, chỉ trong chớp mắt mọi quan hệ lợi ích bỗng dạt được một cách suôn sẻ, không biết có được xem trong họa có phúc không.

Từ bị mặt đưa tài liệu cho viện nghiên cứu ra, đột nhiên bên ngoài nói lên âm mưu Nhật Bản quyền góp cho ngành công nghiệp, thương nghiệp và giáo dục của Trung Quốc như thế nào Mọi tờ báo lớn nhỏ đều có tiêu đề như “Thiên hoàng Hirohito coi trọng nghiên cứu khoa học như thế nào”, “Nhật Bản và chính phủ Nam Kinh thương lượng chuẩn bị bỏ vốn thành lập ủy ban tài nguyên Trung Quốc, thúc đẩy quá trình công nghiệp hóa ở Trung Quốc như thế nào” “Thiên hoàng đã có gắng giúp đỡ người bạn cũ Đông Á như thế nào”, và cả những câu từ mập mờ Nhật như “Tình hữu nghị Trung Quốc-Nhật Bản”, “Trung Quốc và Nhật Bản sẽ bắt tay hợp tác”.

Tuy phản ứng nhanh và phản ứng chậm hỗ trợ cho nhau, số liệu của phản ứng chậm sau này cũng có thể được áp dụng vào phản ứng nhanh, song chi trong vòng một ngày, tất cả mọi người không thể không sửa đổi hướng nghiên cứu, có không ít người vẫn rất căm phẫn vì chuyện này. Nhất là sau khi tổng hội thương mại Thượng Hải và đội vệ binh Nhật Bản đích thân đưa các tài liệu đến, rồi mấy tờ báo mập mờ Nhật Bản trong hai ngày qua, có không ít nhà nghiên cứu ngày trước không hiểu rõ về Trung Quốc làm cũng nhiều ít biết được bản chất “đần tộc yếu đuối” này, khiến có không ít lần bị nhin với ánh mắt lạnh lùng thủ địch.

Không biết có phải người có ý thời phỏng sức mạnh của Nhật Bản không. Dưới sự khuấy đại đấy, rất nhiều tờ báo trong và ngoài nước lên tay hoài nghi về độ tin cậy của nghiên cứu của “Khám phá neutron” về khả năng nghiên cứu khoa học của người Trung và đất nước này. Một vài tờ báo tiếng Anh nổi tiếng không hạn mà cũng dự đoán giải thưởng Nobel Vĩ năm ruy sẽ rơi vào tay nhà vật lý người Pháp với phát hiện về lý thuyết sóng điện từ.

Bohr tạm thời không giải thích gì thêm với các thành viên. Trên thực tế, chính ông cũng bản đến mức sút đầu bể trán. Ông không phải là người chuyên kiến, không thể như Lâm Trí chi trong vòng mấy ngày có thể nhanh chóng hiểu hết và cũng tiếp nhận một lượng lớn tin tức, rồi còn có thể truyền đạt tất cả lượng thông tin đó đến các thành viên. Lúc ông đang vật lộn để hiểu được nó, hầu hết các thành viên cũng chỉ theo bản năng nhận lệnh tính toán, làm hết phần này sang phần khác, không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Còn có một nguyên nhân khác nữa: dù ông có nhận được điện báo báo mặt cấp cao mới, nhưng ngày nào còn ở trong tâm mắt của người Nhật thì ngày đó ông không thể phát tán tin tức có lợi cho cô, còn có thì vẫn bị các thành viên hiểu lầm.

Duy nhất một việc khiến có vui có đó là, gần như đã có nguồn thông tin được xác nhận, Từ Thiếu Khiêm sẽ giành Huy chương vàng Elizabeth năm nay với luận văn “Sự tồn tại của sao đặc”. Trong thời đại mà thiên văn học không đủ điều kiện nhận giải thưởng Nobel, thì Huy chương vàng Elizabeth chính là vinh dự lớn nhất của một nhà thiên văn học có thể có được trong đời. Nó không chỉ mang lại danh tiếng lớn cho mọi dự án tiếp theo của người đó, mà còn gián tiếp thừa nhận độ tin cậy của bài viết “Sự tồn tại của notron” trước đó.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi rời khỏi đối cảnh của Từ Thiếu Khiêm, có cảm nhận được rất rõ sự mệt mỏi và xem thường giữa nhà khoa học nam và nữ trong thời đại nam quyền này. Dù năng lực của có có sức thuyết phục đến đâu thì cũng vô dụng, vì có vẫn không thể làm chủ được trong phạm vi nhỏ. Còn nếu có người ra mặt vì có, ví dụ như Oppenheimer hay Bohr thì lại bị người ngoài chỉ trích dìm xù có thành kiến.

Điều làm có khó sở nhất đó là mỗi khi các thành viên nhắc đến “Trung Quốc”, trên mặt Oppenheimer ngày càng không che giấu sự thất vọng và xem thường về quốc gia này. Mỗi lần thấy anh, dù không nói nhưng có vẫn có thể cảm nhận được trên mặt anh viết rõ: nỗ lực chúng ta bỏ ra sẽ không được báo đáp. Sau sáu tuần, dù Nhật Bản có rút lui hay không, thì ngày nào còn có chính phủ của tổ giới nghiên cứu của chúng ta mãi mãi là thứ nằm trong túi người khác.

Cuối cùng mâu thuẫn cũng bùng nổ.

Một ngày nào đó khi có đang nằm chợp mắt trên sân thí nghiệm, Bohr ở dưới gọi một tiếng làm có giật mình hoảng tỉnh, thấy ông nghiêm mặt đứng bên dưới, ngoác tay với có: “Lại đây, Oppenheimer và tôi muốn nói chuyện với em một lúc.”

Có mơ màng đi theo. Hai người băng qua sân cỏ, quay về tòa nhà thí nghiệm, vừa lên tầng hai thì cửa phòng giám sát mở ra, có người dè dặt vẩy tay ra hiệu hai người nhanh chóng đi vào.

Bohr và có một trước mặt sau đi vào phòng giám sát, cửa lập tức khép lại. Có hai thiết bị giám sát đối lập nhau ở trong phòng. Lúc này đang là lúc báo ban thay ca, nên trong phòng ngoài mấy người phụ nữ da trắng ra thì chỉ có Fermi và Oppenheimer bên cửa sổ.

Thậm chí có còn chưa kịp chào hỏi câu với Fermi đã lau không kịp, vừa thấy hai người đi vào, Oppenheimer đang dựa vào cửa sổ không vui nhéo mắt lại, hỏi thảng: “Vậy có nghĩa phản ứng chậm có thể chữa cháy được thật rồi. Nhưng sau đó thì sao? Phải Nhật đến chuyện này đã khiến chúng ta bại lộ, sau này thí nghiệm sẽ làm thế nào đây?”

Có nhìn Bohr rồi trả lời: “Tất cả mọi người ‘giải tán’, trở về nơi cần về.” Có có ý nhấn mạnh vào hai chữ “giải tán”, để mọi người biết “giải tán” này không phải là giải tán theo nghĩa đen.

Oppenheimer bật cười ha ha, sau đó lại hỏi: “Giải tán đi đâu? Ài ung hộ?” Nói được, anh ta cũng chẳng thêm nhàn Sở Vọng, lại ra mấy tờ báo gần đây, trực tiếp vặn hỏi Bohr và Fermi “Đi theo Trung Quốc thăm Nhật, nghiên cứu của chúng ta mãi là thứ đó của người khác, chẳng lẽ không đúng? Trung Quốc không có điều kiện để thực hiện nghiên cứu này. Dù là trong hai, nhân lực hay trình độ an toàn. Rồi rằng có nhiều quốc gia có điều kiện nghiên cứu tốt hơn, vì sao cứ phải đến ở cái mảnh đất không có hy vọng này làm gì?”

Mỗi một câu nói của anh ta đủ đâm thẳng vào tim có. Nhưng bây giờ, có không thể nói với anh ta là: dù thành quả nghiên cứu lợi cho tay Nhật Bản thì cũng có cơ hội khiến bên đó thiệt thòi hơn được.

Có không thể nói trước với anh ta là chín năm sau Nhật Bản sẽ xâm lược Trung Quốc, đương nhiên càng không thể nói cho anh ta biết tính toán “độc ác” liên quan đến rõ ràng nhất.

Nhưng lúc này, Bohr lại nói: “Vậy cậu cho rằng ở đâu thích hợp hơn?”

“Canada, Hoa Kỳ, Vương quốc Anh, hoặc là Đức hay Cộng hòa Séc ... Có nước giàu có, có nước rộng lớn, có nước đã khám phá đủ uranium và có quân bị đầy đủ. Trên thế giới này có rất nhiều nơi, mà mỗi một nơi đều có điều kiện tốt hơn nhiều so với Trung Quốc!”

Bohr nhìn anh ta chăm chấp, hỏi: “Vậy cậu nói cho tôi biết, dựa nghiên cứu này đến những quốc gia mà cậu nói là có điều kiện đủ, đến khi thành công, cậu có cách gì đảm bảo bọn họ sẽ không sử dụng nó không?”

Oppenheimer im lặng.

“Có thể cậu sẽ thổi phồng đức tính tốt của vài quốc gia. Nhưng có lẽ cậu đã quên, với những kẻ cầm quyền thì trong mắt bọn họ chỉ có mở rộng lãnh thổ và lợi ích quốc gia. Năm 1731, người Anh đã đối xử trước Anh-đăng ngoan cố chống cự thế nào, đã làm gì để đủ không chiến mà vẫn thắng? Lúc xảy ra chiến tranh thế giới, Đức đã phải đập viên rai khuẩn bệnh than đến quân Đồng minh thế nào? Cậu có đảm đảm bảo trong điều kiện có quân bị mạnh mẽ, sau khi có được ‘nó’, những kẻ cầm quyền sẽ không vì ham muốn cá nhân mà đưa ra quyết sách trái với tiền bộ nhân loại không? Cậu có hiểu với tôi không? Sử dụng ‘nó’ tuyệt đối không phải là mục đích duy tính ban đầu của chúng ta khi tiến hành nghiên cứu.”

Anh ta lắc đầu, “Nếu bị mất về ‘nó’ không bị tiết lộ, thì Nam Kinh sẽ không vì thức được tính thiệt hơn trong đó, như vậy chúng ta cũng không thể chắc chắn cuối cùng Nam Kinh sẽ đứng trên lập trường của ai. Đến lúc đó, bọn họ sẽ lấy danh nghĩa gì để ‘đuổi việc’ chúng ta, và đuổi đi đâu?”

Thấy Oppenheimer vẫn chưa hiểu, Fermi cười trăn an, nói: “Rutherford đã đến Giang Tây, lấy danh nghĩa Giang Tây mời Pháp liên hệ với học viện Vật lý và Hóa học, mời nhóm địa chất ưu tú nhất của học viện và cả Cambridge đến. Nhóm đầu tiên đã cập bờ từ biển Đông, nhóm thứ hai cũng sắp đến rồi.” Sau đó lại vò vai anh ta, “Chờ thêm chút nữa đi.”

Anh ta buông tay: “Vậy chúng ta đánh đi một bước nhìn một bước, nếu thực sự không được thì sẽ bị đuổi việc?”

Có nhếch môi, thốt ra câu an ủi rất không thích hợp: “Oppenheimer à, sẽ không đâu.”

Anh ta nhướn mày, chất vấn: “Sao có biết sẽ không?”

Có chớp mắt: “Tin tôi đi, chắc chắn sẽ không. Lò phản ứng chậm có cảm độ rất lớn với Nhật Bản. Chỉ cần bọn họ muốn thành quả của lò phản ứng chậm, thì chúng ta chắc chắn sẽ có điều kiện tiến hành nghiên cứu tiếp.”

Có vừa dứt lời, đến cả Fermi cũng không hiểu: “Vì sao có lại tự tin người Nhật sẽ giữ cam kết như vậy?”

Fermi tưởng có tin rằng Nhật Bản sẽ làm theo “quyền lợi đường sắt Mãn Châu, rút khỏi Thượng Hải và không bao giờ khai chiến”, sau một thoáng im lặng, anh ta dùng ánh mắt hỏi Bohr, sau khi được cho phép thì Fermi dịch đến gần, “Lizzy, tôi bị Bohr đưa đến phòng giám sát đã lâu, lấy được vài tài liệu có liên quan đến người Nhật. Tôi nghĩ, có lẽ có cũng hiểu quốc gia có yếu đuối thế nào và người Nhật ác độc ra sao, có chỗ nên lẹ quan quai.”

Fermi nháy mắt với một cô gái người Pháp đang đeo tai nghe. Một lúc sau, một chồng hồ sơ tình báo đã được mở hĩa được đặt lên bàn trước mặt cô. Từng tập hồ sơ đa bỏ chồng lên nhau, dày chừng một bàn tay.

Bàn đầu tiên được viết bằng tiếng Anh: “Lữ Thuận rơi vào tay giặc”.

“Trong chiến tranh Thanh-Nhật năm 1894–1895, đại triều đại nhà Thanh thảm bại, một Nhật Bản nhỏ bé đã toàn thắng. Vào ngày 21 tháng 11, Nhật Bản đã chiếm được Lữ Thuận và và tàn sát cả quận. Sau khi xâm chiếm được quận, tổng chỉ huy đã ra lệnh: “Giết sạch.” Tướng Yamaji Motoharu nói rõ: “Giết người, thủng chực. Càng giết được nhiều thì càng được thắng chực.” Chỉ trong bốn ngày ba đêm, cả một quận càng với hơn 15.000 người nay chỉ còn lại 36 người may mắn sống sót... Quân Nhật ép người dân phải nhảy xuống ao hồ, chém đầu, chặt eo, đâm ngực, mổ bụng... Mười lĩnh Nhật bắt được rất nhiều người tị nạn, buộc bím tóc đuổi sam lại với nhau, “lãng trí” từng người một, cầm ngọn tay, cánh tay, chân, cắt tai, móc mắt, chặt đầu...”

“Điều hài hước nhất là: Lữ Thuận là căn cứ của Hải quân Bắc Dương, là “cảng quân sự đầu tiên ở Viễn Đông”, có đến 78 khẩu đại pháo và 15.000 quân đồn trú. Lữ Thuận tuyên bố “có thể có thủ trong ba năm” lại không thể chống cự nổi một ngày. Quân đội Nhật Bản vừa lên đường thì Đại Liên, đạo đại Cung Chiếu Dư nhận được thông tin đã lập tức đem theo gia quyến ngồi thuyền bỏ trốn. Ba tướng Hoàng, Triệu, Vệ thấy đại sự không ổn, cũng lần lượt chạy khỏi Lữ Thuận. Quân đồn trú bị bỏ lại, ngoài hơn 2.000 người tử thương ra, những người khác cũng đã “biến mất”. Bàn đảo Lữ Thuận với hơn hai mươi pháo đài, quân đội Nhật chỉ mất một ngày với 280 người thiệt mạng đã thuà tóm được quận. Năm 1907, vì để chiếm lĩnh Nga mà quân Nhật đã trú quân tại Lữ Thuận, nhưng cuộc chiến lại kéo dài nửa năm và chết 60.000 người.”

Một bức ảnh chụp một người phụ nữ bị hãm hiếp rồi giết chết, chặt ngang người cùng với tấm ảnh về đồng thi thể chất cao như núi xô ra, khiến trán cô rì mả hồi hộp. Thế hệ sau chủ yếu biết đến Cuộc thám sát Nam Kinh nhiều hơn, nhưng không biết trong chiến tranh Thanh-Nhật còn có sự kiện đại tàn sát Lữ Thuận bị thảm hơn thế nhiều. Tự tay chôn vùi vong hồn bách tính, ngoài quân Nhật mất trí hung hãn ra thì còn có cả quan viên Mãn Thanh thực nát.

Điều càng khiến người ta đau lòng hơn cả là những dòng bình luận cuối cùng trong tập hồ sơ: *“Nhật Bản toàn thắng trong Chiến tranh Thanh-Nhật, thắng chiến tranh và cũng thắng được cả luận. Cộng đồng quốc tế đã ca ngợi Nhật Bản, gọi Chiến tranh Thanh-Nhật là ‘sự kiện mang tính cột mốc để Nhật Bản trở thành một quốc gia văn minh trường thành’.”*(1)

Có tiếp tục lật xem, một bản báo cáo tiếng Anh trong một tờ báo Anh Quốc đã viết: *“Sau khi Hải quân Bắc Dương bị tiêu diệt, Hội Chữ thập đỏ Nhật Bản đã chủ động chăm sóc y tế cho những người bị thương, cũng tái tái cả các tù binh, còn cho phép chính quyền nhà Thanh chờ lính cứu của từ lệnh Hải quân Bắc Dương là Đình Nhữ Xương đi.”*

Có gái người Pháp lại đưa đến một bức điện báo kèm bản dịch.

Phiên phiên dịch trên giấy có viết:

—— “Bệ hạ” hạ lệnh chuẩn bị thành lập một “đơn vị phòng chống dịch bệnh và xử lý nước”, tìm kiếm cơ hội tiến hành nghiên cứu gỗ thô.

“Đây là điện báo tôi qua lấy được. Có độc hiểu được không?”

Tin đập thình thịch, có khó thở gật đầu.

“Bệ hạ” Thiên hoàng Hirohito là một nhà sinh vật học “vĩ đại”, người đã từng vì lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn mình mông là vùng thử nghiệm của mình. Đơn vị phòng chống dịch bệnh và xử lý nước là tiền thân của đơn vị “731” khét tiếng đời sau”, và “bổ thố” chính là ám chỉ người Trung Quốc. Có đôi lúc, bọn họ cũng gọi người Trung Quốc là “vườn Trung Quốc”.

(“Đơn vị 731 là một đơn vị nghiên cứu và phát triển và khí hóa-sinh của Quân đội Hoàng gia Nhật Bản, đơn vị này đã tiến hành nhiều thí nghiệm nguy hiểm trên cơ thể người trong chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai (1937-1945) và chiến tranh thế giới thứ hai. Nó được coi là một trong những tội ác chiến tranh khét tiếng nhất của người Nhật.)

Fermi thấp giọng nói: “Đã hiểu chưa? Nhật Bản đã quen với việc thao túng dư luận, dẫn lên vớ kịch ‘nền văn minh’ cho người phương Tây xem, cơ giấu chân tướng về vụ tàn sát ở Lữ Thuận. Có phải rất giống vụ gần đây không? Quyền góp cho Trung Quốc xây dựng ngành công nghiệp, công thương nghiệp, hừa sẽ rút khỏi Thượng Hải và từ bỏ kiểm soát đường sắt Mãn Châu, nhưng sau lưng lại có tính toán khác. Có trời mới biết sau khi có được kết quả của lò phản ứng chậm, bọn họ lại sẽ tạo ra dư luận, lật lọng trở mặt như thế nào?”

Trong chớp mắt, đột nhiên có xuất hiện ao gác. Trong một tích tắc, dường như có vô số đầu kim đâm về phía cô, dụng dịch trong ống tiêm viêm: giang mai, bệnh than, dịch hạch*... Toàn thân có ngứa ngáy, mồ hôi đầm đìa.

(“Tác giả đang ám chỉ đến cuộc chiến tranh sinh học của Nhật Bản. Theo Wikipedia, “hàng chục ngàn, và có lẽ có tới 400.000 người Trung Quốc đã chết vì bệnh dịch hạch, bệnh tả, bệnh than và các bệnh khác” do chiến tranh sinh học.)

Có độc tiếp —— bức thứ hai là “Formosa Đài Loan”: mồ hồ sơ ra, đập vào mắt chính là những cỗ thi thối ngổn ngang cùng đầu người lìn kóc. Dưới hình viết: *“Năm 1895, nghĩa quân Đài Loan đấu tranh chống Nhật Bản chiếm đóng đã bị tàn sát. Cuộc kháng chiến của người Đài Loan chưa bao giờ chấm dứt...”*

Bức thứ ba là “Vụ tàn sát ở Tế Nam”...

Oppenheimer và cô gái nước Pháp vô cùng cảm phần trước sự ác độc của người Nhật.

Xem từng tấm hình một, có chỉ cảm thấy một lời khó khốc. Mồ hôi ướt đầm văng trăn, cổ ngứa đầu lên, mồ niệng muốn nói chuyện nhưng lại không thốt ra được câu từ.

Fermi vỗ vai cô, khẹp hồ sơ lại để cô không bị kích thích thêm

Bohr trăn an: “Hôm nay cho em xem những thứ này chỉ là muốn để em chuẩn bị tâm lý: quả thật Trung Quốc không có đủ điều kiện tiến hành thí nghiệm ‘nó’. Nếu lò phản ứng chậm hoàn thành, Nhật Bản sẽ không giữ lời, mà Nam Kinh vẫn về phe Nhật, cũng vì thế nên chúng ta sẽ phải chuyển đến quốc gia khác thích hợp hơn, ví dụ như Mỹ... Hoặc là thí nghiệm sẽ chấm dứt trong thất bại, nhiều năm sau tự tập tiến hành lại, tôi cũng không cảm thấy kỳ lạ. Cũng nhắc em nên cảnh giác với lần này, đừng có lẹc quan quai.”

Có mỉm cười với Bohr, bầy tỏ mình không sao.

Sự biến thái của người Nhật và sự thù hận giữa Trung Quốc và Nhật Bản không phải mới có từ sau sự kiện Phụng Thiên và năm 1937*. Người Nhật Bản vốn luôn xem thường người Trung và cũng đã áp ù âm mưu từ lâu, lịch sử xâm lăng 80 năm* đến tận 1945 mới kết thúc, tuyệt không phải chỉ một vụ “thảm sát Nam Kinh” hay “tám năm tàn khốc chiến”*** là có thể giải thích được rõ ràng

(“Sự kiện Phụng Thiên hay còn gọi là sự kiện Mãn Châu là một sự kiện do quân đội Nhật Bản sắp đặt để lấy cớ xâm lược đông bắc Trung Quốc năm 1931.)

(**80 năm là tính từ lần đầu tiên xảy ra chiến tranh Thanh-Nhật lần 1 là năm 1894 cho đến khi kết thúc chiến tranh lần 2 là năm 1945.

(“Thảm sát Nam Kinh cũng thường được gọi là vụ “Cường hiếp Nam Kinh”, là một tội ác chiến tranh do quân đội Nhật Bản tiến hành bên trong và xung quanh Nam Kinh, Trung Quốc sau khi thành phố này rơi vào tay Quân đội Thiên hoàng Nhật Bản ngày 13 tháng 12 năm 1937. Tám năm kháng chiến là chỉ cuộc chiến Trung-Nhật lần thứ 2.

Đây là lý do tại sao tuy 1932 và 1937 chưa đến, phía Đông Bắc vẫn chưa kêu gọi bảo động, Nam Kinh vẫn chưa bị tàn sát... khi có đưa ra quyết định về lò phản ứng chậm vài ngày trước đó, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy bị bách nghệt thờ và cũng dự đoán được về trận động đất khí tượng học sẽ xảy ra, thì có chẳng hề có chút gì gọi là tội lỗi.

Nói có hợp hội cũng được, biến thái cũng được.

Khoa học vô tội, nhưng xâm lăng lại có tội. Ác giả ác báo, nợ máu ắt trả bằng máu.

Có chưa bao giờ lẹ quan.

—

(1) Thông tin thêm từ Wikipedia, người phương Tây đã nhận xét cuộc chiến Thanh-Nhật như sau:

Chiến thắng của Nhật Bản trong chiến tranh là kết quả của hai thập kỷ nỗ lực công nghiệp hóa và hiện đại hóa trước đó. Chiến tranh thể hiện sự vượt trội của chiến thuật và huấn luyện của người Nhật nhờ áp dụng kiểu quân sự Tây phương. Lục quân và Hải quân Đế quốc Nhật Bản có thể giáng cho quân Thanh hàng loạt bại bại qua tám trận sa, tình thần bại, chiến lược và sức mạnh tởi cực. Uy thế của nước Nhật tăng lên trong mắt quốc tế. Chiến thắng này đánh dấu việc Nhật Bản vươn lên thành một thế lực trong khu vực (nếu không phải là một cường quốc) theo nghĩa tương đương với phương Tây và là thế lực thống trị ở Á Đông.

— Trích “Các bản bằng quyền lực mới đã ra đời. Về thể thống trị trong khu vực dài hàng thiên niên kỷ đột ngột kết thúc. Nhật Bản trở thành cường quốc số một châu Á, vị thế sẽ duy trì trong suốt thế kỷ 20”. *Paine, The Sino-Japanese War of 1894-1895: Perception, Power, and Primacy.*

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Đêm (5)

Tất cả thành viên ở tổ I bận đến nỗi chẳng không chạm đất suốt hai tuần liền, và cũng đã mấy hôm Sở Vọng không được ngủ ngon. Quá trình xây dựng dài thán chi và sửa đổi bản vẽ gần như được tiến hành song song. Mấy ngày liền thức thâu đêm ở viện nghiên cứu, mệt tới mức ngã vật ra trên đài ở dưới sân, chỉ cần vừa đặt mông xuống ghế là lập tức ngủ ngay, nhưng ngủ chưa được nửa tiếng thì lại có người cầm bản vẽ đến hỏi chỗ sửa... Cứ như thế, trong khoảng 10 ngày có chỉ quay về đường Ferguson một hai lần, cộng lại cũng không biết có ngủ đủ 30 tiếng không.

Điều duy nhất làm có khó chịu là, từ sau lần hội bộ tổ I nói chuyện bàn bạc, có đột nhiên bị Sakuma Ichiro để mất. Những lời ngỏ nghiên cứu bản vẽ ở dưới sân huy khi đi lướt qua nhau ở cổng viện nghiên cứu... có thường xuyên cảm nhận được một ánh mắt, ngoài đầu lại, đúng là gã Sakuma Ichiro đang nhìn có chống chông từ xa. Ánh mắt của gã rất khó hiểu, mang theo ý từ ngấp nghé và theo dõi, không phải là ánh nhìn tán thưởng và ngưỡng mộ giữa nam và nữ.

Mỗi một lần có chạm vào tầm mắt của Sakuma Ichiro, ánh mắt ấy luôn khiến có rung mình nổi da gà. Oppenheimer còn từng một lần nói thẳng ra: "Ngài thiếu tí, tôi cho rằng sự có mặt của anh đang làm phiền đến tiến triển thí nghiệm của chúng tôi."

Sakuma Ichiro mặt dày đáp trả: "Tôi đứng nhìn từ xa mà, làm phiền gì đâu?"

"Tôi nghĩ trước khi đến đây, hẳn anh đã xem qua chương trình gửi bị mất."

Gã ta cười khi báo: "Thứ nhất, tôi không hiểu các anh đang nghiên cứu gì, thứ hai, tôi có hứng thú với nhà khoa học nữ của các anh còn nhiều hơn là khoa học. Nếu có ấy đích thân mời tôi nói đi thì có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại."

May là trước khi đi Tạ Trạch Ích đã có dặn dò, mọi việc đi về đã có Benjamin đưa đón, hầu hết thời gian còn lại có đều ở cùng với mọi người trong viện nghiên cứu. Nếu Sakuma Ichiro muốn giờ trò thì cũng không tìm được cơ hội.

Sau khi kết cấu có trùng với nội hoi dân hình thành, sản thí nghiệm cũng cần được nâng cấp để ổn định hơn. Vậy là trong vòng một tuần, một nhóm công nhân Trung Quốc khỏe mạnh đã được viện nghiên cứu thuê với giá nhân công rẻ để xây dựng đài thí nghiệm. Sakuma Ichiro dẫn một đám lính Nhật và một vài binh sỹ khác dẫn quân Anh đứng bên ngoài canh gác. Có hội tiếp xúc dần tăng lên, qua khe cửa phòng làm việc, có luôn phải chịu đựng sự quấy rầy đến từ Sakuma Ichiro.

Benjamin ở đối diện như hầu không hề nói có nửa bước, Sakuma Ichiro đáp đầy rồi dùng để giám sát trong tay, nờ nư cười đầy hàm ý: "Xem ra thượng úy Tạ của chúng ta rất để ý đến có đấy. Kể ra cũng phải, Thượng Hải quá không an toàn, nhất là đối với một có gái Trung Quốc xinh đẹp lại còn đẹp tần."

Gã có ý nhận mệnh vào hai chữ "Trung Quốc", rõ là có ý ám chỉ. Quả thật ở ngõ Phong Nguyên từng có một có gái Trung Quốc rất đẹp gặp chuyện, có điều chuyện này ngoài người trong cuộc ra thì cũng chỉ có gã với được hạ của gã và Sở Vọng biết. Gã là người gây họa, nhưng lại trắng trợn khoe khoang về sự tàn ác của mình ở trước mặt nhân chúng, chỉ đơn giản là vì gã không sợ.

Từ lúc khóa lễ trước mặt người Nhật, ai ai ở viện nghiên cứu cũng căng thẳng tới độ, hầu như chưa được ngủ ngon giấc. Nhất là Sở Vọng, có vẻ cũng mệt một, không có thời gian liếc mắt đến gã ta, thấy Sakuma Ichiro thì cũng làm như không thấy. Nhưng chỉ cần nghĩ ngợi chốc lát là lần nào Sakuma Ichiro cũng nắm cơ hội lại gần nói chuyện với có.

"Cảm giác thế nào?" Trong tuần thứ hai sau buổi bàn bạc lần trước, một hôm nào đó, Sakuma Ichiro ngồi trên khán đài gần có, hỏi một câu khó hiểu.

Có loãn để ý đến gã, chỉ lập mắt nhìn tiến độ xây dựng gần gũi qua hình quả cầu ở giữa sân. Ở trên khán đài sau lưng có, các tổ viên ở tổ khác cũng đang ngời ngời nói chuyện với các nghiên cứu viên và lính Anh trên sân. Có một môi không muốn động đậy, nhiều người đang nhìn như thế, chắc cũng không đến nỗi gặp chuyện ngay همین, thế là cứ mặc kệ gã ta luyên thuyên, có tạm thời bị tạt không nghe.

Sakuma Ichiro lại bỏ sung: "Điện báo của Thiên hoàng tuần trước, bọn họ cho có xem rồi đúng không?"

Sở Vọng giật thót, nghiêng đầu nhìn gã chăm chăm.

Sakuma Ichiro hừ hai tiếng: "Nghe nói trên đỉnh Thái Bình có một đài thiên văn rất ghê gớm. Người Anh xin xây dựng đài ở tổ giới không thành, thế là người thầy thám ái của cô tự mình cảm đau, đối đài thiên văn ở núi Thái Bình thành đài vệ tuyến sóng dài quân dụng." Gã ta nhàu mày, tay miệng vẫn cười nhưng lại như đang thuật lại nội dung tờ báo nào đây: "Gần như không có điểm nào trong quá trình gửi sóng điện từ đi đỉnh Thái Bình. Ở nơi gần điệp của nhiều quốc gia tranh giành nhau, xír Càng Thom gần như bị coi là kẻ thù nguy hiểm của các gấn điệp từ khắp nơi trên thế giới." Rồi gã vờ tay khen ngợi: "Đúng là lợi hại."

Gần xanh trên mặt có giật giật, "Rồi sao nữa?"

"Có không thấy tức ỉ?" Sakuma Ichiro bêu môi to vẻ xót xa, "Đôi biết chúng tôi sẽ để trở mặt trước yêu cầu của có, nhưng có vẫn phải thực hiện lời hứa sáu tuần của mình. Tắt thay cho một nhà khoa học vĩ đại, một nhà khoa học nữ, tôi thấy buồn thay có đấy. Độc tổ điện báo kìa, chắc chắn có rất muốn xác chứng tôi đúng không? Nhưng có chỉ có thể nhận nhận."

"Quái đúng là nên xác anh ra." Có nờ nư cười gài là với gã, "Hơn nữa tôi chưa bao giờ nghĩ ngờ điều này."

Sakuma Ichiro nghe thế thì đột nhiên cười phá lên, khiến công nhân và nhân viên nghiên cứu đi ngang qua không khỏi ghé mắt nhìn. Benjamin đứng cạnh từ xa cũng giật mình, lập tức dẫn người lại gần.

"Tôi sẽ gửi kỹ quyền ao trọng của có, nhà khoa học nữ Trung Quốc thân yêu của tôi." Hẳn ta cười rồi thốt: "Có biết không, tôi có hứng thú với có còn hơn cả thí nghiệm khoa học." Sakuma Ichiro vừa nói vừa nhìn Benjamin đang đi đến, "Tay thượng úy kìa đúng là quan tâm có chu đáo. Xem ra anh ta cũng biết tôi có hứng thú với có." Rồi gã lộ đầu ra hỏi: "Có biết ý sao tôi có hứng thú không?"

Có nhìn chăm chăm mặt đất, theo mắt cười nói, "Ồ. Tôi không muốn biết."

Sakuma Ichiro không những không cảm thấy xấu hổ mà còn cứ gắp người, nói, "Tôi xin lỗi vì tuần trước đã khinh thường có." Rồi lại báo, "Nhà khoa học nữ xuất sắc như có, theo lý mà nói thì nên nhận được nhiều ưu đãi hơn. Rõ ràng là có sẽ có tiền đồ xán lạn! Nhưng có nhìn có đi, quốc gia của có có thể đem lại cho có những gì? Che chở? Danh tiếng? Không hề! Đúng là làm người ta thất vọng!"

Có cúi đầu xuống, đột nhiên bật cười mà chẳng nói gì.

Gã ta bày tỏ ước mong thì lại hướng dẫn từng bước: "Thiên hoàng của chúng tôi rất coi trọng khoa học. Đến thời điểm hiện tại, sinh vật học của đế quốc Nhật Bản đang dẫn đầu toàn thế giới. Nhưng kỹ thực, chính Thiên hoàng là một nhà sinh vật học vĩ đại có một không hai. Nếu có đồng ý từ bỏ quốc tịch Trung Quốc, chắc chắn Thiên hoàng sẽ dùng lễ nghi cao cấp chào đón có."

Sở Vọng nhướn mày, "Ví dụ như ỉ?"

Thấy có vẻ thích thú, Sakuma Ichiro nói: "Có sẽ có phòng nghiên cứu riêng của mình, cũng có trợ thủ riêng. Nếu nghiên cứu gặt hái được thành quả thì nhất định Thiên hoàng sẽ đích thân trao huy chương văn hóa cho có. Nhưng với điều kiện là có phải từ bỏ quốc tịch Trung Quốc, gia nhập quốc tịch Nhật Bản." Rồi gã cười bỏ sung: "Biện pháp đơn giản nhanh chóng nhất là gì cho một người chồng Nhật Bản có thân phận hiền hách!"

Lúc nói những lời cuối cùng, gã bắt gác xác hai tay ra, tỏ vẻ mình chính là người "có thân phận hiền hách" đó.

Sở Vọng cười thầm: Gã Thiên hoàng tội phạm chiến tranh biến thái của các người? Có đến mời tín nhà người!

Lại có một hôm, sau khi có tính toán xong lực chịu nên của "nồi hơi", lúc giao nhiệm vụ, thành viên của tổ I chỉ điểm công nhân xây dựng dài thán chi, có không có việc gì làm nên lui ra ngoài nép đám đông. Dưới bao ánh mắt, đột nhiên Sakuma Ichiro mặt dày hỏi: "Nhà khoa học nữ xuất sắc của chúng ta có hứng thú gì cho người Nhật không?"

Có còn chẳng buồn nhìn gã: "Không hề."

Sakuma Ichiro có vẻ khó tin: "Nhưng ý sao? Có không biết có bao nhiêu phụ nữ Trung Quốc muốn gã cho tới u. Thậm chí sau khi tôi làm ra những chuyện lỗ mông với bọn họ, họ còn quý xuống trước mặt tôi, khóc lóc răn nỉ tôi đưa họ đi..."

Gã vừa nói vừa bắt chước cử chỉ quyến rũ của phụ nữ, vẻ cũng thâm tình đến lại một màn. Một hồi sau, gã cười to ha ha: "Đương nhiên là tôi chi đùa thôi, có đúng coi là thật. Dù gì thì, trong thâm tâm phụ nữ phương Đông, đàn ông da trắng mới khiến người ta say mê. Bọn họ cao to dũng mãnh, có khi khải phi phạm của đàn ông, bọn họ ốm có vào lòng, hơn có liên tục khiến có không thể chạy thoát, cho tới khi có tan ra trong vòng tay của họ..."

Sakuma Ichiro vừa nói vừa mặt dày diễn lý vẻ cũng sống động, cứ như thể đang thật sự ôm ấp một người đẹp Đông phương trong lòng, làm mấy gã người Nhật cười phá lên. Một nữ nghiên cứu viên người Pháp nghe không được, không nhận được cau mày mắng: "Đồ biến thái!"

Gã cũng chẳng hề buồn, cười cười quay sang hỏi Sở Vọng: "Hay là tay sĩ quan Anh Quốc có gương mặt phương Đông kìa mới làm có say mê?"

Tuy gã ăn nói bỗ bã nhưng không tạo thành tội lỗi, đối tượng trêu đùa cũng chỉ có một mình Sở Vọng, tổng cộng cũng không nói mấy câu nên không tính là làm phiền người ngoài.

Sở Vọng mặt gấn chết nên cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ coi gã là không khí.

Có điều hôm đó có vẫn bị nữ nghiên cứu viên kia kéo cách xa gã ta. Đến hôm sau, các có gái mới cho có hay: người bạn của có ấy ở phòng giám sát tầng hai có nói, rất nhiều lính Nhật tinh thần có vấn đề. Đặc biệt là những kẻ còn trẻ nhưng cấp bậc cao, tuy trẻ nhưng không biết tay đã nhuộm bao nhiêu màu tui, không biết thái mới là lạ.

Có điều Sở Vọng lại phát hiện, Sakuma Ichiro có tâm trạng khá kỳ quặc với người Trung Quốc, không đánh giá gì đến việc có biến thái hay không. Nhưng cũng không biết chi là một mình gã ta hay từ trước cả quân đội Nhật Bản đã bị tự tưởng đó tấy náo. Rất nhiều lần, Sakuma Ichiro có chấp bậy tổ không hiểu trước một vấn đề: "Có lúc tôi không biết người Trung Quốc các có đang nghĩ gì. Chẳng lẽ Nhật và Trung không thể giao hảo? Không phải người da vàng nên liên thủ đối phó người da trắng sao?"

Trước đây có từng nghe nói, chiến tranh thế giới lần thứ nhất vừa kết thúc, Nhật Bản đã bắt tay chuẩn bị cuộc chiến thứ hai chống lại Âu Mỹ. Dù không thực thực phẩm đánh cho bách tính có kham hiểm đến mức nào, thì bộ lục quân Nhật Bản vẫn luôn dự trữ quân lương, thậm chí đã có tham vọng làm nên khối Thịnh vượng chung Đại Đông Á*.

(*Khối Thịnh vượng chung Đại Đông Á là một khẩu hiệu được chính phủ và quân đội Đế quốc Nhật Bản đề xướng trong thời kỳ Chiêu Hòa, thể hiện khát vọng tạo ra một "khởi các quốc gia châu Á do Nhật Bản lãnh đạo và không phụ thuộc sức mệnh phương Tây".)

Trước đây, những chuyện như thế chỉ tồn tại trong sách lịch sử như những câu chuyện ngiên lệ một đêm, ấy nhưng hôm nay nó lại được thể hiện sâu sắc trên người của kẻ gọi là Sakuma Ichiro. Đã không dưới một lần có nghe gã ta khoe lác: "Người Trung phải nghe theo hướng dẫn của người Nhật, đúng bị bọn Anh Mỹ lừa dối. Lục quân Nhật Bản chi đối phó với Nga, còn hải quân đối phó với Mỹ."

Thoạt một nghe có vẻ rất êm tai, nhưng cẩn thận suy ngắm sẽ nhận ra sự mặt thì thâm cần có để với Trung Quốc lẫn người Trung. Cứ như thế với Nhật Bản, chính phục Trung Quốc không cần đến quân đội, chỉ cần khuyến khích người Trung Quốc đầu hàng, làm nó lệ của bọn họ là đủ.

Để dâng nhận ra điều đó qua thái độ của lính Nhật với Thẩm Nguyệt Anh. Trong lời nói cử chỉ của gã ngấp trảm cảm giác thượng đẳng, đứng trên cả Trung Quốc. Bọn họ cảm thấy người Trung Quốc phục tùng người Nhật là chuyện đương nhiên, phản kháng không chỉ vô dụng mà còn là điều khó hiểu.

Về việc sĩ quan của mình hăm hiếp phụ nữ Trung Quốc, gã không những không thấy xấu hổ mà thậm chí còn coi đấy là điều đương nhiên.

Gã nói: "Nhà nước nuôi quân đội, quân đội bảo vệ nhà nước, thân là con dân của quốc gia, hưởng thụ điều kiện ưu việt do chính phủ chu cấp, thì không phải nên cống hiến lại cho quốc gia ư? Quân Nhật chúng tôi có phụ nữ giải khuây*, đến Trung Quốc của các có, bảo vệ tổ quốc của các có yên ổn thì cũng nên có phụ nữ hy sinh mình chứ, không phải sao?"

(*Phụ nữ giải khuây là từ chỉ những người phụ nữ bị quân đội chiếm đóng của Đế quốc Nhật Bản hăm hiếp, ép làm nô lệ tình dục, họ là phụ nữ các nước bị Nhật Bản chiếm đóng như Trung Quốc, Triều Tiên, Việt Nam, Indonesia, Malaysia.)

Dù đã sớm biết Nhật Bản là xã hội theo mô hình đẳng hiếp, nhưng sự đẳng hiếp toàn dân ấy, có lúc chính là lý do tạo nên sự quái dị của quân đội hay thậm chí là quốc gia. Vào những thời điểm đặc biệt: ví dụ như thời chiến, loại hình quái dị đó sẽ càng được biểu dương, gần như trở thành sự biến thái toàn dân thấm cần có để.

***

Công việc hơn hai tuần kết thúc, kíp có gần than chi và lều thí nghiệm về cơ bản đã hoàn thành, có cũng được một ngày rảnh rỗi, có thể về nhà ngủ một giấc thật đầy để nạp năng lượng.

Giữa tháng 3 thường xuyên có mưa bụi. Trong ngày Benjamin chở có từ viện nghiên cứu về nhà, trời xuân ấm u thuy rồi. Có khóa chặt cửa nẻo, kéo rèm cửa sổ lại, làm lưng liên tục hơn mười ngày quá sức, vừa ngó lưng xuống giường, có lập tức chìm vào giấc ngủ.

Cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu, bất chợt một cơn gió lạnh tạt vào phòng, mang theo mùi bùn đất và hương hoa thoang thoảng. Có nờ mường mớ mắt ra, thấy cửa sổ mình khóa đã bị người ta đẩy mở. Gió thổi phất phơ rèm lụa trắng, có một người đứng trước cửa sổ.

Lúc cô mơ hồ nhìn sang thì vừa hay người kia cũng nhìn cô. Anh cất tiếng hỏi: “Lâm ôn em hả?”

Cô lắc đầu.

“Đồng cửa sổ mãi để bị ngập lấm. Hóng gió một lúc rồi khép lại sau.”

Cô gật đầu. Một lúc sau mới thấp giọng hỏi, “Sao anh lại về?”

“Quay về thăm em một lúc, lát nữa tôi đi lại ngay.”

“Ừm”

Mãi lâu không nghe có tiếng động, cô ôm chân nằm ngủ tiếp. Không biết lần này ngủ bao lâu, đến khi mở mắt vẫn thấy người kia đứng trước cửa sổ.

Cô không rõ có phải mình đang nằm mơ không, cất giọng hỏi “Anh Tạ?”

Tạ Trạch Ích đáp, “Tôi đây.”

Đó là nằm mơ, cô cũng cảm thấy khung cảnh này thật kỳ quặc, bèn hỏi: “Có phải anh có chuyện quan trọng muốn nói không?”

Anh nghĩ một lúc rồi bảo, “Tôi đem đến cho em một bức thư.”

“Ừ?”

“Trên con tàu ở biển Đông có một anh chàng họ Tư, tôi từng thấy cậu ta đi với em. Cậu ta hỏi tôi có thể chuyển thư đến cho em được không.” Như thế không chắc rồi cuộc có đang tình hay mơ, anh lại nói, “Thư ở trên bàn, nếu rảnh thì đi mà xem.”

Giọng của Tạ Trạch Ích rất nhẹ, anh vừa nói thì có vừa dần thấp ngi. Chỉ nghe thấy giọng anh mơ hồ, như khẽ thờ dài bên tai: “Thôi bỏ đi. Nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Ngủ Nơi Đâu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Đêm (6)

Trong lần đầu tiên tới đường Ferguson, Lâm Tử Đồng đã biết chuyện Tạ Trạch Ích nhận lệnh đưa tàu về biển Đông. Hôm đó đến tìm Sở Vọng, vì nể tình cô ba nhà họ Lâm nên mới đưa ra vài lời đề nghị rất đúng trọng tâm cho Tạ Trạch Ích.

“Đa số du học sinh Anh chỉ thích đọc sách, không thích tham gia vào hoạt động chính trị, không giống du học sinh Pháp.” Anh ta nói, “Hầu hết học sinh sinh viên Pháp đầu vào học vừa làm. Đặc biệt là các du học sinh từ nước trước và sau phong trào Ngũ Tứ, sống ở một nước Pháp năng động tại học địa châu Âu, bị cuốn vào những cuộc tranh luận đủ loại chủ nghĩa, gần như du học sinh Pháp nào cũng có phe phái chính trị riêng, hơn một nghìn sinh viên học tập tại Pháp, cơ hồ không có lấy một ‘dần đen’. Trong số đó có một nhóm các nhà văn có tư tưởng cấp tiến, chính là phe cánh tả hiện đang bị Bộ Tư Lệnh An ninh Tung Hộ truy nã. Trong hơn một nghìn người này, có hơn ba mươi người đã xuất hiện trên một con tàu sắp vào Biển Đông. Vậy anh Tạ có biết, trong đó có bao nhiêu là ‘sinh viên đỏ’ và bao nhiêu là tội phạm truy nã không? Nếu anh Tạ không hiểu được tình trạng hiện tại của Giang Tây, thì có thể loại suy từ vụ án của tổ giới Anh Thiên Tân đã bắt được đảng bộ thành phố Thiên Tân của Quốc dân Đảng vào năm dân quốc thứ mười lăm.”

Tháng 11 ba năm trước, bất chấp sự phản đối của Chính phủ Quốc dân Quảng Châu, phái Anh ở tổ giới Anh tại Thiên Tân đã dẫn độ mười lăm thành viên thuộc Quốc dân Đảng cho chính phủ Bắc Dương phe Phụng, đẩy lên sự phản nộ ở miền Nam. Đến năm sau khi Bắc phạt thành công, đội tuyên truyền của trường chính trị quân sự trung ương đã bắt đầu tuyên truyền chống Anh tại vùng đất trống ở tổ giới Anh và địa phận Trung Hoa trước hai quan quân Giang Hán, yêu cầu bãi bỏ những hiệp ước bất bình đẳng. Một ngày sau khi thu hồi tổ giới Anh, công sứ Anh tại Trung Quốc đã ra lệnh cho rút nghĩa quân và đội thủy quân lục chiến, đến buổi chiều thì rút lui linh hoạt tra. Vào ngày 5 tháng 1, hai trăm nghìn quân chúng thị uy đã bao vây các phòng tuần bộ, tất cả các doanh nghiệp thuộc sở hữu của Anh đã ngừng hoạt động, toàn bộ kiều dân trong khu tổ giới của Anh phải ngồi tàu chiến và tàu buôn rời khỏi Hán Khẩu. Đến ngày 19 tháng 2, công sứ Anh Quốc đã đại diện ký kết “Thỏa thuận thu hồi tổ giới Anh tại Hán Khẩu”. Đến tháng 3, hội đồng khu tự quản của tổ giới Anh ở Hải Khẩu đã giải thể.

Trước khi đi, anh ta còn nói: “Anh Tạ à, trăm năm qua, đại sứ quán Anh Quốc luôn là người về cùng thống minh. Bọn họ toàn quyền giao cho anh công việc nhân hạ này, chắc hẳn cũng cho anh lời khuyên tương ứng rồi đúng không?”

Lâm Tử Đồng nói không sai.

Đó là Hugh Hamilton Lindsay một trăm năm trước định vào Thượng Hải, huy George Bulfuir hơn tám mươi năm trước ra sức dẹp bỏ nghị luận của mọi người mà mua mình đất bùn kia, hay là Alcock sau sự kiện “Thanh Phổ” đã mở rộng diện tích tổ giới từ 828 mẫu lên 2820 mẫu, rồi sau chiến tranh thành bừa” đã lấy được chủ quyền từ hai quan Thượng Hải. ... Sau một Tiểu Dao hội, một quân Thái Bình cùng với sự kiện Ngũ Táp và 12 tháng 4, đất nước này đã trải qua thay đổi triều đại, quân phạt hỗn chiến, ấy thế mà bọn họ vẫn có thể vững vàng đặt chân tại thành phố thông thương ở vùng Viễn Đông, thì dĩ nhiên người Anh phải thông minh rồi.

(*Năm 1853 sau khi Thái Bình Thiên Quốc xây dựng kinh đô ở Nam Kinh, Tiểu Dao Hội bị ảnh hưởng quân Thái Bình đã nổi dậy khởi nghĩa ở Hạ Môn và Thượng Hải. Dưới sự đàn áp của quân xâm lược Anh, Pháp và quân Thanh cuộc khởi nghĩa đã bị thất bại, cuộc chiến giữa quân khởi nghĩa và quân xâm lược được gọi là chiến tranh thành bừa.)

Cứ nhìn bản đồ thế giới là biết. Hơn một thế kỷ, người Anh đã phát huy sự thông minh đến mức cao nhất.

Nếu không phải như thế thì Chu Nhĩ Tra cũng sẽ không nói với anh: “Công việc ở viện nghiên cứu là một công việc rảnh rỗi. Ngày trước như thế mà bây giờ cũng vậy.”

Nói là đề nghị, chẳng thả báo đó là lời khuyên chân thành. Chân thành khuyên nhủ, chưa chắc ai cũng có thể làm tốt, sở dĩ giao công việc rảnh rỗi này cho anh chính là muốn nâng đỡ anh, nhận định anh chắc chắn có thể thông thạo xử lý quan hệ ba nước.

Ham đội Nhật Bản được hai quân hoàng gia nuôi dưỡng. Bảy năm trước sau hiệp ước Hải quân Washington, tàu tuần dương hạng nhẹ của Nhật Bản dần dần trở nên ‘hậu sinh khả úy’, và cũng có vẻ vô cùng hưng thịnh. Nhưng ở trên Biển Đông, còn ai hiểu rõ hơn anh về khu vực thực dân Anh ở Đông Nam Á cũng với hai quân và lục quân hoàng gia đây?

Chuyến tàu trước đó bỏ lại tàu chiến của hai nước khác ở tít sau xa, để các nhà đại chất học cùng với người của Đảng Cộng sản Pháp tiến vào vùng nội địa Trung Quốc theo đường bộ một cách quý không biết thâm không hay.

Mãi lần này, quân hạm của hai nước kia đã đang trong tình trạng cảnh giác. Lần này muốn tiến vào biên giới Trung Quốc rất khó. Không phải là không có cách, nhưng anh vẫn cần cân nhắc tính toán.

Trên đại lục Trung Quốc hiện nay đã không phải là vương triều phong kiến Mãn Thanh, địa vị Anh Quốc cũng không so được với Nhật Bản. Nếu như vẫn nghiêm ngặt đưa con thuyền kia vào biên giới Trung Quốc, thật sự rất khó bảo toàn tổ giới Anh ở Thượng Hải sẽ không dẫm vào vết xe đổ như ở Hán Khẩu, khiến Nhật, Mỹ và Pháp đứng đằng sau nhìn chăm chăm được ngư ông đắc lợi.

Nếu đến cuối thật sự có thể khiến Anh rút khỏi tổ giới, xóa bỏ những hiệp ước Trung Anh bất bình đẳng, thì há chẳng phải là điều bọn chúng hy vọng ư?

Con thuyền thứ hai đã vào biển Đông và đang ở gần Penang. Dưới sự chỉ dẫn của đại thẩm văn ở dinh Thái Bình, anh đã tìm thấy con thuyền du lịch xuất phát từ Marseille. Anh dẫn theo một hạm đội hai quân và phiến dịch viên lên thuyền để tiếp tế vật liệu, cũng trấn an tâm trạng của các nhà đại chất học ở trên thuyền.

Lúc sắp xuống thuyền, đột nhiên một chàng thanh niên cao ráo, mặt mày thanh tú xuất chúng đến gần, dùng tiếng Anh rất chính thống chào hỏi “Anh Tạ, không biết anh còn nhớ tôi không?”

Anh có chứng chứng mặt đối mặt với người da vàng. Sau một lúc lục tìm ký ức, anh trả lời bằng tiếng Anh: “Rất xin lỗi.”

Chàng trai họ cũng không hề tức giận, còn mỉm cười nói: “Trên thuyền ở đảo xa, anh từng mượn bật lửa của tôi.” Vừa nói vừa lấy chiếc bật lửa máy vô cùng tinh xảo trong túi áo gi-lê ra, “Có lẽ anh đã quên rồi.”

Tuy anh khó nhớ mặt người, nhưng chiếc bật lửa này là thứ anh đã ao ước từ lâu, sao có thể quên được.

Nhìn chăm chú một hồi, anh có cảm giác như thế vì đã ở trên thuyền quá lâu nên đã dây chấu chấu, dùng tiếng Trung vạn năm không thể sửa được phát âm mà đáp: “Cậu có thể nói tiếng Trung với tôi.”

Chàng trai gật đầu rồi hỏi “Xin hỏi anh có quen cô ba nhà họ Lâm không? Tôi thấy có vẻ anh quen biết cô của em ấy.”

Anh lời lì ý nhiều đáp: “Có biết.”

“Anh Tạ có liên liên lạc với em ấy không?”

“Sao thế?”

“Mấy năm gần đây thông tin bị cản trở, suýt đã mất liên lạc với em ấy. Nếu anh có thể liên hệ được, thì ở chỗ tôi có vài bức thư rất quan trọng, không biết anh có thể gửi cho em ấy giúp tôi được không?”

Nhàn sắp thư kia, anh im lặng một lúc.

Anh trả lời rất ngắn gọn, đến câu cuối cùng thì dứt khoát im lặng. Chàng trai họ còn tưởng anh khả năng nghe tiếng Trung của anh không tốt, bèn lặp lại một lần bằng tiếng Anh.

Trung úy hai quân hoàng gia đi theo gửi vậy họ: “Nhịn gửi giúp cũng được, đến bưu điện gửi thì gửi cho ai mà chẳng thành. Có điều cần sát quân rất chặt chuyện nhập cảnh, chứng từ cũng so phiên phức. Mọi thư từ đều phải được mở ra kiểm tra một lượt. Cậu thấy có ổn không?”

Chàng trai cười đáp: “Không thành vấn đề.”

Cầm lấy sắp thư, anh ánh چشمه sức nặng, không nhẹ. Sau khi đưa thư cho trung úy hai quân hoàng gia, chàng trai đó lại hỏi “Nếu có thể biết được em ấy đang ở đâu, thì sau khi nhập cảnh Trung Quốc, anh Tạ có thể dẫn tôi đi gặp em ấy được không?”

Trong tiếng Anh, ‘anh ấy’ và ‘cô ấy’ là hai từ đơn rất dễ phân biệt. Cậu ta vừa dứt câu hỏi bằng tiếng Anh, hai quân hoàng gia đi theo bật cười. Các sĩ quan trả lời còn trước cả anh: “Có thể nhập cảnh được hay không còn là vấn đề, vậy mà chưa gì đã nhớ người yêu rồi à?”

Cậu ta kiên trì vận hỏi “Có được không?”

Tạ Trạch Ích nhìn thẳng vào mắt chàng trai, cau mày im lặng một lúc, sau đó nói bằng tiếng Trung. “Tôi không dám hứa. Đội tôi hỏi cô ba xem em ấy quyết định thế nào đã. Như vậy được không?”

***

Thời gian dừng chân ở Thượng Hải chỉ vỏn vẹn hai mươi tiếng đồng hồ. Tàu tuần dương vừa về đến Thượng Hải, Benjamin đã ra bến đón người. Nghe nói có ở nhà, anh lập tức lái xe về đường Ferguson.

Về đến nhà là lúc mười giờ sáng ngày thứ Bảy, đúng lúc đi giúp việc người Quảng Đông đang nấu bữa trưa. Benjamin nói rõ tới thứ Sáu cô đã về, ấy vậy mà sủi cao tôm, xí xầu và trà hoa lily dùng cho bữa sáng vẫn chưa hề động đến.

Anh nghĩ có lẽ có rất nhiều, thế là để cô ngồi thêm một lúc, chỉ định đi giúp việc cắt bữa sáng đi. Lại dặn dò bà năn lại đây thêm lát nữa, nếu có tình lại thì hâm nóng đồ ăn cho cô, sau đó gọi điện thoại đến hội đồng khu tự quản báo cho anh biết.

Nửa đường ra cửa một chuyến, đến hơn tám giờ tối, đi giúp việc gọi điện đến hội đồng khu tự quản: “Cô ấy ngủ cả một ngày rồi, liệu có phải bị bệnh không?”

“Để tôi về nhà xem sao.”

Đẩy cửa vào nhà, đẩy một bàn ăn tối vẫn còn nguyên vẹn, com canh cũng đã nguội.

Mở cửa tủ lạnh ra, bữa sáng bữa trưa vẫn còn nguyên, không hề có dấu hiệu động đến.

Chỉ vài tiếng nữa là anh sẽ rời khỏi Thượng Hải, Benjamin cũng đã lái xe đến hải quan lấy thư về. Nhìn cảnh cửa cuối hành lang vẫn khép chặt, anh lấy làm ngạc nhiên: Sao có có thể lấy ngày làm đơn vị ngai được?

Di giúp việc vẫn ở trong bếp, chỉ để đảm bảo có sẽ có com canh nóng hổi khi thức dậy.

Đi tới cuối hành lang, anh gõ cửa, không có ai trả lời.

Khẽ đẩy cửa ra, anh thấp giọng gọi “Cô bà?”

Trong căn phòng tối om truyền đến tiếng động mơ hồ, sau đó là âm thanh trở mình. Anh sững sờ: thì ra là nằm mơ.

Ngày đến đi giúp việc cũng ngạc nhiên đến gần: “Có phải ngủ lâu quá rồi không?”

Ngày trước anh đã từng dặn cô lúc ở nhà một mình thì phải khóa hết cửa nẻo, và anh cũng chỉ giao chìa khóa cho một mình Benjamin, chỉ mỗi lần đón đi giúp việc đến thì mới được mở cửa. Với tình hình này, có lẽ cô đã nhốt mình trong căn phòng kín hơn một ngày, không bị bóng đèn thì cũng bị ngộp cho xem. Nhân tiện cả anh và đi giúp việc vẫn đang ở đây, anh rón rén đẩy cửa đi vào, mở cửa sổ ra cho thoáng khí. Vậy mà giờ vừa lua vào thì cô đã tỉnh, ôm ôm hỏi “Anh Tạ?”

Âm thanh nửa tỉnh nửa mê nghe sao còn êm ái hơn lúc có tình tảo, một tiếng gọi “anh Tạ” của cô làm anh có cảm giác có móng vuốt đang gãi nhẹ vào con tim.

Tâm mắt vẫn chưa làm quen được với bóng đèn nên anh không thấy rõ đường, nhưng nhờ ánh sáng mờ mờ từ đèn đường ngoài cửa sổ, anh trông thấy một đôi mắt ngơ ngác đang nhìn mình. Rõ ràng anh nên nhay tay nhẹ chân, không nên quấy rầy mộng đẹp của cô; ấy thế mà đồng thời lại muốn gọi có tình đây, bảo cô lấp đầy bụng rồi hằng ngày tiếp. Trong lúc giật mình, trong phòng lại vang lên tiếng ngáy khe khẽ như một con thú nhỏ, khiến đi giúp việc ngoài cửa cũng bật cười.

“Xem ra cô bé thật sự rất mệt.”

Trong túi áo anh còn có một phong thư, anh vẫn còn vài lời muốn hỏi cô, nhưng không biết vì sao lại không muốn có thắc mắc. Khép cửa phòng lại, dặn dò đi giúp việc mấy câu rồi lại rành rỏ trò chuyện với đi một lúc. Đến khi không thể ở lại được nữa, anh quay vào khép cửa sổ thì cô lại tỉnh dậy.

Cánh gác lúc ngủ như thế cũng tốt.

Đặt thư lên bàn cho có, trước khi đi lại mới mấy câu với cô, cũng không biết tới lúc tỉnh dậy cô có còn nhớ không. Đến khi gần đi, anh bảo đi giúp việc trước mất cứ tạm thời ở nhà nghỉ bên cạnh, thường xuyên ghé đến đây, đợi có tình lại thì cho cô ăn gì đó. Sau đó anh trả thêm tiền công cho bà, lúc bấy giờ mới vội vã xuống nhà rồi đi.

Mấy chiếc xe của lạm đội và hải quân đã chờ sẵn ở bến tàu. Cảnh sát hải quan vừa thấy anh thì cười nói: “Tạ, nghe nói mấy bức thư kia là gửi cho cô gái cậu đang theo đuổi đúng không?”

“Thư sao rồi?”

Anh vừa dứt lời, mấy sĩ quan kiểm tra nội dung thư ở hải quan đồng loạt cười phá lên.

Người nọ còn nói: “Quái không hồ danh sinh viên Cambridge, nhà văn từng được đăng tải trên tạp chí Granta nổi tiếng, đúng là thư tình nồng nàn. Tạ à, cậu tiêu đời rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại [wWw.Ebook.Full.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 91: Đêm (7)

Thân gửi Sờ Vọng,

Đã lâu không liên lạc, thực nhớ mong vô vãn. Bấy giờ mọo muội gửi thư, có thể em khó mà ngủ, đây là một trong những lá thư đêm ngày nhưng nhớ. Anh từng nghĩ cứ gửi chúng ở đây, đợi đến ngày gặp em mới trao tận tay; nhưng từng câu từng chữ đều nghĩ đến em, thư chưa vào tay em, lòng đã xao xuyến muốn gặp em, rồi nếu em đọc thư, thì cũng chỉ thêm phiền não mà không có ích gì.

Đêm nay trăng sáng tỏ, nghĩ đi nghĩ lại chỉ muốn để em biết, lúc nhớ em có lẽ là lúc em đang đi dưới ánh nắng chói chang, mà ở đây dưới vầng trăng sáng tỏ, dù liễu xum xuê hay cần cửi*, em cũng không cần phải bận lòng.

(*Ý của câu này xuất phát từ hai câu thơ trong bài Lâm Giang Tiễn của Nạp Lan Tính Đức. Tác giả mượn hình ảnh cây liễu có độc dưới trăng để gửi gắm nỗi tương tư thế hương.)

Vốn cũng trông thư hồi âm, nhưng nay chỉ mong em đọc được thư, không cần nhắc bút trả lời.

Ngôn Tang kính bút

Ngày 09 tháng 03 năm 1928

***

Kính gửi Sờ Vọng,

Thư em gửi đã đến tay, nhưng vì sự vụ bận rộn nên chưa kịp hồi âm, thăm tâm ấy này vô cùng. Anh thường cất giữ rất nhiều bức thư, hề đi ra ngoài trông thấy hòm thư là lại muốn gửi thư đi, cho rằng rồi gì cũng sẽ có một bức trót lọt qua khỏi nhiều vòng kiểm tra, thuận lợi đến Viễn Đông. Nhưng nếu gửi thư đi rồi mà lại không nhận được hồi âm, anh lại không kìm được mà nghĩ có thể em đã đọc được thư, nhưng không biết đã làm em mất hứng chỗ nào, để em không đáng phải viết thư hồi âm.

Mấy hôm trước, bạn tốt trong trường là tiến sĩ Trần đã đón vợ con ở quê tới Anh. Trong giới du học sinh thường đón vợ anh ấy lớn hơn anh ấy mười tuổi, hai người trông giống mẹ con; lại nghe nói vợ anh ấy quê ở Hồ Nam, bó chân, chưa từng đi học. Anh thân với anh ấy nên cũng biết những lời đó chỉ là lời đồn. Chỉ Trần hơn anh ấy một tuổi, đúng là có bó chân, nhưng anh ấy thường xuyên viết thư khuyến mẹ vợ cho chỉ ấy được đi chân trần; tuy chưa từng đi học, song anh ấy cũng thường xuyên viết thư có vũ chỉ ấy đến trường nữ học; dù tài học chênh lệch nhau, lại hơn mười năm hai nơi xa cách, thư từ không thông, ấy nhưng anh Trần chưa từng gián đoạn việc gửi thư, thật sự khiến anh vô cùng khâm phục. Nên anh cũng thường hay nghĩ, nếu hồi đó lúc mới đến nhà họ Lâm ở Thiệu Hưng, anh không thấy em lạnh lợi đáng kien thức hóa lý đối đáp, nghe em làm bài nghị ngôn tuyệt cú, cũng không thấy em em giao văn không đồng đều nhưng từng câu từng chữ lại hoa lệ mỹ miết, nếu như em cư xử đúng thế sơ sãi, thì lẽ không đủ, tưởng mọo bình thường, lại còn bó chân làm người ta tặc lưỡi, thì liệu anh có đưa ra lựa chọn ngày trước không?

Nên cũng vì thế, anh lấy làm may là lúc đó em đã ra ngoài phòng gặp anh, cuối cùng còn nói cho anh biết, người bầu bạn cùng anh đến giờ, thì ra là em.

Ngôn Tang xin gác bút

Ngày 23 tháng 05 năm 1928.

***

Mong Sờ Vọng đọc thư,

Cách biệt đã lâu, nhớ nhưng vô ngần.

Hôm nay anh đã thấy em rồi. Ngoài anh ra, rất nhiều người khác cũng đã thấy em. Ngày trước anh thường hay nghĩ, không biết bao giờ thì tên anh và tên em sẽ được đăng trên báo chí, để nhiều người thấy rằng vợ của anh Tư chính là cô bà nhà họ Lâm. Đây từng là điều có vũ khuyến khích anh, thế nhưng nay mới biết mình đã sai hoàn toàn. Cuối cùng thì em đã để mọi người biết rằng, ở nhà họ Lâm lại mới đặt nước ở Viễn Đông có một có ba thông minh tài giỏi, không thua bất cứ một nam tử hán đại trượng phu tự xưng có tài học lẫn tài trí hơn người nào.

Từ nhỏ cha đã không thích anh theo nghiệp văn. Không thể thường xuyên thư từ qua lại với em, sau khi vào học ở Oxford, cứ một tuần mấy chuyến anh lại bắt xe đi đến khu Cambridge – nơi đã sinh ra rất nhiều nhà thơ học giả – để nhờ người sửa thư, dạy lại cách chọn từ đặt câu. Mỗi đầu là vì em, về sau lại dần mê đắm. Sau lần từ biệt ở Thượng Hải, lòng rất giận cá em vì chú, từng muốn dùng bút làm lưỡi dao, để có ngày em thấy được tâm ý của anh trên sách báo. Anh cũng từng đắc chí vì có được chút thành tích, gần như bỏ bê chuyên ngành địa chất học ở Oxford. Thế nhưng trong âm thầm, thành tựu của em lại lĩnh vực khác đã sớm bỏ xa anh, thực sự khiến anh xấu hổ. Suy cho cùng, anh chưa bao giờ hiểu rõ em, nếu bấy giờ làm quen lại một lần nữa thì liệu có kịp không?

Cô bà Lâm, mến mộ em đã lâu, nay mọo muội gửi thư, xin được chỉ báo.

Từng câu từng chữ đều là chân thành, nhưng người không cần phí công hồi âm.

Ngôn Tang gác bút

Tháng 07 năm 1928.

***

Thân gửi quý có Sờ Vọng,

Đã một năm từ biệt, biển trời hải nơi càng thêm nhưng nhớ.

Anh đã suy ngẫm rất lâu về những lời bên tàu bên Thương Hải, anh đã thuận lợi tốt nghiệp Luật Quốc tế chỉ trong vòng hơn một năm; Tư tưởng cách nhàn của sinh viên Luật Quốc tế khá tự do sôi nổi, điều này cực kỳ hấp thấy trong số các sinh viên Anh. Bọn họ có tổ chức bình thường hay giao lưu với du học sinh Pháp đang sống ở lục địa châu Âu. Tham gia rất nhiều hoạt động, cũng vì thế mà trẻ nài môn Địa chất Học. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành Luật Quốc tế, giáo sư từng khen anh suy nghĩ nhạy bén lại thông minh, cũng đề nghị anh học lên tiến sĩ, mà anh chỉ muốn viết thư thảo luận chuyên này với em. Nhưng vì anh từng bị nhà trường cảnh cáo vì tham dự biểu tình chống phát xít ở Luân Đôn nên thư từ bị chặn, không biết phải liên lạc với em thế nào.

Cần đây nghe nói hội trường Hội Hoàng gia dẫn theo trợ lý đến Trung Quốc, mà người mới chính là Từ Lai – sinh viên xuất sắc tốt nghiệp khoa Vật lý ở Cambridge, nhờ vào một bài luận văn về khoa học tự nhiên mà thành danh vang xa. Rất nhiều lần anh từng thấy tên em xuất hiện bên cạnh tên của anh ta. Anh đã từng thấy anh chụp của anh ta hồi năm 20 tuổi trong tập san của trường, anh thừa nhận mình từng ghen tị với anh ta. Đương lúc vì em có được nhiều thành tựu mà người ngoài ác ý phỏng đoán, chứ bới quan hệ giữa em và anh ta, thì anh mới hiểu được điểm đáng sợ của ghen tị. Em có tài năng học văn hơn người, gần năm năm trước khi gặp em, anh đã biết rõ điều đó. Lúc ấy anh chỉ muốn gặp em, nói với em là anh tin em.

Nên cũng vì vậy mà anh gửi thư xin hội trường có thể đưa anh đi cùng đến Hương Cảng, nơi em đang ở. Ông ấy từ chối anh ngay lập tức, âu cũng là điều dễ hiểu. Mà ở cuối thư ông ấy lại nói cho anh biết: nếu anh có thể hoàn thành môn Địa chất Học trong vòng nửa năm, thì ông ấy có thể tìm cách đưa anh về Trung Quốc.

Thư ngắn ý dài, những chuyện khác lần sau hằng kể!

Nhận được những điều tốt đẹp đến từ em, vô cùng cảm kích!

Ngôn Tang

Ngày 04 tháng 08 năm 1928.

***

Thân gửi Sờ Vọng,

Vì bận bịu công việc mà đã lâu không viết thư, mong em lượng thứ.

Sắp đến ngày báo vệ luận án tốt nghiệp, vốn không nên có phong thư này, tránh trì hoãn chuyện học hành, bỏ lỡ con đường duy nhất quay về Trung Quốc. Nhưng cuối năm ngoái, bức điện báo của chú Lâm thật sự khiến ai nấy đều kinh ngạc. Lúc được mẩu tin trên báo dịch cho người Hoa ở Anh, anh chỉ có một suy nghĩ trên đầu này là có người cha như thế ư, không biết nghĩ gì mà lại nhân tâm đánh đổ tiền đồ nhân duyên của con gái một cách công khai như thế! Dù không phải cha ruột thì cũng không đến nỗi ác như vậy. Nếu không phải vì sắp tốt nghiệp, thì anh rất muốn lập tức đi thuyền đến Paris, tìm chú Lâm hỏi rõ lý lẽ.

Vô cùng cảm phẫn trước hành động lần này của chú Lâm, nhưng cũng mơ hồ đổ kỵ với thầy của em. Người quen biết anh ta đều nói anh ta “rất có tư tưởng, đọc sách rất nhiều, thanh cao đến mức gần như ngồng cuồng?”. Thêm nữa, cả tài năng lẫn dung mạo của anh ta nhất định hơn hẳn anh, lại còn thường xuyên ở bên em, còn khiến mọi người hiểu nhầm em và anh ta kia mà, thì sao anh có thể không đổ kỵ đây?

Thế nhưng chỉ hơn một tuần sau, anh đã nhận được điện báo của anh ta. Anh ta mời rất nhiều thực sĩ ngành Địa chất của đại học Oxford đến Trung Quốc, bao gồm cả sinh viên mới tốt nghiệp là anh. Hơn nữa, anh ta còn gửi cho anh một bức điện báo, nói với anh là em và anh rất xứng đôi, nghe nói anh gặp khó khăn trong chuyện về nước, anh ta từng muốn đưa em đến Anh đảo tạo sâu để chu toàn cho hai ta, nhưng vì nhiều nguyên nhân nên nhân với anh là, em cũng có nỗi khó xử khi rời Trung Quốc. Thế nên lần này khi mời các nhà địa chất học người Anh và nhà hóa học người Pháp bị mặt đến Trung Quốc, anh ấy cũng đề nghị anh đi cùng. Còn nói với anh là em đã có học vấn cao, có bản lĩnh lớn, là người con gái Trung Quốc rất hiếm có trên đời này, báo anh nhất định phải quý trọng em.

Anh Từ là một người đáng kính, là chính nhân quân tử. Tới lúc này mới biết, so với anh Từ, anh chỉ là một kẻ thiên cặn.

Người tri thức đương thời luôn tán tụng tình yêu tự do, xóa bỏ hủ tục phong kiến. Không có tờ hôn ước hư danh này, có lẽ cũng là điều tốt đẹp cho hai ta chẳng?

Gác bút

Ngày 16 tháng 02 năm 1929

***

Gửi Sờ Vọng,

Anh đã đi qua biển Đồ rồi. Tiến vào vùng nhiệt đới là tôi hay gặp gió lớn bất ngờ trên biển, người đồng hành ai ai cũng oán hờn kêu gào. Chỉ một mình anh là tâm tư phơi phới, chỉ bởi nhờ thuyền sắp cập bến.

Mấy năm nay ở Anh, du học sinh rất thích mặc áo phao hay đồ Tây. Mưa đông ở Anh rất dài, trời âm u nhiều mưa, thường xuyên nhớ đến cô gái mặc áo sơ mi và quần trắng trên đảo nhỏ đầu hè. Không biết sau hai năm, gặp lại nhau ở Thượng Hải sẽ là khung cảnh thế nào đây?

Nghôn Tang kính bút

Trên thuyền Teste tại Penang

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Đêm (8)

Thuyền từ Viễn Đông đến Châu Âu chủ yếu cập cảng tại Sài Gòn, Việt Nam Pháp thuộc và Singapore Anh thuộc, chỉ có một vài trường hợp hiếm hoi là cập cảng ở Penang—điểm cực nam của Biển Đông, và đây cũng là điểm cuối của thế lực Trung Quốc.

Tuy có rất ít tàu bè cập cảng tại hòn đảo nhỏ trên eo biển Malacca này, nhưng vẫn đề vượt biên giới vẫn rất nghiêm ngặt. Hòn đảo bị Anh chiếm đóng này hoàn toàn khác với Singapore: Nó được người Anh điều hành, được hun đúc bởi văn hóa Ấn Độ, và không có lấy một con chữ tiếng Trung trên đường phố. Còn hôm nay, đồn cảnh sát biên giới trên đảo nhỏ lại đang chào đón hai con tàu tuần dương hạng nhệ từ Nhật Bản và Anh.

Nơi đây vẫn thuộc lãnh địa của Anh. Tuần tra trên biển mấy ngày, hiếm khi Tạ Trạch Ich có tâm trạng tốt, đột nhiên treo cờ trắng với mục đích hy oai phong, thậm chí còn mời sĩ quan hạm đội Nhật Bản lên đảo Penang, cùng ăn uống chuyện trò trong đồn cảnh sát biên giới trên hòn đảo Anh thuộc.

Chỉng mấy chốc có người đến đồn cảnh sát tìm anh, báo là hội đồng khu ở tổ giới Thượng Hải có gửi điện cho anh, nói có ba đạ tính.

Anh báo người kia gọi điện về lại, dặn Benjamin đến đồn có ba tới hội đồng khu rồi gọi điện cho anh, anh có chuyện muốn hỏi cô.

Vừa dặn đó xong xuôi, sĩ quan hải quân hoàng gia sực nhớ anh từng “giúp định dịch chuyển thư tín”, lập tức cười gồ. Một đám lính Nhật lính Anh nhủ ri mồm nồm miệng bày, chỉ chốc lát cả phòng khách đã ngập tràn tiếng cười, bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Anh chẳng quan tâm, chỉ mỉm cười ngồi xuống, nói với vị đại úy quân Nhật phụ trách ngăn thuyền vào viễn dương: “Việc này nói ra thì cũng là việc công, nhưng với tôi thì chỉ là việc riêng thôi.”

Vị đại úy kia nhìn anh một lúc, sau đó bật cười nói: “Vậy thượng úy Tạ có hy vọng thuyền nhập cảnh Trung Quốc không?”

Anh cười mếu, trông có vẻ khó xử, “Thuyền nhập cảnh, xét về công thì tôi chẳng được chút công lao nào, trái lại còn hao tâm tốn phí bắc cầu cho tình địch, đề cập ta cộn kể người thương, thực là đáng hận. Nếu không nhập cảnh thì tôi cũng không sao. Chẳng qua sẽ khiến hội đồng khu cảm thấy Tạ Trạch Ich tôi sự cạnh tranh công bằng với tình địch, nên cố ý thi đi lúc dân thuyền về, cốt để thỏa mãn tâm tư cá nhân. Nếu như có một ngày ôm người đẹp về tay, chỉ sợ người ngoài nói tôi chẳng không anh hùng, không phải là chính nhân quân tử. Tôi đúng là bị vu oan mà.” Anh nhấp một ngụm rượu, sau lại cười nói, “Đại úy nghĩ xem, tôi nên xử lý con thuyền này thế nào đây?”

Đại úy khẽ ho hai tiếng, hề mỉm cười nói: “Cậu phải biết, không chỉ chúng tôi đề ý con thuyền này, mà Nam Kinh càng đề mắt tới nó chặt hơn cả chúng tôi. Tôi nói cũng bằng thừa.”

“Cũng phải.” Tạ Trạch Ich nhéo mắt đáp, “Thế thì, ba giờ sáng nay, con thuyền Tenshinmaru lên đường từ Hồng Kẩu, nói là chở bác sĩ thực tập của trường đại học Y được Sendai, nhưng hội đồng khu lại nhận được báo cáo là: trên thuyền Tenshinmaru chở hơn ba mươi người Trung Quốc không rõ lai lịch, có nghi ngờ dính dáng đến buôn người.”

Đại úy sầm mặt, “Chuyến này không thuộc phạm vi của tôi.”

“Đúng thật là không thuộc phạm vi của anh.” Tạ Trạch Ich thấp giọng cười, “Nhưng anh có muốn gọi điện hỏi ý của lãnh sự quán Nhật Bản không? Dù tuy Nam Kinh rất đề ý đến con thuyền này, nhưng nếu có cuộc điện thoại từ cáo gọi đến hội đồng khu, gửi sứ kiểm tra ra buôn người thì anh đúng quân, ở hội đồng khu ngoài người Anh ra còn có người Mỹ, Pháp, Ý và cả Liên Xô. Lãnh sự quán lấy nhai mấy phía Bắc làm nhân giới, ngoài ra còn có bệnh viện và nhà máy hóa chất mới xây, chúng đó sản nghiệp đủ mọi người ngập nghề. Nếu để bọn họ biết các anh đưa người sống đến chỗ Thiên hoàng bề họ làm thí nghiệm, không biết hậu quả sẽ thế nào đây?”

Tạ Trạch Ich nói câu này vô cùng khéo. Dù các người có đề thuyền nhập cảnh hay không thì thực sự cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Nếu nói có dính dáng gì thì cũng chỉ đơn giản là có gái tôi theo đuổi hy vọng con thuyền kia sẽ vào cảng, các người mà tác thành thì tôi đây cũng đội ơn; nhưng nếu các người không muốn thì tôi cũng chẳng thiệt hại mất mát gì cả.

Có điều điểm yếu của các người đã nằm trong tay tôi, nếu mà xử lý thật thì không dễ đâu. Điều kiện đặt ở đây, để xem các người có chấp nhận hay không.

Cơ bắp trên mặt đại úy giật gật, gãi gheén răng hỏi: “Đảo Penang có đường dây gọi đến hội đồng khu không?”

“Đĩ nhiên lại có, còn rất thuận lợi nữa.” Anh ung dung cười nói, “Đúng lúc tôi cũng đang định gọi điện cho người yêu, hỏi cô ấy có muốn đưa con thuyền chở vợ hôn phu cũ của cô ấy vào Trung Quốc không. Hay thế này đi, chúng ta đi cùng nhau nhé đại úy?”

***

Ngủ một giấc ba mươi tiếng đồng hồ, coi như bù cho hai tuần lễ thiếu ngủ. Vừa thức giấc dậy, mới rửa mặt đánh răng xong thì đi giúp việc đã đến nấu cơm cho cô, thấy có dây thì lập tức vùi về mồm cười, dùng tiếng Quảng Đông còn khó nghe hơn cả Tạ Trạch Ich nói: “Tốt quá tốt quá, cuối cùng cũng dậy rồi! Mau gọi điện cho cậu Tạ thôi!”

Ăn uống xong xuôi, đọc hết xấp thư trên bàn, đầu óc có cũng đã phần náo nhốn táo. Cần thận đặt thư của Nghôn Tang vào trong hộp gỗ đó, tìm bút máy và giấy viết thư ra, vừa nghĩ được hai dòng thư hồi âm thì bên ngoài vang lên tiếng chuông. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Benjamin ở dưới lầu nhân coi inh ỏi, có đánh gác gậy bút lại, thụy áo len và áo khoác rồi vội chạy xuống lầu.

Một chuyến đi thẳng đến hội đồng khu, Benjamin đưa cho cô số điện thoại gồm 6 số của đảo Penang rồi đi cùng mấy người cảnh sát khác ra ngoài.

Quay số, đợi chuyện mấy khá lâu. Tới khi kết nối được rồi thì đầu kia lại vang lên mấy câu tiếng Nhật, có điều cô không hiểu.

So với mấy câu tiếng Nhật kia thì giọng của Tạ Trạch Ich nhất nhận hơn nhiều: “Ăn uống gì rồi chứ?”

“Ăn rồi.”

“Ừ. Còn một không?”

Cô vội nói: “Không một. Anh có về đúng không?”

“Không ngờ em vẫn nhớ.”

“Anh đã nói chuyện gì quan trọng với tôi sao?”

“Cũng không có gì quan trọng cả, chỉ là muốn gặp em thôi. Đã thấy thư chưa?”

“Thấy rồi. Vừa đọc xong, đang viết thư hồi âm thì Benjamin đến.”

“Ừ.” Dừng một lúc, anh nói, “Xem ra tâm trạng em đang rất tốt.”

“Hả? Làm gì có?”

“Em rất thích thư cậu ta gửi cho em?”

Cô suy nghĩ một lúc rồi thốt ra một câu xuất phát từ đáy lòng. “Trên đời này, sợ là không ai không thích thư do chính anh Từ viết cả.”

“Ồ. Em thích cậu ta đến thế à?”

“Anh Tạ?” Cô lấy làm khó hiểu, “Điện thoại viễn dương không cần trả tiền à?”

Tạ Trạch Ich im lặng, tiếng Nhật ở đầu dây biển mất một lúc rồi lại vang lên.

Một lát sau, Tạ Trạch Ích nói “Em có muốn tôi đưa con thuyền chở cậu ta về Trung không?”

Cô trả lời đầy chắc nịch “Có. Vì sao lại không chứ?”

“Không suy nghĩ thêm á?”

“Vì dụ?”

“Gã sư chỉ một chút bất cẩn, con thuyền này có thể khiến địa vị của Anh ở hội đồng khu rơi vào thế lưỡng nan. Nếu nghiêm trọng hơn, người Anh có thể bị đuổi khỏi tổ giới Thượng Hải.”

Không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nhưng sau một thời gian dài cân nhắc, sở hữu mỏ uranium, nhà máy chế biến và căn cứ kỹ sư có hiệu quả hơn nhiều so với sự che chở của Anh ở tổ giới trong thời gian ngắn. Nhất định phải có các nhà địa chất học, lĩnh Anh ở tổ giới mới là điều không cần thiết. Các nhà địa chất là cần thiết, và sự nhượng bộ của Anh là không cần thiết. Rồi sẽ có ngày tổ giới phải trả lại Trung Anh đạt được thỏa thuận thì ắt cũng tự có cách khác để người anh đến vùng nội địa Trung Quốc.

Ngoài ra, có vài nhà họ Tư, Ngồn Tang với Tư Ưng và nhà họ Lâm cũng còn món nợ phải thanh toán. Cô cũng có vài lời cực kỳ quan trọng muốn nói với anh, dù chỉ là vì tiền đồ của anh thì anh cũng nhất định phải quay về.

Cô nói “Anh Tạ, xin anh nhất định đưa anh ấy về.”

“Là ‘anh ấy’, chứ không phải là ‘bạn họ’?”

“Điểm đó không quan trọng. Chắc thuyền kia, chắc chắn phải về.”

Đầu dây im lặng một hồi, “Ừ, tôi biết rồi.”

“Anh Tạ, chắc chắn tôi sẽ cảm ơn anh đáng hoàng!”

“Chuyện nhỏ thôi mà, không cần cảm ơn.”

“Nhất định phải cảm ơn!”

“Coi như em nợ đi. Tôi không nhận, đôi này em đừng hòng trả.”

“Anh Tạ, thì ra anh độc ác thế ư?”

Tạ Trạch Ích cười một hồi.

Cuối cùng anh thở dài, nói như thỏa hiệp: “Nếu thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy thì làm nũng đi.”

“...”

“Khó lắm hả?”

Nếu là lúc bình thường có người nói với cô “làm nũng đi”, thì nhất định cô sẽ tát cho hán mấy tát rồi cười chào hỏi, rồi bổ sung thêm một câu “cút mẹ mày đi”.

Nhưng Tạ Trạch Ích thật sự đã giúp cô.

Hơn nửa giọng điệu anh khi nói câu đó, nghe như, không biết thế nào mà lại có vẻ ngán ngẩm đau lòng.

Cô xoắn xuýt: “Nhưng... Tôi không biết làm nũng.”

“Không biết cũng không sao, để tôi dạy em. Em chỉ cần nói một câu ‘anh Trạch Ích, anh tốt với em quá, em thích anh nhất’, thì tôi sẽ bỏ qua cho em.”

Cô nghe thấy thế thì trợn trắng mắt.

Đầu tranh một hồi, cô bình tĩnh nói “Anh Trạch Ích...”

“Đều đáng tí đi.”

Sờ Vọng như quai bong bóng, lấy hết hơi rồi trút cả ra ngoài.

Cô chậm rãi mỉm cười, dịu dàng nói “Anh Trạch Ích, anh tốt với em quá, em thích anh...”

“Ngọt ngào vào.”

Cô gom góp hết sức lực, bốp giọng nói một hơi: “Anh Trạch Ích, anh tốt với em quá, em thích anh nhất!”

Vừa dứt lời, ngay chính cô cũng sợ đờng người.

“Ừ. Tôi cũng thích em nhất.”

“...” Cô cạn lời.

“Con gái nên làm nũng nhiều vào, đôi lúc có tác dụng lắm đấy.” Sau khi chỉ bảo xong, anh dừng một lúc rồi nói, “Yên tâm, em sẽ sớm gặp cậu ta thôi.”

Cô rất muốn xi và đôi câu, nhưng vừa mở miệng thì đầu kia đã dập máy.

Lại... bị đầu gối rồi.

Cô đặt ống nghe xuống, cả gương mặt đỏ bừng, mùng đỏ lan rộng đến tận tai.

Cô gờ hai tay che mặt: Đáng lì... xấu hổ quá đi mất.

***

Hai chiếc máy điện thoại trong đồn cảnh sát trên đảo Penang đều bị chiếm dụng.

Bên này là đại úy Nhật Bản vâng vâng dạ dạ xin phép cấp trên, vừa nói vừa cẳng thẳng lau mồ hôi, luôn miệng cười nói gấp người trả lời bằng tiếng Nhật: “Vâng. Đúng thế đúng thế.” Chỉ thiếu nước gấp người chân mười độ.

Còn bên kia, Tạ Trạch Ích kẹp điện thoại giữa tai và vai, thông thả dựa vào bàn, giọng nhẹ nhàng, ung dung nầu cháo điện thoại, trong lúc nói chuyện, từ chân mày đến đáy mắt đều toát lên sự yêu chiều.

Anh như cần cơ thời gian, đại úy bên kia vừa nói chuyện xong thì bên anh cũng gác máy. Trên mặt vẫn còn đọng ý cười, híp mắt như khoe chuyện tình yêu, than phiền với đại úy bằng tiếng Anh: “Cô ấy cứ đòi gấp cho được, tôi biết làm sao bây giờ? Thực sự không có cách gì với cô ấy cả.”

Mặt đại úy thoát đen thoát trắng, cơ mặt giật giật, cổ nện ra một ngụ cười: “Vậy cứ để cô ấy gấp đi.”

Tạ Trạch Ích xoa tay, cười hỏi: “Gặp? Tức là?”

“Một người đối một người. Các anh để ba mươi người về Kobe, không được để hội đồng khu biết chuyện này; đối lại chúng tôi cũng sẽ để ba mươi người vào Trung Quốc. Mớ một mắt nhắm một mắt, không được để Nam Kinh biết bọn họ đã nhập cảnh.”

Anh mỉm cười ngoác tay, lệnh cho trung úy hải quân cầm tờ giao kèo đến.

Đại úy không ngờ lại nhanh như vậy. Gã nhướn mày, sau khi đọc xong thì lần lượt ký vào bản giao kèo.

Ký tên xong thì gửi điện báo về, để đồn cảnh sát Thượng Hải cho thuyền Tenshimaru đi. Ở biển Đông, tàu tuần dương của quân Nhật nhận được tin gửi thì dẫn hải quân Trung Quốc đến gần Đài Loan, ngay sau đó, chiến hạm của Anh lập tức dẫn con thuyền chậm rãi nhập cảnh Sân Đầu.

Ở bến tàu Thượng Hải, tại ghé sau của xe hơi của hội đồng khu, nằm bên cạnh một sĩ quan là một đứa bé bản thủ đang ngủ say.

Xe chậm rãi chạy vào tổ giới công cộng.

Ở trên xe, Benjamin nghiêng đầu nhìn đứa bé kia, bàu mồm nói, “Ba mươi người đối lấy ba mươi người. Tự đem loại mợc ra một thằng cu hai tuổi, bảo tôi đi đâu tìm cha mẹ nó đây?” Rồi anh ta ngoái đầu hỏi sĩ quan, “Sếp tính sao đây? Tìm một chỗ quẳng nó xuống xe, hay đưa về hội đồng khu?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 93: Đêm (9)

Đứa bé ngủ một mũi do đấy, hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa xe. Trên người là áo vải rách rưới, những vết may thô sơ lộ cả đường khâu. Áo bông quá dài, dùng dây có làm thắt lưng buộc ngang hông, bên dưới là chiếc quần cộc màu đỏ, đôi chân trần gầy guộc tím tái vì lạnh.

Benjamin tiến tục ngoài đầu nhìn cậu bé, nhưng lần nào cũng bất gặp về mặt đỏ đần kia, anh ta không khỏi thờ dãi.

Lúc nhận được điện báo từ đảo Penang, trên đầu báo viết “cho thuyền Tenshimaru chở ba mươi người rời khỏi cảng Trung Quốc”, gọi điện thoại xác nhận thì Tạ Trạch Ích nói “Ba mươi người, không nhiều không ít.”

Người Trung và người Nhật ở trên thuyền rất dễ phân biệt. Quần áo trắng gần dị lịch sự là bác sĩ Nhật, còn người nào da mặt nứt nẻ, quần áo vừa bẩn vừa không đủ che thân thì ấy là người Trung. Tuy nay đã vào đầu xuân nhưng vẫn còn độ cái lạnh của mùa đông. Không biết có phải ba mươi người này là số cực ít mà mấy năm sống sót trong rất nhiều người phải chiến đấu chống chọi với cái lạnh mùa đông ở Hạp Bắc không. Mà dù có sống sót qua kỳ đông thì đằng trước vẫn còn cửa ải khó khăn hơn, bị coi là “vượn Trung Quốc”, bị đưa tới hòn đảo phía Đông Nam.

Hội đồng khu tự quản thường nhận được báo cáo về nạn buôn người như thế. Nhưng vì ngày nào ở tổ giới cũng có không ít dân tự nạn Trung Quốc đối diện mắt tích nên cũng chẳng mấy ai thấy lạ lùng. Hơn nữa còn vụ án giữa người Nhật và người Trung nên hai bên dùng chung một tòa nhà.

Theo như tin tức được gửi về từ các gián điệp ở nhiều nước thì nhiều người đã nghe được phong thanh nhiều ít về các thí nghiệm sinh học được thực hiện ở Nhật Bản. Và gần đây thì chúng dứt khoát mở rộng diện tích tổ giới Nhật với danh nghĩa là thành lập nhà máy kéo sợi, trắng trơn chiếm dụng một bệnh viện cũ ở Thượng Hải, dùng làm "bệnh viện nhà máy kéo sợi", còn đưa một nhóm bác sĩ từ trường đại học y được Sendai đến. Mà thực chất bọn chúng đang ngầm ngắm làm gì, hội đồng khu ít nhiều cũng biết được một hai, nhưng đa số đều chọn mở một mắt nhắm một mắt.

Có điều Benjamin không biết vì sao hôm nay Tạ Trạch Ích lại đi thăm về lần này, mà dù là món tiền cược cho con thuyền châu Âu đang ở trên biển Đông thì anh ta cũng chỉ có thể vắng lệnh.

Không biết là do trên đũa Penang liên lạc quá nhanh hay đã gặp rắc rối chỗ nào, mấy lúc lên thuyền, đếm thời điểm lui lại phát hiện tổng cộng có ba mươi một người Trung Quốc áo quần ta tôi. Lĩnh Nhật trên thuyền nói: “Đã nói rồi còn gì, một thuyền đối một thuyền, ba mươi một với ba mươi có khác gì nhau?”

Anh ta kiên quyết đáp: “Cấp trên đã nói là ba mươi người, không thể nhiều hơn một. Phải để chúng tôi giữ lại một người.”

Người Nhật nói: “Lúc thỏa thuận với cấp trên của chúng tôi, cấp trên của các anh không có nói phải đếm theo số lượng đầu người. Châm chúơc không được à?”

Hai bên cãi cọ qua lại, cuối cùng lĩnh Nhật tức tối mắng: “Đồ già chó nó lẹ của chủ nghĩa quan liêu!” Nói đoạn, hần xách có một cặp bê gầy gò từ trong ba mươi một người Trung Quốc, vung tay ném thẳng xuống biển.

Cặp bê rơi vào dòng nước lạnh băng, ngoi lên vũng vầy kêu cứu, bọt nước nổi sùng sục. Lĩnh Nhật trên thuyền cười ầm, đồng thời nói với lĩnh Anh đang lục soát rằng: “Ba mươi người rồi đấy, không dư một người, đã hài lòng chưa?”

Rồi con thuyền Nhật nghiêng ngang rồi đi. Chân vịt xoay nhanh rồi bọt nước trắng xóa, tới khi bọt sóng biến mất thì đưa trê cũng chìm dần.

Mấy người lĩnh Anh lập tức phi thân xuống nước, tìm kiếm một lúc rồi vớt cặp bê lên. Lại cấp cứu ở ngay bên tàu, may mà mạng lớn nên giữ được hơi thở cuối cùng, có điều cơ thể đã đạt đến giới hạn rồi. Không rõ bẩm sinh ngực nghếch hay là sợ đến mức choáng váng, cặp bê vừa run run vừa trả lời, cũng không biết là tiếng địa phương vùng nào mà ngay cả phiên dịch người Trung cũng không hiểu.

Mà đã không hiểu thì không làm ăn được gì. Không hỏi được nhà ở đâu, chẳng nhẽ đem về hội đồng khu nuôi? Trong số những người Trung ở Thượng Hải, lưu dân ăn mày là thành phần không hề ít. Trước đó anh ta từng nghe nói bệnh viện Nhật Bản nhờ người ra ngoài tìm người tàn phế, người điên, người già và trẻ nhỏ có nhu trong số đám ăn mày đem về bệnh viện, những người Trung Quốc trên con thuyền Tenshamaru vừa rồi đi kia cũng là như thế. Vậy có đến tận phần cha mẹ của đứa trẻ này là nông dân vùng khác đến Thượng Hải, không làm ăn được nên lưu lạc thành dân ty nạn hoặc ăn mày, thậm chí có thể đã bị chết công trong trời đông. Chuyện này ngày nào cũng xảy ra, chẳng có gì lạ.

Tìm một đồng có âm áp, cho nó ít đồ ăn rồi ném nó xuống xe ư?

Benjamin ngoái đầu nhìn con cậu, nó cũng đang nhìn anh, hai tay cầm chắc bánh sừng bò anh cho, đưa lên miệng gặm nhấm. Benjamin bắt gác mềm lòng, dưới chân tăng tốc, chở cậu ta về hội đồng khu.

Xe chạy vào hội đồng khu, từ xa đã thấy Sở Vọng mặc áo khoác đứng chờ ở cửa. Anh ta lái xe đến trước mặt có, dừng xe lại rồi nói: “Cò Sờ, lúc quá, đang cần có giúp làm đây!”

Cò hời: “Sao thế?”

Cửa xe sau bật mở, người phiên dịch xách có một đứa nhóc bần thin xuống, tay nó vẫn chặt chắc bánh sừng bò đã ăn mất một phần ba.

Benjamin nói rõ: “Cò lại nghe xem nó nói gì đi, chúng tôi không hiểu gì cả.”

Cò ngời xồm xuống: “Em tên gì?”

Cậu bé rụt người lại, thấp giọng nói một câu.

“Nói gì thế? Là tiếng Trung à?” Thấy cò cau mày, Benjamin vỗ gáy: “Không lẽ đã đem người Nhật về rồi sao?”

Sở Vọng cười nói: “Là tiếng địa phương Trung Quốc, có điều tôi cũng không hiểu. Thành phố phía nam Trung Quốc, có cách mấy trăm cây số thì khẩu âm cũng không như vậy.”

Benjamin thờ dãi: “Thế làm sao bây giờ?”

Sở Vọng nhìn gương mặt nhò nhẩn trước mặt một hồi, “Tắm rửa sạch sẽ, chụp ảnh rồi đăng báo tìm người à?”

“Chuyện này...” Benjamin ngạc nhiên, “Không đến nỗi rầm rộ vậy chứ?”

Cò nghĩ một hồi thì mới hiểu ra. Ý của Benjamin là: ở tầng thấp nhất trong số những công dân hạng hai thì mạng sống là thứ rẻ mạt, không đáng phải bỏ tiền chụp ảnh đăng báo tìm người thân.

Dù như Benjamin cũng có suy nghĩ có hữu coi người trung Quốc là công dân hạ đẳng, thì những người Anh khác còn hơn cả thế. Anh ta nói câu này rất tự nhiên, như thể không cảm thấy có gì sai, trái lại còn cho rằng có chuyện bé xé ra to.

Cò không trả lời, hai tay luôn quia nách cậu bé, kéo đến bên cống ống nước ở hội đồng khu, mở vòi, lấy khăn ra thấm ướt rồi chấm rùi lau mặt cho cậu.

Benjamin thờ dãi, sau một hồi đấu tranh tâm lý thì mới xán tay áo lên đi đến ghế.

Trong lúc lau mặt, Sở Vọng cũng thờ hời vài vấn đề khác, ví dụ như nhà ở đâu, đã mấy tuổi rồi, thậm chí cả những câu kiểu như “thích ăn gì”, tính dựa vào khẩu vị để phân biệt vùng miền. Nhưng hỏi mãi mà cò vẫn không hiểu cậu bé nói gì, song có thể cảm giác được là phương ngữ nông thôn ở miền Nam Trung Quốc.

Lau mặt hồi, cò chợt thấy trên cổ cậu đeo sợi chỉ đen. Tưởng là tín vật cha mẹ cậu để lại, kiểu ngọc thạch, đá, hạch đào hoặc đồ trang sức gì đó. Cò tính lấy ra nhìn, xem có thể có manh mối gì không.

Rút vật ở cuối sợi dây ra khỏi quần áo, hóa ra đó là một tấm sắt nhỏ có chiều rộng bằng ngón tay cái. Mặt trước được viết bằng tiếng Nhật, có đọc cũng không hiểu. Lật tấm sắt lại, bên trên viết một từ tiếng Anh: Ape (Vượn).

Cò ngăn người, bắt chợt đẩy tay áo cậu bé lên để lộ khuỷu tay.

Cò những vết sẹo do kim tiêm lưu lại phía trong khuỷu tay bần thin.

Cò lập tức buông tay ra như bị điện giật, nhét lại tấm sắt vào trong áo đũa con nít, đồng thời cũng kéo tay áo xuống, quay đầu đi thờ dặc.

Benjamin hời: “Sao vậy?”

Cò khề thờ hất một hơi, quay lại cười nói: “Tôi biết làm gì rồi. Cứ giao cậu bé cho tôi trước, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[Ebook Full.Net](#)**.

Quyển 1 - Chương 94: Đêm (10)

Vừa về đến nhà, nhân lúc chưa bị cấp điện, có lập tức cho cậu bé kia tắm nước nóng. Trong lúc tắm lại kiểm tra toàn thân một lượt, may mà ngoài phía trong khuỷu tay phải ra thì không có vết tiêm nào khác.

Nghe Benjamin vô tình nói là cậu bé được đem về từ con thuyền xuất phát đi nhật, điều đó cho thấy cậu bé đã bị nghiên cứu, thế nên mới bị đem đến Nhật Bản để điều tra thêm, đồng thời cũng cho thấy vì khuẩn được tiêm vào người cậu bé không có tính truyền nhiễm, hoặc có thể việc tiêm chủng đã thất bại, hoặc vì khuẩn đã xảy ra biến dị trong quá trình tiêm chủng thậm chí có thể nó là vô cùng “muy mắn”, may là cậu bé chỉ bị kiểm soát không điều trị của nhóm biển.*

Dù trong tình huống nào đi chăng nữa thì chỉ ít cũng nói rõ một điều, thí nghiệm “vượn Trung Hoa” đã tồn tại.

Còn có thể ngài say, còn có một mình ngồi trong màn đêm, da đầu căng ra.

Nếu nói ở thế kỷ XX có điều gì khủng khiếp hơn chiến tranh, thì đó chính là bệnh truyền nhiễm. Chiến tranh thì giới thứ nhất đã giết chết 10 triệu người, thế mà trận dịch cúm Tây Ban Nha vào năm 1918 đã giết chết hơn 30 triệu người ở châu Mỹ và lục địa châu Âu. Trong khoảng nửa đầu thế kỷ XX, hơn 200 triệu người đã chết vì bệnh đậu mùa, gấp ba lần tổng số người thiệt mạng trong Thế chiến I và Thế chiến II. Trước kia khi có làm thí nghiệm về vi khuẩn, trong sách có chú thích về “báo tử bệnh than” như thế này: Trên lý thuyết, một gram báo tử bệnh than có thể giết chết một nửa người Mỹ, còn kết quả thực tế có thể bị sai lệch. Vì thế người Nhật đã tiến hành thí nghiệm trên Trung Quốc nhiều lần, tìm ra một khoáng chất gọi là bentonite, hay còn được gọi là bột đất sét xám, sau khi trộn lẫn với báo tử vi khuẩn thì được máy bay hoặc máy phun sương phun trên diện rộng, có thể lo lắng trong không khí trong một thời gian dài. Lúc đó, hiệu quả thực chiến có thể tiếp cận gần với hiệu quả lý thuyết nhất.

Trong sách cũng trích một đoạn trong bức thư bí mật về “tỷ viên G” (tỷ viên vi khuẩn) của Hoa Kỳ sau Thế chiến II:

“... Các báo tử bệnh than có sức đề kháng rất mạnh đối với bên ngoài, gần như có thể ngoi đông mãi mãi và không bao giờ chết! Quyết không để yếu tố này làm liên hệ, đàn áp, đe dọa hoặc giết chết chúng ta trong thời gian dài. Vì vậy, vì sự an toàn của Hoa Kỳ, chúng ta cần tìm một quốc gia hoặc khu vực thay thế. Trung và Nam Mỹ rõ là không được, bởi vì vi khuẩn và vi rút có thể dễ dàng lây lan sang Bắc Mỹ theo cầu lục địa. Để cư phù hợp nhất phải là tiêu lục địa Nam Á và Trung Quốc, nơi này có lãnh thổ bất ngát, kích thước rộng lớn, khí hậu ẩm áp ẩm thấp, địa hình rất phức tạp, chiến tranh liên miên, dân số dày đặc, trình độ tiến hóa lẫn văn hóa đều cực kỳ thấp...”

Vào thời điểm đó, dù là đầu hay giữa thế kỷ XX, dù chiến tranh chưa bắt đầu hay đã kết thúc, thì với có mà nói cũng quá đối xa với. Nhưng bây giờ cần thận ngăn lại mới hiểu ra: Sau năm 1945, khó khăn giành được chiến thắng, tất cả mọi người ở lục địa phía Đông đều mong mỏi một cuộc sống mới yên bình. Và khi không một ai để phòng chuẩn bị, khối đồng minh trong kỷ nguyên chiến tranh đã bị mặt tính toán đến mạng sống của nhóm người chất phác này, lại còn hùng hồn nói là: “trình độ tiến hóa lẫn văn hóa đều cực kỳ thấp...”

Trong lịch sử vi khuẩn, liên quan đến Ủy viên G còn có một bức thư nổi tiếng khác, được chủ tịch tổ thí nghiệm hóa học Hoa Kỳ John Barker dùng để kiểm soát Tòa án Quốc tế Viễn Đông. Trong đó có một đoạn nội dung như thế này:

“Quốc gia duy nhất sử dụng vũ khí vi khuẩn trong chiến tranh thế giới thứ hai là Nhật Bản, còn quốc gia duy nhất bị phá hủy bởi vũ khí vi khuẩn là Trung Quốc. Các anh phải cực kỳ để ý đến sự thật cơ bản này, cần phải ăn xá và bảo vệ tội phạm chiến tranh vi khuẩn như Shirō Ishii để lợi kinh nghiệm và tái lập từ trong tay bọn họ, dùng trăm phương ngàn kế để tiết kiệm thời gian, tiền tài cùng cả tài nguyên hữu hình hay vô hình khác của chúng ta. Để Trung Quốc không vương vào tội ác của quân Nhật năm đó, phải xây dựng phòng thí nghiệm S – phòng thí nghiệm chiến tranh sinh học đầu tiên của chúng ta ở châu Á...”

Shirō Ishii chính là nhà hướng dẫn kỹ thuật của quân đội 1855. Phát minh “vị đạn” nhất của hắn là đưa nuôi cấy khuẩn dịch ta cao hai mét dài năm mét, gọi là “bom Ishii”. Đồn rằng vi khuẩn dịch ta được nuôi cấy “túi để giết sạch cả thế giới cùng một lúc”...

Có số báo tay bành ngất của mình, lại đưa mắt nhìn cậu bé bị bác sĩ Nhật Bản coi là “vượn Trung Quốc” đang thờ đầu đều đều trên số phạ, bắt chợt nhớ lại trước kia ở thư viện từng nhìn thấy một bức ảnh, một người đàn ông im trời gồ đưa lên bàn có cùng một quán Y người Nhật mặc đồ trắng, đeo kính đen và găng tay cao su, trong tay cầm dao. Bên dưới tấm ảnh ghi chữ Carry out vivisection to the CHINESE MONKEYS (Tiến hành giải phẫu vật sống với vượn Trung Hoa).

Hiện tại đã có một bệnh viện nghiên cứu bệnh khuẩn ở Hồng Khẩu. Nếu bọn họ có được thành quả nhất định, thì dù hiệu suất chưa tới, nhưng chỉ cần có đủ sức mạnh của một phần mười nghìn quả bom Ishii thì hậu quả vẫn vô cùng khó lường.

***

Cò không biết mình đã ngồi trong bóng tối bao lâu. Cho tới khi trời dần hửng sáng, soi rõ màn mưa bụi bên ngoài cửa sổ, đã dấy kêu rột rột vì đói, mở hời và ra như mưa. Đến tận lúc đi giúp việc tới nhà com, cò vẫn còn hoảng hốt.

Cò lẽ là vì trước đó Tạ Trạch Ích đã dặn dò, nên lúc đi giúp việc đi vào, thấy có đã tỉnh mà còn có thêm một cực thể nhỏ nằm bên cạnh thì thoáng giật mình, nhưng cũng không nhiều chuyện hơn gì, chỉ đi thẳng xuống bếp nấu com.

Cò ngừng đầu nhìn chiếc máy điện thoại nằm trên hành lang, đột nhiên nhớ tới ngày nào đó khi gọi điện, nhân viên tiếp tuyến đã từng đọc số điện thoại gồm bốn chữ số.

Nhà họ Hứa nổi tiếng khắp Thượng Hải, con gái từng du học Nhật Bản...

Cô giật mình, đứng bật dậy làm cả chiếc ghế sofa bằng da rung lên. Đứa trẻ nằm trên ghế đại mất, lồm đồm nhìn cô.

Cô xoa đầu cậu bé —— tối qua đã gối đầu cho cu cậu một lần rồi. Dù không dễ nhìn lắm nhưng vẫn tốt hơn là để bé chết sinh sống. Đây cậu bé đến dưới điện thoại, cô không đo dự quay số điện thoại nhà họ Hứa.

Thời gian chuyển máy khá lâu, hình như là quán gia của nhà họ Hứa nghe điện thoại; tuy giờ đang còn sớm, nhưng vì nghe nói là bạn của cô Hứa, sợ là có việc gấp nên ông ta lập tức gọi cô chủ đến nghe máy.

Giọng cô Hứa nghe rất có tình thần: “Alo, em Lâm đấy hả?”

“Chào cô Hứa buổi sáng.” Cô cũng lời khách sáo, “Tôi nhớ chỉ vẫn muốn để mọi người biết bọn chúng là kẻ vô dụng, đúng không?”

Cô Hứa cực kỳ tinh táo: “Sao thế?”

Cô hỏi tiếp: “Cho tôi hỏi, hồi du học Nhật Bản, cô Hứa học chuyên ngành gì?”

“Đương nhiên là học y rồi. Có chuyện gì à?”

“Ừm. Vậy chị đã từng nghe đến Shiro Bomb chưa?” Cô không theo chuyên ngành bệnh lý vì khuôn, cũng không biết những danh từ đó ra đời từ lúc nào.

“Tôi chỉ biết giáo sư Ishii của Đại học Y khoa Kyoto mà thôi. Có chuyện gì thế?”

Cô nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy còn, salmonella enterica, cholera bacteria, bentonite... và Ape thì sao?”*

(*Nguyên văn tác giả dùng từ tiếng Anh, lần lượt là vi khuẩn đường ruột, vi khuẩn thổ tả, sét khoáng và vượn.)

Đầu dây im lặng một lúc lâu. Cô Hứa hỏi: “Em nghe được những từ này từ đâu?”

“Ồ chỗ tôi có một cậu bé một hai tuổi.” Cô kéo cậu bé đến gần điện thoại, thấp giọng hỏi cậu vài câu. Cậu trả lời xong thì cô lại đưa điện thoại lên tai: “Cô có hiểu em ấy nói gì không?”

“Ừ... Hiểu được sơ sơ, có lẽ là huyện Nam Thông.” Giọng cô Hứa có vẻ gấp gáp: “Em đang ở đâu?”

“Chị biết địa chỉ nhà tôi mà. Kính cần đợi chị đại gọi.”

***

Nếu đi thuyền bình thường thì lý trình từ đảo Penang đến Thượng Hải phải mất bốn năm ngày; nhưng với chiếc tàu tuần dương hạng nhẹ thì chỉ mất bốn mươi tiếng đồng hồ.

Cả chiếc thuyền này, không hề bình thường, đa số đều là binh sĩ hạ cấp. Hơn phân nửa là hạ úy, có hai trung úy, chỉ mỗi Tạ Trạch Ích là thượng úy. Bầu trời tối dần, cả voi ở xa phun nước trong ánh chiều tà. Trong hành trình mười tiếng cuối cùng, lính Anh tranh thủ chèn chèn hương tự quàng thời gian còn lại, chuyển hẳn bữa tối từ trong khoang ra ngoài boong, máy hát cũng được đưa ra ngoài âm nhạc, rượu ngon, trái cây nhiệt đới và thịt nướng đều có đủ, quán sĩnh toàn nhấy mửa; đối với bọn họ mà nói, nếu còn thiếu gì đó thì chắc chắn là phụ nữ rồi.

Đối lập với sự náo nhiệt của mọi người trên boong thuyền là Tư Ngón Tang đang ngồi trong góc: anh mặc áo sơ mi sáng màu bên trong, bên ngoài là áo ghi lê màu đen, ngồi dưới ánh đèn, cầm một cuốn sách trên tay, có vẻ thì lục kém nên phải nhắm mắt để đọc. Nhìn anh như thế là biết ngay, anh chính là kiểu học sinh của trường nội trú ở Anh điển hình; gần như tất ngược hẳn hoàn toàn với Tạ Trạch Ích – kiểu học sinh được thầy giáo đến trường bảo lãnh nhưng còn bị từ chối, coi phải ghi lê đồng phục ném xuống đất, nghênh ngang rồi đi.

Trên thuyền cũng có không ít sĩ quan cũng học tại trường tư, bọn họ bắt đầu bàn tán về sinh viên Trung Quốc gọi là “Tu” kia: là sinh viên cổ hữu của đại học Oxford, đồng thời cũng là sinh viên tham quan của Cambridge, thế nhưng lại nổi tiếng ở Cambridge hơn cả Oxford, ngay từ thời trung học cơ hai ba hôm lại từ Luân Đôn đi đến đến Cambridge, nghe nói vì bạn gái ở Trung Quốc xa xôi giờ làm thơ, cho nên cũng kiên trì làm thơ trong rất nhiều năm, cốt để nàng được vui vẻ.

Lúc này Tư Ngón Tang ngồi ở trong góc, cực kỳ im lặng, cả cơ thể chìm trong ánh sáng màu cam, tựa như một bức họa.

Thường hay nghe nói trung úy thích chơi bài. Trước kia không cảm thấy gì, giờ khi sánh với chàng trai người Trung Quốc kia thì quả thật là quá phóng túng.

Ở Anh có một quy tắc lâu đời, đấy là nếu không có người giới thiệu mà mạo muội tự giới thiệu thì sẽ bị coi là vô lễ.

Tạ Trạch Ích ngắm nghĩ, sau đó băng qua đám đông, đi đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Tư Ngón Tang khép sách lại, mỉm cười đợi anh lên tiếng.

Anh chỉ vào cuốn sách hỏi: “Tôi có thể mượn đọc được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Tư Ngón Tang đưa sách sang, “Cứ tự nhiên.”

Nhận lấy sách, trên bìa viết: Madame Bovary. Mở sách ra, một trang toàn tiếng Pháp lại chỉ chữ tiếng Trung chú thích, thì ra là đang dịch.

“Chà tôi là người có hủ, không thích người khác làm trái ý mình. Vì tôi làm phật lòng cha trong nghiệp học nên ông đã cho người từ tiền lương của tôi, cuộc sống vô cùng khổn khổ, thỉnh thoảng phải dịch sách kiếm sống.” Tư cười giải thích.

Lật nhanh trang sách rồi dừng lại ở trang có kẹp thẻ đánh dấu. Lấy thẻ đánh dấu làm ranh giới, phần bên trái viết đầy chữ, còn bên phải vẫn còn sạch sẽ. Hình như thẻ đánh dấu được làm bằng ảnh, cũng khá độc đáo. Anh cẩn thận nhìn kỹ, đúng là ảnh thật.

Tổng cộng có bốn tấm ảnh, trong ảnh đều cùng một người. Nhân vật chính là một cô gái trẻ đứng giữa đám đông, cứ như bị mọi người bỏ quên. Ba tấm trước cô đều đang nhìn trái nhìn phải, đến tấm cuối mới chú ý đến thứ chụp ảnh, hai mắt tròn to, vẻ mặt kinh ngạc khiến có trông chậm lại mặt trời.

Cô gái trong ảnh vẫn chưa trưởng thành nhưng lại rất tỏa sáng, không biết bởi vì ăn ảnh hay thị chụp ảnh chỉ tập trung vào cô ấy, vì chú ý chính xác đến từng chi tiết nhỏ nên bức ảnh mới lấp lánh đến thế.

Tạ Trạch Ích nhận ra cô gái trong ảnh, có điều bây giờ cô không như vậy. Nhưng anh cũng đã gặp cô của lúc đó rồi. Vô cùng im lặng, lại có vẻ gào gào.

Nhìn thấy thế, Tư Ngón Tang ở bên cạnh nói: “Hai năm trước sau khi từ biệt, tôi không ngờ trong hai năm qua chỉ có bốn tấm ảnh này để nhớ nhưng. Cũng không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi. Anh Tạ đã gặp chưa?”

“Cô ấy?” Tạ Trạch Ích ngừng đầu, thờ dãi, theo thói quen nói.

Chỉ toàn tự ý làm chuyện theo ý mình, khiến người khác đau đầu theo. Cực kỳ lười biếng, lười hơn cả tưởng tượng của anh, cũng vì thế nên anh cho rằng, nếu không có người phục vụ thì cô khó mà sống tốt được. Những khi cô cười là hai mắt cong cong, khỏe miệng chồm chồm kim đồng tiền, hết như một chú hổ lỵ. Nhưng cô không thích cười, trừ khi có chuyện cần bàn bạc.

Di nhiên anh cũng đã trông thấy một kiểu cười khác của cô, là nụ cười hiền lộ tài năng, dịu dàng như nước, lấp lánh muôn vàn... Khiến anh như si như mê, thần hồn đến đảo. Tạ Trạch Ích rất thích được thấy đáng vẻ cô cậu cạnh anh, dù biết rõ nụ cười ấy không xuất phát bởi vì anh.

Anh mỉm cười hồi tưởng, sau đó cầm bút lên, cầm lấy hai tờ giấy nháp trắng trong trang sách, hỏi: “Có được không?”

Ngón Tang gật đầu cho phép.

Anh cúi đầu, nhanh chóng hạ bút dưới ánh đèn vàng cam.

Đó là một bức phác họa chân dung, vẻ một cô gái mặc áo khoác lông chồn màu trắng, chỉ có bóng lưng nửa người và mặt bên khi nghiêng đầu. Trên bức họa, hai mắt cô sụp xuống, ngón trỏ thon dài chạm vào cằm cô bên ngoài áo khoác.

Ngón Tang mỉm cười, “Cô ấy đang làm gì thế?” Lúc anh hỏi câu này thì bức tóa họa cũng đã hoàn thành.

Tạ Trạch Ích mỉm cười lắc đầu, sau đó vẽ tấm thứ hai.

Có dạng cười. Mỉm cười nhìn về người xem, nụ cười lấp lánh gọn sọc, không chút e dè sợ hãi. Ngòi bút phác họa nụ cười ấy không hề dừng lại, rồi dần dà, Ngón Tang đã có thể thấy sự thay đổi trong nụ cười của cô qua đường nét tinh tế. Ban đầu chỉ là một nét cười nhạt, nhưng ngay trong mi mắt cũng toát lên sự sảng kinh mãnh liệt. Cô như mê như say, tràn trề đã tâm.

Đường nét gương mặt chính diện không được phác họa chau chuốt, thậm chí có phần qua loa, như thể nụ cười ẩn trong đôi mắt ấy là toàn bộ thần thái của bức tranh chân dung này.

Từ khi anh hạ bút, Tư Ngón Tang vẫn thông thả mỉm cười. Nhưng rồi dần dần, ánh mắt anh chậm rãi thay đổi, khó tin nhìn Tạ Trạch Ích.

Nhìn một lúc, anh nói: “Anh Tạ, tôi từng nghe nói về cha anh, dường như ông ấy có tiêu chuẩn rất nghiêm khắc trong việc chọn đối tượng kết hôn cho anh, có đúng thế không? Hy vọng chỉ là lời đồn.”

Tạ Trạch Ích nghĩ rồi đáp, “Quả thật là có chuyện đó, hơn nữa cũng vì thế mà tôi từng phải sống từng tuần giống cậu.”

“Vậy nếu người anh yêu không phù hợp tiêu chuẩn của bác nhà, thì anh có thể làm gì vì cô ấy?”

Tạ Trạch Ích ngó người, lúc này mới nhận ra Tư Ngón Tang đã bắt đầu tấn công mình. Anh lấy làm buồn cười, mỉm cười hỏi ngược lại: “Nếu là cậu thì cậu sẽ làm gì?”

“Tôi sẽ vì cô ấy mà từ bỏ rất nhiều thứ, chỉ cần là người không chấp nhận cô ấy, cảm thì hay khinh thường cô ấy. Trên đời này, nếu cô ấy ghét ai hoặc ai đó ghét cô ấy thì đều là kẻ thù của tôi.” Tư Ngón Tang nhìn thẳng vào anh: “Vậy còn anh?”

Tạ Trạch Ích không trả lời ngay mà chỉ nói: “Nếu cô ấy không thích cậu thì sao?”

Tư Ngón Tang sống sờ.

“Cậu sẽ làm gì đây?”

Tư Ngón Tang cẩn thận suy nghĩ, sau đó nói một câu đầy chắc nịch: “Tuyệt đối không có chuyện đó.”

Anh kẹp bức tranh chân dung vào trang Tư Ngón Tang đang dịch, sau đó nói, “Trên đời này có rất nhiều thứ tốt đẹp quý giá. Nếu chuyện gì cũng bỏ qua, nếu có một ngày ngày đến cô ấy cũng mất đi, thế thì còn ai sẽ coi trọng cậu đây? Nếu là tôi, tôi sẽ không từ bỏ thứ gì vì cô ấy cả.” Tạ Trạch Ích cụp mắt, chỉ nhìn bằng nửa con mắt. “Cố điếu, tôi sẽ không để cô ấy chịu bất cứ tổn thương nào.”

Điều khiến anh cảm thấy tức giận lần sơ hãi đó là, cô vẻ như có đang tìm kiếm sự thương tổn nào đó. Chỉ vì cô là một người Trung Quốc có có lòng yêu nước cháy bỏng không bao giờ cạn kiệt, mà chính cô cũng biết rõ, cô đang được “quyền bất khả xâm phạm” bảo vệ.

Vì thế, anh sẽ bảo vệ cô hết khả năng cho phép.

Lúc vào hai quan, chén hạm kéo cốc, mấy tay thay bình mở hai chai rượu vang để ăn mừng cho chuyến đi đến đảo Penang thuận lợi lần này. Trong tiếng ồn ào, Tạ Trạch Ích nói: “Đã đến bờ rồi. Vẫn muốn đi gặp cô ba trước chứ?”

Trong tiếng cười đùa ồn ào huyền ảo, trong tiếng còi cùng tiếng sóng, Tạ Trạch Ích bị mọi người hắt rượu lên người. Chén hạm cấp bọ, cầu thang được kéo ra, có hai người ăn mặc như thủy thủ ở bên dưới chạy tới, trong tay cầm giấy tuyên thành văn của câu lạc bộ thể hình, bên trên là ảnh một

người huấn luyện viên có nước da đen bóng khỏe đẹp, nói đùa với Tạ Trạch Ích: “Cầu lạc bộ thể hình bờ biển, cơ bụng, tuyến nhân ngư, một quý chi mất một trăm đồng!”

“Thế cơ à? Cám ơn. Nhưng mà,” Giọng anh rất nhẹ nhàng, song thái độ lại rất đáng ăn đòn, “Tôi có đủ cả rồi.”

Thầy bình trên thuyền cười phá lên, người lẩm chuyện còn vươn tay tính coi thất lưng quần trang của anh, muốn lột sạch quần áo ra.

Kiểu “học sinh xấu” từ chối được giáo viên bạo lực, bị trường đuổi học như Tạ Trạch Ích trái ngược hẳn với anh. Những người như thế anh đã gặp không ít. Nhưng trở thành như Tạ Trạch Ích thì lại không nhiều.

Thầy bình họ cấp xách hành lý cho anh, dẫn anh đi đến bến tàu quân hàm hoàng gia. Xuống bến tàu, đám sĩ quan vây quanh Tạ Trạch Ích trước đó đã bị anh đuổi đi. Áo anh bị giật mất hai cúc áo, cầm trong tay chiếc thất lưng khó khăn lắm mới cướp về lại được, cũng không màng đến hình tượng mà vừa đi vừa thất thất lung. Tin quanh bên phía một hồi, anh đi xuyên qua đám đồng đội cạnh Tư Ngõn Tang, hỏi: “Muốn gọi điện thoại ở bến tàu hay gặp mặt trực tiếp?”

Đúng lúc này Benjamin đã lái xe đến, chạy chậm tới tình xách hành lý cho Tạ Trạch Ích. Vừa thấy Tư Ngõn Tang, anh ta hưng phấn thều đùa: “Ohhh look! A China boy!” Có thể anh ta chỉ nói chung chung về con trai Trung Quốc, nhưng cũng có thể ám chỉ Tư Ngõn Tang tóc tai đen nhánh, làn da bóng mượt như đồ sứ, khí chất đậm thắm tựa ngọc.

Còn chưa kịp trả lời anh ta thì chợt có hai chiếc xe Dodge chạy vào bến, dừng lại trước mặt mọi người.

Người xuống xe đầu tiên là một người trung niên mặc quần báo vải lụa, tuy đã lớn tuổi nhưng phong thái phi phàm, cực kỳ có khí phách.

Vừa thấy người nọ, cả Tư Ngõn Tang và Tạ Trạch Ích đều khựng lại. Rồi Tư Ngõn Tang cần đôi môi trắng bệch, cung kính chào thưa: “Cha, sao cha lại đến đây?”

Tư Ứng hừ một tiếng, lạnh lùng nói, “Cha mà không đến thì con định đi đâu hả?”

Lúc này Tư Ứng mới quan sát Tạ Trạch Ích một hồi, giọng không quá thân thiện: “Chuyện nhà họ Tư, không cần ngoài ngoài phải nhọc lòng.”

Tạ Trạch Ích đáp: “Tư Bào gia nói đúng. Có nên nhọc lòng hay không là một chuyện, nhưng có nhọc lòng hay không thì lại là một chuyện khác.” Nói đoạn anh nghiêng đầu, thấp giọng nói với Tư Ngõn Tang sắc mặt tái nhợt ở đối diện: “Xem ra bác cũng rất nghiêm khắc, không hề thua gì cha tôi.”

—

*Ờix Các bạn biết Tư Ngõn Tang chính thức out từ đầu rồi đấy. :)

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nói Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Đêm (11)

Hai chiếc xe dừng lại bên ngoài biệt thự nhà họ Tư. Hai cha con bước xuống, về một sa sầm giống nhau như từ một lò mà ra, không nói không rằng đi thẳng vào nhà.

Cánh cửa đóng cái sầm, chặn mọi người ở bên ngoài. Bà Tư dứt Ngõn Bách đi tới, nhìn cánh cửa được đóng lại một cách đầy bạo lực, hỏi: “Lâu lắm mới về nhà, nhưng vì sao vừa về lại cãi nhau thế?”

Mọi người đứng ở bên ngoài đợi quân gia đến mở cửa. Mấy tháng gần đây có không ít người hầu đến nhà họ Tư, không như bên ngoài đồn là “nhà họ Tư đã lun bại”, chẳng qua là vì trước đó Tư Ứng thích yên tĩnh, không thích nhiều người đi tới đi lui trong nhà, vì vậy cũng để mặc bên ngoài nói bậy bạ, bản thân thì không phổ trương nhiều. Còn những chuyện tư nhân thì giao cho người vợ Nhật Bản thu xếp lo liệu.

Mọi người chỉ thích nhào vào bề nổi, thì nên trong mắt người ngoài, bắt đầu từ năm 1928, nhà họ Tư đã “lun bại”. Thực chất không phải như thế, thậm chí phía Nam từng mời ông rất nhiều lần song đều bị ông từ chối, chỉ bởi vì Tư Ứng không muốn lo liệu thêm chuyện khác nữa.

Ông từ lánh: “Bà tướng hai năm qua nó ở bên ngoài khôn khéo lắm sao. Làm gì có chuyện đó, không chấm chỉ học hành, suốt ngày hết lều kông chơi bời với đám văn nhân thì đàn đúm cùng lũ thanh niên cấp tiến, không những chậm trễ chuyện học mà còn bị chặn không cho gửi thư nhận thư, bị cấm xuất cảnh châu Âu. Không về cũng được, tôi coi như nhà họ Tư ta có con trai có tiền đó, muốn làm ‘người Hoa da trắng’ ở châu Âu!” Ông tức tới nổi mắng một trắng, bà Tư vội trấn an vỗ về, con gần người ngoại thì ông mới nói tiếp: “Lần này có thể thuận lợi về nước còn phải nhờ người Hoa da trắng ở tổ gần gũi hòa với Nam Kinh, đúng là nhực nhà!”

Tư Ứng không nói những chuyện này với bà. Hồi trước khi còn thường xuyên gửi thư, ông có nhờ bọn bé thám sát cho con trai cả, nhưng hơn một năm sau đó lại không nghe thấy ông nhắc đến. Bà cứ tưởng Ngõn Tang có bạn gái ở châu Âu nên đi để ý đến cha và em trai, vì vậy lúc nhắc đến chuyện này với Tư Ứng, thấy ông nói gần, bà còn cười thầm một chút gian dối.

Suy cho cùng vẫn là mẹ con một lòng. Bà Tư đang mãi nghĩ ngợi thì Ngõn Bách đã ngừng đầu lên, nói ra tiếng lòng của bà: “Anh cả thật sự không có bạn gái ở châu Âu à?”

Bà Tư bật cười, rồi lại lật lật bị miệng Ngõn Bách.

Bác quân gia già mở cửa, lộ sườn ấm tường trong nhà cháy tí tách, mọi người cởi áo khoác ra ngồi xuống phòng khách. Tư Ứng đưa mắt nhìn con trai, thờ dài, “Vẫn còn vương vấn con bé nhà họ Lâm đấy.”

Bà Tư sùng sốt: “À à?”

Tư Ứng trợn mắt nhìn bà, “Còn có thể là ai nữa?”

“Hồi đưa tiền nhà họ có gặp mặt lần. Có bà khi đó không bắt mắt lắm, tuy tướng tử không đẹp bằng chị gái nhưng cũng khiến người ta khó quên, rất đáng yêu. Nay cô hai trông thế nào tôi không nhớ, nhưng vẫn còn nhớ rõ cô bà.” Bà Tư hồi tưởng lại, “Thời gian trước, hình như Lâm Bào gia vì chuyện gì đó mà nổi trận lôi đình, đang bảo tuyên bố muốn đuổi cô bé ra khỏi nhà, còn muốn gài tửu hôn ước. Ông ấy có bàn bạc chuyện này với ông không?”

Tư Ứng lắc đầu, xem ra ông vẫn còn canh cánh chuyện này.

Bà Tư ngạc nhiên: “Rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Nói là có quan hệ mờ ám với thầy giáo dạy Vật lý ở Hương Cảng. Thực tế thế nào, về sau tôi cũng có gửi điện hỏi tổng trưởng giáo dục. Tư Lai này rất được Thái Nguyên Bồi coi trọng. Ngài Thái khen học vấn phẩm chất của cậu ta lắm, ba lần gửi điện đến đều nói Tư Lai rất coi trọng gia đình, tuyệt đối sẽ không làm hỏng chuyện như vậy. Tôi vẫn thấy lạ: với giao tình của hai nhà Tư Lâm, dù con bé kia có làm sai thì vẫn sửa sai được. Sau này cả tôi với bà vẫn coi nó là con cháu nhà mình. Sở là sợ Ngõn Tang không chịu thôi. Nhưng nay xem ra, nó vẫn thích con bé kia.” Tư Ứng thờ dài, vừa vùi vào buồn vì cậu con trai do mình gây nên, “Đến cả tôi với bà còn cần nhắc kỹ kẻo cho cô bà, còn biết hỏi thăm thực hư chuyện tình, trình cô người xấu có ý xuyên tạc làm cho bé phải chịu oan. Nhưng rõ ràng là cô bé còn rất trẻ, vì sao anh Lâm lại tự tiện như thế, lại còn tuyệt tình đến vậy, khiến cô bé sau này không gặp được ai. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn khúc gì sao?”

Bà Tư cau mày suy nghĩ, hỏi, “Hay là Lâm Bào gia có ý, muốn hứa gả cô hai cho Ngõn Tang?”

Tư Ứng lắc đầu. “Mấy năm trước đến Thiệu Hưng. Lâm Bào gia có đề nghị rồi. Trước khi gặp hai cô con gái nhà họ, tôi đã đề Ngõn Tang tự quyết định, bảo nó một khi đã chọn thì cả đời này đừng để tôi biết nó thay lòng đổi dạ.” Nói đoạn, ông thờ dài, “Thế mà nhiều năm rồi, thằng bé vẫn nhớ kỹ những lời tôi nói.”

Thấy chứng lo lắng vì hôn sự của con trai, bà Tư lại càng buồn cười. Ông vốn buồn vì con trai, còn không phải vì Ngõn Tang giống mình sao. Ông không cho Ngõn Tang theo nghiệp văn, vì biết rõ người nhà họ Tư vô cùng có chấp, dù là chuyện chính trị hay người yêu. Nếu không phải vì thế, thì bà đầu nát đến mười hai năm để lay chuyện con tìm của Tư Ứng vừa đến Nhật sau khi vợ mất, thậm chí lúc ấy bà chỉ mới mười sáu xuân xanh. Nhà lớn nghiệp lớn như nhà họ Tư, một khi đã cưới bà thì chỉ có một mình bà đến hết đời.

Vì biết tính của con trai sẽ dễ gặp khó khăn trên đường làm quan, một mình ông đã nếm mùi đủ rồi, nên mới nhất quyết không cho Ngõn Tang giẫm vào vết xe đổ đó nữa. Ông tự mình chọn một đất nước có truyền thống học tập tốt, trình sa hoạt động chính trị để cho anh học đại học, lại chọn chuyên ngành không quá đình đám đến chính trị văn chương. Hơn nữa lúc bấy giờ trong nước đang rõ lộn phong trào dùng ngòi bút làm khởi kiện, là thanh đao sắc bén để lan truyền tin đồn, dấy mãi xúi giục trong những trận chiến chính trị, bọn họ thường xuyên mở hội với văn nhân nhà sĩ, tự coi mình là “trụ cột của xã hội”, cũng là đội ngũ này bị Nam Kinh chén ép nhất, chính vì thế nên Tư Ứng mới nhất quyết không chịu cho anh học văn.

Nhưng không phải chính ông cũng quan tâm đến việc lớn quốc gia, thỉnh thoảng “không biết thời thế”, lều mng làm việc đấy sao? Năm ngoài khi tập san chính phủ Nam Kinh chén ép “*Trắng Non*”, ông còn viết hẳn một bài hành gửi đến tập san chính phủ, chỉ trích bọn họ “đốt nát vô tri, yếu đuối vô năng”. May mà bọn bé ở hội tập chỉ thấy, vội vàng chặn thư, bản báo biện pháp với ông. Bởi vì bọn họ cũng biết Tư Ứng đang ở tuổi “nổi loạn trung niên”, nên đã thông nhất lược bớt phần chỉ trích trong thư, chỉ chứa lại kết tác học thuyết bình ga văn cổ đầy xuất chúng, lúc ấy mới không gây nên đại họa.

Bà Tư che miệng cười: “Lâm Bào gia thì gạc tên con gái ra khỏi giá phải chứ nhất quyết không gả con bé cho con trai ông. Ông định làm gì đấy?”

Tư Ứng không đáp.

“Hay là gửi điện báo hỏi ý Lâm Bào gia?”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Giờ ông ấy đã ở trên thuyền về Thượng Hải rồi. Đợi vài ngày nữa, mới ông ấy đến hỏi chuyện.”

Bà Tư lại đưa mắt nhìn lên lầu, “Nếu đến cuối vẫn không theo ý cậu cả thì sao?”

“Nó tự biết tìm cách để mình đồng ý. Thằng bé này, đã quan tâm ai thì sẽ quan tâm hết mình.” Tư Ứng cũng chẳng nhắc mí mắt, nhấp ngụm trà rồi nói, “Không tin thì bà cứ lên lầu đi, xem nó còn ở trong phòng không.”

Bà Tư ngạc nhiên, đi lên lầu đẩy cửa phòng Ngõn Tang ra, nhưng cửa sổ mở toang gió thổi vào vù lạt bay những trang sách, nhưng làm gì có bóng người?

Tư Ứng nhìn Tiểu Ngõn Bách ngồi thẳng lưng trên ghế, nghiêm mặt nói: “Sau này không thể day con như vậy được. Con cần phải lành lợi hơn.”

***

Đêm đó lúc có Hứa đến, mới đầu cậu bé kìa nhất quyết không chịu trả lời bất cứ câu hỏi nào. Có Hứa cũng chẳng vội, sau một hồi kiên nhẫn nghĩ ngợi thì nói: “Chắc chắn là bị bệnh nên mới không chịu nói, để tôi đưa em nó đến bệnh viện khám xem sao.” Nói đoạn định kéo cậu bé đi, nói với nó: “Đi thôi, đến bệnh viện khám.”

Nghe thấy hai chữ “bệnh viện”, cậu bé lập tức cất cánh gác nấp ra sau lưng Số Vọng. Có Hứa ép hỏi một lần nữa, cu cậu lập tức ủa khóc. Hai người nhìn nhau, có Hứa nhân đó truy hỏi mấy câu, nó vừa lau nước mắt vừa ngoan ngoãn trả lời từng câu một.

Số Vọng sợ hãi, người như có Hứa hún cóo sự kiên nhẫn và quyết đoán riêng. Tuy có học cực đoan, nhưng có đôi kẻ cực đoan cũng tốt.

Có Hứa nói: “Đã hỏi được đại chi rồi, nhưng giờ không tiện nói. Hôm khác tôi sẽ nhờ người đến nói đó hỏi thăm. Bọn họ được huấn luyện chuyên nghiệp, nếu không có gì bất trắc thì chắc chắn trong tuần này sẽ có lá được tình hình rõ ràng. Em chi cần ở nhà chờ, tôi sẽ cho người đưa tài liệu đến.”

Có gút đầu.

“Tuy không nói được quốc ngữ và tiếng Thượng Hải, nhưng vẫn có thể nghe hiểu, chắc hẳn phải có hoàn cảnh. Có điều chắc chắn không phải do cha mẹ day,” Có Hứa vỗ đầu đùa bả, “Vậy làm sao nó hiểu?”

Sở Vọng hiểu ý cô ấy, trả lời, “Ồ chỗ tôi đây.”

Cô Hứa ngăn người, đáp: “Em... Được rồi.”

Thế là mấy ngày sau đó, Sở Vọng đều ở nhà đợi tin của cô Hứa. Những khi tới viện nghiên cứu thì cô để cậu bé ở nhà, khóa trái cửa lại tránh gặp chuyện rắc rối. Có một hôm về nhà, phát hiện trong nhà không khác gì bị đánh cướp, từ phòng bếp cho đến tận phòng ngủ, thậm chí cả phòng của Tạ Trạch Ich, khăn giấy và giấy viết chữ bữa bọn khắp nơi. Mới đầu cô còn tưởng có người xông vào đây, nhưng đến khi nhìn kỹ mới phát hiện, là do cậu bé buồn bĩnh đó nghịch phá.

Cô cũng là một người không lười lao động, hướng hồ từ viện nghiên cứu về đã mệt gần chết, thế là dứt khoát tùy nó. Lúc đi giúp việc đến thì giặt mình, lên tục hỏi “cô chủ, nhà bị trộm sao?” rồi lại dọn dẹp một lần, nhưng sau đó cũng mặc kệ, dù gì bà cũng chỉ phụ trách nấu cơm, chủ nhà không trả cho bà tiền công dọn nhà.

Ngày đầu tiên gặp lại Tạ Trạch Ich là ngày cô ở viện nghiên cứu. Có anh ở đó, cũng không rõ Sakura Ichiro càng thêm cần rõ hay là bớt lý lẽ nữa. Tuy hẳn không còn tìm có tin tức, nhưng vẫn thích đứng từ xa nhìn chăm chú, mỗi lần có có cảm giác bị quan sát là luôn có thể bắt gặp được tâm nhân của Sakura Ichiro.

Có điều ai ai cũng bận chuyện của mình, mãi đến buổi tối có mới nói chuyện được với Tạ Trạch Ich. Ngồi trên xe, hiếm khi thấy Tạ Trạch Ich không nhiều lời, thái độ vô cùng khác thường, im lặng lâu thảng xe về nhà.

Chẳng mấy khi lúng túng khi ở với anh như vậy, khiến cô khó mà tin nổi người gọi điện thoại đường dài trừu đùa có mấy hôm trước là Tạ Trạch Ich. Lái xe đi được một quãng xa, cô không kìm được hỏi thảng “Anh Tạ, anh có khỏe không?”

Nhưng Tạ Trạch Ich không trả lời.

Im lặng một lúc lâu, anh như bình tĩnh khỏi giấc mộng, đầu tiên là “A?” một tiếng, rồi sau đó lại “ừ” đáp.

Cô cười nói “Đã bị cúp điện rồi, lái xe mà lại phân tâm như thế, cần thận đừng phải người đi đường vậy.”

“Đã bị cúp điện rồi à?”

“Đúng thế. Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Ồ. Vậy tối nay trăng sáng quá, em cũng cảm thấy thế đúng không?”

“Cái gì?”

Tạ Trạch Ich vẫn im lặng lái xe, không trả lời cô mà cũng không nhìn cô. Một hồi lâu sau mới bất chợt hỏi: “Cô ba, tôi còn có thể ở bên em bao lâu nữa đây?”

Cô khó hiểu. Còn đang ngỡ ngác thì xe đã dừng lại, thì ra đã tới nhà rồi

Vì bị mất điện nên cũng không thể đi thang máy.

Hai người lần mò đi trong hành lang tối đen, lúc đi ngang qua tầng hai, chị Trịnh nghe thấy tiếng động, cảm nên đi ra oán trách: “Anh Tạ về rồi đấy hả. Hai ngày gần đây có chuyện gì thế, suốt ngày rầm rầm, ồn chết đi được... Không phải tôi trách móc gì đâu, chỉ là lo quá thôi. Cô Lâm ra ngoài có khóa cửa không vậy? Máy cân hộ ở đây đều thông nhau, hy vọng là không phải trộm.”

Tạ Trạch Ich nói vụ người hiểm hoi trong hôm nay: “Có đứa cháu họ mới chuyển tới ở. Dù gì cũng là người Quảng Đông, họ hàng không ít, mong chị Trịnh bỏ qua cho... Đáng rồi, chị Trịnh thích ăn bánh mì ở tiệm Đình Ký đúng không? Hôm nào đi đặt, tôi sẽ nhờ bọn họ đem đến ít cho chị Trịnh.”

Sở Vọng sững sốt, dưới ánh nến, cô ngừng đầu nhìn Tạ Trạch Ich.

Chị Trịnh cười vui vẻ, ánh nến trong tay cũng lo lắt, dĩ nhiên sẽ bỏ qua rồi... Anh Tạ khá khí quá. Tôi nghe thấy tiếng động, biết hai người về nên chăm nhìn đây, có thấy đường không?”

Cảm ơn chị Trịnh, hai người một trước một sau đi lên lầu. Mở cửa ra, thấy tình cảnh bị thảm trong phòng, Tạ Trạch Ich lại không có vẻ giật mình. Đứa bé chơi đã thấm mệt, lăn quay ra ngủ trên sofa. Anh cúi người dọn chỗ cho cô đặt chân, còn cô đứng sau nói “Tôi không biết đi đâu mới giúp việc cả.”

“Không sao, tôi có thể làm được.”

Nghe một lúc, cô ấy nãy nói, “Tôi lại làm hư máy pha cà phê rồi.”

Anh vẫn đáp: “Không sao.”

Cô cúi đầu, “Bên lễ của, bếp đun nước...”

Đợi cô im lặng, anh mỉm cười hỏi lại: “Còn gì nữa? Nói hết đi.”

“Còn cả chuông nói phòng báo vệ nữa. Bình thường có người đến, chỉ cần bấm một lần là được. Nhưng có hôm đột nhiên không bấm được, thế mà chuông kêu mãi, giống tiếng thét lúc nửa đêm vậy...”

Cô vừa dứt lời thì chuông cửa lại vang lên. Hai người nhìn chăm chăm bộ chuông, đúng là rất giống tiếng thét lúc nửa đêm.

Bấm một cái, chuông vẫn kêu như cũ, âm thanh của báo vệ đi qua đường dài truyền tới ở đầu loa: “Cô Lâm, dưới lầu có người mời cô xuống, nói là có quà đưa đến, mời cô ký nhận.”

Cô trả lời, “Trễ thế rồi mà còn đến hả? Là gì vậy?”

Tạ Trạch Ich nhìn cô chăm chăm, không nói câu nào.

Cô cũng nhìn thẳng Tạ Trạch Ich, có phần lo lắng.

Một lúc sau, Tạ Trạch Ich thấp giọng nói: “Em xuống đi, không có chuyện gì đâu.”

Nhìn về mặt Tạ Trạch Ich, đột nhiên cô yên tâm hẳn. Sở Vọng gật đầu, “Ừ” một tiếng.

“Đợi đã.” Anh cầm gài cầm nến đi tới, dùng bật lửa thấp sáng rồi đưa cho cô, “Nếu cần tôi thì cứ bấm chuông gọi.”

“Ừm.”

Hoảng hốt đi xuống lầu, trong đầu chỉ toàn là vẻ mặt sáng tỏ của Tạ Trạch Ich khi nhìn thấy đứa trẻ. Vì sao anh lại biết? Rốt cuộc đứa trẻ cứu được ở nhà máy kéo sợi và anh có quan hệ gì?

Cô sờ vào khẩu súng nằm trong túi áo khoác.

Anh định làm gì đây?

Đi xuống lầu, cả đại sảnh tối om om, chỉ có ánh nến trong đèn thủy tinh của báo vệ là nguồn sáng trong đất trời này. Cô đến gần hỏi: “Xin hỏi người tìm tôi ở đâu?”

Báo vệ đánh mắt về phía thang máy.

Cô giờ gãi cằm nấn lại gần. Bên cạnh thang máy có có một tấm gương toàn thân, trong ánh nến mờ mờ, bóng người cô dần hiện rõ trong gương.

Có mặc một chiếc váy len cao cổ màu đen, bên ngoài chiếc váy len là áo khoác len màu hồng đậm, chân đi tất xám cùng đôi giày da tròn nhỏ màu nâu có dây buộc.

Hai năm qua cô đã cao hơn, hồi mười ba tuổi mới một mét rưỡi, nhưng giờ đã cao hơn mười cen-ti-mét.

Song lại không cao như hình bóng trong gương.

Lại gần mới phát hiện, bóng người kia không phải ở trong gương, mà là đứng bên ngoài gương. Người đó cao hơn cô nửa cái đầu, nên chiếc áo khoác màu xám dài quá đầu gối trông cũng rất thuận mắt; dù dưới ánh đèn mờ mờ thì làn da kia vẫn trơn nhẵn, đôi mắt sáng ngời, lấp lánh theo ánh nến, tựa như có vì sao rơi vào trong mắt.

Thấy cô lại gần, hai mắt người kia khẽ nheo lại, nụ cười càng thêm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Đêm (12)

Trong khoảnh khắc ấy, không một ai cất lời.

Rồi Từ Ngón Tang làm động tác so ngang với môi dưới, khoa tay múa chân cười bảo: “Cao hơn nhiều rồi!”

Nói rồi anh cúi người nhìn cô, bất chợt dịch lại gần. Làn mi cô run lên, nhưng vẫn bình tĩnh để mặc anh nhìn, chỉ là giờ gãi cằm nấn cách xa ra, tránh làm chảy tóc anh.

“Cũng thay đổi nhiều rồi.” Một lúc sau, anh đột nhiên kết luận. Không biết là ám chỉ gương mặt cô hay là vì ánh mắt lạnh lùng của cô, “Đến mức suýt nhận không ra.”

“Thì cũng hai năm rồi mà. Sao anh vẫn không thay đổi gì thế.”

“Em không nhìn anh thì làm sao biết được anh có thay đổi hay không?”

Cô giờ cao gãi cằm nấn, quơ quơ trước mặt anh, nói: “Thì giờ nhìn, đúng thật là vẫn giống trước kia.”

Ngón Tang bật cười, đưa tay toan nhéo mũi cô. Nhưng cô đã nhanh chóng lùi về sau một bước.

Tay anh cứng đờ giữa không trung. Thấy báo vệ như cơn chuột đang tò mò quan sát từ trong bóng tối, đôi mắt bé tí sáng quắc.

Anh đánh cười khan hai tiếng, chấp tay ra sau lưng.

“Sao trễ rồi mà anh còn tới đây?”

“Vừa cặp bên là anh đã muốn đi tìm em ngay, nhưng vì có chuyện đột xuất nên giờ mới tới được.”

“Tới đây bằng gì vậy?”

Anh cười nói, “Còn thể nào nữa? Thì đi thôi.”

“... Đã muộn lắm rồi. Đây là Thượng Hải, luật pháp chỉ là hình phong, không phải Oxford xem trọng nhân tình.”

Anh háp mắt nhìn cô: “Sao em biết ở Oxford xem trọng nhân tình?”

“...” Cô im lặng, phát hiện mình đã lỡ lời, “Đọc trong sách.”

“Vi sao lại tìm hiểu về Oxford như vậy?” Trong mắt anh dần dưng đầy ý cười.

Cô thờ dãi, “Bác Tư không cho anh đến tìm em đúng không?”

“Người ngày trước bảo anh cưới em cũng là ông ấy.”

“Chắc bác ấy có chỗ khó của mình, anh cũng nên thông cảm. Nếu biết anh không mang an nguy nữa đến lên chạy ra ngoài, khéo bác lại trách tội em mất.”

Anh im lặng một lúc rồi gật đầu, “Là anh lỡ mạng. Lần này anh về không phải muốn làm khó em.”

Thấy anh có vẻ còn muốn nói, dừng một lúc rồi cô bảo: “Có lẽ anh Tạ cũng sắp đi rồi. Để em báo anh ấy tiễn anh.”

Anh nhìn lên cầu thang chằm trong bóng tối, sững sốt hỏi: “Anh ta... anh ta ở chung với em?”

Cô đáp: “Anh ấy là cảnh sát tuần tra ở tổ giới, em lại ở Thượng Hải một mình nên cô út nhờ anh ấy chăm sóc em.”

Anh gật đầu, “Ừ.”

“Có nhiều người, chỉ vì giữa nam nữ hơi tiếp xúc thân mật là lại đem pha với cái tưởng tượng bản thân của mình, gây nên hiểu lầm.”

Anh đột nhiên lảng tung: “Anh không có. Anh luôn tin tưởng em mà. Chỉ cần em giải thích thì anh sẽ tin em vô điều kiện.”

“Em không nói anh.” Cô nhìn bảo vệ mặt đỏ ửng tại bên kia, nói: “Nhưng nếu em nói dối thì sao? Anh sẽ hiểu cho em chứ?”

“Em là người cực kỳ quan trọng trong sinh mệnh của anh. Cha, em trai, mẹ ruột... Thậm chí cha anh cũng nói, sau này nếu kết hôn, em còn quan trọng với anh hơn cả ông ấy. Không có gì quan trọng bằng.” Anh sốt ruột bực bực, có phần hốt hoảng, “Em hiểu không?”

“Anh coi trọng em đến thế, nếu em không xứng được như vậy thì sao? Em không hiểu anh, làm cản trở anh, thanh danh vậy bản khiến anh khó chịu, thật sự không xứng với sự tin tưởng của anh, liên tục chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, không để ý đến cảm nhận của anh, như vậy anh sẽ làm gì em đây?”

Anh lưỡng lưỡng, “Không phải anh nên chấp nhận toàn bộ của em sao?”

Cô nói: “Nhưng em là ai? Nếu không có hôn ước, giữa hai ta cũng chỉ có tình cảm anh em mà thôi, thậm chí mỗi người sẽ có cuộc sống của riêng mình, không nói chuyện với nhau mấy câu. Nhiều năm qua, những thứ chung giữa hai chúng ta cũng chỉ có mấy bức thư. Trên đời này còn có nhiều người có giao tình sâu đậm với anh, em có tài cán gì lại đáng để anh tin tưởng như vậy?”

“Nhưng...” Ngón Tang có vẻ khó tin, “Em chính là em mà, từ năm mười tám tuổi, em chính là người anh muốn nắm tay suốt đời.”

“Vậy anh có hiểu em không? Nếu em thật sự giống như người ta đồn đại, có chuyện mờ ám với người khác, nhưng bây giờ em đang lừa dối anh. Anh định xử như thế nào đây?” Nói đến đoạn kịch động, môi cô trở nên khô khốc. Khẽ nhấp môi, cô nói, “Anh Tư, xin anh hãy nghĩ thật kỹ.”

Thấy anh im lặng đứng tại chỗ, cô nói tiếp, “Anh về đi.”

Anh ngoi ngoác gật đầu, thần hồn lạc phách xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng ấy, bỗng dưng cô cảm thấy không đành lòng, bèn bước lên hai bước gọi anh lại, “Anh Tư.”

Anh ngoái đầu nhìn cô.

Lời đến bên môi, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói, “Hôm nay muộn rồi. Nếu lần sau anh đến vào buổi sáng, nhất định em sẽ mời anh vào nhà chơi.”

Anh gượng cười, gật đầu rồi xoay người bước đi.

Cô nhìn theo bóng lưng dần khuất một lúc lâu.

Anh vẫn không thay đổi, vẫn là chàng trai của ngày trước.

Nhưng cô đã đọc hết cuộc đời của anh. Một chàng trai niềm nở đầy sức sống, đặc chí hăng hái, cho rằng một người đến chết sẽ không bao giờ thay đổi; có vô số người sẵn lòng sống chết vì anh, nhưng không ai hiểu anh, anh lẻ loi cô độc, chỉ mong có người thấu hiểu, để rồi thoát chí chán nản, trở nên điên dại, hết khóc lại cười...

Cuối cùng, anh đã tự sát trên đường ray trong một đêm tuyết ở Siberia.

Ra đi.

Mà nay anh vẫn mỉm cười, là chàng trai niềm nở đầy sức sống.

Vẫn còn kịp.

***

Cắm nến đi lên cầu thang, gió lùa vào làm ngọn lửa tắt phụt. Đứng ở tầng hai cũng có thể cảm nhận được ngọn nến được thấp, ngẩng đầu nhìn lên, ở tầng ba vẫn mờ rộng cửa, ánh sáng từ ngọn đèn dầu trong phòng hắt ra chiếu xuống bên dưới, cũng nhờ thế nên cô có thể dễ dàng đi lên cầu thang.

Gần đến tầng ba, cô thấy Tạ Trạch Ích đứng trước cửa, tay cầm ngọn đèn dầu.

Cô nói: “Cảm ơn anh.”

Tạ Trạch Ích đáp: “Không có gì, chỉ là lúc ở một mình tôi sợ tối nên mới thắp đèn, chứ không phải vì em.”

Tuy đã chối bỏ trách nhiệm, nhưng nói thế, đến khi vào phòng thì cô lại áy náy. Phòng đã được dọn dẹp ngăn nắp, không khác gì lúc anh đi.

Cứ tưởng Tạ Trạch Ích sẽ hỏi chuyện ban nãy, không ngờ anh lại chẳng nói gì. Dội cô vào phòng thì đóng cửa lại rồi rời đi. Nhưng cô bất giác đưa tay ngấm cửa, hai người một trong một ngoài cách nhau một khe cửa đủ một người lách qua, cùng ngăn người.

Tạ Trạch Ích nói: “Sao thế?”

Sao anh lại tới đến vậy?

Thật ra cô rất muốn hỏi câu đó, nhưng rồi cảm thấy, hỏi như vậy không khác gì những cô gái trẻ ý có chút sắc đẹp đã lên mặt. Có vẻ anh có hảo cảm với cô, cô có thể cảm nhận được; có lẽ cũng bởi vì bà Cát nhờ vả nên mới đặc biệt để ý, nhưng lại tốt quá rồi.

Vô công bất thụ lộc. Nếu cứ cứ hưởng mãi thì không quá chân thật.

Nhưng có thể hỏi báo gì đây? Đường như anh chẳng thiếu gì.

Nghĩ đến đây, cách khe cửa, cô cứ thế ngoi ngoác nhìn Tạ Trạch Ích.

Trong phòng tuy lắt tả sáng, trong tay anh cũng có ngọn đèn dầu. Cô ngẩng đầu lên, con ngươi phản chiếu hình bóng anh, ánh mắt có phần mờ lung. Nếu không phải sớm biết cô thường xuyên thất thần, thì khéo anh đã tưởng cô muốn hôn anh.

Anh cố kìm nén, bàn tay siết chặt đề lên khung cửa.

Ngoài mặt vẫn cười nhạt bảo: “Có một việc nữa, muốn nghe không?”

“Là gì?” Hai mắt sáng lên.

“Sợ em.”

Cô suy nghĩ, đột nhiên phát hiện anh đang thay đổi cách mạng có lẽ chó, lập tức muốn nhắc chân đạp anh một phát. Nhưng Tạ Trạch Ích đã nhanh tay hơn, vội khép cửa lại. Chân cô đá vào cửa, *rầm* một tiếng, đau đến mức phải gấp người.

Cách một cánh cửa, cô có thể nghe thấy Tạ Trạch Ích đang cười ở bên ngoài.

Cười được một hồi, dường như vì áy náy nên thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

Cô tức giận: “Anh cứ thử đi!”

Bên kia lại bật cười. Chợt tiếng gõ cửa vang lên, anh nói, “Nhớ khóa kỹ cửa đấy.”

Cô đáp, “Biết rồi.”

Có lại đúng đợt một lúc, nhưng bên ngoài không còn động tĩnh nào khác.

Tạ Trạch Ích xuống lầu, ngồi vào xe, bàn tay nắm vô-lăng đỏ đẫm mồ hôi. Bóng tối ở đường Ferguson để dang khiến con người mất đi khả năng tự chủ, lúc nhìn vào ánh mắt sáng bùng ấy, anh suýt đã mất kiểm soát muốn kéo cô ra khỏi phòng, để lên của hôn ngẫu nghiên.

Sao có thể không sợ cô chứ?

Ở trước mặt cô, anh không biết thì ra mình lại là kẻ háo sắc đến vậy.

***

Tuy cô đã mời Ngõn Tang “ban ngày hôm khác lại đến”, nhưng cô cũng không có cơ hội ở nhà vào buổi sáng.

Tuy nỗi hơi của viện nghiên cứu được chế tạo và thiết kế cũng một lúc, nhưng đến thời điểm này, về cơ bản xác lò đã được xác định: đường kính cuối cùng là 26 feet nên thanh cadmium điều khiển phản ứng đạt 26 feet. Hình dạng cuối cùng là một hình cầu với đỉnh hình dẹt, nặng 1.400 tấn, tổng cộng 52 tấn uranium kim loại và uranium oxide, cộng thêm 57 lớp than chì và các khối uranium chống lén nhau.

Lúc hoàn thành xây dựng thì vừa khéo tròn năm tuần, là ngày 27 tháng 3.

Sau khi Minh Trị đổi mới, Nhật Bản chịu ảnh hưởng nặng nề của châu Âu, do đó bọn họ có ý thức rất mạnh về nghi thức cho các sự kiện trọng đại. Vì vậy nên tuy nỗi hơi đã hoàn thành, nhưng nghi thức khởi động chính xác được tổ chức và năm ngày sau, lúc 9 giờ sáng ngày 1 tháng 4.

Chính vì thế mà người Nhật đã chuẩn bị một bữa tối hoành tráng vào tối ngày 1 tháng 4, treo biểu ngữ là “Hợp tác nghiên cứu khoa học ba nước hảo hữu Nhật-Trung-Anh”, mời nhiều người nổi tiếng ở trong và ngoài tò giới đến, bao gồm các học giả, truyền thông và quân đội.

Lần nữa kiểm tra hết các số liệu của hạng mục “nồi hơi”, Sở Vọng chuẩn bộn ngừng đầu, mới với Sakura Ichiro đến chúc mừng: “Có quá nhiều tính không xác định trong thí nghiệm, chưa chắc sáng thứ sáu đã có thể thành công. Nếu thất bại thì ai còn tâm trạng tham dự tiệc tùng nữa?”

Sakura Ichiro nhướn mày, “Hết thứ sáu này là vào tròn kỳ hạn sáu tuần. Người lúc đầu thì thoả nói nhất định sẽ hoàn thành trong sáu tuần cũng không phải là tôi.”

Sở Vọng cũng nhướn mày, liếc xéo hân ta.

“Thỏa thuận Nhật Bản rút khỏi tò giới và hội đồng khu đã được ký. Nếu không thành công, cô muốn tạ tội với tò quốc của cô thế nào đây?”

“Các người vừa không tin tôi lại vừa quá tin tôi. Cứ như thế nhất định sẽ thành công vào tuần này vậy. Tuy lúc xây xong là hôm nay cho đến giữa thứ sáu, không cho tôi cơ hội để chạy thử hay điều chỉnh. Rốt cuộc các người tự tin vào điều gì?”

Nụ cười của Sakura Ichiro dần biến mất. Nhưng một lúc sau, hân đã lại bật cười.

Nhật Bản sẽ không dễ dàng từ bỏ mảnh đất Trung Quốc này.

Nếu cô thất bại, bọn họ càng có lý do để giật con tim, có sớm biết rõ điều đó.

Mặc dù là thí nghiệm mang tính tượng trưng chỉ kéo dài năm tuần, nhưng trong lòng cô đã có sẵn câu trả lời tiêu chuẩn. Đáp án ấy đã được thực hiện thành công và không hề có lỗi.

Nhưng khi có đứng trên đỉnh chóp của nỗi hơi, cô bất chợt ý thức được vấn đề này liên quan đến sự an toàn của đất nước và mạng sống của vô số người, nếu có một lỗi nhỏ, thì dù có chết cũng không thể bù đắp nổi.

Khi những nghiên cứu viên khác rời đi, cô vẫn ngồi trên đỉnh thí nghiệm, xem xét bản nháp các tính toán, hồng đảm bảo không có bất cứ bất trắc nào xảy ra.

Ngày 27 tháng 3 là ngày có tầm quan trọng rất lớn đối với cô. Suốt đời này cô sẽ nhớ mãi việc xây dựng lò phản ứng chậm ở Thượng Hải, cùng với lần đầu tiên thử vận hành vào năm ngày sau.

Chính vì chuyện này đang nằm trước mắt nên cô không nhớ được mấy tháng trước, từng có người nói với cô rằng, vào ngày 27 tháng 3 sẽ có một con tàu du lịch đến từ Pháp chậm rãi cập bến sông Hoàng Phố.

***

Nghe nói Tư đại công tử mới từ châu Âu về Thượng Hải, thư mời từ các tòa soạn Bắc Bình và Thượng Hải được gửi đến nhà họ Tư nhiều như tuyết rơi, thư còn nhiều hơn cả của Tư Ứng.

Bà Tư cười nói: “Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước ông à.”

Tư Ứng cười lạnh, “Bà không đọc báo thấy bên ngoài khích bác nò thế nào à. Trong hộp thư ngoài nhà, có mười bức thì cũng hết bảy tám bức nói nò “thò dạ nước ngoài không nuôi dưỡng được văn nhân Trung Quốc.”

Bà Tư nói: “Tôi có thấy rồi. Nhưng không phải sau khi đọc xong, cậu ấy đã phát biểu bài văn ngôn *“Địa phưu chứng sinh”* đầy thâm sâu châm chọc lì người thích giương đạo đó sao?”

“Còn có người nói nò ‘nay non sông suy đồi, trí thức nên dùng chữ khuyên người hồi cải chứ không nên vì tư lợi bán thân, viết ra những cuốn tiểu thuyết thương mại mạng tình giải trí như thế này.’”

Bà Tư tìm được một bài trong số tạp chí ninh sưu tâm, mỉm cười đưa cho Tư Ứng: “Ông xem đây là cái gì?”

Tư Ứng định thần nhin lại, thì ra là bài văn hùng hồn mà con trai ông dùng tiếng Anh viết để châm biếm đám quân phiệt hại nước hại dân. Tiêu đề bài viết là: Tư Ngõn Tang ở Bắc Bình năm 1924.

Lúc ấy, thẳng bệ chỉ mới mười lăm tuổi.

Tuy Tư Ứng thường có ra vẻ nghiêm túc dạy con, nhưng thấy con trai có tiền đồ như vậy, khóe môi không kìm được cong lên.

Bà Tư nhanh chóng nói: “Con trai cũng đã lớn rồi, có suy nghĩ chủ trương của mình. Nếu nò thích viết văn thì hay mình cứ tùy nò đi?”

Tư Ứng thì cười: “Cũng chỉ là mới học viết được mấy chữ, có tiền đồ cái gì?” Dứt lời lại cảm thấy một bức thư đưa cho bà Tư: “Cà *“Ngữ Ti”* lẫn *“Nhân Vật Hiện đại”* đều là tạp chí biên tập dần dần chỉ trích nò. Nay thư gửi đến mời nò đến Thượng Hải tham gia ‘hội liên hoan’ ở khách sạn lớn. Nếu nò đi, chắc chắn đó sẽ là Hồng Môn yến. Nhưng nếu không đi, sau này nếu dựa vào nghiệp văn thì đừng hòng mơ có địa vị ở Trung Quốc. Nếu nò đã là con trai tôi thì cứ mặc nò, nhà ta cũng không đến nỗi không nuôi nổi một miếng cơm. Nhưng hai nhà Tư Lâm còn có ước hẹn đó, nò không chỉ là con trai của một mình tôi, nò còn có thể là tấm chắn mà con gái báo bối nhà họ Lâm dựa dẫm. Dù hôm nay anh Lâm nghĩ thế nào, thì tôi cũng phải có giao phó với nhà họ.”

Bà Tư lấy làm ngạc nhiên: “Không phải đã đăng báo hủy hôn rồi sao?”

“Nhà họ Tư không thể mất nhà họ Lâm, nhà họ Lâm cũng không thể mất nhà họ Tư. Hôn ước chỉ là lý do, tuy đã bỏ hôn ước với con bé ba, nhưng theo tôi thấy, có lẽ anh Lâm có ý định khác.”

Bà Tư khó chịu: “Không lẽ Lâm lao già muốn...”

“Nhiều năm trước trên đường đến Thiệu Hưng, tuy tôi thấy ông ấy có vẻ thương con bé ba còn trẻ, nhưng kỹ thực lại có ý muốn hứa gả con hai cho Ngõn Tang. Đăng báo hủy hôn, không biết ẩn tình trong này có liên quan gì đến điều đó không?”

Hai mắt bà Tư sáng lên: “Bao giờ thì thuyền nhà họ Lâm sẽ đến Thượng Hải?”

“Hôm nay.”

“Vậy có thể để tôi tự chủ trương gửi một bức thư, mời cả cô ba lẫn cô hai cùng đến Thượng Hải trong ngày tham dự ‘tiệc liên hoan’ có được không? Chọn một chỗ bên cạnh, cùng xem xem Hồng Môn yến một lần!”

Tư Ứng nhìn vợ một lúc lâu, có vẻ vẫn chưa hiểu lắm.

“Nhà Ngõn Tang có thể tự cũng có được địa vị cho mình thì cứ để con nò theo văn, và ông cũng phải hứa với tôi là từ nay không được can thiệp vào chuyện của nò nữa. Nếu đến lần này nò cũng không dám đương nổi thì cứ để thấy cảnh nò thoái chí, có lẽ có thể biết Ngõn Tang không phải là bạn đời thích hợp. Nếu nò sẵn sàng bỏ xã hội theo tự nhiên vì ai đó, thì ấy cũng là chủ ý của nò; nếu nò vẫn cố chấp theo ý mình, biết dần dần có người chịu đồng cam cộng khổ bầu bạn cùng nò trong quãng đời còn lại. Có lẽ hôn ước hai nhà Tư Lâm đến đây là hết, lòng người nào người nấy rồi, không cần phải mang nhúng gánh nặng hay oán hận.”

Hai mắt Tư Ứng sáng rực, rất tán thưởng trước ý kiến này, lập tức gạt đầu báo được, cầm giấy bút đến viết một bức thư rồi cho người gửi sang nhà họ Lâm bên cạnh.

***

Một chiếc xe Buick chạy theo sau mấy chiếc xe chó hành lý, chậm rãi tiến vào tò giới cổng cộng, dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Lâm.

Chủ nhân đã rời đi hai năm, căn nhà để không, gả cho lão quân gia đồn từ Thiệu Hưng lên trông nom.

Cửa xe Buick mở ra, Lâm Du bước xuống từ vị trí ghế phụ. Ngày trước ông ta thích mặc quần áo Trung Hoa vì từng du học Nhật Bản, phái du học Nhật năm xưa về nước đa số đều làm quan, nên bọn họ cũng xưng là “phái quan liêu”. Các ông lớn sĩ đồ thông thuận trong phái đều thích các kiểu quần áo bằng gấm như thế, có lẽ vì mặc vào thì có thể đem lại điềm lành.

Mà nay dĩ châu Âu mấy năm, có người vợ mới yêu chăm sóc cuộc sống cho ông ta, hằng ngày đều là tư sơ mi âu phục, từ đó ông ta cũng bắt đầu học người đến Âu Mỹ mặc âu phục thất cả vật vớ cùng phóng khoáng, thể là nếm bản bộ quần áo ra sau đây.

Nước ở châu Âu không tốt, uống hai năm nên đầu tóc có xu hướng hơi dài, dính dầu nhờn hoạt trong chẳng khác gì chuột. Trước đây ông ta khá gầy, nhưng nay có lẽ vì ăn nhiều thịt bò nên đã biến thành chuột béo mả hồng.

Ông ta không hay lòng lấm về diện mạo bấy giờ của mình, nhưng không ngăn được vợ ông ta nói: “Trông mặt chuột là tướng chủ quý đấy.” Câu này nghe đúng là quá quái tai. Mỗi lần soi gương, ông ta càng lúc càng thích tương tá của mình, như thể cảm nhận được bản thân thật sự “quý”.

Ông ta mỉm cười, cực kỳ gầy-gĩnh mả của sau ra. Một cô gái cơ chỉ tạo noise, mặt mũi xinh xắn bước ra. Đã lâu rồi không đặt chân lên mảnh đất tò quốc, có ta thấy mặt đất nhậy nhụa vì mưa dầm dề mà ai oán: “Người trong nước đúng là chả chú trọng vệ sinh tí nào.”

Cô ta cẩn thận xách vật áo, cẩn thận tìm một chỗ sạch sẽ để đặt chân. Cô ta nòn mưa trên thuyền nhiều ngày liên tiếp, có vẻ gầy và xanh xao hơn so với lúc ở châu Âu. Có điều dạo này cô ta đang giảm cân nên đây chính là kết quả cô ta mong muốn, cho nên còn có vẻ đắc chí khi bản thân gầy gò tái nhợt.

Lúc cha mới của xe bên kia đón vợ yêu xuống. Đoàn Yên trông thấy quân gia đang cầm hai bức thư. Được cha cho phép, cô ta đi tới nhận lấy thư.

Nhanh chóng xé bức thư viết “kính gửi anh Lâm”, ký tên “Tư” ra, đọc lướt một lượt, hai mắt có ta sáng lên, cười nói: “Mẹ! Bà*! Bà Tư mời con ngày mai đến Thượng Hải dự tiệc...”

(*Trước đây Đoàn Yên gọi Lâm Du là cha, nay đổi cách gọi hiện đại là ba.)

Vị phu nhân trong xe cười nói: “Trọng điểm không phải là bà Tư mà là cậu Tư đúng không? Ở châu Âu ngày nào cũng cậu Tư cậu Tư, hai tai mẹ mọc kén rồi đấy này. Giỡn đã về nước, người khác có thể hiểu con nói gì đấy, đừng có như vậy nữa.”

Cô ta nháy mắt, cười cười tiếp tục mở bức thư thứ hai ra.

Nhưng vừa đọc được hai hàng thì cứng người, môi trắng bệch hết hồn: “Bà!”

Người phụ nữ kia bước ra khỏi xe, bà ta khoác áo đen bên ngoài bộ sườn xám màu xanh thẫm, bên dưới bắp chân thon thả và mắt cá chân là đôi giày cao gót nhọn hoắt, lên giọng quở mắng: “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, là con gái thì phải nhỏ nhẹ, dù gặp chuyện gì cũng không được quá ngạc nhiên. Nhắc con mấy lần rồi há. Sao?”

Cô ta nuốt nước bọt, đưa thư cho Lâm Du.

Lâm Du như đã có lòng trước, nhưng lúc nhận thư đọc, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đó là một bức thư của lặt su viết cực kỳ chi tiết, truy vấn đến tận mười bảy mươi tám năm, trăm phương ngàn kế muốn ông ta phải táng gia bại sản.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 97: Đêm (13)

Bà Chu nghe thấy động tĩnh, bước ra khỏi xe.

Bà ta có chiều cao trung bình, thoát trông ngoài bốn mươi, ngũ quan bình thường, nhưng vì mặt nhỏ và trang điểm phù hợp với tuổi tác nên nom khá tinh tế. Có lẽ vì phơi nắng nhiều năm ở miền nhiệt đới Việt Nam nên mặt lấm tẩm tàn nhang, và cũng vì thế nên da đen hơn phụ nữ Giang Nam bình thường, gồp phụ nữ Đồng Nam Á hơn. Nét dịu dàng trong thần thái của bà ta là phong tính Giang Nam hòa lẫn cùng cái chất của nông thôn châu Âu. Hai cánh môi mỏng đỏ đỏ, răng trắng như ngà, để lộ hàm răng đều như bắp mỗi lúc cười. Độ cong của nụ cười cũng được bà ta dày công điều chỉnh, chỉ thế tháng năm không tha cho bất cứ, dù nụ nhún đang cười thì nơi khóe mắt cũng đã có nếp nhăn.

Bà ta vừa nghe là đã biết có chuyện xảy ra. Nhận lấy thư trong tay Lâm Du, đọc hết rồi cười nói: “Biết kiểu gì cô ta cũng làm chuyện này, hèn gì không đòi được tiền ở ngân hàng HSBC, đúng là cô ta đã lên cho người động tay động chân. Hừ, cuối cùng lại đợi chúng ta ở đây.”

Hồi trước lúc còn ở Việt Nam, bà ta định gửi tiền trang sức quý giá của Lâm Du vào ngân hàng Nam Dương của Pháp tại Việt Nam. Nhưng người Pháp ở ngân hàng báo cho bà ta biết: bà ta không có quyền lợi đó. Bà ta không có thân phận, nên tiền tiết kiệm cùng những thứ tài sản của ông ta ở Việt Nam, bà ta đều không có quyền quyết định hay sử dụng, mỗi một tháng, bà ta chỉ được phép lấy hai đồng franc từ ngân hàng.

Dương nhiên bà ta biết đây là thủ đoạn của ai. Đến khi người kia chết, Lâm Du tìm mọi cách đưa bà ta đến Pháp. Lần đó bà ta cũng thủ chuyển số tiền kia từ ngân hàng Nam Dương đến ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng lần nào cũng có vấn đề trong quá trình làm thủ tục; mấy tháng trước, bà ta còn nhận được một tin dữ: vì nhiều nguyên nhân mà số tiền kia đã bị đóng băng, bà ta phải đích thân về Việt Nam hoặc Trung Quốc ký tên.

Bắt đầu từ lúc ấy bà ta đã để ý.

Ngày còn du học ở Nhật Bản, bà ta và bà Kiều đã có quan hệ cá nhân gần bó. Những chuyện vụn vặt trong sản nghiệp to lớn của nhà họ Lâm đều được bà ta và bà Kiều cùng nhau thương lượng. Vì liên quan với nhau quá nhiều, nên dù hai người đã không gặp thì vẫn duy trì quan hệ “hữu tình” ấy. Một khi có động tĩnh, bà ta sẽ là người đầu tiên gọi điện báo cho bà.

Nhận được bức điện báo của bà Kiều báo rằng cô bà và thầy giáo có quan hệ mập mờ, bà ta mừng như điên. Bởi vì giữ mức khó chịu nhiều năm của bà ta rất có thể sẽ nhờ đó mà được tháo gỡ.

Thế là bà ta dứt khoát thay chồng làm chủ, gửi điện báo đến tòa soạn lớn nhất Thượng Hải, công khai đăng mẫu tin kia.

Cô bà tuyệt đối không thể xóa tên khỏi gia phả. Chỉ cần nó còn ở nhà họ Lâm một ngày, thì à đàn bà ở Hương Cảng kia sẽ không dám vọng động tới nhà họ Lâm, nếu không bà ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cô bà nhất định phải là con gái nhà họ Lâm, hơn nữa cả đời này nó chỉ có thể là con gái của nhà họ Lâm.

Gửi bức điện báo đó, gửi từ hôn ước với nhà họ Tư, để xem sau này còn có ai chịu cưới nó nữa?

Đến lúc đó dù ai có ý động vào số tiền kia, thì bà ta chỉ cần nói: “Đây là tài sản của nhà mẹ cô bà, ngày trước được chuẩn bị cho cô ấy già đến nhà họ Tư ở Bắc Bình, để tôi xem tên sỏi mắt trắng nào dám động đến của hồi môn của cô bà!”

Lâm gia có gia đình nào có gia sản lẫn thế lực lớn mạnh hơn nhà họ Tư, lại chịu cưới một cô con gái thanh danh bị vậy bẩn?

Nhà họ Lâm đâu phải không mười nổi cô con gái như thế, đâu gì thì, làm một cô gái độc thân còn đỡ hơn là dân ty nạn ở khu Hạp Bắc.

Dù là già đi rồi chẳng nữa, thì đến lúc ấy cũng chưa biết được của hồi môn có được mấy đồng đâu.

Chắc hẳn nó sẽ không dám tự mình đăng báo muốn cắt đứt quan hệ với anh chị và cha!

Chu thị thấy bà Cát có vẻ đã rơi vào mong muốn của mình, bên ôm con gái vào lòng, “Sợ gì chứ!”

Sau đó ghé vào tai Lâm Du cười nói hai câu, tiem liêu thuốc an thần cho ông ta. Mấy mù trên mặt ông ta biến mất, lập tức gọi quản gia tới, gửi điện báo đến Hương Cảng.

***

Đọc hết bức điện báo, bà Cát có cứng hững khởi. Mặt Thu đứng cạnh lật vò nhỏ, cau mày khuyên, “Bà đừng cười lớn quá, cẩn thận để lại nếp nhăn đấy!”

“Em không nói ta cũng quên mất.” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng bà Cát vẫn cười vui vẻ, như thể có một đũa con nít biến khéo thành vụng, khiến bà cười mở cười to nhỏ đến bức điện báo có sức ‘bốn lạng bịt ngàn cân’ kia, “Của hồi môn của vợ trước, dĩ nhiên phải giữ lại để con gái xuất giá dùng. Hồi đó thì lấy lý do chuẩn bị gả cho nhà họ Tư số một Bắc Bình mà giữ lại, Mỹ hôn ước không còn, nhưng vẫn giữ tiền đợi con bé gả vào một nhà khác... Chao ôi cái à! Chu thị này, nhiều năm không gặp, thủ đoạn đúng là khiến người ta vừa vé.”

Mặt Thu tức tức nói, “Bà ta nhất quyết giữ chân cô bà để ôm đồ cưới của tiền phu nhân, đúng là đồ vô lễ lắm. Cô bà của chúng ta thanh tú xinh đẹp như thế, cả Hương Cảng này cũng không mấy người có thể sánh bằng. Ha, trường cô bà của chúng chỉ vì mẫu tin kia thì sẽ không gả được chứ?”

Bà Cát cười một hồi rồi nói, “Đồ cưới tiền học đó trang sức, cũng nhiều năm rồi, dù có truy mệnh mỗi thì cũng khó mà kiếm đủ lại. Luật sư có nói với ta, những thứ này chỉ là nhò nhọt, coi như tha. Nhưng may bà ta còn gởi cho ta thứ này... Trúng cút để chìm sẽ nước ngoài ách, cứ tưởng có thể bay thẳng lên trời thật chứ? Cũng lần cũng chỉ có thể đập cánh hai cái. Ta làm thế là muốn để bà ta biết cái gì gọi là ‘tự chuốc rắc rối’.”

Bà vừa ăn nh vào cầm bút viết điện báo, đúng lúc này điện thoại đổ chuông. Tuệ Tề nghe máy, nói là người Tutoring được ngài Đỗ ở Thượng Hải hẹn đi dự tiệc tối thứ sáu, cho nên buổi chiều không thể đến đánh mặt chơi.

“Chuyện lớn của ta đến rồi: ‘Mời ông Tưởng đi dự tiệc, một đứa không tên không họ như nó chạy theo làm gì?’.”

Tuệ Tề cười hi hi chuyện đời, tới khi nghe đầu kia đáp thì càng cười nư người, nói: “Cố Tạ báo: ‘Cháu muốn đi tạo phước cho giới quý tộc Thượng Hải. Những bữa tiệc lớn nhỏ trên cả nước không thể không có cháu, nếu không thì tìm ai để áp đảo sắc đẹp đấy?’.”

Bà Cát cười phì, “Còn có cả chuyện áp đảo sắc đẹp nữa há, đừng làm mất mặt người Hương Cảng chúng ta.”

Viết vội xong mấy chữ, bà gọi chú Henry đến, báo ông gửi điện báo về Thượng Hải.

Bà đưa một tờ giấy cho ông: “Gửi cái này đến nhà họ Lâm.” Rồi ung dung ăn nh: “Để tôi xem ai sốt ruột hơn ai.”

Chú Henry cúi đầu nhìn, trên tờ giấy kia viết: “Điện báo có gửi đến tôi đều kru lại làm bằng chứng cá. Nếu gia sản thế lực của nhà chồng tương lai của con gái nhà họ Lâm lớn mạnh hơn nhà họ Tư, thì của hồi môn là cái sá gì?”

***

Lúc điện báo được đưa tới nhà họ Lâm, Chu thị đang gọi thợ may đến may đồ mới cho con gái. Đi cùng thuyền về với bọn họ còn có vài tiểu thư trung học và du học sinh Anh, Pháp, đa số bọn họ đều có gia thế bối cảnh lớn. Nên khi về Thượng Hải, có không ít người chủ động mời xã giao.

Lúc ở châu Âu, cứ cách ba bốn hôm là bà ta lại mời thợ may đến nhà may đồ cho con gái, toàn là kiểu thịnh hành ở châu Âu, về đến Thượng Hải thì phải đổi, tất nhiên không thể thiếu sườn xám ôm người.

Bà cầm điện báo ngồi đàng xa đọc. Đọc hết rồi thì cười gằn: “Người có gia thế lớn mạnh hơn nhà họ Tư? Cười nó làm con đâu? Lại còn vừa ý nó? Nực cười.”

Cách đó không xa, có con gái của bà ta đang mặc váy ngắn, giàng rộng tay dưới ánh đèn mờ để thợ may đo kích cỡ. Dù vẫn chưa thực sự là phụ nữ, nhưng dáng vẻ bên dưới váy ngắn vẫn uyển chuyển tựa như dòng nước chảy. Cũng uyển chuyển như thế là nụ cười và thần thái của con gái bà, cùng một chút vẻ đẹp thơ mộng phương Đông. Cũng chỉ có con bé, ở châu Âu hai năm qua, dù là Paris hay du lịch cùng cha đến Anh, Bỉ, Đức... không biết đã có bao nhiêu chàng trai nổi danh đang du học theo đuổi. Nhưng ai cũng đều bị từ chối. Có người từng tan nát con tim vì con bé, có người kiên trì chờ tới bảy; đêm không hết bao con tim trẻ tuổi nóng bỏng bị con bà giấu dưới chân, thậm chí cũng có người sẵn sàng chết vì con bé.

Chỉ có Đoàn Yên của bà mới xứng đáng có được tình yêu như vậy. Cô ta được đàn ông cung phụng riết quên, đến nỗi mẹ cô ta là Chu thị cũng bị những người theo đuổi con gái nâng cao tiêu chuẩn, cho rằng tài tử Trịnh Dịch Dân không có tiếng kia quá hẹp hòi, gĩa sản lẫn học thức đều không xứng với Đoàn Yên. Hai năm qua bà ta không hề thư từ qua lại với nhà họ Trịnh, nhà bọn họ từng gửi điện báo đến uyển chuyển hỏi, rốt cuộc hôn ước có còn hay không?

Đã hai năm không nghe được tin tức gì về cậu Trịnh. Giả sử có ngày trở thành nhân tài thật, vậy nếu bỏ qua thì đúng là đáng tiếc. Cho nên cũng chỉ gửi điện báo về đáp: Chuyện trọng đại, đợi ngày về nước gặp mặt trực tiếp rồi hẵng bàn lại.

Thế là cứ lần lữa đến tận bây giờ.

Nếu không phải từ nhỏ con gái đã sí mè cậu của nhà họ Tư bên cạnh, thì bà cũng xem thường cả nhà họ.

Tuy tiêu tử kia hai năm qua có danh tiếng, bà cũng đã từng đọc tập truyền đầu tay “Thư tình châu Âu”, nhưng có cảm giác như đang chạm cốc ai đó, khiến bà cảm thấy khó chịu. Rốt cuộc cậu Tư nghe được chuyện này từ đâu? Đang bắt binh vi a? Hai nhà Tư Lâm có quan hệ tốt như thế, bà Tư cũng chỉ là vợ kế của cha cậu ta, có lẽ sẽ không làm mất mặt cha như vậy. Nghĩ đến đây, bà thở hắt một hơi ngất, có lẽ là trùng hợp mà thôi, sau lại cũng không quan tâm thêm.

Mỗi lần chơi đánh bài với các phu nhân nhà giàu khác, nhắc đến ‘cậu Tư’ kia, bà luôn nói: “Haiz, cũng là Đoàn Yên thích nó, tới cũng không có cách gì với con bé.” Ai báo bà có một cô con gái như báo bối, ngày ngày đều cung chiều con?

Trong ánh mắt kén chọn của một người mẹ, bà vẫn cảm thấy cậu Tư không phải là bạn đời phù hợp của con gái. Nhưng có thể sánh cùng nhà họ Tư, ngoài Đoàn Yên ra thì còn ai thích hợp hơn?

Cô bà kia ư? Nực cười thật đấy.

Nhưng giọng điệu trong bức điện báo lại có vẻ như đã định liệu kỹ lưỡng. Ngộ nhờ có nhà nào đó mất mù chịu cưới nó thì sao?

Nghĩ đến đây, bà càng lúc càng bất an.

Đang lúc hồi chiều bà Tư uyển chuyển bảy tỏ cũng muốn mời cô bà cùng tới Thượng Hải dự tiệc. Bà và Đoàn Yên lập tức đồng ý.

Đoàn Yên cười nói “Vừa hay đã hai năm không gặp em bà, cũng không biết gửi ảnh cho con, sắp không nhớ nó trông thế nào nữa rồi.”

Câu này của cô ta là vừa lên án vừa khoe khoang, Chu thị nghe mà lòng hừng khởi.

Bà lập tức cũng bà Tư hỏi thăm địa chỉ của Sở Vọng. Nghĩ nhà họ Tư đến đường Ferguson, xuống xe, hai bà đứng dưới lầu kiểm tra địa chỉ hộp thư, lúc đang do dự không biết có nên nhân chuông không thì một sĩ quan thượng úy Anh Quốc xách hai túi đồ nâu ăn quay về. Thấy thế, anh lễ phép hỏi: “Có phải hai người đến tìm cô bà Lâm không?”

“Đúng thế.”

“Giờ cô ấy không có ở đây. Nếu muốn gửi đồ hay gửi lời thì cô lẽ tôi có thể giúp.”

Chu thị không kìm được lên tiếng: “Xin hỏi... Cậu với nó... có quen nhau à?”

“Tôi được cô của cô ba nhờ ở Thượng Hải chăm sóc cô ấy.”

“Ồ.”

Thật ra Chu thị muốn sĩ quan kia mời hai người lên nhà ngồi đợi hơn, như vậy bà có thể dễ dàng xem xét đời sống của nó thế nào. Nhưng không ngờ chờ một hồi lâu, sĩ quan kia vẫn chỉ im lặng nhìn hai người, không nói gì thêm.

Ngược lại là bà Tư đưa thiệp mời, “Lâm phần chuyển giúp tôi thứ này cho cô Lâm.”

“Không có gì.”

Bị từ chối đón tiếp, Chu thị theo bà Tư lên xe. Tức giận một lúc rồi tổng kết: “Đúng là người Hoa da trắng, người Anh thật sự đầu lể phép như vậy?”

Lại còn báo: “Nhờ người chăm sóc mà còn tìm đàn ông, dù là cảnh sát nhưng tùy tiện ra vào nhà con gái người ta thì cũng không ổn chút nào.”

Bà Tư chỉ gạt đầu cười, không nói gì.

Về đến nhà, Chu thị càng lúc càng hoang mang. Vội vã gọi người gửi điện báo cho bà Kiều, trong điện báo nhắc đến bức thư của kiệt sư, nội dung của hai bức điện tin đã gửi và nhận được từ bà Cát, cùng với cuộc gặp gỡ hôm nay ở đường Ferguson... Từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, quả thực rất dễ tìm.

Nhưng nội dung bức điện báo của bà Kiều chỉ có một câu: “Cảnh sát Anh ở tổ giới trông thế nào?”

Bà ta lấy làm nghi ngờ với việc bà Kiều không nắm được trọng điểm. Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, cô lẽ bà Kiều có cách nghĩ đặc biệt, bèn dựa vào trí nhớ mà trả lời: “Da trắng, rất cao, cũng tuấn tú, khẩu âm Quảng Đông, là một thượng úy.”

Bạn đang đọc truyện *Giờ Đang Nơi Đâu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.